ÇAKMA PRENSES

"O, gönül hırsızıydı...
Cezası ise, çakma nişanlısının
kalbinde ömür boyu müebbete
mahkûm olmak, olacaktı!"

Çakma Prenses

Merve Akyüz

MENDİREK

Teşekkürler...

Yolun sonunu kestiremeden çıktığım bu yeni yolculukta daima yanımda olan aileme, dostlarıma, yerleri benim için hep ayrı olacak olan amatör bir yazana şans veren ilk okurlarıma ve yeni tanışıp kaynaşacağımız kitap kurdu dostlarıma ithafen...

Ders çalışmak ve yazmak arasında geçen bu zorlu süreçte beni bütün işlerden, sorumluluklardan muaf tutan, desteklerini hiçbir zaman eksik etmeyen, moralimi hep yüksek tutmamı sağlayan, yoğun stres sebebiyle en çekilmez olduğum anlarda bile bana katlanan canım annem Mine Akyüz'e ve sevgili babacığım Sami Akyüz'e kocaman teşekkürler. İyi ki varsınız ve iyi ki benim annem ve babam sizsiniz.

Yazabilmem için beni rahat bırakan her koşulda ablalarına moral ve destek olan canım kardeşlerim Emre ve Safa Akyüz'e teşekkürler.

Kitabımın çıkacağını öğrendiği ilk günden beri desteğini eksik etmeyen sevgili Nurgül Akyüz'e ve her fırsatta kitabı okumak istediğini söyleyip, aşırı heyecanlı halleriyle beni gülümseten Batuhan Akyüz'e kocaman teşekkürler ve sevgiler.

Bugünlere gelmemdeki en büyük pay sahiplerinden biri olan, aktif yazma hayatımı verdiği morallerle, yol göste-

riciliğiyle başlatan, bana benden fazla inanan, her süreçte desteğini eksik etmeyen canım ablam Meral Kır'a sonsuz teşekkürler ve sevgiler.

En amatör hallerime bile katlanan, aklıma takılan her konuda gecenin bir yarısı rahatsız etsem bile bir defa olsun şikâyet etmeyen, yardımlarını esirgemeyen, zihnimdeki karanlıklara ışık olan, hep arkamda olup desteklerini sol tarafımda hissettiğim, şu hayatta başıma gelen iki güzelliğe, canım dostlarım Ayşegül Laz ve Merve Balkış'a yürek dolusu sevgiler ve teşekkürler.

Birbirimizi çok geç bulsak da hiç kaybetmek istemediğim, dostluğuyla, sonsuz desteğiyle, sevgisiyle her zaman yanımda olduğunu bildiğim, hissettiğim canım dostum Esra Gün'e yürekten teşekkürler ve çok çok sevgiler.

Dostluklarını ve desteklerini her koşulda eksik etmeyen, moralim bozulduğunda moral veren, paha biçilemez dostluklarıyla, destekleriyle her daim yanımda olan Ayşe Esra, Cansu Yalçın, Dilek Fidan, Fatma Özer, Latife İlkhan, Tuba Güçlüer, Serpil Pancar, Cansu ve Cansel Güzelsabuncu'ya sonsuz teşekkürler ve çarpı sonsuz kere sevgiler.

Çakma Prenses'imizin sayfalarla ve kitap kokusuyla buluşacağını öğrendikleri andan itibaren desteklerini hiç esirgemeyen, beni heyecanlandıran, dostluklarıyla, karşılıksız sevgileriyle, samimiyetleriyle kalbime dokunan güzel dostlarıma ve hikâye yayınlandığı andan itibaren yanımda olup, gerek yorumlarıyla gerekse kalpleriyle benimle olan, amatör bir yazana şans verip hikâyemi okuyan ve Çakma Prenses'in bugünlere gelmesinde en az benim kadar emekleri olan ilk okuyucu dostlarıma kocaman teşekkürler. Gönül ister ki hepsinin ismini tek tek bu metne yazabileyim ama bir tanenizin bile ismini unutma riskini göze alamıyorum. Kısacası siz kendinizi çok iyi biliyorsunuz ve seviliyorsunuz. Sonsuz sevgilerimle...

Bu kitap sayesinde yeni tanışacağımız, Çakma Prenses'i alıp daha çiçeği burnunda yepyeni bir yazar adayına şans veren kitap kurdu dostlarıma kucak dolusu sevgiler ve teşekkürler.

Son olarak, bu projeyle hayallerimin kapısını bana ardına kadar aralayan yayınevime, patronuma, olumlu, ilgili ve sıcaklığıyla mutlu olmamız için elinden geleni yapan, her sorunumuzla ayrı ayrı ilgilenen sevgili Buse İlter'e ve kitabın yayma hazırlanma sürecinde üzerinde emeği geçen bütün Mendirek Yayınları ailesi üyelerine sonsuz teşekkürler.

Umarım her satırından zevk alabileceğiniz bir kitap yazabilmişimdir. Hepiniz iyi ki varsınız. İnşallah bundan sonraki zorlu yolları da beraber yürür, keskin virajları hep beraber döneriz. Benimle ve sevgiyle kalın...

Giriş

Merhaba. Ben Sedef... Sedef Palalı. Nam-ı diğer Çakma Prenses! Bugün burada toplanmış olmamızın nedeni ise kast sisteminde Sudralar'a yani işçi ve köle sınıfına mensup kendi halinde bir işçiyken iki basamak birden yükselerek Kşatriyalar'a yani prensesler sınıfına dâhil olma serüvenimin ayrıntıları. Prensesler sınıfı demişken, umarım Kşatriyalar'ın içinde öyle bir kategori vardır.

Her neyse... Çirkin ördek yavrusu olarak itham edildiğim bir toplumda üzerime etiket gibi yapışmış o imajdan sıyrılarak bir kuğuya dönüşmek zor iş vesselam!

İnsanlığa en büyük hizmetlerden biri olan spor ayakkabının ultra konforuyla el, kol sallayarak, düşme, şaşma korkusu yaşamadan rahatça yürümek varken, şıklık adı altında gökdelen kadar topuğu olan ayakkabıların cefasına katlanmaya gönüllü olmak üstelik bir de o topukların üzerinde *üf* desen kırılacakmış gibi nazlı bir hanımefendi edasıyla kırıta kırıta yürümeye çalışmak bence çok korkunç!

Prensesliğe adım atmadan önceki günlük hayatımda yaptığım tek sosyal aktivite, Facebook senin Twitter benimken, bir anda kendimi davetler, açılışlar, sergiler, kokteyller

gibi sosyete işi organizasyonların içinde bulmaksa tam bir felaket!

Allah aşkına ben ne anlarım sosyete işi toplantılardan? Eskiden katıldığım tek davet cinsi, Ayşe teyzenin kızının nişanı, Gülben ablanın oğlunun düğünü gibi organizasyonlardı ve onlara gitmek için de can attığım söylenemezdi. Genelde davetlere icabet edişlerim, annemin o muhteşem taktikleri ve tüm *hayır*lara meydan okuyan, *hayır* sözcüğünü yanıttan saymayan olağanüstü ikna yeteneği sonucunda gerçekleşirdi. Rızasız... Gönülsüz... Fakat orada en azından göbek atan insanlar vardı ve insanın yüzünü gülücüklerle donatacak kadar bol malzeme her zaman bulunurdu.

Bu sosyete işi toplantılarda göbek atan tek bir insanı ara ki bulasın... Çünkü yok! Kahkaha atarak gülmek zaten yasak! Aynı fabrikadan çıkmış gibi bütün insanların yüzünde yalandan bir tebessüm... Herkes her şey bir tuhaf!

Dedim ya... Zor iş! Ama zor olsa da ben başardım!

Nasıl mı?

Anlatsam roman olur...

ÇAKMA kelimesinin tam anlamıyla sözlük karşılığıyken ***dört adımda*** nasıl ***PRENSES*** olunur?

Adım bir: Kendine bir iyilik yap ve zenginliğiyle ün yapmış bir koca adayı bul.

Adım iki: Bulduğun adayı, yavaşça kendine bağlayıp sensiz nefes dahi alamayacak konuma getir. ***Adım üç:*** Emin adımlarla zirveye doğru yürüyüş harekâtını başlat. Ha, unutmadan söyleyeyim, zengin koca adayını çok fazla sıkmamak kaydıyla bu evrede trip önemli!

Adım dört: Bundan önceki üç adımı harfiyen uygulamışsan kesinlikle zirvedesin demektir. Aksi mümkün değil! Artık ipleri sıkı sıkı elinde tutma vakti!

Sonra mı? Sonrası uygun adım marş işte...

Şaka! Şaka! Sakın deneme Türk kızı! Oldukça zararlı! Ama sana yararlı olabilecek başka önerilerimiz var... Mesela,

"Ey Türk kızı! Birinci vazifen, annene; "Öff" bile demeyen, her söylediğine, istediğine, yaptığına, ettiğine hiç itiraz etmeden sadece "Tamam," demeyi kendine adet edinen, altın günlerinde *benim damadım işte şöyle zengin, şu kadar kazanıyor, kızımı el üstün tutuyor,* havalarını atabilmesi için zengin koca bulup evlenen hayırlı bir evlat...

Kayınvalidene; saygılı, hamarat ve oğlunu kışkırtmayan, seninle onun arasında seçim yaptıracak durumlara hiç bulaşmayan, ağzı var dili yok bir gelin...

Kocana; sadık, üç bin beş yüz çeşit yemek yapmayı bilen, temizlik yapınca *yoruldum* demeyen, hatta *yorulmak* eylemini, kelimesini tamamen lügatinden çıkaran, sofrayı tam zamanında kuran, dırdır etmeyen, en sevdiğin dizinin olduğu akşam alakasız iki takımın maçı varken ve kocan o maçı izlemekte ısrarcıyken "Aman kocacığım aramızda bir dizinin lafı mı olur, al kumanda ve televizyon senin köpeğin olsun," diyebilen, çocukların bütün sorumluluğuyla tek başına ilgilenen ve onu hiçbir soruna bulaştırmayan, cefasını çekip sefasını sürmesi için rahat bırakan, sevecen bir eş olmaktır...

Sorunsuz ve mutlu bir evliliğin yegâne temeli budur. Evliliğinin senin en kıymetli hazinen olduğunu söylememize gerek var mı? Bence yok...

O halde, hazineni koru, kolla, çapkın dişi kuşlara yem etme! Saçını süpürge et! Kan kus, ama vişne suyu içtim de! Sonuçta sen bir Türk kızısın! Muhtaç olduğun kudret kocanın limitsiz kredi kartında mevcuttur! Mecbur susacaksın... Yapacak başka bir şey yok! Çünkü Türk kızları çok konuşmaz, Türk kızları her şeye karışmaz, Türk kızları ye-

mez, içmez, gezmez, falan filan işte. Bu despot kuralları sen de en az benim kadar iyi bilirsin, uzatmanın lüzumu yok!"

Çok mu tuhaf oldu bu öneriler?

Olsun... Zaten hangimiz tam anlamıyla normaliz ki?

Hem, unutma! Bazı tuhaflıklar büyük başlangıçlara gebedir!

Tuhaf Bir Başlangıç

Her gün aynı koşuşturmaca! Bir elimde peynir ekmek içerikli kahvaltım ve çantam, diğer elimdeyse sürekli ayakta kalmaktan şişmiş cefakâr ayaklarıma geçirmeye çalıştığım ayakkabımın diğer tekiyle yeni güne yine saçma sapan bir vaziyette *merhaba,* demiştim.

Çünkü bu, benim hayatımın değişmez ritüeliydi. İstinasız her sabah, on dakika aralıklarla kurduğum dört alarmdan sonra uyanabiliyor ve kaçınılmaz olarak ya kreşe geç kalıyor ya da ucu ucuna yetişiyordum.

Şu kavanoz dipli dünyada sektirmeden, ucunu hiç kaçırmadan yapabildiğim en iyi ve en sağlam iş, komodinin üzerinde duran cep telefonumu el yordamıyla bulmak, kurulmuş alarmları hiç üşenmeden tek tek kapatmak ve yeniden uykuya dalmaya çalışmaktı.

Fakat tahmin edersiniz ki dördüncü alarmdan sonra uykum açıldığı için bu girişimim her defasında başarısızlıkla sonuçlanmaktan kurtulamıyordu. Ama bu bir sorun değildi! Zaten ardı ardına dört alarm kurmamın nedeni, kendimi garantiye alabilmekti. Dolayısıyla bu durumun sorunlar listemde yer alması gibi bir ihtimal dahi yoktu.

Sadece, bir ara o alarmların hepsini onar dakika öne çeksem iyi olacaktı. Çünkü her gün okula geç kalmak ya da ucu ucuna yetişmek hoş olmuyordu ve sorun tam olarak bu noktada başlıyordu. Her sabah kendi kendime aynı hatırlatmayı yapıp ertesi gün ısrarla bu hataya düşmemin, hatalarımdan ders çıkarmamakta direnmemin nedenleri kesinlikle sorgulanmalıydı.

Tam bir fiyaskoydum! Kesinlikle umutsuz vaka! Hani büyüklerimizin *Senden ne köy olur ne de kasaba*, tabiri vardır ya... Hah! Tam olarak o tanımın su götürmez bir karşılığıydım. Üniversiteyi nasıl kazandığımı ve daha ilginci, hiç sene kaybı yaşamadan nasıl bitirdiğimi ben bile bilmiyordum. Durum o derece vahimdi işte, siz anlayın!

Nihayet, ayakkabıdan yoksun olan ayağıma dolgu topuklu, siyah süet botumun diğer tekini de geçirmeyi başardığımda faili olduğum tuhaf durumdan kurtuldum. Çünkü bildiğin apartmanın içinde sek sek oynuyormuş gibi bir görüntü çiziyordum. Tek tesellimse genellikle her gün ağır çekimde tekrarlanan bu saçmalığa birilerinin şahit olmamasıydı. Yoksa apartmanda adımın deliye çıkması işten bile değildi.

Botların tabanının fayans zemin üzerinde çıkardığı kulak tırmalayıcı ve iç gıcıklayıcı sese kulak asmamaya çalışarak asansöre doğru yürürken topuklu ayakkabıyı icat eden şahsın, kısa boylu olduğu için mi yoksa tamamen kokoşluk olsun diye mi böyle bir icatta bulunma gereği duyduğu merak ediyordum. Beni böyle derin düşüncelere iten ve topuklu ayakkabının tarihini sorgulatan sebepse milletin gökdelen kadar topukların üzerinde sanki onlar hiç yokmuş gibi gayet rahat durabilmesi, yürümesi hatta horon tepmesiydi.

Ben, en fazla altı santimlik topukların üzerinde zor du-

rabiliyordum ve kullandığım topuklu ayakkabı türü de genelde dolgu topuktu. Onlarla bile yürümek gibi basit bir eylemi zorlukla gerçekleştirirken topuklu ayakkabıyla hiç sendelemeden göbek atanlara şaşırıyor ve de imreniyordum. Hatta açıkça söylemek gerekirse o familyayı kıskanıyordum. Bu mevzuda hayli beceriksiz oluşum resmen kanıma dokunuyordu. Konu komşunun, eş, dost akrabanın sürekli benimle dalga geçmesi içime oturuyordu. Bizim sülalenin *Topuklu Ayakkabı Giyme Özürlüsü* bendim ve bu etikete layık görülmek oldukça utanç vericiydi!

Kreşe, düğün ve nişan gibi organizasyonlara teşrif ederken hâlâ ısrarla ve inatla topuklu ayakkabı giymeyi tercih etmemin tek nedeni de hakkımdaki bu tabulaşmış düşünceyi yıkmak içindi. Yoksa bana kalsa kreşe, düğüne, nişana, her yere spor ayakkabıyla gitmeyi tercih ederdim.

Hal böyleyken topuklu ayakkabının tarihini sorgulamam sizce de normal değil miydi? Topuklu ayakkabı icat edilmeseydi, ne güzel herkes topuksuz rahat ayakkabılarla takılacaktı ve ben de toplum içinde göze batan bir tip olmayacak, bu işkencelere katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Asansöre kadar kazasız belasız ulaşmayı başarınca bir elimle, kahvaltı niyetine içine peynir koyduğum ekmeği yerken diğeriyle de düğmeye basıp beklemeye başladım.

Bu bekleyiş esnasındaki en sevindirici nokta, bekleme seansımın fazla uzun sürmemesiydi. Asansörün kapısı, şahsım için ardına kadar açılınca yangından mal kaçırır gibi hemen kendimi içeri attım. Zemin katın düğmesine aceleyle bastım ve asansörün hareket edişini keyifle izledim. Her gün, imdadıma cankurtaran gibi yetişen asansör sayesinde göz açıp kapayıncaya dek zemine ulaştığımdaysa rahatlamıştım.

Apartmandan çıkış yapınca uzun adımlarla hedefime

doğru ilerlemeye başladım. Hızımı hiç kesmeden yürümeye devam ederken bir taraftan da kaç dakikam kaldığını öğrenmek için bileğimi ters çevirip saatime baktım. Daha on beş dakikam olduğunu görünce keyfim azıcıkta olsa yerine geldi. Bu on beş dakika belki çok derin bir nefes almamı sağlayacak kadar geniş bir zaman dilimi değildi ama biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı.

Kreşle evimin arasındaki mesafenin yaklaşık on dakika olması, bu tablodaki en büyük şansımdı. İnatla, bu kadar rahat davranmamdaki tek neden, bu küçük ayrıntı olsa gerekti. Yoksa hangi akıllı, dört alarmı birden kapatıp işe geç kalma tehlikesini göze alabilirdi ki?

Evimin bulunduğu sokaktan çıkıp caddeye kazasız belasız ulaştığımda artık önümde tek bir engel kalmıştı. Daralan zamanımla yarışa girerek şu işlek caddede karşıdan karşıya geçmeyi kısa bir süre içinde başarabilirsem bu iş tamamdı. Ondan sonrası kolaydı. Tabii belediyenin bir türlü el atmaya yanaşmadığı ve geceden yağan yağmurun ardından patates tarlasından hallice olan asfalttaki, su birikintilerinden korunmak en önemli meseleydi.

Dakikalar birbirini kovaladı ve zaman hızla daraldı. Lakin bekleyişim bir türlü sona ermedi. Trafik ardı ardına kesintisiz bir biçimde akıp gidiyordu ve kendisi akarken benim geriye kalan küçücük zamanımdan da eksiltme yapmaktan geri durmuyordu.

Endişeyle kolumu kaldırıp saatime tekrar göz atınca karşı karşıya kaldığım manzarayla kapıldığım gerilim, Oscarlık bir gerilim filmiyle kafa kafaya yarışırdı. Bir yandan yayalara yol verme niyetinde olmayan trafik ışığına söylenirken diğer yandan da onu buraya otomatik sistem diye yerleştiren zihniyete saygı ve sevgi(!) içerikli cümlecikler kurmaya devam etmekten başka çarem yoktu.

Elimde kalan son beş dakikam vardı ve iyice paniğe kapılmış zihnim, yolun ortasına atlayıp "Yangın var!" diye bağırmak gibi çılgın düşünceler üretiyordu, artık. Belki de öndeki araçlardan birinin sürücüsüne "İleride çevirme var," diye küçük bir uyarı geçmek daha isabetli bir atış olurdu. Neticede yurdum insanı genelde vukuatlı olmaz mıydı? Ben küçücük bir söylenti başlatıp ilk adımı atsam gerisi çorap söküğü gibi gelirdi, zaten. Ne de olsa dedikodu kuşu bir şekilde bütün sürücülere uçardı ve çevirmeyi duyan kaçardı. Nasıl akıl ama?

Sabrımın en son noktalarında dolaştığım sıralarda trafik nihayet araçlar için pasifleşmeye yayalar içinse aktifleşmeye başlamıştı ki umutla attığım tek adım felaketim oldu...

Evet, yanlış tahmin etmediniz! Altındaki araba lüks diye kendisini bir halt zanneden, sağına soluna bakma lütfunda bulunmadığı için kırmızı ışığı son anda fark edip ani fren yapmak zorunda kalan ahmağın teki ve onun zenginliğine açıkça vurgu yapan suç aleti, son model siyah BMW'si tarafından hunharca çamurlu su banyosuna maruz bırakılmıştım. Muhtemelen zengin ve züppe karışımını bünyesinde barındıran bir ahmak...

Son model arabaları var diye kendilerini yolların Fatih'i kaldırımların sahibi zanneden ve başka insanların haklarını umursamadan sadece kendilerini düşünmeyi adet haline getirmiş, cebi şişkin ama aklı kıt, bencil zengin züppelerine manzum-mensur karışık okkalı küfürler saydırmak istiyordum ama yüksek lisans edasıyla aldığım aile terbiyesi buna müsaade etmiyordu.

Vücudumu ikinci bir deri gibi sarıp sarmalayan en sevdiğim siyah kalem eteğime ve internet sitelerindeki indirimlerde pusuya yatıp etiket fiyatının yarısına daha yeni aldığım koyu kırmızı kabanıma sıçrayan çamurlu suyu ellerimle temizlemeye çalışırken "Piç," diye homurdandım.

Netice biri en sevdiğim eteğimdi, diğeri ilk defa bugün giyme fırsatını bulduğum kabanım... Ve sivri zekâlı şahıslar tarafından acımasızca kirletilmişlerdi.

Bu insanlık dışı vakaya karşılık *piç* demekle okkalı bir küfür ettiğim söylenemezdi! Dolayısıyla terbiye üzerine aldığım eğitime de ihanet ettiğimi düşünmüyordum. Bana kalırsa az bile söylemiştim. Yani... Zannımca öyleydi.

"Ne dedin sen?"

Lanet!

Başımı kaldırdığım anda karşılaştığım, öfkeyle kısılmış gece gibi karanlık gözlerini üzerime diken adama, iki kere lanet!

Muhtemelen tazelenme duşumu almamda katkısı olan ve kendisine *piç,* dediğimi duyan zengin züppenin sorusuna yanıt veremeden çalan telefonuma ve açtığımda öfkeden deliye dönmüş bir şekilde "Sedef Hanım, artık işe gelmek için zahmet etmenize gerek kalmadı! Çünkü kovuldunuz!" diye kulağımı sağır edercesine bağırıp, felaketler serisine bir yenisini daha eklemekte hiçbir sakınca görmeyen ve cevap vermeme, bir açıklamada bulunup kendimi savunmama fırsat tanımadan telefonu suratıma kapatan kreş müdürüne üç kere lanet!

Ve son olarak da bir türlü yanımda olmayıp her zaman karşımda yer almayı kendisine amaç edinmiş şans faktörüne çarpı sonsuz kere lanet!

Öldürücü Hamle

Gözlerini güne araladığı andan beri yaşadığı bir düzine saçmalık yetmezmiş gibi o saçmalıklar zincirine yeni eklenen halkaya dehşetle bakarken tüm sinirini, karşısında duran ve irileşmiş kahveliklerinden şaşkınlık akan pespaye kızdan çıkarmak istedi.

Kızın, kabanına, eteğine, siyah opak çorabına ve botlarına çamurlu suyla attığı imza, kendisine alayla göz kırparken onun pespayeliğindeki en büyük pay sahibinin aslında kendisi olduğunu biliyordu. Fakat bu ayrıntıyı önemsemedi. Sıçrattığı alt tarafı bir miktar çamurlu suydu. Sonuçta pespayelik bazı insanların ruhunda vardı ve o kız az önce kendisine *piç* diyerek ruhundaki pespayeliği hatta varoşluğu açıkça kanıtlamıştı.

Çamurlu su etkisini görmezden gelince kalçalarını sarıp sarmalayarak çekici bir görüntüye ulaştıran o kalem etekle ve belinin inceliği gibi kadınsı hatlarına vurgu yapan kırmızının hoş bir tonundaki kabanıyla onu görenler, oldukça çekici ve güzel bir hanımefendi olduğunu düşünebilirdi ama pekâlâ öyle değildi işte!

Karşısındaki canlı örnekte de görüldüğü gibi bazı insanlar sadece kıyafetten ibaretti. İçini açıp baktığınızda sizi karşılayan manzara koskoca bir boşluktu. Bu kızda öyleydi... Karıncalı da olsa görüntü vardı ama her şey sadece bununla sınırlıydı. Başka bir meziyeti olduğunu zannetmiyordu. Varsa bile onları göremeyecek kadar negatif enerjiyle dolmuştu bu kıza karşı.

Maalesef üzerine geçirdiğin çulla çaputla hanımefendi olunmazdı! Hanımefendilik insanın ruhunda olmalıydı. Ve *piç* diye küfür eden bir bayan hiçbir şartta ve koşulda asla hanımefendi olamazdı! Hanımefendilik, kıyafet gibi parayla satın alınabilecek bir meziyet değildi, çünkü.

Hâlâ inanamıyordu! O kız kendisine *piç* derken neyin kafasını yaşıyordu? Üstüne üstlük sorduğu soruya da yanıt vermeye tenezzül bile etmemişti. Şimdi de transa geçmiş gibi boş ve donuk bakışlar atıyordu, etrafına. Belki de yakalanmış olmanın verdiği utançla düştüğü konumdan kurtulmak için salağa yatıyordu. Çözemedi...

Birkaç dakika boyunca sorusuna yanıt almayı sabırla bekledi ama beklediği yanıt bir türlü gelmedi. Başka bir çaresi kalmadığını anlayınca telefonda yaptığı görüşmenin ardından teni hayalet gibi bembeyaz kesilen küfürbaz kızın koluna hafifçe dokunarak hiç istemese de "İyi misiniz?" diye sormak zorunda kaldı. Taş değildi! İster istemez endişelenmişti.

Fakat sorusu yine askıda kaldı. Yanıtsızdı. Tekrardan koyu bir sessizlikle karşılaşınca endişesi bir kat daha arttı. Belki de kızın panik atağı falan vardı. Acaba şok mu geçiriyordu? Ya da çok korktuğu için mi konuşmuyordu? Farklı fikirlere kapılarak düşüncesizce davranmıştı ve düşüncesizlik ettiği için kendine kızdı.

Öfkesi, mantığını ele geçirdiği için suçlu olma ihtimali-

ni düşünmemişti, ilk başta. Onun penceresinden bakılınca olayın özeti, kızın kıyafetini kirleten birkaç damla çamurlu sudan ibaretti. Onu da bilerek ve isteyerek yapmadığını bildiği için kızın tepkisi karşısında elinde olmadan hiddetlenmişti. Fakat haksızdı ve haksız olduğunu ancak idrak edebilmişti.

Sabah, annesiyle yaşadığı tartışmanın etkisiyle sinirleri boşalmış, öfkesinden dikkati dağılmıştı ve kırmızı ışığı son anda fark etmişti. Tamam, kabul ediyordu. Daha dikkatli olmalıydı. Kızın üzerine sıçrattığı çamurlu suyun, basit bir hatanın değil de sadece ucuz atlatılmış bir felaketin en önemli kanıtı olduğunu yeni anlıyordu.

Allah korusun ya kız arabanın altında falan kalsaydı... O zaman ne olacaktı? Belki de *piç* damgasını yemeyi sonuna kadar hak etmişti ve haksız olan taraf kendisiyken şahsına *piç* diyen kızın hanımefendiliğini sorgulama hakkını bulmuştu, kendinde bir de. İnanılmaz bir hataya düşmüştü. En baştan beri izlediği politika yanlıştı! Savunulacak tarafı yoktu!

Kapıldığı panik dalgasında sürüklenirken kızı bir süre daha kendi haline bırakıp nasıl böyle bir hata yapabildiğini düşünmeye devam etti. Dakikalar sonra vicdandaki derin oyuktan yükselen pişmanlığın sesi ve ibresi tavan yapan rahatsızlığıyla kızı endişeyle dürterek kendine getirmeye çalıştı. Tekrar "İyi misiniz?" diye sorarken bu defa bir yanıt alabilmeyi umut ediyordu.

Kızın dış görünüşünde, donuk bakışları ve hareketsizliği haricinde başka herhangi bir tuhaflık yoktu ama bu Uygar'ı rahatlatmadı. Kızın iyi olduğunu kendi ağzından duymaya, bilmeye ihtiyacı vardı. Neticede kıza bir şey olsun istemezdi. Hele ki başına yeni bir bela daha açılmasını hiç istemezdi.

Fakat ne olduysa o an oldu...

Uygar'ın ani temasıyla girdiği şok dalgasından hızla kurtulan Sedef, durumun idrakine varır varmaz genç adamın yardım amacıyla uzattığı ellerini sertçe iterken "Çek ellerini üzerimden! Bana bir daha sakın dokunma!" diye bağırdı.

Yaşadığı olay ve hemen ardından telefonda kreş müdüründen işittiği sözler yüzünden sinirleri laçkalaşmış en sonunda da devreleri yanmıştı. Doğal olarak öfkesini frenlemeye çalışmak gibi bir uğraş içinde değildi. İçini kaplayan o yakıcı öfkeyi acilen birilerine boşaltıp rahatlaması lazımdı ve o kişinin kim olduğuyla ilgilenmiyordu. Hedefi, önüne çıkan ilk kişiye bütün sinirini boşaltmak ve rahatlamaktı.

Sedef'in ani tepkisiyle şaşkınlıktan gözbebekleri büyüyen ve bir şeyler söyleyebilmek umuduyla dudaklarını aralayan genç adam, kızın kontrolsüz çıkışına "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye yanıt verirken başına yeni bir bela açılması ihtimalini ortadan kaldırdığını düşündü. İhtimali falan kalmamıştı, artık. Öyle ki kelimenin tam anlamıyla, çekilmez bir belaya çoktan bulaşmıştı.

Uygar'ın açıklamaları ve yardım etme çabalarını umursamıyordu. Bunu da "Senden yardım isteyen oldu mu? Züppe!" diye gürleyerek açıkça gösterdi. Ve artık saf siniri, onu tamamen ele geçirmişti. "Çekil," deyip genç adamı omuzlarından ittirdiğinde amacı onu yolundan çekmekti ve hamlesinde de başarılı olmuştu. Önünde kalın bir duvar gibi dikilen Uygar engelini kaldırınca hemen oradan uzaklaşmak istedi ve farkında olmadan ters yöne doğru yürümeye başladı.

Bütün aksilikler üst üste gelmiş ve yine onu bulmuştu. Zengin züppesinin ne yapmaya çalıştığıyla ve açıklamalarıyla ilgilenmiyordu. Hırsla attığı adımlarının kendisini nereye götürdüğünü bilmiyordu, düşünmüyordu. Düşün-

mek istemiyordu. Zaten hayatı yeterince altüst olmamış mıydı? Daha fazla ne olabilirdi ki?

Sedef'in ani çıkışıyla geri adım atmak zorunda kalan Uygar'sa yeni peyda olan bir şaşkınlığın azgın seline kapılmıştı. Fakat bu durum dakikalar içinde kendisinde alışkanlık yapmış olmalıydı ki o şaşkınlık deliğinden kurtulması uzun sürmedi. O kız şimdi de kendisine *züppe* mi demişti? Hem de iyi niyetli yardım girişimlerine rağmen? Ama artık bu kadarı da çok fazlaydı!

O an sinir uçlarından başlayıp tüm benliğini kaplayan yakıcı bir öfkenin esiri oldu. Öfkesine hâkim olamayarak yönünü, kendisine hakaret etme konusunda ileri bir seviyeye ulaşan kıza doğru döndürdü. Daha fazla uzaklaşmasına fırsat tanımadan uzun adımlarla kızın arkasından yürüyüp ona yetişmeye çalıştı. Üç, dört adım sonra hedefine ulaşınca tek bir adım daha attı ve kızın önüne geçerek yolunu kesti. Ani hareketi yüzünden maruz kaldığı delici bakışları umursamadı, bile. Sedef'in dudaklarını aralamasıyla yine bir şeyler zırvalayacağını anlayıp bu defa onun konuşmasına fırsat tanımadı. Yeterince konuşmuştu zaten ve dinleme sırası şimdi ondaydı!

Susturucu etkisi taşıyan sert bakışlarını öfkeden koyu kızıla çalan gözlere sabitledi ve *sakın konuşma,* der gibi tehditkâr bakışlar atarak onu yerine mıhladı. Nasıl olduysa Sedef'in üzerinde sarsılmaz bir egemenlik kurmayı, onu susturmayı başarmıştı. Ama kendisinin susmaya hiç niyeti yoktu. "Sen bana az önce *züppe* mi dedin? Ondan öncede *piç?*" diyerek şüpheli sorularını Sedef'e yöneltti. Söylediklerini duymamış gibi yaparak kızın üzerinde kurduğu baskıyı devam ettirmeyi hedefliyordu. Özür dileyip geri adım atmasını bekliyordu.

Fakat beklediği olmadı...

Sedef, az önce küçük bir karmaşa yaşamış ve bunun etkisiyle de söyleyeceklerini yutmuştu ama bu defa öyle bir niyetinin olmadığını "Dedim, ne olacak?" diye diklenerek gösterdi.

Karşısına geçip kendisine diklenme cesareti gösteren kızın, öfkeden çakmak çalan gözlerini görünce onun deli cesaretine sinirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne mi olacak?"

"Evet, ne olacak?"

"Kamera şakası falan mısın sen? Hayır, öyleyse kameranın yerini bir an önce göster, el sallayayım da bitsin bu maskaralık!"

"Asıl kamera şakası sensin bence! Ya da dur bir dakika... Sen şaka falan değilsin! Olamazsın yani... Çünkü senden olsa olsa bela olur! Allah'ın belası!"

"Bana bak kızım ağzını topla benim sinirimi daha fazla zıplatma! Bana küfür ettin... Suçlusun! Ama bir de zeytinyağı gibi üste çıkmaya mı çalışıyorsun? Pes! Vallahi pes!"

"Asıl sana pes! Hem toplamazsam ne olur? Döver misin yoksa?" diye tıslayan Sedef'in kahvelikleri, kızıla boyanmıştı ve ateş gibi yanıyordu. Terbiyesiz adam! Suçlu olan ve suçunu bastırıp üste çıkmaya çalışan taraf kendisiyken utanmadan bir de türlü ithamlarda bulunuyordu.

"Aslında..." dedi ve durakladı. Sakinleşebilmek ve aklını toparlamak için aldığı derin nefes, biçimli göğüs kaslarının kışkırtıcı bir biçimde havalanmasını sağladı. Bir an için kapatıp açtığı gözlerini, baş belası kızın üzerine sabitledi. Kısa bir müddet söyleyeceklerini zihninde tarttıktan sonra "Sağlam bir dayağı hak ediyorsun... Ama bana yakışmaz!" diyerek noktaladı sözlerini.

Karşılık olarak kulaklarının, öfkeli bir kahkahanın tiz sesiyle şenleneceğini tahmin edemezdi. Kahkahasını başladı-

ğı hızla kesen Sedef, dişlerinin arasından "Sana ne yakışır peki? Son model arabam var diye sağına soluna bakmadan insanlara bedava duş aldırmak mı? Sağ ol canım, duşumu çamurlu suyla değil temiz suyla ve sokakta değil evde almayı tercih ederim!" diye hiddetle söylendi. "Üstelik senin aptallığın yüzünden işimden de kovuldum! Şimdi çekil önümden! Git oyuncağınla oyna! Zaten yeterince bela oldun başıma! Beni rahat bırak!" diyerek çemkirmeye devam etti. Muhatabının pişkinliği karşısında öfkeden deliye dönmüştü.

Uygar, işte şimdi tam anlamıyla on nokta bilmem kaç şiddetinde bir sarsıntı geçiriyordu. Bu ne biçim bir kızdı böyle? Fani gözleri, daha önce böyle çirkefini hiç görmemişti.

Kontrolünü kaybetmeyi istemediği için dudakları arasından fırlaması muhtemel olan kötü kelimeleri engellemeye çalıştı. Kendine ince ayar çekmek zorunda kaldı. Biçimli dudaklarını birbirine bastırıp bir süre sakinleşmeye çalıştı. Yeteri kadar tepkisiz kaldığına kanaat getirdiği anda "Pardon ama senin işten atılmış olmanın sorumlusu nasıl ben oluyorum?" diyerek karşı atağa geçti. Ve öfkesini bastırmak üzere kendine tanıdığı o kısacık süre işe yaramıştı. Çünkü dakikalar önce hissettiği duyguların aksine alaycılığı ön plandaydı ve bu alaycılık ses tonuna da yansımıştı.

Genç kız, adamın pişkinliğinden rahatsız olarak usançla gözlerini devirdi. "Sana bunu açıklamak isterdim ama anlayacağını hiç sanmıyorum! Mümkünse önümden çekil!"

Karşısındaki kız, yoluna çıktığı andan beri öfke, endişe, korku gibi çeşitli duyguların boyunduruğu altına girmişti Uygar. Ama aralarında en sabit olanı şaşkınlıktı. Bugün, üst üste gelen o kadar olayın üzerine karşısına bir de şu çekilmez kızı çıkardığı için kaderine isyan etmek üzereydi.

"Mümkün değil!" diye sertçe karşı çıkıp sinirle gülümsedi. "Şu işe bakar mısın? Ben özür dilemek ve yardım etmek için arabamdan inip yanına geliyorum ama karşılığında türlü hakaretler ve küfürler işitiyorum. Yetmezmiş gibi küçük hanımın işten atılmasının sorumlusu da ben oluyorum. Zaten Hiroşima'ya atom bombasını atan da bendim. Hatta deprem, sel gibi doğal afetlerin sorumlusu da benim," dedi, öfkeyle. "Sen ne terbiyesiz bir kızsın böyle!"

"Susmayı düşünüyor musun? Ayrıca az önce terbiyeden mi bahsettin sen yoksa ben mi yanlış işittim?" Dudaklarından fırlayan güçlü ve alaycı kahkahasını engellemedi. Aniden başlayan kahkahası aynı çabuklukta son buldu. Gözlerinde hüküm süren düşmanca bakışlar eşliğinde "Bana terbiye, edep, adap dersi verecek son kişi bile değilsin!" diye tısladı.

Genç kızın son sözleri, frenlemeye çalıştığı dürtülerini artık yoldan çıkarmıştı. Üstelik kızın, o sözleri sarf ederken yüzünü iğrenir gibi buruşturması bardağı taşıran son damlaydı. Yanıt vermek ve dilinin ucuna gelen kelimeleri, süzgeçten geçirmeye tenezzül etmeden söylemek için dudaklarını aralamıştı ki birden aklında gürültülü şimşekler çaktı.

Körün istediği bir göz değil miydi? Belki de körün istediği o göz ayağına gelmişti. Bu kızı karşısına çıkaran kaderin, kendisine vermeye çalıştığı mesaj başkaydı belki de.

Bu sabah annesiyle yaptıkları ve evliliğe sıcak bakması gerektiğiyle ilgili konuşma geldi aklına. Sözde babasının gözüne girmenin tek yolu evlenmekti. Babası Yusuf Bey'in yeni ortağı, Aslanlı Holding'in sahibi Tayfun Aslanlı'nın tek varisi Burçin Aslanlı ile yapılacak tamamen ticari menşeli bir evlilikti tabii, mevzu bahis olan.

Nalan hanım, "Tam ailemize layık bir kız. Hem güzel, hem akıllı hem de iyi aile kızı," diye övgüler dizerek Burçin

Aslanlı'nın meziyetlerini iştahla sayarken gözleri parıl parıl parlıyordu. İyi aile kızından kastedilenin zengin ve sosyete mensubu, demek olduğunun bilincindeydi, Uygar.

Fakat ne yazık ki kendisi annesiyle aynı düşüncede değildi. Ama düşüncelerini dile getirmesi için kendisine fırsat tanınmamıştı. Çünkü annesi, "Hem hayatın düzene girsin hem de artık torun sevmek istiyoruz!" diye devam etmişti sözlerine. Hemen ardındansa "Sen düzensiz bir yaşantıda ısrarcı olursan baban şirketin yönetimini, kardeşin Amerika'dan dönünce ona devretmeyi düşünebilir ve sen de öylece ortada kalırsın! Kardeşinin emir verdiği herhangi bir müdürü mü olmak istiyorsun? Eğer istediğin bu değilse bir an önce evlen!" diye tehdit edip nifak tohumlarını özenle serpmeyi de ihmal etmemişti.

Fakat annesinin unuttuğu bir ayrıntı vardı. Ticari amaçlar güden tehditler Uygar'ı yıldırmazdı! Verdiği yanıt baskılara boyun eğmeyeceğini gösteren cinstendi. "Siz istiyorsunuz diye Tayfun Bey'in kızıyla evlenecek değilim! Çünkü benim şu an ciddi düşündüğüm bir ilişkim var zaten. İllaki evlilikse istediğiniz, sizin seçtiğiniz kişiyle değil kendi seçtiğim ve istediğim kişiyle evlenirim," demişti.

Bu kelimeleri zikrederken ciddiyetini korusa da öne sürdüğü iddianın altını doldurmakta epey zorlanacağını kendisi de biliyordu. Resmen boşa salladığının farkındaydı. Çünkü en son yaşadığı ciddi ilişkinin tarihi üniversite yıllarına tekabül ediyordu. Şu an otuz yaşında olduğuna göre yaklaşık yedi, sekiz yıldır ciddi bir ilişkisi olmamıştı yani. Zaten ciddi ilişkiler de pek ona göre değildi. Bunu en acı şekilde tecrübe ederek öğrenmişti.

O, bir zamanlar sevgisini hak etmeyen ismi lazım değilin birini, kendini unuturcasına sevmişti ve o yere göğe sığdıramadığı büyük aşkına karşılık acımasızca terk edilmişti.

Artık kadınlara olan güveni zedelenmişti. Kendini ve kalbini korumanın yolunuysa ciddi ilişkilerden uzak durmakta bulmuştu.

"Ciddi olamazsın! Evlilikten kaçmak için şu sözleri sarf ettiğini, aslında ortada öyle bir kızın olmadığını ikimiz de biliyoruz!"

Uygar, Nalan Hanım'ın alayla söylediği bu sözlere karşılık olarak "En yakın tarihte onu sizinle tanıştırdığım zaman ne kadar ciddi olduğumu anlarsınız," deyip kapıyı çarpıp çıkmıştı ama annesinin de söylediği gibi varlığından bahsettiği kız, aslında yoktu. Yol boyunca dalgın olmasının ve Sedef'i fark etmemesinin tek sebebi de buydu zaten.

Annesinin, söylediklerinin tek kelimesine dahi inanmamış olması normaldi. Çünkü Nalan Asiltürk, sosyetenin gözde bekârı, magazincilerin vazgeçilmez haber malzemesi, uslanmaz bir çapkın olan oğlunun attığı her adımı, alıp verdiği her nefesi adı gibi bilirdi. Dolayısıyla Uygar'ın var olduğunu iddia ettiği o ciddi ilişkinin, sadece kaçış yolu bulabilmek için söylenmiş beyaz bir yalandan ibaret olduğunu da doğru tahmin etmişti. Zaten annesi kolay kolay yaş tahtaya basacak bir kadın değildi.

Evden çıktığı andan beri umutsuzluk içinde yüzen Uygar'ın, şimdi kulaklarında umut dolu bir *belki* çığlığı uğulduyordu. Aklında aniden yanan 100 wattlık bir ampul, karanlık zihnini parlak ışığıyla aydınlığa kavuşturuyordu. Eğer düşüncelerinde yeşeren fikirler çiçek açar, iki dakikada yazdığı senaryo kabul görürse ailesine öyle bir ders verecekti ki...

Bir daha ne annesi ne de babası ağızlarına evlilik lafını alamayacaklar, kendi isteklerini dayatmak için ona bu konuda gözdağı verme girişiminde bulunamayacaklardı. Öyle ki *evlilik* kelimesinin, cümle içinde kullanılmasına dahi kat-

lanamayacaklardı ve malum kelimenin karşılarına çıktığı her yerde arkalarına bile bakmadan kaçacaklardı.

Hoş! Uygar bu *sosyeteden gelin alma* temalı saplantının içinde babasının yer aldığını pek zannetmiyordu. Tüm bu saçmalıkların annesinin başının altından çıktığına emin olsa da yine de tedbirli davranmakta fayda vardı. Eğer ki babası da annesine uymuşsa ve fikirleri aynı kökten beslenmeye başlamışsa onun düşüncelerine önem verdiği halde kesinlikle bu konuda taviz vermeyecekti!

Şirketin patronluğuna kendisinden iki yaş küçük olan kardeşi Uraz'ın getirilmesiyle tehdit edilmiş olmayı umursamıyordu. Çünkü Uygar'ın, doyuma ulaşmamış ve hep uçları yaşamak isteyen hırsları yoktu! Tek başına iktidar olma gibi bir niyeti ise hiç yoktu.

Zaten babası eğer ki kendisine öyle bir teklifle gelirse kesinlikle kabul etmeyecek, dengeyi kurmasını isteyecekti. Saçma sapan şeyler yüzünden kardeşiyle yarışa girmek, karşı karşıya gelmek istemiyordu. İtilmeye çalışıldıkları pozisyonun hem kardeşine hem de kendisine haksızlık olduğunu düşünüyordu. Şirket umurunda bile değildi! Onun değer verdiği şeyler maddiyatla sınırlı değildi çünkü. Değer verdiği şeylerin içinde en ağır basanlardan biri de özgürlüğüydü. Ve bu özgürlüğü, başkalarının istekleri doğrultusunda kaybetmemek için elinden geleni yapacaktı!

Tabii öncelikle aklına gelen parlak fikrinin ve kabataslak oluşturduğu planın tıkır tıkır işlemesi için kendisine bir adet vahşi kız lazımdı... Ve istediği o vahşi kız tam karşısındaydı.

Hızlı bir değişimle mantığını ele geçirmeye ramak kalan keskin öfkeyi, engin derinliklere iteleyerek bastırdı. Birkaç dakika önce dudaklarından fırlamak üzere olan bütün kötü kelimeleri geldikleri yere geri postaladı. Çıkarları doğrultu-

sunda bir adım atıp küstahça "İş mi istiyorsun?" diye sordu ve genç kızın değişen yüz ifadesini keyifle izledi. Çünkü işittiği soru karşısında Sedef'in gözleri dehşetle irilmiş, şaşkınlıktan adeta soluğu kesilmişti.

Tabii sadece birkaç saniye için...

Bu kız... Tam da düşündüğü şeyi yapacak ve yine deli gibi bağıracaktı galiba. Çünkü hırçın dalgalar gibi kabaran karanlık bakışları onu ele veriyordu. Ve tam o anda düşündüğü şey oldu...

Sedef'in, "Beni nerenle dinliyorsun be adam! Senden iş istediğimi de nereden çıkardın? Dilenci miyim ben?" diye cırlaması gecikmedi. "Canın cehenneme! Çekil şuradan!"

Kaslarla bezenmiş fit vücudunu ittirip sadece bir milim oynatmayı başarabilen ve o aralıktan geçmeye çalışan kızın kolunu tutup bileğini uyarı niteliğinde hafifçe sıktı. Bir an onu yola getirmenin mümkün olup olmadığını düşündü. Her şey ihtimaller dâhilinde değil miydi? Denemeden bilemezdi. Denedi...

Karşısındaki adam, zihin dağıtıcı bir yavaşlıkla yüzüne doğru eğilip, ciğerlerini odunsu kokusuyla doldururken Sedef nefes almanın zaruri bir ihtiyaç olduğunu unutmuştu.

Uygar, tüm sınırlardaki belirleyicinin kendisi olduğu küçük oyunu çerçevesinde, başını Sedef'e doğru eğmeye devam ederken gözlerindeki şeytani pırıltılar eşliğinde çapkınca gülümseyip genç kızı iyice afallattı. Kadınlar konusunda tecrübeliydi! İşini biliyordu ve adil oynamıyordu! Sedef'in üzerinde, cazibesini kullanarak kafasını karıştırmaktan hiç çekinmiyordu. Ve kesinlikle başarılı da oluyordu.

Kızın yoğun öfkesinin şaşkınlıkla boyut değiştirdiğini ve yok olmaya yüz tuttuğunu fark edince derin bir nefes alıp

kararlı olduğunu gösteren bir tonda "Sen istememiş olabilirsin ama ben sana iş teklif ediyorum," dedi. Zikrettiği her kelimede küstahlığından ödün vermedi. Tıpkı bir yaz meltemi gibi olan ılık nefesini, dolgun dudaklara doğru hafifçe üfleyerek Sedef'i, titreten ve yer çekimine meydan okurcasına ayaklarını yerden kesen bir tufanın esiri etti.

Risk almıştı ama aldığı risk işe yaramışa benziyordu. Amacına ulaşmaya çok yakın olduğunu hissediyordu. Çünkü her kadın bu tür klişe ve basit hareketlere karşı duyarlıydı. Kadınların, duygularını temelden sarsmak kolaydı. Kafaları karışmaya müsaitti. Erkeklere oranla bu tür mevzularda daha hassastılar ve Uygar, bu konuda oldukça deneyimliydi. Belki de Sedef'in en büyük şanssızlığı, karşısındaki adamın kadınlar ve zaafları konusunda tecrübesinin fazla olmasıydı.

Uygar'ın, uygulamaya koyduğu taktiksel kafa karıştırma planı, her zamanki gibi işe yaradı. Zaten aksi düşünülemezdi. Sedef'in hoyrat dalgalar gibi kabaran öfkesi, yaşadığı tuhaf dakikaların etkisiyle yerini şaşkınlığa bırakınca "Ne... Ne işi? Se... Se... Senden iş falan istemiyorum!" diye kekeleyerek yanıt vermeyi güçlükle başarmıştı.

Sedef, teklifini düşünmeden reddediyor olabilirdi ama Uygar için bu konuşma burada bitmemişti. Genç adam, istediği yanıtı almadan ne konuşmayı sonlandıracak ne de kızı rahat bırakacaktı!

Hedefleri doğrultusunda her şeyi mubah sayan Uygar, planına sadık kalarak tekrar geniş ve sersemletici bir sırıtmayla genç kızın savunma duvarlarını yıkıp geçti. En son kozunu oynayıp mantığını ele geçiren düşünceleri sözlere dökerken hiç tereddüt etmedi. "Çok basit bir iş ama! Karşılığında ise kazanacakların çok fazla olacak! İstersen tekrar düşün!"

Ve amacına ulaşarak Sedef'in kafasını karıştırmayı da başardı. Onun, hakemi aldatmaya yönelik hareketi karşısında şeytan daha az günahkârdı belki de... "Ne işiymiş bu?"

Kesinlikle kırmızı kartlıktı! Ama şanslıydı! Çünkü hakem aldatıldığını anlamamış ve aldanmıştı.

Genç kızın, meraklı sorusuyla galibiyetini kutlamaya yakın olduğunu düşünerek zaferle gülümsedi. Sağ gözünü çapkınca kırptı ve son olarak bu kurallı, düzenli oyunlar dizisindeki öldürücü hamleyi yaptı. Bombayı patlattı...

"Sadece... Benimle nişanlanacaksın!"

Çakma Teklif

"Benimle nişanlanacaksın" mı?

Bu, yirmi beş yıllık fani hayatım boyunca gördüğüm en saçma ve çılgın evlilik veya nişanlılık teklifiydi. Hoş! Nefes aldığım süre boyunca kaç defa evlilik veya nişanlılık teklifi görmüş ya da almıştım orası tartışılırdı ya neyse.

Aslında... Düşündüm de tartışıp ortamı germeye ne gerek vardı canım... Kadrolu bir evde kalmış olarak, muhtemelen değil kesinlikle hiç evlilik ve nişanlılık teklifi almamıştım.

Eh! Her şeyin bir ilki vardır, öyle değil mi? Sonuç olarak karşımda duran kim olduğu meçhul şahıstan, çakma veya şaka da olsa az önce bir teklif almıştım. Artık şu saniye ölsem de gözlerim açık gitmezdi. Fakat bu ilk veya son olması muhtemel çakma teklif, karşımdaki az buçuk yakışıklı çehreye, *UFO gören masum köylü* gibi baktığım gerçeğini değiştirmek için tek başına yeterli bir sebep değildi.

Yaşadığım şokun etkisiyle ayran budalası saf kızlar gibi kekeleyerek "Ni... Ni... Nişanlanacak mıyız?" diye sorduğumdaysa masum köylü pozisyonundan çıkıp uzaylı ko-

numuna terfi eden taraf bizzat bendim. Ve de bu halimle aptalın en önde gideni, geri zekâlının en kalitelisi, şapşalın sözlük karşılığına en net örnektim.

Henüz adını bile bilmediğim Bay Yakışıklı, yine can alıcı bir biçimde gülümseyip bembeyaz dişlerini panayır edasıyla sergilerken beni darma duman ettiğinin farkında mıydı acaba?

Küçük dilimi yutmuş gibi sesimi çıkarmadan vereceği yanıta kilitlenmiş bir halde ona bakarken dudaklarını çarpık bir gülümsemeyle kıvırıp bana şok üstüne şok yaşattığı gerçeğini umursamayarak "Kabul edersen, evet..." dedi. Ve ben, o an her şeyin sadece bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm.

Çünkü bu gerçek olamazdı! Dakikalar önce kedi köpek gibi birbirimize girdiğimiz ve gerek sözleriyle gerek bakışlarıyla şahsıma hamam böceği muamelesi yapan adam, nefretini açıkça göstermekten hiç çekinmeyen o yabancı, bana nişanlanmayı teklif ediyor olamazdı! Hele ki bu teklifi yaparken takındığı baştan çıkarıcı tavır, surat ifadesine yapışıp kalan çekici gülümsemesi ve o insan mantığını yerle bir eden delici bakışları tamamen benim hayal ürünüm olmalıydı. Gerçek olamayacak kadar muhteşem bir tabloydu, bu çünkü.

İçine düştüğüm girdaptan çıkmak ve kendime gelebilmek için babaannemin o meşhur acı çimdiklerinden birini atarak acilen kış uykusundan uyanmalıydım. Gördüğüm şeyler kesinlikle bilinçaltıma işlemiş saçma sapan bir rüyadan ibaretti. Ya da zihnimin bana oynadığı acımasız bir oyundu. Aksi takdirde bu durumun başka bir açıklaması olamazdı!

Düşüncelerimi aktif hale getirmek için elimi kalçama doğru götürdüm. Kendime bir çimdik attım ve hissettiğim acıyla istem dışı "Ayy," diye inledim.

Ama bir dakika... Eğer bu bir rüyaysa canımın bu denli acıması normal miydi? Eğer normal olan buysa, hâlâ neden uyanmamış, bu korkunç kâbustan çekip çıkarılmamıştım?

Kahretsin ki uykum, bir gülle kadar ağırdı! Ve yalnızca rüyalarda ortaya çıkma özelliği gösteren hayali varlık hâlâ tam olarak karşımdaydı.

"Eee, cevap vermeyecek misin?"

Olamaz! Bu kesinlikle bir rüya değildi! Gerçeğin ta kendisiydi!

Şaşkınlık ve budalalığın yoğun karışımının hüküm sürdüğü ruh halinden kurtuluşum, işittiğim alaylı ses tınısıyla oldu. Bence bu adam benimle kafa buluyordu. Yoksa hangi aklı başında insan, yolda bulduğu ve ne olduğu belirsiz bir kıza, nişanlanmayı teklif ederdi ki?

Tamam, benim ne olduğum veya kim olduğum belliydi ama en nihayetinde o bunu bilmiyordu! Ve bu gerçek, onun benimle dalga geçtiği ihtimalini kuvvetlendiriyordu.

Eğer bu bir aşağılama taktiğiyse altında kalamazdım! Şaşkın ve tıkanmış anlarımda verdiğim en iyi yanıt karşı saldırıydı ve ben bu bilinçle hareket ettim. Ne yapabilirdim? Savunma amaçlı yüksek perdeden bir çemkirme senfonisinin tam da sırası gelmişken kendimi mi tutsaydım, yani?

"Ne diyorsun sen be! Sapık mısın, nesin? Çekil şuradan yoksa *sapık var* diye bağıracağım!"

"Oradan bakınca sapığa benzer gibi bir halim mi var?"

Gırtlaktan gelen hoş ve akıl karıştırıcı ses tınısıyla bu sözleri söyledi. Yetmemiş gibi bir de hâlâ arsızca gülümsüyordu ve dalga geçer gibi gülümsemesi, yakışıklı yüzünü tek yumrukla dağıtma isteğimi kabartıyordu. Aslında o gülümsemesi belki biraz da... Baştan çıkarıcı olabilirdi.

Baştan çıkarıcı mı? Kesinlikle saçmalıyordum! Daha da önemlisi saçmalamak konusunda bozuk plak gibi takılıp kalmıştım. Fazla istikrarlıydım.

Kendi akıl ve kalp sağlığım için baştan çıkarıcı kısmını yok sayarak karmakarışık olmuş duygularımın içinde cılızlaşmaya yüz tutmuş öfkeme sıkıca tutundum. "Buradan bakınca çok şeye benziyorsun," diye homurdanırken onu baştan çıkarıcı bulduğum için kendime inanamıyordum.

Dudaklarını çapkın bir sırıtmayla hareket ettirerek bir araya toplamaya çalıştığım düşüncelerimi yine dağıttı. Anlaşılan bu adam derli toplu olmayı değil, dağınıklığı seviyordu. Gözlerini kısıp kaşlarının altından hükmedici bir bakış attı. Bu haliyle safi karizma yığınıydı. "Çok... Neye benziyorum?" diye sordu, kışkırtıcı bir ton kullanarak.

Her hareketiyle, erkeksi dudaklarının arasından süzülen her kelimeyle insanı karanlık zindanlarda gönüllü mahkûmluğa davet ediyordu. Ve içimden bir ses bunu bilinçli olarak yaptığını söylüyordu.

Küfür etmek serbest miydi?

Sahiden neye benziyordu bu adam? Tamam, çok uçuk kaçık ve tuhaf bir teklifte bulunmuş olabilirdi ama hakkını yiyemezdim. Tipi hiçte sapığa benzemiyordu. Fakat yine de tipine bakıp onun hakkında kesin bir hüküm veremezdim. Belki de bebek yüzlü bir katildi! Zaten ummadığın taş baş yarmaz mıydı? Atalarımız onca sözü boşuna mı söylemişlerdi? Büyüklerimizin tecrübesine güvenerek tedbirli davranmak en iyisiydi.

Düzensiz ritimlere boğulmuş saf kalbim, bütün sorularıma cevaben karşımdaki adamın tanımını *yakışıklı* olarak yapınca onun doğru tespitte bulunduğunu biliyordum ama ikilemler yüzünden elim refleks olarak yanlış şıkkı işaretlemeye gidiyordu.

Ahmak, aptal, salak, zekâsız gibi çeşitli hakaretleri sıralayıp kendimi üste çıkarmak, saçmalayan düşüncelerimi savuşturmak varken sessizliğe gömülmüştüm ve bu kesinlikle

adil değildi. Susturulamayan bir güç olarak bu kadar sessiz kalmam normal miydi? Gerçekten de küçük dilimi yutmuş olabilir miydim? Hadi kızım Sedef! Bir an önce kendine gel ve şu ukala dümbeleğine ağzının payını ver gitsin!

Yanıt verebilecek gücü kendimde bulunca dudaklarımı gergince oynatarak konuşmaya hazırlanıyordum ki henüz konuşmaya fırsat bulamadan harfleri ağzıma tıkıp sözlerimi yutturdu. Eğer bunu yapmasaydı o kendini beğenmiş züppeye ağzının payını verecektim...

"Bak hemen kestirip atma! Ben düşündüğün gibi biri değilim!" dediğinde "Ben de senin düşündüğün gibi biri değilim!" demek istedim ama diyemedim. Çünkü adam otomatiğe bağlamış gibi konuşuyordu ve anlaşılan o ki söyleyecekleri bitmeden beni konuşturmaya niyeti yoktu.

"Sadece yardıma ihtiyacım var ve anladığım kadarıyla senin de bir işe ihtiyacın var," diye devam etti sakince. Derinlerden gelen ve içimdeki bam tellerine horon teptiren buğulu sesiyle "Üstelik sen, ihtiyacım olan şeyin tam karşılığısın! İstersen bir yerde oturup detaylıca konuşalım. Kabul etmek istemezsen yine etmezsin," dediğinde ölüm fermanımı resmen kendi elleriyle imzaladı.

Konuşmasını bitirdiğinde bende itiraz edecek kadar akıl kalmamıştı. Normal şartlar altında çantamı kafasına indirip "Sapık var!" diye bağırarak arkama bile bakmadan kaçmam gerekirken düşünce gücüyle ya da başka bir şeyle beni ele geçirmiş, teklifini kabul etmekten, "Tamam," demekten başka bir çıkış yolu bırakmamıştı.

Ya da yıllardır kendimi *ihtiyaç fazlası ürün* olarak tanımlarken bir yabancı tarafından *ihtiyacım olan şeyin tam karşılığısın*, diye nitelendirilmem beynime ağır hasar vermiş ve beni meçhul sona doğru hızla sürüklemiş, olmalıydı. Yoksa tamamen bir aptal gibi davranmamın başka bir izahı olamazdı!

Zaten o cümleden sonra bende kopan film bantlarını tekrar yapıştırmak neredeyse imkânsızdı.

Ayrıntıları konuşmayı kabul edince vakit kaybetmeden beni arabasına davet etti ve ben de aptallık yapmaya devam ederek davetine icabet ettim. Tüm kabalıklarını örtbas etmek istercesine eğreti bir incelikle konuşma mekânımızı seçmeyi bana bıraktı. Kısa bir süre sonra mekâna ulaşınca BMW'sini müsait bir yere park edip değişime doğru ilk adımı attı.

Sonrası ise çok hızlı gelişti.

Konuşmak için evimin yakınlarındaki bir kafeyi tercih etmem, yabancı bir adamın arabasına binerken ihlal ettiğim, aklımın ucuna dahi getirmediğim can güvenliğim açısından son derece önemliydi. Zaten o da bana uyup tercihime saygı göstererek rahat etmem için elinden geleni yaptı. Neticede hiç tanımadığım bir adamla, onun kurallarının geçerli olduğu uçarı bir anlaşmanın eşiğinde olduğumun farkındaydı.

Kahretsin ki o adam, simsiyah ve sersemletici etkisi taşıyan derin bakışların hüküm sürdüğü gözlerinde benliğimi kaybetmemi sağlamıştı. Kemerli burnundan usulca ciğerlerine ulaşan nefesleri, göğüs kaslarının oynaşmasını sağlayarak zihnimi bulandırıyordu. Oldukça dikkat dağıtıcı olan bu manzara aklımı başımdan almaya yetiyordu.

1.80 dolaylarındaki boyuna karşılık 1.69'la yanında pire gibi kalmıştım. Hain adam! Boy konusunda bile bana ezici bir üstünlük sağlamış, üstümde kuracağı krallığın sınırlarını en baştan çizmişti sanki. Ya o simsiyah ve yumuşak görünümlü saçlarının arasına parmaklarımı daldırıp okşama isteğine ne demeliydi? Ve bir erkekte en can alıcı detaylardan biri olan dokunulası kirli sakalları insafsızlığın hasıydı! Belki de bu ayrıntılar evrenin bana "Tehlikedesin! Arkana bile bakmadan kaç!" deme şekliydi.

Karşımıdaki yabancı, hem baştan çıkaracak kadar yakışıklıydı hem de yangın yerine tam vaktinde ulaşmış bir itfaiyeciydi sanki. Tamı tamına yirmi sekiz dakikadır işsizler sınıfının en yeni üyesi olduğum için tahmin edersiniz ki o yangın benim içimdeydi. Çakma nişanlı aday adayımsa yangına tam zamanında müdahale eden itfaiyecinin ta kendisiydi.

Kafede boş bir masaya yerleşmemiz ve konuşmaya başlamamız uzun sürmedi. Tanışma faslını çok uzun tutmayışı, henüz tam olarak bir anlaşmaya varamadığımız için olmalıydı. İsminin Uygar, yaşının otuz olduğunu ve de ailece armatörlükle uğraştıkları gibi küçük ayrıntılardan bahsetmişti sadece. Uzaktan ve yakından akraba olmadığımıza emin olduğum, tanımadığım, hiç duymadığım Asiltürk sülalesinin seçkin bir bireyi olduğunu eklemeyi de unutmamıştı.

Ancak ben, o anda onun hangi sülaleye mensup olduğuyla ilgilenmiyordum. Çünkü armatörün ne olduğunu bilmemek gibi daha mühim konular vardı gündemimde. Lakin kendimi küçük düşürecek de değildim. Armatörün ne olduğunu o an tam olarak kestiremesem de sormamayı tercih ettim. Rezil olmaktansa eve gidince *Google* amcaya sorup istediğim cevaplara ulaşabilirdim.

Buna karşılık ben de onun izinden giderek sadece ismimi, soy ismimi, yaşımı ve kovulmadan önce anasınıfı öğretmeni olduğumu söyleyerek şartları eşitledim. Sonuçta kısasa kısastı. O, fazla detaya girmiyorsa benim de girmemem doğaldı.

Ön tanışmadan sonra asıl konuya "Belki beni magazin programlarından falan tanırsın," diye bir girizgâh yapmaya çalışınca kendime düşünme payı bile tanımadan sözünü kestim. "Tanımıyorum," diyerek yanıtladım onu. Kısa süreli bir şaşkınhk geçirip ardından bana *beni nasıl tanımaz-*

sın bakışı atsa da egosunun sarsılmasını umursamadım. O, ünlü bir kişilik olabilirdi ama ben onu tanımak zorunda değildim. Zaten hiçbir zaman magazin programı izlemediğim için onu tanımamamdan doğal bir şey de yoktu.

Net yanıtım karşısında biraz bozulduysa da renk vermemeye çalıştı. Fazla üstelemedi. Hemen konuya girdi. Tam olarak planladığı şeyi ve bunu niye yapmak zorunda olduğunu kısaca açıkladığında resmen şok geçiriyordum. Öyle ki şaşkınlıktan ağzım bir müddet açık kalmış, kapanmamıştı. Sonunda kendimi toparlamayı başarabildiğimde artık onu ve saçma isteğini sorgulama vaktiydi.

"Niye böyle saçma sapan yollara başvurma gereği duyuyorsun ki? Sonuçta onlar senin ailen ve senin kötülüğünü isteyeceklerini hiç sanmıyorum. Tamam, seni tehdit etmeleri hiç hoş olmamış ama belki bir bildikleri vardır. Onları dinleyip kıza bir şans versen... Belki kafa yapılarınız uyuşur ve böyle çakma yollara başvurma gereği duymadan onunla gerçekten evlenirsin. Uyuşmazsa da *denedik olmadı* dersin. Ya da ailene evlenmek istemediğini söylersin olur biter. Koskoca adamsın zorla evlendirecek değiller ya."

Sözlerimi bitirince içimdeki arsız ses *ele verirsin öğüdü, kendin kırarsın söğüdü,* diye benimle resmen alay ediyordu. Tamam, ben de ailemin beni bu şekilde yönlendirmelerine müsaade etmez, tehditlerine boyun eğmezdim. Fakat karşımdaki adamın başvurduğu gibi saçma sapan yollara da başvurmazdım.

"Haklısın. Bunların hepsini yapabilirim," diye konuşmaya başlayıp düşüncelerime usulsüz bir reklam arası verdirdi. "Ama ne o kıza bir şans vermek ne de onunla gerçek bir evlilik yapmak istiyorum. Kafa yapılarımızın uyuşup uyuşmayacağını da deneyip zaman kaybetmeye gerek yok! Çünkü uyuşmayacağını biliyorum. O kızla ve bu evlilik

meselesiyle ilgilenmiyorum! Ayrıca tek bir kadına bağlı kalmak da hiç bana göre değil," diye devam ettiğinde evliliğe sıcak bakmadığını açıkça belirtmişti.

Ailesinin kendisini hapsetmeye çalıştığı prangalara karşı direniş göstermesini anlayabilirdim ama tek kadına bağlı kalmamak adına yalan da olsa türlü dalavereler çevirerek başka bir kadına bağlıymış imajı çizmesini anlayamıyordum. İzlediği politika benim mantık sistemime aykırıydı. Ayrıca sarf ettiği sözler de tipik *playboy* söylemleriydi ve oldum olası mide bulandırıcı bulduğum bir zihniyet örneğiydi karşımdaki.

"Ve diğer şık... Bana kendi istediğini yaptırana, amacına ulaşana kadar annemin durmayacağına eminim. Aileme, benim hayatıma müdahale etmemeleri gerektiğini göstermenin, onlara küçük bir ders vermenin tek yolu bu! Yani benim aklıma başka bir fikir gelmiyor. Fakat senin farklı önerilerin varsa dinleyebilirim."

Ciddi bir havayla başlayıp alayla devam eden cümleleri karşısında ona kötücül bir bakış atıp "Alaycı sözlerini ve katlanılmaz davranışlarını kesecek misin, yoksa bu konuşmayı burada noktalayalım mı?" diye homurdandım.

İkazım ummadığım bir biçimde işe yaradı. Daha fazla şansını zorlamamaya karar vermiş olacak ki ellerini pes ettiğini gösterircesine havaya kaldırıp "Tamam, susuyorum," dedi. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak gülmemeye çalıştı. O, şu an içinde bulunduğumuz saçma durumu eğlenceli buluyor olabilirdi ama ben, ne yazık ki onunla aynı hisleri paylaşmıyordum.

Sinir uçlarıma baskı yapan hareketlerini görmezlikten gelmek en mantıklısıydı. Ana konudan kopmamak için tekrar onun sözlerini zihnimde tarttım. Ulaştığım sonuçlarla "Peki, diyelim ki kabul ettim," diyerek açık bir kapı bırak-

tım. "Bu anlaşma neleri kapsayacak?" diye sordum merakıma yenilerek. Eğer bu adamla bir anlaşma yapacaksam şartları açık ve net olarak bilmem gerekiyordu.

"Korkma! Sana çok fazla bir şey düşmeyecek!" diyerek başladığı sözlerine, "Üç ay davetlerde falan boy göstersek yeter," diyerek hiç düşünmeden, duraksamadan devam etti. Sonra anlaşma metnindeki en önemli maddeyi atladığının farkına varmış gibi ani bir uyanışla "Ama en önemlisi... Ailemin karşısında birbirimize âşık rolünü iyi oynamalıyız! Eğer onları inandıramazsak anlaşmayı unut!" diye ekledi.

Bu adamın neyi vardı, böyle? Yapbozun parçalarını kendi kendine birleştirip bozuyor, kurup kurup çözüyordu. "Daha teklifini kabul etmedim," diye homurdanınca kendinden emin bir biçimde gülümsedi. Hiç kimsenin çözemediği bir gizemi ilk çözen kendisiymiş gibi "Ama edeceksin," diyerek karşı atağa geçti ve beni boğucu bir öfkeyle baş başa bıraktı.

Yanıt veremedim. O, konuşmasına "İşten kovulmadan önce ne kadar kazanıyordun?" diye bir soru sorarak devam etti. Sinirden çatılan kaşlarımı, büzülen dudaklarımı, ateş saçan gözlerimi umursamadığı her halinden belliydi. Olabildiğince pervasız görünüyordu.

Hiddetli bir biçimde "İki bin," diyerek yanıtladım sorusunu. Bana bunu niye soruyordu ki? Maliyeci miydi bu adam? Yıllık gelir-gider bilançolarımı falan mı hesaplayacaktı? Sinir!

Gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi "Eğer anlaşmayı kabul edersen benimle nişanlı kaldığın bu üç aylık süre boyunca ben sana elli bin vereceğim," dediğinde aklımdaki bütün soru-cevap kümesi uçup gitti.

Yanlış işitmediysem *elli bin* demişti, değil mi o? Hayatımda o kadar sıfırlı parayı yan yana hiç görmediğim için

nasıl bir şey olduğunun hayali bile canlanmadı gözümde. Şaşkınlığımsa dudaklarımdan istemsizce fırlayan "Ne?" sorusu ile tescillendi.

Kendinden emin bir biçimde çapkınca gülümsedi ve tekrar üstüne basa basa "Elli bin," dedi.

Aslında bu anlaşma, yaşadığım tüm olumsuzlukların ardından mucizevi bir şekilde ayağıma kadar gelmiş büyük bir fırsattı. Fakat şu ilk çağ uygarlıklarından kalma Uygar bozuntusu ile üç ay geçirmek gişeleri tabana oturup kalmış berbat bir filmin başrol oyuncusu olmaktan daha elim bir tabloydu gözümde. Sinir sistemim için bir katliam girişimiydi.

Acaba elimi kana bulamadan benden istediği süreyi onunla geçirebilir miydim, beni asıl düşündüren soru buydu... Yine de içten içe onun haklı olduğunu bilmek sinir kat sayımı ikiye katlıyordu. Çünkü garip bir biçimde bu kârlı anlaşmayı reddetmek istemiyordum. İşte tam da bu sebeple bütün kartlarımı açık oynamalı ve aklıma takılan her ayrıntıyı en ince detayına kadar öğrenmeliydim. Bunun bilinciyle konudan konuya atladım. Şüpheci bir yaklaşımla "Peki, tensel temas?" diye sorarken çekinmiş ve utanmıştım.

Soruma karşılık attığı anlamsız bakışlar kendimi uzaylı gibi hissetmemi sağladı. Gözlerini biçimli kaşlarının altına değecek kadar kısıp bana baktığında o an ne düşündüğünü öğrenmek için her şeyimi verebilirdim.

Allah'tan tahmin edilemeyen belirsiz halleri fazla uzun sürmedi. Çapkın bir sırıtışla yüzü aydınlandı. Paraşütlü jetonu nihayet düşmeyi başarmış olmalı ki "Belki birkaç küçük öpücük," diye yanıtladı, çekingen sorumu. Benim çekingenliğimin aksine o yeterince arsızdı.

Verdiği cevabı çok açıklayıcı ve tatmin edici bulmadım. Utancımı hiçe sayarak şüpheci tavrımı sürdürdüm. "Ne

kadar küçük?" diye sorarken kızarıp bozarmamış olmayı diliyordum.

Hoşnutsuz bir ifadeyle "Yanaktan olabilecek kadar!" diye homurdandı. "Merak etme seninle dudak dudağa girişmeye ben de pek hevesli değilim," diye devam edip mide bulandırıcı bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturunca kendimi Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma, tedavülden kalkmaya yüz tutmuş havan topu gibi hissettim. İnfılak etmemse an meselesiydi.

Sebebini bilemediğim ve anlam veremediğim bir biçimde söylediği sözlere bozulmuştum. Belki birazcık da üzülmüştüm. Ve çokça sinirlenmiştim. Bozulduğumu ve üzüldüğümü ona yansıtmamak, ekmeğine daha fazla yağ sürmemek için yine *Asabi Kız* Sedef moduna tutundum ve "Aman! Ben de seninle öpüşmeye can atıyordum, zaten," diye tısladım.

Ayrıca burada oturmuş, adamın tekiyle öpüşme üzerine karşılıklı bir muhabbete tutuştuğum için kendime inanamıyordum. Üstelik o adamın, öfkeden patlamaya yüz tutmuş yanardağ hallerimden bir gram bile etkilenmeden pişkince sırıtması, beni ve öfkemi ciddiye almaması, otoritemi sorgulamama neden oluyordu.

Bir dolu yanlışlıklar dizisinin içindeydim. Acilen kırılmış ve yerlere saçılmış gururumun son parçacıklarını kimseye çaktırmadan toparlamalıydım. Onu bu şekilde mağlup edemezdim. İzlediğim mevcut politikayla onu alt edemeyeceğimin farkına varınca sonuca ulaşmak için farklı bir yol denemeye karar verdim. Yanlış giden bir şeyler varsa o yanlışlıklar üzerinde ısrarcı olmamak bu gibi durumlarda altın kuraldı ve şimdi o altın kuralı uygulamanın tam sırasıydı.

Olabildiğince alaylı bir ses tonuyla "Zira seninle öpüşmektense kurbağa ile öpüşme fikri daha cazip görünüyor

gözüme... Hem en azından onun prense dönüşmesi gibi bir ihtimal var!" diyerek onu hafife alırken Asiltürk ailesinin çapkın erkeğini resmen küçümsemiştim. Ağır darbem sonucu suratında yer eden ifadeye bakılırsa diktiğim fidanlar da çiçek açmıştı. Meyve vermesi çok yakındı. Ve topu da doksana takmayı başarmıştım. Literatürde bunun adı resmen *gol*dü.

Ulaşmak istediğim noktaya ulaşmış, Uygar Asiltürk'ün tavan yapmış özgüvenini, yerle bir etmeyi başarmıştım. Öfkeden olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kızaran yüzü, birbirine sertçe bastırdığı erkeksi dudakları ve kasılan çenesi öfkesinin ne boyutlarda olduğunu, açıkça gözler önüne seriyordu. Daha fazla kanıta ihtiyaç yoktu.

Fakat ben, onun bağırıp masayı terk etmesini, bu işi burada noktalamasını beklerken olay düşündüğümden farklı gelişti. Düzensiz nefesi, tehlikeli bir sakinlikle düzene girdi. Bir an sonra yüzüne yerleştirdiği zoraki gülümsemesi, onun da oyunu kuralına göre oynamaya karar verdiğinin habercisiydi.

"Yaa demek öyle..." diye başladığı cümlesini, "Ama unuttuğun bir şey var güzelim... Bu dudakların tadına bakmaya can atan pek çok kadın varken sen kesinlikle benim için bir kayıp değilsin!" diye tamamlayınca onu hafife almanın ne denli büyük bir hata olduğunu tüm acımasızlığıyla gösterdi.

Geçici Nişanlılık Hizmeti

Uygar, genç kızın attığı son gole dakikasında karşılık verince rahatladı. Lafın altında kalmamak gerilim hattı gibi gerilmiş sinirlerini gevşetti. Bu rahatlamanın getirdiği özgüvenle genişçe sırıtarak kıza maçın doksan dakika olduğunu ve çok çabuk galibiyet sarhoşluğu yaşadığını, ezici bir üstünlükle hatırlattı. Neticede kazanan taraf hiçbir zaman rehavete kapılmayan taraftı.

Genç kız da bunu acı bir deneyimle bir kez daha tecrübe ederek öğrenmişti. İtiraf etmesi gerekirse adam lafı tam doksana üstelik röveşatayla takmıştı. Onun ezici bir üstünlükle kendini alt ettiği sözlerin üzerine söyleyecek bir söz bulamadı. Zaten bulsa da fark eden bir şey olmayacaktı. Çünkü söylediği sözler rakibine çarpıp daha büyük bir yıkım olarak kendisine geri dönüyordu. Şu saatten sonra ne söylese harf israfından başka bir şey olmayacaktı. Bunun için yenilgiyi kabullenerek sustu.

Bu adi, kibir yüklü ve sinir bozucu adam gerçekten de böyle mi düşünüyordu? Tabii ya niye öyle düşünmesindi ki? Farklı düşünmesi için bir sebep mi vardı?

Adam, *tek kadına bağlı kalmamak* felsefesini benimseyip o felsefede başarıyla ilerlediğine göre Allah bilir şimdiye kadar kaç kişiyle öpüşmüştü. Hatta öpüşmekle kalmamış, başka hangi edepsizliklerin başrol oyuncusu olmaktan şeref duymuştu, kim bilir! Ve tabii ki kendisi onun için büyük bir kayıp olamazdı! Güzel bile değildi ki. Kendini ne sanmıştı? Bulunmaz Hint kumaşı falan mı?

Bugün tuhaf bir karşılaşmayla yolları kesişmiş olmasaydı, şu haliyle bu klas adamın beş metre yakınına bile yaklaşamayacağı gayet açıktı. Dışarıdan bakanlar aralarındaki yedi farkı fazla zaman harcamadan tek bakışta bulurlardı. Islak mendille silindiği halde geçmeyen, izi kalan çamur lekelerinin mahvettiği, içler acısı bir hale getirdiği kıyafetinin halini gördükten sonra Uygar'a kene gibi yapışmış bir dilenci olarak algılanmıyorsa buna şükretmeliydi!

Sedef'in narin omuzları, ağır bir yükün altından kalkamamanın verdiği öz güvensizlikle çöktü. Kendi eserinin anbean sararıp solduğuna şahit olan Uygar, haddinden fazla sert konuştuğunu o an anlayıp pişman olmuştu olmasına ama son pişmanlık fayda etmiyordu. Dilin kemiği yoktu. Düşünce süzgecinden geçmeden kelimelere dönüşen her harf yıkıyordu, kırıyordu, parçalıyordu.

Amacı kesinlikle kızın gururunu yerle bir etmek değildi. Ama işler raydan nasıl çıkmıştı, kendisi de bilmiyordu. O, sadece küçük bir ders vermek istemişti. Anlaşılan yine her şeyi eline yüzüne bulaştırmayı başarmış, ipin ucunu kaçırmıştı. Ayarını tutturamamıştı.

Buram buram pişmanlığın hâkimiyetindeki sesiyle "Şeyy..." dedi. Pişmanlığını sözlere dökmek kolay olmayacaktı. Çünkü ne söylerse söylesin hissettikleri karşısında noksan kalacaktı. "Öyle söylemek istemedim aslında. Kusura bakma..."

Uygar'ın pişmanlık yüklü ses tınısı kulaklarını yalayıp geçince ilk şoku atlatıp kendine gelen Sedef, maruz kaldığı aşağılanmadan sonra bir de Uygar'ın kendisine acımasına katlanamazdı. Sağ elini yavaşça kaldırarak genç adamın sözlerine devam etmesini net bir hareketle engelledi. Sonra dudaklarına, yüzünde emanet gibi duran zoraki bir gülümseme yerleştirip "Önemli değil," dedi.

Kızın yalancı sükûneti karşısında afallayan Uygar, "Benim için önemli..." diyerek karşı çıkıp hatasını telafi etmeye çalışsa da Sedef, inatla "Benim için değil!" diye kestirip attı ve tüm uzlaşı yollarını kapattı. Onu susturdu. Gözlerinin önüne düşüp görüşünü engelleyen bir tutam kahverengi saçı yavaşça kenara çekip kulağının arkasına sıkıştırırken "Neyse konumuza dönelim bence!" dedi. İçinde kopan fırtınaların aksine dış görünüşünde yanıltıcı bir sakinliğin izleri kol geziyordu.

Uygar söylediği sözlerden dolayı pişmandı ama özür dilemesine bile izin verilmiyordu. Sinirlenmemeye çalışıyordu ama Sedef gibi insanı her adımda öfke seline sürükleyen bir kişilik karşısında sakin kalmak çokta mümkün değildi.

Yine de sakinleşmek için kendini zorladı. Sedef, konunun kapanmasını istiyorsa o da üstelemeyecekti. Sonuçta bu olaydaki tek suçlu kendisi değildi. Karşısındaki öfke yumağı kız, sözleriyle onu kışkırtmış ve hiç istemediği sözler söylemeye teşvik etmişti. Üstelik Uygar hatasının farkına varınca üstüne düşeni yapıp özür dilemeye çalışmıştı ama Sedef, uzattığı zeytin dalını geri çevirmişti. Onun kararına saygı duymaktan başka çaresi yoktu.

Düşündü... Sedef'in konuyu kapatmak istemesine hak verdi. Eğer bir anlaşmaya varacaklarsa kırgınlıklar daha fazla derinleşmeden bu konuyu kapatıp, didişmeyi bırakmaları ve asıl konuya dönmeleri en mantıklısıydı.

Uygar'ın isteksizce "Tamam, sen öyle istiyorsan..." diye başlayan cümlesini "Dinliyorum," diyerek yarıda kesen Sedef, mevzu daha fazla uzasın, dallanıp budaklansın istemedi. Kendini korumaya, kırık gururunun parçalara ayrılmasını engellemeye mecburdu. Mecbur olduğunu hissediyordu.

Sedef'in yönlendirmesiyle zorunlu olarak tekrar aynı konuya dönüp konuşmaya başladı Uygar, şartlarını ve genç kızın kazançlarını vurgulamak adına "Şimdi iyi düşün. Teklifimi kabul edersen, bu işin sonunda ikimiz de kazanan taraf olacağız. Kaybetmek yok! Oldukça kârlı bir alışveriş öneriyorum sana..." diyerek ciddiyetini korudu.

Sedef, Uygar'ın ciddi tavırlarına ayak uydurmaya zorlarken buldu kendini. Her şeyi bir kenara koyup biraz önce sarf edilen yaralayıcı sözleri unutmuş gibi yaptı. Ciddiyetle "Peki, tam olarak benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Bana bunu açıkla!"

Sorusunun karşılığı, gündemindeki konuyla alakasız olan karşı bir soruydu. "Anasınıfı öğretmeniydin değil mi?"

Bıkkınca "Evet, sayende kovulmadan önce öyleydim," dedi. "Fakat bunun konumuzla ne alakası var, onu anlamadım! Anasınıfı öğretmenliğinden sınıf öğretmenliğine terfi edeceğimi söyleme bana sakın!"

Genç kızın iğneleyici cümleleriyle sinirleri tekrar gerildi. "Saçmalama!" derken farkında olmadan sesini yükseltmişti. Bu kız kendisine resmen duygu fırtınaları yaşatıyordu. Tanıştıkları andan itibaren kişiliğine aykırı ve değişken davranışlarda bulunuyordu, Uygar. Bu değişimin en önemli sebebiyse karşısındakı dengesizlik abidesi kızdı. Kontrolsüzlüğün kendine bir yarar sağlamayacağını da biliyordu, elbette. Farkında olduğu gerçeklerle kontrolü elinde tutmak için kendini yine dengesiz bir değişimin içinde bulması gecikmedi. Yapay bir sakinlikle gülümseyerek öfkesini kuytulara gizledi. Sakin kalmalıydı, odaktan kopmamalıydı.

"İşinden benim yüzümden kovulduğuna emin misin?"

Genç adamın kuşkuyla sorduğu soruya "Evet!" diye homurdanarak yanıt verdi. Yani tam olarak onun yüzünden kovulmasa da bardağı taşıran son damlayı Uygar'ın koyduğu söylenebilirdi.

Eğer o, üzerine çamurlu su sıçratmasaydı o gün kreşe vaktinde ulaşma ihtimali az olsa da vardı. Bu adam, kendisine bir şey mi ima etmeye çalışıyordu? Yoksa aksini mi iddia edecekti? Buna izin veremezdi! Alaycılığa vurarak "Bu soru-cevap faslıyla nereye varmaya çalıştığını ciddi anlamda merak etmeye başladım! Umarım sınıfı geçebilirim," diyerek gözlerini devirdi. Sıkılmıştı.

Alayla kuşanmış cümleler kuran kızın şirinliğine yumuşacık ve sevecen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Eğer karşısındaki komedi unsuru salaş kız, teklifini kabul ederse kendisini çok eğlenceli günler bekliyordu. En çokta bu Külkedisi'nin, Çakma Prenses'liğe terfi ettiğinde, annesini çileden çıkaracağına neredeyse emin olmak, içinde gür kahkahalar atma isteği uyandırıyordu.

Ama şimdi bunları düşünmek için çok erkendi. Sırası değildi. Öncelikle teklifini yapmalı ve Külkedisi'nin bu teklifi kabul etmesi için bolca dua etmeliydi. Bunun bilinciyle boğazını sertçe temizleyip yüzüne ciddi bir ifade takındı ve daha fazla zaman kaybetmeden Sedef'e teklifini sundu.

"Anlaşma teklifimi kabul etmen karşılığında belirttiğim gibi sana elli bin öneriyorum. Anlaşmamızın süresi elimizde olmayan sebeplerden dolayı uzarsa bunun karşılığını da fazlasıyla alacaksın. Yok, ben bunu kabul edemem dersen başka bir yöntem de bulabiliriz. Mesela sadece sana ait olan bir kreş açmana yardımcı olabilirim. İyi düşün... Bir daha kovulmak yok! Kibirli müdür bozuntularıyla uğraşmak zorunda kalmayacak, kendi işinin patronu olacaksın..."

Keskin gözlerini genç kızın meraktan kısılmış gözlerine kenetledi ve bembeyaz dişlerini gösteren çekici gülümsemesiyle onu etki altına alarak sözlerine devam etti. "Karşılığında senin yapman gereken tek şeyse... Çok basit! Daha önce de söylediğim gibi sadece üç ay sürecek geçici nişanlılık hizmeti."

Ön Hazırlık

Altın tepside sunulan çarpıcı teklifler, nasıl olduğunu kestiremediğim bir biçimde yarı zamanlı nişanlılık teklifine verdiğim olumlu yanıt ve mensubu olmayı kabul ettiğim Sindirellacılık oyunu derken kendimi lüks bir mağazanın soyunma kabininde bulmuş ve artık kaçıncı olduğunu sayamayacak kadar şuursuzlaşmış bir biçimde birbirinden şık elbiseler deniyordum.

Bu hikâyenin konu mankeni olan ben, konuyu çözümlemekteki uzmansa, müstakbel çakma nişanlımın bizzat kendisiydi.

Uzun süren anlaşma serüvenimizin sonunda ona, anlaşmayı kabul etmem karşılığında kendisine nasıl güveneceğimi sormuş, noter onaylı bir sözleşmenin garantisini almıştım. Böylece resmen ikili ilişkimizde bir mutabakata varmayı başarmıştık.

Sonrasında beni evime bırakacağını zannetmiştim ama yanılmıştım. Bedenimi salonumdaki rahat koltuğa atıp kendimi bir müddet orada unutarak işten kovulmanın yasını ve yeni bir iş bulmanın tuhaf heyecanını yaşamayı ha-

yal ederken, hayallerim resmen çakma nişanlım tarafından baltalanmıştı.

Suya düşse hiç sorun olmazdı. Çünkü ben onlara kelebekleme, kurbağalama, serbest ve aklınıza gelebilecek her türlü stilde yüzmeyi öğretmiştim. Fakat *Her Türlü Baltalamalardan Kurtulma Yolları* içerikli bir ders vermemiştim. Çok feci!

Üzerimdeki koyu kırmızı elbisenin sırt dekoltesini göstermek için arkamı dönerken saçlarımı hafifçe yukarı toplayıp "Bu nasıl?" diye sordum, gülerek. Uygar'ın geliştirilmiş Çin işkencesine rağmen hâlâ gülümsüyor oluşuma şaşırıyordum.

Şu an üzerimde bulunan kırmızı elbiseyi sevmiştim. Denediklerim arasındaki en iyi parça bana göre buydu. Bedenimi sıkıca sarması, vücut hatlarımı olduğundan daha hoş göstermesi ve kıvrımlarımı ortaya çıkarması hoşuma gitmişti. Abartıdan uzak dekoltesi, tam kararındaydı.

Lakin "Bu olmaz!" diye gürleyen sert ses, tüm hayallerimi çim biçme makinesi gibi biçip geçti. Bu işkenceye karşı direnebilmek için yüksek tuttuğum moralimi yerle bir etti. Direncim, uzmanlaşmış odunların en kıdemlisi, Uygar Asiltürk tarafından acımasızca kırıldı. Hain yağmur bulutları, gülümsememi perdeledi. Suratım düştü.

Sesin sahibine doğru dönüp itiraz etmeye hazırlanırken onaylamaz bakışları, kurşun gibi beni delip geçti. Söyleyeceklerimi boğazıma dizdi. Ve böylece üzerimdeki elbisenin denediğim son elbise olmadığı da kesinleşmişti. Çilem henüz sona ermemişti.

Alt tarafı bir elbise seçip lanet olası bir görücü partisine katılacağım göz önünde bulundurulunca müstakbel çakma nişanlımın hangi sebeple hiçbir elbiseye onay vermediğini anlamıyordum. Karasız tavırları sinir katsayımı tavana

vurduruyordu. Bu gidişata çığlık çığlığa bir *dur* demek istiyordum ama ilginç bir şekilde benden beklenmeyecek bir performansla susuyordum.

Onda, beni etkileyen bir şeyler vardı ve ben henüz bu tuhaf hislere bir ad koyamıyordum. Gönüllü olarak onun boyunduruğu altına girmeyi kabul ettiğim için susmak zorunda olduğumu düşünüyordum. Ya da Uygar Asiltürk'ün bana sunduğu teklife "Evet," derken bir şeylere itiraz etme konusundaki söz hakkımı kaybettiğimi zannediyordum belki de.

Ne yani en fazla üç ay sürecek mahkûmiyet cezamı itirazsızca kabul mü etmiştim? İşte bu olamazdı! Ben, yani Sedef Palalı, hiçbir şartta ve koşulda bir erkeğin üzerimde egemenlik kurmasına, bana hükmetmesine izin verecek kadar budala olmamıştım. Olamazdım!

Boğucu ve sıkıntılı havayı sertçe solurken yüzümü buruşturdum. Kendime aksini ispat etmek istercesine "Bu defa neyini beğenmedin acaba?" diyerek alayla itiraz ettim. Tüm saçmalıklarına son vermesini hedefledim.

Vermedi! İtiraz etmemden hoşlanmadığını açıkça belli ederek kasılan dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini devirdi. Sert nefesini dışarı üflerken usanmış gibi bir hali vardı. Konuşmaya başladığındaysa yanıtı tartışmaya açık olmadığını gösteren bir tonda kati ve netti.

"Fazla seksi. Hanım hanımcık değil!"

Seksi mi demişti o yoksa kulaklarım işitme yetisini yarı yarıya kaybetmiş miydi? İsteklerine itiraz ettiğim, otoritesini sorguladığım için bana bağırmasına falan hazırhklıydım ama bu beklediğim bir tepki değildi. Beni hazırlıksız yakalamış, gafil avlamıştı.

Hiç yakışmamış, çok çirkinsin veya bunlara benzer küçümseme içerikli cümleciklerle beni aşağılamasına bile ha-

zırlıklı olduğum yarı zamanlı nişanlım, kendisinden beklenmeyen bir hamle yapmış, tenimi okşayan ve okşadığı yeri hafifçe dağlayan ses tınısıyla bana *seksi* mi demişti, yani şimdi? Beni *seksi* mi bulmuştu? İnanılacak gibi değildi! Tamam, *seksi* kelimesini elbise için kullanmış olabilirdi ama sonuçta o elbiseyi taşıyan vücut bizzat bana aitti!

Kulaklarıma kadar ulaşan kavurucu bir sıcaklığın, ateşiyle yanıp kül olmama ramak kala kendimi frenledim. Uygar Asiltürk'ün seline, bu kadar çabuk kapılmamalıydım! Hatta hiç kapılmamalıydım! Kendi iyiliğim için sarf ettiği sözlerin arasından sağlığa zararlı bulduklarımı ayıkladım. *Seksi* kısmını es geçip *hanım hanımcık* kısmına odaklanmayı seçtim.

Bu elbiseyle *seksi* kalıbının sınırları içine dâhil olmuş olabilirdim fakat *hanım hanımcık* tanımının sözlükteki karşılığı olabilmem için bir elbisenin yeterli olmadığını fark etmiyor muydu? Bu durum gayet açık değil miydi? Yoksa *her güzelin bir kusuru vardır,* misali bu adamın gözleri miyop falan mıydı?

Alayla gülümseyerek "Güzel..." deyince kendisiyle dalga geçmemden hoşlanmadığını belli etti. Karanlık gözlerini üzerime sabitleyerek devam etmemem için beni uyardı. Ama ben korkmadım! Korkup sinmedim! Devam ettim! "Zaten ben de pek *hanım hanımcık* sayılmam. Bunu ilk bakışta anlamış olman lazımdı!"

Uçuşa geçmiş aklımı ve dörtnala koşan kalbimi rayına oturtmanın tek yolu karanlık büyülere kapılmamaktı. Devam etmeseydim, korkup sinseydim gönüllü esaretimi kabul etmiş olacaktım.

Çakma nişanlım öldürücü bakışlarını üzerime sabitleyip sözsüz bir *sus* emri verdiğinde bakışlarındaki manayı anında kavradım. Belli etmiyor olabilirdim ama neticede ben zeki bir kızdım. Zeki olduğum, bunu belli etmememden

ve nerede salak rolünü oynayacağımı çok iyi bilmemden de belliydi, zaten. Ama neyse konuyu dağıtmayalım.

Aslında mantıklı düşününce kimi kandırıyordum ki? O adam bana böyle hükmedici bakışlar atma gücünü kendinde buluyorsa artık iş işten geçmiş demekti. Hangi ara ipin ucunu kaçırıp ona benim üzerimde hüküm sürmesi için tam yetki vermiştim bilmiyordum ama şimdi bu yetkiyi ona verdiğim için pişmandım.

Sıkıntıyla oflayarak tekrar kabine girdim. Askıda asılı duran zümrüt yeşili elbiseyi sinirle çekip alırken onun geliştirilmiş Çin işkencemdeki son parça olmasını diledim.

Uygar'ın da, Hakan Akkaya misali oturduğu koltukta, bana sürekli *maalesef canım, bizimle değilsin,* demekten ve oflayıp puflamalarımdan sıkıldığı belliydi. Ve bunun altını çizercesine "Bir kadının alışveriş yapmaktan, denemek bedava mantığıyla kıyafetleri giyip çıkarmaktan sıkılacağını rüyamda görsem inanmazdım," diye homurdandı.

Ona, beni diğer kadınlarla karıştırmaması gerektiğine dair ek bir uyarı geçip uzun soluklu bir konuşma yapmak istedim ama yine de kendimi tuttum. Galiba o anda, daha ilk günden kredimi doldurup kota aşımı yapmanın hoş bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Ben ki sırf alışverişe çıkıp mağaza mağaza gezmeye ve kıyafet denemeye üşendiğim için bütün alışveriş sitelerini soy kütüğüm gibi ezberlemiş bir şahıstım. Bir tıkla sepete attığım ürünlerle, sürekli kapımı aşındırma konusundaki memnuniyetsizliklerini yüz ifadelerine yansıtmaktan hiç çekinmeyen kargocular arasında kurduğum münasebetin en fazla zevk aldığım alışveriş şekli olduğunu şimdilik bilmesini gerekli görmedim.

Neticede çakma bile olsa ilişkilerde gizem önemliydi. Gizemsiz, her şeyin ortada olduğu heyecansız ilişkiler, araş-

tırmalara göre çok çabuk sona eriyordu. Bu araştırmaların dayanağını sorarsanız, elbette ki bendim. Bu hayat kurtaran araştırmalar benim gibi bilime önem veren üstün zekâlı bir şahsiyet tarafından yapılmıştı.

"Biraz hızlı olsan diyorum! Alt tarafı lanet olası bir elbise deneyeceksin," diye homurdanan öfkeli ses çok yakından, kabin kapısının hemen ardından gelince daha fazla düşünemedim. Bedenimi yalayıp geçen ani ürperti, ayazda kalmışım gibi titrememe neden oldu. Aklımın uç noktalarında oluşan uçuk görüntülerle irkilmemek elde değildi.

Allahtan kabin kapılarının ön tarafında içeriyi gösteren anahtar delikleri falan yoktu. Yoksa kendimi BBG evindeymişim gibi hissetmem işten bile değildi.

Mahremiyetime müdahale edilmiş olmanın verdiği sinirle "O kapının ardından hemen defolup tahtına otur ve beni bekle!" diye tısladım. "Ha bunu yapmayacaksan da *alt tarafı bir elbise* diyerek küçümsediğin şeyi gelip kendin deneyebilir ve görücüye çıkabilirsin! Zaten yeni elbise alalım diye tutturan sensin! Ben senden böyle bir talepte bulunduğumu hiç hatırlamıyorum!" diye bağırmaya devam ettim. Uygar'sa öfkem karşısında tepkisiz kaldı. Bir müddet sesini çıkarmadı.

Dakikalar sonra "Tamam, sinirlenme! Burada bekliyorum," diye yumuşak bir tonda cevap verdiğinde pes edip kendi cephesine geri çekilme kararı aldığı belliydi.

İşte bu! *Erkeklerin gözünü biraz korkutmak,* yaptığım araştırmaların ikinci adımım oluşturuyordu. Araştırmalarımda elde ettiğim mükemmel sonuçlar göz önünde bulundurulunca performansım küçümsenecek boyutlarda değildi. Aksine bence dikkate alınmaya değerdi!

Tamam, kendimle gurur duyma işlemini sonraya da bırakabilirdim. Şimdi halletmem gereken en önemli iş, şu la-

net olası elbiseyi giymek ve Uygar efendiye onu beğendirip "İşte bu!" demesini sağlamaktı. Ve tabii ki bu işkenceye bir an önce nokta koyması için bolca dua etmek gerektiğini de unutmamak lazımdı.

Lakin hiçbir şey umduğum gibi olmadı... Zümrüt yeşili elbise de Uygar'ın beklentilerini karşılamadı. Oysaki kırmızı elbiseden sonra benim o elbiseye de güvenim tamdı! Ama ne yapalım olmayınca olmuyordu. Zorlamamak lazımdı!

Uzunca bir müddet daha bu böyle devam etti. En sonunda giyinip soyunma işkencesini sonuçlandıran karara ortaklaşa varabilmiştik. Dizlerimin hemen üzerinde biten, abartıdan ve dekolteden uzak, bileklerime kadar inen kolları, dantelden oluşan *hanım hanımcık* tabirine oldukça uygun, lacivert bir elbisede karar kılmıştık.

Fakat bununla da bitmedi... İşkencemin bu kadarıyla sınırlı olmadığını ben de sonradan öğrendim. Elbise seçiminde Çin işkencesine maruz bırakıldığımı düşünürken işkencenin ağa babasını elbiseye uygun ayakkabı seçmeye çalışırken gördüm.

Uygar'ın yüksek topuklu ayakkabının *kadını kadın gibi gösterdiği* konusunda çektiği nutuk sonucu normal zamanlarda kullandığımdan daha yüksek topuklu ayakkabılar deniyordum. Muhtemelen de Uygar Bey'in onay verdiği o yüksek topuklulardan birine sahip olacaktım. Buraya kadar bir sorun olmadığının ben de farkındaydım. Sorunun başladığı nokta, çok yüksek topuklu ayakkabılar konusunda deneyimsiz olduğumu bir türlü Uygar'a kabul ettiremiyor oluşumdu.

Pekâlâ, yüksek topuklu ayakkabıda ısrar ediyorsa kendisi bilirdi. Bu durumdan doğabilecek herhangi bir kazanın sorumlusu ben değildim, bizzat kendisiydi.

Görücüye çıkmaktan, elbise deneyip çıkarmaktan ve ultra yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde durmaya çalışarak enerjimi boşa harcamaktan kesinlikle nefret ediyor oluşum su götürmez bir gerçekti.

Yarın akşam, müstakbel çakma nişanlım Uygar'ın ailesiyle tanışacaktım. Taçsız kralımız öyle uygun görmüş ve buyurmuştu. Bu tanışma faslı için vücuduma baskı yapan stres fonksiyonu yetmezmiş gibi bir de Uygar'ın yeni bir elbise ve ona uygun ayakkabı alma gibi saçma ön hazırlıklarına katlanmak zorunda kalmam ise hiç adil değildi.

Uygar'a göre kendi fikirleri parlak olabilirdi ama bana göre oldukça gereksizdi. Ve ben kesinlikle gereksiz fikirlerden de gereksiz fikir üretmeyi kendine adet edinenlerden de nefret ediyordum.

Sonuç olarak, belki *hanım hanımcık* tabirinin sözlükteki karşılığı değildim fakat *sabır taşı* benzetmesine karşılık gelen bugünkü talihli kesinlikle bendim.

Erkeklik Gururu

Uygar, seçtiği ayakkabıları kısık sesle bir şeyler homurdanarak deneyen Sedef'e bakıp ona çaktırmadan bıyık altı gülümsedi. Nasıl bir kızdı bu böyle? Alışveriş yapmaktan, giysi ve ayakkabı denemekten hiç hoşlanmıyordu. Oysa tanıdığı bütün kadınlar bu tarz kızsal şeylerden çok hoşlanır, vakitlerinin ve paralarının büyük çoğunluğunu bu uğurda harcamaya bayılırdı. Ama Sedef, daha önce türüne hiç rastlamadığı değişik ve garip bir kızdı. Galiba türünün tek örneğiydi.

Başka hiçbir kadında şahit olmadığı sadece Sedef'e has olduğunu düşündüğü huylarıyla kızın hiç kimseye benzememesine içten içe seviniyordu. Sedef'in bu tavırları, beraber geçirecekleri üç ay boyunca kendisini alışveriş merkezlerine sürüklemeyeceğinin ve saatlerce oralarda vakit kaybettirmeyeceğinin garantisiydi. Fazlasıyla rahatlamıştı.

Bu küçük ayrıntı dışında Uygar'ın en çok ilgisini çeken şeyse, genç kızın temkinli tavırlarıydı. Onun yerinde bir başkası olsaydı, Uygar'ın teklifine çölde vaha bulmuş gibi balıklama atlardı. Ancak Sedef öyle yapmamıştı... Tamam,

belki onun da her kadın gibi bazı şeylerden etkilenme hızı çabuktu ve kafasını karıştırmak kolaydı. Ama sadece bu kadarıyla sınırlıydı. Onu ikna etmenin çok basit olduğu söylenemezdi. Uygar, bunu tecrübe etmişti. Çıkarımları tecrübesiyle sabitti.

Tüm bunların yanında, bu kızın farklı bir enerjisi olduğu başka bir gerçekti. Yaydığı ışık, farklıydı. Parlak ve göz alıcıydı. Sedef'i çepeçevre sarmalayan elektriğe yapılacak en güzel tanımsa, *çok yaklaşma çarpılırsın, fazla uzaklaşma karanlıkta kalırsın,* tarzında bir şey olurdu, herhalde. Onun akımına kapılmamak imkân dahilinde değildi, çünkü.

İlk tanışma anları tam bir facia olabilirdi fakat sonrasında daha ne olduğunu anlayamadan tuhaf bir şekilde ondan hoşlandığını hissederken buldu kendini. Hem de mana veremediği bir biçimde, her zamanki basit hoşlanmalardan biri değildi, bu hissettiği. Ve bunu inkâr etmenin, aksini savunmanın saçma olacağını biliyordu.

İnkâr etmiyordu zaten! Sadece yadırgıyordu. Yadırgamamak elinde değildi. Çünkü kalp ritmini değiştiren bu hisler, yenilikçi bir devrim gibiydi. Uygar Asiltürk'ün yeni devrimi... Böyle ani hislerin sağanak yağmurunda ıslanmayalı yıllar olmuştu. Yadırganmayacak gibi değildi ki! O, bir kıza bakardı, ambalajını beğenirse onu alırdı. Bağlayıcı unsurlar, kurallar olmadan bir süre hoşça vakit geçirir miladını doldurunca da özgürlüğüne uçardı. Asla derine inmezdi. Algılarını kapatır, duygularını devre dışı bırakırdı. Hissizleşirdi.

Sedef'ten, asi tavırlarından, saf öfkesinden, kimsenin karşısında boyun eğmeyişinden ve en çokta onun annesi ve babası için en uygun (!) gelin adayı olduğunu bilmekten çok hoşlanmıştı. Niye inkâr edecekti ki? İlk defa onu tanımayan, soyadına kapılmayan, ününden haberdar olmayan bir kızla tanışmıştı ve bu kızın kendisiyle diğerlerinin ilgi-

lendiği gibi ilgilenmeyişi ilginç gelmişti. Yepyeni bir deneyimdi. Merak unsurunu hep canlı tutacak yeni ve farklı bir deneyim...

Belki de onu tanımlayan anahtar kelime *asi* idi. Tanıdığı onca yumuşak başlı, dereyi geçene kadar ayıya dayı diyen kadının aksine bu kızın dediğim dedik oluşu ve sözünü sakınmamasıydı, hoşuna giden. Belki de başka şeyler de vardı... Bir mıknatıs gibi hızla Sedef'e çekilişinin sebebi tensel çekim olabilir miydi ki? Yanıtını bilmiyordu. Çünkü ilk defa hislerini adlandıramıyordu. Tanımsızdı, hisleri.

Görüntüsünün biraz hırpani olmasının dışında Sedef her erkeği etkisi altına alabilecek derecede güzel bir kızdı. Elbise alışverişi sırasında üzerine giydiği bütün elbiseler vücudunda kusursuz durmuş ve muhtemelen daha önce kendisinin bile farkına varamadığı içindeki o seksi kadını ortaya çıkarmıştı. Ve itiraf etmesi gerekirse Sedef'e kırmızı çok yakışmıştı. Hafiften bordoya çalan koyu kırmızı kabanı da ona yakışıyordu ama vücut hatlarını cömertçe sergileyen kırmızı elbise başkaydı. Aklını başından alan o görüntü, hâlâ gözlerinin önünden gitmiyor, teninde tuhaf bir karıncalanmanın meydana gelmesine neden oluyordu. Kanı damarlarında akmıyor, adeta çağlıyordu.

Dalgın düşüncelerle Sedef'i izlerken kızın bordo renkli botları çıkarıp lacivert stilettoları giymek için hareketlendiği sırada içinde bir yerlerde bastırılamayan ayaklanmalara neden olacak bir ayrıntı takıldı, gözlerine. Satış sorumlusu olduğunu tahmin ettiği genç ve yakışıklı karışımını bünyesinde barındıran bir erkeğin, yardım etme bahanesiyle Sedef'le yakınlaşması, kızın bileklerine okşarcasına dokunması kanındaki basıncı arttırdı.

O sinir bozucu temasın haddinden fazla uzun sürmesiyse resmen işkence gibiydi. Fiili bir harekette bulunmamak

için direnirken farkında olmadan kaşlarını çatarak tepkisini gösterdi. Ama bu tepkiyi Sedef ve satış sorumlusu genç görmemişti. Kendisi bile farkında değildi ki... Onlar kendi âlemlerine dalmışken nasıl fark edeceklerdi?

Gözlerinin önünde HD kalitesiyle akıp giden sinema tadındaki manzara, hayal ürünü değildi, değil mi? O adam, nişanlısına mı asılıyordu yoksa her zaman keskinliğiyle övündüğü gözleri kendisini bir yanıltmacanın içine mi sürüklüyordu?

Lanet olası adamın teması uzadıkça şahit olduğu görüntünün hayal ürünü olmadığını anladı. Dudaklarını birbirine bastırıp çenesini şiddetle sıkarken aklında türlü görüntüler dönüyor ve sinirini kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Benliğini ele geçirmeye başlayan karanlık öfkeye direnmek oldukça zordu. Hatta imkânsızdı!

Direnci kırılmak üzereydi! Hissediyordu...

Koyu öfkesi, mantığını yavaşça ele geçirmeye başladığında sinirini bir şeylerden çıkarmak istercesine dudaklarını sertçe dişledi. O manzarayı görmeyi reddederek göz kapaklarını sıkıca kapattı. Göz kontağını kesti. Sabretmeliydi. Sedef gerçek nişanlısı değildi ki! Her şey sadece aptal bir anlaşmadan ibaretken şu an esaretinde olduğu duygular normal değildi. Onu kıskanamazdı! Ona karışamazdı! Basit bir anlaşmanın sınırlarını zorlayamazdı!

Bir an sonra kendisine verdiği telkinler yetersiz kaldı. Dayanamayıp gözlerini araladığında aynı tabloyla karşı karşıya kalmak, sabır duvarına yapılan son darbeydi. Sedef'in, satış sorumlusu gence minnet dolu bir gülümseme bahşedip teşekkür etmesiyle mantığını kaybetti.

Kahretsin! O kız, bir kez olsun kendisine öyle gülümsememişti! Bencilce olduğunu biliyordu ama içini dolduran garip bir sahiplenme dürtüsünden beslenen kesif bir

öfkeyle Sedef'in bütün gülümsemelerinin sadece kendisi için olmasını istedi. O kız kimseye o can alıcı gülümsemesini armağan etmemeliydi. Uygar'dan başka hiç kimseye...

Bulunduğu yerden hızla hareketlenip seri adımlarla aradaki mesafeyi kapattı. Ardından hiç vakit kaybetmeden adamın elinden ayakkabının diğer tekini uzman bir kapkaççı edasıyla kapması ve adamı, "Çekil, ben hallederim!" diyerek itmesi bir oldu. Kaba bir davranış sergilemiş olmasıysa kesinlikle umurunda değildi!

Sedef'in ve satış sorumlusu gencin aynı anda yaşadıkları şaşkınlığa aldırmadan yere eğilip elindeki ayakkabıyı seri hareketlerle kızın diğer ayağına geçirdi. Ama burada bitmemişti. Gövde gösterisi sadece bununla sınırlı kalmadı! Geri durmadı! Genç kızın küçük ellerini, kendi iri avuçları arasına alarak ayağa kalkması için resmen Sedef'e güç uyguladı! Kızı kendine doğru çekti. Yavaş ve sakin bir çekiş değildi, bu. Hızlı ve kontrolsüzdü.

Amacına ulaşıp Sedef'i ayağa kaldırınca da genç kızın hoş hatlara sahip bedenini yakıcı bakışlarla süzerken yaptığından utanmıyordu. Tek elini kızın kırılacak gibi incecik olan beline dolayarak kendine doğru daha fazla çekiştirdi. Memnuniyetle kendini ve Sedef'i yapışık ikiz konumuna getirince sahiplenici bir tonda "Aşkım bu ayakkabı elbisenle çok uyumlu bence!" diye mırıldandı. O an o da kendisine inanmıyordu. Sanki içine başka birinin ruhu kaçmıştı ve tüm bunları yapan, kendisini saf dışı bırakarak yönetimi ele geçiren oydu.

Uygar, faili olduğu davranışlara böylesine şaşırırken Sedef'in şaşkınlığının ikiye katlanması haliyle normaldi. Genç kız bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarını araladı ama kelimeler kendisine ihanet ederek bir türlü dudaklarından dökülmedi. Şoktaydı.

Uygar, Sedef'in sessizliğini fırsat bilerek diğer hamlesini yaptı. Tutarsız hareketlerine inanamasa da tüm bunları yapmış, bu kadar ilerlemişken geri adım atamazdı. Durmadı, Uygar.

Satış sorumlusu gence yüzünü dönme zahmetine bile girmeden kibirle "Bunu alıyoruz," dediğinde özgüveni tamdı. Niye tam olmayacaktı ki? Her koşulda skor onun lehineydi. 1-0 önde olan taraf kendisiydi. Ve sonuç belliydi! O, hiçbir zaman kaybetmezdi! Uygar Asiltürk, yenilgi nedir, bilmezdi!

Çakma da olsa Sedef Palah onun nişanlısıydı. Ve Uygar, kendisinin yanında başka bir erkeğin ona asılmasına seyirci kalıp erkeklik gururunun zedelenmesine izin verecek bir adam değildi. Hiç olmamıştı! Olmayacaktı!

İki Bilinmeyenli Denklem

Uygar'ın, beni hayret çukuruna düşüren ve orada uzunca bir müddet rehin kalmamı sağlayan satış sorumlusu eksenli, eş zamanlı saldırısının üzerinden tam yirmi yedi saat, on sekiz dakika, kırk saniye, otuz iki salise geçmişti. Hayatıma yön veren her şey çok hızlı gelişiyordu ve ben sadece etrafımda dönen dünyayı, sahteliklere gömülmüş hayatımı en ön sıralardan izleyip alkışlama zahmetine bile girmeyen pasif bir seyirciden öteye geçemiyordum.

Müstakbel çakma nişanlım, ilk önce kıskanç bir koca edasıyla ayakkabı mağazasındaki ilgili ve yardımsever çalışanın yumuşak pençelerinden beni çekip almış, sonra olayı iyice abartarak o adama, sanki tapulu malıymışım gibi benim üzerimden gövde gösterisi yapmıştı. Ardından da kavga çıkarma eğilimli her atağımı savuşturmayı başarmış ve sanki buna hakkı varmış gibi üstüne bir de çeşitli tripler atarak bana söz hakkı tanımamıştı.

Alışveriş bitiminde beni evime bıraktığında soğuk bir tavırla tanışma yemeğini hatırlatmış ve kendimi buna hazırlamamı söylemişti. Ona göre *kendini hazırla,* demek kolaydı

tabii. Psikolojik bir buhranın içine düşmeye eğilimli olduğumu nereden bilecekti? Beni anlayamazdı. Adam resmen bencillik, kibir ve egoyla yıkanmıştı! Nasıl anlayacaktı? İçine düşmeye gönüllü olduğum konum onun sorunu değildi ki! Ve o, bu tür sahteliklere yabancı da değildi! Alışkındı.

Ben ikilemlerimle boğuşurken o umursamaz tavırlarına devam etmişti. Vedalaşmadan hemen önce acil durumlar için telefon numaramı kaydedip benim de onunkini kaydetmem için çok kısa cep telefonumu çaldırmıştı. Ve ondan sonra da sırra kadem basmıştı. Tüm bu yaşananların hayalî bir senaryodan ibaret olduğunu düşünmemi sağlayarak bütün bir gece ve ertesinde sesi soluğu çıkmamıştı.

Onun penceresinden bakılınca ne de olsa tüm pürüzler halledilmişti. Beni, yola getirmiş, her şeyin miladı olacak çılgın bir anlaşmaya ikna etmişti. Rahattı yani! En basitinden bir hâl hatır sormaya tenezzül bile etmemesi gayet normaldi.

Zaten o yontulmamış odundan böyle ince davranışlar ve düşünceli bir tavır bekleyendeydi kabahat! Adam oyunu özüne sadık kalarak oynuyordu. *Kütük* tersten okununca yine *kütük* değil miydi? Bir insandan olmadığı biri gibi davranması beklenemezdi!

Nihayet aramaya tenezzül ettiğindeyse amacı sadece kendi çıkarları doğrultusunda ilerlemekti. Akşama doğru beş gibi arayıp saat altıda beni almaya geleceğine dair küçük bir bilgilendirme yaparak kısa tuttuğu görüşmeyi, kuru bir "Görüşürüz" ile sonlandırması ise ayrı bir öküzlüktü tabii.

Hazırlıklarımı tamamlamam için bana tanıdığı kısacık zaman dilimini düşününce ağız dolusu küfürler etme isteğimi bastırmak zorlayıcı bir imtihana tabi tutulmaktan daha beterdi. İtirazlarımın işe yaramayacağını tahmin ettiğim için itiraz etmemeyi uygun görmem karakterimden ödün

verdiğim bir başka noktaydı. Bu adamı tanıdığım andan beri kişiliğimden birçok kez ödün vermiş olmak hoşuma gitmiyordu.

Neticede aceleyle kısa bir duş alıp üzerimi hızla giyinmiştim. Makyajımın son rötuşlarını yaptığım esnada zilin sesi kulaklarımı doldurmuş ve ben heyecanla kapıya koşmuştum. Kapıyı açar açmaz onun, takım elbiselere bürünmüş sarsılmaz ve karizmadan yıkılan bedenini karşımda bulunca kelimenin tam anlamıyla küçük dilimi yutmuştum. Afallamıştım.

İlginçtir ki daha önce hiçbir erkekte takım elbise detayına fazla dikkat etmeyen ve açıkçası pekte hoşlanmayan ben, çakma nişanlımı, jilet gibi ütülü lacivert pantolonu ve onun takımı olan ceketi ile beyaz gömleği içinde *yakışıklı* ve *karizmatik* kategorileri içinde değerlendirebiliyordum. Bulunduğum konum, oldukça değişik ve daha önce tatmadığım hatta yabancısı olduğum bir hissin eşiğinde debelenmek gibiydi. Anlam verilemeyecek kadar anlamsızdı!

Alıcı gözlerle beni baştan aşağı süzüp "Çok... Güzel olmuşsun," diyerek ahenkli ve gizemli bir tonda beğenisini dile getirmesiyse garip, tuhaf, değişik gibi basit sözcüklerle tanımlanamayacak kadar farklı bir duyguydu. Kelimelerle izahı yoktu!

Yüzündeki ifadeye bakınca bir gün önce sanki kız gibi trip atan o değilmiş gibi içten ve çarpıkça gülümsüyordu. Bu gülümseme, onun dengesizlik konusunda çığır açmış olması ihtimalini kuvvetlendiriyordu.

İltifatı karşısında dudaklarım çekingen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uzun cümleler kurup bocalamamak için kısaca "Teşekkür ederim," dedim. Ona "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," demek isterdim ama kelimeler kor gibi dilimi yaktığı için söyleyemedim. Zaten o da muhabbet faslını

fazla uzun tutmadı. Nezaketen de olsa *nasılsın iyi misin,* gibi hal hatır sorularını sormamakta ısrarcı olduğunu belli ederek "Hazırsan gidelim," dedi.

Düşüncelerim çığlık çığlığa "Hazır değilsin!" naraları atarken kendi içimde çelişkiye düşerek "Hazırım," diye yanıtladım, onu. Portmantodan kabanımı ve çantamı alıp korkulu ve titrek adımlarımı meçhul ve sonu görünmeyen bir yolun keskin koyuluğuna doğru attım.

Karanlık bir güzergâhta, yollarımızın kesişmesindeki en büyük pay sahibi olan siyah BMW'nin içinde sessizlik anlaşması imzalamışçasına iki bilinmeyenli bir denkleme doğru yol alıyorduk. Bu iki bilinmeyenli denklemden *X* olanı, tehdit teknikleri konusundan uzmanlaşmış çakma kayınvalide aday adayım, *Y* olanı ise oğlunu böyle çakma yollara başvurmaya itecek kadar kötü bir baba olan diktatör kayınpederimdi.

Biz mi? Biz galiba bu denklemin doğurduğu kaçınılmaz sonuçtuk.

Dünyanın varoluşuyla ilgili gerçekleri arayan ve içinden çıkamadığı sorulara gömülüp kalan bir filozof edasıyla engin düşünceler içinde yüzerken yüzeye çıkmamı sağlayan şey, Uygar'ın "Ne düşünüyorsun böyle? Gergin misin?" gibi soruları oldu.

Halimi hatırımı sormaya tenezzül etmeyen adam, gergin olup olmadığımı mı merak ediyordu? "Yok canım! Ne gerginliği! Aksine kendimi tüy kadar hafif ve sakin hissediyorum!" cümleleri beynimin içinde yankılanıp dururken gerginliğimi ona yansıtmamaya çalışmaksa marifet gerektiriyordu. Bu yüzden sahte bir sakinlikle "Alt tarafı ailenle tanışacağım," diyerek umursamaz görünmeye çalıştım.

Ama o, verdiğim yanıttan tatmin olmadı. Sahteliklerle örülmüş pervasızlığımı yemediğini gösterircesine bütün

söylediklerime çöp muamelesi yapmaktan geri durmadı. Bilmiş bir tonda "Gerginsin..." diyerek tespitte bulunurken gerginliğimi itiraf etmemi ister gibi bir hali vardı. Belki de kendisine karşı her konuda net ve dürüst olmamı istiyordu.

Eh, madem gergin olduğumu anlamıştı o halde *mış* gibi yapma oyununa devam etmemek benim de işime gelirdi. "Testere 7'yi izliyormuşum gibi hissediyorum..."

"Abartma! Onlarda senin benim gibi insan! Gerilecek bir durum yok! Bana güven..." dediğinde olayı bu kadar hafife almasına sinirlenerek "Ah! Bu konuda beni aydınlatman çok iyi oldu!" diyerek onu tersledim. Tabii görücüye çıkacak olan o değildi, bendim!

Görücüye çıkacak olmanın yoğun stresi içindeydim ve yanımda bana antropoloji dersi vermeye kalkan pervasız bir adam varken kendimi kontrol altında tutmak için boşuna çabalıyordum. Sakin kalmak, sinirlenmemek elde değildi, çünkü.

Aksi yanıtıma rağmen öfkemden hiçbir şekilde etkilenmediğini gösterircesine alayla "Hangi konuda?" diye sordu. Göz ucuyla ona baktığımda sinir bozucu bir biçimde sırıtıyordu. Ve onun o gıcık hareketleri karşısında çığlık atmamış olmam kesinlikle bir başarı örneğiydi. Bence, sabrım karşısında bana üstün başarı madalyası falan takılmalıydı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip "İnsan oldukları konusunda..." dedim. "Yamyam falan olma ihtimalleri aklımdan geçmiyor değildi, hani!"

Elimden gelenin en iyisi buydu! Öfkemi baskı altında tutmayı başararak ona, onun gibi alayla kurulmuş cümlelerle karşılık verebilme gücünü kendimde bulduğuma şükrediyordum.

Yanıt vermek için dudaklarını aralamıştı ki arabanın içini dolduran melodiyle dikkatimiz dağıldı. Çalan benim mü-

nasebetsiz cep telefonumdu. İçimden "Tam sırasıydı," diye söylenirken çantamın fermuarını hızla açıp içinden telefonu çıkardım. Arayan kişinin ismi görüş alanıma girince panikledim.

Gözlerim istem dışı hemen yan koltuktaki çakma nişanlıma kaydı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Uygar'ın epey ilgisini çekmiş olacak ki gözü üzerimdeydi. Bir bu eksikti! Aceleyle aramayı meşgule alıp gergince gülümsedim. Uygar'ın meraklı sorularına maruz kalmamak için "Eee... Nerede kalmıştık?" diye sorarak hedef şaşırtmaya çalıştım.

Ve hedef şaşırtma teorim işe yaradı. *Kimdi,* sorusu yalnızca Uygar'ın bakışlarında kaldı. Sözlere ulaşmadı. Bana ayak uydurup "Bana bu aralar çok fazla korku-gerilim filmi izliyormuşsun gibi geldi," diyerek hafiyelik yapmaktan vazgeçti. Ve kesinlikle alaycılık bu adamın göbek adı olmalıydı!

Gözlerimi düşmanca kısıp ona sert bakışlar atarak "Yanlış!" diye mırıldandım. Hemen ardından "Sadece bu aralar değil her zaman favorim korku-gerilim filmleridir. Ama bu aralar romanlarına da merak sardım," diye devam ettim.

Tahrik edici bir tonda "Ah! Muhteşem bir karışım..." diye karşılık verirken keyfi yerindeydi. Sinirlendiğimin farkındaydı ve bu farkındahk bünyesinde tuhaf bir tatmin hissi yaratıyordu sanki.

Ve ben daha fazla buna devam edemezdim! Öfke selinde boğulsam da aldığım son kararla Uygar'ın tuttuğu oltanın ucundaki yeme atlamayacak, ona beni sinir etme zevkini tattırmayacaktım! Şuh bir tonda "Bence de muhteşem bir karışım," diyerek başladığım sözlerimi, "Mesela onlardan öğrendiğim çok sağlam cinayet yöntemleri var. O yüzden ayağını denk al! Benden sana küçük bir tavsiye!" diye tamamlayarak konuşmaya son noktayı koyduğumda kendimle gurur duyuyordum.

Romantik Gerilim

Uygar, Sedef'in kendinden emin bir tavırla söylediği tehdit içerikli son sözlere hafifçe tebessüm ederek karşılık verirken kızın sürekli saldırı modunda olmasından dolayı eğlendiğini ona belli etmemeye çalıştı. Sedef'i sinirlendirdiğinin farkındaydı. Ve tuhaf bir şekilde onu sinirlendirmek hoşuna gidiyor, bundan sadistçe bir haz alıyordu.

Aslında konuşmanın başlangıcında amacı onu sinirlendirmek değildi. Sadece vücut dilinden açıkça okunan gerginliği fark etmiş, konuşarak Sedef'i gergin ruh halinden kurtarmak ve rahatlatmak istemişti.

Anlaşmalı nişanlısı, her an patlamaya hazır bir bomba gibi tehlikeli olduğundan kaçınılmaz olarak konuşmanın yönü başka bir tarafa doğru kaymış, asıl amacından sapmıştı. Aslına bakarsan gergin olması gereken taraf Sedef değil kesinlikle Uygardı. Çünkü yanında ne zaman patlayacağı belli olmayan bir adet canlı bomba taşıyordu ve sayılı dakikalar sonra ailesini o canlı bomba ile tanıştıracaktı. Ve en önemlisi de dehşetli bakışlar altında Sedef'le nişanlanma kararını açıklayacaktı.

İşte tam da bu sebeple gerginliği bünyesinde barındırması gereken kişi Uygar'dı. Fakat tuhaf bir biçimde gergin değildi. Aksine Sedef'i rahatlatmaya çalışacak kadar sakindi. Çünkü Sedef sakinleşmezse bu gerginlik onu tüketecekti. Ailesine yapacağı sürprizse daha başlamadan bozulacağı için soluğu en yakın hastanede almak zorunda kalacaklardı.

Annesini arayıp yemekte bir misafirleri olacağını söylediğinde Nalan Hanım'ın "Kim?" sorusuna karşılık "Sürpriz," diye yanıt vermişti.

Yani sevgili oğullarının, kendilerini müstakbel gelin adayıyla tanıştıracağından hem annesi hem babası bihaberdi. Üstelik sırf onların isteklerine karşı çıkmak için sokakta gördüğü ilk kızı nişanlanmaya ikna ettiğini bir bilselerdi... Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya hiç çekinmeyeceklerine emindi.

Sedef'i onlarla tanıştırdığı anda nasıl tepki vereceklerini düşündü. Nişanlanmak için seçtiği kızın gerçek kimliğini öğrenince yüzlerinde oluşacak olan ifade gözünde canlandı ve birden genişçe sırıtmaktan kendini alamadı. Sonuçta Burçin Aslanlı'ya karşılık seçtiği isim Sedef Palalı'ydı. Bu küçük ayrıntının aile bireylerinin hoşuna gitmeyeceği ise kesin bir gerçekti.

Kendince oluşturduğu akıcı kurguların içinde kayboldu. Dakikalardır sırıttığının farkında bile değildi. Öyle ki o kurgular ona her şeyi unutturdu. Sedef'i bile... Hemen yanı başındaki kızın, varlığını unutmasının başına gelebilecek en büyük talihsizlik olacağını kestirseydi belki de unutmaya cesaret edemezdi.

Sedef, boğazı gıcıklanmış gibi hafifçe öksürüp Uygar'ın düşüncelerini dağıtırken adama kendini hatırlattı. Genç adamın odağına girince rahatsızlığını açıkça belli eden keskin bakışlarını Uygar'ın gözlerine sabitledi. Ve Uygar, da-

kikalardır izlendiğini o an fark etti. Bu uyanışla gülümsemesi dudaklarında dondu. Zaten kendisine, bir kaşık suda boğulmaya müsait av muamelesi yapan anlaşmalı nişanlısı, yırtıcı bakışlarını üzerine çevirmişken sırıtmaya devam etmesi aklı olan insanın yapacağı iş değildi.

Önce o yoğunlukla baş edemeyeceğini düşünüp gözlerini kaçırdı. Dudaklarını sertçe birbirine bastırıp genişçe yutkunmakta buldu çareyi. Kahretsin! Yakalanmıştı! Zaten Sedef bir şeyleri yanlış anlamaya müsait bir kızdı ve şimdi aptal gibi onun eline büyük bir koz vermişti.

Öldürücü etki taşıyan bakışlar attığına göre kendisiyle dalga geçildiğini falan düşünmüş olmalıydı. Olaya acilen müdahale etmezse olacakları kestiremiyordu. Mevzunun büyümesini istemiyordu. Sedef'e güven olmazdı ve her an büyük bir kavganın fitilini ateşleyebilir, ardından da kendisini yarı yolda bırakabilirdi. Buna müsaade edemezdi. Etmeyecekti!

Hâlâ Sedef'in yırtıcı bakışlarının esareti altındayken hiç akıllıca olmadığını bildiği halde yine de olaya müdahale etme ihtiyacıyla kıvranarak "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Bir de anlamazlıktan mı geliyordu? Neden olduğu açık değil miydi? "Sürekli bir şeylerle dalga geçmek zorunda mısın sen?" diye parlayan Sedef, karşısındaki adamı, alaycı tavırları yüzünden bir kaşık suda boğmak istiyordu.

"Yine ne yaptım ki?"

Uygar'ın, hatasını bilmezlikten gelmesine, kendisiyle köşe kapmaca oynamaya çalışmasına sinirlenerek "Benimle oyun oynama!" diye tısladı. "Bizim köyde kendi kendine gülene deli derler! Eğer deli değilsen kendi kendine gülmenin bir sebebi olmalı öyle değil mi?"

Gerginliği yumuşatmak için "*Kendi kendine konuşana* de-

ğil miydi o?" diye safça sorduğunda keskin bakışlar, sözlerinin ortasına ok gibi saplanarak daha fazla konuşmasını engelledi. Birkaç saniye ne söyleyeceğini bilemedi. Konuşma gücünü tekrar kendinde bulduğunda "Hem sana güldüğümü de nereden çıkardın?" dedi. Sesi homurtu halindeydi. "Sadece aklıma bir şey geldi! Seninle ilgili bir şey değildi ki! Niye üzerine alınıyorsun sen şimdi?"

Uygar'ın, açıklamalarına elbette ki inanmamıştı. Samimi bulmamıştı. Çünkü onu yakalamıştı! Kendi gözleriyle, sırıtmalarına şahit olmuştu. Arabada ikisinden başka kimse olmadığına göre daha neyi inkâr ediyordu bu adam? Eh, madem Uygar efendinin canı oyun istiyordu o halde oyuna dâhil olmak farz olmuştu. Alaycı bir tonda "Aklın var yani!" diyerek fitili ateşlediğinde olacakları kendisi de kestiremiyordu.

Uygar, kızın cüreti karşısında küçük bir şaşkınlık geçirse de bu durum uzun sürmedi. Derin bir nefes alıp "Sedef..." dedi. Tuhaf bir şekilde sesinde bir uyarı tınısı falan yoktu. Olabildiğince düz dökülmüştü harfler iki dudağının arasından.

Genç kızın da beklemediği bariz bir yumuşaklıkla "Neden, kendini sürekli saldırmaya programlamış bir yırtıcı gibi davranıyorsun? Hep böyle misin yoksa bu bana özel olarak takındığın bir tavır mı?" diye devam etti sözlerine.

İfadesiz sözlerinden de donuklaşan gözlerinden de fazla bir şey anlaşılmıyordu ama kızmıştı. Sessiz, derinden ve dokunaklı bir kızgınlıktı bu. Yumuşak görünümlü ses tonunun ve kelimelerinin altında yatan bir serzenişti. Sitemdi. İsyandı. Hayıflanmaydı.

Beklemediği bir tepkiyle karşı karşıya kalan Sedef, doğal olarak şaşırdı. Genç adamın konuşmaya başlamadan önceki halini göz önünde bulundurunca bu denli sakin cümleler

kurmasını beklemiyordu. Bağırması, sözlerine aynı sertlikle karşılık vermesi gibi ihtimalleri düşünmüştü ama söyleyeceklerinin bu denli yumuşak sözler olacağını hiç tahmin etmemişti.

O yumuşaklık tenine battı. Çünkü amacı yansıtmayan kelimelerin altındaki sitemi Uygar belli etmemeye çalışsa da Sedef anlamıştı. Zaten anlamamak aptallığın daniskası olurdu.

Ya diğer mevzu? Uygar'ın söylediği gibi gerçekten de hep böyle saldırgan bir yapıya mı sahipti yoksa bu Uygar'a karşı özel olarak geliştirdiği bir savunma mekanizması mıydı? Düşünmek için kendine birkaç saniye zaman tanıdı...

Aslında düşünmeden önce de sorunun yanıtını net bir biçimde biliyordu. Kesinlikle ikinci şıktı. Niye olduğunu bilmiyordu ama ona karşı kendini savunma ihtiyacı duyuyordu. Bunu bir zorunluluk olarak görüyordu. Daha önce hiç karşı karşıya kalmadığı bir durumdu ama gerçek buydu. Uygar karşısında sarsılan otoritesinin hıncını çıkarıyordu, belki de. Tüm bunların suçlusu olarak onu ilan etmişti. Elinde değildi ki. Uygar gibi bir adam karşısında bocalaması gayet normaldi.

Dile getirilmemiş gerçeklerin farkındahğıyla başını utançla önüne eğip ellerini kucağında birleştirdi ve "Ben... Özür dilerim," diye mırıldandı. Böyle bir durumda başka ne söyleneceğini bilemediği için kendini Uygar'm insafına bırakarak sustu.

Bu gece her iki taraftan da beklenmedik ataklar geliyordu. Uygar, Sedef'in yine kendisini kıran kırana savunmasını bekliyordu. Özür dilemesini değil!

Yola odaklanmış bir şekilde arabayı sürmeye devam ederken Sedef'in özür dilemesiyle afalladı. Başını hafifçe sağa yatırıp gözlerini genç kıza dikince onun özrünün laf

olsun diye değil tüm samimiyetiyle dilenmiş gerçek bir özür olduğunu anladı.

Çünkü Sedef'i, başını önüne eğmiş, ellerini de kucağına kenetlemiş masumane bir halde görmüştü ve bunun numaradan takınılmış bir tavır olamayacağını bilecek kadar insanları tanıyordu. Sedef, üzgün görünüyordu. Öyle görünmesinden ziyade, nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde onun üzgün olduğunu hissedebiliyordu.

Ani bir kararla BMW'yi sağa çekip durdurdu ve gözlerini Sedef'e yöneltmeden hemen önce ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. Aklından geçenleri kelimelere dökmeden önce kendini yapacağı kritik konuşmaya hazırlamaya çalışıyordu.

BMW'nin hareket hali sonlanınca Sedef ilk olarak kırmızı ışıkta durduklarını sanmıştı. Fakat dakikalar geçip Uygar'ın hâlâ arabayı hareket ettirmediğini fark edince neler olduğunu anlamak için başını hızla kucağından kaldırdı. Uygar'ı akıp giden trafiğe doğru odaklanmış düşünceli bir halde bulmayı beklemiyordu.

Şaşırdı. Aradan yalnızca saniyeler geçmişti ki o düşünceli ve yoğun bakışların kendisine odaklanmasıyla soğuk bir ürperti bedenini yaladı geçti. Elinde olmadan titredi. Bir anda tüm vücudunu kaplayan bu ürpertiyle teninin karıncalandığını hissetti.

Uygar, bir şeyler anlatmak ister gibi bakıyordu, kızın gözlerine. Bakışları birbiriyle çarpışıyor, siyah ve kahverenginin derinliklerinde sessiz haykırışlar hayat buluyordu.

İçine işleyen bakışlar ve tüm benliğine yayılan sıcaklıkla genç adamın gözlerine daha fazla bakmaya cesaret edemedi. Uygar'ın gözleri, sanki kor ateşti ve Sedef, dokunsa yanacağını hissetti. Başını kaldırdığı hızla tekrar önüne eğdi. Ateşten yüzü yanıyordu. Tüylerini diken diken eden bu akım

da neyin nesiydi? Gerilimli geçen dakikalardan sonra her şey nasıl bu denli ters düz olmuş, yoğun duygulara teslim olmuştu?

Heyecandan kalbine adrenalin pompalanıyormuş gibi nabzı hızlandı. Put gibi öylece yerinde duramadı. Hareket etme ihtiyacıyla kucağındaki elini oynattı. Parmaklarını kapatıp açarak sakinleşmeye çalıştı. Nefesi kesilmişti. Ciğerleri oksijen ihtiyacıyla yanıyordu. Göğsü daralıyordu.

Diğer taraftan Uygar'ın durumu da Sedef'ten farksızdı. O da isimsiz duygular içindeydi. Fakat Sedef'e göre biraz daha sakindi. Genç kızın verdiği tepkileri sessizce izlerken dudağının bir köşesi buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sedef, çok fazla gergindi ve onun gergin olmasını istemiyordu. Ani bir hamleyle uzanıp iki parmağıyla genç kızın çenesini tüy gibi yumuşak bir dokunuşla kavradı ve başını yavaşça yukarı kaldırıp kendisine bakmasını sağladı.

Sedef nefesini tuttu...

İrileşen gözbebekleriyle kendisine şaşkınca bakan ve nefes almayı unutan güzelliğe yumuşak bir gülümseme bahşetti, genç adam. Vahşi kimliğinden uzaklaşıp böyle şaşkın ve afallamış bakışların misafir olduğu gözleriyle öyle tatlı görünüyordu ki elinde olmadan, hiç farkına bile varmadan her erkek onun çekimine kapılıp gidebilirdi. Onunla olmak, son nefesine kadar onu yaşamak için hiç çekinmeden özgürlüğünü feda edebilirdi.

Keşfettiği bu ayrıntı hiç hoşuna gitmedi. Fark etmeden saptığı çıkmaz sokaktan uzaklaşmak için yeni keşiflerinin üzerini örterek görmezlikten gelmeyi tercih etti. Sedef'in kahveliklerinde hüküm süren enginliklere o kadar dalmıştı ki kızın derin dondurucuda sabahlamış gibi donup kaldığını ancak dakikalar sonra fark edebildi.

Panikle gözleri irileşti öncelikle. Ardından aklını zorluk-

la toparlamayı başarıp "Nefes al," diye emretti. Tek isteği, Sedef'in tuttuğu soluğunu serbest bırakmasıydı. Çünkü o küçük aptal biraz daha o şekilde durursa nefessiz kalmaktan boğulacaktı.

Sedef, sanki komut bekleyen bir askermiş gibi Uygar'ın emrine saniyesinde itaat etti. Oksijensiz kalan ciğerlerine derin bir nefes çekip yutkundu. Ciğerlerine ulaşan yakıcı oksijenin etkisiyle hemen arkasından küçük bir öksürük nöbetine tutulmuştu. Sakinleşmesi birkaç dakikayı buldu.

Dakikalar sonra sessizleşen Sedef'in aldığı her nefes usulca dudaklarından içeri süzülüyordu ve Uygar'ın gözleri sürekli o dudaklara kayıyordu. O anda müthiş bir kıskançlıkla kızın aldığı nefesi bile kıskandığını hissetti ve beyninden vurulmuşa döndü. Bu tamamen saçmalıktı! Hoşnut değildi, hal ve tavırlarından, yersiz düşüncelerinden ve saçmalık ötesi kıskançlıklarından...

Evet, hoşnut değildi ama bir türlü gözlerine söz geçiremiyordu. Pür dikkat hâlâ Sedef'i izliyor, onun her hareketini kaçırmaktan ölesiye korkuyormuş gibi gözlüyordu. Bu ani duygu değişimlerini, saçma düşüncelerinin nedenini anlayamıyordu.

Uygar'ın yoğun bakışlarının esareti altındaki Sedef, bu yakıcı yoğunluktan kurtulmak, feraha çıkmak için tekrar savunma sistemine dönmeyi denedi. Fakat başaramadı. Dudaklarını bir şeyler söylemek için araladı ama konuşamadı. Saklambaç oynayan kelimeler, bir türlü gizlendikleri yerden çıkmadı. Çanak çömlek patlamadı!

Anlaşılan iş başa düşmüştü. Genç kızın konuşamayacağını anlayan Uygar, güven verici bir şekilde gülümsedi ve "Özür dileme..." dedi. "Tamam, senin için zor olduğunun farkındayım ama birazcık bana güven! Ne zannediyorsun ki? Seni bize götürüp ailemin önüne yem niyetine atacağı-

mı falan mı?" diyerek sürdürdü konuşmasını. İçli bir nefes aldı. "Öyle bir dünya yok Sedef Şu saatten sonra seni kimsenin ezmesine izin vermem! Oyun veya gerçek... Sen benim nişanlımsın!"

Söylediği sözleri onaylar gibi avuçlarını Sedef'in narin avuçlarıyla buluşturarak güvence verir gibi sıktı. BMW'yi çalıştırıp yola devam etmeden hemen önce ise genç kıza şirince göz kırpıp konuşmasına son noktayı koyan cümleleri, ahenkli bir melodi gibi fısıldadı.

"Yani teoride nişanlım sayılırsın. Henüz seni ailenden istemedik. Umarım baban seni bana verir."

Tanışma Faslı

Henüz seni ailenden istemedik. Umarım baban seni bana verir...

Uygar'ın büyülü bir ses tonuyla kurduğu son cümleler senfoni orkestrasının yüksek perdeden çaldığı bir melodi misali kulaklarımda çınlıyordu. Hem de kulak tırmalayıcı bir biçimde yankı yaparak...

Kelimelerinin ağır tahribat gücüne sahip atom bombası gibi geceye düşmesi, tüm gerginliğimi, stresli dakikalarımı ve akıl karıştırıcı yoğunluğu adeta yutup gitmişti. O an yaşadığım uyanış ve o uyanışla beraber nükseden panik dalgası kelimelerle tarif edilemezdi.

Kahretsin! Bir aptal gibi davranıp en önemli ayrıntıyı atladığıma ve boyumdan büyük işlere kalkıştığıma inanamıyordum. En önemlisi de durumumun ne derece vahim olduğunu, Uygar'ın soğuk duş etkisi yaratan sözlerinden sonra idrak edebiliyordum. Kendimi kış uykusundan henüz uyanmış bir ayı gibi hissetmemse pekte tuhaf karşılanmayacak bir durumdu sanırım.

Ailemi hesaba katmadan hangi akla hizmetle Uygar'ın

çakma teklifine *evet*, demiştim ki? Yüzyılın aptalı olmaya adaydım. Hatta adaylıktan daha öte yüzyılın aptalıydım!

Başrolünü Uygar'la paylaştığım bu çakma oyundaki konumuma, annemin cephesinden bakılınca kesinlikle *zafer* diye nitelendirileceğinin elbette ki farkındaydım. Hem annemin zaferi hem de benim... Tabii anneme göre... Çünkü onun, bu nişanlılık olayına hem kendisinin hem de benim penceremden bakıp son noktayı *olumlu* olarak koyacağına yüzde bin beş yüz emindim.

Zaten hangi anne, yirmi beş yaşına merdiven dayamış ve bekârlıkta yüksek lisansını hâlâ tamamlayamamış olan kız kurusu aday adayı evladının nişanlılık üzerine doktora yapma kararına karşı çıkardı ki? Üstelik damat adayı, hem ultra yakışıklı hem de zengin karışımı bir adet Uygar Asiltürk'ken...

Tabii ki de karşı çıkmayacak hatta mutluluktan havalara uçacaktı. Yıllardır içinde biriken kurtlarını nihayet bir çırpıda dökecekti. İçinin yağları eriyip gidecek, belki de buhar olup uçuşacaktı havalara. En nihayetinde altın günlerindeki arkadaşlarına hava basmanın zamanı gelip çatmıştı. Gün, intikam günüydü! Biricik kız kurusu evleniyordu. Ve artık "Fatma senin kız ne zaman evleniyor? Yok, mu bir şeyler? Bu gidişle adı *evde kaldı*ya çıkacak!" türü sorulardan ve yorumlardan kurtuluyordu, daha ne olsun?

Yani annemin sevinçten çıldıracağı, ne yapacağını şaşıracağı kesindi. Günün anlam ve önemi anısına lokma döküp mahalleye dağıtmaya kalkmasa iyiydi. Sonuçta annem ve tayfası için benim evlenmem kesinlikle vatan millet meselesiydi.

Ve babam... Olaya onun cephesinden bakmaya bile cesaret edemezken ona nişanlanmaya karar verdiğimi nasıl söyleyecektim? Kelimelerle tarifi mümkün olmayan ve bü-

tün bedenime yayılan kesif korku inanın ki yersiz değildi. Sonuçta babamdı bu... Ve ne zaman ne tepki vereceğini kestiremediğim kara kutu. Keşke babamın tepkilerini de ölçüp biçmek, annemin tepkilerini ölçmek kadar kolay olsaydı.

O, verdiğim kararı anlayışla da karşılayabilirdi, kafamın dikine giderek ezbere iş yaptığım için kesin ve kati bir yanıtla kestirip atabilirdi de. Neticede benim babam, bir eğitim-öğretim görevlisiydi. Doğal olarak ezberci siteme şiddetle karşıydı!

Olası Marmara depreminin kesin tarihini belirlemek bile babamın tepkilerini ölçmekten daha kolay sayılabilirdi. Tamam, abartıya kaçtığımın ben de farkındayım ama söz konusu babam olunca devrelerimin yanması, olmayan mantık sistemimin çökmesi mazeretli anormallikten sayılamaz mıydı?

Her şeyi bir kenara bırakırsak galiba Uygar bir konuda haklıydı... Bakalım babam beni ona verecek miydi?

Babam ve çok bilinmeyenli denklem sıfatında değerlendirilecek tepkilerini bir kenara bırakıp bardağın dolu tarafından bakarsak sanırım bu durumun en rahatlatıcı yanı, annemin turşu ve beni koyacak büyüklükte kavanoz bulamayacağı bağıntılı cümlelerinden artık kesin olarak kurtulacak olmamdı. En azından bir süre daha kafam rahat olacaktı. Annemin istisnasız her gün telefonda verdiği *Koca Bulmanın 1001 Türlü Yolları* isimli taktikler dizisinden de kurtulacak olmam cabasıydı.

Aslında mantıklı düşününce bu şart mıydı? En fazla üç ay sürecek çakma nişanlılığımız için ailemi ayağa kaldırmak, onları bu nişanlıcıhk oyununa dâhil etmek ne kadar doğruydu? Onlara söylemesem... Ne olurdu ki? Zaten yanlışlıkla nişanlılığımızın çakma olduğu ile ilgili herhan-

gi bir açık verirsem ortalık bundan daha çok karışmayacak mıydı? Bazen boşboğazlığımın tuttuğu düşünülürse risk almaya ne gerek vardı?

Uygar'ın ailesine de "Beni küçükken cami avlusuna bırakmışlar, öksüzüm," deyiversem ne olurdu ki?

Hem belki Uygar da şaka yapıyordu. Sonuçta kim en fazla üç ay sonra sepetleyeceği çakma nişanlısının ailesiyle tanışmak ve bir sürü tantanaya maruz kalmak isterdi? Öyle olmasını umut ederek elimden geldiğince düz bir tonda "Şaka mı bu?" diye sordum. Fakat tuhaf bir dürtüyle soruyu ne amaçla sorduğumu unutarak içimi kaplayan karanlık hislerle şaşırdım. Cevap olarak ne duymak istediğimi kestirememem nasıl bir dengesizlik çeşidi olabilirdi?

Uygar'ın da sorduğum soruyla şaşırdığı ve şaşkınlığının hangi boyutlara ulaştığı bana uzaylıymışım gibi bir bakış atmasından belliydi. Bir müddet düşüncelere daldı. Sonra bir ömür gibi gelen sessizliğin ardından "Elbette değil," dedi.

Ve ben tuhaf duyguların içine düşmekten kurtulamadım. Rahatlamış mıydım? Kahretsin! Rahatlamam değil korku ve öfkeyle dolmam gerekiyordu, benim! Çünkü şu an hissettiğim garip hisler çok değil en fazla beş dakika önce kurup çözdüğüm zeki planlarımla hiç mi hiç örtüşmüyor, birebir zıt düşüyordu!

Düşüncelerimle çelişmem değil düşüncelerime sadık kalmam gerekiyordu. "Şart mı peki?"

Çakma nişanlım, hislerimin küçük bir yansıması bile olmayan aptalca soruma tepki olarak başını aniden bana doğru çevirip gözlerini kıstı ve bu defa kesinlikle *uzaylısın* der gibi baktı. Hemen ardından bakışlarındaki ifadeleri cümlelere dökerek "Asıl bu şaka mı?" diye sormaya hiç çekinmedi.

Değil, demekten başka şansım vardı mıydı, sanki? "Değil..."

Derin bir nefes alıp verdi. Bunu yaparken göğsü hafifçe inip kalkmıştı. Direksiyonu kavrayan parmaklarının tutuşu sertleşince ceketinin kumaşı gerilip kaslı kollarını daha fazla meydana çıkarmıştı. Sinirlenmiş miydi? Ama neden?

Dudaklarını sert bir soluk okşayıp geçti. Dümdüz bir tonda konuşmaya başladığında cümlelerinden sinirlenip sinirlenmediğine dair herhangi bir duygu yakalamak mümkün değildi. Sinirlendiğini düşünmem belki de sadece benim hüsnü kuruntumdu. Yanılsamamdı.

"Kesinlikle şart! Ailenin olmadığını söylemek gibi saçma düşüncelerin varsa onu bilemem tabii. *Saçma* diyorum çünkü bu yalanın bizimkilerin üzerinde işe yarayacağını hiç sanmıyorum. Sen daha bizim evden ayrılmadan babamın kuşları, yedi ceddini öğrenmiş ve ona yumurtlamış olurlar. Hem *nişanlım* sıfatıyla davetlerde falan boy göstereceğimizi de daha önce sana söylemiştim. Ailenin nişanlandığımızı magazincilerden öğrenmesini istemezsin değil mi?"

İster miydim? Kahretsin! Tabii ki istemezdim. Ve lanet olsun! İşin bu boyutunu ben neden düşünememiştim! Utanmadan bir de hep üstün zekâlıyım diye övünüp dururdum ama anlaşılan zekâ seviyem pekte düşündüğüm kadar üstün değildi.

Bu da yetmezmiş gibi Uygar, biraz önce zihnimden geçirdiğim her ayrıntıyı sanki sesli düşünmüşüm gibi yüzüme karşı söyleyince ister istemez gerildim. Bu adam zihin okuyucu falan mıydı yoksa benim planlarım herkesin aklına gelebilecek türden basit ve sıradan şeyler miydi? Oysaki ben hep orijinal şeyler üretme potansiyeli yüksek bir tip olduğumu düşünürdüm. Ne yani? Bu düşüncemde mi çöpe gitmişti, şimdi?

Ama en önemlisi... Yenilgiyi kabullenmekti. Kaybettiğin noktada daha fazla çırpınmanın ve çırpındıkça batmanın bir

manası yoktu. Üstelik rakibin senden daha mantıklı cümleler kuruyorken ve senden bir adım öndeyken kaybettiğini kabullenmek belki de en büyük erdemdi.

Hoşuma gitmeyebilirdi ama ben, Uygar'a karşı kaybetmiştim. Söylediği her şey kelimesi kelimesine doğruydu. Zaten mantıklı olan da buydu. Ailemin, nişanımızı magazinlerden öğrenmesindense üç ay sonra "Biz anlaşamadık, ayrılıyoruz," deyip bu hikâyeyi noktalamak, Uygar defterini kapatmak daha az can sıkıcı olacaktı.

Hiç içimden gelmese de kabullendim! Başımı cama yaslayıp hızla kayıp giden yolu izlerken kısık sesle "Haklısın... İstemem," diye mırıldandım. Pes etmiştim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonrasında ben Uygar'ın bir şeyler daha söyleyip söylevini öyle noktalamasını bekliyordum ama o sessiz kalmayı tercih etti. Fazla üstelememesi rahatlatıcıydı. Belki de o, düşündüğüm kadar uyuz ve odun biri değildi. Hatta bazı zamanlarda fazlasıyla anlayışlı olabiliyordu.

Sakince hedefimize doğru yol almaya devam ederken ilk önce bu akşamı atlatmanın daha mantıklı olduğunu düşündüm. Daha sonra bu haberi aileme nasıl vereceğimi ve onlardan nasıl bir tepki göreceğimin ayrıntılarını düşünebilirdim.

Sayıca fazla olan sorular kümesini zihnimden uzaklaştırıp o ana odaklanmaya çalıştığım zaman zaten yolun sonuna gelmiştik. Ve ben yine duygudan duyguya atlamak zorunda bırakılınca karşı karşıya kaldığım olağanüstü manzaraya inanamıyorum.

Zavallı ben! Uygarların evine yemeğe gideceğimizi zannederken acımasızca kandırılıp sosyete baloların gerçekleştiği malikânelerden birine mi getirilmiştim? Çünkü Uygar'ın, *ev* diye beni getirdiği yer zihin sözlüğümdeki *ev*

tanımıyla uyuşmuyordu. Burası bir ev değil resmen saray yavrusuydu. Hatta biraz zorlamayla yavruluktan çıkıp saraylığa bile terfi edebilirdi.

Bu dudak uçuklatıcı mekân, ihtişamıyla insanın iştahını kabartıyor, hülyalara dalmasını sağlıyordu. Fakat çok önemli bir sorun vardı... Büyük bir sorun!

Tek ve büyük olan o sorunumuz, saray yavrusunun dışındayken bile burası için fazlasıyla eğreti duruyorken kendimi içeride hiçbir şekilde düşünemiyor oluşumdu. Bu hayalleri fazlasıyla zorlamaktı. Çünkü her şeyin bir sınırı olmalıydı. Hayallerin bile!

Bulunduğumuz pozisyon göz önünde bulundurulunca galiba ben, saraya yasa dışı yollardan sızmaya çalışan bir ***ÇAKMA PRENSES***'ten ileri hiçbir zaman geçemeyecektim.

Daha başlangıçta pes etmeye bu kadar yakınken düşüncelerimi ve korkularımı Uygar'a belli etmemeye çalıştım ama bu evrede zorlandığımı inkâr edemezdim. Güçlüydüm! Vazgeçemezdim! Bir söz verdiysem sözümde durmalıydım. Neyse ki zorlansam da başardım. Pes etmedim.

Ama korkulu düşüncelerimi Uygar'a çaktırmamış olmam keşke bir işe yarasaydı. Keşke eğretilik konusunda haksız çıkan ben olsaydım!

Doğruluğa pay bile bırakmadan kısa bir süre içinde kanıtlandı, tüm düşündüklerim. Bu elim olay saraya Uygar vizesiyle girip onun ailesi ile tanışma faslımıza tekabül etti. Çakma nişanlımın sevgili anneciği, muhterem kayınvalide aday adayım Nalan Hanım, karşılama merasiminde "Hoş geldiniz," derken gönderdiği negatif yüklü bakışlarıyla buraya ait olmadığımı açıkça göstermekten hiç çekinmedi. Ki bu düşmanlığı sözleriyle göstermeye kalksaydı daha az etkilenirdim. Onaylamayan gözleri, sözlerinden daha tesirliydi.

Evet, dakika bir gol birdi. Hikâyenin en başından istenmeyen gelin ilan edilmiştim. Harika! Olayı kesinlikle abartmıyordum. Kayınvalidem beni beğenmemiş ve oğluna layık görmemişti. Bunu anlamak için onunla uzun bir zaman geçirmiş olmaya inanın ki hiç ihtiyaç yoktu. Bazen bir bakış bütün gerçekleri şartsız koşulsuz ele veriyordu.

Yemekten önce salona geçip biraz sohbet edip birbirimizi yakından tanımaya çalışırken beni "Kimlerdensin?" ve "Nerelisin?" tarzı sorularla Asiltürk kuşatmasına maruz bırakmışlardı. Sorularına karşılık olarak verdiğim yanıtlarla Nalan Hanım'ın yüzünün renkten renge girdiğine şahit olmuştum. Annemin ev hanımı, babamın emekli felsefe öğretmeni, memleketimin Antalya olduğunu öğrendiğinde kayınvalidem tarafından ikinci defa veto yemekten kurtulamamıştım.

Beni yok sayıp takınabileceği en yapay tavırla "Uygarcığım ne yalan söyleyeyim *sürpriz* dediğinde böyle bir sürpriz değildi, beklediğim," diyen Nalan Hanım, "Gerçekten de çok hoş bir sürprizmiş," diye devam etti. Sözlerinin altındaki imayı ve bakışlarındaki hoşnutsuzluğu anlamamak için süzme salak olmak gerekirdi. Onun cephesinde savaş baltaları resmen çıkarılmıştı.

Kolay değildi! Henüz tanışma şerefine erişemediğim ama Nalan Hanım'ın gözünde önemli bir şahsiyet olduğu açık olan Burçin Aslanlı'ya tercih edilmiş bir kişiliktim. Çakma kayınvalideme göre muhtemelen Burçin Aslanlı'nın bir tırnağı bile etmiyordum. Zengin değildim, bir kere. Sosyetenin gözbebeği hiç değildim. Onun bakış açısına göre olmayan özelliklerimle ben, hem oğluna hem de onun sosyetik bünyesine göre bir gelin kesinlikle olamazdım.

Çakma kayınpederim cephesine ise şaşırtıcı bir biçimde

çakına kayınvalide adayıma göre daha ılımlı bir hava hâkimdi. Savaş rüzgârları sert esmiyordu. Hatta Yusuf Bey'in sevecen ve sempatik biri olduğu bile söylemek mümkündü. Karşılama merasiminde bana sıcacık gülümsemiş aynı sıcaklıkla "Hoş geldiniz," demişti. Mini sohbetimiz sırasında Nalan Hanım'ın yüzünden konuşmaya pek dâhil olamasa da söylediklerimi ilgiyle dinlemişti. Karısının aksine en azından bana ayağının altında ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakmamıştı. Eh! Bu da bir şeydi.

Tanışma faslına yemekte devam edilmesine karar verilince masaya doğru yürürken aslında oradan arkama bile bakmadan kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyordum. İşe sürekli geç kaldığım gerekçesiyle beni işten atmaya hiç çekinmeyen *Müdürler Cemiyeti* tarafından bile...

Kaçmamamı, orada kalmamı sağlayan şeyse Uygar'ın güven verircesine bana bakan, yumuşatıcı ve sakinleştirici etki yaratan gözleriyle, ellerimi sıkıca kavrayıp bakışlarındaki güveni hissetmemi sağlayan sıcak avuçlarıydı.

Ve o an, inişli çıkışlı bir yol izleyen karar mekanizmam kesin bir netlik kazanmıştı. Madem müstakbel kayınvalide aday adayım beni istemiyordu, o halde kendisi bilirdi. Oğlu çakma arzularla da olsa beni istiyordu ve savaşmadan geri çekilecek, meydanı Nalan Hanım'a bırakacak halim yoktu. Bir kere en başta Uygar'a söz vermiştim ve o, böylesine bana güvenirken güvenini boşa çıkarmayacak, onu yarı yolda bırakmayacaktım.

Yemek sırasında bir süre havadan sudan konuşmalarla devam eden sohbet faslı yavaş yavaş kişisel ve ilişkimizle ilgili konulara doğru kaymaya başlayınca karşımdaki süs bebeği, merakını gizlemeden "Ne kadar süredir berabersiniz?" diye sordu.

Düşünürsem sanki açık verecekmişim gibi panikledim. Topu Uygar'a atmak veya biraz düşünüp öyle yanıtlamak gibi sağlıklı seçenekler varken aceleyle öne atılıp "Altı ay," diyerek yanıtladım, sorusunu. Düşünmeden aceleyle girişsem de makul bir yanıt vermiştim. Tabii bu makul yanıtım sazan Uygar tarafından yalanlanıp baltalanmasaydı daha iyi olacak, tesiri bozulmayacaktı.

Benimle aynı anda soruya atlayan Uygar, benim tam aksime yarı yarıya bir cevap vermişti. "Üç ay," demişti.

Aman Allah'ım! Kim üç ay içinde tanışıp nişanlanmaya karar verirdi ki? Cevap, yangından mal kaçırmıyorsa ve yahut kaçak yolcu taşımıyorsa hiç kimse!

Bununla doğru orantılı olarak ne yangından mal kaçırıyordum ne de kaçak yolcu taşıyordum. Uygar'a kötücül bir bakış atıp pek saygıdeğer kayınvalideciğime gergince gülümsedim. O, ortadaki tutarsızlığın farkındalığıyla tek kaşını kaldırmış meraklı gözlerle bizi incelemekle meşguldü. Ve benim aksime Nalan Hanım'ın dudağının kenarında beliren sinsi kıvrılma, bir açık yakaladığı için olmalıydı.

Nalan Hanım, açığımızı yakaladığını düşünüp saldırıya geçmeyi planlıyorsa ve benim buna karşılık bir savunma yapmayacağım fikrine kapılmışsa çok beklerdi!

Onu taklit ederek yüz ifademe sahte bir gülümseme oturttum. "Erkekler işte... Zaman kavramları sıfır!" diyerek Uygar'ın kırdığı potu toparlamaya çalıştım.

Nalan Hanım'a yanıt verirken gözlerim bir an Uygar'a kaydı. Ona öfkeli bakışlar atmayı ihmal etmedim ama o bakışlarımdaki öfkeyi umursamadı. Çünkü o an daha mühim şeylerle meşguldü. Çabam karşısında genç, yakışıklı ve ceset adayı çakma nişanlım rahat bir nefes almıştı.

Gerilen çene kasları normale döndü. Gözlerindeki ışıltıyı perdeleyen endişe ortadan kalktı. "Aşkım, çok özür di-

lerim. O kadar oldu mu ya? Oysaki seni daha dün tanımış gibiyim. Zaman ne kadar hızlı geçiyor senin yanında," diyerek durum kurtarma operasyonuma destek verip çapkın sırıtışlarından birini gönderdi.

Ben hata yapmaktan ölesiye korkarken o hâlâ gevezeliğe devam ediyordu ve böyle devam ederse düzmece nişanlılık hikâyesini kesinlikle çaktıracaktı. *Durum kurtarma* adına söylediği tüm sözler teorik olarak doğruydu çünkü.

Neticede daha dün tanışmıştık. Ama bunu pratiğe dökmeye gerek yoktu ve rol yapmak gerçekten de beceri istiyordu. Şu ana kadar rolümü iyi oynamış olsam da pot kırmama konusundaki becerime ve bir de Uygar'a güvenemediğim için fazla uzatmadım. "Eminim öyledir aşkım," deyip daha fazla batmamak için yemeğime odaklanmayı tercih ettim.

Sonrası ise daha ilk başında sıkıcı olduğunu anlayıp inatla devam etmeye çalıştığım ama yüzüncü sayfaya kadar zor sabredebildiğim bazı romanlar gibiydi. Gece boyunca sevgili kayınvalidemin iğneleyici bakışları ve sözleri, kayınpederimin sindirilmiş sessizliğiyle baş başaydım.

Allah aşkına! Uygar bu adamın, yani babasının kendi üzerinde evlilik baskısı kurduğuna emin miydi? Sevgili çakma kayınpederim Yusuf Bey, uysal bir kedi gibiydi. Onun yırtıcı bir pantere dönüşüp resti çektiğine ve çapkın oğlunu evliliğe mecbur bıraktığına kim inanırdı ki?

Parça Tesirli Bomba

Evlilik yolunda atmak istedikleri ilk adımı açıkladıktan sonra gerginlik had safhaya ulaşmıştı. Uygar'ın, masadaki gerginliği azaltmak, ortamı yumuşatmak amacıyla açtığı her muhabbet rakip taraflara çarpıp geri dönüyordu. Taraflardan birisi elbette ki annesi Nalan Hanım, diğeri çakma nişanlısı Sedef'ti.

Annesi Nalan Hanım, Sedef'e *senden ne gelin olur ne de güvey,* der gibi düşmanca bakışlar fırlatırken Sedef de o bakışların altında kalmayıp aynı yırtıcılıkla ve ukalalıkla bakıyordu Nalan Hanım'a. Kayınvalide ve gelin arasında süregelen sözsüz savaş, o anda sözlü iletişimden bile daha tesirliydi. Zira ikisi de konuşurken kibarlıktan ödün vermiyor ama iş bakışlara gelince birbirlerini bir kaşık suda boğmaktan çekinmiyorlardı.

Hata mı etmişti acaba? Ailesine ders vermek isterken onların damarına fazlaca basmış olabilir miydi? Hoş! Uygar, nişan kararını açıklayınca babası çapkın oğlunun böyle bir karar almasına belki biraz şaşırmıştı ama olumsuz bir yorum yapmamıştı. Uygar'ın kararına saygı duyuyormuş

imajı çiziyordu. Sessiz sedasız yemeğini yemeye devam ediyor, ara sıra katıldığı sohbette gelin adayına gayet kibar davranıyordu. Hatta sıcacık gülücükler bile gönderiyordu. Yani halinden memnun gibiydi.

Aslında bunun böyle olacağını bilmek için ileri görüşlü olmaya gerek yoktu. Babasının tepkisizliğine bakılırsa anlaşılan Burçin Aslanlı'yla izdivaç meselesi tam da tahmin ettiği gibi annesinin başının altından çıkmıştı. Ve de onun Sedef'i onaylamayacağı en başından beri bilinen bir şeydi.

Çünkü annesi, oğlunun kendi muhitinden, sosyetenin göz bebeği, aptal ikoncan kızlardan birisiyle evlenmesini istiyordu. Tıpkı Burçin gibi birisiyle... Literatürde ne diyorlardı bu duruma? Hahh! *Denk olma* meselesi! Ama kime göre, neye göre denk?

Annesi insanlarda soy isme önem veren tiplerdendi. Fakat Uygar'ın istediği kesinlikle bu değildi. Evlenmeyi daha önce hiç düşünmemişti, aklının ucundan dahi geçirmemişti ve şimdi de düşünmüyordu. Ama bir gün evlenmeye karar verirse evleneceği kızın özellikleri kesinlikle Nalan Hanım'ın istekleri doğrultusunda olmayacaktı. Emin olduğu tek nokta buydu.

Sedef gibi bir kız bile olabilirdi ama o ikoncanlardan birisi asla eşi olamazdı! Allah aşkına o tip kızlar dedikodu ve alışveriş dışında hiçbir şeyden anlamıyorlardı ki! İşleri güçleri kim, kiminle, nerede, nasıl veya kim ne giymiş, yakışmış mı yakışmamış mı diye dedikodu kazanını kaynatmaktı. O tipler, Uygar'ın ilgisini belki anlık olarak çekebilirdi ama ömürlük olarak asla!

Onu evlilik gibi ciddi bir müesseseye ikna edecek kadının bir takım vasıfları olmalıydı.

Mesela, hafif çıkık elmacık kemiklere, kadife gibi pürüzsüz ve kar gibi bembeyaz bir tene, görünce tadına bakma

hissi uyandıracak egzotik bir meyve gibi dolgun ve pespembe dudaklara... Her erkeğin içinde kaybolmak isteyeceği türden derin ve genellikle öfke dolu yakıcı bakışlara sahip bir çift çikolata kahvesi göze... Teniyle hoş bir uyum yakalayan ve gözleriyle aynı renk olan saçlara... Bahar çiçekleri gibi kokan bir kadına... Yanındayken rahat davranabileceği, eğlenceli, alışverişten nefret eden, şirin, güzel... Öfkelenince daha da güzel...

Kısacası hayatın bin bir rengini ruhunda barındıran pahalı bir tablo gibi canlı ve hayat dolu birisine.

İrkildi! Kendisine neler oluyordu, böyle? Düşüncelerinin kusursuz bir portresini çizdiği, eksiksiz tarif ettiği kızı buldu gözleri. Düşünceleri gibi bakışlarının da Sedef'e kaymasına derinden gelen bir inleme isteği eşliğinde şaşırdı. Hayalinde gerçek hayattan birer kesitmiş gibi canlanan sahnelere şaşırmamak elde değildi.

Sedef'e dalıp gittiği sırada yüz ifadesine yerleşen baygın ve hoşnut gülümsemeyi yok etmek için uğraşırken eli ayağı birbirine dolaştı. Neler oluyordu? Kendisini tam anlamıyla yeni yetme bir oğlan çocuğu gibi hissediyordu. Bu... Çok tuhaftı. Kelimeleri kifayetsiz bırakacak derecede tuhaf...

İçinde bulunduğu kemirgen ruh halinden hemen kurtulmaya çalıştı. Zihnini yasak duygu ve düşüncelerden arındırmaya çalıştığı sırada az önce dalıp gittiği noktayı fark eden birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için masadakileri kaçamak bakışlarla taradı. Babası kendi halinde yemeğini yemekle meşguldü. Sedef ise tabağındakileri tırtıklamaya odaklandığı için muhtemelen az önce Uygar'ın yoğun bakışlarına maruz kaldığının farkında bile değildi.

Sedef ve Yusuf Bey tarafından fark edilmediğini anlayınca rahat bir nefes aldı. Son olarak gözlerini annesine çevirince kendisine odaklanmış, uzman bir dedektif gibi

inceleyen bakışlarla karşılaştı. O gözlerdeki tuhaf ifadeyle tedirgin olmaması mümkün değildi. Nalan Hanım'a gergin bir gülümseme bahşedip gözlerini hızla kaçırdığında annesinin bakışlarındaki şüpheye son vermenin yollarını düşünüyordu. Bu olaya acilen el atmalıydı. Ama nasıl?

Kendini kapana kısılmış gibi hissettiği anda düşüncelerini ve havadaki yoğunluğu dağıtan, tüm dikkatleri başka yöne çeviren cümleler, babası Yusuf Bey'den gelince onun bilinçsizce attığı bu cankurtaran simidine sıkıca tutunmaması işten bile değildi.

"Madem siz kararınızı vermişsiniz bize de mutluluğunuza ortak olmak düşer. En kısa zamanda bu işi halledelim," diyen Yusuf Bey, gülümseyen gözlerini Uygar'a çevirdiğinde omuzlarındaki tüm yükten kurtulmuş ve hafiflemişti. Kendisini üç yaş gençleşmiş gibi hissediyordu. Hayatında en çok istediği şeylerden biri, evlatlarının mutlu evlilikler yapmalarıydı. Görünüşe bakılırsa büyük oğlu aradığı kızı bulmuştu ve daha fazla beklemenin lüzumu yoktu.

Sedef, pırlanta gibi göz alıcı ışıltılar saçan hoş bir kızdı ve Uygar'ın nişan konusundaki acelesini eşi Nalan Hanım'ın aksine yadırgamıyordu. Oğlunun böyle bir güzelliği ele geçirmişken hızlı davranmasını normal buluyordu.

Her şeyin farkındaydı. Çünkü kendisi de bir zamanlar Uygar'la aynı hisleri paylaşmıştı. O da bir zamanlar genç olmuştu ve beklemenin ne denli zor olduğunu biliyordu.

Farkında olmadığı tek şeyse "Oğlum, Sedef kızımı ne zaman istemeye gidiyoruz?" diye sorduğunda ortama parça tesirli ve her an patlamaya hazır bir bomba bırakmış olduğuydu.

Yeşilçam Usulü

Sedef, kızımı ne zaman istemeye gidiyoruz, mu?

Vücuduma yayılan şok dalgasının sebebi, nişanlanacak olmamı bırak, bir sevgilim bile olduğunu bilmeyen, kızlarını yılların müzmin bekârı, hatta salatalık turşusu zanneden canım ailemden muhtemelen yakın bir tarihte bildiğin çiçekli çikolatalı istenecek olmam değildi. Tamam, bu ayrıntı da şok geçirmek için yeterli bir sebep sayılabilirdi ama pek muhterem çakma kayınpederimin bana *kızım* diye hitap etmiş olmasının yanında sönük kalıyordu.

Nalan Hanım'ın beni açıkça azılı bir düşman ilân etmesine karşın Yusuf Bey'in bana *kızım* diye hitap etmesi şaşırtıcıydı. Kayınpeder adayım resmen beni bağrına basmıştı. İnanılır gibi değildi! Bu gerçek miydi?

Ah! Bu iş resmen Yeşilçam usulü filmlere dönmeye başlamıştı.

Esas kız ve esas oğlan hiç olmayacak bir yerde hiç olmayacak bir şekilde karşılaşırlardı. Kaderin mükemmel müdahalesiyle kucağında kitap taşıyan esas kızla ultra havalı esas oğlan çarpışır ve etrafa yayılan kitapları toplama faslında

gözleri ilk adımda buluşurdu. Gözlerde başlayan aşk, dudaklarda alevlenir ve bir zaman sonra kız ile oğlan daha fazla sabredemeyeceklerine kanaat getirerek evlenmeye karar verirlerdi. Tozpembe hayalleri dağıtan acı gerçekse oğlan zengindir kız fakir... Ya da tam tersi de olabilirdi.

Kessssssstikkkkk!

Bu klişe hikâye, içinde bulunduğumuz durum için fazla abartılıydı belki. Çünkü bizim olayımızda ne gözlerde başlayan ne de dudaklarda alevlenen bir aşk yoktu! Olaylar birebir bu şekilde ilerlememiş olabilirdi ama kimse bizim hikayemizin de Yeşilçam filmlerine benzediği kısmını inkâr edemezdi! Tanışma faslımız bunun biraz modern versiyonuydu, işte. Eee ünlü düşünür Sedefton'un da dediği gibi "Çağa ayak uydurmak lazım!" öyle değil mi?

Konuyu dağıtmadan sonuca gelirsek, kahramanlarımızın evlenmelerine kayınvalide, kayınpeder, anne, baba ve yahut da herhangi birisi karşı çıkardı. Dikkat edin buradaki püf nokta karşı çıkacak kişinin kimliği değildi! Yeter ki birileri karşı çıksın, senaryo tamamlansın! Laf olsun, torba dolsun, maksat yeşillik olsundu.

Ama bazen de benim olayımda olduğu gibi sadece kayınvalide istemezken kayınpeder *kızım* diye hitap edebilirdi. Öz annenin mutluluktan havalara uçacağı kesindi. Babanın tepkisiyse meçhul...

Ay! Ne diyordum ben! Kesinlikle saçmalıyordum. Yusuf Bey'in cana yakın sözlerini işittiğim andan beri türbülansa girmiş uçak gibiydim. Zihnimi rehin alan şiddetli sarsıntıların esiriydim. Bünyeme tersti bir kere. Dakikalar içinde istenmeyen gelin ilan edilmeye alışmışken tam aksi bir tutum karşısında afallamam normaldi.

Geçirdiğim küçük çaplı şok karşısında Uygar'ın merakına yenik düşerek belki biraz da endişeyle sorduğu soru ol-

masaydı, baş başa kaldığım saçmalıklar dizisinden dağılmış zihnimi çekip çıkartmak bu gece mümkün olmayabilirdi. Bunun için ona minnettardım.

"Aşkım iyi misin?"

İyi miydim? Kahretsin ki iyi falan değildim! Lakin bunu burada belli edemezdim. Hele ki sevgili kayınvalideciğim bakışlarını üzerime dikmiş her an saldırmaya hazır bir panter edasıyla her hareketimi denetlemeye tabi tutarken ve açığımı ararken...

Sadece dudaklarımda kalan, gözlerime ulaşmayan sahte bir kıvrılmayla gergince gülümsedim. Üzerime radar gibi kilitlenmiş bütün gözleri savuşturmak için yüzümün kızarmamış olmasını umarak yalan kontenjanıma bir yenisini daha ekledim. "İyiyim aşkım. Sadece biraz başım ağrıyor."

Yalan konusunda uzmanlaşmış işbirlikçim Uygar, pembe yalanımı hemen çaktı. Gözlerimin içine ışıltılı bakışlarla bakıp muzipçe sırıttı. Tehlike sınırlarında fazla dolaşmadan, sabrımı zorlamadan Yusuf Bey'e doğru döndüğünde yakaladığı fırsatı geri tepmesine şaşırsam da o beni daha büyük bir şaşkınlığın kucağına bırakacak başka bir şey yaptı. Babasının sorusuna net ve tartışmaya açık olmayan yanıtını verirken korkulu senaryolarımın içinden beni çekip çıkarmak ister gibi bir hali vardı.

"Beklemeye gerek yok. Bu pazar sizin için de uygunsa gidelim," dedi, hiç uzatmadan.

"Bu pazar mı?"

Bu soru bir koro edasıyla üç kişinin ağzından hayret nidaları eşliğinde fırlamıştı.

Hayretler içindeki birinci kişi bendim tabii ki. Bu anlaşmanın altına imza atarken işlerin hızlandırılmış tura bindirileceğini hiç düşünmediğim için tepki vermem doğaldı. Hoş daha bir şeyin altına resmi olarak imza attığım falan

yoktu ama bu şimdilik önemsiz diye nitelendirilebilecek derecede küçük bir ayrıntıydı.

İkinci kişiyse kayınpeder aday adayım Yusuf Bey'di. O da oğlunun, pistten bu denli hızlı bir çıkış yapmasına şaşırmış gibi görünüyordu. Lakin zavallı adamcağız Uygar'ı çok âşık zannediyor olmalıydı ki itiraz edecek gibi bir hali hiç yoktu.

Ve üçüncü kişi de tahmin edersiniz ki hiçbir şeyden eksik kalmayan kayınvalide müsveddesi ay pardon adayı Nalan Hanım'dı. Şaşkınlıkla öyle bir haykırmıştı ki sanki çıkan ses bir kişiye değil birçok kişiye aitti ve hepimizin sesini bastırmıştı. Yırtıcı bakışları, gerilen yüz hatları, sözsüz itirazını biraz sonra cümlelere dökeceğini ele verir nitelikteydi.

Düşüncelerimin sonuna nokta koyar koymaz kehanetim tuttuğunda belki ben bir Nostradamus değildim ama onun karşısındaki en azılı rakiptim.

"Oğlum ne aceleniz var? Biraz daha birbirinizi tanıyın! Evlilik çocuk oyuncağı değil ki! Bak, sonra yanlış bir karar alırsanız çok pişman olursunuz."

Uyarı ve buram buram çokbilmişlik kokan ses tonuyla küçümseyici bir biçimde beni açıkça *yanlış karar* olarak niteliyordu. Ve ben de utanç ve öfke karışımı hislerle sanki yemekte aç kalmışım gibi dudaklarımı ısırıp durmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Sesim nereye kaçmıştı benim? Cümlelerim mi tükenmişti? Niye kendimi savunmak için kahrolası bir hamle yapmıyordum? Tanrım! Tanı bir hayal kırıklığıydım! Yoksa sessiz kalarak hanım hanımcık imajı çizip Uygar'a en uygun gelin adayı olduğumu mu kanıtlamaya çalışıyordum? Allah aşkına! Ben böyle şeylere hiç önem vermezdim ki! Beni olduğum gibi sevmeyen hiç sevmesin daha iyiydi.

Kendi kendime güç verip motivasyon bataryamı tama-

men doldurduğumda dudaklarımı aralayıp bir şeyler söyleyecektim ki çakma nişanlım tehlike çanlarının farkına varıp bana ikaz dolu bakışlarla baktı. Kontrolü eline alıp annesiyle diyalog kurmamı net bir biçimde engelledi. Eğer bunu yapmasaydı eminim kendimi savunacak bir iki cümle de ben kurabilirdim.

Sonrası mı? Sonrası, tam bir Uygar Asiltürk ve Nalan Asiltürk paslaşmasıydı.

"Anneciğim biz bunları bilecek ve kendi kararlarımızı verebilecek yaştayız. Kaldı ki hemen evlenmiyoruz. Önce nişan yaparız bir iki ay sonra da düğün!"

"Ama oğlum..."

"Anne aması falan yok! Kararımıza saygı duyacağını ümit ediyorum. Bu pazar sizin için de uygunsa Sedef'in ailesiyle tanışmaya gidebiliriz. Biz Sedef'le cumadan gideriz sen ve babam da pazar günü ya da arzu ederseniz cumartesiden gelirsiniz. Ben her şeyi ayarlarım."

"Ben yine de..."

"Uygar haklı!"

Gözlerim Uygar ve annesi arasında mekik dokurken karşılıklı söz düellosunu sonlandıran, kayınpederimin nokta atışı niteliğindeki hedefi tam on ikiden vuran ani çıkışı oldu. Kati sözleriyle oğlunu ve verdiği kararı desteklediğini açıkça gösteriyordu. Karısına ise *susma zamanı* isimli ültimatomu alttan alttan veriyordu. "Pazar günü bizim için uygun oğlum. Sedef kızımın ailesi için de uygunsa memnuniyetle tanışmak isteriz. Yine de bir değişiklik yapmak isterseniz zamanını ayarlayıp bize bildirirsiniz."

Uygar, babasından aldığı tam destekle annesinin onaylamayan bakışlarından etkilenmediğini gösteren bir gülümseme takınıp "Tamam baba," diye yanıt verdiğinde artık bütün çizgiler netleşmişti. Bir aksilik çıkmadığı müddetçe bu pazar ailemden resmen istenecektim.

Gecenin sonuna gelindiğinde emin olduğum tek bir şey vardı. Buraya gelmeden önce Yusuf Bey hakkında düşündüğüm bütün olumsuzlukları formatlamış, farklı ve yeni düşüncelerle evime dönüyordum.

Tavırları ve konuşmalarıyla gayet babacan bir adam olduğunu kanıtlayan, az konuşan ama öz konuşan bu adama sempati duymaya başlamıştım. Fikirler değişebilirdi, değil mi? Ön yargı her surette kötü bir yanılsamaydı. Ve ben bunu bir kez daha anlamıştım.

Üç Gün

Tertemiz olmasa da kazasız belasız sayılabilecek bir şekilde geceyi atlattıklarını düşünen Uygar, derin bir nefes aldı. İşin en zor kısmı tamam sayılırdı. Ya da belki işin en zor kısmına henüz ulaşmamışlardı.

Annesinin çıkarabileceği sorunları önceden kestirmiş, babasının da Sedef'i onaylamasa bile kararlarına saygı duyacağını tahmin etmişti. Ve ana hatlarıyla her şey tam da düşündüğü çizgide ilerlemişti.

Babasının Sedef'i onaylamadığını gösteren en küçük bir tavrının olmamasıysa sevindiriciydi. Hatta Yusuf Bey'in, Sedef'i beğendiğini ve onayladığını bile düşünüyordu, genç adam.

Kendi ailesi cephesinde her şey üç aşağı beş yukarı tahmin ettiği doğrultuda ilerlemişti lakin Sedef'in ailesinin vereceği tepki onun için hâlâ karanlıkta kalan kısımdı. Onları tanımadığı için düşüncelerinin ne yönde olacağını kestiremiyordu. Fakat hemen yan koltukta oturan ve stresten dudaklarını kemirip duran kızın rahatsızlığına bakılırsa işin

en zor kısmı hâlâ çözüme kavuşturulmamış bir problem olarak ortada duruyordu.

Canı sıkıldı ve can sıkıntısını "Görünüşe bakılırsa sen de annemle aynı fikirdesin!" diyerek dışa vurdu. Niye böyle bir çıkış yaptığını bilmiyordu. Düşünmek istemiyordu. Düşünürse altından hoşlanmayacağı başka şeylerin çıkacağına emindi.

Daldığı sıkıntılı düşüncelerden yüzeye çıkmasını sağlayan şey Uygar'ın tehlikeli bir ifadesizlik barındıran sesiydi. Stresten dişlediği dudaklarını serbest bırakıp uzun bir nefes aldı. Bu bir soru muydu? Eğer bu bir soruysa her ne kadar renk vermemeye çalışsa da Uygar'ın sesinin altında yatan imanın farkındaydı.

Aslında durum onun düşündüğü gibi değildi. Kendini kapana kısılmış bir fare gibi hisseden Sedef, sadece babası Suat Bey'in vereceği tepkiden çekiniyordu. Şu an düşüncelerini meşgul eden tek şey bu ayrıntıydı.

Babasını seviyordu ve en büyük korkusu atacağı yanlış bir adımın doğuracağı sonuçla Suat Bey'in güvenini kaybetmekti. Sedef, bunun tedirginliğini ve stresini yaşarken görünüşe bakılırsa çakma nişanlısı, yine her şeyi işine geldiği gibi yorumlamıştı. Yanlış anlaşıldığını düşündüğü için kendini savunma ihtiyacı hissetti. Yorgun çıkan sesiyle mırıltı halinde "Öyle değil," diyerek yanıtladı Uygar'ı.

"Nasıl peki?"

"Neyi ima etmeye çalıştığını biliyorum ama senin düşündüğün gibi değil, işte! Fakat o konudaki görüşlerimi de illaki merak ediyorsan annene hak vermiyor değilim. Biraz daha bekleyebilirdik. Yani böyle emrivaki yapar gibi olacak. Aceleye getirmeden en azından durumu aileme daha uygun bir zamanda uygun bir dille açıklayıncaya kadar bekleyebilirdik."

"Peki, o uygun zamanın gelmesi ne kadar sürerdi? Bir ay? İki? Belki de üç..."

Uygar'ın, alaylı yanıtıyla, sükûnet hali yavaşça bedenini terk etmeye başladı. Direndi! Unutmamalıydı ki kontrolsüz güç, güç değildi ve kontrolü elinde tutmalıydı. Kendisinden beklenmeyecek derecede sakin yanıtlar vermeye devam ederek Uygar'ı şaşkınlığın kıyısına kadar getirdi. "Seni oyalamaya çalıştığımı düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu masumca. Ardından da içine düştüğü cendereyi Uygar'a açıklama işine girişti. "Ben... Sadece babama nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum. Vereceği tepkiyi kestiremiyorum."

Sedef'in ılımlı yaklaşımı içinde bir yerlere dokundu. O, kendi düşüncelerinin içinde boğulmamak için çırpınırken anlayışsız davrandığı için kendisinden nefret etti. Bu kız... Galiba korkuyordu.

Peki, Sedef'in korkuları karşısında kendisi ne yapıyordu? Ona ihtiyacı olan desteği vermesi gerekirken darbe için sıraya geçiyordu. "Özür dilerim öyle demek istememiştim," diyerek başladı sözlerine. Uzanıp Sedef'in ellerini kendi avuçlarının içine yavaşça aldı. Genç kızın ellerini, avuçlarının arasında hapsetmek bu gece sıkça tekrarladığı bir eylemdi. Tekrarladığı, tekrarlamak istediği, tekrarlamaktan hoşlandığı...

Kızın narin ellerini sıkıca kavrayıp güven aşılamak ister gibi hafifçe sıktı. Ses tonundaki huzur verici tınıyı genç kızın kaygılarını dindirmek için sonuna kadar kullandı. "Hem daha üç günün var..." dedi, yavaşça. Onu böyle kaygılara boğulmuş bir halde görmekten hoşlanmıyordu. Sedef'in savunmasız hallerini sevmemişti. Sürekli kendisine öfkeli sözlerle ve gözlerle karşı çıkan o ateşli kızı geri istiyordu. "Eminim anlayışla karşılayacaklardır. Kim evladının mutluluğunu istemez ki?"

Ortada gerçek bir mutluluk olsaydı elbette ki her ebeveyn çocuğunun mutlu olmasını isterdi. Fakat onların durumu farklıydı. Yine de bunun üzerine bir yorum getirmedi. Uygar'ın söylediğini tekrarlayarak "Üç gün," diye mırıldandı.

Doğru ya kim evladının mutluluğunu istemezdi ki? Peki, Sedef mutlu muydu? Sayılı günler sonunda sahte bir törenle ***ÇAKMA PRENSES'***LİĞE adım atacak olmanın bilinciyle mutluluk kendisine uzak bir ihtimalden öte görünmüyordu. Ama bunu tartışmak da istemiyordu. "Haklısın," diyerek konuşmayı tekrar açılmamak üzere noktalaması bunun açık bir göstergesiydi.

Dost Sıcaklığı

Vücuduma en az iki beden büyük olan mor eşofman altımın üzerine geçirdiğim rüküşlük ve salaşlık abidesi Gargamel'le sevimsiz kedisi Azman baskılı siyah sweatshirtümle olabilecek en paspal halimdeydim. Kurulduğum koltukta bir şahininki kadar keskin bakışlarımı ekrana kilitlemiş, facia gibi geçen dün geceyi hafızamdan silmeye çalışarak yeni hedefime doğru odaklanmıştım.

Saçım başım darmadağınıktı ve beni bu halimle görenlerin hapishane kaçkını falan olduğumu düşünme ihtimali yüksekti. Hele ki çakma kayınvalidem Nalan Hanım'ın ve çok sevgili sosyetik arkadaşlarının beni bu denli rüküş, dağılmış bir şekilde görmesi tam bir facia ve kesinlikle Nalan Hanım'ın sonu olurdu. Bütün sosyetenin gözünde imajı zedelenirdi. Elitlikten nasibini almamış paçoz gelin adayının rezilliğiyle utançtan yerin dibine girerdi. Allah korusun, zavallı kadına inme bile inebilirdi.

Peki, bu benim umurumda olur muydu? Elbette olmazdı. Çünkü benim şu an Nalan Hanım'ın zedelenen imajını

düşünemeyecek kadar ciddi sorunlarım vardı ve bu sorunlar, bir an önce çözüme kavuşmalıydı.

Maruz kaldığım aşağılanmalardan sonra bütün gece düşünmüş ve nihayet bir karara varmıştım. Böyle devam edemezdim. Uygar'ın direktifleriyle ucu görünmeyen keskin bir virajı son sürat dönmeye hazırlanırken tüm hâkimiyeti ona bırakmamam gerektiğini geç olsa da anlamıştım. Eli kolu bağlı oturamazdım. Geleceğimi Asiltürk ailesinin avuçlarına teslim edip hiçbir şey yapmadan benim için uygun görecekleri bir yaşam stilini öylece kabullenemezdim.

Bu yüzden de sabah erkenden uyanıp geniş kapsamlı bir plan yapmış, kendime yeni yol haritaları belirlemiştim. İlk adım olarak salonumdaki rahat koltuğumda kamp kurmuş, ilk aşama için en büyük yardımcım olan laptopum vasıtasıyla internetten çeşitli iş ilanlarına bakmaya koyulmuştum.

Eski işimden kovuluşumun hemen ardından Uygar sayesinde yeni bir iş sahibi olmuş olabilirdim fakat dün gece yaşanılanlardan sonra sırtımı tamamen ona yaslayıp tembellik yapamazdım. Geleceğim güvence altında değilken yan gelip yatamazdım.

Dün gece, Nalan Hanım'm aşağılayıcı sözleri ve küçümseyen bakışları karşısında mucize eseri olarak susmayı başarmıştım ama bundan sonraki saldırılarda sakin tavrımı koruyup sessiz kalabilir miydim, emin değildim. Bu konuda kendime güvenemiyordum. Daha fazlasını sindiremeyebilirdim.

Baskıları kaldıramayacak kadar asi ruhum, haksızlık karşısında hiçbir koşulda uysallık nedir bilmezdi. Dün gece ilk defa haksızlık karşısında bir kabulleniş içinde olup sesimi çıkarmasam da hep böyle gitmeyeceği aşikârdı. Çünkü kendimi tanıyordum. Nalan Hanım'ın tavrı ve karşılık olarak takındığım tavır mizacıma aykırıydı. Sürdürülebilirliğinin uzun ömürlü olamayacağı gün gibi ortadaydı.

Dolayısıyla Uygar'ın bana sunmuş olduğu bu çakma işteki görevim risk altındaydı. Pozisyonum zaten ömürlük değildi. Yabancısı olduğum, uzman olmadığım bir alanda zorlu bir sınava tabi tutuluyordum. Eğitim hayatım boyunca tek bir müsamerede bile rol alamamış, oyunculukta kariyer yapmamış bir şahıs olduğum için henüz kendimi tam anlamıyla garanti altına almış sayılmazdım. Koruma çemberinde değildim. Her an acemiliğim tutabilir, hazmedemeyeceğim tavırlar ve sözler sebebiyle patlayıp çakma nişanlılık hizmetini elime yüzüme bulaştırabilirdim.

Hâl böyleyken ilk on bir de kaptan olarak sürüldüğüm sahada bocalayıp oyundan alınma gibi bir ihtimal varken Uygar'ın bana sunduğu işe güvenemezdim. Kendi işimi kendim görmeli, yedek kulübesine gönderildiğimde hayat damarlarımdan biri infilak etmiş gibi hissetmemek için yeni bir uğraş daha edinmeliydim.

Aradığım gibi bir pozisyon bulamadığım için gezinmekte olduğum siteden çıkıp başka bir siteye girdim. Ve vakit kaybetmeden ilanları alıcı gözle taramaya devam ettim.

"Veri Giriş Operatörü"

Şartlar;

İstanbul bölgesinde ikamet eden, (Bu tamamdı.)

Tercihen Üniversitelerin Bilgi ve belge yönetimi mezunu veya en az lise mezunu, (Bu ise uyumsuz!)

Klavye kullanım becerisi yüksek, tercihen 10 parmak f veya q klavye kullanımı eğitimini almış, (Klavyeye hiç bakmadan yazabilme konusunda uzmanlaşmıştım ama bu konuda eğitimli değil, alaylıydım.)

Bay adaylar için askerliğini yapmış, (Kızları da askere alma gibi bir kanun çıkarmazlarsa askerlikten ömür boyu muafım.)

Gerektiğinde esnek çalışma saatlerine uyum sağlayabilecek, (Esnek derken? O kadar da geniş değil canım!)
Takım çalışmasına yatkın, (Ben sadece bireysel çalışabiliyorum. İşin içine takım falan girince bocalıyorum.)
Titiz ve dikkatli, (Maalesef canım, sizinle değilim!)

"Test Engineer"
Girizgâhı İngilizce olan bir işin devamının da aynı olacağını artık kestirebildiğim için şartlara bakma gereği duymadan eledim! Mühendis değildim ama aradıkları mühendis ben olsam bile berbat İngilizcemle bu işi kıvırabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Satış Pazarlama Sorumlusu"
Alma konusunda uzmandım ama satma konusunda kesinlikle yeteneksizdim. Bunu annem ve gün arkadaşlarının üç yıl önce yaptıkları kermeste başına beni koydukları stantta rekor kırıp hiçbir şey satamayarak test etmiş ve onaylamıştım. Benden güzel alış sorumlusu olurdu da satış pazarlama sorumlusu olmazdı zannımca. Şartlara bakmaya gerek yoktu. Elendi!

Ekranla seviyeli bir biçimde ilişki yaşıyorduk. İş ilanları bana, ben onlara bakıyordum. Pür dikkat kesilmiş, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyordum. Şahsıma uygun, yeni yetme sosyetik kimliğim için münasip olan bir işti istediğim ama maalesef ki aradığımı bulamıyordum. Çünkü bu sitede ısrarla aynı işler üzerinden yürünmüş, hep aynı pozisyonlardaki açıklar için eleman ilanları verilmişti. Bir tane bile anasınıfı öğretmeni ilanı yoktu! Demek ki güzel yurdumun güzel anasınıflarının hiçbirinde dersler boş geçmiyordu. Çok yazık!

Hayır, benim anlamadığım tüm işverenler, okul müdürleri falan filan bana karşıydı da bir tek Uygar mı değildi? Bu nasıl bir bahtsızlıktı? Denize düşen niye yılana sarılmak zorundaydı ki? Sarılacak, tutunacak başka bir şey nasıl olmazdı?

Cep telefonumun derinlerden gelen sesi dikkatimi dağıtınca laptopumu hırsla kapattım. Geniş kapsamlı planımın ilk aşaması ne yazık ki başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Anlaşılan benim aradığım iş internet ilanlarında yoktu. Aradığım işe ulaşmak için ikinci evre olarak sokak sokak dolaşmam gerekiyordu.

Koltuktan hızla kalkıp geleceğimle oynayan ilanlara ve ilancılara duyduğum öfkeyle ısrarla çalan telefonumu aramaya başladım ama nereye koyduğumu ilk anda bulamadım. Ses vardı, görüntü yoktu. Kulak tırmalayıcı melodiyi takip ederek bir dedektif gibi iz sürmekten başka şansım kalmamıştı. Zaten tavan yapmış öfkemin üzerine bir de telefonu bulamayışım eklenince arayan kişinin hiç şansı yoktu. Sakinleşene kadar mecbur bana katlanacak, öfkemin hedefi olmaktan kurtulamayacaktı.

Sesin çıkış noktasını takip edip kısa bir müddet sonra mutfaktaki masanın üzerinde kimsesizliğe terk ettiğim ağlak telefonuma nihayet kavuştuğumda cihazı hızlıca elime alıp arayanın kim olduğuna bakmadan aceleyle açtım.

Daha "Efendim," demeye fırsat bulamadan karşı taraftan "Lanet olsun Sedef! Lütfedip açabildin nihayet!" diye bağıran tiz ses kulaklarımı tırmalayınca kararsız kaldım. Belki de o telefonu hiç açmamalıydım. Kapanmasına izin vermeliydim. Yetişmek için üstün bir çaba sarf etmemeliydim.

Lakin artık bunları düşünmek için çok geçti. Büyük bir hata yaparak arayanın kim olduğuna bakmadan o telefonu açmıştım bir kere. Kendime ayırdığım fırar süresinin so-

nuna gelmiştim. Artık ondan ve anlatmam gerekenlerden kaçamazdım. Dakikalar önce bedenimin kontrolünü elinde tutan yanıcı ve yakıcı madde tesirli öfkeyi unutarak konuşmaya sakin bir giriş yaptım. Öfke topuna dönmüş arkadaşımı, "Sana da merhaba Belçim," diyerek yanıtladım.

"Neredesin sen?" diye bağırmaya ve kulaklarıma işkence etmeye devam eden Belçim'i durdurabilene aşk olsun.

"Yeter, bağırma artık! Kulaklarımı sağır edeceksin!"

Günlerdir varlığını dahi hatırlamaya vakit bulamamamın intikamına soyunan en yakın arkadaşım, "Yetmez!" diye çemkirdi. "Ne işler peşindesin sen? Telefonlarıma niçin cevap verilmiyor, sürekli meşgule düşürülüyor?" diye ciyaklamaya devam etti.

Belçim'in her aramasını meşgule düşürürken mantığım hangi cehenneme saklanmıştı bilmiyordum ama onu daha fazla oyalayamazdım. Kandıramazdım. Çünkü benim bildiğim Belçim, yalanımı yakaladığı vakit annemden emdiğim sütü hiç acımadan burnumdan getirirdi. "Vaktim olmadı."

"Öyle mi Sedef Hanım? Demek vaktiniz olmadı... Peki, tüm zamanınızı kaplayacak kadar neyle meşgul olduğunuzu bana söylemek ister misiniz? Açıklama bekliyorum! Hemen!" dediğinde ses tonu öylesine tehditkâr ve gür çıkmıştı ki telefonu kulağımdan beş santim geri çekmek zorunda kaldım.

"Fırsat verirsen açıklayacağım!"

Öfkesi bir türlü dinmek bilmedi. "Ne açıklayacaksan açıkla artık! Çünkü benim sabrım taştı! İki gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun. Üstelik kreşe de gitmemişsin..." diye bağırıyordu hâlâ ve anlaşılan o ki zavallı kulaklarıma hiç acımıyordu. Ve kendi ses tellerine de... Çünkü biraz daha o şekilde bağırırsa ses tellerinin zarar göreceği kesindi.

Bir dakika... Kreş mi demişti o? Hayır, bu olamazdı!

Düşündüğüm şeyi yapmış olamazdı! "Kreşi mi aradın sen? Bunu yapmadığını söyle bana!"

Dehşet içinde kurduğum cümlelere karşılık gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi "Ya ne yapacaktım?" diye sordu. "Kızınız kayıp, diye Fatma annemi arayıp ortalığı ayağa kaldırmadığıma dua et! Geri zekâlı mısın sen? Aklımdan neler neler geçti. Ne senaryolar ürettim. Kaçırıldın mı, başına kötü bir iş mi geldi, diye düşünmekten kafayı yiyecektim. Bugün de şu lanet olası telefonu açmasaydın ilk uçağa atlayıp İstanbul'a gelmeyi bile düşünüyordum artık," diyerek endişelerini dile getirdiğinde beni can evimden vurdu. Pişmanlığın kör kuyularına itti.

Yapardı. Çünkü o Belçim Yılmaz'dı. Soyadı gibi yılmak nedir bilmeyen çılgının tekiydi. Liseden beri tanıyorduk birbirimizi ve o benim her halimi bilendi. Tek dostumdu. Hatta dosttan bile öteydi. Biyolojik bir kardeşim yoktu belki ama Belçim hayatıma girdiği günden beri o boşluğu da varlığıyla tıka basa doldurmuştu.

Annesi o çok küçükken vefat edince babası başka birisiyle evlenerek ona yeni bir anne getirmişti ve o kadın Belçim'i hiç sevmemişti. Bununla da kalmayıp babasıyla arasının da açılmasını sağlamıştı. Belçim'in çok küçük yaşlardan itibaren sırtlamak zorunda olduğu sorumlulukları vardı. O, küçükken büyümek zorunda kalanlardan ve acısını içine gömenlerdendi.

Benim ailem, onun ailesi olmuştu yıllarca ve o da benim hiç olmayan kardeşim... Şu an birbirimizden kilometrelerce uzaklıkla imtihan ediliyor olsak da mesafeler sevgimize engel değildi. Olamazdı.

Benim aksime onun İngilizcesi her zaman iyiydi. Lisedeyken İngilizce sınavlarında hiç kalmamış olmamdaki en büyük pay sahibiydi kendisi. Üniversite eğitimini, İngiliz

Dili ve Edebiyatı üzerine almıştı. Hayat boyu yüzüne gülmeyen şans, mezun olduktan sonra onun yüzüne gülmüş, hayalleri gerçek olmuştu. Yüksek lisans için Londra'nın kapıları ona ardına kadar açılmıştı. Hem de burslu olarak...

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp "Onlar ne dedi, peki?" diye sordum hayretle.

"Kimler?" diye sorduğuna göre zihni dağınık olmalıydı. Yoksa ayrıntılar onun işiydi ve hiç kaçırmazdı. Kimlerden bahsettiğimi anlamayacak kadar endişe içindeydi.

"Kreştekiler," diyerek açıklama getirdim. "İşten ayrıldığımı daha doğrusu kovulduğumu söylemediler mi sana?" diye sordum, şaşırarak.

İtirafımla müthiş bir uyanış yaşayarak endişelerinden arındı. "Yine mi kovuldun?" diye ciyakladı. "Pes diyorum artık Sedef sana! Yine nasıl başardın bunu?" dedi bezgin bir ses tonuyla.

"Maalesef," diyerek yanıtladım sorusunu. Bir baltaya sap olamamıştım ve bu gerçekten de utanç vericiydi. İşten kovulma serüvenimi "Bir talihsizlik oldu. Geç kaldım ve onlar da bu defa affetmediler," diye açıkladım kısaca. Ne tepki vereceğini az çok tahmin edebiliyordum.

"Nedense hiç şaşırmadım! Bravo! Peki, bu yüzden mi telefonlarıma çıkmadın?" diye ardı ardına cümlelerini sıralayınca ona ne yanıt vereceğimi bilemedim.

En sonunda sesimin titrememesini umarak "Hayır, başka bir sebeple..." dedim.

"Mümkünse o başka sebebin ne olduğunu söyle o zaman! Sinirleniyorum!" dedi. Sesindeki tını gerçekten de saf sinirle yıkanmıştı.

Lafı uzatmanın, zaman kazanmamaya çalışmanın bir manası yoktu. Tüm sorularına yanıt olsun diye bir çırpıda "Nişanlanıyorum!" dedim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye çığlık attı. Ardından hayretle "Nişanlanıyor musun? Şaka mı bu?" diye sordu.

"Değil..."

"Ciddi olamazsın!" derken sesi buğuluydu. Sanki hayal âleminden bana sesleniyordu.

"Çok ciddiyim."

Hattın öbür ucunda yaklaşık bir dakika kadar şüpheli bir sükûnet oluştu. Alışık olduğum bir tepki değildi bu sessizlik. Bir şeyler söyleyip o gerginliği dağıtmaya niyetlendiğim anda yine şaşırtıcı bir hamlenin altına imza atarak "Lanet olası! Peki, bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" diye gürledi.

Tepkisinden etkilenmemeye çalışarak "Söyleyecektim," dedim, kısaca.

Kaçamak yanıtlarımdan sıkıldığını belli edercesine "Söyleyecekmiş," diye sinirle söylendi. "Ne zaman söyleyecektin, peki? Düğününde mi, doğumunda mı? Hangisinde?" diye sorarken öfkeliydi. Ve bu defa net bir yanıt almak için ısrarcı bir tutum sergiledi.

"Babam beni Uygar'a verdiği zaman..."

Bu doğruydu. Eğer babam beni Uygar'a verirse şu an saklı tutmakta ısrarcı olduğum bu nişanlılık oyununu, etrafımdaki herkesle paylaşacaktım. Tabii ayrıntıya girmeyerek ve oyun olduğu kısmını saklı tutarak...

Fakat Belçim herkes değildi. En başından beri ona gerçekleri söylemeyerek hata yapmıştım. Kendi saçmalıklarımın utancını yaşarken onunla yüzleşmeyi geciktirip çareyi kaçmakta bularak çok ayıp etmiştim. Ve şimdi tüm saklı kalmışları aydınlığa çıkarıp ona başımdan geçenleri en ince ayrıntısına kadar anlatacaktım. Tıpkı aynı durumda kendisi olsa onun yapacağı gibi... Beni yargılasa da kızsa da bunu yapmalıydım.

Söze nasıl giriş yapmam gerektiğini düşünürken Belçim benden önce davrandı. "Uygar kim?" diye sorarak başladığı konuşmasını, "Çıldırtma beni şu dilinin altındaki baklayı çıkar artık!" diye bağırarak tamamladı. Ve sabırsız arkadaşım, farkında olmadan bana söze hızlı bir giriş yapabilmem için sağlam bir zemin oluşturmuştu.

Başlangıcı "Nişanlanacağım adam," diyerek yaptım. Ardından onun bana tek bir soru dahi sormasına fırsat tanımadan her detayı en uç noktasına kadar anlattım. Belçim'se ondan beklenmeyecek bir performansla konuşmam bitene kadar sözümü hiç kesmeden sessizce beni dinledi. Uygar'ın kim olduğunu, nişanlanmayı kabul etmemdeki asıl amacımı, her şeyi öğrenmişti.

Söyleyeceklerim bitince "İşte böyle," diyerek anlatmam gerekenlere son noktayı koyduğumda susarak onun tepkisini bekledim. İlk önce hattın diğer ucunda ölüm kadar koyu bir sessizlik oluştu. Uzayan sessizlik beraberinde gerginliğimi de körüklüyordu.

Dakikalar sonra derinlerden gelen hayret yüklü sesiyle "Sedef sen deli misin? Böyle çılgınca bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sorarak sessizliği sonlandırdı. Ve ben hakkım olmasa da buna sevindim. Susmamıştı. En azından bir tepki vermişti. Bana kızması, bağırması tepkisiz durmasından iyiydi.

Sorularına verecek mantıklı bir yanıt bulabilmek için sustum. Başrol oyuncusu olmayı kabul ettiğim çılgın teklif karşısında ben bile kendime inanamazken onun bu durumu normal karşılamasını beklemiyordum.

Sessizlikle örülmüş dakikalar birbirini kovaladı ve benim ilk defa bir konu hakkında söyleyecek tek sözüm yoktu. Konuşsam, açıklamalar yapsam ne olacaktı ki? Söyleyeceğim sözler beni düzlüğe mi çıkaracaktı sanki? Ya da man-

tıksızlığımı mı perdeleyecekti? Hiçbir koşulda yaptığım bu çılgınlık normal karşılanamazdı.

"Yanıt vermeyecek misin? Niye Sedef?" diye sordu tekrar. Yine cevap veremedim. Onu sessizliğimle baş başa bırakarak ihtimaller dâhilinde olmadığını bile bile geri çekilmesini diledim. Sonra bir şey oldu. Dilediğim ama ihtimal vermediğim bir şey... Pes etti. İrdelemeyi bıraktı. Belki de bugün dileklerimin kabul olma günüydü.

Benden bu şekilde herhangi bir yanıt alamayacağını fark etmiş olmalı ki rotasını değiştirip "Yakışıklı mı bari?" diye sorduğunda hattın diğer ucunda da olsa muzip gülümsemesinin yüzünü aydınlattığını tahmin edebiliyordum.

Önemsiz bir ayrıntıdan bahsedermiş gibi "Bilmem, hiç alıcı gözle bakmadım!" diyerek sorusunu geçiştirmeye çalıştım. Resmen palavranın dibine vurmuştum ama geri tepti.

"Emin misin?" diye sorarken sesi şüpheciydi. Kaçamak yanıtımla tatmin olmadığı ses tonundan anlaşılıyordu. Zaten inanmasını beklemek aptallık olurdu.

Yakışıklı kelimesi Uygar'ı tanımlamak için yetersiz kalırdı ama bu detayı onun bilmesine gerek olmadığını düşündüm. Fazla hevesli görünmemeye çalışarak "Eh işte... Yakışıklı sayılır," dediğimde sertçe "Sedef!" diyerek hırladı.

Tecrübelerime dayanarak bu ses tonuyla vermek istediği mesajı çok net anlamıştım. Beyaz da olsa yalan söylememem konusunda beni açıkça uyarıyordu. Tehditkâr ikazı karşısında bana havlu atmaktan başka çıkış yolu bırakmamıştı.

Mecburen pes ettim. Düz bir tonda tutmaya çalıştığım sesimle "Tamam, yakışıklı," diyerek kendime bile zor itiraf ettiğim gerçekleri onunla da paylaştım.

İtirafım sonrası telefonun diğer ucundan tiz bir kahkaha

sesi yükselince memnuniyetsizce kaşlarımı çatıp sıkıntıyla dudaklarımı dişledim. Yine yakayı ele vermiştim. Kıkırdamaları arasından bilmiş bir tonla "Biliyordum," dediğini işittim.

Elbette biliyordu, ondan hiçbir zaman şüphem yoktu. Çünkü o, Belçim'di. Söz konusu bensem o benimle ilgili her ayrıntıyı bilirdi. Söylemesem de çözerdi. Ya da söyletene kadar baskısını sürdürür ondan sonra da bütün kalelerimi tek tek kuşatır, kaçış yolu bırakmazdı.

Sonrasında tuzak sorularına sazan gibi atlamamla ve bana sunduğu dost sıcaklığına sığınmamla telefon görüşmemiz devam etti. Belçim beni her defasında avlamanın keyfini yaşarken bende her defasında bu tatlı şeytana avlanmanın yapay öfkesiyle başa çıkmak zorunda kalıyordum.

Görüşmemizi sonlandırmadan hemen önce aslında hiç gerekmediğini bilsem de ağzını sıkı tutması konusunda ek bir uyarı geçtim. O istemedikçe ağzından laf almanın imkânsız olduğunu biliyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

İşten kovulduğumu kimsenin bilmeyeceği konusunda da anlaşmaya varınca o da bana bir daha kendisinden bir şey saklarsam fena olacağını belirtti ve nişan tarihini mutlaka kendisine söylemem konusunda uyardı. Ya da açıkça tehdit etti demek daha doğru olurdu.

Çakma bir tören için Türkiye'ye gelmesine gerek olmadığını söylesem de bu konuda bana söz hakkı tanımadı. Onunla baş edemeyeceğimi anladığımda geri çekilmekten başka şansım kalmamıştı.

Görüşmeyi sonlandırıp rahat bir nefes aldığımı sanmamla beraber tekrar çalmaya başlayan cep telefonumu açmadan önce bu defa ekranına bakmayı akıl edebilmiştim. Arayan kişiyi görünce henüz çilemin bitmediğini anladım. Zaten dertler bir geldi mi üst üste gelirdi.

Belçim bitmiş, şimdi de annem başlamıştı. Aslında bir bakıma araması iyi de olmuştu. Çünkü onlara haberi vermek için ne zaman telefonu elime alsam parmaklarım arama tuşuna bir türlü gitmiyordu.

Artık işler bu raddeye gelmişken kaçarak zaman tüketmenin lüzumu yoktu. Anneme her şeyi Belçim'e açıkladığım gibi açıklayamayacağım kesindi ama bir yerden başlamam gerekiyordu. Durumu ana hatlarıyla anlatmalı, yakın bir tarihte gerçekleşecek isteme törenim için onları haberdar etmeliydim. Kaçışımın sona erme vaktiydi!

Anneme bu meseleyi detaylara inmeden açıklama işi Belçim'e göre daha zorlu ve çetrefilli bir yola pusulasız dalmak gibiydi. Ama başka da şansım yoktu.

Yolculuk Zamanı

Zamanın insana kastı vardı. Geçsin isterdiniz geçmezdi, geçmesin diye diretirdiniz inadına su gibi akıp giderdi. Sedef kaçtı, günler sanki acelesi varmış gibi onu ve korkularını kovaladı. Sonunda büyük gün gelip çatmıştı. Yolculuk zamanıydı ve psikolojik durumu tam bir felâketti.

Saatlerdir onu adım adım Antalya'ya taşıyan yolların tükenişini izliyordu. Onu geleceğine taşıyan bu yolculuktan korkuyordu.

Midesi tekrar bulanınca sıkıca gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Ama ne dudaklarından içeri doğru süzülen derin nefesler ne de hiçliğe mahkûm ettiği gözleri sakinleşmesi yolunda bir fayda sağlamadı. Sonunda dayanamadı. Konuşmaya mecali olmadığı için elini sallayarak Uygar'a acilen durması gerektiğini işaret etti.

Altı saattir yoldaydılar ve bu altı saatlik zaman dilimi içinde en az beş defa zorunlu dinlenme molası vermişlerdi. Çünkü Sedef'in midesi aşırı derecede hassastı ve karayolu ile yapılan uzun yolculuklar kendisine iyi gelmiyordu. Üs-

telik işin içine bir de stres faktörü eklenince durum daha da vahim bir hal almıştı.

Ama bu duruma maruz kalmaları Sedef'in suçu değildi. Uygar bu kadar diretmeseydi, Sedef her zamanki gibi uçakla gitmeyi tercih edecekti. Çünkü başına gelecekleri biliyordu. Kendisini tanıyordu. Fakat bunların hiçbiri ne yazık ki şu an işe yaramıyor, iyice dağılmasını engellemiyordu. Evet, kelimenin tam anlamıyla dağılmıştı ve nasıl toparlanacağını bilmiyordu.

Uygar'sa Sedef'in durumunu gördükçe vermiş olduğu karardan artık hiç memnun değildi. Onu zorladığı, söylediklerini kulak ardı ettiği için fazlasıyla pişmandı ve kendine kızıyordu. Oysa ki Sedef kendisiyle iki gündür bunun kavgasını veriyordu. Hatta bu sabah yolculuğa çıkmadan önce bile son bir konuşma daha yapmışlardı ama Uygar, patronun kendisi olduğu ve son sözü söyleme hakkına sahip olduğu gerekçesiyle Sedef'in isteğini kesin bir dille reddetmişti.

Sedef bu sözlerden sonra çileden çıkıp Uygar'a yolu gösterebilirdi ve Uygar onun gözlerinden geçen öfkeli parıltılardan tam olarak bunu yapmayı planladığını sezmişti ama yapamayacağına da emindi. Çünkü genç kız bu isteğini o anlaşma metnine imzayı atmadan önce gerçekleştirebilirdi. Neyse ki Uygar noter onaylı anlaşmayı dün Sedef'e sunmuş ve karşılıklı olarak imzalayarak tüm çıkış yollarını kapatmıştı. Yani Sedef tam manasıyla kapana kısılmıştı.

Sedef'i kapana sıkıştırmış olmaktan hiç pişman değildi ama inatçılık ederek genç kızı dinlemeyip bu hale gelmesine sebep olduğu için kesinlikle pişmandı. Aslında Uygar'ın amacı sadece Sedef'le biraz daha fazla vakit geçirmek ve bu yolculuk sayesinde birbirlerini biraz daha tanımaktı.

Kendi ailesiyle tanışma sırasında olduğu gibi Sedef'in

ailesine karşı da bir pot kırmak istemiyordu. Her şey bu denli hızlı gelişirken atladığı ayrıntılar vardı. Açıklarını da bu yolculuk esnasında kapatmak istediği için uçakla değil de kendi arabasıyla Antalya'ya gitmek istemişti. Yanlış bir karar verdiğini anlamıştı anlamasına ama iş işten geçmişti.

Arabayı emniyet şeridine çekip durdurmasıyla Sedef'in kendisini dışarı atması bir oldu. Genç kız dışarı adım atar atmaz çok derin bir soluk çekip ciğerlerini temiz havayla doldurarak midesini yatıştırmayı denedi fakat çok işe yaradığı söylenemezdi. Bulantısıyla stres faktörü harmanlanıp mükemmel bir karışım haline gelirken çektiği acı her geçen dakika biraz daha fazlalaştı. Nefes alış verişleri daha da derinleşmişti. Ellerini midesinin üzerine koyup acıyla inledi. Kızın iki büklüm olmuş hali Uygar'ı da endişelendirmişti.

Uygar, bayılacak gibi duran kıza doğru yaptığı hamleyle "İyi misin?" diye sorunca Sedef, onun iyi niyetli yaklaşımını savuşturup kendinden uzaklaştırdı. "Ellerini üzerimden çek!" diye tısladı.

Uygar, Sedef'in sert çıkışına karşılık veremedi. Biliyordu ki haksız olan taraf kendisiydi. Geldikleri yolu geri dönmenin bir faydası olacağını bilseydi geri dönmeye bile razıydı. Sedef'in çektiği acı, tuhaf bir biçimde kendisine dokunuyor, genç kızın ıstırabını en derinden hissediyordu. Aklında her ihtimali sessizce hesaplamıştı ama yola devam etmekten başka bir çareleri yoktu. Bir yerlere helikopter bile indirmeyi düşünmüştü lakin bunun şu an mümkün olmayacağını biliyordu.

Birkaç dakika genç kızın isteği üzerine pasif kalsa da benliğini esir alan yoğun endişeyle hiçbir şey yapmadan beklemeye devam etmek istemedi. Sedef'ten ters bir yanıt alacağını bile bile biraz da çekinerek "Yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Tahmin ettiği gibi Sedef'in yanıtı onu öldürmek istediğini belli edercesine sertti. "Susmanı istiyorum... Yok, olmanı istiyorum... Kötü bir kâbus olmanı istiyorum..."

Genç kızın dişlerinin arasından tıslar gibi verdiği cevaba belli belirsiz gülümsedi. Bayan Öfke, bitkin bir halde olmasına rağmen vahşiliğinden ödün vereceğe benzemiyordu.

Sonra, hiç beklemediği bir anda genç kız sessizliğini bozdu. "Sana söylemiştim," dedi, sitemle. "Lanet olası adam! Sana söylemiştim!" diye söylenerek gözlerinin en derinine öfkesini sakınmayan bakışlarını yöneltti.

Uygar'ın yüzü ifadesizleşti. Ne yanıt vereceğini bilemedi.

Evet, söylemişti. Ne diyebilirdi ki? Söyleyecek bir kelime bulamıyordu. Bunun yerine susmayı tercih ederek genç kızın iyice sinirini çıkarmasını bekleyecekti. Hem belki başka bir şeye yoğunlaşınca midesindeki şiddetli bulantıyı da biraz olsun unutabilirdi.

"Ne zannediyordun ki? Yalan söylediğimi falan mı? Yoksa sorumluluklardan kaçmaya çalıştığımı mı?" diye homurdanan Sedef, şiddetlenen bulantıyla aniden kasılarak acıyla inledi.

Belki de susmayı tercih etmesi hiç iyi bir seçenek değildi. En azından şu an için... "Hayır, yalan söylemediğini biliyordum. Ben sadece biraz abarttığını düşünmüştüm."

Bu yanıtı vermektense susması belki de daha iyi bir seçenekti. Çünkü dudaklarının arasından dökülen kelimeler Sedef'in var olan öfkesinin ibresini tavan yaptıracak cinstendi. "Abarttığımı mı? Lanet olası! Halimi görmüyor musun? Dağıldım resmen... Abartmakmış! Allah'ım sen bana sabır ver!"

"Bak, özür dilerim tamam mı? Eşeklik ettiğimin farkındayım... Ama bilemezdim..."

"Patronluk taslarken hiçte eşeklik ettiğinin farkındaymışsın gibi görünmüyordun!"

Çapkınca sırıttı. İşe yaramıştı. Sedef'in yüzündeki acı çeken ifade biraz silinmiş yerine başka ifadeler yerleşmişti. "Onun için de özür dilerim. Ama bazen seni dizginlemenin başka bir yolu olmuyor. Çok inatçısın!"

Sedef, dudaklarını aralayıp tartışmaya yeni cümleler eklemeye hazırlanırken hızlı davranıp "Neyse bunların bir önemi yok! Şimdi daha iyi misin?" diye sorarak onun dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Nitekim başarılı da olmuştu. Genç kızın biçimli dudakları yarım kalmışlığın etkisiyle balık misali açılıp kapandı. Birkaç saniye sonra şaşkınlığını üzerinden atıp Uygar'ın sorusunu "Evet," diye yanıtladı.

"Sevindim," diye karşılık verirken gerçekten de sevinmişti. Sedef'in kötü olması, isteyeceği en son şey bile değildi.

Sonrasında Sedef aldığı ilaçların etkisiyle yolun çoğunluğunda uyuduğu için daha rahat bir yolculuk geçirdi. Antalya sınırları içine girdikleri zaman bile hâlâ uyuyordu.

Uygar, uykusunda adeta bir melek gibi görünen genç kızı saatlerdir kaçıncı kez olduğunu bilmeyerek tekrar inceleyip genişçe gülümsedi. Uykusunda bir melek gibi görünüyor olabilirdi ama normalde ne kadar cadı olduğunu göz ardı etmek aptallık olurdu. Ama tatlı cadı...

Düşüncelerinin yine Sedef'in ekseni etrafında döndüğünü fark edince gülümsemesi silindi. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu ama bu aralar bunu sık sık yapıyordu. Hiç hayra alâmet değildi! Ya da belki alâmetti. Bilemezdi...

Sedef, uykusunda içini çekip dudaklarını tatlı tatlı hareket ettirdiğinde düşünceleri silikleşti. Gözleri tekrar genç kızın yüzüne doğru kayarken dudağının bir kenarı yine istemsizce kıvrıldı ve onu uyandırmaktan vazgeçti.

Sedef hakkında yaptırdığı araştırmalar sonucu ailesinin hangi semtte ikamet ettiği dâhil birçok şeyi öğrenmişti. Ama Sedef'in ürkmemesi için bunu çaktırmamaya karar vermiş ve adresi ona sormaya niyetlenmişti.

Fakat kıyamadı... Sedef'in uykusunu bölmeyi o bu şekilde tatlı tatlı uyurken onu izlemenin verdiği rahatlık ve huzurdan da vazgeçmeyi istemedi. Navigasyona adresi yazıp arabasını Sedef'in ailesinin ikamet ettiği semte doğru sürerken onun bu konuda türlü sorular soracağına emindi. Sedef kesinlikle aptal bir kız değildi. Önünde sonunda araştırmaya maruz kaldığını anlayacaktı. Ve çok kızacaktı. Lakin bu Uygar'ın umurunda değildi. Sedef'in yakıcı öfkesi varlığını talan etse bile şu an ki keyfi buna değerdi.

Yarım saat sonra arabasını genç kızın ailesinin oturduğu apartmanın önünde durdurdu. Hiç istemese de artık onu uyandırmak zorundaydı. Burada durup Sedef'in uyanmasını beklemek isterdi ama bu doğru olmazdı. Bunun bilinciyle yavaşça ona doğru eğilip sakin ve şefkatli bir tonda "Sedef," dedi.

Ve Sedef kendisinden beklenmeyecek bir biçimde ilk defa çabucak gözlerini araladı. Dört alarmdan sonra bile zar zor uyanan kızın daha ilk seslenişte uyanması şaşırtıcıydı. Bu belki kulağına çalınan yumuşak ses tonunun belki de geçirdiği stresli günlerin etkisiyle olmuştu ama uyanmıştı. Ve de gözlerini tamamen açıldığında şahit olduğu gerçeklikle şaşırmıştı. "Bu... Nasıl?" diye sormak istedi ama ondan önce aklını istila eden başka sorulara ve bedenine yayılan saf korkuya esir oldu.

İşte gelmişlerdi. Kendisini bekleyen gerçeklerle yüzleşmesine sadece bir adım kalmıştı. Meseleyi annesine telefonda anlattığı zaman Fatma Hanım tam da tahmin ettiği gibi havalara uçmuştu. Ama babası... Hiçbir tepki verme-

miş "Gelince konuşuruz," demişti. Bu ucu açık bir yanıttı. "Siz gelince etraflıca konuşuruz, anlaşırız, sorun çıkartacak değilim," de demek istemiş olabilirdi, "Bize sormadan kararlar alıyorsun ama buna izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun!" demek istemişte...

Şu an kendini meçhule giden bir gemi gibi hissediyordu. Fakat korkunun ecele faydası yoktu. Derin ve sıkıntılı bir nefes alıp "Evet," dedi. "Şimdi dananın kuyruğu kopacak... Ak mı kara mı her şey belli olacak!"

C.E.O.

Yeni koltuk takımımıza özenle oturtulmuş, son dakika dedikodularının baş aktristi, canlı konu mankeni olarak dişlerimi tırnak makası yerine kullanırken sıkıntıdan patlamak üzereydim. Kurallı, düzenli ve seviyeli bir ilişkiye yelken açtığımı öğrenen sevgili annem, aldığı sevindirici haberi hiç vakit kaybetmeden kendine yeni bir koltuk takımı alarak kutlamıştı. Bunu kendine borç bilmiş olmalıydı.

Hayır, dileğin kabul olunca kurban kesmeyi falan anlardım da yeni koltuk takımı almak da neyin nesiydi arkadaş! Nasıl bir adak çeşidiydi bu? Ne yani annem benim evlenmem karşılığında kendi kendine "Allah'ım şu evde kalmaya yüz tutmuş, evliliğin baş düşmanı, ailemizin yüz karası sevgili kızım evlenirse sözüm sözdür kendime yeni bir koltuk takımı alacağım," gibi saçma sapan bir adakta mı bulunmuştu?

Çok bilinmeyenli bu denklemi çözmeye çalışırken kafayı yememe ramak kaldığını söylemeye gerek yoktu sanırım! Zaten annemin işlerine hiçbir zaman akıl sır erdirememiştim. Fatma Sultan'ın bu hamleyi niçin yaptığını yine

anlamadığıma göre en iyisi yorumsuz kalmak ve bu konu üzerine fazla kafa yormamaktı. Söz konusu Fatma Palalı'ysa yaptıkları sorgulanmamalıydı. Çünkü o, kendine göre her şeyin en iyisini bilen ve ona göre hareket eden bir kadındı.

Çok değil... Daha yirmi dört saat önce başka sorunlarla boğuşurken aslında en büyük sorunun, o sorunun başmühendisleri olan *Geveze Hatunlar Birliği*'ni ve o birliğin başkanı olan pek sevgili anneciğim Fatma Palalı sebebiyle maruz kalacağım işkenceyi nasıl göz ardı eder de asıl sorunu babam olarak görürdüm hiç anlamıyordum.

Antalya'ya gelmeden önce rüyalarımı ve hayallerimi gölgeleyen bütün korkularımla daha yeni yüzleşme fırsatı bulabilmiştim. Her şeyin çözüme ulaşmasıyla da derin bir soluk alarak rahatlattığımı zannetmiştim ki aldığım nefes ciğerlerimde dondu. Rahatlık hissi de sözde kaldı.

Evet, korkularım ayyuka çıkmıştı. Babam, nişanlılık ülkesine Uygar vizesi ile girecek olmamı canı gönülden onaylamasa da kararıma saygı duymuş, şu an için sorun çıkarmamıştı. Hele ki Uygar ile erkek erkeğe yaptığı görüşmeden sonra tavrı gözle görülür bir biçimde değişmişti.

Nişanlanma kararımıza daha sıcak bakıyor gibiydi sanki. Aynı zamanda bu durumu bana çaktırmamaya çalışıyordu. *En ufak bir aksilikte vazgeçebilirim*, izlenimi vermeyi de ihmal etmemişti. Tabii ikisi arasında baş başa geçen o konuşmada neler konuşulduğu hâlâ benim için bir bilinmezdi.

Fakat o meçhul konuşmanın detaylarını bir şekilde Uygar'dan öğrenebileceğimi biliyordum. Nasıl olsa bu işte ortaktık ve onun ortağından bir şeyler gizleyeceğini düşünmüyor, buna ihtimal dahi vermiyordum. Dolayısıyla bunu sorun etmiyordum.

Şu an için tehlike alarmlarını aralıksız öttüren asıl sorun, Uygarla babam arasında geçen konuşmanın ayrıntıları

değildi ve olamazdı. Çünkü annem ve insanı çileden çıkarmakta uzmanlaşmış arkadaş topluluğu, görevlerini bu kadar iyi yaparken başka şeyleri kendime sorun etmem imkânsızdı.

GHB'nin acımasız üyeleri tarafından esir alınmıştım. Modern ve yeni geliştirilmiş bir işkence çeşidine kobay olarak kullanılıyordum. Sabrım resmen pamuk ipliğine bağlanmış gibi sınanıyordu.

Maruz kaldığım modern zulüm için afili bir başlık seçecek olsaydık bu kesinlikle *Sedef'in Nişanlanma Haberini Konuya Komşuya Duyurma Partisine Hoş Geldiniz* olurdu. Tabii parti adı altında işkence seansları düzenleyen bir grubun taşkın eylemleriydi mevzu bahis olan...

Meraklı komşumuz Hatice teyze "Eee, Fatma kızı ne zaman istemeye geliyorlar?" diye sorduğunda zamansız atılmış havai fişek gibi erkenden patlamak, annemin ultra havalı gösterisini mahvetmek üzereydim ki kendimi tuttum.

"Sana ne?" desem belki ağzının payını verirdim. Üzerine vazife olmayan işlere karışmamayı Hatice teyzeye öğretirdim ama lanet olsun ki annemin beni paylamasını istemiyordum ve bunun için susmak zorundaydım!

Hoş! Konuşsam da onlar kendi çenelerinden beni duyarlar mıydı, orası da meçhuldü ama susmak kendi sağlığım açısından daha emniyetli bir seçenekti. Her kafadan farklı bir ses çıkıyordu! Ve ben, kesinlikle Antalya'ya geldiğime geleceğime pişman olmuştum. Keşke annemleri İstanbul'a çağırıp bu işi orada halletmek gibi bir seçeneğe sahip olsaydım.

Annem "Kısmetse yarın geliyorlar Haticeciğim," diye yanıt verince sırf gıcıklık olsun diye "Kısmet kim?" diye sorasım geldi. Uyuzluk değil miydi, işte! Annemin de maşallahı vardı, yani. Bir gururlanmalar bir kasıntı tavırlar...

Sanırsınız ki İngiliz Kraliyet Sarayı'na gelin gidiyordum. İsmi bilmem ne olan prensese kuma olarak...

Diğer taraftan meraklı Melahat teyze, her zamanki gibi hiçbir olaydan eksik kalmayıp lafa atladı. "Fatmacığım senin damat neciydi?" diye sordu, kapı aralarına kıstırılmaktan genişlemiş burnunu kıvırarak.

Sinirden kudurarak "Elinin körücü! Bir kilo alır mısın Melahat teyze?" diye söylendim, kendi kendime. Çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu.

Annem, iç sesimin tersine "Bizim damat amatörmüş Melahat abla," diye sakince yanıt verdiğinde kendimi üçüncü köprüden atmak istedim. Fakat şu an ki konumum itibariyle bu düşüncemi gerçekleştirmenin mümkün olmadığını biliyordum. Üçüncü köprüden kendimi Marmara'nın serin sularına bırakabilmek için öncelikle İstanbul'a gitmem gerekirdi. Tabii bir de üçüncü köprünün tamamlanmasını beklemek iyi olabilirdi.

Ayrıca yanlış işitmemiştim değil mi? Annem Uygar'a *amatör* mü demişti? Yok, paff takım! Kulaklarımın yanlış işittiğini söyleyin bana lütfen! Ah anne ah! Ne amatörü, Allah aşkına! Uygar gibi birinin amatörlükle ne işi olurdu? O, bildiğin profesyoneldi!

Profesyonel yakışıklı... Profesyonel karizmatik... Profesyonel uyuz... Profesyonel kasıntı... Profesyonel...

Her neyse! Liste böyle uzayıp giderdi işte!

Acilen bu olaya müdahale etmem, yanlış anlaşılmaları düzeltmem gerekiyordu. Bu kadınların sorunu neydi bilmiyordum ama bu işten feci halde sıkılmaya başlamıştım. Düşüncelerimden aldığım gazla hemen lafa balıklama atladım ve "Anneeee! *Amatör* değil, armatör," dedim sesimi incelterek. Kırdığı potu çaktırmamak için salak edasıyla genişçe gülümsemeyi de ihmal etmedim.

Annem, itirazıma karşılık olarak "Aman canım! Ha amatör ha armatör ne fark eder?" deyince üçüncü köprüye kadar beklemeyip kendimi hemen pencereden aşağı bırakmak istedim.

Ne mi fark ederdi? "Haklısın anneciğim aramızda bir r harfinin lafı mı olur? Ha ***amatör*** ha ***armatör*** ne fark eder ki? Haklısın! Çok haklısın..." Tahmin edersiniz ki bu cümleleri ona söylemeye cesaret edemediğim için yine kendi kendime söylenmiştim.

Adına anne terliği denilen ve gözümde nükleer bombadan daha tehlikeli olan meşhur silahtan korunmak adına bazen yanlışa doğru demek mubahtı çünkü! Sonuçta can güvenliğim tehlikedeydi.

Daha annemi halledememişken sağ taraftan Hatice teyze atak yaptı. "Amatör mü, armatör mü her neyse işte ondan olsun kızım da biz bir şey anlamadık. Yani ne yapıyor senin nişanlın? Futbol takımlarında top toplayan çocuklardan mı yoksa?" diye sordu. Küçümseyici bakışları da ses tonuna eşlik ediyordu. Ve ben çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

He Hatice teyzeciğim he! Ben de zaten bir toptum! Sahanın kenarında kendi halimde sekip ona doğru yuvarlanırken Uygar beni ağır çekimde tuttu ve öyle başladı dillere destan aşkımız! Tövbe Ya Rabbim tövbe! Ya sabır!

Şeytan "Git Google reise sor, ben de öyle öğrendim armatörün ne olduğunu," de diyordu ama şeytana uymak benim haddime değildi. Bunun yerine "Eee şey... Yani gemileri var. Bir nevi gemi ticareti Hatice teyzeciğim," diye açıklama getirdim, üzerime etiket gibi yapışıp kalmış hanım hanımcık kimliğinden kopmamaya çalışarak.

Akabinde ben Hatice teyzenin yorum yapmasını beklerken o hindi gibi düşüncelere daldı. Onun yerine Melahat

teyze gözlerini kurbağa misali pörtletip ağzını yutan eleman gibi genişçe açtı ve bombayı patlattı. "Ne yani kaçakçı mı?"

Allah'ım niye ben?

"Yok, Melahat teyze sen yanlış anladın. Benim damat kaçakçılık gibi şeylerle uğraşacak adam mı? Kendisi CEO."

Melahat teyzenin engin hayal gücü karşısında nutku tutulan bendeniz gariban Sedef'in imdadına yetişen ve cankurtaran simidini son anda fırlatıp Melahat denizinde boğulmamı engelleyen kişi sevgili annemdi.

Ama ortada küçük, mini minnacık bir sorun vardı...

Annem meraklı komşular topluluğuna Uygar'ın icra ettiği mesleğin ne olduğu konulu konferansı vermeye devam ederken, beni hayretler içinde bırakan bir yanıt vermişti. İtiraf etmeliyim ki annemin söylediklerinin üzerimde yarattığı etki, Melahat teyzeninkinden iki kat daha çarpıcıydı.

Zira Uygar'ın mesleğini bir kalıba sığdırmaya çalışan annem, ona *CEO* demişti. Evet, buraya kadar bir sorun yoktu. Problemin başladığı noktaysa, annemin CEO'yu okunduğu gibi değil de yazıldığı gibi söylemiş olmasıydı. Allah aşkına kadın bildiğiniz *CEO* demişti. ***C, E, O...***

Tahammül sınırlarım oldukça zorlayıcı bir mülakata tabi tutuluyordu. Anneme cevaben "Yok CEYO," dememek için kendimi zor tuttum. Çünkü öyle bir hata yapmış olsaydım, annemin ayağındaki CEYO marka terliğe açık hedef olmaktan kurtulamayacağıma adım kadar emindim.

Hem zaten Uygar da CEO falan değildi. Daha aday adayıydı. CEO'luğa terfi işlemi ise anlaşmamız sonucu gerçekleşecek olan çakma nişanımızdan sonra olacaktı. Ama işin bu kısmını annemin ve dedikoducu arkadaşlarının bilmemesi gerekiyordu.

Muhabbet ilerledikçe üstüme basan afakan sayısı ikiye katlandı ve ters bir şeyler söylememek için dudaklarımı bir

kemirgen gibi dişlemekten başka çıkış yolu bulamadım. Sabır kotam eksilere düşünce işkenceye dayanamayıp mutfağa sığındım.

Mutfakta ikramları hazırladığım sırada bir an gözlerim aşağıdaki kalabalığa takıldı. Sokakta koşup oynayan çocukları görünce geçmişin sihirli anıları zihnime üşüştü. O sokaklarda ben de az koşup oynamamıştım. Oyuna daldığım için eve geç geldiğimde annemden az azar işitmemiştim. Şimdi düşününce o günlerin gerçekten güzel ve hiçbir şeye değişilmeyecek kadar değerli olduğunu anlıyordum.

Zaten en güzel yıllarım, çocukluğumda ve lise çağlarında Belçim'le geçirdiğim zamanlardı. Diğerleri hep arafta kalmış yıllardı. Çocukluğuma duyduğum özlemle birden orada, yine o sokakta olmak, çocukların içine karışıp hürce eğlenmek istedim. Zaten içeride dönen muhabbetten feci halde sıkılmıştım.

Kafamın içinde birden şimşekler çaktı ve parlak bir fikir bana göz kırptı. Neden olmasındı ki? Hiçbir zaman bir parçası olamayacağım sıkıcı hatunlar topluluğundan kendimi soyutlayıp mahallenin sevimli bıcırıklarıyla vakit geçirmeyi o an kafama koydum. Sadece ortadan kaldırmam gereken küçük pürüzler vardı ve onların da halledilemez olduğunu düşünmüyordum.

Annem ve pek muhterem misafirlerine çaylarını ikram edip annemi mutfağa çağırarak "Benim çıkmam gerekiyor," diye derdimi bir çırpıda söyledim. Ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden "Uygar gelecek," diye devam ettim.

Annemin acı çimdiklerine maruz kalmayacağım tek bahaneye yani Uygar'ın beni almaya geleceği bahanesine tutunarak çıkış yolunu aralamaya çalışırken çok hain olduğumu biliyordum.

Annem elbette ki bu durumdan pek memnun olmadı.

Memnuniyetsizliğini de "Tam zamanıydı! Şimdi ben misafirlerimize ne diyeceğim? Ayıp olacak kadınlara! Hepsi seni görmeye geldiler," diyerek gösterdi.

İçimden "Çokta umurumdaydı," derken anneme şımarık bir gülümsemeyle sırnaştım. Yanağına sulu bir öpücük kondurarak "Anneciğim sen varsın işte bana ne gerek var! Hem Uygar mı önemli Melahat teyzeler mi? Uygar'ı yalnız bırakıp çapkın dişi kuşlara yem etme riskini göze alamam! Zaten istediğim gibi bir adamı zor buldum onu da kaybedemem," dedim, doksanı hedef alarak.

Birkaç saniye kısılmış gözlerle beni süzen annemin yüzü şeytani bir gülümsemeyle aydınlandı. "Haklısın kızım," diyerek uzun zamandır ilk defa beni bir konuda destekledi. "Hadi sen git! Damadımı yalnız bırakma!"

İşin içine sevgili damadı girince fikirleri hemen değişmiş, beni azat etmişti. Sadece saatler sonra ortada Uygar'ı falan görmeyince biraz söylenecekti ama onun için de bir bahane bulabilirdim. Mesela "Uygar'ın işi çıktı gelemedi," gibi.

Gereksiz ve boş laf üreten yetişkinlerle uğraşmaktansa çocuklarla takılmak benim için her zaman daha iyi bir seçenekti. Zaten mesleğimi de bu doğrultuda seçmiştim. Yetişkinlerle sıkı fıkı olmayı oldum olası sevememiştim. Saflık, temizlik, huzur gibi basit meziyetleri hep çocuklarda bulmuş, onların yanındayken hep huzur dolu olmuştum. O sebeple de anneme söylediğim pembe yalandan en ufak bir pişmanlık duymuyordum.

Erkek Torun

Genç adam, arabasını uygun bir alana park etmeye çalışırken etrafını çevreleyen çocuklarla sanki onlardan biriymiş gibi mahallenin orta yerinde eğlenen Sedef'i görünce istem dışı gülümsedi. Aslında çakma nişanlısı bedenen çocuk görünümünden oldukça uzaktı ama ruhen daha çocuk sayılırdı.

Sedef, çocuksu ruhuyla, saf ve temizliğiyle el değmemiş eşsiz bir hazineydi sanki. Onu çok kısa bir süredir tanıyordu fakat Sedef'i çözmek hiç de zor değildi. Bazı insanların gözleri, ruhunu yansıtmakta ayna vazifesi görürdü. Uygar'ın, Sedef'in gözlerine baktığı anda gördüğü tek şeyse öfkesiyle siper edilmiş çocuksu masumluğuydu.

Genç kızın çocuklarla kaynaşmış ve kendinden geçmiş hallerini izlerken bir hayli keyiflendi. Onları rahatsız edip eğlencelerini bozmak istemediği için arabanın içinde kalıp cıvıltılı kalabalığı izlemekle yetindi. Oynadıkları oyunu biliyordu. Çocukken o da arkadaşlarıyla bu oyunu arada sıra oynardı. Fakat ismi neydi tam olarak hatırlayamadı. Çocuk-

luğunun üzerinden uzun seneler geçmişti. Özlem duyduğu çocukluğunun...

Zamanından önce olgunlaşmak zorunda bırakılması, çocukluğunu doyasıya yaşayamaması içinde hep bir ukde olarak kalmıştı. Yaşayamadığı çocukluğu yıllardır bastırmak zorunda kaldığı en büyük özlemlerinden biriydi. Hatta belki de en büyüğü...

Düşünceleri karanlıklara ittiği özlemleriyle dolup taşınca duygularını perdelemek için kolaya kaçtı. Yeniden Sedef'e ve etrafındaki çocuk kalabalığına odaklanmaya çalışarak kendisini boğan ayrıntıları zihninden uzaklaştırdı.

Oyun bitiminde tahminen beş veya altı yaşlarında olan küçük bir kız çocuğunun ayaklarını yerden kesip öpücüklere boğan Sedef'i izlerken içi ısındı. Sedef'in saf sevgisini küçük kıza aktarma şekline ve küçük kızın nazlı kıkırdayışlarına şefkatle gülümsedi.

Kabul etmesi gerekirse Sedef'ten iyi bir anne olabilirdi. Tabii iyi bir eş de... Bir an onunla gerçekten bütün ömrünü paylaşacak adamın şanslı olacağı fikrine kapıldı. Biraz dırdırcı, hafiften de çatlak olması dışında kızın pek fazla kusuru yoktu. Aksine eğlenceli bir tipti ve onunlayken gülmek garantiydi.

Sonra hayalinde canlanan Sedef ve başka bir adam içerikli görüntülerle sinirleri aniden gerildi. Karnına sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. Dişleri sıkılıp, tüm vücudu tuhaf kasılmaların esiri olurken düşüncelerine ve düşüncelerinde yarattığı o adama müthiş bir kıskançlıkla alevlenmiş yakıcı bir öfke duydu. Sedef'i bir başkasıyla düşünmek kan basıncını arttırmış, kendisini başka bir adama çevirmişti sanki. Kime saldıracağını bilmiyordu ama birilerini tartaklamak istiyordu. Galiba deliriyordu!

Bu şekilde ne kadar zaman geçirdiğini fark etmedi. Genç

adamı daldığı düşünce deryasından çıkaran şey BMW'nin camına vurulunca çıkan *tık* sesi oldu. Sesle irkilip kendine geldiğinde karşısında Sedef'i bulunca önce küçük bir şaşkınlık geçirdi. Ardından kendisine genişçe gülümseyen kızın, bulaşıcı gülümsemesine karşılık verip arabanın camını açmayı akıl etti.

Sedef, pembe yalanlarının başrol oyuncusunu karşısında bulmayı beklemiyordu. Gözleri, bulundukları alanın biraz uzağına park edilmiş BMW'yi ve arabanın içinde oturan Uygar'ı seçince çok şaşırmıştı. Uygar'ın varlığını sezen vücudunun mutluluk hormonu salgılamaya başlamasına engel olamamıştı.

GHB'nin toplantısından kurtulmak için annesine iki ayak üzerinde kırk yalan söylerken o yalanların gerçeğe dönüşme ihtimalini düşünmemişti bile ama galiba dönüşmüştü. Uygar capcanlı olarak karşısındaydı. Şans faktörü bu defa rakip tarafta yer almayı es geçip onun yanında olmaya karar vermiş olmalıydı.

Düğmeye basınca mekanik bir sesle otomatik açılan camla beraber dışarıdaki çocuk cıvıltıları arabanın içine dolunca Uygar'ın gülümsemesi genişledi. Çocukların sesi terapi gibi gelmişti. Böyle küçük ayrıntılarla mutlu olmanın tadını eskiden bilmezdi ama ilginç bir şekilde bundan hoşlanmıştı.

Gözleri, Sedef'in gözleriyle mühürlendi. İkisi de hiçbir şey söylemeden karşılıklı olarak hâlâ birbirlerine gülümsüyorlardı ama durumun farkına varıp sessizliği bozan ilk kişi Sedef oldu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, ifadesini hiç değiştirmeden.

Uygar da Sedef'e uydu. Yüzündeki şapşal gülümsemeyle "Hiç," dedi. "Nişanlımı ziyarete gelmiştim."

Nişanlısını ziyarete gelmişti. *Nişanlısını*... Genç adamın

kurduğu cümledeki küçük detay Sedef'in çok hoşuna gitti. Fakat bunu Uygar'a belli etmedi. Ayrıca bu bir oyundu ve oyunun bir parçası olan yapay kelimelere kendince başka anlamlar yüklememeliydi. Uygar'ın kendisine *nişanlım* diye hitap etmesi gayet doğaldı. Söz konusu gerçek bir nişanlılık olmadığı için böyle şeyler hoşuna gitmemeliydi! Bu bir oyundu ve biliyordu ki bu oyuna kalbini dâhil ederse hiçbir şey eskisi gibi kalmazdı. Oyun bittiğinde mağlup olan taraf olmak istemiyorsa oyunu kuralına göre oynamalı, kalbini yalanlardan uzak tutmalıydı.

"Arabanın içinde ne yaptığını, kastetmiştim," derken saniyeler önce kendine verdiği telkinleri unutmuş gibiydi. Ses tonu her zamankinin aksine hırçın değil kadife gibi yumuşacıktı. Yüzünü aydınlatan gülümsemesi de hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Hımm güzel soru..." dedi, gözlerini hafifçe kısıp genişçe sırıtarak. İşaret parmağıyla çılgınlar gibi eğlenmeye devam eden çocuk kalabalığını gösterip "Çok güzel görünüyordunuz... Sizi rahatsız etmek istemedim," diye devam etti.

Mutlu olmak istemiyordu ama sebebini bilmediği bir şekilde mutluydu. Lakin mutluluğunu kendine saklaması gerektiğinin de bilincindeydi. Saklı kalması gerekenleri pot kırıp açığa çıkarma korkusuyla "Anladım..." diye mırıldandı. Sonra aklına başka bir ayrıntı takıldı. Aslında en başta sorması gereken soruyu Uygar'ı karşısında bulunca heyecandan sormayı unutmuştu. Zihnini bir anda dağıtan, dikkatini başka yöne çeken şeyin ne olduğunu düşünmek dahi istemedi. Eğer düşünürse altından çıkabilecek ihtimallerle dehşete düşüyordu. Biraz toparlanarak şüpheci bir ifadeyle "Peki, ziyaret sebebinizin ne olduğunu öğrenebilir miyim Uygar Bey?" diye sordu.

Uygar, Sedef'in bir anda değişen ve resmileşen tavrıyla rahatsız olmuştu. Bu durumu"Benden rahatsız mı oluyorsun?" diye dile getirirken sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Ve sorusuna karşılık Sedef'in vereceği yanıtı deli gibi merak ediyordu. Böyle hissetmek istemiyordu ama Sedef ondan rahatsız olduğunu söylerse yıkıntılar arasında kalmış gibi hissedeceğine neredeyse emindi.

Korktuğu olmadı ama dakikalar önce içine melek kaçan kız da geri dönmedi. O melek kızın yerinde yeller esiyordu. Sedef hızlı bir manevrayla eski haline dönüş yapmıştı. Kendini savunma turlarına kaldığı yerden devam ederken "Seni görünce sevinçten göbek atmak istediğim söylenemez! Ama... Rahatsız da olmuyorum," diye yanıt verince Uygar'ın dehşetli ifadesi silinip yerini bariz bir rahatlamaya bıraktı.

Öyle ki kızın ön cümlesindeki iğneli kelimelere bile aldırmadı. Sedef'in kendisinden rahatsız olmadığı ile ilgili kısma odaklanmıştı ve içine su serpilmişti. Sedef'in bir anda tavrını değiştirmesine ufaktan sinirlense de bir şey söylemedi. Kısacık bir an için bu vahşi kızı biraz ehlileştirip hafiften itaatkâr hale getirmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Muhtemelen vatana ve millete büyük bir hizmet olurdu, Sedef'i ehlileştirmek.

Onun değişken ruh halleri fazlasıyla kafa karıştırıcıydı ve Uygar karışık şeylerden pek hoşlanmazdı. Biraz önce düşündüklerine müteakiben ipleri biraz olsun elinde tutmaya karar verdi. Memnuniyetini gizlemeyi başararak emir dolu bir tonun hüküm sürdüğü sesiyle "Güzel..." dedi. "Çünkü bana bir müddet katlanmak zorundasın. Buna alışsan iyi edersin."

Sanki Sedef bunun farkında değildi. Kendisine karşı emir verme ve patronluk taslama yetkisini alçakça kullanan

adama sinirlenerek "Maalesef," dedi. Ardından da "Durumun farkındayım," diye terslendi.

Uygar, Sedef'in saman alevi gibi parlayan öfkesinden hiç etkilenmedi. Ciddiyetini kaybetmeden konuşmaya devam etti. "Ama farkında olmadığın başka şeyler var!"

"Ne gibi?"

İş adamı edasıyla yaptığı ciddi konuşmasına devam etmeden önce gözlerini hafifçe kısıp Sedef'in değişen ifadesini izledi. Genç kızın meraktan kıvranarak vereceği yanıtı beklemesi keyfine keyif kattı. Ciddiyetini korumaya devam etmek istese de yapamadı ve genişçe sırıttı. "Mesela hâlâ bir nişan yüzüğümüzün olmaması gibi!" diye yanıt verince tahmininin aksine Sedef sessiz kalmıştı.

Şaşırmış olması ihtimalini düşünerek bir süre Uygar da onun sessizliğine eşlik etti. Ama yüzündeki mutlu ifade de silinmişti. Bu kız, neden bazı anlara turp suyu sıkmak zorundaydı ki?

Beş dakika kadar süren sessizlikten sonra nihayet konuşma kararı alan Sedef, sertçe yutkundu. Maalesef ki söylenecek o kadar şey varken "Bu bir sorun mu?" diye sorma gafletinde bulunmuştu.

İşittikleri karşısında kulaklarına inanamayan Uygar, Sedef'in bu kadar pervasız olmasını hazmedemiyordu. Ve haklı olarak sinirlendi. "Ne demek, *bu bir sorun mu*? Tabii ki de sorun!"

Sedef, odunlukta sınıf atlayıp "İyi, sen halledersin o zaman," dediğinde Uygar'ın artık öfkesini bastırması mümkün değildi. Kendini tutamayıp sesini yükseltti. "Sedef şaka mısın? Yüzük diyorum! İple parmağının ölçüsünü vermeyi teklif et istersen bir de!"

"Aslında iyi..." dedi ama Uygar'ın sert bakışları üzerine sabitlenince cümlesini tamamlayamadı. Uygar'la rolleri

değişmiş gibilerdi. Genç adamın aksine bu defa sakin kalan taraf Sedef'ti. Şaşırtıcı bir sakinlikle "Tamam susuyorum. Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?" deyince Uygar kontrollü davranmayı bırakıp patronun kim olduğunu ona hatırlattı ve "Hemen yukarı çıkıp çantanı almanı, annenlere yüzük bakmaya gittiğimizi söylemeni istiyorum!" dedi. Sözleri kesinlikle tartışmaya açık olmadığını gösterircesine sertti.

"Hemen şimdi mi?"

Derin bir nefes alıp verdi. Çıldırması an meseleydi. "Ne acelesi var canım! Altı aya halletsek şu işleri yeter!" diye homurdandı.

Sedef ürkmüştü. Uygar'ın öfke kat sayısının sınırda olduğuna kanaat getirdi. Daha fazla onu zorlamama kararı aldı. Genç kız, "Tamam, be! Sen de hemen kızıyorsun!" diyerek tartışmayı sonlandırınca Uygar, otoritesinin sağlamlığıyla gururlanıp gizlice bıyık altı gülümsedi.

Bir anda aklında çakan muzır şimşeklere kulak verme fikri ise birazcık intikam almak istemesiyle ilgili olabilirdi. "Hayır, benim en merak ettiğim konu ne biliyor musun?" diye sordu.

Sedef gayri ihtiyari onun sorusuna karşılık vererek "Ne?" dedi.

Gülümsedi. Sedef'i nereden vuracağını biliyordu. Elindeki en sağlam iki kozdan birincisi annesiydi ikincisi alışveriş... Annesi ne kadar Sedef'ten hoşlanmamışsa Sedef de en az onun kadar annesi Nalan Hanım'dan hoşlanmamıştı. Bu ayrıntıyı ikisinin birbirlerine meydan okuyan bakışlarında yakalamıştı, Uygar.

Ama Sedef, Nalan Hanım'ın aksine bu konuyla ilgili tek bir cümle kurmamış, şikâyette bulunmamıştı. Sedef'ten hem annesiyle ilgili düşüncelerini öğrenmek hem de kızın

biraz önceki umursamaz davranışlarının intikamını almak amacıyla elindeki en sağlam iki kozu cümle içinde kullandı. "Nişan alışverişi için ne bahane bulacaksın? Annem benim kadar anlayışlı olmayabilir," derken ses tonunu alaydan uzak, düz bir tonda tutmayı zor olsa da başarmıştı.

Sedef'in ağzı şaşkınlıktan genişçe açıldı. "Pardon canım, ben yanlış mı duydum yoksa sen nişan alışverişi ve annen ikilisini aynı cümle içinde mi kullandın?" diye sordu. Ses tonunda şaşkınlıkla karışık öfke tınıları kol geziyordu.

Uygar, umursamaz görünmeye çalışarak ve inatla onun damarına basarak normal bir şeyden bahsedermiş gibi "Kulaklarında problem yok merak etme. Kesinlikle aynı cümle içinde kullandım," diye yanıt verdi.

Ve Sedef çıldırdı. "Nişan alışverişi ne ya? Sizin gibi burjuva sınıfına dâhil olanların bu tip saçmalıklarla ne işi olur?"

Omzunu silkip rahat tavırlarına devam eden Uygar, lafı dolandırmadan "Biz gelenekçi bir aileyiz!" dedi.

"Hay ben o geleneklerin!"

Genç adam, Sedef'in verdiği yanıtı onaylamadığını göstermek için başını sağa sola sallayıp "Küfür etme! Biraz hanım hanımcık ol!" diye onu uyardı.

Uygar'ın gözlerindeki kınayan ifade Sedef'i kendine getirmişti. Şu an Uygar ile dalaşmanın kendisine bir fayda sağlamayacağını biliyordu. Hatta bu cenderenin çıkış bileti bizzat Uygar'ın ta kendisiyken, onun huyuna gitmek en doğrusuydu. "Uygar kesinlikle olmaz! Nişan alışverişine bir şekilde katlanabilirim belki ama annenle nişan alışverişi sonum olur..." dedi, çakma nişanlısının durumun vahametini anlamasını dileyerek.

Ama Uygar onun söylediklerini umursamadı. "Abartma! Annem eğlenceli kadındır..." diye karşılık verince Sedef'in tüm umutları tükendi.

"Yaa tabii bilmez miyim? Bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakarken çok eğlendiği her halinden belli oluyor."

"Her şeyi abartmak zorunda mısın? Bir defa da bardağın dolu tarafından bakmaya çalışsan ne olur sanki!"

"Hangi dolu tarafından bahsediyorsun sen? Bardağın dolu tarafı mı var sanki! Şu an kendimi çölde susuz kalmış gibi hissediyorum, sen bardağın dolu tarafı diyorsun!"

Uygar, sıkılmış gibi iç geçirerek "Gerçekten abartıyorsun!" dedi, tekrar.

Ama Sedef itirazlarını sürdürmeye devam etti. "Ya tabii demesi kolay! Annenle alışverişe çıkmak zorunda olan taraf benim. Senle yapsak şu alışverişi olmaz mı? Söz veriyorum hiç şikâyet etmeyeceğim. Yeter ki beni annenle baş başa bırakma..."

"Olmaz! Hem ben ne anlarım nişan alışverişinden?"

"Tamam, ne güzel işte ben de hiçbir şey anlamıyorum. Kardeş kardeş geçinir gideriz."

Sedef'in itirazlarına ve türettiği bahanelere gülmemek için kendini güçlükle tuttu. Genç kızın itirazlarını sürdürmesinin bir işe yaramadığını kanıtlamak için kati bir tonda "Olmaz!" dedi. "İşte tam da bu sebepten senin yanına bu işlerden anlayan birisi lazım... Ve tahmin edersin ki o kişi de ben olamam. Annemle gidiyorsun! Son sözüm bu!" diyerek son noktayı koydu.

Sedef de mecburen havlu attı. İtirazlarını durdurdu. Pes ederek iç geçirip "Annen benden hoşlanmıyor!" deyince Uygar şaşırdı.

Ama şaşkınlığını kendisine sakladı. "Sen de ondan hoşlanmıyorsun!" diye mırıldanarak topu Sedef'e attı.

Sedef'se Uygar'ın tespitine itiraz etmedi. "İşte bir araya gelmememiz için bir neden daha!" diyerek hayıflandı.

Zaten Uygar'ın söylediğine itiraz etmesi söz konusu bile olamazdı. Aslına bakarsan biraz rahatlamıştı da. Uygar çok doğru bir noktaya parmak basarak kendisini büyük bir yükten kurtarmıştı. Nalan Hanım'dan hoşlanmamıştı ve hoşlanmadığı halde hoşlanıyormuş gibi yapmak istemiyordu. Uygar'ın da bunun farkında olması işine gelmişti. Çakma nişanlısı, durumun farkında olduğuna ve şikâyet etmediğine göre kendisinden Nalan Hanım'dan hoşlanmasını beklemiyordu, o zaman. Buna sevindi. Zaten yeterince yalana batmışken en azından bu konuda dürüst davranmak istiyordu, Sedef.

Sedef'in kendisini yalanlamamasıyla durumun tam tahmin ettiği gibi olduğunun farkına vardı. Uygar, şaşırmaması gerektiğini biliyordu ama şaşırdı. Şaşkınlığı Sedef'in, annesi Nalan Hanım'dan hoşlanmaması yüzünden değildi. Hoşlanmadığını hiç itiraz etmeden olduğu gibi kabullenmesinden kaynaklanmıştı.

İtiraf etmesi gerekirse birazcık da hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında Sedef'in annesini sevip sevmemesi önemli bir ayrıntı olmamalıydı. Fakat tuhaf bir arzuyla Sedef'in, annesini sevmesini istedi. Tabii annesinin de Sedef'i...

Bozulduğunu belli etmemek adına alaylı cümlelere tutunmaksa kesinlikle Uygar'a göreydi. "Merak etme... Düğünden dokuz ay sonra eline nur topu gibi bir erkek torun verince seni benden daha çok sevecektir..." diyerek tahribat gücü yüksek bir bomba atarken konunun nereye çekildiğini hiç düşünmemişti. Bir anda bu sözler fırlayıvermişti dudaklarından.

Bilinçaltından kopup gelen sözlerle hayalinde canlanan görüntü, genişçe sırıtmasını sağlamıştı. Buna karşılık Sedef, yüksek gerilim hattıyla temas etmiş gibi kalakalmıştı. Yüzü, pancar gibi kızarmış, şaşkınlıktan adeta dili tutulmuş,

eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Ne yanıt vermesi gerektiğini bilememişti.

Kararsız düşünceler içinde boğuşurken ani bir kararla arkasını dönüp koşar adımlarla apartmana doğru yürümeye başladı. Vücudunu tatlı bir karıncalanmanın tutsağı eden bu tuhaf hissin neye yorulması gerektiğini o an kesinlikle bilmiyordu. Fakat o aşağılık adam kendisini bu şekilde utandırmaya devam ederse üç aya kalmadan onu kendi elleriyle boğazlayacağına emindi!

Görücü Partisi

Aynaya yansıyan aksime bakınca bu gece Cadılar Bayramı'na mı yoksa çakma isteme partime mi katılıyordum belli değildi. Zira yüz hatlarımdaki hortlağımsı ifade baz alınınca ilk seçenek tek başına iktidar olma yolunda en kuvvetli adaydı. Unutkanlığımı göz önünde bulundurduğumda kendimi çakma görücü partime davet etmemiş olma ihtimalim bile kuvvetle muhtemeldi.

Benden, yani Sedef Palalı'dan bahsediyorduk. Sonuçta annemin kızıydım... Sağım solum belli olmazdı. Benden her türlü saçmalık beklenirdi.

Hayaletten hallice hortlaktan ballıca olan cildimi boya küpüne düşürmeden önce günün anlam ve önemi için giydiğim düz kesim, sade model bordo elbisenin biraz kısa olan eteğini hafifçe çekiştirip boy aynasında kendime alıcı gözlerle baktığımda gördüğüm görüntü oldukça sade ve hoştu. Ama müstakbel isteyicilerimin benimle aynı görüşü paylaşıp paylaşmayacaklarını kestiremediğim için bünyemde minik korkular barındırıyordum.

Tahminen çakma kayınvalidem Nalan Hanım bile ben-

den daha süslü ve şıkır şıkır olacaktı. İşin bu tarafından bakınca hangi kıt beyinli zamanıma denk gelip bu elbiseyi getirmeyi akıl ettiğimi bilmiyordum. Aslında bütün bunlar hep o Uygar akıllısının *hanım hanımcık elbise* dayatmalarının yansımalarıydı. Hanım hanımcık olayım derken her şeyi elime yüzüme bulaştırmış olma ihtimalim yüksekti. Neyse, belki de şansım yaver giderdi de kayınvalide aday adayım memnuniyetsizliğini göstermek için cenazeye gelir gibi simsiyah giyinip gelirdi. Kim bilir...

Fondötenden bol miktarda avucuma boca edip etken maddesi stres olan ve kabarmak için tam da bugünü bulan sivilcelerime ağzıma geleni saydırırken onları gizlemek için üstün bir çaba sarf ediyordum. Sol avucumdaki fondöteni sağ elimin parmaklarını kullanarak cildime yedirmeye çalıştığım esnada aniden odamın kapısı sertçe açıldı. Duvara çarpan kapının çıkardığı şiddetli sesin akabinde annemin "Sedef ne bu hal?" diye cırtlak bir çığlık atması kulaklarım için ağır tahribattı. Resmen sağır olmama ramak kalmıştı.

Yüzümün bir korku filminden hallice göründüğünün ben de farkındaydım lakin annemin bunu çığlık çığlığa tescillemesine gerek olmadığını düşünüyordum. Elbise yüzünden uğradığım hayal kırıklığı, zombi görmüş gibi çığlık atan annemin tavrıyla katmerlenince omuzlarım yenilgiyi kabullenmiş pehlivan gibi hafifçe çökmüş, özgüvenimse bildiğin taban seviyeye inmekten kurtulamamıştı.

Hayallerimi baltaladığı için gözlerimi devirip bezgince "Sağ ol anne," diye mırıldandım. Artık içimde şevk namına tek gram bir şey kalmamıştı ve pes etmiş vaziyetteydim.

Sonra mucizevi bir şey oldu. Beni dinlemediği her halinden belli olan annem, küçümseyici bakışlarım bedenime sabitlemiş ve "Bu elbiseyle görücüye çıkmana asla izin vermem!" diye ciyaklamıştı.

Ahh! Neyse ki sorun bende değil elbisedeydi... Ve ilginç bir biçimde ilk defa annemle aynı fikirdeydik. Dünyanın sonu mu gelmişti acaba? Çünkü bu inanılmazdı! Yaşlanıyor olmalıydım...

Ama annemle aynı fikirde olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hâlâ ortada *ben* eksenli büyük bir sorun vardı ve bu sorunu nasıl çözümlemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annem yanımda getirdiğim elbiseyi beğenmemişti. Başka zaman olsa bunu takmazdım ama nedense bugün çok güzel görünmek istiyordum. Ve aksi gibi güzel görünme arzumu kendi seçimlerimle yok etmiştim. Alışverişe çıkmak için vaktim kalmadığına göre mecburen bu elbiseyle görücülerimin huzuruna çıkmak zorundaydım. Keşke bu elbiseyi daha önce denemiş ve annemin beğenisine sunmuş olsaydım. Şimdi bunu yapmadığım için pişmandım ama son pişmanlık fayda etmiyordu.

Bu raundu annemin kazanmasına izin vermek pek hoşuma gitmese de acınası bir halde içimi çekerek "Maalesef yanımda başka elbise getirmedim," diye durumumu açıkladım. Başka bir seçeneğim olmadığını öğrenince bana çok kızacağını bildiğim halde bunu umursamadım.

Annem umutsuz vaka olduğumu belli edercesine gözlerini kısarak kötücül bir bakış atıp ardından deli gibi sırıtmaya başlayınca bu işi başlamadan bitirmek gibi fikirler geçiyordu aklımın ücra köşelerinden. Fakat o, *bu iş burada bitmedi,* dercesine kafasını salladı ve "Beni burada bekle," diyerek arkasını döndü. Ayağındaki topuklu terlikleri tıkırdatarak gözden kayboldu ve dört dakika gibi kısa bir süre sonra elinde pudra rengi dantel detaylı bir elbiseyle geri döndü. Böylece kurtuluş serüvenimin ilk adımı atılmış oldu.

"Tahmin etmiştim zaten senin böyle saçma sapan bir şey

yapacağını. Allah'tan bütün saçmalıklarına karşı gardımı aldım. Cephane sağlam yani," diye açıklama getirip şen bir kahkaha attı. Ama ben ne yazık ki onun kahkaha konserine eşlik edemiyordum. Bu resmen espri süsü verilmiş bir hakaretti. Hayır! Sadece bir hakaret de değildi. Resmen hakaretler zinciriydi! Söylediği sözlerle her zaman *saçma* bir insan olduğumun altını çizmişti.

Tamam, cephanesinin bir parçası olan bu hoş elbiseyle Süperwoman gibi imdadıma yetişip beni kötü kadınların elinden, dilinden kurtarmış olabilirdi fakat bunu yüzüme vurması gerekmezdi. Ah! Kötü kadınlar demişken... Çoğul konuştuğuma bakmayın! Şekil A.1'deki kötü kadının kim olduğunu siz anlamışsınızdır zaten...

Annem son uyarılarını da yapıp ana kraliçe edasıyla diğer hazırlıkları kontrol etmeye gittiğinde hızla üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yeni elbisemi giymiş ve elbiseye hayran kalmıştım.

Elbise, annemden beklemediğim bir performansla sade, şık ve göz alıcıydı. Hem hanım hanımcık hem de romantik bir havası vardı. Dizlerimin hemen iki parmak üzerinde biten eteği beni *hanım hanımcık* çizgisinden uzaklaştırmıyordu. Kolları yetim, yakası bato kesimdi. Tamamen dantelden oluşan hoş bir elbiseydi. Kısacası benim nezdimde *rüya gibi* olarak tanımlanabilirdi. İtiraf etmem gerekirse bu tatlı elbiseyi sevmiştim. Pudra pembesi ten rengimle hoş bir uyum yakalamış, kesimi fiziğimi ön plana çıkarmıştı.

Ve ben... Şu an tam olmak istediğim gibiydim. Yani kendimi *güzel* hissediyordum. Umarım çakma kayınvalidem ve nişanlım da benimle aynı düşünceyi paylaşırlardı da düşünce israfı yapmazlardı.

Çakma nişanlım demişken... Dünkü dokuz ay, nur topu ve erkek torun içerikli lüzumsuz esprisi aklıma gelince yü-

cudum ani bir elektrik akımının esiri oldu. Sözleri, dün bütün bir gün ve gece hatta ve hatta rüyalarımda yankılanıp durmuştu.

Her şakanın altında bir gerçek payı olduğu teorisine inanırsak... Hihhh! Yoksa bu "*Senden çocuğum olsun istiyorum, gözleri senin gibi baksın, görenlerin içini yaksın...*" demenin bir başka stili miydi?

Bu... Vermeye çalıştığı mesaj, fazlasıyla romantik olabilirdi. Tabii benim hayal âleminde yaşadığım gerçeği düşünülürse hayallerim sadece ve sadece balta girmemiş bir ormana benzemekten ibaretti.

Dün, heyecandan adeta ağzımda atmaya başlayan kalbimi zorlamamak için kendimi bütün yorumlara, konuşmalara kapatmış gerekmedikçe konuşmamıştım. Yüzük bakarken bile her şeyi Uygar'a bırakıp sessiz kalmayı tercih etmiştim. Yani sizin anlayacağınız, "*Aradığınız Sedef'e* şu an *ulaşılamıyor. Kendisi uzay dolaylarında... Lütfen daha sonra tekrar deneyin,*" modunda takılmıştım.

Afallamıştım çünkü. Sonuçta her gün birilerinden çocuk yapma teklifi almıyordum. Zaten öyle bir şey mümkün de olamazdı! Yoksa o teklifi sunanların kafaları, gözleri, ağızları, burunları ne durumda olurdu tahmin edebiliyordum. Fakat söz konusu Uygar olunca niye sessiz kaldığımı, itiraz etmediğimi, o sözleri ve teklifini niye ona yutturmadığımı çözemiyordum.

Yüzüne okkalı bir Osmanlı tokadı patlatıp ona haddini bildirmek gibi bir seçenek varken Osmanlı'nın başka bir özelliğini örnek almış olabilirdim. İlk gayr-ı resmi kapitülasyonun Venedikliler'e verilmesini taklit etmiş, ben de ilk gayr-ı resmi ayrıcalığı Uygar'a vermiştim. Onu ayrıcalıklılar bölümümde zirveye taşımıştım.

Yani Osmanlı için Venedik ne ise benim için de Uygar o olmuştu, kanunsuz yollarla aldığı o ayrıcalıktan sonra...

Makyajımı karmakarışık düşünceler içinde bir karışıklığa kurban gitmeden tamamlayınca rahat bir nefes aldım. Allah'tan düşüncelerim gibi karışık bir makyaj yapmamıştım. Elbisem ile doğru orantılı olarak sade ve hafif bir makyajla hoşluğuma hoşluk kattım. Saçlarımı hafif krepe atılmış bir atkuyruğu ile şekil verip ten rengi stilettoları ayağıma geçirince nihayet hazırdım.

Hazırlıklarım tamamen bitince gergin ve endişe yüklü bir bekleyişin startı benim için verilmişti. İçin için kendimi paraladığım bu bekleyiş tamı tamına bir saat on beş dakika sürdü. Odamın içinde hapishaneden kaçma planı yapan azılı bir suçlu gibi volta atarken dairemizin içi zilin sesiyle doldu. Zil sesiyle beraber evcilik oyunumuzun resmen başladığını ve şu saatten sonra geri dönüşümüzün olmadığını daha net anladım.

Asiltürk sporun temsilcileri Yusuf, Nalan ve Uygar Asiltürk beni teknik direktörümden yani babamdan resmen isteyip bonservis bedelimi babişkoma ödeyerek ailelerinin kadrolu gelini yapacaklardı. Yani Palalıspor'dan Asiltürkspor'a bir ayı opsiyonlu olarak üç aylığına transfer olacaktım. Aslında... Durumum göz önünde bulundurulunca bana transfer bile denemezdi. Benden olsa olsa kiralık oyuncu olurdu. Aman ne hoş!

Asiltürk heyetini içeri buyur ederken anlaşmanın yapılacağı misafir salonuna geçmeden önce kısacık da olsa ne giymişler diye kontrol etme fırsatını bulabildim. Yusuf Bey, yaşına uygun ve kendisine yakışan koyu gri takım elbisesini siyah gömlek ve takım elbisesiyle uyumlu kravatıyla tamamlamıştı.

Uygar ise siyah takım elbisesi, beyaz gömleği, ince siyah kravatı ile GQ dergisinin kapak fotoğrafından fırlamış gibiydi. Kahretsin! Çok... Yakışıklıydı... Kendimi yanında sönük hissedecek kadar yakışıklı...

Ve tabii ki Nalan Hanım bana şans dilercesine simsiyah giyinip bu geceyi oğlunun resmi cenazesi ilân etmiş gibi görünüyordu. Gözlerinden ateş fırlatmak ister gibi düşmanca bakışlarını üzerime diktiğinde muhtemel ölü adayının ben olma ihtimali de vardı. Ah, kimi kandırıyordum ki? Bu söylediğim oldukça iyi niyetli bir yaklaşımdı. İhtimaller falan palavraydı. Hedef şaşırtmacaydı. Bu tabloda cenaze namazı kılınacak şanslı mefta kesinlikle bendim.

Fakat ilginç olan Nalan Hanım'ın bakışları ve tavrı değildi. Benim o bakışlar karşısında sinmememdi. Korkmuyordum! Evet, çakma kayınvalidemin korku filmi efektli bakışlarından korkmuyordum. Benliğime kamp kuran bu deli cesaretinin sebebiyse Uygar'ın beğeni dolu bakışları ve o bakışlara eşlik edip sarhoş edici madde etkisi taşıyan muhteşem gülümsemesinin büyüsüne kapılmamdı.

Çakma nişanlım, salona geçmeden hemen önce kulağıma doğru eğilerek ciğerlerimi o muhteşem ötesi erkeksi kokusuyla doldurup "Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadığında aklımı başımdan aldı. Uygar, düşüncelerimi kayınvalidem ile meşgul olamayacağım şekilde ele geçirmişti. Kendisine tutsak etmişti.

Sonrası... Tanışıp, birbirimizle uzaktan akraba çıkmaya çalışma faslıydı. Bütün insanlar neden illaki uzaktan akraba çıkıncaya kadar birbirlerinin gelmişini geçmişini sorgulardı? İnsanlığın doğuş ve gelişme tarihine bakılınca sonuçta hepimiz uzaktan veya yakından akrabaydık zaten, öyle değil mi?

Uzaktan akraba çıkma işlemi de başarıyla tamamlanınca sıra gelmişti sebebi ziyaret kısmına...

En etkili mesajlaşma yöntemlerinden biri olan, teknolojik şeylerden bile önce bulunan, hem bedava hem de karakter sınırlaması olmayan annemin kaş göz işaretleriyle

ufaktan mutfağa sıvışma zamanıydı. Kahveleri yapmak için yaylanarak mutfağa doğru yürürken aklımı kurcalayan tek düşünce, çakma damadıma tuzlu kahve yapıp yapmayacağım ile ilgiliydi. Bu çakma bir tören olduğuna göre tuzlu kahve de gerekmezdi herhalde. Ya da gerekir miydi?

Allahtan mutfak içi aktivitelerinde en iyi olduğum kısım kahve yapmaktı da bir de bunun için endişelenmem gerekmemişti. Herkese kahvelerini nasıl alacaklarını sormayı unutmam sayılmazsa şimdilik bu işi elime yüzüme bulaştırmadan yürüttüğüm söylenebilirdi.

Geri dönüp hatamı telafi etmeye cesaret edemediğim için bütün kahveleri orta şekerli yapmaya karar verdim. Aslında tam olarak sorulur mu sorulmaz mı onu da bilmiyordum. Böyle davalardan hiç çakmamam benim suçum değildi. Sonuçta ilk defa görücüye çıkıyordum ve nedir ne değildir bilmiyordum.

Ah! İlk defa görücüye çıkıyorum dediysem hemen yanlış anlamayın! Bu tabii ki de bana hiç görücü gelmek istememesi ile alakalı değildi. Muhtemel görücü adaylarıma Facebook'tan bakıp ön elemeye tabi tutuyordum ve sonuç olarak hiçbirisi finale kalamıyordu. Dolayısıyla bana hiç görücü gelmemiş olması gayet normaldi.

Kahveleri yapıp fincanlara dökerken mutfak masasının üzerinde titreşen telefonuma şöyle bir göz attığımda ekranda gördüğüm isimle kaşlarım çatıldı.

Telefonumun ekranında büyük harflerle "UYGAR" yazıyordu.

Son fincanı da kahve ile doldurup yanlış görmüş olma ihtimaline karşı telefonu elime aldım ama yanlış görmemiştim. Ekranda *yeni mesaj* ve *Uygar* ibareleri aynı organizasyonun içindeydi. Mesajı açıp açmamak arasında çetin bir savaş verirken merakıma yenilerek o kahrolası mesajı

açtım. Mesajın içeriğini görünce ise tiz bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Müstakbel çakma nişanlım, mesajında ***"Tuz oramnı iyi ayarla tatlım. Malum fazlası zararlı!"*** diye yazmıştı. Metnin sonuna da bir sürü sırıtan surat ifadesi eklemeyi unutmamıştı.

Lanet uyuz!

"Ben göstereceğim sana zararlıyı, yararlıyı," diye söylenirken artık yeminimi bozmuştum.

Oysa insafa gelerek tuzlu kahve düşüncesini son anda aklımdan silmiş, ona bu kötülüğü yapmamaya karar vermiştim. Ta ki Uygar'm benimle dalga geçercesine attığı o mesaja kadar...

Uygar'a vermeyi düşündüğüm kahveye bol miktar tuzu boca edip "Al sana tuz oranı! Al sana zarar!" diye söylenirken odaklandığım tek şey intikamımdı. Sonuç olarak intikam, bazen soğuk yenen bir yemekte bazen de bol tuzlu içilen bir kahvede gizlenen ince bir ayrıntıydı...

Tuzlu Kahve

Tanışma, anlaşma, kaynaşma faslı derken sıra isteme törenine gelince Suat Bey'in aklında hâlâ soru işaretleri uçuşuyordu. Nalan Hanım'ın Sedef'e ve kendilerine karşı olan bakışları ile davranışları hiç hoşuna gitmemişti. Sedef ve Uygar'ın birbirlerine karşı kaçamak ve aşk dolu bakışlarını görmese hiç düşünme gereği bile duymadan bu işten vazgeçecekti. Ama onları ayıran kişi olmak istemiyordu. Ve tabii bir de dünür adayı Yusuf Bey'i ilk görüşte kendine yakın bulduğu için net bir biçimde "Hayır," diyemiyordu.

Sedef, kahveleri getirdiği sırada Yusuf Bey de "Efendim ziyaretimizin sebebini zaten biliyorsunuz. Lafı fazla uzatmayacağım," diyerek konuya girmeye çalışıyordu.

Genç kız kahveleri sırasıyla önce Yusuf Bey'e sonra babası Suat Bey'e, Nalan Hanım ve annesi Fatma Hanım'a en son da Uygar'a verdi. Çakma nişanlısına kahvesini ikram ederken gönderdiği alaycı mesaj yüzünden yakıcı ve öfke dolu bakışlar atmayı ihmal etmedi. Fakat Uygar her zaman olduğu gibi bu bakışlardan etkilenmedi. Aksine daha çok eğlendiğini gizlemeyerek genişçe sırıttı.

Sedef, kahve verme işlemini tamamlayıp yerine oturunca Yusuf Bey daha fazla lafı uzatmadı. "Malum gençler birbirini sevmiş ve kendi aralarında anlaşmışlar. Bize de onlara destek olmaktan başka bir şey düşmez," dediğinde Sedef'in ve Uygar'ın gözleri birbiriyle kesişti. Yusuf Bey, sözlerine "Allah'ın emri peygamberin kavliyle Sedef kızımı oğlum Uygar'a istiyorum," diye devam ederken iki gencin gözleri hâlâ birbirine kenetliydi.

İkisinin de o an aklından bu çakma isteme töreni gerçek olsaydı, hislerinde ne gibi bir değişiklik olacağı düşünceleri geçiyordu. Çünkü ikisi de bu törenin sahte olduğunu biliyordu ama hiç sahteymiş gibi hissetmiyorlardı. Yusuf Bey, *gençler birbirini sevmiş,* dediğinde kalpleri ve mantıkları aksini iddia edemiyordu.

Sedef ve Uygar'ın duygu karmaşalarındaki esaretten kurtulmaları zor oldu. Gözlerini kaçırıp Uygar'la göz kontağını ilk kesen Sedef'ti. Zamansız hislerin seline direnmeyi seçmişti genç kız. Böyle pes edemezdi. Savaşmayı bırakamazdı. Bunu kendisi için, kalbi için yapmalıydı. Hissetmemesi gereken bu yoğunluktan acilen uzaklaşmalıydı. Yasak bölgeyi terk edip güvenli bölge sınırlarına dâhil olmalıydı. Düşüncelerini toparlamayı güçlükle başarıp o âna odaklandı ve Uygar'ı da kendisiyle beraber bulundukları âna odaklanmaya mecbur bıraktı.

Yusuf Bey'in malum cümleyi kurması ve geliş sebeplerini resmi olarak belirtmesi üzerine Nalan Hanım gözlerini bir umutla Sedef'in babası Suat Bey'in üzerine dikerek ağzından çıkacak kelimeleri panikle bekledi. Fatma Hanım gururla gülümsedi. Sedef nefesini tuttu. Uygar sessizliğin uzadığı her saniye biraz daha gerildi.

Uzun sayılabilecek bir düşünme arasının ardından derin bir nefes alıp sessiz bekleyişi sona erdirdiğinde herkesi memnun edecek bir yanıt vermesi mümkün değildi, Suat

Bey'in. Verdiği yanıt elbette ki bazılarını memnun etmeyecekti ama o herkesi iyice analiz ettiği ve ölçerek tartarak adil bir karar verdiği için hiç pişman olmayacaktı.

Kendi düşüncelerini açıklamadan önce "Sedef, kızım sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sedef'in son olarak ne hissettiğini neler düşündüğünü öğrenmek istiyordu.

Genç kız, kulaklarında uğultuya neden olan ani soruyla afalladı. Babası kendisine ne düşündüğünü mü soruyordu? Neler düşünmüyordu ki! Fakat verecek bir yanıt bulamıyordu. Her zamanki hazırcevap Sedef, babasının ne düşündüğünü belli etmeyen bakışları ve ses tonu karşısında dilini yutmuştu.

Suat Bey'den gözlerini ayırıp diğerlerine şöyle bir bakış atınca annesinin ve Yusuf Bey'in gülümseyerek cesaret aşılayan bakışları, Uygar'ın gerilmiş yüz hatları ve Nalan Hanım'ın sinsi gülümsemesiyle karşılaştı. O an diğerlerini, korkulu düşüncelerini ve tüm endişelerini unutarak tek bir şeye odaklandı. Nalan Hanım'ın gözbebeklerinin içine, gözlerini hiç kaçırmadan baktı. Onun bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. Tekrar babasına döndüğünde "Biz birbirimizi se... Seviyoruz." dedi. Kendisinden bile beklemediği cesaretli bir cümle kurmuş ama sonuna doğru sesinin titremesine engel olamamıştı.

Aslında ilk başta kafasında "Siz nasıl isterseniz babacığım," demek vardı. Fakat Nalan Hanım'ın kazanmasına fırsat vermemek için bir anda düşündüğünün aksine başka şeyler fırlamıştı dudaklarından. Babasının hafifçe değişen yüz ifadesiyle yerinde duramıyor, sıkıntıdan dudaklarını ısırıyordu.

Fakat tüm sıkıntılarına rağmen gözlerini çabucak babasından çekip Nalan Hanım'a zafer dolu bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Karşısında duyduğu sözlerin gerçek olup olmadığını kavranmaya çalışan şaşkın bir Nalan Hanım bulmuştu.

Babasına bakmamak için gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirmeye başladığında annesi ve Yusuf Bey hâlâ gülümsüyor, işittikleri sözlere hiç şaşırmamış gibi görünüyorlardı. Uygar cephesindeki son durumsa gerginliği buharlaşmış yerini daha da çekici görünmesini sağlayan kendinden emin bir gülümsemeye ve yoğun bakışların hüküm sürdüğü gözlere bırakmıştı.

Galiba... Çakma nişanlısı verdiği yanıttan hoşlanmıştı...

Suat Bey, sessizlik orucunu "Peki, o zaman bize sadece Allah mesut etsin demek düşer. Verdim gitti," diyerek babacan bir edayla gülümsediğinde Uygar ve Sedef artık rahatlamıştı. Fatma Hanım ve Yusuf Bey mutluydu. Nalan Hanım'sa ardı ardına işittiği sözlerle şoka girmiş, bayılmanın eşiğine gelmişti. Tabii kendi eşi ve oğlu da dâhil hiç kimse onun gizlemek için herhangi bir çaba harcamadığı rahatsızlığını pek umursamıyordu.

Rahatlamanın verdiği mutlulukla Nalan Hanım dışında herkes unutulan kahveleri eline alıp yudumlamaya başladığındaysa herkesi bekleyen en büyük sürpriz daha patlak vermemişti.

Uygar kahve fincanını dudaklarına doğru götürdüğünde Sedef, zaferini kutlamaya ramak kaldığını düşündü. Genç kızın gözleri şeytani bir pırıltıyla parlamıştı. Fakat Uygar kahvesinden büyük bir yudum alıp yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisinin izleri görülmeyince Sedef'in biçimli kaşları derince çatıldı. O fincanın içine neredeyse yarım kavanoz tuzu boşaltmıştı ama adam gram etkilenmemişti. Bu nasıl olurdu?

Sorusunun yanıtını alması ise uzun sürmedi. Bir dakika sonra Yusuf Bey kahvesinden bir yudum alıp şiddetli bir öksürük nöbetine tutulunca aklına gelen ihtimalin gerçek olmamasını diliyordu, Sedef. Endişeli gözlerle Yusuf Bey'i izlerken ardı ardına dualar sıralıyordu.

Öksürük nöbetinden dakikalar sonra kurtulan müstakbel kayınpederi gözlerini kısıp "Bir yanlışlık olmuş sanırım," derken kendi kahvesini Uygar'ın önüne Uygar'ınkini de kendi önüne çekince utançla inlememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Babası, annesi ve Nalan Hanım ortada dönen mevzunun ne olduğunu kavramaya çalışırken Yusuf Bey sözlerini "Doğru adrese teslimat yapıldı," diye tamamlayıp Sedef'e göz kırparak gülümsediğinde olayı Sedef'ten başka anlayan bir kişi daha vardı.

O kişi Uygar'dı...

Uygar, kışkırtmaları sonucu Sedef'in tuzlu kahveyle saldırmasını zaten bekliyordu ama kahvesini yudumladığında tuz tadı alamamıştı ve öfkeli nişanlısının bu defa oltaya takılmamasına şaşırmış ama şaşkınlığını belli etmemeye çalışmıştı. Fakat biraz önce cereyan eden olay gösteriyordu ki aslında Sedef yine oltaya takılmıştı. Sadece intikam oyunundaki adres şaşmıştı. Genç kızın intikam planındaki aksamaya ve düştüğü sevimli hataya gülmemek için direnes de kendini tutamadı ve gürültülü bir kahkaha patlattı.

Uygar'a ölümcül bakışlar atan Sedef, yaptığı bu aptal hata karşısında çok utanıyor, utancından girecek delik arıyordu. Bu kadar büyük bir hatayı nasıl yapardı? Aptaldı! Kesinlikle aptaldı!

Kahretsin! Kahveleri tepsiye yerleştirirken sinirden kahvelerin düzenini karıştırmış ve Uygar için özenle hazırladığı tuzlu kahve piyangosu kayınpederi Yusuf Bey'e vurmuştu. Sedef'teki şans eşekte yoktu. Şans faktörü yine sağ gösterip sol vurmuştu.

Eh! En azından zararın neresinden dönersen kârdı. Bardağın dolu tarafından bakınca Allah'tan o piyango çakma kayınvalidesi Nalan Hanım'a vurmamıştı. Sedef, öyle elim bir tablo karşısında olacakları düşünmek bile istemiyordu...

Bitmek Bilmeyen Kâbus

Yemyeşil, sık ve gür ağaçlarla kaplı ormanın içinde olabildiğince pervasız bir vaziyette ama bedenime ilmek ilmek işleyen huzurun enfes tadını alarak dolaşıyordum. Burnumdan ince ince sızıp ciğerlerimi şenlendiren saf oksijen etkisi başımı döndürüyor, kanımı yeni yetmeler gibi fıkır fıkır kaynatıyordu. Yirmi beş yıllık fani hayatım boyunca böylesine bir iç huzuru hiç tatmamıştım. Kendimi böyle ağzına kadar mutluluk dolu hissettiğim zamanlar hiç olmamıştı.

Ormanın sonuna doğru gelince kayalıklardan akan ve akarken serinliğini dağıtan küçük şelale, insanı büyülüyor, kendine doğru çekiyordu. Billur gibi berrak su damlacıkları etrafa sıçrayıp karnaval gibi bir görüntü sunuyordu gözlerime. Burada insan kendini Survivor'daymış gibi hissediyordu. Hem de ödül oyununu kazanmış gibi bir hisle...

Şelalenin aktığı noktada tam olimpik olmasa da havuz etkisi yaratan serin suyun içine bedenimi bırakmayı düşünürken tam o anda değişik bir şey oldu. Kulaklarıma dolan gürültünün etkisiyle yavaş yavaş ödülümden uzaklaşırken o

eşsiz manzara silikleşiyordu. Yavaşça uzaklaşıyordum, şelaleden, ormandan, yeşil cennetten...

Aman Allah'ım! Yoksa Acun abinin uyguladığı yeni yayın politikası falan mıydı, bu? *Gösteririm ama vermem*, cinsinden...

Bilincim yavaş yavaş yerine geldi. Hafifçe gözlerimi aralayıp biraz önceki eşsiz manzaranın sadece bir rüyadan ibaret olduğunu anladım ve şelalenin suyu yerine hüzne boğuldum. Ne yazık ki henüz ben Survivor Sedef falan olamamıştım. Çok feci! Oysa ki fok balıklarını yalnızlıktan kurtardıktan sonra Survivor Sedef olmak ikinci en büyük hayalimdi. Neyse ki rüyalarda da olsa emelime biraz olsun yaklaşmıştım ve bunu bilmek içime öküz misali oturan acıyı bir nebze olsa da hafifletiyordu.

Uykuyla aramdaki bağ yavaş yavaş kopmuş, isteksizce aralanan gözlerim günışığıyla buluşmuştu. Kulaklarıma dolan şiddet yüklü sesle bir an için afallasam da sonra gürültünün ana kaynağını keşfedip hızla ayaklandım. Dış kapımın sağlamlığını şiddet uygulayarak ölçen şahsın kim olduğunu öğrenmek için son sürat girişe doğru ilerlemek isterken sağ ayağımın serçe parmağını dün gece ortalıkta unuttuğum zigon sehpaya vurunca "Lanet olsun," diyerek inledim.

Kahretsin! Dün gece, geçtiğimiz hafta sonunun yoğun stresini atmak için kendime film ve sınırsız abur cubur partisi düzenlemiştim ama görünüşe bakılırsa daha filmin yarısına gelmeden bedenimi salondaki rahat koltuğumda unutarak uyuyakalmıştım. Yani her zamanki tarifeden... Zaten ne zaman izlemek için hevesle başladığım bir filmin sonunu ilk izleyişte görmüştüm ki? Hep aynı terane...

Serçe parmağımın acısıyla öfkemi kontrol edemez oldum. Kapıyı ısrarla çalan şahsiyetin kim olduğunu önemsemeden, dışarıdan duyulabilecek yükseklikte bir sesle "Patlama be!" diye bağırdım. Ceylan gibi sekerek kapıya

ulaşınca sinirle açtım ve açar açmaz karşımda her zamanki sırıtık suratıyla Uygar'ı buldum. Onu görünce okkalı bir küfür savurmamak için kendimi zor tutmuştum.

Küfür edemeyeceğim için "Sabah sabah rüyanda beni mi gördün? Neden geldin?" diye bağırdım. Ses tonumdan ben bile ürkmüştüm. Biri bana böyle bağıracağına küfür etse daha makbule geçerdi, sanki...

Öldürücü bakışlar atarak "Umarım geçerli bir nedenin vardır," diye dipnot düşerken kelimelerim açık bir tehdit barındırıyordu. Sabahın bu saatinde kapıma dayanıp güzelim uykuma son vermesinin iyi ve geçerli bir nedeni olsa iyi olurdu. Ama yoksa... İşte o zaman benden korkmalıydı! Çünkü sebepsiz yere kapıma dayanması Uygar Asiltürk'ün sonunu getirirdi!

Pişmiş kelle gibi arsızca sırıttı. Kahretsin! Anlaşılan "Ben seri katilim," desem bile bu adam bana inanmayacak hiçbir korku belirtisi göstermeyecekti. Zaten ne söylersem söyleyeyim etkilenmiyordu. Bu şekilde hafife alınmaksa bana çok koyuyordu. Kendimi hakarete uğramış gibi hissediyordum.

"Çok geçerli bir sebep," diye yanıt verdi, karanlık gözleriyle baştan sona kadar vücudumu süzerek. Ve bakışlarının değdiği her yer adeta alev aldı. Çıplakmışım gibi bir hisse teslim oldu zavallı benliğim.

Dikkat dağıtıcı sözleri karşısında "Ne... Nedir o?" diye kekelediğimde kendimden nefret ettim. Tuhaftı! Bu kadar kolay olmamalıydı! Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi bir heyecan dalgasına kapılmıştı ve Uygar'a ömürlük bağımlıymış gibi bir teslimiyetle atıyordu. Düşüncelerimi kelimelere dökme kabiliyetimi çoktan yitirmiş, uçmuştum resmen!

Tabii her heyecanlı bekleyişin bir sonu vardı. İlişkimizdeki saniyeler önce filizlenen heyecana son veren şey

Uygar'ın, "Hemen hazırlanıyorsun. Annem seni şahsi modacısında bekliyor. Nişan için elbise dikilecekmiş ve senin ölçülerin gerekiyor," diye hükmedici cümleler kurmasıydı.

Adam bana fikrimi ve "Müsait misin?" diye sorma nezaketinde bile bulunmaktan acizdi. Sözlerine *hemen hazırlanıyorsun*, diye başlayarak resmen emrivaki yapıyordu. Ne hakla?

Keskin kulaklarımın yükleme hatası yaptığını var sayarak "Ne dedin sen? İşittiğim sözlerin yanlış olduğunu söyle bana! Hatta daha iyisini yap, kâbus gördüğüme inandır beni," diye çığlık atınca gürültümden rahatsız olduğunu belli ederek parmaklarıyla kulaklarını tıkadı.

Beni teskin etmek, kâbusumdan uyandırıp rahata erdirmek yerine keskin bir Erol Taş kahkahası atan öküzler şahı, "Hayır canım, kâbus falan görmüyorsun, işittiğin her şey kelimesi kelimesine doğru," diye yanıt verdi, kulak tırmalayıcı kahkahalarının arasından.

Alaycılığı ve hükmetme hevesi karşısında zıvanadan çıkmamak mümkün değildi. "Hemen evimden defol! Anamı da al git!" diye ciyak ciyak bağırırken artık kendisini tutamıyor, daha güçlü kahkahalar atıyordu.

Hiç anlamıyordum... Şu an karşımdaki zorba adamla beni düşündüğü için lüks arabasını başka birine aldırmak üzere Antalya'da bırakan ve İstanbul'a uçakla dönmemizi sağlayan o düşünceli şahsiyet aynı kişi miydi?

Uygar Asiltürk benim için fazlasıyla karmaşık bir muammaydı ve ben onu çözemiyordum. Ya da çok bilinmeyenli bir denklemdi ve kahretsin ki benim matematik bilgim sadece toplama, çıkarma, çarpma bölme yani kısacası dört işlemden ibaretti. Bu ince ayrıntıdan Uygar'ın her zaman karanlıkta kalmak zorunda olan taraf olacağı sonucu çıkıyordu.

"Beni kovman ve benim de itirazsızca isteğini yerine ge-

tirmem için artık çok geç tatlım. Burada patronun kim olduğunu tekrar tekrar sana hatırlatmama gerek yoktur umarım. O yüzden daha fazla konuşma ve hemen giyinmeye başla. Zira fazlasıyla dağılmış görünüyorsun, toparlanman fazlaca vakit alacağa benziyor," dedi. Küçümseyici sözleriyle beni kışkırtarak raydan çıkardı.

Ani bir hareketle parmağımdaki güzelim yüzüğü çıkarıp kalın kafasını hedef alarak hızla ona doğru fırlattım. Fakat adamın her özelliği kusursuz olduğu gibi refleksleri de kuvvetliydi. Yüzüğü başı ile buluşmasına ramak kala havada yakalamış, "Bu işten bu kadar kolay kurtulacağını düşünüyorsan yanılıyorsun güzelim," diyerek bana ahlaksızca göz kırpmıştı.

Adam haklıydı! Elinde şahsen, bizzat, kendim tarafından imzalanmış kapı gibi sözleşmesi vardı ve burada patron kesinlikle Uygar'dı. Daha neyin direnişini sürdürüyor, ne için itiraz ediyordum ki?

Yenilgiyi kabul ettim. Ama yenilgiyi kabul etmiş olmam ona hâlâ diş biliyor olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Öfkemi belli edip daha fazla onun eğlencesi olmadan arkamı dönüp odama doğru ilerlerdim. Kahkahaları hâlâ kulaklarımı dolduruyor, sinir sistemimi kontrolden çıkarıyordu ama susmaktan başka çarem yoktu.

Hızlıca bir duş aldım. Duştayken bu işten paçayı nasıl kurtaracağımı düşünmüştüm ama bir çıkış yolu bulamamıştım. Uygar'ın, annesi ve nişan alışveriş içerikli sözlerini hafife aldığım, sadece basit bir geyik muhabbetinden ibaret olduğunu zannettiğim için kendime kızıyordum. O adi adamın böyle bir şeyi şaka niyetine söylediğini düşünürken neyin kafasını yaşıyordum, bilmiyordum ama söylediklerini önemsemeyip önceden önlemimi almadığım için çok sinirliydim.

Zaten öfkeyle güzelim yüzüğümü de ona fırlatmıştım.

Her ne kadar, Uygar kasıntısının seçimi olsa da o yüzüğü seviyordum. Daha parmağıma takalı iki gün bile olmadan çıkarmak zorunda kalmam belki de önemli bir şeye işaretti. Evrenin bana vermeye çalıştığı bir mesajdı...

Tamam, kabul ediyorum saçmalıyordum. Ama maskaralığın biri bitmeden diğerinin başladığı saçma hikâyemizde biraz da ben saçmalamasam ne olurdu? Onların saçmalıkları karşında azıcıkta ben saçmalamışım çok muydu?

İsteme dediler, "Tamam," dedim. Yüzük dediler, ona da "Tamam," dedim. Aile arasında takılan yüzükleri yeterli bulmadılar, nişan dediler, itiraz etsem bile faydası olmayacağını bildiğim için sessiz kaldım... Üstüne bir de nişanı Antalya'da mı, İstanbul'da mı yapalım tartışmasına girip neredeyse diplomatik krize dönüştürdüler, sustum. Nişan olimpiyatlarının burun farkıyla İstanbul'da yapılmasını kararlaştırdılar, tabii bunun karşılığında hiç olmayacak düğünümüzün Antalya'da gerçekleşmesini uygun buldular *nasıl olsa düğün müğün olmayacak* mantığıyla ona da "Olur," dedim.

Ama Allah aşkına on, bugünü saymazsak dokuz gün sonra gerçekleşecek ve Asiltürk ailesine kurbanlık koyun misali gelin gittiğimi ilan eden o sosyetik *Nişan Duyurusu* kokteyli için bir elbise diktirmeye ne gerek vardı? Ve benden çok şey beklemiyorlar mıydı? Acaba kendimi hurda mahiyetiyle deliye çıkarsam Bakırköy'de bana huzur verirler miydi?

Sorular... Sorular... Sorular...

Duştan sonra sıra üzerimi giyinmeye geldiğinde Uygar'ı ve isteklerini protesto ettiğimi belli etmek için taşlanmış bir kot pantolon ve dümdüz kırmızı bir kazak geçirdim üzerime. Ayağımdaki spor ayakkabıların bağcıklarını iyice sıkıp son olarak siyah trençkotumu giyerek kombinimi tamamladım. Çapraz askılı siyah çantamı boynumdan geçirip hafifçe yaptığım makyajla hazırlığımı noktaladım. Bu ha-

linle hanımlıktan yani kokoşluktan olabildiğince uzaktım ve spor takılmıştım. Uygar ve annesinin istekleri doğrultusunda değildim. Tamamıyla aykırıydım.

Yüzüme kalıp gibi oturttuğum sinsi bir gülümsemeyle salona girdiğimde Uygar'ın onaylamayan bakışlarıyla karşılaşınca memnuniyetim iki kat daha artmıştı. Tuzlu kahve olayında adresi şaşırmış ve intikamımı alamamıştım ama şu an kesinlikle onun acısını da çıkarmıştım.

Uygar sertçe birbirine bastırdığı dudaklarını aralayıp kafasını sağa sola sallayarak hafifçe cık cıkladı ve dakikalar öncesindeki memnuniyetinden eser kalmamış bir biçimde ofladı. İçinde bulunduğu sıkıntılı durum, tabii ki de daha fazla keyiflenmeme neden oldu.

Dudaklarımı büzüp "Ne oldu? Beğenmedin mi yoksa?" diye sorarak masum taklidi yaparken dudakları hafifçe gerildi ve gözlerine ulaşmayan soğuk gülümsemesiyle "Bilerek yapıyorsun," dedi.

Elbette bilerek yapıyordum ama bunu ona itiraf edecek değildim. Oyunuma devam ederek "Neyi?" diye sordum.

Soruma sözlü bir cevap vermekten kaçındı. Gözlerimin içine dik dik baktığında memnuniyetsizliği bakışlarında çok net okunuyordu lakin ben umursamadım. Aksine bakışlarına aynı sertlikle karşılık verince derince bir iç çekip tekrar ofladı ve umutsuzca "Odana geri dönüp üzerini değiştirmeni istesem, yapar mısın?" diye sordu.

Ve ben onun bu rica minnet hallerini gördükçe zafer naraları atmamak için kendimi zor tuttum. Yarım saat önce bana emirler yağdıran adam, birden kibarlaşmıştı ve üstü kapalı ricalarda bulunuyordu. Bir intikam ancak bu kadar sessiz, kusursuz ve derinden olabilirdi.

Samimiyetten uzak bir gülümsemeyle lafı döndürüp dolaştırmadan gözlerinin içine baka baka "Hayır," dedim.

Başını zoraki bir kabulleniş le sallayıp beni onayladı. İs-

tediğini yapmamak konusunda kararlı olduğumu net bir biçimde kavramıştı. Hiç hoşlanmasa da pes etmek zorunda kaldı. "Tamam, o halde annemi daha fazla bekletmeyelim."

Sonrası ise tam bir faciaydı... Bitmek bilmeyen bir kâbustu...

Uygar beni sevgili anneciğinin şahsi modacısına götürüp kurtlar sofrasında bir başıma bıraktı. Bırakmadan hemen önce de başına fırlattığım yüzüğü teklifsizce parmağıma geri takmış ve annesinin damarına çok fazla basmamam için beni uyarmıştı.

Damarına basmak mı? Pardon ama ben kendimi kafese kapatılmış aç bir aslana yem niyetine sunulmuş ceylan gibi hissederken bu adam neyin kafasını yaşıyordu? Buradaki mağdurun annesi değil de ben olduğumu birileri acilen Uygar'a hatırlatmalıydı!

Her defasında olduğu gibi çakma kayınvalidemle ilgili tahminlerimde yine yanılmadım. Nalan Hanım, beni görür görmez burun kıvırmış, üzerimdeki kıyafetleri baştan aşağı süzerek "Külkedisi'ni prensese dönüştürmeye çalışan tek salak benim oğlumdur herhalde," diye mırıldanmıştı. Ses tonunu özellikle yüksek tutması söylediği aşağılayıcı sözleri net bir biçimde işitmem içindi tabii ki.

Ama yanılıyordu! Uygar'ın beni prensese dönüştürmeye çalıştığı falan yoktu. Aksine beni böyle durumlarla baş başa bırakarak erken ölümün kucağına atıyordu. Oysa ki prensler, prenseslerini ölümün kucağına atmazlardı. Sihirli öpücükleriyle onları ölüm uykusundan uyandırırlardı. Bütün tehdit unsurlarına karşı koruyup kollarlar, Uygar'ın yaptığı gibi acımasızca tehlikenin göbeğine atmazlardı. Yani en azından masallarda durum böyleydi. Çarklar bu şekilde işliyordu.

Yirmi beş yıllık hayat yolculuğum boyunca öğrendiğim en sağlam derslerden biriyse kendisine bin can verilse dahi

binini de aynı kız, yani prensesi kurtarmak için harcayacak tek erkek Süper Mario'ydu. Zaten ben ne zannetmiştim ki? Muhatap aldığım hödüğün Süper Mario olduğunu mu? Nalan Hanım'ın unuttuğu bir şey vardı... O, durumundan ne kadar hoşnut değilse ben de en az onun kadar hoşnut değildim. Ve en önemlisi güvendiğim dağlara kar yağmıştı. Süper Mario zannettiğim Uygar, resmen beni aslanın pençelerine atarak onun insafına bırakmıştı.

Ve tabii ki aslan insafa gelmemişti. Vücut ölçülerim alınırken bedenimin her köşesi için bir kusur bulan Nalan Hanım, beni aşağılama fırsatını yakalamışken ayağına gelen fırsatı tepmemişti. Ne bekliyordum ki!

Her organım için mutlaka bir lafı vardı. Kusur bulma konusunda uzmandı. Kalçalarımı ve basenlerimi armut gibi geniş ve şekilsiz bulmuştu. Göğüslerimi ise dolgunluktan uzak, ergenlik çağına yeni adım atan kız çocuklarının göğüslerine benzetmişti. Ayaklarımı devetabanıyla ilişkilendirmiş, bacak boyumun kısalığından bolca yakınmış ve rahmetli babaanneciğimin her zaman bir kuğuya benzettiği boynumu kısa bulmuştu. Omuzlarımın darlığından hiç bahsetmiyorum bile...

Onun buram buram kıskançlık kokan kasıtlı sözlerine sözlü bir karşılık verememiştim. En az bir Hollanda ineğinin göğüsleri kadar büyük olan göğüsleri haricinde benim vücudum için kurduğu her cümlenin aslında tamamen kendi vücudunu yansıttığını söyleyememek içimde ukde olarak kalsa da intikamımı başka yollarla aldım.

Mesela nişan elbisem için seçtiği modeli onaylamamıştım. Benim zevkimi ve tarzımı yansıtmadığını belirtmiş, orta yaşlı bir bayan için daha uygun bir model olduğunu söylemiştim. Yaptığım yorum sonucunda Nalan Hanım'ın rengi atmış, surat ifadesi şok geçiriyormuş gibi bir hâl almıştı ve o ifade doğru yolda olduğumun açık kanıtıydı.

Tabii ki bununla sınırlı kalmadım. Elbisem için seçtiği ve beni iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmadan ***hamurunda asillik bulunmayan insanları bile asil gösterebilecek tek renk*** olarak nitelediği siyah rengi kesin bir dille reddetmiş ve onun itirazlarına aldırmadan elbisemin şarap kırmızısı olmasını istemiştim.

Fakat asıl darbeyi sona bıraktım... Hazır alışverişe çıkmışken ayakkabı işini de halletmek istediğinde teklifini geri çeviremedim. Herhalde sürekli benimle görülüp rezil olmak istemediği için her şeyi bir güne sığdırmaya niyetlenmişti. Bu benim de işime geleceği için karşı çıkmadım.

Beni ayakkabıcısına götürdüğünde elbiseme uygun olabilecek bir ayakkabı seçmeye çalışırken tüm itirazlarıma rağmen o da oğlu gibi ultra yüksek topuklu ayakkabılara yapışmıştı. Denemem için önüme ayakkabıları dağ gibi yığınca bu işkenceye daha fazla dayanamadım. *Benden günah gitti,* mantığıyla fiyatı oldukça yüksek olan bir ayakkabının topuğunu kasıtlı olarak kırdım.

Bunu nasıl başardığımı öğrenmek isterseniz hemen anlatayım... Çakma kayınvalidem ve satış görevlisi arkadaş yeni modeller bulmaya gittiği sırada bileğim burkuldu numarasına yattım, sonrası da bildiğiniz gibi işte... Yaptım, oldu! Pişman değilim!

Zaten bu olay bardağı taşıran son damlaydı. Kayınvalideciğim, soldan soldan atağa kalkan migren ağrıları sebebiyle alışveriş tantanasını sonlandırdı ve şoförü vasıtasıyla beni evime bıraktı. Ben zaferimin tadını çıkarırken Nalan Hanım yenilginin dilinde bıraktığı kekremsi tatla çöplüğüne doğru yol almaktan kurtulamadı.

Hissetmeyi Dene!

Elinde tuttuğu kâğıtları incelerken hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için dikkat kesilmişti. O kâğıtlara öylesine odaklanmıştı ki gözbebekleri artık iflas etmek üzereydi. Sonunda dayanamadı. Dosyayı hırsla çalışma masasının üzerine fırlatırken uyuşmuş parmaklarını şakaklarına götürüp sert bir baskı uygulayarak ovaladı.

O kadar dikkatli incelemesine rağmen nerede hata yaptığını ve hangi ayrıntıyı göz ardı ettiğini bir türlü çözemiyordu. Hiçbir şekilde elindeki dosyaya aklını veremiyordu. Kâğıttaki metni okurken daha yarıya gelmeden başını unutuyordu. Zihni dağılmış, düşünceleri başka bir noktaya kaymış olarak buluyordu kendini.

Sedef ve annesi Nalan Hanım'ın alışveriş maceraları aklını yeterince meşgul ederken işe odaklanamaması normaldi belki de. Zaten kanlı bıçaklı olan annesi ve nişanlısı arasındaki cılız bağın, bugünden sonra hepten kopma ihtimali onu ürkütüyordu. Acaba onları baş başa bırakma riskini alarak hata mı etmişti?

Acabası falan yoktu! İkisini baş başa bırakmanın büyük

bir hata olduğunu bilse de bu hatayı yapmak zorundaydı! Annesiyle Sedef'in yüzde bir ihtimal bile olsa kaynaşabilmeleri, birbirlerine alışmaları için çok büyük bir risk almıştı ve bu riski almaktan başka şansının olmadığını biliyordu, Uygar. Her şeyi akışına bırakmak gibi bir seçeneği yoktu çünkü.

Eli kolu bağlıydı. Tüm çıkış yolları kapanmıştı. Aslında bu nişan alışverişi meselesini, ilk başta gerçekten şaka olarak başlatmıştı. Sedef'i denemek biraz da sinirlendirmek amacıyla ortaya atılmış basit bir şaka...

Şakayı gerçeğe dönüştürense Sedef'in, Nalan Hanım hakkındaki düşünceleriydi. Uygar, şakayla karışık Sedef'e annesinden hoşlanmadığını ima etmişti ve genç kız da bunu inkâr etme gibi bir çaba içine girmemişti. Aksine gerçekleri en çıplak haliyle kabullenmiş ve Uygar'ı mecburen böyle bir çözüm yolu bulmaya itmişti.

Nalan Hanım'ın, Sedef hakkındaki düşünceleri ve ondan hoşlanmadığı en baştan belliydi. Bilinen bir şeydi. Fakat Sedef'in de annesiyle aynı hisleri paylaşmasına şaşırmaktan kurtulamamıştı. Hatta hakkı olmadığını bildiği halde Sedef'e kızmaktan kendini alamamıştı.

Birbirlerini sevmek zorunda değillerdi ama düşman olmalarını da istemiyordu. Üç ay için bile olsa birbirleriyle iyi geçinmeyi öğrenmek zorundalardı! Uygar böyle istiyordu! Savaş istemiyordu! Sedef ve Nalan Hanım, geçici de olsa barış sağlamak mecburiyetindeydi!

İşte bu sebeple kendince bir çözüm yolu bulmuştu genç adam. Onları bir arada tutmanın tehlike çanlarını aralıksız çaldıracağını bilse de risk almaktan başka çaresi kalmamıştı. O, kendi üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi sıra Sedef ve annesi Nalan Hanım'daydı. Çünkü Uygar olaylara bir yere kadar müdahale edebilirdi. Bundan sonrası onun inisiyatifi dâhilinde değildi.

O yapması gerekeni yapmış, attığı riskli adımın sonuçlarını görmek için kendini geri çekip beklemeye almıştı. Saatlerdir burada her şeyden bihaber işlere odaklanmaya çalışıyordu ama olmuyordu. Sedef'i arayıp nabız yoklaması yapmak için deliriyordu ama kendini güçlükle tutuyordu. Tutmalıydı da! Eğer ki böyle çılgın bir işe kalkıştıysa pes etmeden sonunu getirmeliydi!

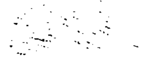
Hem kötü bir şey olsaydı ya da nişan alışverişi katlanılmaz bir hâl alsaydı, Sedef çoktan kendisini arayıp ağzına geleni saydırmıştı. Eğer ki bu bir fırtına öncesi sessizlik değilse doğru iz üzerinde olmalıydı. Sessiz ve içten bir yakarışla doğru iz üzerinde olmayı diledi.

Aklının en ücra köşelerini bile işgal altında tutan öfkeli nişanlısının siması hayalinde canlanınca gülümseme isteğini bastırmadı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Annesini çileden çıkarmak için ne numaralar çeviriyordu? Zihni Sedef'le dolup taşarken gülümsemesi genişledi. İçini ucu bucağı görünmeyen sonsuz bir huzur kapladı. Bu kız kendisine ne yapıyordu böyle? Hayatının akış yönünü tam tersine çevirmeyi nasıl başarıyordu? Uygar, bütün hücrelerinin tıka basa Sedef'le dolduğunu hissetti. Ve bu hissettikleri onu dehşet içinde bıraktı.

Benliği Sedef'in sesini duyma ihtiyacıyla kıvrandığında mantığını susturdu ve ani bir hamleyle masanın üzerinde duran cep telefonunu kapıp ekran kilidini açtı. Fakat sonra kararsızca duraksadı. Bunu yapamazdı! Ne kadar istese de Sedef'i aramamalıydı! İradesine hakim olmalıydı.

Sanki sıcak bir cisme dokunmuş da eli yanmış gibi telefonu sertçe masaya bıraktı. Ellerini saçlarının arasından hırsla geçirirken "Lanet olsun!" diye homurdanmıştı.

Tam o anda saniyeler önce sinirle çalışma masasıyla bütünleştirdiği telefonun melodisi duyuldu ve o tanıdık sesle

karanlıklar aydınlığa dönüştü sanki. Kalbi anlamsız umut kırıntılarıyla ve biraz da korkuyla dolup taştı. Arayanın Sedef olmasını hem çok istiyordu hem de istemiyordu. Lakin Sedef'in sesini duyma isteği terazide daha ağır basan taraftı.

Cihazı hızla eline alıp ekranına baktı. Gördüğü isimle yeşeren umutları bir bir soldu. Kahretsin! Arayan Sedef değildi. Üzülmemesi gerektiğini bildiği halde arayanın Sedef olmaması hayal kırklığına uğradığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Gelen aramaya yanıt vermek için isteksizce cihazın ekranına dokundu ve telefonu kulağına dayayıp "Saat farkı denen şey sana hiç işlemez mi? Seni durdurmaz mı?" diye homurdandı.

Hattın diğer ucunda gürültülü bir kahkaha sesi kulaklarını doldurunca gözlerini usançla devirdi. Bariz bir alaycılıkla "Ne oldu? Sizi rahatsız mı ettim küçük patron?" diyen sesin sahibini bir eline geçirseydi, kızların hasta olduğu o biçimli çehresini tek yumrukla kullanılmaz hale getirip ona küçük patronu gösterecekti!

"İki dakika ciddi olamaz mısın sen?" diye sorarken aslında sorusunun yanıtını çok iyi biliyordu. Olamazdı!

"Olamam," dedi, karşısındaki kişi düşüncelerini desteklercesine gevrek kahkahalarını atmaya devam ederek.

"Zaten ciddi olmanı bekleyen de kabahat sevgili kardeşim!"

"Aynen öyle küçük CEO... Ailemize bir tane ağır abi yeter de artar bile. Dengeyi korumak lazım... Ve bunun için ben de kendimi feda ediyorum," diyen Uraz'ın bulaşıcı neşesi artık Uygar'a da ulaşmıştı.

Genç adam, "Hadi oradan! Serseri!" derken gırtlaktan bir kahkaha patlattı. Zaten söz konusu Uraz olunca onun karşısında ciddi bir duruş sergilemek imkânsızdı. Resmiyet bütün hükmünü yitiriyordu.

Uraz, neşeli gülücükleri arasından "Ece ne var ne yok?" diye sorarken bir süre Uygar'ı kızdırmayı askıya almış, normalleşmişti. Ama sadece bir süreliğine... "Duyduğuma göre küçük CEO'muz evleniyormuş ama bana haber verme gereği bile duymamış. Kim bu şansız kişi? Tanıyor muyuz?" diye konuşmaya devam ettiğinde normalleşme perhizini bozmuştu. Alayla karışık sahte bir sitemle topu Uygar'a atarken sinsi gülücüklerini bastırmak gibi bir çabası yoktu.

Uygar'ın içi o an müthiş bir kıskançlıkla doldu. "Nereden tanıyacaksın sen!" diyerek tersledi çapkınlık konusunda ünü kendisini bile aşmış kardeşini. Fakat o sözler ağzından çıktığı an pişman oldu. Bariz saçmalıyordu ve bu kadar dağılmamalıydı! Sedef gerçek nişanlısı değildi ki! Onu kıskanmakta nereden çıkmıştı şimdi? "Daha evlenmiyorum, sadece nişanlanıyorum," diyerek sürdürdü konuşmasını hatasını telafi etmek istercesine sakin bir sesle. Kibirle "Ayrıca hiç alçak gönüllü olamayacağım, benim gibi bir adama sahip olacak kadının şanssız olduğu pek söylenemez," diye devam ederek az önce kırdığı potu perdelemeye çalıştı.

"Yavaş gel Bay Ego!" derken gür bir kahkaha atan Uraz, "Bir de müstakbel yengemize sormak lazım kendini şanslı mı hissediyor, yoksa şanssız mı..." diyerek Uygar'ın damarına bastı. Ağabeyinin dakikalar önce yapmış olduğu ani çıkışı fark etmişti ama dillendirmek istemedi. Öyle bir çıkış yapıp direkt olarak korumacı bir tavra büründüğüne göre müstakbel gelin adayına çok değer veriyor olmalıydı. Fazlasıyla da âşık...

Çünkü Uygar'ı tanıyordu ve onun daha önceki ilişkilerinde bu denli sahiplenici bir tepki verdiğine hiç şahit olmamıştı. Anlaşılan ağabeyi çoktan abayı yakmış, paçayı kaptırmıştı. Sosyetenin azılı çapkını Uygar Asiltürk'ün içler

acısı durumuna sinsice gülümserken o tepkinin kendisine verilmiş olması gerçeğine bile alınganlık yapamadı. Uygar, bir kadına gönüllü olarak bağlanmakla zaten bitmişti! Daha fazla onu zorlamanın lüzumu yoktu!

"Sedef'e saçma sapan bir şey sorar ya da söylersen seni öldürürüm!"

Uygar'ın sertleşen sesine ve tehditvari sözlerine ağız dolusu gülmek istese de dudaklarını birbirine bastırıp "Celladının adı Sedef, demek" diye alayla mırıldandı.

"Ne celladından bahsediyorsun sen!"

Uygar, sert oynadıkça kendini tutma konusundaki iradesi kırılıyordu. Nitekim daha fazla kendini tutamadı. "Oğlum sen bitmişsin!" dedi, bastırmaya çalıştığı kahkahalarını serbest bırakarak.

"Kes sesini serseri herif!" diye gürleyerek susturmaya çalıştığı Uraz'ın alaycı kahkahaları aralıksız devam edince pes edip direnmeyi bıraktı. Kardeşi her defasında bunu yapıyordu ve Uygar da aptal gibi hep aynı hataya düşüyordu. Bir türlü Uraz'a karşı aldırmaz olmayı öğrenememişti. Ama öğrenmeliydi! "Sen benimle dalga geçeceğine kendini düşün!" diyerek başlattığı karşı saldırısını, kinayeyle "Dikkat et de Türkiye'ye döner dönmez kendini babamın yeni ortağının kızıyla nikah masasında bulma!" diye devam ederek sonlandırdı. Her halükarda umursamaz ve alaycı olmayı başarabilen kardeşini birazcık huzursuz etmekten bir zarar gelmezdi.

Fakat hamlesi ters tepti. "Korkma! Unuttun mu ben ailemizin kötü çocuğuyum! Kötülere bir şey olmaz! Sen kendi derdine yan! Özgürlüğünü..." diyen Uraz'ın sözünü keserek sertçe "Özgürlüğün canı cehenneme!" diye homurdandı.

Sonrasında telefon konuşmaları Uraz'ın hafiften dalaş-

malarına yanıt yetiştirmeye çalışmakla geçti. Nasıl ve niçin olduğunu bilemese de Uraz'ın özgürlük temalı soğuk esprilerine karşı neredeyse bir kadının kalbinde tutsak olmanın aslında en büyük özgürlük olduğunu iddia edecek kadar savunma halindeydi. Sanki gerçekten Sedef'e âşıkmış gibi...

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra bile bu konu aklını meşgul etmeye devam ediyordu. En sonunda herkesi Sedef'e âşık olduğuna inandırmak zorunda olduğu için bu kadar sert ve net çıkışlar yaptığı sonucuna vararak kendince bir çıkış yolu buldu bu cendereden. Uydurduğu bahaneye kendisinin inanıp inanmadığı ise muammaydı...

Ondan sonraki saatler incelemek zorunda olduğu dosya ile Sedef'i arayıp aramamak arasında inişli çıkışlı bir grafik sergileyen duygularının yoğun baskısına karşı umursamaz davranmaya çalışmakla geçip gitti. Sedef'i aramama kararının arkasında durup merakına karşı direnç göstemesi zor olmuştu ama başardı.

Yoğun ve yorucu geçen günün ardından eve dönünce annesini sabahki kıyafetlerini bile değiştirmemiş bir halde salondaki koltukta iki seksen serilirken buldu. O an bir şeylerin ters gittiğini anladı ve kendisini çetin bir savaşın beklediğini biliyordu. Zaten annesi ve Sedef cephesinde bir şeyler ne zaman normal boyutlarda seyretmişti ki? İkisi de dik başlı ikisi de baskın karakterli insanlardı. Anlaşabilme ihtimallerini düşünmek ve düşlemek hataydı.

"Ne oldu? Alışverişiniz erken bitmiş, şoförün öyle söyledi," dediğinde işiteceği veryansınları tahmin edebiliyordu. Çünkü o veryansınlar sözlere dökülmeden önce annesinin gözlerinden açıkça okunuyordu. Kelimelere dökülmüş haliyse ikinci baskı olacaktı.

Ve tahminlerinde yanılmadı da. Nalan Hanım hiç vakit

kaybetmeden kendisinden beklененi yaptı. "O, avam kızı ailemize gelin, kendine eş olarak seçtiğine hâlâ inanamıyorum Uygar. Lütfen bu oyuna bir son ver!" diye çıkıştı öfkesini kontrol altında tutamayarak.

Uygar'ın, donuk bakan gözleriyle ve tek bir kasın dahi oynamadığı ifadesiz yüz hatlarıyla söylediklerine tepkisiz kalması üzerine bütün kontrolsüz çıkışlarının ve ortaya koyduğu tavrın oğlunun üzerinde ters tepki yarattığı aklına geldi. Seri bir toparlanış yaşayarak geri adım attı. Daha hızlı sonuç alabilmek için yumuşak başlı davranmaya karar verdi. "Bak, özür dilerim. İşlerine burnumu soktuğum için bize bir ders vermeye çalıştığını biliyorum ama seni temin ederim ki ben dersimi aldım. Yalvarırım cemiyete daha fazla rezil olmadan şu saçma evcilik oyununa bir son ver!"

Nalan Hanım sözlerini tamamlamadığında Uygar hâlâ ifadesiz gözlerle ona bakıyordu ve konuşmuyordu. Yaklaşık bir dakika sonra derin bir nefes alarak hafifçe gülümsedi. "Doğrusu bu şekilde düşünmene çok şaşırdım," diyerek sessizliğine son verdi. Gözlerini kısarak "Oyun mu? Ne oyunu anne? Ben Sedef'i seviyorum! Neden anlamak istemiyorsun? Bunu anlamak bu kadar mı zor?" dedi, sitemle.

Nalan Hanım çıldırdı! Uygar'ın *Sedef'i seviyorum* masalında ısrarcı olması, öfkesinin had safhaya ulaşmasını sağladı. "Hah! Seviyormuş! Sen o kızı gerçekten sevdiğine emin misin?" dedi küçümseyici bir tonda. *O kızı* derken yüzünü iğrenir gibi kırıştırmayı da ihmâl etmedi. "O kızın sevilecek neyi var Allah aşkına! Güzel desem, değil! Saygın desem, kelime anlamını bile bilmediğine eminim. Görgü kuralları desem, onlardan da bihaber! Tamamen özelliksiz ve vasıfsız!"

Uygar, annesinin Sedef'le ilgili düşüncelerine kesinlikle katılmıyordu ama Nalan Hanım'la herhangi bir tartışmaya

da girmek istemiyordu. Nalan Hanım'ın kendisini çekmek istediği bölgeden keskin bir manevrayla uzaklaştı. Gözlerini usançla devirerek "Abartma anne!" diyerek uyardı, Nalan Hanım'ı. Sedef'e, *güzel değil* demek için kör olmak lazımdı bir kere ve galiba annesi söz konusu vicdanı olunca fazlasıyla kördü.

"Abartmak mı? Ben abartıyorum öyle mi? Bugün ne yaptı biliyor musun senin o Külkedisi'nden bozma Çakma Prenses'in?"

Külkedisi'nden bozma Çakma Prenses... Uygar bu tabiri sevmişti. Aniden beliren gülümseme isteğini güçlükle bastırıp "Ne yaptı?" diye sordu, ilgisizce. Annesinin bu küçümseyici tavırlarından artık çok sıkılmıştı.

"Ömrü boyunca köle gibi çalışsa bile parasını asla ödeyemeyeceği bir ayakkabının topuğunu kasti olarak kırdı."

Nalan Hanım'ın sözleri kulaklarında bir uğultuya sebep olurken boğazından kopup gelen güçlü bir kahkahayı dudaklarından fırlamadan yok etmeyi son anda başardı. "Nereden biliyorsun kasti olarak yaptığını?" diye sorarken söz konusu olan topuk kırma eylemini Sedef'in kasti olarak gerçekleştirdiğine neredeyse emindi.

Ben bu asi Çakma Prenses'le ne yapacağım, diye düşündü kendi kendine. Hemen ardından *acı bana Allah'ım*, diye gizlice dua etti. Dudaklarında küçücük muzip bir gülümsemenin yer edinmesine mani olamadı. İşte Sedef böyle bir şeydi! Sadece onu düşünmek bile ruh halini baştan sona değiştiriyordu. Duyguları negatiften pozitife dönüyor, hayatını karanlıktan aydınlığa kavuşturuyordu. Ve Sedef'in varlığıyla, değil pahalı bir ayakkabı hiçbir maddi varlık boy ölçüşemezdi!

Nalan Hanım'ın "Kesinlikle eminim!" diye sitem etmesi üzerine Sedef etkisi taşıyan rengârenk düşünceleri dağıl-

dı. "Hem söyler misin bana? Nasıl bir sevgi ki bu altı aydır beraber olduğun kızı herkesten saklıyorsun? Lütfen yalan söylemeyi bırak artık!" diye sitemlerine devam eden annesini artık durdurmalıydı. Çok ileri gitmeye başlamıştı.

"Sen de bilirsin ki başkaları almaya kalkmasın diye hazineler gizli tutulur anneciğim..." diye karşılık verdi, kinayeyle. Annesinin markaya önem verdiği barizdi ama marka tutkunluğunun bu kadar ileri seviyede olduğunu bilmezdi. Ayrıca Sedef'e iğrenç bir böcek muamelesi yapması da kanına dokunuyordu.

"Hazineymiş... Güldürme beni Uygar! O kızdan değil hazine mangır bile olmaz!"

Nalan Hanım'ın, Sedef'i açıkça küçümseyen sözleriyle şalterleri attı. Artık dayanamadı. "Ön yargılarını kırıp Sedef'i bir kez olsun tanımayı denesen nasıl bir hazine olduğunu anlardın ama cemiyet hayatına o kadar odaklanmışsın ki gerçek anlamda onu göremiyorsun! Onu görmeyi denemiyorsun bile! Üzgünüm... Bu benim değil senin kaybın!" derken ses tonunu yükseltmişti.

"Peki, diyelim ki senin dediğin gibi o bir hazine..." diyerek başladı sözlerine Nalan Hanım. Bir açık yakaladığının farkındalığıyla samimiyetsizce gülümsedi. Uygar'ın inadını kırmaya çalışıyordu ama onun hâlâ direnmesiyle öfkenden küplere biniyordu. Oğlunu tanımasa Sedef'e gerçekten âşık olduğuna inanacaktı. Ama neyse ki Uygar'ı tanıyordu. Geçmişten bugüne oğlunun zevklerine bakılacak olursa Sedef kesinlikle Uygar'ın ilgi alanı içinde değildi. Olamazdı! Bu çakma ilişkinin kendisine karşı oluşturulmuş bir ittifaktan öte olmadığı barizdi. Ve bunu Uygar'a itiraf ettirip bu işe bir son vermesini sağlamak için çok dikkatli olmalı, hata yapmamalıydı. "Niye onu sahiplenmedin? Gizli tutayım derken onu bir başkasına kaptırma ihtimalin hiç mi aklına gelmedi? Mantıklı ol lütfen! Konuştukça batıyorsun!"

Bu tuzaklarla örülmüş cümlelere karşılık sinirli bir kahkaha attı. Tuzağa düşmeyecekti! Annesi çok ileri gidiyor, geçmemesi gereken sınırları yokluyordu! Buna izin veremezdi! "Evet, söylediklerin mantıklı aslında... Ama şunu da bilmelisin ki her ne kadar onu herkesten önce keşfetmiş olsam da sadece bana ait olduğunu bilsem ve onu kıymetli bir hazine gibi saklama bencilliğini zaman zaman yaşasam da aynı zamanda bana kalsa onu sevdiğimi bütün dünyaya avazım çıktığı kadar haykırmak isterdim. Fakat böyle olması Sedef'in tercihi... Ailesinin medyadan öğrenmesini istemedi," dedi. Sözlerinin iyice anlaşılması için biraz duraladı. Yeniden konuşmaya başladığında Sedef'le olan ilişkisinin tartışmaya açık olmadığını net bir biçimde vurguladı.

"Maalesef her şey, her zaman senin düşündüğün veya hissettiğin gibi olmuyor anne! Sedef'i hissetmeyi dene! Ama gerçekten hissetmeyi! Şimdi ben biraz dinleneceğim, sana iyi akşamlar," diyerek uzaklaşırken arkasında Nalan Hanım'ı sinirden küplere binmiş bir şekilde bıraktığını biliyordu.

Bu şaşırılacak bir şey değildi zaten. Fakat şaşırdığı bir şey vardı... Sedef'i, annesine karşı savunurken dilinden hiç zorlanmadan, bir kere bile teklemeden, yağ gibi kayıp giden sözlere şaşırmamak elde değildi ve bu rahatlığın sırrını merak ediyordu.

Hayal Kırıklığı

Alacaklılar gelmiş gibi tak tak çalınan kapının gürültüsüyle berbat bir şekilde güne başlamak! Evet, tam da bu noktadaydım. Hem de iki gündür üst üste...

Başımı zor da olsa yumuşacık yastığımdan kaldırıp başucumdaki işe yaramaz çalar saate baktığımda karşılaştığım manzara korkunçtu! Daha sabahın yedisiydi. Alacaklıların kapıya dayanması için uygun bir saat midir, değil midir karar veremedim. Alacaklılar mı? Borçlu olduğum birileri var mıydı acaba benim? Muhtemelen yoktu. Ama küfür etmek için sebep çoktu!

Sabahın bu saatinde hem de uykumun en güzel yerinde, beni bu şekilde uyandırma gafletine düşen şansız kişi kimdi acaba? O kara bahtlı şahsın kim olduğunu fazlasıyla merak ediyordum. Full ortopedik yatağımdan isteksizce kalkıp Ramazan davulu misali çalan kapıya doğru hareketlenirken öfkeyle kasılan çenemi sabit tutmak için dişlerimi sıkıyordum.

Küçük çaplı bir meydan savaşına yataklık yapmış gibi dağılan yatağımda küçük bir düşme tehlikesi, ardından aya-

ğıma dolaşan çarşafla ikinci bir tehlike atlattığımdaysa yoğunlaşan öfkeyi yok saymak oldukça güçleşiyordu. Söylene söylene hedefe doğru ilerlerken sinirden patlamak üzereydim.

En güzel rüyalar niye *en güzel* kısmına gelince bitmek zorundaydı ki? Bu haksızlıktı! Daha da önemlisi tam büyük boy bir çikolatalı pastayı, tek başıma mideme indirecekken güzelim rüyamı katleden bu münasebetsiz kimdi?

Büyük adımlarla yatak odam ve antre arasındaki mesafeyi kat edip yolgeçen hanına dönmüş dairemin dış kapısının önüne gelince sesimdeki sinirli tonu bastıramayarak "Kim o?" diye tısladım. Öfkemi yönelttiğim kişinin kimliğini merak etmiyordum. Umursamıyordum. Sadece bir an önce kaybettiklerimin intikamını alma düşüncesi dolaşıyordu zihnimde.

Karşılığında "Benim," diye yanıt veren sesin kime ait olduğunu tabii ki de biliyordum ve onu, bu defa geçerli bir sebebi olsa dahi öldürmeye kararlıydım!

Ah! Düşündüm de... Aslında elimi kana bulamak için fazlasıyla gençtim. Belki de bir kiralık katil tutup bu meseleyi kökten çözüme ulaştırmak en iyi seçenekti. Nasıl fikir ama?

Hızla anahtarları çevirip birinci kilidi sonra da ikinci kilidi açarak kapıyı araladım. Karşımda arsızca sırıtan Uygar'ı bulunca yüksek perdeden "Ne oluyor be? Sabahın bu saatinde yine ne işin var burada? Kapımı neden alacaklı gibi çalıyorsun?" diye sorularımı sıralarken kontrolsüzce bağırıyordum.

Kahretsin! Sabah sabah uykumun bölündüğü yetmezmiş gibi böyle bağırmaya devam edersem bir de çakma nişanlı bozuntum yüzünden apartmandan kovulacaktım! Acilen buna bir son vermeliydim!

Ben sakinleşmenin yollarını aramakla meşgulken o adi adam, bir kenarı çapkınca yukarı kıvrılan erkeksi dudaklarıyla dikkatimi dağıtmaktan hiç çekinmedi. Ardından iç gıcıklayıcı bir tonun hâkim olduğu sesiyle "Alacaklıyımdır belki de," deyip aynı bir önceki gün yaptığı gibi vücudumu baştan aşağı değişik bakışlarla süzdüğünde damarlarımda dolaşan deli kanın yüzüme hücum etmesine engel olamayarak kızardım.

Heyecandan otokontrolüm yerle bir olmuştu. Benliğimi ele geçiren bu tuhaf hissi neye yormam gerektiğini ise çözemiyordum. Gerçeği bilmeseydim, Uygar'ın o beni benden alan yoğun bakışlarının altındaki duyguyu *AŞK* olarak nitelendirebilirdim ama söz konusu ben ve Uygar'sa o üç harfin, bahsettiğimiz manada yan yana gelme ihtimalinin mitolojide bile mümkün olmadığını gayet iyi biliyordum.

Neden diye sorarsanız... Bir kere ne konum ne de durum olarak birbirimize uygun değildik. Belki çok klişe olacak ama Uygar ve ben kesinlikle ayrı dünyaların insanıydık. Ben Venüs idim o, Dünya... Bende hayat olup olmadığı hâlâ tartışma konusuyken ve net bir bulguya rastlanmazken o, hayatın ta kendisiydi...

"Bu yetmez başka kanıtlara ihtiyacımız var," derseniz... Al işte! Adamın soyadından bile bir Asillik akıyordu. Uygar ASİLTÜRK... Oysa benimkine bak! Sedef PALALI... Ne kadar palas pandıras bir kişilik olduğumun soğuk damgalı beyanı! Biz ayrı dünyaların insanıyız muhabbetine hiç girmek istemezdim ama tartışmasız öyleyiz!

ASİLTÜRK'ler niree? PALALI'lar niree?

O, Asilzade Limuzin, Ferrari, Land Rover; Ben bildiğin Pala Murat...

Bu durum, klişe bir sahneyle Daver Bey'in kızı Leyla Hanım'ın SEFEROĞULLARI'ndan Suphi'yi seçip TEL-

LİOĞLLARI'nı hem Yeşil Vadi'siz hem de Leyla'sız ortada sap niyetine bırakmasıyla eşdeğer gözümde. Ama durun bakalım... Her hikâyede mutlaka bir Tosun Paşa mevcuttur. Tosun Paşa adayı akrabalarımı gözden geçirmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Yeşil Vadi inananların ve dolabın âlâsını çevirmeyi başaranlarındır, öyle değil mi?

Bugün ki saçmalama kotamı doldurduğuma kanaat getirince bunun gibi karmaşık durumlardan kendimi kurtarmak için bildiğim en iyi şeyi yaptım. "Kes şu laubali tavırları! Derdin ne senin? Alışkanlık haline geldi bu durum herhalde sende! Sabah beni görmeden işe gidemiyor musun yoksa?" diye çemkirerek onu beni uyandırdığına uyandıracağına pişman etmeye çalıştım.

Eğer ki annem sürekli Uygar'a çemkirip durduğumu bilseydi... Bir kadının kocasına çemkirmesinin ne kadar yanlış olduğunu belirteceğine ve itaatkâr gelinlerin, gelin çeşitleri arasında her zaman en makbulü olduğu konulu vaazlar vereceğine kesinlikle emindim. Ama bu tabloda ne Uygar benim kocamdı ne de ben itaatkâr bir gelindim. Olmazdım. Olamazdım! Bünyeme tersti bir kere!

Bütün çirkefliğime karşılık olarak yaptığı tek şey, susmak oldu. Müstakbel çakma nişanlım sert tepkime karşı tepkisiz kalarak beni daha fazla çıldırtmaya mı çalışıyordu bilmiyordum ama ifadesiz gözlerle gözlerime bakmaya devam ederse günah benden gidecek ne elimi ne de dilimi tutamayacaktım.

Allah'tan suskunluğu fazla uzun sürmedi. Renk vermeyen sesiyle saydırdığım onca lafa bir yanıt vermeyi es geçip normal bir şeyden bahsedermiş gibi "Dün annemi çıldırtmışsın..." dedi.

Ve bu tavrıyla beni kısa süreli bir şaşkınlığın dipsiz kuyularına bıraktı. Karşı karşıya kaldığım hal ve hareketler dizi-

sinde, şoklanmış bezelye gibi çözülmemin uzun bir süreye tekabül etmemesiyse benim açımdan sevindirici olan tek noktaydı.

Umarım benden hesap sormaya falan kalkmıyordu! Zira ben ona olabilecekleri önceden söylediğimde beni dinlemiş olsaydı her şey normal seyrinde ilerlerdi ve bu saçma oyun daha çekilir bir hâl alırdı. Ama o, beni dinlemeyerek kendi kafasının dikine gitmişti. Şimdi bana hesap sormaya hiç hakkı yoktu! Türk medeni kanununun bana verdiği yetkiye dayanarak Uygar'ı beni suçlamaktan ve hesap sorma hakkını kendinde bulma konusunda kesinlikle men ediyordum!

Medeni kanunu mu? Aman... Her neyse işte canım!

Beni suçlu konumuna düşürmesine izin vermeyeceğimi göstermek için çenemi inatla kaldırıp "Normaldir, o da beni çıldırttı!" diye yanıt verdim. Sınırlarımı ihlâl etmesine asla izin vermeyecektim!

"Sen de ona misilleme yaptın öyle mi?"

"Öyle!"

"O halde iddia ettiği şey de doğru," dediğinde o Cadı Sila'dan bozma çakma kayınvalide adayımın neyi iddia ettiğini, beni hangi suçlamalarla zan altında bıraktığını merak ediyordum.

"İddia ettiği şeyin ne olduğunu bilmeden doğru veya yanlış olduğuyla ilgili sana herhangi bir yanıt veremem öyle değil mi?"

Kısık bakışlarının altından şüpheyle bana baktı. Ben Nalan Hanım'ın benim hakkımda hangi asılsız iddialarda bulunduğunu merak ederken o, "Ayakkabının topuğunu kasten mi kırdın?" diye sorarak hemen konuya girdi.

Ah, demek sorun buydu. Sosyetiklere göre medeni durumunuz *medeniyetten uzak* olunca maalesef ki lanet olası bir ayakkabı kadar değeriniz olmuyordu. Öncelikler sırala-

masında şan, şöhret ve paranın insan hayatından daha önce geldiği bir ülkede ne bekliyordum ki? Çakma nişanlım ve ailesi tarafınca pahalı bir ayakkabıdan daha fazla değer görmeyi mi?

İnadımdan ödün vermeyerek "Evet," dedim. "Kasten kırdım!"

"Haklıymış demek..." diye mırıldandı. Ses tonundan ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. İnadımı umursamayarak devam etti. "Bana bu evlilik fikrini tekrar gözden geçirmem gerektiğini söyleyip durdu."

Beni dinlemiyor muydu? Kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. Oysa ki itirafımdan sonra otoritesini ortaya koyup biraz olsun sesini yükseltmesini beklemiştim ve buna kendimi hazırlamıştım. Ne yani, o pahalı ayakkabının topuğunu bilerek kırdığım için bana kızmayacak mıydı, şimdi? İyi miydi bu adam? Acaba yolda yürürken kafasına saksı falan mı düşmüştü? Ya da... Belki dün gece iyice düşünmüş ve annesinin söylediği şeylerde doğruluk payı olduğuna kanaat getirmişti. Planını mı değiştirmişti? Ve şimdi de bana bunu uygun bir dille açıklamaya çalışarak *biz birbirimiz için uygun değiliz* mesajı mı vermeye çalışıyordu?

İçime aniden yayılan ve saniyeler içinde bütün benliğimi kaplayan huzursuzlukla yerimde hafifçe kıpırdanırken yaşadığım hayal kırıklığını Uygar'a belli etmemeye çalışarak şüpheyle "Evlilik?" diye sordum. Yüz ifademe samimiyetten uzak sahte bir gülümseme oturtmuş, *yıkılmadım, ayaktayım* pozu vermeye çalışıyordum. Ve onun konuşmasına fırsat tanımadan "Ortada gerçekleşmesi muhtemel bir evlilik olmadığına göre sen de annene *tamam* deseydin! Nasıl olsa üç ay sonra ayrılacağız," diye devam ettim, sesimin titremesini güçlükle bastırarak. Birkaç ay sonra gerçekleşmesi net çerçevelerle belirlenmiş olayları dile getirirken neden

zorlandığımı ise kestiremiyordum. Aslında... Belki de kestirmek istemiyordum...

Ne de olsa anlaşmamızın içeriği belliydi! En fazla üç ay nişanlıymışız gibi davranacak, sonra da anlaşamadık deyip ayrılacaktık. Anlaşmamız doğrultusunda davranmalıydım, düşünmeliydim ve hissetmeliydim...

Zaten ne sanmıştım ki? İki, üç kez yoğun bakışlarla bana baktı... Bir kaç defa çok güzelsin, dedi, annesinin iğneleyici sözlerinin doğrudan hedefiyken hedef şaşırtması yaptı, çeneme, yanağıma dokundu, satış sorumlusu gençten kıskanıyormuş gibi davrandı diye Uygar'ın bana âşık olduğunu mu? Evlilikten ve tek bir kadına bağlı kalmaktan ölesiye korkan bir adamın bu çakma ilişkiyi ömür boyu sürdürmeye devam etmek isteyeceğini mi? Beni ben olduğum için seveceğini mi?

Hem zaten ben de ona âşık değildim ki! Durup dururken neden böyle saçma sapan düşünceler üretiyordum ve gereksiz bir hayal kırıklığının esiri olmuştum?

Ona gerçekten âşık değildim, değil mi?

Saçma düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak tekrar gülümsedim. "Hem ayrılmak için bahanen olur işte. *Gözden geçirdim, olmayacağına karar verdim, bitti* gibi mesela," diye umursamaz numarasına devam ederken Uygar'ın, vücudumda dolaşıp gözlerimi bulan keskin bakışlarla bezenmiş gözlerinden gözlerimi kaçırdım. Kahretsin! Acilen kendime gelmeli ve raydan çıkmamalıydım!

Tabii bunun için çok geç kalmamış olmayı diliyordum. Raydan çıkmaya hazır hislerim, rotasını şaşırmasın ve uçmak için kanat çırpan kalbim, uçmayı öğrenmesin istiyordum. Çünkü uçmak, ona özgürlüğü değil esareti getirirdi. Kalbi taşlaşmış bir adamın soğuk mabedinde sonsuza kadar sürecek bir esareti...

Öfke Nöbeti

Uygar, annesinin sözlerini Sedef'e aktarırken onun tepkisini ölçmeyi amaçlıyordu ama genç kızın konu üzerine soğukkanlılıkla getirdiği yorumlarla dehşete düştü. Lakin bedenine hükmeden duygu dehşet ve şaşkınlıktan fazlasıydı. Zihnini ve bedenini sarıp sarmalayan en baskın ve yoğun duygunun adı kesinlikle kesif bir öfkeydi.

Bu kız... Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu? Hem de Uygar'ın aklında daha ayrılığa dair en ufak bir düşünce bile yokken! Hem de sonu ayrılıkla mühürlenmiş çakma ilişkilerini kısa bir süre içinde kurgulayan ve bu çakma ilişkinin sahte olduğu konusundaki en büyük kanıt olan o anlaşma metnine üç ay sonra kesin gerçekleşecek *ayrılığı* madde olarak ekleyen bizzat Uygarken...

Sedef nasıl böyle konuşurdu? Bu kadar mı önemsizdi bu ilişki onun gözünde? Uygar, aralarındaki ilişkinin gerçek olmadığını elbette biliyordu ama yine de Sedef'in her şeyi bu kadar hafife almasına katlanamıyordu.

Böyle hissetmemesi gerektiğinin bilincindeydi ama buna rağmen sinirden kudurmuş, boğucu bir öfke nöbe-

tine tutulmuştu. Kendini frenlemeye çalışarak "Aslında düşünmedim değil," diye homurdandı. Sedef, bu konuda umursamaz davranabiliyorsa pekâlâ kendisi de ona ayak uydurabilirdi. "Fakat annemi birazcık olsun tanıyorsam bu onu sadece bir süreliğine durduracaktır. Kesin bir çözüm sağlamayacaktır. O yüzden güzelim... Üzerinde anlaşmaya vardığımız süre boyunca bana katlanmak zorundasın! Tabii ben de sana!" derken sesinin sert çıkmasına engel olamadı. Bu kadar umursamaz olduğu için Sedef'e daha ağır sözlerle haddini bildirmek istiyordu ama kendini güçlükle tutuyordu.

Söz konusu çakma bir nişanlılıksa ve bu çakma ilişkideki suç ortağı, rol arkadaşı, zamanı geldiğinde anlaşmalarının bütün gerekliliklerini yerine getireceğini, kendisine bir zorluk çıkarmayacağını söylerken ona bunun garantisini açıkça verirken sevinmeliydi aslında. Fakat tuhaftır ki sevinemiyordu. Mutlu olması gerekirken olamıyordu!

Uygar, kendi derin düşüncelerinin içinde boğulurken Sedef'se, Uygar'ın dudaklarından dökülüp kalbini parçalarına ayıran sözlerin ağırlığı altında ezilmişti. Yüzüne yerleştirdiği zoraki gülümsemeyle "Haklısın," diyebilmeyi güçlükle başardı. Duraksadı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini yakıcı oksijenle doldurdu. Ama o yakıcılığı hissetmiyordu! Hissizleşmişti adeta. Dudakları buruk bir tebessüme yataklık yaparken "Sonuçta burada patron sensin. Sen ne dersen, o..." diye devam ederken kırgınlığını gizlemeye çalışmıştı. Lakin başarılı olduğu söylenemezdi.

Uygar, genç kızın ses tonundan kırıldığını hemen yakalamıştı çünkü. Ve Sedef'i kırmış olmanın verdiği huzursuzlukla bu defa da kendisine sinirlendi. Amacı sadece Sedef'in yaptığı gibi umursamaz davranmaktı. Ama görünen o ki öfkesinin yoğunluğu kontrolünü kaybetmesini sağla-

mıştı. Ayarı yine tutturamamıştı. Dudaklarını kızgınlıkla birbirine bastırdı. Ok yaydan çıkmış, yanlış hedefi vurmuştu bir kere. Artık geri adım atmanın manasız olduğunu düşünerek konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Her neyse... Aslında ben buraya sana başka bir şey söylemek için gelmiştim," dedi.

Kurduğu cümleye karşılık olarak Sedef'in bir soru sorması için bekledi ama genç kızdan sözlü olarak herhangi bir soru gelmedi. Sedef sadece "Ne?" diye sorar gibi bakmıştı.

Bunun üzerine Uygar, lafı fazla uzatmadı. "Bugün işim erken bitecek ve çıkışta seni almaya geleceğim. Davetiye bakacağız. Bir de sizin şu yarım kalan ayakkabı meselesini tamamlayacağız. Ondan sonra da beraber yemek yeriz."

Sedef fazla konuşmamaya özen göstererek itirazsız bir kabullenişle "Peki," diye yanıt verdi. Zira normal uzunlukta bir cümle kurmaya kalksa kırgınlığının gün yüzüne çıkmasından korkmuştu. Uygar'a kırılmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Zira zayıf noktalarını başarıyla gizlemek uzun süredir en iyi yaptığı şeylerden biriydi. Ya da o gizlediğini sanıyordu.

Çünkü Uygar, Sedef'in kırgınlığının yoğunluğunu hâlâ hissedebiliyordu ve onu kırdığı için kendine kızıyordu. İsteksizce "Tamam, o halde ben seni arar, haber veririm," dediğinde kalbini gizli bir el sıkıyordu sanki.

Ruhu gitmekle kalmak arasında sıkışıp kalmıştı. Bir tarafı arkasına bile bakmadan Sedef'i kırgınlıklarıyla baş başa bırakarak gidebildiği kadar uzağa kaçmak istiyordu, diğer yanı ise orada kalıp genç kızın tüm kırıklıklarını tek tek tamir etmek...

Kalbi arafta kalmıştı ve kalbini bu işe dâhil etmenin tehlikeli olacağını çok iyi biliyordu. Yine de kalbinin sesini duymazdan gelemedi. Gidemedi. Olduğu yerde dondurul-

muş gibi kalıp Sedef'e bakmaya devam etti. Ne konuşabildi ne de konuşmak için bir hamlede bulundu. Sadece izledi.

Uygar'ın sessizce kendisini izlediğini fark eden Sedef gerildi. Genç adamın bu tuhaf sessizliğini yanlış algıladı. Uygar'ın, kendisinden bir cevap beklediğini düşündüğü için aceleyle "Ta... Tamam," diye kekelerken titrek bir nefes alıp vermişti. Bu adamın kendisi üzerinde oluşturduğu etkiye inanamıyordu. Hayretler içindeydi. Daha önce böyle bir akıma kapılmış mıydı, hatırlamıyordu. Farkında olduğu tek his, karanlık korkusuydu...

Korkuyordu genç kız... Yeniden yanmaktan, kendini kaybetmekten, benliğini bir başkasında unutmaktan ölesiye korkuyordu. Korkularının başkenti olan adam, karşısında öylece kendisini izlerken hem içi içine sığmıyor hem de endişeden yerinde duramıyordu.

Tek ayağını bilinçsiz kaldırıp sağa sola sallanırken merakına yenilerek "Eee," dedi kararsızca. Uygar'ın gözleri gözlerine sabitlenince "Bir şey mi var?" diye sordu. Yaşadığı yoğunluktan dolayı sonuna doğru sesi kısılmış, fısıltı halinde çıkmıştı.

Gözleri, genç kızın gözlerinden kopup dudaklarına sabitlenirken hiçbir rujun o dudaklara böylesine bir renk verip çekici kılamayacağını düşündü, Uygar. Hayatında gördüğü en doğal kadın Sedef'ti. Ve bu doğallık ona yakışıyor, daha çekici ve ulaşılmaz kılıyordu.

Uygar'ın, dudaklarına sabitlenen bakışlarıyla neye uğradığını şaşıran Sedef, ne yapacağını bilmez bir halde refleks olarak genç adamın yoğun bakışlarıyla ısısı yükselen dudaklarını küçük pembe diliyle hafifçe nemlendirdi. Dudaklarındaki yangını söndürmek için en yanlış hamleyi seçtiğini bilmiyordu. Nasıl bilsindi ki? O tecrübesizdi!

Sedef'in bilinçsiz hareketi üzerine vücudu kaskatı kesil-

dı. Genç kızın sorusuna cevaben mantığı avaz avaz "Evet, var!" diye bağırırken tam aksini söyleyerek "Hayır, yok!" dedi. Gerginliği yüzünden sesinin sert çıkmasına yine engel olamamıştı. Vücudunun arsız çığlıklarını görmezden gelerek ruhsuzca "Neyse sonra haberleşiriz," deyip Sedef'in yanıt vermesine fırsat vermeden arkasını döndü ve oradan bir an önce uzaklaşmaya çalıştı. Yoksa hiç istemediği şeyler olacaktı.

Asansöre ulaşınca düğmeye sertçe bastı. Ardında bıraktığı Sedef'e bakmıyordu. Kızın ne halde olduğunu umursamıyordu. Çünkü biliyordu ki eğer bakarsa gidemeyecek, saçma sapan şeyler yapıp ihtiyaçlarına boyun eğecekti.

Kulaklarında uğuldayan düşüncelerle öfkesi kontrolden çıktı. Asansörün hâlâ gelmemiş olmasına sinirlenerek düğmelere okkalı bir yumruk geçirip acıyan elini umursamadan merdivenlere doğru yöneldi.

Basamakları çifter çifter inerken "Şimdi olmaz! Şimdi olmaz! Bunu yapamazsın! Gitmelisin! Kaçmalısın! Sen bu değilsin! Sen zaaflarına yenilen bir adam değilsin! İradelisin!" diye kendi kendine homurdanıp telkinlerde bulunuyordu.

Sedef'se, Uygar'ın son halleriyle dehşete düşmüş hâlâ dairesinin kapısında dikiliyordu. Şaşkınlıktan dili tutulmuş, beyni vücuduna komut veremez hale gelmişti. Ayakta durup biraz önceki fırtınanın izlerinin kaybolmasını beklerken ne yapması ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Yine ne yapmıştı da bu adamı bu denli öfkelendirmeyi başarmıştı? Kestiremiyordu. Uygar'ı anlayamıyordu.

Zaten anlam veremediği şeyler yüzünden kaçar gibi kendisinden uzaklaşan adama, bir şey söyleyemediği için sadece gidenin arkasından bakmakla yetiniyordu. Anlasaydı... Söyleseydi... Belki de her şey daha farklı olurdu...

Kıskançlık Ve Rest

Davetiye seçme ve yarım kalan ayakkabı alışverişi gibi angaryaları tamamladıktan sonra Uygar'ın isteği üzerine geldiğimiz ultra lüks restoranda, çakma nişanlımın daha önce rezerve ettirdiği masaya yerleşirken delirmek üzereydim.

Aynı zamanda patronum olan sevgili nişanlım, sabah bana uğradığında sarf ettiği sözlerle yerimi net bir biçimde bildirmiş, beni psikolojik, travmatik, otomatik, omo matik vs. vs. vs. her türlü bunalımın kucağına bırakmıştı. Üstelik yoğun bakışlarıyla kör bir uçurumun kıyısına beni çekip orada bir başıma yalnızlığa terk etmesi de cabasıydı.

Ve şimdi... Sanki o sözleri söyleyen, deli görmüşçesine benden kaçan kendisi değil de Sarı Çizmeli Mehmet Ağa'ymış gibi davranarak beni buraya getirmiş, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Durum böyle olunca "Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu?" diyesi geliyordu insanın ama dengesiz çakma nişanlım yeter ki dengede kalsın diye susuyordum.

Acaba bu bir özür yemeği miydi? Ya da "Benim için

özelsin!" diye mesaj falan mı vermeye çalışıyordu bu adam bana? Tamam, mekânın büyüsüne fazlaca kapıldığım için biraz yükseklerden uçuyor olabilirdim ama yaşadığım kafa karışıklığının sebebi ben değildim. Bizzat Uygar Asiltürk'ün ta kendisiydi. O bu denli dengesiz davranışlar sergilerken benim saçmalamam normaldi.

Doğruya, doğruydu! Böyle özenli bir muamele görmekten etkilenmiştim fakat Uygar'ın bunu bilmesine gerek olmadığını düşünerek etrafıma ilgisizce göz gezdirip "Alt tarafı bir iş yemeği yemek için sence de fazla lüks değil mi?" diye sordum.

Gözlerini kısarak yüzüme sanki uzay hayatından bahsediyormuşum gibi bir ifadeyle baktı. "İş yemeği mi?"

Kendimi korumak için aldırmaz davranmaya devam ettim. Yanıt verirken olayı olabildiğince basite indirgedim. "Evet, iş yemeği..."

Şaşırmıştı. Ve sanki biraz da kızmıştı. Dişlerini sıkıp "Umarım *iş yemeği* derken bizi kastetmiyorsundur!" diye sorarken işaret parmağı ikimizin arasında görünmez bir yol çizmişti. Sesi de bir hayli tehditkârdı.

İntikam almakta birinci ve altın kural soğukkanlı davranmak ve hiçbir şeyden etkilenmemek olduğuna göre Uygar'ın, bu mafya babası gibi sert ve tehditkâr sesinden ve tavrından etkilenmeyecektim! Çakma nişanlımın restoranın hesabını ödemeden önce kapatması gereken başka bir hesap vardı. Sabah uğradığında beni derin düşünceler içinde ortada sap gibi bırakıp ardına bile bakmadan kaçmasının bedelini ona ödetecektim!

Sanki kaybettiğim bir şeyi arıyormuş gibi ilgisizce tekrar etrafıma bakındım. Ardından ona doğru dönüp "Tabii ki bizi kastediyorum. Burada başka kimseyi tanımıyorum," diye yanıt verdim. Gözlerinde oluşan öfke kıvılcımlarının

bir an beni ateşe vereceğini sandım ama geri adım atmamaya kararlıydım.

Yanıtımı beğenmediği belliydi. Zaten kendinden başka neyi beğeniyordu ki? Ukala dümbeleği!

Derin bir nefes alıp verdi. Suratına yerleştirdiği fakat yapmacık olduğu bariz belli olan gülümsemesiyle "Neden her şeyi mahvetmek zorundasın ki? Hobin mi bu senin?" diye sorduğunda sesi buzullar kadar soğuktu.

Ve ben o anda sadece o yakışıklı suratını tek yumrukla dağıtmak istiyordum. Bana ne demeye çalışıyordu şimdi bu? *Profesyonel mahvedicisin* mi? Ah, yanılıyordu! Her konuda profesyonel olan taraf oydu! Benden olsa olsa amatör olurdu!

Onu taklit edip yüzümü saçma bir hale sokarak "Burada sen varken, bana mahvetmek düşmez bence," deyip genişçe sırıttım.

Sinirleniyordu... Zoraki gülümsemesi öfkesini perdelese de sanki mümkünmüş gibi daha fazla kararan gözleri onu ele veriyordu.

Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığı sırada masamıza garsonun teşrif etmesiyle sustu. Sonrasında ne siparişimizi verirken ne de yemeğimizi yerken konuştu. Yemek, sakin ve can sıkıcı bir sükûnetle devam ediyordu. Bu kadar sakinlik benim hoşuma gitmiyordu.

İki cümlem ile tedavülden kalkmaya yüz tutan mafya babası kılıklı çakma nişanlımdan soğuk yenen yemeğimi, yani intikamımı almaya çalışırken galiba biraz ileri gitmiş ve onu çok kızdırmıştım. Öyle ki adam artık benimle konuşmaya tenezzül bile etmiyor sadece *bitireyim de gidelim* mantığıyla yemeğini yiyordu.

Bu sessizliğe bir son vermeliydim... Ama nasıl?

Oturduğum yerden bakılınca dili bağlanmış gibi görü-

nen Uygar'ın, bağlanan dilini nasıl çözebileceğimi düşünmekle meşgulken benden önce davranan sarışın aptalın teki masamıza baskın düzenleyip "Uygarcığım seni burada görmek ne güzel," dedi. Şaşkın bakışlarım altında kırmızı ruj kuyusuna düşmüş dudaklarını şap diye çakma nişanlımın yanağıyla bütünleştirdi.

Ben daha sarışının rahat hareketlerinin şokunu atlatamamışken devamında gerçekleşenler seri katile bağlanmam için iyi bir sebepti. Kayışımın koptuğu nokta, hödük nişanlımın beni yok sayarak ayağa kalkmasıydı. Ayaklanan ve adeta 23 Nisan çocukları gibi sevinç gösterileri eşliğinde sarışın aptala sarılan Uygar, "Özge! Ne zaman döndün sen?" diye gereksiz ve abartılı bir sevinç nidası atmıştı.

Bu olamazdı! Galiba çakma nişanlım tarafından alenen aldatılıyordum. Ya da belki aldatılma aşamasına henüz geçememiştik... Bilemiyordum.

On erkekten en az yedi, sekiz tanesinin sarışınlara karşı ilgisi olduğu göz önünde bulundurulursa, sarışınların albenisi mi yüksekti yoksa benim anlamadığım başka bir durum mu vardı ortada? Çözemiyordum.

Öyle ya da böyle... İlişkimizin çorbadan veya tartışılmaz derecede sahici olup olmaması önemli değildi. Bildiğim en net şey, çakma olduğu bariz belli olan bir sarışınla aldatılırsam yıkılacağım gerçeğiydi!

Dakikalar dakikaları kovaladı. Uygar ve sarı kız muhabbetlerine fazlasıyla samimi bir halde devam ediyorlardı. Onlar arsızca gülüşürlerken varlığım onlar için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Resmen unutulmuştum. Acilen Face'e girip ilişki durumumu "Çakma nişanlısı tarafından acımasızca unutuldu!" diye güncellesem bile olurdu. Tabii bunun sonunda cümle âleme rezil olmak gibi bir gerçek olması beni durduran tek şeydi.

Masadan ufaktan sıvışıp kayıplara karışmaya düşündüğüm esnada durumu daha yeni idrak ediyormuş gibi bir tavır takınan sarışın uyuz, kulak tırmalayıcı incelikteki sesiyle bana doğru dönerek "Ahh! Pardon yemeğinizi böldüm galiba, çok *özür dilerim canım*," dedi.

"Ha şunu bileydin canım! Ama özrün kabul edilmedi!" diye söylendim kendi kendime.

"Hiç önemli değil canım. Sen de bize katılmaz mısın?"

Tabii ki de bu soruyu sorarak sarışın kızı masamıza davet eden kişi ben değildim. Yontulmamış kalas olan Uygar Asiltürk'ün ta kendisiydi ve ben yeniden şoka girmiştim.

Sinirden küplere bindiğimi göstermemek adına zoraki ve yapmacık bir biçimde gülümsedim. Sarışın ve aynı zamanda aptal olan Özge de yapmacık gülümsememe aynı yapaylıkla karşılık verip Uygar'a döndü ve "Hiç rahatsız etmeyeyim canım, lütfen siz devam edin," diye yanıt verdi.

"Ne rahatsızlığı! Lütfen otur."

Bu kadar ısrara ne gerek vardı anlamıyordum! Sarışın kız bile fazlalık olduğunu anlamışken benim odun nişanlım, yine neyin peşindeydi çözemiyordum.

"Teşekkür ederim Uygarcığım ama siz baş başa devam edin. Daha sonra görüşürüz."

Konuşma ikisi arasında bir paslaşmaya dönüşmüştü ve benim fikrimi önemsemedikleri her hallerinden belliydi. Sonra bir şey oldu... Ah, tabii ki bana fikrimi falan sormadılar! Benden görüş almak yerine, "Aman zaten önemli bir şey değildi," diyen çakma nişanlım, bana doğru dönüp gözlerimin içine dik dik baktı ve kelimelerin üzerine basa basa "Zaten biz de bir iş yemeği yiyorduk. Ama konuşmamızı bitirmiş, üzerinde çalıştığımız projede ortak bir karara vararak anlaşmayı sağlamıştık. Öyle değil mi Sedefciğim?" diye sordu. "O yüzden hiç rahatsızlık vermezsin. Lütfen otur!"

Uygar'ın ağzından çıkan iğneli sözler vücudumun her yerine batıp geçerken gerim gerim gerildim. Önümde duran ve ağzına kadar su ile dolu olan kadehi alıp çakma nişanlımın başına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Ama ben bunu hak etmiştim ve daha fazla dağılmadan acilen toparlanmalıydım! Gururumu Uygar Asiltürk ve onun çakma sarışınına paspas yapamazdım.

Uygar'ın zafer kazanmasına, son gülen olmasına izin vermedim. Şaşkınlığımı, üzerinde sonra düşünmek üzere bir kenara bırakarak genişçe gülümsedim. Çakma nişanlımın çizdiği yolu takip ederek "Uygar Bey haklı," dedim. Çantamı ağır hareketlerle masanın üzerinden alıp aynı yavaşlıkla ayağa kalkarken yapay gülümsemem, yüz ifademdeki yerini hâlâ koruyordu. Bu defa şaşırma sırası Uygar'daydı ve ben onun yüzüne yayılan şaşkınlığa aldırmadan "Zaten ben de tam kalkıyordum. Hiç rahatsız olmayın, siz devam edin! İyi akşamlar," deyip resti çektim. Hızlı adımlarla restoranın çıkışına doğru ilerlerken arkama bir kez olsun dönüp bakmaya tenezzül bile etmedim.

Caddeye çıktığımda iliklerime kadar işleyen soğuğa, yüzümü yalayıp geçen kuru ve sert rüzgâra aldırmadan Allah'ın cezası bir taksiyi durdurmaya çalışıyordum. Çok sinirliydim! Bir taksi daha durmaya tenezzül etmeden önümden geçip giderken saldıracak yer arıyordum. "Aman durmayın zaten siz! Belki bir işe yararsınız!" diye söylenirken çantamı öfkeyle boşluğa salladım. Elimde değildi... Çakma nişanlım tarafından şahsıma yapılmış olan saygısız saldırı, bünyemde hazımsızlığa yol açmıştı. Yediremiyordum.

Burada bir dakika daha kaybetmeye tahammülüm yoktu. Anlaşma, tazminat falan filan kalmamıştı, gözümde. Şu an istediğim tek şey hemen bir taksiye atlamak ve Müge Anlı'nın bile beni bulamayacağı bir istikamete doğru yol al-

maktı. Uygar'ın düşüncesizliğinin doğurduğu kaçınılmaz sonuç olarak kırılmıştım ve bu kırgınlık nasıl tamir edilirdi hiçbir fikrim yoktu.

Moralim, telafisi mümkün olmayan bir biçimde bozulmuş, özgüvenim sarışın rakibim karşısında yerle bir olmuştu. Kaybedeceğini bile bile savaşa girip sarılmaz yaralar almanın lüzumu yoktu! Zamanında geri çekilmek telafisi olmayacak bir biçimde sarsılmaktan daha iyiydi. Kaybetmiştim... Çakma nişanlımı beyaz bayrak niyetine kullanarak kendi rızamla bu savaştan çekildiğim için hükmen yenik sayılan taraftım ama bu durum umurumda bile değildi. Gururum kırılıp parçalara ayrılmışken galip gelsem neye yarardı ki?

Uygar'ın ucundan koklattığı ve kazandığımı sandığım zaferin daha sarhoşluğunu yaşayamadan ayık bir biçimde pes etmiştim. Ya da pes etmek zorunda bırakılmıştım. Yani sizin anlayacağınız, resmen Uygar Asiltürk tarafından ters köşeye yatırılmıştım. Şu an bir türlü çerçeveyi tutturamayan Sabri Reis'in duygularını daha iyi anlıyordum ve bir daha kesinlikle onunla da dalga falan geçmeyecektim!

Düşüncelerimle boğuşurken soğuktan buz kesmiş bileğime temas eden ve daha yukarılara çıkıp kolumu mengene gibi kavrayan sıcak el ile irkildim. Kendimle yaptığım muhasebeyi bölen münasebetsizin kim olduğuna bakmak için arkamı döndüğüm an Uygar'ın, adeta bir matkap gibi beni delip geçen keskinlikteki karanlık gözleriyle karşılaşınca şaşırmadan edemedim. Karşı karşıya kaldığım manzarayla kelimeler korkudan bir yerlere saklanmış gibi bir türlü dudaklarımın arasından dökülüp gitmeyince genişçe yutkundum.

Uygar'ın gözlerinde öfke kıvılcımları cirit atıyordu ve ben daha fazla ona hapsolmadan bu durumdan kurtulma-

lıydım. Yoksa o gözler, azılı bir suçluymuşum gibi beni yargılayacak en sonunda da biçare bir mahkûm olarak müebbetimi verecekti.

Hızlı çalışan beynimin bulduğu çözümler zincirinin birinci aşamasında, kolumu sertçe sallayıp çakma nişanlımın hain kuşatmasından kurtulmaya çalışmak vardı. Fakat yaptığım bu hamle hem boşa gitmişti hem de Uygar'ın tutuşunu sıkılaştırmasıyla canım acımaya başlamıştı.

Sonuç olarak; Birinci hamle, BAŞARISIZDI...

Aniden göz kontağı kurmama fikrimden vazgeçip kendisine muleta gösteren bir matadora öfkelenen boğa gibi Uygar'a baktım. Bu tabloda tek eksik, burnumdan çıkması gereken duman efektleriydi ama sorun değildi. O da olmayıversindi canım! Her şey tam olacak değildi ya...

Birinci hamlem başarısızlıkla sonuçlanınca çözümler serisinde ikinci bölüme geçmeye karar vererek "Kolumu hemen bırak!" diye tehditkârca bağırdım. Eğer bu da tutmazsa üçüncü planım hayalarına sert bir tekme atmaktı ve işin üçüncü plana kalmaması için dua ettim. Uygar'a sinirlenmiş olabilirdim ama onun gelecek hayallerinin katili olmak istemezdim.

Lakin onun durumu da benden farklı değildi. Bütün bu yaşananlar sanki benim suçummuş gibi o da bana sinirliydi. Anlamadığım nokta, burada sinirli olması gereken tek kişi ben olmalıyken neden bana ortak çıkıyordu bu adi adam?

Sinirden gerilen dudaklarını birbirine bastırdı. Aldığı sert nefesler göğüs kaslarını oynatırken daha fazla sessiz kalamadı ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladı. Sessiz kalıp sadece insanı ateşe verecekmiş gibi bakışlar atan gözleriyle bile fazlasıyla korkutucuyken konuşması hiç iyi olmamıştı.

Sorduğu soruyla değil de soruyu sorarken sesine hâkim

olan ton ile hafifçe titrememek elde değildi. Fakat korktuğumu ona belli edemezdim. Bana yaptığı saygısızlıktan sonra bir de tam şuracıkta beni sindirmesine izin veremezdim. Bunun bilinciyle salağa yatarak sakince gülümseyip "Ne yapmışım ben?" diye sordum.

Ama sormaz olaydım... Bir insanı sinir etmek istiyorsanız onu hafife almak her zaman için seçilebilecek en etkili yoldu. Fakat zaten sinirli olan bir insanın üzerinde bu teoriyi pratiğe dökmeye kalkmak aptallığın daniskasıydı! Uygar, "Masadan kalkıp gitmekte neyin nesi?" diye gürlediğinde iş işten geçtikten sonra sanki bana bir faydası olacakmış gibi bunu net bir biçimde anlayabilmiştim.

Cevaben "Sevgilinle seni yalnız bıraktım işte! Teşekkür etmek yerine yaptığım iyiliğe karşılık bir de beni azarlıyor musun?" dedim, alaycı bir tavır takınarak. Kaşınıyordum... Ve kesinlikle akıllanmayacaktım!

Derin bir nefes alıp verdiğinde göğüs kasları dikkat dağıncı bir biçimde havalandı. "Sevgilim mi?" diye sorarken sesi daha ılımlı ve şaşkın çıkmıştı. Sonra gür bir kahkaha atıp "Bir sevgilim olduğundan haberimin bile olmaması sence de tuhaf değil mi?" dedi. Bu tavırları belki de fırtına öncesi sessizlikti.

Bildiğim tek şeyse yine benimle köşe kapmaca oynadığıydı... Dişlerimin arasından "Ne saçmalıyorsun sen yine?" diye sordum. Bu oyunu daha fazla uzatmamasını dilemekten başka çarem yoktu.

Gülümsedi. "Sen varken bana saçmalamak düşmez!" diye yanıt verdi. Restoranda ona verdiğim cevabın bir benzerini vererek benim sözlerimle beni vurmaya çalışıyordu. Pis kopyacı! Özenti kalas!

Onun gibi gülümsedim. Ukala yaftasını yemeyi önemsemeyerek kendini beğenmiş bir tonla "Biraz orijinal olmayı dene! Belki başarabilirsin!" dedim.

Verdiğim yanıt karşısında keyiflendiğini gösteren gürültülü bir kahkaha daha attı ve "Olur, denerim," dedi. Sonra hızlı bir hamleyle beni kendine daha fazla çekip bedenimi mermer gibi sert ve kaslı bedeni ile bütünleştirdi. Gece gibi kara ve ifadesiz gözlerini gözlerime kenetleyip yumuşak nefesi eşliğinde kelimeleri tüy gibi dudaklarıma doğru üfleyerek "Şimdi söyle bana, az önce masadan kalkıp giderken ne düşünüyordun?" dedi. "Mantıklı bir açıklaması olsa iyi olur!" diye ekledi ve söylediğinin aksine mantıklı düşünmemi etkileyecek bir biçimde haylazca gülümsedi.

Uygar'ın mikser görevi gören bu tavrıyla, "*Hangi rüzgâr attı seni? Niye döndün ki geri? Sarı kız seni sevmedi mi? Umduğun gibi deli deli?*" diye şarkı söylemek istiyor ve bu şarkımı, "*Aklım buz gibi yanına koştu. Ellerim ellerine kaçtı. Bu konuşma amacını aştı. Nabzım yolundan şaştı. Yüreğim bana karşı çıktı. Karışmam bu iş beni aştı. Uygar Asiltürk ruhumu yaktı. Yine aklım çooook karıştı...*" diye devam ederek tamamlamak gibi deli düşünceler geçiyordu aklımdan...

Bunun yerine okuma yazmayı daha yeni öğrenen ilkokul birinci sınıf öğrencileri gibi kekeleyerek "Be... Be... Ben şey... Hiçbir şey..." dedim. Ve verdiğim bu anlamsız yanıtla Guinness rekorlar kitabına ilk sıradan giriş yapma ihtimalini kuvvetlendirdim.

Saçma yanıtım karşısında genişçe gülümsedi. Eğlendiği her halinden belliydi. "Sen ne?"

"Ben..." kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe nemlendirirken delici bakışları ıslak dudaklarıma doğru kaydı. Ve ben ne söyleyeceğimi hepten unuttum. "Ocakta yemek unutmuş olabileceğim aklıma geldi," deyip iyice derinlere batarken kendimden nefret ettim.

Bu yakınlık kafamı karıştırmakla kalmıyor, yavaş yavaş kana karışıp etkisini gösteren kuvvetli bir zehir gibi kalp

atışlarımı düzensizleştiriyordu. Beni erken yaşta adım adım ölüme doğru götürüyordu. Uygar Asiltürk, bağımlılık yapan zararlı bir madde gibiydi ve zararlı maddeler acilen yasaklanmalıydı!

Kurbanını kapana kıstırdığında keyiflenen kötü adamlar gibi gür bir kahkaha attı. "İtiraf etmeliyim ki senden daha mantıklı bir açıklama bekliyordum. Bu tutmadı... Sıradaki bahanen ne? Evimi su basmış mı?" diye sordu.

İtiraf ediyorum, ben de kendimden bu kadar saçma bir bahane beklemiyordum. Aslanın ziyafet masasına ceylanı kendi ellerimle meze niyetine sunmuştum ve bu beni öfkelendirdi. Gözlerimi hafifçe kısarak "Hiçte bile," diyerek çıkıştım.

Kendinden emin bir biçimde gülümsedi. Benim gibi hafifçe gözlerini kıstı. Sonra yeni yerler keşfetmiş bir kâşif edasıyla gözleri parladı. Dudakları memnuniyetle kıvrılırken "Bir dakika..." dedi. "Yoksa sen beni kıskandın mı?"

Ağzım şaşkınlıktan bir bütün portakal sığacak genişlikte açılırken "Yok artık!" dedim. Tabii bununla yetinmeyip "Söz konusu saçmalamak olunca sınır tanımaz mısın sen?" diye bağırdım. Ardından sinirden gürültülü bir kahkaha atma dürtüsüne engel olamadım. "Yoksa sınır tanımayan saçmalayıcılardan mısın?" diye sorarken sinirden keçileri iyice kaçırmıştım.

Kıskançlık mı? Anlaşılan bu adam var olan aklını da peynir ekmekle bir güzel yemişti. Pehh! Ben yani Sedef Palalı, Uygar Asiltürk'ü o sarı kızdan kıskanacaktım ha? Gel de inan! Olabilmesi mümkün değildi!

Bu arada... Bunu düşünmenin hiç sırası olmadığını bildiğim halde düşündüm de... O sarışın aptal Özge'den *sarı kız* diye bahsedince sanki bir ineğe hitap ediyormuş gibi oluyordum. Hoş! Neredeyse ağzına girecek kadar büyük

olan o göğüsleriyle o sarışının inekten hiçbir farkı yoktu ya, neyse...

Ben iç sesimle muhabbetin dibine vururken Uygar, suçlunun kim olduğunu çözmesine ramak kalmış hem Amerikalı hem karizmatik karışımını bünyesinde barındıran ajanlar gibi şüpheci bakışlarla beni süzüyordu. Ah! Bu adam buralarda resmen harcanıyordu! Benim çakma nişanlım rolünü üstlenip figüranlıkla yeteneğini bozuk para gibi harcayan Uygar'a, Amerikan filmlerinde başrol oynama fırsatı verilseydi kesinlikle Oscar'ın bütün dallarındaki ödülleri toplardı.

Bütün dalları derken aşırıya kaçtığımın farkındayım ama psikolojik durumum baz alınınca saçmalıklarım görmezden gelinebilirdi. Sonuçta büyük bir travma geçiriyordum ve eminim ki bu durumda kim kalsa saçmalaması kaçınılmazdı.

İncelemesi bitince dudakları genişçe kıvrıldı. Cevabımdan tatmin olmadığını bariz belli eden ses tonuyla "Peki, öyle olsun..." dedi. İnanmadım ama inanmış gibi yapıyorum, demek istediği gözlerinden anlaşılıyordu.

Şarkı gibi "Peki, öyle olsun..." demeye getiriyordu.

Tavrı karşısında kendimi savunma ihtiyacı hissederek "Eee ben şey... Saygısızlık," dedim.

Tek kaşını havaya kaldırıp bana dünyayı işgale gelen bir uzaylıymışım gibi baktı. İyice genişleyen gülümsemesiyle "Peki, dedim ya. İnandım. Artık bir açıklama yapmaya çalışma," dedi. Tekrar ağzımı açmaya niyetlendiğim sırada işaret parmağını dudaklarıma bastırıp "Hiştt!" diyerek tarafımdan gelebilecek herhangi bir sözlü saldırıyı engelledi. "Konuşma!"

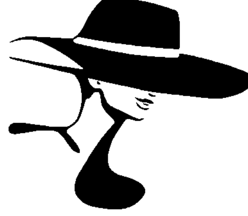
Aklımın gramajını eksilten tensel temasıyla emrine uydum ve benden beklenmeyecek bir performansla sadece

sustum. "Hadi seni evine bırakayım," dediğinde bile konuşmadım. Sadece başımı sallamakla yetindim ve kurulmuş robot gibi emirlerine itaat ettim. Bir de "İtaatkâr bir gelin değilim," diye bir sürü palavra uydurmuştum. Pehh!

Sonrasında yol boyu yine sessiz kaldım. Ne araba apartmanın önünde durdurduğunda ne de inerken konuşmadım. Unuttuğum poşetleri hatırlattığında ve "Büyük güne az kaldı. Kendini hazırla," dediğinde bile konuşmadım. Sadece sustum. Gerisini siz düşünün artık! Görünen o ki söz dinleme konusunda aslında hiçte fena değildim.

Daireme ulaşmak için asansörü es geçtim ve biraz kendime gelip düşünmek adına merdivenleri kullanırken aklıma doluşan son sözleriyle birden panikledim. Evet, tamı tamına bir asil kan olamayacak olsam da geçici bir süreliğine yarım kan olacağım güne yani büyük güne, nişan günümüze çok az kalmıştı. Hem de çok az...

"*Yatcaz, kalkcaz, yatcaz, kalkcaz hooppp nişandayız,*" diyecek kadar az...

Tarifsiz Mutluluk

Uygar, Sedef'i evine bırakıp kendi evine doğru ilerlerken yüzüne yer eden geniş sırıtmasıyla olduğundan daha genç ve tasasız görünüyordu. Mutluydu... Ve şu an yaşadığı bu mutluluğun hiçbir lisanda tarifi yoktu. Ne felç olma noktasına gelen trafik ne evde kendisini bekleyen ve iğneleyici sözleriyle hiç bıkmadan usanmadan kararlarını irdeleyip girdiği yoldan geri döndürmeye çalışan annesi Nalan Hanım ne de başka bir şey keyfini kaçıramaz, moralini bozamazdı.

Camdan başını dışarı uzatıp avazı çıktığı kadar bağırmak, çığlık atmak istiyordu. Ya da arabasını sağa çekip kendi kendine halay çekmek gibi çılgın düşünceler geçiyordu aklından. Hislerinde yanılmıyorsa Sedef kendisini Özge'den kıskanmıştı. Bu beklemediği bir tepkiydi ve inanılmazdı. İnanmakta güçlük çekiyor, zaman zaman hayal görmüş olabileceğini bile düşünüyordu.

Kendi kendine sırıtırken "Kıskandı..." diye söylendi. Bu tek kelimeyi Sedef'i evine bıraktığı andan beri kaçıncı söyleyişi olduğunu bilmiyordu ama böyle yapınca gördükleri-

nin rüya değil de gerçeğin ta kendisi olduğunu idrak ediyor, ispata gerek duymuyordu.

Bir kadının ölü duygularını canlandırmanın en iyi yolu galiba başka bir kadından geçiyordu. Bunu bu akşam bir kez daha anlamış ve tartışmaya açık olmayan bir netlikle onaylamıştı.

Sedef'in tavrı Özge'yle beraber değişmişti. Bakışları, duruşu, her şeyi farklılaşmıştı. Sanki diğer Sedef'i fabrikasyon hatası olmuş gerekçesiyle üretici firma geri almış yerine başka bir Sedef göndermiş gibiydi. Ve Uygar'ın bu yeni Sedef'ten çok fazla hoşlandığı bir gerçekti. Bunu inkâr edemezdi.

Özge, Uygar'ın eski bir arkadaşıydı. Uzun süredir yurtdışında olduğu için görüşemiyorlardı ve bu akşam Özge'yi orada görmek Uygar'ı çok şaşırtmıştı. Ayrıca Sedef'in gözlerinde Özge'ye karşı yakaladığı düşmanca bakışlarla ikinci bir şaşkınlık yaşamış işte o an eski arkadaşına karşı olan dostça yaklaşımı boyut değiştirmişti. Yine bir deneme planı kafasında çabucak şekillenmişti.

Ağır basan merakı yüzünden planını denemeye koymaya karar verinceyse hiç beklememiş, geri adım atmamıştı. Aslında kurduğu plan yine çok fazla risk unsuru barındırıyordu ama risk olmadan olmazdı. Maalesef bazı şeylere risk almadan ulaşılmıyordu.

Yaptığı plan henüz bir deneme sürümüydü fakat işe yaradı. Aldığı risk ona istediği sonucu getirdiğinde mutluluktan ayakları neredeyse yerden kesilmişti. Aslında ilk başta Sedef'in gözlerinde beliren kırılgan bakışlar, kararını sorgulamaya itmiş, içini müthiş bir pişmanlık duygusu kaplamıştı lakin şimdi pes etmediği ve planına sadık kaldığı için mutluydu.

Artık inkâr etmesine, hoşlanmıyormuş gibi davranma-

sına gerek yoktu. Sedef'ten hoşlanıyordu... Sedef, her yönüyle farklı bir kızdı. Belki de şimdiye kadar arayıp da bulamadığıydı. Bedeli her ne olursa olsun bunun üzerine gidecek, en azından deneyecekti. Bir kez olsun şansını denemeden vazgeçemezdi.

Zaten bu akşam verdiği tepkilere bakılırsa çakma nişanlısı da kendisine karşı benzer duygular besliyordu. Belki de henüz bunun farkında değildi fakat Uygar kendi kendine söz verdi. Eğer Sedef kendi duygularının farkında değilse bile farkına varmasını sağlayacaktı. Bunu yapacaktı! Belki de tuhaf şartlar altında başlayan bu çakma nişanlılık oyunu gerçek olurdu. Peri masalının gerçek olmaması için herhangi bir engel yoktu.

Tamam, annesi Nalan Hanım belki önemli bir sebepti ama yine de Uygar için herhangi bir engel teşkil etmiyordu. Sonuçta Uygar annesinin korumasına muhtaç küçük bir çocuk değildi. O, bir yetişkindi. Kendi kararlarını kendisi verebilecek yaştaydı ve kararını da vermişti! Bundan sonra kararları doğrultusunda ilerleyecek ve istediğini alacaktı!

Ama öncelikli olarak yeni bir plana daha ihtiyacı vardı...

***

Ondan sonraki günler ışık hızıyla geçti. Nişan gününe kadar Uygar yeni planlar peşinde koşarken Sedef, endişeleriyle baş başaydı. Sürekli verdiği kararı sorgularken buluyordu kendini. Giriştiği bu saçma oyun yüzünden her gün biraz daha ağırlaşan omuzlarındaki yükle acele ettiği ve mantıklı düşünemediği için pişman oluyordu. Benliğinde vuku bulan endişeler ve karanlık korkular adeta onu yutuyordu.

Mantığı, Uygar Asiltürk'ün hain oyununa gelmişti ve ağır bir darbe alarak mağlubiyeti tatmıştı. Bu kadar şuursuz

davrandığı için kendine kızıyordu. Ama biliyordu ki kızgınlığı hiçbir fayda getirmiyordu. Olan olmuştu bir kere. Ve yoluna devam edip yaşamın kendisine getirilerini kabullenmeliydi.

Bu çakma nişanlılık anlaşmasının bitişi için gün saymalı, meselenin kazasız belasız sonlanması için bolca dua etmeliydi.

Ve en önemlisi... Uygar Asiltürk'ün varlığıyla yerinden çıkacakmış gibi çırpınan masum kalbini, bütün tehlikelerden korumalı, işbirlikçisine kaptırmamalıydı!

İlk Adım

Gelin odasının içinde müebbet yemiş kader mahkûmları gibi bir sağa bir sola volta atarken ayağımda emanet gibi duran ayakkabıların sivri topuklarının çıkardığı sesi dinledim. Odanın içindeki sessizliği bozan tek şey, yüksek topukların zeminde çıkardığı o kulak tırmalayıcı sesti. Tökezleyip düşmeden, bu geceyi gölgeleyecek herhangi bir facianın altına imzamı atmadan çakma nişanımızı atlatabilmek şu an için tek dileğimdi.

Topuklu ayakkabı etkisi ise zaten var olan stres ve gerginliğime eklenen ince bir detaydı. Ve şu aralar ince detayları görmezden gelme konusunda üstüme yoktu! Zaten kalın hatlarla çizilmiş, sınırları oldukça geniş olan daha önemli detaylar varken kim ince ve küçük detaylarla ilgilenirdi ki? Ben bile o kadar rahat bir insan değildim. Ben bile...

Deli danalar gibi dönüp durmanın, kalbimi aşırı derecede zorlayan heyecanı vücudumdan çekip çıkarma konusunda bir fayda sağlamayacağını idrak edince tahminen en az yüzüncü kez *nasıl olmuşum* diye kendime baktığım aynanın karşısına tekrar geçip endişelerimi dağıtmaya çalıştım.

Kapana kısılmış bir kuştan farksızdım. Tüm çırpınışlarımın yersiz ve faydasız olduğunu biliyordum. Bu sebeple kaçmak yerine kalıp bir şeylerle oyalanarak bilinçaltıma işlemiş saf korkuyu dağıtmak ve Uygar'a verdiğim sözü tutarak bu geceyi en az zararla kapatmaya çalışmalıydım. Bunun yapmam gereken tek şey olduğunun bilincindeydim.

Şarap kırmızısı ve tek omuzlu nişan elbisem, vücudumun üst kısmını ikinci bir deri gibi sarıp sarmalıyordu. Geometrik kesimlerle oluşturulmuş model, elbiseye ayrı bir hava katıyordu. Aşağı kısımlara doğru inildikçe bollaşan ve uçuş uçuş olan eteği tam benim tarzımı yansıtıyordu. Hele model bu elbisenin içinde tam anlamıyla Yunan mitolojisinden fırlamış tanrıçalar gibiydim. Afrodit kadar olmasa da çekici ve güzel görünüyordum. Tabii bu güzelliği elbiseme borçlu olduğumun da farkındaydım. Çünkü içinde ben olmadan da bu elbise tek başına güzeldi. Başlı başına bir afetti.

Diğer taraftan sonuçta her gün nişanım olmuyordu. Nişanlanma şeklim dışında heyecanlanmış olmam normaldi. İşin anormal olan kısmına gelince... Allah aşkına yeryüzünde benim gibi kafası kırık başka biri daha var mıydı, merak ediyordum. Hangi normal insan daha yeni tanıştığı, üstelik sokakta itişip kakıştığı bir adamın çakma nişanlılık teklifini kabul ederdi ki? Hangi tür bir salaktım çözemiyordum.

Üstüne üstelik olayın vahametini bu şekilde, her şey ciddiye binince anlamam zekâ seviyemin ne denli içler acısı bir noktada olduğunu gözler önüne seriyordu. Böyle bir gerçekle başa çıkmaya çalışırken yüksek topuklu ayakkabı detayıyla ilgilenmiyor olmam oldukça normaldi. Hatta belki de tüm hayatım boyunca sergilediğim en normal davranıştı.

Ailemin gözünün içine baka baka Uygar ile bu çakma

nişanlılık oyununun ilk resmi adımını nasıl atacaktım? Tamam, genelde çılgın düşünceleri olan ve çılgınlık olarak nitelendirilen bu düşüncelerin en az yarısını da uygulamaya geçirmiş bir şahıstım fakat bu kadar da çıldırmış olamazdım, değil mi?

Eskiden çılgınlık diye tabir ettiğim şeyler: dersten kaçmak, bungee jumping yapmak, henüz liseli çıtı pıtı genç bir kızken babamla ayakkabı almaya gittiğimiz bir mağazada, sevgili babacığımı kısa süreliğine atlatıp erkek reyonunda çalışan platonik aşk yaşadığım çocuğu ziyaret edip sonra hiçbir şey olmamış gibi babamın yanına geri dönmek ve babamın "Neredeydin?" sorusuna "Buralardaydım," diye pespembe yalanlar söylemekti.

Ve en önemlisi de alt komşunun her konuda benden üstün olan, sürekli kıyaslamaya tabii tutulduğum ve bir türlü dillerden düşmeyen kızından intikam almak için üniversite sınavına gireceğimiz gün yanında götüreceği ve bizzat annem tarafından okunup üflenen suya gizlice müshil atmakla sınırlıydı. Ama görünen o ki şimdi kendimi baya aşmış, işleri ilerletmiştim.

Kıza ne olduğu konusunu merak edenleriniz olursa, komşu kızı, yani Şenay pek su içen bir tip değildi ve de kelimenin tam anlamıyla şansını okunmuş sulara, şekerlere bırakmayacak kadar inek bir öğrenciydi. Sınavda bir yudum bile okunmuş su içmeden Hacettepe Tıp'ı kazanmayı nasıl başarmıştı, hâlâ aklım almıyordu.

Hoş! Suyu içseydi kesinlikle kazanamayacaktı ya neyse bu çokta önemli değildi. Sonuçta kazanmıştı ve yine benden üstün olmayı başarmıştı! Bu elim olay sonucunda "Bak komşunun kızı Şenay'a Hacettepe Tıp'ı kazandı! El Ay'a gider sen hâlâ yaya yürü dur!" içerikli kıyaslanmaları işitmek zorunda kaldığım zamanlar, hayatımın en çekilmez günleriydi.

Okunmuş suyun akıbeti ise önceleri belirsizliğini korurken daha sonra Şenay'ın annesi Şule teyzenin lavaboya yaptığı sık ziyaretleri öğrenmemle netlik kazanmıştı. Zavallı kadın... Yediği bir şeyin dokunduğunu düşünüp durmuştu hep. Oysa başına gelen her şey okunmuş su yüzündendi. Ve o su, onlar için öylesine kutsal bir şeydi ki başına gelenlerin okunmuş su yüzünden olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Akıl işte...

Ama biliyor musunuz? Nihayet Şenay'a üstünlük sağlamayı başardığım bir konu vardı. Ben, içten çakma olsa da dış görünüşte bu akşam resmi olarak nişanımı ilân ederken Şenay ne çakma ne gerçek ne resmi ne de gayrı resmi olarak bir nişan törenini rüyasında bile göremezdi. Üstelik benimki gibi yakışıklının sözlük karşıtı, ultra karizmatik bir adet çakma nişanlıyı değil rüyalarında, kâbuslarında bile göremezdi.

Şenay, -1.75'lik miyop gözleri ve siyah çerçeveli çirkin gözlükleriyle araştırmalar yapa dursun ben, atı almış Üsküdar'ı geçmek üzereydim. Nihayet Şenay'dan önce bir şeyi başarabildiğim için fazlasıyla mesuttum. Bu önemli ayrıntıyla keyfim biraz olsun yerine gelmişti.

Zaten en yakın arkadaşım Belçim'in nişana gelemeyeceğini öğrendiğimde keyfim iyice kaçmıştı. Onun beni bu kurtlar âleminde yalnız bırakmak zorunda kalması, yanımda olamaması endişelerimi arttırmış, içime öküz misali oturmuşken böyle düşüncelere gömülerek daha fazla gerilmemem gerekiyordu.

Ama *keşke Belçim de burada olsaydı*, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Onun geleceğine öylesine inanmıştım ki gelemeyeceğini söylediği an resmen yıkılmıştım. Eminim ki o burada olsaydı endişelerimi ve korkularımı yok eder, durmayan çenesi, bitmek bilmeyen tespitleriy-

le saçma düşüncelere gömülmeme izin vermeyecek kadar beni rahatlatırdı.

Uygar, artık aşina olduğum ses tonuyla "Hazır mısın?" diye sorup beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Aynada kesişen bakışlarımızın çıkardığı sessiz kıvılcımlarla hızlı bir yükselişe geçen heyecan seviyem ölçülmeliydi. Aşırı derecede adrenalin yüklemesinden zavallı kalbim, teklemeye başlamış, görevini tam anlamıyla yerine getiremez hale gelmişti. Eğer ki iznim dışında durmaya falan kalkarsa umarım kalbime elektroşok uygulayabilecek bir acil durum ekibi buralarda hazırda bulunurdu. Çakma da olsa kendi nişan merasimimi kaçırmak istemezdim çünkü.

Kahretsin! Bu adam... Kendisinin başka bir alemden olduğunu düşündürecek kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Bir adam sadece beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah ceket ve siyah papyondan oluşan sıradan bir takım elbisenin içinde nasıl bu kadar yakışıklı ve göz alıcı görünebilirdi? Üstelik benim durumumun aksine bu takım elbisenin marifeti de değildi. Bu Uygar'ın sarsılmaz karizmasının maharetiydi. *Görünen köy kılavuz istemez* hesabı, söz konusu Uygar ise takım elbise hikâyeydi... Ve en önemlisi ise "Uygar Asiltürk insansa ben neyim?" sorusuna bulunması gereken yanıtlardı.

Tabii hepsinden önce yanıt vermem gereken başka bir soru daha vardı. Geçte olsa bunun farkına varabilmiş olmam ise büyük bir başarıydı. Uygar'ın sorusuna cevaben frekansıyla oynanmış radyo gibi "Ha... Ha... Hazırım," dedim.

Kekeme yanıtımla genişçe gülümseyen Uygar, bana doğru yürüyüp "O halde sahneye çıkalım ve oyunumuzu oynayalım," dedi. Cümlesi biter bitmez beni baştan aşağı alıcı gözlerle süzmeyi ihmal etmedi. Adam alıcıydı sonuçta.

Beni süzmesinde hiçbir gariplik yoktu. Hatta bu onun en doğal hakkıydı...

Ah! Bir de onun o karadelik gibi insanı içine çeken tekinsiz bakışları karşısında vücudum garip tepkiler vermeseydi çok iyi olacaktı. Ama buna engel olamıyordum. Her an her saniye Uygar Asiltürk'e doğru çekildiğimi hissediyordum. Bu akıma karşı direnemezsem, savaşamazsam kaybedeceğim yalan bir masalı yaşamak zorunda olduğumu bilsem de bununla nasıl başa çıkılır bilmiyordum. Ona karşı tamamen savunmazdım ve acilen toparlanıp gardımı almazsam kaybedeceklerim kazanacaklarımdan fazlaydı. Hayatımla kumar oynayamaz, sonsuz risk alamazdım.

Gördüklerinden memnun olmuş olacak ki parlayan gözleri gözlerimi buldu. Sıcacık gülümseyip "Çok... Güzel görünüyorsun," diye devam etti sözlerine.

Bense karşılık olarak helyum gazı çekmiş kurbağa gibi çıkan sesimle "Se... Se... Sen de," diyebildim.

Salaklık işte! Allah aşkına bir adam nasıl *güzel* görünebilirdi ki! *Yakışıklı* demek istemiştim ama Uygar benim ne demek istediğimi nereden anlayacaktı? Elimde pimi çekilmiş bomba tutuyormuş gibi saçma sapan davranışlar sergilemesem ve tabii bir de bilmediği bir sorudan sözlüye kaldırılmış öğrenci gibi kekelemesem iyi olurdu.

Sonrasında çakma nişanlım gergin olduğumu anlamış gibi beni rahatlatmak için sık sık gülümsemiş ve sinirimi bozması muhtemel olan tek bir kelime dahi söylememişti. Eh! Sonuçta bozuk saat bile günde en az iki defa doğruyu gösterir, Uygar Asiltürk'te insafa gelebilirdi.

El ele girdiğimiz balo salonunda tahmin ettiğim ya da hayalini kurduğum gibi kızılca kıyamet kopmamıştı. Sadece naif alkışlama sesleri yankılanmıştı salonun duvarlarında.

Ne de olsa sosyetik bir toplantıydı. Yani bu normal bir

davranmıştı. Onlara göre anormal olan biz ve bizim gibilerin davranışlarıydı. Allah'tan ki azınlığı oluşturan akraba topluluğum da çoğunluğa uymuş ıslık falan öttürmeye kalkmamıştı. Yoksa Nalan Hanım'ın düşüp bayılması ve bir daha hiç ayılmaması işten bile değildi.

Çakma nişan törenimiz Asiltürk ailesinin şanına yaraşır bir biçimde şık ve lüks bir otelin balo salonunda gerçekleşiyordu. Davetli listesinin çoğunluğunu ise jet sosyetenin kokoş mensupları oluşturuyordu. Zaten benim fazla akrabam yoktu. Bunun için davete katılan akraba sayım da bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Hoş, fazla olsa bile Nalan Hanım'ın bunu göz ardı edeceğini yüzde bin beş yüz emindim.

İtiraf etmem gerekirse ben, akrabalarım için bu kadar kontenjan belirlemesine bile şaşırmıştım. Hoş, bu durumda Yusuf Bey'in ya da Uygar'ın parmağı olduğuna adım kadar emindim ya neyse. Çakma kayınvalidem, benim varlığıma bile katlanamazken bir de akrabalarımı çekecek modda hiç değildi, bunu görebiliyordum. Zaten ilk ve son kez ben de Nalan Hanım'la hemfikirdim. Üç ay sonra bitecek olan bu rezilliğe ne kadar az akrabam şahit olursa o kadar iyiydi. Belki bu, nişan atma merasimi sonrası işiteceğim dırdır oranını azaltmayacaktı ama ezbere yorum yapmaları görerek yorum yapmalarından daha çekilir olacaktı.

Zaten bu nişan töreni hiçte bizim akrabalarımıza ve annemin arkadaş grubuna hitap eden türden değildi. Ne yüzük takma tantanası vardı ne kurdele kesme ne de koca bulmak için kurdele yutan kızlar topluluğu...

Herkes kendi halinde takılıyordu. Bırak Ankara havaları eşliğinde karşılıklı göbek atmayı Uygar ile basit bir dans bile edememiştik. Salonu dolduran yumuşak tonlu klasik müzik eşliğinde davetlilerin masalarını ziyaret edip sami-

miyetsiz tebessümler atarak *hoş geldiniz,* deyip durmaktan başka bir şey yapmıyorduk.

Allahtan ki Uygar'ı ara ara lafa tutup işten güçten, oradan buradan karıştıran şahıslarla kısa süren muhabbet faslında yapma bebek gibi zoraki gülümsememle Uygar'ın yanında boş çuval gibi durma işini iyi kıvırıyordum.

Ama sıkılmıştım... Bunalmıştım... Durumumu ikoncan dilinde özetlemem gerekirse, resmen *kal gelmişti!*

Bana basan afakanların anneme de çoktan uğradığı açıkça gözlerinden okunuyordu. Gözlerimiz karşılaşınca şahsıma, gözlerine ulaşmayan sadece dudaklarında kalan bir gülümseme bahşetti. Anlaşılan o ki, annem de ortama ayak uydurarak sosyetik kokoşlar topluluğuna katılmış ve onların samimiyetten uzak gülümseme yöntemlerini şıp diye kapmıştı. Tıpkı benim gibi...

Artık bu yapmacık organizasyona katlanma konusunda zorlanmaya başlamıştım. Fakat Uygar'ı burada, bu yamyam sürüsünün arasında tek başına bırakıp gidemeyeceğimi de biliyordum. Sonuçta bu işe beraber başlamıştık ve beraber bitirmeliydik. Yalnız, bu düşüncemden caymadan oyunumuza devam edebilmek için biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

Uygar, orta yaşlı bir adamla ekonomimizin nereye gittiği konulu bir konuşmanın içindeyken kulağına doğru hafifçe eğilip "Lavaboya gidiyorum," dedim. *Gitmek istiyorum,* ya da *gitmem lazım* tarzı bir cümle kurmamıştım. Bunu özellikle yapmıştım. Çünkü *gidiyorum* demek, Uygar'ın itiraz etmesini engelleyecek nitelikte bir yüklemdi. Ben kararımı vermiştim ve gidiyordum. Gitmek için Uygar'ın yardımını ve iznini istemiyordum.

Çakma nişanlım da demek istediğimi tam manasıyla anladığını hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıp

kibarca gülümseyerek belli etti. *Tamam,* manasında başını sallayıp isteğime onay verdi. Fakat bu tavrına karşılık gözbebeklerinde oynaşan endişe ifadelerini gizlemek için herhangi bir çaba göstermedi. Belki de buradan temelli kaçıp gideceğimi düşünmüştü. Aslında bunu bende düşünüyor ve istiyordum lakin ona bunu yapamazdım. Endişelerini azaltmak için gerçek bir gülümsemeyle ona gülümseyip hiçbir yere ayrılmayacağımın güvencesini vererek yanından ayrıldım.

İlk başta otelin bahçesine çıkıp ciğerlerimi biraz temiz havayla doldurmayı düşünsem de sonra bundan vazgeçtim. Lavaboya gidip makyajımın akmaması için ekstra bir çabayla hafifçe yüzümü yıkadım. Kullandığım makyaj malzemeleri suya dayanıklıydı ama yine de bir garantisi yoktu ve bunun ihtimalini bile göze alamadım.

Sayılı dakikalar sonra lavaboda işim bitince daha fazla orada oyalanamayacağıma karar verdim ve tekrar balo salonuna doğru yola koyuldum. İçeri adımımı attığımda Uygar'ın nerede olduğunu bulma telaşıyla salonun içini süzerken gözlerim tanıdık bir yüzle karşılaşınca küçük çaplı bir şok geçiriyordum.

Geçmişten izi kalma hatıraların aklıma hücum etmesiyle ister istemez gerildim. Jülide Hanım yani ex kayınvalide adayım her zamanki sinsi gülümsemesi eşliğinde bana doğru yürüyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Yolunu şaşırmış kamyonet sürücüsü gibi sağa sola derken bocaladım. Olduğum yerde kalakaldım.

Bir zamanlar celladım olan kadın, yanıma gelip "Ah! Sedefciğim şaşkınlığımı mazur gör, lütfen. Seni burada görmek ne hoş... Demek Uygarcığımın kalbini çalan o tatlı kız sensin," dediğinde vermek istediğim tek yanıt "Ben senin nereden Sedefciğin oluyorum?" diyerek onu terslemekti.

Fakat rolümü unutmamam ve sakin olmam gerektiğini bildiğim için dilimi tuttum.

Dünya küçük derlerdi de inanmazdım. Jülide Hanım, yani di'li geçmiş zamandaki ex kayınvalide aday adayım, üniversite aşkım olan Mert'in pek muhterem anneciği şu an kanlı canlı karşımda duruyordu. Üstelik geçmişte kendisine ait olmasına ramak kalmış pozisyonun yeni sahibi Nalan Hanım'a acır gibi bir hali vardı. Ne de olsa Nalan Hanım'ın başaramadığını o başarmıştı. Allem etmiş kallem etmiş, Mert'le yollarımızın ayrılmasını sağlamıştı. Gulyabani kılıklı kadın!

Suskunluğum ve tepkisizliğim devam edince türlü fırıldakların cirit attığı gözlerini devirdi. "Yoksa beni hanrlamadın mı, canım?" derken on beşlik ergen kızlar gibi dudaklarını büzüştürerek midemi bulandırmıştı.

"Yaşadığım en büyük aşk acısına, tattığım en büyük yıkıma sebebiyet veren insanı, yani seni nasıl tanımam!" demek istedim ama yıllardır içimde bozuk para gibi biriktirdiğim öfkemi buracıkta harcamanın ne yeri ne de zamanıydı. Yalandan da olsa bu benim nişanımdı ve karşımdaki Nalan Hanımgiller familyasından olan bu kadına nişan törenimi mahvetme vizesini asla vermeyecektim! Onun gibi yapmacık bir tavır takınarak "Jülide Hanım, sizi nasıl unuturum," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm Sedefciğim," diye işveli yanıtlar verdi. Onun yanıtları umurumda bile değildi. Benim tek isteğim bu sevimsiz konuşmanın bir an önce bitmesiydi.

"Anlıyorum," diyerek kısaca Jülide Hanım'ı geçiştirmeye çalıştım. Onu geçiştirmeye çalışırken aslında yalan söylemiştim. Bu kadını hiçbir zaman anlamamıştım ve hâlâ da anlamamaya devam ediyordum.

Devamında başına saksı düşmüş gibi "Çok güzel olmuşsun canım," dedi. Ve bunun benzeri sözlerle bayıcı konuşmasına devam etti. Bana *canım* deyip durması hoşuma gitmiyordu ama o ısrarla *canım* demeye devam ediyordu. Hal böyle olunca da "Canın çıksın!" dememek için sabrımın sınırlarını epey zorluyordum.

Jülide Hanım, diyalog içinde olduğumuzu düşünüyordu sanırım ama resmen monolog halindeydi. Bense söylediği her şeye kibarca gülümseyip ara ara kısa cevaplar vermekle yetiniyor, bu işkencenin bir an önce bitmesi için üstün bir çaba harcıyordum.

Ama bitmedi...

Konuşmanın boyutunu başka bir yöne taşıyarak ve en baştan yapmak istediğini uygulamaya koymak için bir adım atarak "Ay, canım senin adına nasıl sevindim, bilemezsin. İnşallah bu defa yıllardır düşlediğin hayata kavuşmuşken direkten dönmezsin," diyen kadına bu defa beni isteği gibi aşağılama hakkını vermeyecektim.

Zaten onunla yaptığım zorunlu muhabbet, dilimde baklava ile şalgam suyunu aynı anda mideme göndermişim gibi tuhaf bir tat bırakmıştı ve ben tam da şu an bu saçma muhabbete bir son verecek ve Jülide Hanım'a haddini bildirecektim.

Gözlerinin içine imalı bakışlarla bakıp donuk gülümsememle "Teşekkür ederim, Jülide Hanım. Ne kadar iyisiniz... Zaten hep çok iyiydiniz. Hiç değişmemişsiniz..." dedim.

Estetik yaptırmaktan aşınmış yüzüyle Japon Balığı gibi gülümsedi. "Doğru, hiç değişmedim," diye yanıt verdi. Kelimeleri dümdüz gibi görünse de sesindeki o manalı tonu sadece ben anlayabilirdim.

Etkilenmemiş gibi yaparak ve şaşkınlığın esiri olmasını

sağlayarak aniden "Mert nasıl?" diye sordum. Her şeyi söyleyebileceğimi beklediği ama Mert'i soracağımı hiç tahmin etmediği her halinden belliydi.

Kısaca "İyi," diye yanıt verdi.

Asıl bombayı patlatmanın tam zamanı gelmişti. Kendimi beğenmiş bir eda ile "Bence de *iyi* olmalı... Zaten sizin gibi bir annesi varken kim kötü olabilir ki! Sıra gelmez yani..." dedim.

Verdiğim yanıtın altında yatan imayla dudakları şaşkınlıkla aralandı. Hemen sonra bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarını kıpırdattı ama yanıt vermesine izin vermeyerek kibar fakat zoraki olduğu ayan beyan ortada olan gülümsememle "Yeterince vakit kaybettim. Nişanlımın yanına dönmeliyim artık. Size iyi akşamlar Jülide Hanım," diyerek ona açıkça ***vakit kaybısın*** mesajı vermekten hiç çekinmedim.

Jülide Hanım, eskiyi yeni ile karıştırmamalıydı. Bütün aşağılanmalarına karşı sessiz kalan Sedef, çok eskide kalmıştı. Ve bu akşamın onun için iyi geçmeyeceği, karşılaştığı beklenmedik tepkiyle hazımsızlığı had safhaya ulaşacağı yüz ifadesinden belli oluyordu. Çünkü ben yanından ayrılırken o şaşkınlığın en büyüğünü yaşıyordu. Bense vakit varken zaferimin tadını çıkarmakla meşguldüm.

Jülide Hanım cephesi tarafımca yerle bir edilmiş olabilirdi ama savaşı kazanabilmek için önümde daha Nalan Hanım cephesi ile girişeceğim ve çok çetin geçecek bir mücadele vardı.

Ve bu defa kazanmak bu kadar kolay olmayacaktı...

Beklenilmeyen Tepki

Sedef'in kuşatma altında olduğu sıralarda Uygar'ın durumu da genç kızdan farksızdı. Sedef, ex kayınvalide adayı Jülide Hanım'ın baygınlık getiren muhabbetine katlanmaya çalışırken Uygar da annesi Nalan Hanım tarafından çepeçevre sarılmıştı.

Nalan Hanım, görüntüyü kurtarmak adına yüzüne yerleştirdiği yapay gülümsemesiyle Uygar'a iyice yaklaşıp Sedef'in ailesinin ve akrabalarının olduğu tarafı işaret ederek dişlerinin arasından "Sana inanamıyorum Uygar! Şu an resmen kültür şoku yaşıyorum," diye homurdandı.

Sedef'in akrabaları için hazırlattığı masanın mümkün olduğunca en ücra ve dikkat çekici olmayan bir köşede olmasını tercih etmişti. Fakat bu yine de onları görmesine engel teşkil etmiyordu. Hızla yayılan bir virüs gibi her yeri kapladıklarını düşünüyordu. Ve bu manzara zaten katlanılmaz olan nişan kokteylini iki kat daha fazla çekilmez kılıyordu. Uygar'ın, Sedef'i karşılarına diktiği günden beri migreni coşmuş, öfkesi bir türlü normal seviyeye düşmek bilmemişti.

Annesinin aşağılayıcı sözleriyle sinirlenen Uygar, öfkesini kimseye belli etmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ve erkeksi dudakları kalın bir çizgi halini aldı. Nalan Hanım'ın tavrından şikâyetçi olan Sedef'in, bir de bu sözleri duymasını istemiyordu. Gözlerini salonun içinde hızlıca gezdirip Sedef'in bulunduğu yeri tespit etmeye çalıştı.

Genç kız, salonun diğer ucunda arkası dönük olduğu için tanıyamadığı bir kadınla hararetli bir konuşmanın içindeydi. Kızın yüz ifadesinden, halinden pek memnun olmadığı netçe okunuyordu. Uygar, gözlerini kısıp kadının kim olduğunu anlamaya çalıştı ama bu hamlesi bir sonuç getirmedi. Tanıyamadığı için merakı fazlalaştı.

Ama bu detayı çözme işini sonraya erteleyerek annesine döndü ve "İnanmanı öneririm anne! Hani bazı insanlara söylediğin sözler sağ kulaktan girip soldan çıkar ya... Seninkiler sağdan bile girmiyor! Yani beyhude bir çaba içerisindesin! Sen inanmamak konusunda diretebilirsin ama..." sağ elini kaldırıp yüzük parmağını süsleyen alyansını Nalan Hanım'ın gözüne sokarcasına işaret ederek "Sedef benim nişanlım! Bu da nişanlı olduğumuzun açık kanıtı! Çok yakında da eşim olacak! Onu seviyorum!" dedi.

Annesinin hafif ama şuh kahkahalar eşliğinde "Sen sadece saçmalıyorsun! Bunu yakın bir tarihte kendin daha iyi anlayacaksın!" demesine karşılık müstehzi bir tavırla gülümsedi.

"Bir kere bırak o zaman da ne anlayacaksam kendim anlayayım! Bu bir hata ise hata yapmama izin ver!" deyip tartışmaya son noktayı koydu.

Nalan Hanım, öfkeden köpürmüş bir halde yanından ayrılırken bulunduğu noktada kalıp Sedef'le konuşan ve kim olduğunu henüz çözemediği kadını bir süre daha iz-

lemeye devam etti. Nişanlısının yüz ifadesi sıkıntılıydı. Sedef'i o hale getiren konuşmanın ne olduğunu merak etti.

Tam merakını gidermek için harcketlendiği sırada yanına gelen Uraz, hedefine ulaşma düşüncesini sekteye uğrattı. Genç adam, Uygar'ın yanına iyice yaklaşarak "Ne oluyoruz küçük patron? Canın mı sıkıldı senin? Yoksa silah zoruyla mı nişanlanıyorsun da böyle *Karadeniz'de gemileri batmış*, gibi görünüyorsun?" diye sorarken oldukça keyifliydi.

Uygar, Uraz'ın aksine keyifsizdi. Keyifsizliğini "Saçmalama!" diye homurdanarak açıkça gösterdi.

Uraz, Uygar'ın sıkıntısını anlamış, onu biraz neşelendirmek istemişti fakat hamlesi geri tepti. Uygar'ın sinirli çıkışıyla ağabeyinin sorununun düşündüğünden daha ciddi olduğunu anladı. Merakına yenilerek "Sorun ne? Annemle mi tartışıyordunuz siz az önce?" diye sordu.

"*Sorun* mu ne? Annemden başka kim *sorun* sınıfında değerlendirilebilir ki?"

"Derdi neymiş peki?"

Uygar, Uraz'ın meraklı ve samimi sorusuyla tek başına savaşmak zorunda kaldığı şeyleri onunla paylaşıp yükünü hafifletmek istedi bir an. İşaret parmağını hafifçe kaldırıp balo salonunda bir noktayı belli belirsiz işaret ederken "Sorun bu," demekle yetindi. "Annemin müstakbel gelin adayı olarak ailemize layık gördüğü kişi."

İşaret ettiği noktadaki kadına ilgiyle bakan ve sorunun ana kaynağına inmeye çalışan Uraz'a, daha tanıştırmaya fırsat bulamadığı nişanlısıyla aralarındaki ilişkinin aslında bir anlaşmadan ibaret olduğunu söyleyemezdi.

"Bu kadın kim?"

"Babamın yeni ortağının kızı, yani Burçin Aslanlı..."

"Bir dakika... Kafam karıştı benim. Yani annem gelini olarak Sedef'i istemiyor. Babamın ortağının kızını istiyor

ama sen de Sedef'i istiyorsun... Doğru anlamış mıyım?" diye şüpheyle soran Uraz'a yanıtı, "Kesinlikle Sedef'i istiyorum!" demek oldu. Kelimeler yine dilinden pürüzsüzce kayıp gitmişti.

"O zaman dostum... Sorun edecek bir şey göremiyorum ortada. Sen Sedef'i istiyorsan annem de bunu kabullenmek zorunda!"

"Zamanla kabullenir belki ama kızın burnundan getiriyor her şeyi."

"Burada görev sana düşüyor," diyen kardeşine meraklı gözlerle baktı. Üstüne düşen görevi layıkıyla yerine getirdiğini düşünüyordu. "Annem ve Sedef arasında köprü sensin ve dengeyi bulmalısın. Tabii bu zorlu bir görev ve yardıma ihtiyacın olacak hiç şüphesiz... Eee tabii bu durumda görev bana düşüyor. Hiç canını sıkma! Madem sen sevgili yengeciğimi hayatında istiyorsun el birliğiyle annemi işlevsiz hale getireceğiz."

Uraz'ın moral aşılayan iyimser sözleriyle gülümsedi. Kardeşi iyi, güzel konuşuyordu ama unuttuğu bir şey vardı ve unuttuğu kısmı ona hatırlatmak lazımdı. "Çok teşekkür ederim sevgili kardeşim ama ta Amerika'dan bu söylediklerini nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Gülümsedi genç adam. "Kesin dönüş yapmayı planlıyorum," dedi bir çırpıda.

Uraz'ın tereddütsüz yanıtıyla şaşkınlıktan gözleri irilen Uygar, "Ne zaman?" diye sorarken oldukça sevinçliydi.

"Yakında..." dedi genç adam. Gözlerini muzipçe kırpıp içini çekti. "Çok yakında."

Aldığı haberin sevinciyle nerede olduklarını umursamadan kardeşini aniden kendine çekip onu kucaklayan Uygar, "Çok sevindim," dedi. Gerçekten de tarifsiz bir sevinç yaşıyordu.

İki kardeş birbiriyle kucaklaşırken Sedef de konuşmasını bitirmiş onların bulunduğu noktaya doğru seri adımlarla yürümeye başlamıştı. Bu akşamki tüm gülümsemelerinin aksine yüzünü aydınlatan gerçek bir gülümsemeyle Uygar'a doğru yürürken nişanlısının kucaklaştığı kişinin bir türlü tanışmaya fırsat bulamadığı Uraz olduğunu tahmin etti.

Uraz, Amerika'da yaşıyordu ve bugün abisinin nişanı için Türkiye'ye gelmişti. Daha önce tanışma fırsatlarının olmaması doğaldı yani.

Kardeşiyle kucaklaşması sona eren Uygar, hoş tebessümüyle Sedef'in kendilerine doğru yürüdüğünü görünce etkiye tepki verdi. Yüzü aniden çekici bir gülümsemeyle aydınlandı.

Ama Sedef'te başka bir şey vardı... Genç adamın bunu anlaması uzun sürmedi. Muzip ışıltılar saçan bakışları bir şeylerin peşinde olduğunun habercisiydi. Uygar, genişçe sırıtarak "Yine ne işler peşindesin acaba tatlı cadı?" diye kendi kendine mırıldandı.

Şimdi olmasa bile müstakbel nişanlısının ne işler çevirdiğini mutlaka öğrenecekti. Fakat öncelikli olarak yapması gereken şey, bu gecenin tadını çıkarmaktı. Nişan gecelerine dair hatırlamak istediği tek şey olan, yavaş adımlarla kendisine doğru süzülen alımlı ve seksi, kırmızılı peri ile anı yaşayacaktı.

"Efendim?" diyerek kendisine soru soran gözlerle bakan Uraz'ın söylediklerini üstüne alındığını anlayınca genişçe gülümsedi. Nasıl oluyordu, bilmiyordu ama Sedef'in yörüngesine girince her şeyi, herkesi unutuyordu. "Yok, bir şey... Sana söylemedim,"

Abisinin bakışlarının sabitlendiği noktayı takip eden Uraz, sorusunun yanıtı çoktan almıştı. "Anlıyorum," der-

ken keyifle kıkırdadı. Görünen o ki Uygar çoktan şifayı kapmıştı ve hastalığının tek ilacı şu an kendilerine doğru süzülen peri kızıydı.

Uraz ve Uygar'ın yanına ulaşan Sedef, çekingen bir tavırla "Merhaba, böldüm mü yoksa?" diye sorunca iki gencin yüzündeki gülümseme genişledi. Uygar, genç kızı yanına çekip ince belini kavrarken "Hayır, aşkım iyi ki geldin. Ben de sizi tanıştırmak istiyordum," dedi. Sedef'in yüzü utançla kızardı. Numaradan bile olsa Uygar'ın kendisine *aşkım* diye hitap etmesine alışamamıştı.

"Demek küçük patronumuzun gönlünü çalan o meşhur Sedef sensin," diye konuşmaya başlayan Uraz'ın dudaklarına keyifli bir gülümseme yer etti. Ses tonu da gülümsemesine eşlik ederek hayli keyifli çıkmıştı. "Ailemize hoş geldin sevgili yengeciğim."

"Hoş buldum," diyerek elini uzatan Sedef'in narin ellerini anında kavrayan Uraz, genç kıza can alıcı bir gülümseme bahşedip tokalaşmak yerine avucunu ters çevirip elinin üzerine küçük bir öpücük kondurdu. "İlk başta bir mana verememiştim ama Uygar'ın acele etmesine şaşmamak lazım. Çok haklıymış," derken, ses tonu muzip bir kışkırtıcılık barındırıyordu.

Sedef, Uraz'ın sözlerine utangaççа gülümseyerek karşılık verirken bu seremoniyi bozan Uygar oldu. "Şu baştan çıkarma numaralarını nişanlımın üzerinde denemezsen sevinirim. Yoksa o güzelim yüzünü dağıtmaktan hiç çekinmem aksine bundan büyük bir zevk duyarım," diye tehditkâr bir tonla homurdanıp Sedef'in ellerini Uraz'dan kurtardı.

Uygar'ın sözleri ve hareketi karşısında hoşnut bir kahkaha atan genç adam, Sedef'e çapkınca göz kırparken "Küçük patron kıskandı galiba," dedi.

Uygar, Uraz'ın serseri tavırlarına hafifçe gülümsedi. Yalancı bir öfkeyle "Kes şu maskaralığı! Onu utandırıyorsun!" diye çıkıştı. Pervasız küçük kardeşi hiç akıllanmayacak mıydı?

"Bunu sen söylüyorsun bir de Sedef'e soralım," diyerek serseri tebessümlerine devam eden Uraz, Sedef'e doğru dönüp "Utanıyor musun sevgili yengeciğim?" diye sordu.

İki kardeş arasındaki atışmayı keyifle izleyen Sedef, Uraz'ın sorusuna karşılık vermek için dudaklarını aralamıştı ki "Merhaba Uygar," diyen tiz sesle söyleyeceklerini yuttu.

Gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi. Bakışları, göğüsleri siyah straplez elbisesinin içinden fırlayacakmış gibi duran, kırmızı dudaklarını işveli bir gülümsemeyle kıvıran kızıl saçlı kadını bulunca ilgisi yön değiştirdi.

Hele ki Uygar'ın yüzünün sıkıntılı bir ifadeye bürünüp "Merhaba Burçin," demesiyle karşısındaki kadının kim olduğunu kavradı. Kalbine ekilen kıskançlık tohumlarına engel olmaksızın gözlerini sinirle kıstı.

"Gelelim fasulyenin faydalarına," diye mırıldanan Uraz'ın keyifli sesi kulaklarını doldurunca aniden bakışlarını çakma kayınbiraderine çevirip öldürücü bakışlarının hedefi yaptı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Uraz, sinmiş numarası yaparak Sedef'le göz kontağını kesti. Sedef'i daha fazla kızdırmayı göze alamayarak olacakları izlemeye başladı. Uygar, oldukça kötü bir pozisyondaydı. İkili markaja alınmıştı. Ağabeyinin bu markajdan nasıl kurtulacağını merak ediyordu.

"Gitmeden önce nişanlını ve seni tebrik etmek istedim," diyen Burçin Aslanlı'nın dudaklarını davetkâr bir biçimde büzüştürüp durması, çakmak çalan gözleriyle nişanlısına işveli bakışlar atmasıyla zıvanadan çıkan Sedef, kendisinden

beklenilmeyen bir şey yaptı. Uygar'dan önce söze atlayıp "Teşekkür ederiz, Burçin Hanım. Çok incesiniz," dedi. Ses tonu buz gibi soğuktu ve bakışlarıyla adeta Burçin'i dövüyordu.

Sedef'in ani çıkışıyla küçük bir şok geçiren Uygar'ın gözleri Uraz'la kesişti. Kardeşinin kahkaha atmamak için dudaklarını sıktığını ve gözlerinin yaşarmaya başladığını görünce daha fazla kendini tutamadı ve muzipçe gülümsedi. Sedef'in bu hırçınlığı ve korumacı tavrı hoşuna gitmişti. Galiba bu küçük ve asi kadın kendisini yine kıskanmıştı. Bu inanılmazdı.

Sedef'in tepkisiyle neye uğradığını şaşıran Burçin'in yüz ifadesi değişti. Şaşkınlıktan hafifçe aralanan dolgun dudakları konuşacakmış gibi kıpırdandı ama ilk başta bir şey söyleyemedi. Buraya gelirken planladığı sözler aklından bir bir uçup gitmiş, kendisinin olmasını beklediği adamı elinden alan o küçük şırfıntıya haddini bildirememişti.

Aklında uçuşup duran kelimelerin aksine "Rica ederim," demek zorunda kaldı. Sinirden kuduruyordu! Fakat bunu karşısındakilere yansıtmamak adına üstün bir çaba sarf etmek zorundaydı. Yapay bir gülücükle dudaklarını kıvırdı. Olmamıştı. Zaferi o küçük şırfıntı kazanmıştı. "Neyse gitmeliyim. Sonra görüşürüz," diye devam edip arkasını aceleyle dönerken söyleyemedikleri yüzünden sinirden patlamak üzereydi.

Uygar Asiltürk ne olduğu belirsiz paçavranın birine değil, kendisine ait olmalıydı! Fakat arzuladığı adam onun olmak yerine vasıfsızın tekini seçmişti. Onu o kalitesiz kıza kaptırmıştı. Uygar'ın küçük şırfıntıya her bakışında ışıltılar saçan yoğun bakışlarına kendi gözleriyle şahit olmasaydı belki onun için savaşabilirdi ama şimdi bundan emin değildi.

Oysa buraya savaş yeminleri ederek gelmişti. Yenilginin dilinde bıraktığı acı ve kekremsi tadı dibine kadar hissederek oradan uzaklaşırken ne yapacağını şaşırmıştı. Uygar için savaşmalı mıydı, yoksa ondan vaz mı geçmeliydi? Emin olamıyordu. Kendisini istemeyen bir adam için gururunu hiçe sayarak savaşmak ne kadar doğru olurdu? Peki, ya Uygar'ı hak etmeyen o basit kıza meydanı bırakmak mıydı, doğru? Karar veremedi... Bu konu hakkında etraflıca düşünüp ona göre bir karar vermesi gerekliydi belki de...

Burçin'in gidişiyle rahat bir nefes alan üçlüden ilk sesli tepkiyi veren kişi Uraz oldu. "Off o neydi öyle ya?" diyen genç adam, pervasız gülümsemesiyle fazlasıyla sinir bozucuydu. Bu adam hep böyle gülmek zorunda mıydı ki?

Uraz'ın alaylı sorusuna ve gülücüklerine sinirlenen Sedef ve Uygar, aynı anda "Kes sesini!" diye tıslayınca Uraz'ın gülümsemesi kahkaha boyutuna döndü. Abisinin ve yengesinin hedefi on ikiden vuran keskin bakışları üzerinde dans ederken teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırıp "Peki, yapışık ikizler susuyorum ve gidiyorum," diyerek yanlarından ayrıldı.

Uraz'ın gidişiyle baş başa kalan Sedef ve Uygar bir süre hiç konuşmadan sadece bakışmışlardı. Sessizce birbirlerinin yüz ifadelerinde yer edinen her hareketi izlerken bu sessizliğin fazla uzadığını düşünen Uygar, "Gerçekten de o neydi öyle?" diye sordu. Sorusu keskin bir bıçak vazifesi görüyordu. Sessizliği ortadan ikiye böldü.

O mu neydi? Sedef de bunun ne olduğunu bilmiyordu ki. Verecek mantıklı bir yanıtı olmadığı için "O... Imm... Şey..." diyerek ağzının içinde bir şeyler geveleyen genç kız, Uygar'ın çapkınca kıvrılmış dudaklarına ve üzerine ilgiyle sabitlenmiş eğlenen bakışlarına sinirlenerek "Sadece yardım etmeye çalışıyordum, seni ahmak!" diyerek adeta yılan gibi tısladı.

Uygar'ın keyfi bu yanıtla biraz daha arttı. "Anlıyorum..." derken dudakları alayla kıvrılmıştı.

Elinde olsa şu an gülümsemenin çok yakıştığı ve daha çekici kıldığı o yakışıklı suratını dağıtmaktan hiç çekinmezdi. "Hiçbir halttan anladığın yok! Zaten sana yardım etmeye çalışanda kabahat!" diye gürleyip gitmek için arkasını dönmüştü ki Uygar'ın bileğine yapışan sıcak avuçlarıyla duraladı.

"Tamam, yardımın için teşekkür ederim sevgilim. Ama lütfen bari nişan gecemizde kavga etmeyelim," diyen Uygar, Sedef'in üzerine daha fazla gitmemeye karar verdi. Nasıl olsa su akar, yolunu bulurdu. Gizli tutulmaya çalışılan hiçbir sır gizli kalmaz, gerçekler gün yüzüne er ya da geç çıkardı.

Sedef, Burçin'e karşı o tepkiyi düşündüğü nedenden dolayı verdiyse hiçbir şey gizli kalmaz elbet açığa çıkardı. Uygar, öncelikli olarak bu geceyi kazasız belasız atlatmaya bakmalıydı.

Ve tabii bunun için de Sedef'in damarına basmamalı, huyuna gitmeliydi. Hem belki şansı yaver giderse resmen nişanlılık süreçlerinin başlamasını taçlandırmak için gece bitmeden nişanlısının dolgun ve hafifçe kırmızı ruj ile renklendirilmiş davetkâr dudaklarından küçük bir öpücük bile çalabilirdi.

Kim bilir...

Kırık Diş

Nişan günümün üzerinden geçen bu yedinci günde nihayet yoğunluktan kurtulup huzura kavuşabilmiştim. Nişan öncesi ayrı bir tantana sonrası başka bir tantana... Sarışın Özgeler, Burçin Aslanlılar derken kazasız belasız bugüne gelebilmem büyük bir başarıydı. Sonuçta her gün yeni bir olay başka bir dert...

Çakma nişanım sonrası Antalya'ya hemen dönüş yapmayıp bir hafta boyunca burada kalmaya direten ailemi uyutma çalışmaları fazlasıyla yorucu bir etkinlik olmuştu benim için. Üstelik babamın yeni yeni icatlar çıkarıp düğüne kadar işimden ayrılmamı istemesi, Antalya'ya, onların yanına taşınmam konusunda fikirler öne sürmesine karşılık direniş göstermem yorucu olan başka bir noktaydı.

Babamın hangi işten bahsettiği konusunda ise inanın ki hiçbir fikrim yoktu. Çünkü teorik olarak işsizler tayfasının bir üyesi olmaktan öte değildim. Pratikteyse ne idim ne değildim ben de bilmiyordum.

Neyse ki babamın yeni icadı olan taşınma fikri Uygar tarafından başarıyla ve kibarca savuşturulmuş korkulu rüya-

larımın başkenti Antalya'ya temelli dönüş yapmaktan kurtulmuştum. *Temelli dönüş*, diyorum çünkü Uygar, babamı ikna ederken "Düğün tarihini çok ileri bir tarihe atmayacağız. Bir veya iki ay için Sedef'in işten ayrıldığına değmez," gibi cümleler kullansa da o düğün gerçekte hiç olmayacağı için bu gidiş, normal bir gidiş değildi. Temelli dönüşün hası sayılırdı. Ve sonumun başlangıcı...

Şu an burada kanepemde oturmuş televizyonda reklamları izleyip diğer yandan da büyük boy bir kâseyi tepelemesine doldurduğum çerezlerden atıştırırken sanki o anları yaşayan ben değildim. Kendi sorunlarım, sıkıntılarım, stresim yetmezmiş gibi şimdi de başka bir şeyin derdine düşmüştüm.

Neyin mi?

Biz de reklamlardaki kız gibi browniyi yerken, kendimizden geçiyorduk ama hiç kimse Nejat İşler gibi "Ama hiçbir şey, mutlu olduğun an ki kadar iyi hissettiremez beni... Mutlu et kendini..." demiyordu. Sinir!

Erkek milleti dediğimiz örgütsel topluluk sadece filmlerde, reklamlarda ya da kitaplarda mı bizim istediğimiz meziyetleri bünyesinde barındırabilme özelliğini taşıyordu yoksa *gerçek dünya* dediğimiz bölgede bu türün odun olmayan, yaşayan örnekleri var mıydı? Bu kesinlikle büyük bir muammaydı. Çözebilene aşk olsun!

Gömüldüğüm isyankâr düşüncelerden beni çekip çıkartmayı başaran dış güç ısrarla çalan münasebetsiz zilin sesiydi. Hoş, bu durumda münasebetsiz olan zil miydi yoksa zili çalan kişi miydi, tartışılırdı ama neyse. Sonuçta ortada ağız tadıyla reklamları bile izlememe müsaade etmeyen bir münasebetsiz vardı ve bunun kim veya ne olduğu önemli değildi. Münasebetsiz, her halükarda münasebetsizdi!

Ve az önce ben ağzımdan yanlışlıkla *huzur* diye bir ke-

lime mi kaçırmıştım? Onun adı da *huzur* değildi... *Geçici huzur* demek daha doğru olabilirdi.

Kapıyı açmaya giderken dilediğim tek şey, daha iki saat önce yolcu ettiğim ailemin çeşitli sebeplerle geri dönmeye karar vermemeleriydi. Onun dışında kim isterse gelebilirdi. Kapım herkese açıktı.

Herkes demişken... *Nalan Hanım ve Jülide Hanım dışındaki herkese* diye bir düzeltme geçsem bir sorun olmazdı değil mi?

Kapının yanına gelince bir değişiklik yapıp "Kim o?" diye sormadım. Kapının üzerine süs olsun diye koyulmayan ve arada bir kullanımı gerekli olan gözetleme deliğinden bakarak gelenin kim olduğunu kendim görmeye çalıştım. Aslında baştan bir tahminde bulunabilir, sır çözücü gibi kendi kendime eğlenebilirdim. Fakat bildiğin eğlenceyi kaçırmıştım. Çünkü bu parlak fikir daha önce aklıma gelmediği için uygulamaya konulamadan tarafımca rafa kaldırılmıştı.

Çakma nişanlımla aramızdaki engeli kaldırıp kapıyı araladım ve genişçe gülümsedim. "Vallahi sarhoştum, hatırlamıyorum," diyerek onu içeri aldım.

Alışık olmadığı neşeli karşılama stilime mi yoksa söylemek istediğim şeyi anlamadığı için mi şaşırdı bilmiyorum ama "Neyi?" diye sorarken pek şaşkın görünüyordu.

Şaşkın ve sevimli...

Kabanını çıkarıp portmantoya dikkatlice astı. Üzerine giydiği siyaha yakın kot pantolonu ve siyah boğazlı kazağıyla her zamanki karizmasını cömertçe gözler önüne seriyordu.

Memnuniyetle gülümsedim ve sorusuna cevap verdim. "Anneni çıldırttığımı."

Gözlerini şüpheyle kıstı "Öyle bir şey yapmadığını söyle!" dedi ve ardından gür bir kahkaha patlattı.

Bu değildi... Faili meçhul bir cinayetin failini bulmuş gibi şüpheli bir bakış attım. "O zaman alışveriş?"

Başını iki tarafa sallayarak gülümsemeye devam etti. Sonra tereyağı olsam eriyip gitmeme neden olacak bir ses tonuyla "Sadece seni ziyarete geldim. Bugün çalışmıyorum. Belki bir yerlere gideriz diye düşünmüştüm," dedi.

Hemen ardından kendi evindeymiş gibi bir rahatlıkla davet bile beklemeden beni antrede şaşkınlığın kör kuyularında bırakıp salona doğru yürüyüp gitti.

Kendime gelip salona gitmeyi akıl ettiğimde onu, rahatlığıyla övündüğüm koltuğumda kendi malıymış gibi rahatça otururken buldum. Üstelik çerez tabağımdan yaptığı aşırmaları hiç saymıyordum bile. Buna karşılık dilimi tutamadım. Alayla "Hiç çekinme, kendi malınmış gibi ye!" diye takıldım.

Sözlerime melodik bir kahkahayla karşılık verdi. Hemen ardında da kibirle "Benim malım sayılır zaten. Çünkü maaşını ben ödüyorum," diye ekledi.

Şaşkınlık şu an içinde bulunduğum durumu açıklamak için doğru bir kelime değildi. Yetersizdi... Hayretle inledim. "Ve Uygar Asiltürk günlük saçmalama turlarına hiç vakit kaybetmeden başladı!" diyerek tepkimi gösterdim. Ama söyleyeceklerim bitmemişti! Beklemeden ana sözüme ilaveten eklemelerimi yapmaya devam ettim. "Birincisi, maaşımı henüz senden almıyorum ve dolayısıyla senin malın sayılmaz! Ve ikincisi, bu kadar ukala olmak zorunda mısın?"

Komik bir şey söylemişim gibi kendi kendine kıkırdamalarının arasında kaybolup giderken "Değilim," dedi. "Bu tamamen sana özel!"

Şu adam bir defa olsun olayı cıvıtmazsa söz dişimi kıracaktım! Sinirle dudaklarımı büzüp hızlı bir hamleyle kâseyi çektim ve elinden aldım.

Vakit kaybetmeden yanındaki boşluğa oturdum ve çerez kâsesine elimi daldırıp rastgele aldığım çerezi ağzıma atıp sertçe dişledim. Ağzımın içinden çat diye bir ses yükselince bir daha kendi kendime salakça sözler vermeyeceğime yemin etmek üzereydim.

Çünkü olan olmuştu. Artık Uygar'ın cıvıtmamak için çaba sarf etmesine gerek yoktu. Dişim evrene gönderdiğim mesajı tersten algılamış ve koyduğum şartı beklemeden kendi kendini imha etmeyi tercih etmişti.

Kırılan dişimin sesi oldukça yüksek çıkmış olacak ki Uygar durum değerlendirmesi yapar gibi sessizce yüzüme baktı. Kendisi kırılmayan ama güzelim dişimi kırmayı başaran Antep fıstığını ve kırılan dişimin parçasını tüm iğrençlik yetkimi kullanarak ağzımdan çıkardım ve gözleri üzerimde olan çakma nişanlıma bakarak benden beklenmeyecek bir sakinlikle "Dişim kırıldı," dedim.

Tabii sakinliğim kırılan dişimin olduğu bölgede ani ve çok şiddetli bir ağrı başlayana kadar sürmüştü. Elimi yanağıma götürüp dayanılmaz bir biçimde ağrıyan bölgeye baskı uygularken bir taraftan da olduğum yerde zıplıyordum. Çok acı çekiyordum. Ağrım hafiflemek yerine her geçen dakika biraz daha şiddetlenirken *Denize düşen yılana sarılır,* misali Uygar'a döndüm ve son çare ondan yardım isteyerek "Uygar... Çok ağrıyor," diye inledim.

Ve yardım çağrım şükür ki cevapsız kalmadı...

Uygar, bir taraftan beni sakinleştirmeye çalışırken diğer taraftan telefonunu cebinden çıkarıp hemen numaraları tuşladı. Birkaç saniye sonra açılan telefonda karşısındaki kişiye "Merhaba," bile deme nezaketini göstermedi. Sekreteri olduğunu tahmin ettiğim kişiye "Aylin, acilen bana bir diş hekiminden randevu ayarla. İyi bir doktor olsun. Sedef Palalı adına... Ama bak durum çok acil! Ayarlayınca bana

mesajla bildir!" deyip emirlerini sıraladı ve telefonu açtığı hızla kapatıp arka cebine koydu.

İyi olsaydım ona biraz nazik olması konulu bir konferans verirdim fakat şu an canımın acısıyla bunu yapabilecek gücü kendimde bulamadım. Konferans tarihini münasip bir zamana erteleyerek sustum.

Karşısındaki kişi bir sekreter olabilirdi ama nezaket kuralları evrenseldi. Kişilerin makamlarına mevkilerine bakılmaksızın uygulanması gerekirdi. Tabii bu sekreter kırk yaş üstü değilse ve safi yürüyen bacaktan ibaretse çakma nişanlım evrensel nezaket kurallarını istediği gibi ihlal edebilirdi. Buna karışmak benim haddime değildi.

Sonrası ise çok hızlı gelişti. Uygar'ın yönlendirmesiyle ben daha üzerime kabanımı geçirip evden dışarı adım atmadan beklenen mesaj gelmişti. On dakika içinde doktor randevusu ayarlama işini başarıyla tamamlayan tek kişi sadece ve sadece Uygar Asiltürk olabilirdi.

Doktorun yerine ulaşmamızda aynı hız ve kolaylıkta olmuştu. Artık bundan sonrası Doktor Ahmet'in maharetli ellerine kalmış bir işti.

Röntgen

Uygar, dişçi koltuğunda oturan Sedef'e ve işini dikkatle yapan doktora bakıp bir şeyler söylememek için dudaklarını dişledi. Ama sabrının son demlerinde dolanıyordu. Yakıcı öfkesi, sağlıklı düşünmesini engelliyor, mantık sistemi iyice köreliyordu.

Muayenehaneyi dağıtmak, nişanlısına alenen asılmaktan çekinmeyen genç ve yakışıklı doktoru da haddini bilene kadar bir güzel pataklamak istiyordu. Bunları yaparsa siniri belki biraz olsun hafiflerdi. Fakat hoyrat dalgalar gibi kabaran öfkesini Sedef için kontrol altında tutmak zorunda kalıyor, bu durum da ona ekstra bir işkence gibi geliyordu.

Adam, dişi yapıyorum ayağına elini kolunu sürekli Sedef'in göğüslerine değdiriyor, ağzının içine düşecek gibi eğiliyordu. Nişanlısının çenesinde yumuşak okşayışlarla egemenlik kuran ellerini hiç saymıyordu bile!

Doktor Ahmet'in, parmaklarını tek tek kırmak, Sedef'le temas halinde olan her uzvunu parçalara ayırmak istiyordu. Sekreteri Aylin'den iyi bir doktor bulmasını isterken o

doktorun bayan olmasını ayrıca belirtmediği için kendine lanet etti.

Düşünceleri, şiddet içermeye başladığında Doktor Ahmet, "Sedef Hanım işimiz bitti ama dişiniz kırıldığı için böyle durumlarda maalesef ki bu yaptığımız kalıcı bir çözüm değil. Kaplama yapmamız gerekiyor. En kısa zamanda tekrar gelin ve kaplamanızı yapalım," dedi. Yüzündeki maskeyi estetik bir hareketle çıkararak Sedef'e samimi bir gülümseme gönderdi ve Uygar tuttuğu nefesini bıraktı.

Nişanlısına bu şekilde gülümsemeye devam ederse kaplamaya ihtiyacı olan taraf Doktor Ahmet olacaktı. Zira Uygar, onun inci gibi dişlerini dökmekten hiç çekinmeyecek, aksine fazlasıyla mutlu olacaktı.

Genç adam sesinin yüksek perdeden çıktığını bile fark etmeksizin sertçe "Gerek yok!" dedi.

Doktorun sekreterine kadar gidip ücreti ondan öğrenmeye ve ödemeyi orada yapmaya tenezzül etmeden arka cebinden çıkardığı cüzdanından birkaç yüzlük banknot çekip masanın üzerine çarpar gibi bıraktı. Tek kelime dahi etmeden Sedef'in elini sertçe kavrayıp geride Doktor Ahmet'i şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde bırakarak muayene odasından çıkıp gitti. Oradan ayrılırken sekretere kuru bir "İyi günler," demeyi de ihmal etmedi.

Bu sırada Sedef'in durumu da doktordan farksızdı. Niçin sinirlendiğini bile bilmediği adamın ardından pazar arabası gibi sürükleniyordu. Ve en kötüsü de şaşkınlıktan söyleyecek tek kelime dahi bulamıyordu. Dilini yutmuş gibiydi.

Şaşkınlığını üzerinden atabilmeyi başardığında otoparka çoktan inmişlerdi ve hâlâ Uygar tarafından sürüklenmekle meşguldü. Silkelenip kendine geldi ve çakma nişanlısını da kendine getirebilmek için hamlesini yapmaktan geri durmadı.

Uygar'ın kontrolünde olan kolunu sallayıp adamın sert tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Genç adama ayak uyduran adımlarını aniden durdurdu. Tonunu ayarlamayı bile düşünmediği sesiyle "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Boşlukta yankılanan gürültü unsuru yüksek ses, bağırma şiddetini kendi kulaklarıyla işitmesini sağlamıştı. Fakat umursamadı.

Nişanlısının tiz sesiyle kendine gelen Uygar, pençesine düştüğü durumun o an farkına vardı. Sedef'i zorla sürükleyemeyeceği için mecburen ona ayak uydurdu ve yürümeyi bıraktı.

Hoş, dakikalardır yaptığı şey kesinlikle Sedef'i zorla sürüklemekti ama biraz hafifleyen öfkesi, perdelediği mantığını serbest bıraktı. Hissettiklerinin aksine sakinliği elden bırakmayarak "Seni evine götürüyorum," diyerek pervasız bir yanıt verdi.

Uygar'ın aksine Sedef kendini tutamadı. Sakin kalamadı. "Böyle yangından mal kaçırır gibi sürükleyerek mi?" diye bağırdı.

Sedef'in bağırmasıyla Uygar'da kendini daha fazla tutamadı. "Evet, bir itirazın mı var?"

"Yok canım! Ne itirazım olacak! Alt tarafı taş devrinden kalma yabani insanlar gibi davranıyorsun! Bunda itiraz edecek ne var ki?" diye ciyaklayan Sedef'e aynı sertlikle "Saçından sürüklemediğime dua et!" diye karşılık verdi ve böylelikle bardağı taşıran son damlayı da eklemiş oldu.

Sedef, şaşkınlık ve kavurucu öfkesi arasında gidip gelirken "Mağara adamı!" diye haykırdı. Ses tonu hâlâ en yüksek perdedendi.

Genç kızın yanıtıyla siniri iyice zıplayan Uygar, daha fazla dayanamadı. Burnundan soluyarak "Lan! Adam elleşip dururken göğüslerinin beden ölçüsünü aldı. Dişini

yapıyorum ayağına ağzının içinin resmen röntgenini çekti! Bunlara müsamaha göstermedim diye ben mağara adamı statüsünde değerlendiriliyorsam, evet lan mağara adamıyım! Var mı bir diyeceğin?" diye gürledi.

Tanıştıkları ilk günden beri Uygar, Sedef'e ilk defa sesini bu kadar fazla yükseltiyordu. Çakma nişanlısının sarf ettiği sözler mi yoksa ses tonunu yükseltmesi mi daha şaşırtıcıydı, bilemedi.

Üstelik bir dakika öncesine kadar tanıdığı o salon erkeği kılıklı adam karşısına geçmiş mahalle ağzıyla konuşuyordu. *Nalan Hanım bu tabloyu görse sinirden bayılırdı,* diye düşündü.

Hemen ardından düşünmesi gereken onca şey varken Nalan Hanım'ın oğlunu bu halde görse ne hissedeceğini tespit etmekle uğraştığı için kendine kızdı. Şu an en önemli sorunu kendisinin sahibiymiş gibi davranan Uygar'ken Nalan Hanım, düşüncelerinde yer alması gereken en son kişi bile değildi.

Bu adam... Yoksa kendisini kıskanmış mıydı? Bünyesinde elektroşok etkisi yaratan o sözleri zihninin gerilerine iteleyip cılız yanan bir mum ışığı gibi hafiflemek üzere olan öfkesine tutundu. Hayır, Uygar'ın sözlerinden etkilenmemişti! "Sana ne? Çektiyse çekti, öğrendiyse öğrendi! Göğüs benim göğsüm, ağız benim ağzım! Seni ilgilendirir mi?"

Genç kızın yanıtıyla öfkeden deliye dönen Uygar, sinirli bir kahkaha attı. Hemen arkasından alaycı bir tavır takınarak "Öyle mi?" diye sordu.

Sedef'in çenesini kaldırıp inatla "Öyle!" diyerek diretmesiyle kendini tutamadı.

Mantığını es geçip içinden kopup gelen hayvani dürtülerin kendisini yönlendirmesine izin verdi ve "Al o zaman sana röntgen!" deyip dudaklarını, Sedef'in öfkeli dudaklarıyla birleştirdi.

Önceleri tüy gibi hafif başlayan öpücüğü şaşkınlıktan put gibi hareketsiz kalan kızdan bir karşılık alamaması üzerine şiddetlendi. Sedef'in yumuşak ve dolgun dudaklarını kendi dudaklarıyla sertçe istila etti.

Yaşadığı tuhaf deneyimin etkisiyle şuurunu kaybeden Sedef, tam direnmeyi bırakıp akıma kapılmaya ve dudaklarının üzerinde gezinen öfkeli dudaklara yanıt vermeye karar vermişti ki Uygar, başladığı gibi ani bir hamleyle dudaklarım geri çekip öpüşüne son verdi.

Sedef inanamıyordu! Öyle ki yaşadıklarının bir hayal ya da bir rüyadan ibaret olduğunu düşünüyordu. Uygar onu öpmüştü... Hem de dudaktan...

Yaşadıklarının kendi uydurduğu bir sanrı olmadığını onaylatmak için derinlerden gelen sesiyle "Se... Se... Sen az önce ne yaptın?" diye kekeledi.

Uygar, genç kızın şaşkın haline bakıp çapkın gülüşlerinden birini sunarak "Ne yapmışım yine ben?" diye sordu. Nasıl olsa sürekli bir şeylerle suçlanıyordu. En iyisi suçunu baştan kabul etmekti. Evet, suç işlemişti! Ama işlediği suç yüzünden müebbet yese bile pişman değildi! Yine olsa aynı şeyi yapardı!

"Beni öptün..." diye mırıldanan Sedef, dünya ile bağlarını koparmış gibiydi. Sanki kendi kendine konuşuyordu.

Bunu bir fırsat olarak gören Uygar, normal bir olaydan bahsedermiş gibi alayla "Hayır," dedi. "Sadece ağız röntgenini çektim," diye devam etti.

Ne yani bundan hoşlanmamış mıydı? Oysa ki çıktığı diğer kızlar Uygar'ın öpücüklerinden hep hoşlanırdı. Kaşlarını derince çatarak "Hem öptüysem ne var bunda?" diye sorarken buldu kendini. Sorusuna karşılık ne yanıt alacağını kestiremedi. Tek dileği Sedef'in de bu öpücükten hoşlanmış olmasıydı. Çünkü Uygar, o masum öpücükten fazlasıyla hoşlanmıştı.

Fakat unuttuğu bir şey vardı. Sedef onu duymuyordu. Hâlâ kendi kendine konuşuyor, olup bitenlere bir açıklama getirmeye çalışıyordu. "Dudaktan..."

"Sevgililerin, nişanlıların veya her neyse işte dudaktan öpüşmeleri anormal bir durum mu?" diye soran Uygar'ın sesiyle nihayet düştüğü girdaptan kurtulmayı başaran Sedef, "Biz gerçekten nişanlı değiliz lanet olası! Çakma nişanlıların dudaktan öpüşmesi kesinlikle anormal bir durum!" diye parladı.

"Öyle mi?"

"Öyle!"

Uygar, genç kızın inat ederek hâlâ bir şeyler için direnmesine gülmek istiyordu ama kendini tuttu. Eğer gülmeye kalkarsa emindi ki nişanlısı eline geçirdiği ilk şeyi başıyla bütünleştirmekten hiç çekinmeyecek ve Uygar da asıl yapmak istediği şeyi yapamayacaktı. İşte bu sebepten şiddetle gelen gülme arzusunu bastırıp Sedef'in aklını karıştırmak için "Hem sen ona öpüşme mi diyorsun?" diye sormaktan çekinmedi.

Ve amacına ulaştı da... "Öpüşme değil de ya ne?"

Sergilediği gösterinin tanımını yaparak ve biraz da hafife alarak "Öpücük!" dedi.

Hemen ardından ani bir hareketle sıcak parmaklarıyla kızın çenesini yumuşakça kavrayıp öfkeden titreyen dudaklarının üzerine kendi dudaklarını tekrar kapattı ve vakit kaybetmeksizin hareketlendi. Sedef'in dudaklarını sertçe istila edip tüm direncini, savunma halindeki benliğini yıkıp geçerken keyiflendi.

Amacına ulaşmış, bu defa istediği karşılığı çok fazla beklemeden almıştı. Ani başlayan öpücüğünü aynı bir önceki gibi aniden sonlandırıp geri çekilirken "Ama işte bunun adı öpüşmedir," diyerek çapkınca gülümsedi. Kesinlikle kaşınıyordu.

Genç adamın bir hayli keyifli çıkan sesiyle kendisine gelen Sedef, çakma nişanlısının kendisiyle kurmalı oyuncak gibi oynayıp durmasına öfkelendi. Öfkesinin dışarı vurumu olarak sert tokadı Uygar'ın suratında patladı. Üstelik bununla da yetinmeyip tıslarcasına "Sakın bunu bir daha deneme!" diye Uygar'ı açıkça tehdit etti.

O, daha bir önceki öpücüğe alışamamışken Uygar, bunu ikinci defa denemeye nasıl cüret ederdi!

Sedef'in tokadından ve tehdidinden gram etkilenmeyen Uygar, gürültülü bir kahkaha atıp "Söz veremem! Çünkü bunu sevdim tatlım!" diyerek genç kızı utanç içinde bırakırken aynı zamanda ayran gibi köpürmesini sağladı.

Sedef'in ağzı şaşkınlıktan genişçe açıldı. Bu ne söz dinlemez, bu ne terbiyesiz bir adamdı! Küfür etmemek için kendini zor tutuyordu. Lakın en sonunda dayamadı ve hızla dönüp genç adamı arkasında bırakırken "Piç," diye homurdandı.

Uygar'ın gür kahkahası kulakıarında çınlarken rahat bir nefes alması mümkün olmadı. Anlaşılan bir süreliğine *Uygarsız Hava Sahası* bulmak uzak bir hayalden öte değildi.

Uzunca bir süreliğine...

Göründüğü Gibi Olmayan Şeyler

Dudaklarımın üzerinde yumuşak dokunuşlarla oyalanan ve insanı günaha teşvik eden davetkâr dudaklara kayıtsız kalamadım. Dibine çekildiğim uçuruma düşmek için çoktan gönüllüydüm de fazla hevesli görünmemek adına gönüllülüğümü çaktırmamaya çalışıyordum. Fakat çaktırmamak konusunda ne kadar başarılı olduğum tartışmaya açık bir konuydu.

Bir an sonra oyalanmayı bırakıp hırsla hızını arttıran erkeksi dudaklar, kor ateşlerde yanmamı sağlayıp mantık sistemimi tamamen devre dışı bıraktı. Şiddetine aynı şiddetle karşılık verdiğim öpücük her geçen saniye biraz daha alevlendi ve ben şehvetin benliğimi ele geçirmesine izin verdim. Bununla yetinmeyip daha fazlasına muhtaçmış gibi inledim.

Uygar, istediğimi bana vermek için yoğunlaştığı işe profesyonelce devam ederken ben de buna hepten gönüllüydüm. Onun dokunuşları karşısında yaprak gibi titreyen bedenimi daha fazla kendine çekip sert, kaslı ve sıcacık bedeniyle bütünleştirdi. Şehvetle harmanlanan lezzetli öpücüğü benliğimi dağıtıp geçerken kalan aklımın son kırıntılarını da süpürüp gitti.

Dakikalar süren ve nefesimi kesen öpücüğüne iki da-

kikalık bir reklam arası verip birbirine kenetlenmiş dudaklarımızı kısa süreliğine ayırdığında memnuniyetsizce homurdanarak başını tuttum. Onu tekrar kendime doğru çekip kaldığımız yerden devam etmek istedim ama o buna izin vermedi.

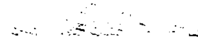
Yaptığım hamleyi kısa ve mini minnacık bir öpücükle savuşturup dudağının tek köşesini memnuniyetle kaldırarak çapkınca gülümsedi. Bir an sonra kararan bakışlarını dudaklarımdan ayırıp gözlerime sabitlediğinde gözlerinin içindeki yangın tüm benliğimi yok edecek kadar ateşliydi.

Adeta yalvarır gibi fısıltı halinde çıkan sesiyle "Odana gidelim," dedi. Sözleri karşısında mantığımla düşünüp karar verebilecek bir halde değildim. Zaten kimi kandırıyorum ki! Mantığın canı cehenneme! Ben, Uygar'ın bana yapacağı her şeye dünden razıydım. İşte tam da bu sebeple hiçbir şey söylemedim. Cesaret verircesine ona gülümseyip kollarımı boynuna doladım ve ayaklarımın Uygar Asiltürk tarafından yerden kesilmesine izin verdim.

Uygar, çıldırtıcı derecede attığı yavaş ama emin adımlarla salon ve yatak odam arasındaki mesafeyi bitirdi. Yüzyıllardır kendi halinde takılan sönmüş bir yanardağın yeniden aktif hale gelmesi gibi dokunuşlarıyla alev alan bedenimi, soğuk çarşafın üzerine bırakınca istem dışı titredim.

Kalbim LPG'li tüp takılmış Ferrari gibi dörtnala ilerlerken Uygar'ın arzudan iyice koyulaşmış gözleriyle buluştu gözlerim. O gözlerde, söylenmemiş bir dolu cümle vardı... Ama en önemlisi sözleşmeli nişanlım birazdan gerçekleştireceğimiz aktiviteden sonra sözleşmeliden kadroluya atanabilmek için benden açık çek istiyor, izin bekliyordu.

Aslında Uygar'ın bunun için emek harcaması, *KK-GS*'den yüksek bir not alarak kendi çabasıyla atanması gerekiyordu ama *Kadrolu Kocalığa Geçme Sınavı*'ndan geçerli not alıp almaması şu an kimin umurundaydı! Aklım özgür-

lüğünü ilan ederek her şeyin tozpembe göründüğü diyarlara uçup gitmişti bir kere...

Bürün kilitli kapıları açan gizli bir anahtarı koşulsuz şartsız avuçlarına teslim ediyormuşçasına gülümsedim. Artık tüm izinler onundu. İstediğini yapmak, bedenimle beraber ruhuma da sahip olmak konusunda özgürdü. Çünkü sonu *bana* açılan bütün yollara sadece gidiş yönlü olan bileti o cesaret verici gülümsememle kesmiştim. Artık geri dönüşü yoktu!

O, ağır çekime alınmış gibi yavaş yavaş bütün kalelerimi ele geçirip üstümde egemenlik kurmaya doğru emin adımlarla ilerlerken ibresi sona dayanmış zavallı kalbimin, heyecandan göğüs kafesimden dışarı fırlamamasını diledim.

Değdiği her yeri ateşe veren dudakları, hiç acelesi yokmuş gibi yavaşça boynumda dolanırken artık kendimi hepten kaybetmiştim. Kesik kesik iniltilerim arasına karışan zirveye ulaşma isteği mantığımı ele geçirmiş ve savunmasız kalmamı sağlamıştı. Mantığım olmadan ben bir hiçtim! Dokunuşları karşısında yay gibi kıvrılan bedenimin, ne istediğini ya da neyi beklediğini gizlisi saklısı olmadan, arsızlığın kitabını yazarcasına sergilemekten hiç çekinmemesi bunun en açık göstergesiydi.

Hep böyle mi oluyordu? Bu şekilde mi işliyordu bu çark? Ama bu ben değildim ki! Tamam, bir gün birine hesapsızca, kitapsızca, tüm gardımı düşürerek ve sonunu hiç düşünmeyerek teslim olacaktım fakat bu, bu şekilde olamazdı! Ya da olmalı mıydı?

Kahretsin! Tabiatına aykırı işler yapmaya kalkan su kaçırılmış ruhum, şehvet ateşinde yanıp kavrulan geri zekâlı bedenimin emir ve isteklerine kulak asmayı bırakıp bir an önce kendine gelmeliydi! Yoksa gittiği yol, yol değildi. Uçurumdu...

Kendime inanamıyordum! Basit kızlar gibi davranıyor-

dum ve nasıl bu kadar şuursuzlaşa bildiğim ise hâlâ muallakta kalan bir konuydu. Ne ara yatak odama gelmiştik biz? Dahası çakma nişanlıma bu odaya giriş vizesini ne ara vermiştim?

Yavaş hareketlerle hiç acele etmeden gömleğimin düğmelerini açan Uygar'ın, insanı kendinden geçirmeyi başarma kapasitesi yüksek olan maharetli ellerini tutup "Lütfen," diye itiraz ettim. "Şimdi olmaz!"

Lanet olası adam ise beni dikkate almadı. Sadece dudağının sağ köşesini kaldırıp çarpıkça gülümsedi ve işini ustalıkla yapmaya devam etti. Uygar'a karşı koyamıyor, işin aslı karşı koymak istemiyordum. Fakat böyle olmazdı! Bu aptalca duruma bir son vermeliydim. Aptal bedenimin saçma isteklerine kuzu kuzu boyun eğemezdim. Uygar'ın beni çantada keklik pozisyonuna düşürmesine ise hiç mi hiç izin veremezdim.

Sonradan ikimizin de pişman olacağı şeyler yaşanmamalıydı, aramızda. Çünkü ister bana geri kafalı deyin ister aptal, ben gelenek ve göreneklerine bağlı, tutucu bir kızdım ve evlenmeden olmazdı. Uygar ile evlilik konusu ise çok bilinmeyenli bir denklemden ibaretken kesinlikle, kati suretle, asla ve asla olamazdı!

Sözleşmeli nişanlımın kas yığını bedenini üzerimden itmeye çalıştım ama ilk hamlede başaramadım. Adam beni boş arazi zannedip üzerimde resmen kamp kurmuştu! Lanet!

Cevabını veremediğim karmaşık sorular silsilesinden ve tozpembe bulut kümesinden kurtulmak için son bir hamle şansım vardı... Denedim!

Uygar'ı, tüm gücümü kullanarak üzerimden ittim ve ona *Tecavüzcü Coşkun* muamelesi yaparcasına "İstemiyorum diyorum, bıraksana!" diye kulak tırmalayıcı bir çığlık attım. Yanlış bir hamleyle kalbimi ve bedenimi sonsuza kadar onun hâkimiyeti ve insafına bırakamazdım.

Uygar'ın çatılan kaşları, öfkeden kapkaranlık kesilen bakışları eşliğinde bütün görüntüler birden bulanıklaştı.

Sonrasında nefes nefese uyandığım yatakta ve rüyamdaki aşk mekânımızın içinde karşı karşıya kaldığım manzara, koskoca bir sessizlik ile boşluktu...

Ne yani gördüklerimin, yaşadığımı sandığım o anların hepsi ütopik bir rüyadan mı ibaretti? Hepsi benim uydurmam ile mi sınırlıydı? Dengesizliğin tavanına vurarak biraz hayal kırıklığına uğramış olduğumu gizlemeyecektim.

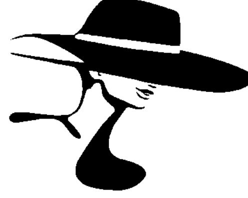
Kahretsin! Zaten ben Uygar gibi bir adamın aslını sadece ve sadece rüyalarımda görürdüm. Gerçek hayatta da ancak fotokopisiyle idare etmek durumunda kalırdım.

Hem ne saçmalıyordum ben! Uygar'ı rüyalarımın baş konuğu edecek kadar nasıl dağılabilirdim? Alt tarafı beni öptü diye miydi tüm bunlar? Altı üstü saçma bir öpücüğün bünyemde böyle bir etkileşim yaratmasına acilen *DUR* demeliydim! Rüyalarımdan koskoca bir Uygar Asiltürk geçmiş olsa da hızlıca toparlanmalıydım!

Toparlanma evreme ilk önce ılık bir duşla başlamalı ardından ise sahile inip tempolu bir koşuyla devam etmeliydim. Günün geri kalanı için diğer planlarımı daha sonra netleştirebilirdim.

Bu planların içinde kesinlikle çakma nişanlım Uygar'a yer vermemeliydim. Gördüğüm abuk sabuk rüyanın etkisinden ışık hızıyla kurtulabilmek için bugün Uygar'ı hafızamdan tamamıyla silmeliydim.

Ve ben, tesirinde kaldığım rüyanın bünyemde açtığı tahribatla baş başa kalmış bir vaziyette savaş alanına dönmüş yatağımdan çıkıp banyoya doğru yürürken "Allah belanı versin vahşi kapitalizm! Bu nasıl rüyaydı böyle?" diye bağırarak isyanıma son noktayı koyduğumu zannederken hayatın benim için daha ne sürprizlere gebe olduğunu bilemezdim.

Sevimli Tehdit

Sedef'in bir saat on beş dakikadır yaptığı yüksek tempolu koşu, ne eksik ne fazla tamı tamına on birinci kez ısrarla çalan telefonu yüzünden tekrar sekteye uğradı.

Bedenini bulduğu en yakın bankın üzerine boş çuval misali bırakırken okkalı bir biçimde küfür etmek istiyordu! Fakat lanet olsun ki küfür repertuarı o kadar geniş değildi. Okkalı bir küfür nasıl edilir, hiç bilmiyordu.

Çakma nişanlısı Uygar, ısrarla kendisini arıyor, Sedef de onun ısrarına inatla karşılık vererek telefonu açmamakta direniyordu. Lakin bu inatlaşmanın yavaş yavaş sonuna geldiğinin de farkındaydı. Kaybeden tarafın kendisi olacağını bilmek, genç kızın sinirlerine dokunuyordu. Son bir defa daha meşgule alıp cebine koyduğu telefon eğer ki bir kez daha çalacak olursa bu defa kurtuluşu yoktu. Mecburen o telefonu açacaktı.

Uygar'dan kaçıyordu! Uygar, çakma nişanlısının kendisinden kaçtığını bilmeden onu kovalıyor ve Sedef yine kaçıyordu. Bu kaçışı şimdilik çakma nişanlısının bilmesi-

ne gerek olmadığını düşünmesiyse belki bencillikti ama umursamıyordu.

Çünkü Uygar bunu bilse, bu durumun üzerine giderek Sedef'in rüyalarını süslediği gerçeğine ulaşırdı. Öğrendiği gerçeklerle o şişkin egosunu daha fazla kabartacaktı. Duyacağı hazzı ve memnuniyeti hayal etmeye bile gerek yoktu. Her şey gün gibi ortadaydı. İşte tam da bu sebepten dolayı Uygar'ın rüyalar ve tabirleri hakkında hiçbir gerçeğe ulaşmaması gerekiyordu.

Ocak ayının son demleri yaşanıyordu artık. Havalar tüm dengesizliğiyle genelde soğuk ve hafiften de ısınmaya meyilli olarak ilerlese de bugün İstanbul'un payına düşen güneşli bir gündü. Güneş, gri bulutları yararak tüm ışığını etrafa cömertçe saçıyordu. Daha değdiği yeri yakma özelliği kazanamamıştı ve hafif bir ısı yayıyordu. Ama Sedef'in içindeki soğuyan kısımları biraz olsun ısıtmıştı.

Oturduğu bankta iyice yayılan Sedef, üzerindeki negatif enerjinin güneşin saf ışıkları tarafından emildiğini hissedip rahatlarken hafifçe gülümsedi. Fakat mutluluğu kısa ömürlü olmaktan öteye geçmedi.

Yine Uygar olduğunu tahmin ettiği kişi bir türlü rahat bırakmamış bu defa da mesaj göndermişti. Eline cep telefonunu aldığında ekranda gördüğü isimle yanılmadığını anladı. Mesaj Uygar'dandı.

Çakma nişanlısı ***"Eğer telefonu açmazsan emniyete kayıp ilâm veririm. Çok ciddiyim!"*** yazmış, sonuna da bir sürü gülen ve dil çıkaran surat eklemişti.

Ama Sedef'in, alaylı olduğu bariz olan bu mesajdan etkilenmeyeceğini ve amacına ulaşmasına izin vermeyeceğini bilecek kadar da akıllıydı. Bunu da hemen ardından gönderdiği diğer mesajda ***"Ha... Vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Telefona cevap vermediğin sürece aramaya devam***

edeceğim!" diye yazarak göstermişti. İşini garantiye almak istediği için bu defa mesajın sonuna ne gülen ne de başka bir ifade taşıyan surat eklememiş, çok ciddi olduğunu göstermeyi amaçlamıştı.

Sedef'e gönderdiği mesajların genç kız üzerinde yaratacağı etkiyi hayallerinde canlandıran genç adam sinsice gülümsedi. Sedef, kesin sinirlenecekti ama umurunda değildi. Çünkü Uygar, Sedef'in kendisinden kaçtığını biliyordu. Kaçma sebebini bilmek içinse müneccim olmaya gerek yoktu.

Vazgeçmeyecekti! Sedef kaçtığı sürece kovalamaya devam edecekti. Gerekirse onu bunaltarak pes ettirmeyi bile hedefleri arasına ekledi. Çünkü Sedef'in kendisinden köşe bucak kaçmasını sağlayan şeyden pişman değildi. Genç kızı öpmüştü. Ve bunu en kısa sürede yine büyük bir zevkle tekrarlayacaktı. Tabii Sedef'in şimdilik bu ince detayı bilmesine gerek yoktu.

Sedef, son gelen mesajı da okuyup bitirdiği anda çalmaya başlayan telefona bakıp başını iki tarafa sallayarak tuhaf olduğunu kendinin de kabul ettiği bir neşeyle gülümsedi. Uygar Asiltürk aynı anda hem bu kadar öküz hem de bu kadar tatlı olmayı nasıl başarıyordu bilmiyordu ama bundan hoşlanıyordu.

Bütün hayatı boyunca emrivakilerden nefret ettiği halde çakma nişanlısının emir içerikli mesajından ve vazgeçmeyeceğini söyleyip bunu kanıtlamak istercesine vakit kaybetmeden aramasından hoşlanmasına kendisi de inanamasa da durum buydu. Hoşlanmıştı! Aklını kaçırıyor olmalıydı.

Hem artık tüm kaçış yolları da tıkanmıştı. Mecbur açacaktı. Suya düşen yelkenlerini toplamaya çalışırken derin bir nefes alıp telefonun ekranına dokundu ve kulağına götürüp düz bir tonda tutmaya çalıştığı sesiyle "Alo," dedi.

"Nihayet! Kaç defadır arıyorum ama prensesimize ulaşabilmek için illaki tehdit ya da emir cümleleri mi kurmak gerekiyor? Şu lanet telefonu niye açmadığını sormamda bir sakınca yoktur umarım!"

Sedef, Uygar'ın daha çok sitem eder gibi söylediği uzun cümlesine karşılık sözü uzatmadı. "Ne istiyorsun Uygar?"

Gizemli bir tonda "Seni desem verecek misin?" diye soran Uygar'a genç kızın yanıtı sertçe "Kes şunu Uygar!" demek oldu. "Ne istiyorsun?"

Sedef, gördüğü saçma rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştıkça boşuna çırpındığını hissediyordu. Uygar'ın bilinçsizce kurduğu laubali cümleler tüylerini diken diken ediyor, genç adamın etki alanının genişlemesinden ve kalbinin kapılarını yine olmayacak bir aşka açıp sonucunda da tamiri mümkün olmayan bir biçimde kırılmaktan korkuyordu.

Uygar, sıkıcı anlara kendisiyle renk katarak sadece eğlenmenin peşindeydi. Fakat Sedef, ne kadar "Etkilenmiyorum," diyerek kendini avutma yoluna gitse de genç adamı rüyalarına dâhil edecek kadar kontrolü dışında ilerliyordu her şey. Ve Sedef bu olaya acilen müdahil olmalı ipleri sıkı sıkı elinde tutmalıydı. Uygar'dan etkilenemezdi! Üç ay sonra bitecek ve sınırları kâğıt üzerinde belirlenmiş olan bir ilişkiye kapılıp gidemezdi. Gitmemeliydi!

"Neredesin sen? Kapıda kaldım," diyen Uygar'ın sitemkâr sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

Bu adam yine kendisini ziyarete mi gelmişti? Bu *geçerken uğrama* işini şu sıralar sık sık tekrar ediyordu ama bunu yapmasa iyi olurdu. Çünkü Sedef, Uygar'a alışmak istemiyordu. Sonrasında belki Uygar için bu durum hiçbir anlam ifade etmeyecekti ama kendisi için çakma nişanlısından kopmanın zor olacağını biliyordu.

Daha fazla düşüncelerine gömülüp gitmeden, genç adamın sorusuna "Sahile yürüyüşe çıkmıştım," diye yanıt verdi. Hemen ardından "Sen yine bana mı uğradın?" diye sormayı ihmâl etmedi.

Bu durumdan rahatsız olduğunu Uygar'ın anlaması için özellikle *yineyi* ekleyerek sorusunu sormuştu ama genç adamın ayrıntıları kaçırdığı pervasızca "Evet," diyerek yanıt vermesinden belliydi.

"Acaba bu defaki ziyaret sebebinizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Sedef'in imalı sorularını umursamayarak "Kahvaltıyı birlikte yaparız diye düşünmüştüm," dedi.

Sedef, Uygar'ın pervasız yanıtlarıyla çıldırma noktasına geldi ama öfkesini bastırmaya çalışıp söylemek istediği kelimeler dudaklarından dökülmeden önce yutkunmayı başardı. Uygar, kendisini ne sanıyordu bilmiyordu ama o genç adamın zannettiği kişi değildi.

"Anlaşmamızda *kahvaltıyı birlikte yapmak* gibi maddeler olduğunu hatırlamıyorum! Sence de abartmıyor musun?" diyerek muhalefet oldu. Ses tonunun bir tık yüksekten çıkmasını engelleyemedi. Fakat bu kendini frenlemeyi başarmadan önce söyleyeceği şeylerin yanında küçücük bir ayrıntı olarak kalırdı.

Uygar, genç kızın sözlerinin altında yatan anlamla ilgilenmeyerek ve anlamazlıktan gelerek "Hangi konuda?" diye sorunca Sedef, daha fazla kendini tutamadı ve patladı.

"Gerçek olmayan şeyleri gerçeklik kılıfına sokmaya çalışmak konusunda!"

Uygar, ne kadar sakinliği elden bırakmamaya çalışsa da telefonun diğer ucunda konuşup duran ver her şeyi hafife almayı adet haline getirmiş nişanlısının sözlerine sinirlendi. "Yapma Sedef! Tümden gerçek olmadığını, yalan olduğunu söyleyemezsin!" diye hafifçe sesini yükseltti.

Genç kız işittiği cümleler ile kontrolünü hepten kaybederek "Ne gerçeği lanet olası!" diye gürledi. "Önceden hatlarını çizdiğimiz, sınırlarını belirlediğimiz bu çakma ilişkinin tümden yalan olmadığı imasında nasıl bulunursun! Kafana ne düştü senin? Sanki gerçekten nişanlıymışız gibi adını *kıskançlık krizi* olarak nitelendirmek istemediğim ama başka da bir isim bulamadığım türlü davranışlar sergiliyorsun, yolgeçen hanı gibi sürekli evime uğruyorsun, bana türlü emrivakilerde bulunuyorsun, üstüne bir de edepsizliğin sınırlarını aşarak beni öpme cüretini gösteriyorsun! Hem de bir değil tam iki defa! Ama sonra ne olacak! Sözleşmemizin süresi dolacak! Yani sen unutmuş olabilirsin ama bunun ne anlama geldiğini ben sana hatırlatayım... Kısacası *evli evine köylü köyüne*... İşte her şey bu kadar net çizgilerle belirlenmişken sen kafana estiği gibi davranamazsın!"

Kızın içinde birikenleri iyice boşaltması için sessizliğini koruyan Uygar, Sedef'in nihayet susmasıyla "Bitti mi?" diye sordu. Nişanlısı aslında sözlerinde haksız sayılmazdı ama Sedef'in de kendisini, onu istediği gibi istemesi için biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Ve Uygar, bu zamanı nişanlısını boş bırakarak geçirmek istemiyordu. Her zaman gözünün önünde durarak daha hızlı yol kat edebileceğini düşünüyordu ama nafile! Bu inatçı kız ile ne yapacağını bilmiyordu. İnadı nasıl kırılırdı bu asi güzelin?

"Bitti!"

Sedef'le aynı tonu kullanarak "İyi" dedi. Hemen ardından "Bence bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil. Yerini söyle gelip seni alayım sakin bir yerde kahvaltı yaparız hem de konuşuruz," diye devam etti. Kızın derin bir nefes aldığını duyunca itiraz edeceğini anladı. Bunun için Sedef'ten önce davranıp "Hiçbir itirazını kabul etmiyorum! Yoksa amacıma ulaşana kadar seni aramaya devam edebili-

rım," diye ekledi. Sevimli sayılabilecek bir tehditle Sedef'i yola getirmeye çalıştı.

Genç kız derin bir iç çekip önceden açık griyken bazı yerleri terden sırılsıklam olmuş ve şu an koyu griye dönmüş sweetshirtüne, ondan pek bir farkı kalmayan siyah salaş eşofman altına şöyle bir göz gezdirip "Olmaz," dedi. "Çok terliyim. Hem de kıyafetim kalabalık arasına karışmak için pek müsait değil."

Üstelik atkuyruğu yaptığı ve terlemiş olduğu için inek yalamış gibi görünen saçlarıyla sıfır makyajlı, mahkeme duvarının boyasız tarafı gibi göründüğüne emin olduğu yüzünü hiç saymıyordu bile.

Bu haliyle hayallerinde canlanan Uygar Asiltürk'ün sarsılmaz karizmasının yanında tam bir umutsuz vakaydı. Ve bu gerçek kesinlikle can sıkıcıydı.

Tabii şu an tek düşüncesi dış görünüşüyle bağıntılıyken biraz önce esip gürleyen kızın kendisi olduğunu ve sinirlerinin zıplamasına neden olan konunun ne olduğunu da unutmuştu. Az önce saydığı meziyetlerinin içine dengesiz ruh hallerini ve Uygar Asiltürk'ün yörüngesine girince baş gösteren unutkanlığı da eklemek yanlış bir hamle sayılmazdı.

Uygar, Sedef'in yanıtıyla genişçe gülümseyip "İtiraz istemediğimi söylemiştim," dedi. Bir an Sedef'in yine keçi inadının tutacağını zannetmiş, endişeye kapılmıştı ama kızın itirazı kendisine değil terli olması ve kıyafetlerinin müsait olmayışınaydı. Ve bunları işitmek Uygar'ın mutlu olması için yetmişti.

Bütün cazibesini ve sevimliliğini sonuna kadar kullanmaktan çekinmeyerek, tuhaf bir tınının baş gösterdiği sesiyle "Ayrıca terlemek sağlıklı bir şeydir," dedi. "Hem üzerinde ne var bilmiyorum ama sen her halinle güzel gö-

rünmeyi başarabilen nadir kadınlardansın," diye ekleyip son noktayı koydu.

Bu da gösteriyordu ki aslında ona karşı yapılacak olan bütün sızlanmalar, itirazlar yersizdi. Çünkü Uygar Asiltürk, tartışmasız karşı konulmaz bir erkekti.

Boynuz Hesabı

Karşımda oturup garson çocuğa, bir kral edasıyla siparişlerini ardı ardına sıralayan adama, mitolojik bir varlıkla arkadaşlık kurmuşum gibi tuhafça baktım. Bakışıma karşılık o da bana bakıp gövde gösterisi yaparcasına hafifçe göz kırptı ve kibirle gülümsedi.

Rahatsız olduğum başka bir durum olmasaydı inanın ki bu davranışına takabilirdim fakat benim derdim şu an başkaydı. Uygar'ın *sakin yer* kavramına karşılık gelen nezih mekâna şöyle bir göz gezdirip hafifçe içimi çektim.

Evet, kahvaltı için beni getirdiği kafe günün bu saati için oldukça sakin sayılırdı. Bu kısımda bir sorun yoktu. Sorunun başladığı nokta, azınlığı oluşturan müşterilerin içinde eşofman ve sweetshirtle olabildiğince eğreti duruyor oluşumdu. Hoş, buraya gardırobumdaki en şık parçayı giyip gelsem yine de şu an bulunduğum pozisyondan farklı bir noktada olamazdım ya neyse. Allah'tan terim kurumuştu da bu paspal görüntüme bir de o tuz biber olmuyordu.

Uygar, sipariş listesinin nihayet sonuna gelince garsona hükmedercesine "Biraz acele ederseniz sevinirim," dedi.

Sonuçta kralların işi hükmetmekti! Bu adam da kendini kral zannettiğine ve ne söylesem de bu huyundan vazgeçmeyeceğine göre her zamanki gibi sorun çıkaran taraf olmamak için gıcık olduğum bu hareketlerini görmezden geldim. Tabii şimdilik...

Best Model'dan fırlamış gibi atletik vücuda, en az 1.88 dolaylarında olduğunu tahmin ettiğim uzun bir boya, hafiften yanık tene, güneşi kıskandırırcasına sarı saçlara ve buz mavisi gözlere sahip olan genç garson, inci gibi bembeyaz dişlerini sergileyerek mesafeli bir gülümsemeyle "Peki efendim," diye yanıt verdi. Hemen ardından bana doğru dönüp bebek yüzünü kaplayan ışılnlı gülümsemesiyle "Siz bir şey ahr mısınız hanımefendi?" diye sordu.

Şaşırtıcıydı! Bardağın dolu tarafından bakınca gerçek, boş tarafından bakınca çakmanın hası olan odun nişanlım bile bana ne istediğimi sormamış kendi kafasına göre takılmıştı. Tam bütün erkeklerin aynı olduğu konusunda kesin kanıya varacakken yakışıklı garsonun bana ne istediğimi sorması, yılların birikimi ile yaptığım bütün tespitleri çöpe fırlatmama yetmişte artmıştı bile. Eh, ince ruhlu adamın hali başkaydı!

Best Model'a falan katılsa dereceye gireceğine adımın Sedef olduğu kadar emin olduğum bebek yüzlü, ince ruhlu garson, bence buralarda harcanıyordu.

Yakışıklı garsonun samimi gülümsemesine aynı samimiyetle karşılık vererek gülümsedim. Ağzımı açıp teşekkür etmeye niyetlenmiştim ki Uygar'ın içindeki pusuya yatmış öküz yine ortaya çıktı. Konuşmamı engelledi. Olabildiğince kaba bir ses tonuyla "Gerek yok! Zaten her şeyi nişanlımla ikimiz için istedim," diyen hödük nişanlım, zavallı garsoncuğumu tersledi.

Gövde gösterisi yaparken üstüne basa basa *nişanlım* de-

mıştı. Bana *nişanlım* demesinde bir sorun yoktu. Hatta kutsal bir amaç için söylenmiş olsaydı bu hoşuma bile giderdi ama onun derdi başkaydı. Uygar'ı, *çakma* diye düzelterek bozmak istedim ama sonra bunun hiçbir faydası olmayacağına kanaat getirip müdahale etmekten vazgeçerek *ya sabır* çektim, içimden.

Kendi yazdığı senaryoya kendisi inanmaya başlamıştı. Bu adamın derdi neydi? Ben onun gerçekten nişanlısın değildim ki! Beni gerçek manada kıskanıyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu? Diyelim ki o kıskanıyordu... Peki, ben niye safça, onun beni kıskanması ihtimalinden bile sadistçe bir haz alıyordum? Belki de sorun onda değil bendeydi.

O, bu denli rahat davranışlar sergilerken ben niye kendimi kasıyordum ki? Karar verildi! Bundan sonra Uygar Asiltürk'ün yaptığı gibi her şey akışına bırakılacaktı. Ama kendini çok fazla kaptırmamak şartıyla...

Uygar'a inat *baby face* garsona gülümsedim ve çakma nişanlımın nezaketten yoksun çıkışını yok sayarak "Teşekkür ederim," dedim.

Garson çocuk, aydınlık gülümsemesiyle kısaca baş selamı verip masamızdan ayrılırken Uygar'ın homurdanmalarını duymamış gibi yaptım. Sırf ona inat olsun diye çocuğu arkasından süzmek gibi bir atılımda bulundum.

Tamam, çocuk yakışıklı olmasına yakışıklıydı lakin sarışın ve bebek yüzlü erkekler hiçbir zaman benim tipim olmamış, *en*lerim arasında ilk ona girmeyi başaramamıştı. Bu ayrıntıyı Uygar'ın bilmesine gerek olmadığını düşünmem çok mu şeytaniydi?

En nihayetinde ben numaradan baygın bakışlarla çocuğu göz hapsinde tutmaya devam ederken ektiğim tohumlar olabildiğince hızlı meyve verdi. Uygar, saf sinirin hâkimi olduğu bir sesle "Yuh! Masaya davet etseydin bari!" diye homurdandı.

Saf ayağına yatmakta oldukça başarılıydım. Neticede ben akıllı bir kızdım. Gözlerimi masumca çakma nişanlıma dikip "Kimi?" diye sordum.

"Kahvaltıdan önce başlangıç niyetine gözlerinle yiyip bitirdiğin garsonu!"

"Ha onu mu?" Kıkırdadım. Sanki bir sır verecekmiş gibi masanın üzerinden Uygar'a doğru eğilip "Nasıl ama? Taş gibi değil mi?" diye sahte bir tutkuyla fısıldadım.

Tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım ama tehlikeli sular, bana göre sığ sulardan daha eğlenceliydi. Her zaman öyle olduğunu düşünmüştüm.

Uygar'ın sert bir çizgi halinde gerilen dudakları ve öfkeden kapkara kesilen gözleri yağmurun habercisi gri bulutlara benziyordu. Birkaç saniye sonra "Dikkat et! O taş başını yarmasın!" diye gürlediğinde tehditkâr sesi yağmur evresini çoktan geçip fırtınanın başladığını gösteriyordu. Bingo!

Başka bir zaman olsa bu tehditlerine boyun eğmezdim fakat şu an eğlencemi bozmamak adına söylediklerini işitmemiş gibi yaptım. Sıkıntılı tavırlarını görmezlikten gelerek sakinliğimi hiç bozmadan "Senin neyin var?" diye sordum.

Gözlerini usançla devirip "Benim neyim olabilir ki?" diye tısladı. "Alt tarafı nişanlım garsonun tekine *taş* dedi ve de onu aç bakışlarla yedi bitirdi."

Umursamazca "Ama çok tatlı çocuk!" deyip sesli bir iç geçirdim. Bu sırada ağzının içinde tuhaf sesler çıkararak homurdanan Uygar'ı, gözlerimi kısıp sinirli bakışlarıma hedef olarak seçmeyi ihmâl etmedim.

"Oldu olacak boynuzlandığını da iddia et bari de tam olsun!" dedim, huysuzca.

Ellerini alnına götürüp şakaklarının biraz yukarısını yoklar gibi yaptı. Ardından yüzünü memnuniyetsizce buruşturarak "Bir o kaldı zaten," diye mırıldandı.

Ve kurduğu cümle ile bana boynuz hesabı yapma meclisinin tüm kapılarını sonuna kadar aralamış oldu. Günlerdir kendimi dahi unutacak kadar Uygar'ın etki alanını girmiş olabilirdim ama tam şu anda unuttuğum sevimsiz bir gerçek ile yüzleşerek sarı kız Özge'yi hatırladım. Ve tabii bir de nişan gecemde bana meydan okuyan bakışlar atan Burçin Aslanlı'yı...

Bu ukala adam utanmadan bana hesap soruyor, bir takım atıflarda bulunuyordu fakat anlaşılan kendi yaptıklarını çok çabuk unutmuştu. Hoş ben bile unutmuşken onun gündemi sıcak tutması gibi bir ihtimal tabii ki de gerçeklik dışı olurdu. Benimki de laftı işte! Mesele boynuzsa, benim boynuzlarım buradan taa Paris'e yol olurdu.

Düşüncelerimle doğru orantılı olarak dişlerimi sıkarak gıcırdatırken "Boynuz hesabı yapacaksak önce ben başlayayım istersen," dedim.

Söylemek istediğim şeyi ya gerçekten anlamadı ya da anlamamış ayağına yattı. Gözlerini kısarak "Efendim?" diye sordu.

"Sarı kız Özge diyorum! Senin de tarafları arasında olduğun, alenen boynuzlama vakası hani!"

Cümlemi kafasında anlamlandırmaya çalıştı. Dudaklarını büzüp derince çatılmış kaşlarının iyice gözlerini kapatmasına müsaade etti. Kuşkuyla kısılmış gözlerinin altından bana bakıp bir durum değerlendirmesi yaptı. Ben, sükûnetimi her geçen saniye ele geçiren bir sabırsızlığın pençesinde kıvranıp açıklama yapmasını, inkâr etmesini beklerken gür bir kahkaha atıp tüm dikkatleri üzerimizde topladı. Çok güzel! Önceden beni bu salaş kıyafetlerimle fark etmeyen birileri varsa bile artık fark etmeyen kalmamıştı.

Ve ben şu an sinirimi hangisi üzerinde yoğunlaştırmalıydım, kararsız kalmıştım. Bütün dikkatleri üzerimize çek-

memiz mi yoksa söylediklerimle dalga geçercesine kahkaha atması mı daha sinir bozucuydu çözemedim.

Söyleyecek bir şey bulamayıp tepkimi gözlerimle vermeye karar verince dik dik yüzüne baktım. Bakışlarımdaki mesajı hemen algılaması şaşırtıcıydı. Yavaş yavaş yüzünden silinen gülümsemesi herhalde beni daha fazla çileden çıkarmamak içindi. Çünkü daha gülmeye doymadığı ama kendini tuttuğu her halinden belliydi.

Rüyamda, üzerimde tam zamanlı hâkimiyet kuran dudaklarını aralayıp savunmasını yapacağı sırada garson siparişlerimizi getirince ikimiz de sustuk.

Geleceğin en kötü ihtimalle Kıvanç Tatlıtuğ, en iyi ihtimalle de Brad Pitt adayı olan baby face garsonumuz masamızın üzerine kahvaltılıkları profesyonelce yerleştirip yüzünden eksik etmediği hoş gülümsemesi eşliğinde nazikçe "Afiyet olsun," dedi.

Çakma nişanlım içindeki öküzün etkisiyle nezaketten uzak bir baş sallamasıyla garsonu savuşturdu. Yok! Yok! Bu adama en kısa zamanda şu nezaket içerikli konferansı versem iyi olacaktı.

Uygar'ın kabalığını perdelemek için gülümsedim. "Teşekkür ederiz."

Nezaket gösterimi noktalar noktalamaz Uygar benim ona gönderdiğim dik bakışları bana aynen geri iade ederek kendi kendine söylendi. Söylediği şeyi tam olarak işitmemiş olsam da küfür ettiğine yemin edebilirdim.

Ah! Harika! Mahalle kabadayısı gibi konuşma yeteneğinin yanına şimdi bir de küfür eklenmişti! Belki de Nalan Hanım, beni oğluna eş, kendine gelin olarak istememekte sonuna kadar haklıydı... Baksanıza! Dün bir bugün iki, muhallebi kıvamındaki oğlunun tabiatı sayemde resmen bozulmuştu! Oğlunu kötü yollara sevk eden bir gelini kim isterdi ki?

Sessizlik anlaşması imzalamışız gibi tabağa vuran çatal bıçak tıkırtıları seremonisiyle devam eden kahvaltımız sıkıcı bir boyut kazanmaya başlayınca kafamın içindeki çarklar hızla döndü. Her nasılsa yeni bir tartışma konusu bularak buraya gelme sebebimizi bile unutmuştuk ya vallahi pes doğrusu!

Ama bu burada bitmemişti... Benim acilen biraz önce kapanan yan konuyu açıp Özge meselesinin aslını öğrenmem ve yol çizgimi ona göre belirlemem lazımdı. Uygar'ın, Burçin Aslanlı'yla evlenmemek için benimle çakma bir anlaşmaya giriştiği gerçeğini göz önünde bulundurursak o konuyu kendime sorun etmemem gerekiyordu. Fakat o konuda da ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Yeni bir rota belirleyeceksem yoldan, çizgiden önce konuyu nereden, nasıl açacağımı bulmam, saksıyı çalıştırmam gerekiyordu...

Japon Yapıştırıcısı

Sedef, Özge ve Burçin konusunu açmak için yerinde rahatsızca kıpırdanıp konuya nasıl bir girizgâh yapacağını düşünürken Uygar, kızın derdini çoktan anlamıştı ama çaktırmamaya çalışıyordu. Zaten şu ana kadar Sedef'i kıvrandırmak için bilerek susmuştu.

Nişanlısının bir garson parçasına göz süzmesi sinir hatlarını koparmış, öfkesini garsondan almamak için kendini zor frenlemişti. Kısasa kısas yapmak için de Özge konusuna bilerek açıklama getirmemiş, susup köşesine çekilmişti. Ve amacına ulaşmıştı da... Yani her halükarda izlediği politika doğruydu.

Fakat uzatmak istemedi. Sedef'in dersini aldığını varsayarak tabağına doğru eğdiği başını kaldırmaya tenezzül etmeden "Merak ediyorsan söyleyeyim, Özge sadece arkadaşım," diye bir açıklama getirdi.

Uzatmak istememesinin birinci sebebi Sedef'in gördüklerini daha fazla yanlış anlamasını istememesiydi. İkincisi ise nişanlısı, sağı solu belli olmayan biri olduğu için daha fazlasını göze alamamasındandı.

Uygar'ın ani açıklamasıyla şaşırıp ne yapacağını bilemedi. Kendini savunma ihtiyacı hissederek "Senin hiçbir şeyini merak ettiğim falan yok!" diye çıkıştı. Ah, bu kadar yalancılık olmazdı ve bu yalancılığı yüzünden cehennemde yanacaktı!

Sedef'in çıkışıyla küçük bir şaşkınlık geçiren Uygar, alayla "Öyle mi?" diye sordu. Bu kız yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. "Az önce Özge konusunu kendine dert edinenin sen olduğunu sanıyordum!"

"Dert edinmek mi? Güldürme beni lütfen!"

"Gülmek istersen seni tutamam tabii... Ama kaç dakikadır yerinde kıpırdanıp durmandan, Özge konusunu kendine dert edinmediğin çok belli oluyordu doğrusu!"

Uygar'ın doğru bir noktaya parmak basması üzerine, tepkilerini kontrol altında tutmayı beceremediği için kendine sinirlenerek "Ne alakası var?" diye çemkirdi. "Belki yerimde rahat edemedim, ondan kıpırdanıyorum. Hem sen var ya! Hayal dünyası çok geniş olan bir insansın! Harcanma buralarda!"

"Öyle mi diyorsun?"

"Dedim, gitti!" diye homurdandı.

Karşılıklı söz düellosuna dönen konuşmalarının galibini kestirmek oldukça güçtü. Devam etseler saatlerce sürebilecek kapasitede olan atışma faslı, Uygar'ın pes edercesine "İyi öyle olsun," demesiyle son bulup yerini sessizliğe bıraktı.

Fakat Sedef istediği cevabı aldığı için mutluydu. Çaktırmadan gülümsemesiyse bunun en açık göstergesiydi. Ama Uygar, o esnada önüne baktığı için bu ince detayı ne yazık ki göremedi.

Yalnız öğrenmek istedikleri bu kadarıyla sınırlı değildi. Özge konusu tamamdı ama Burçin konusunu da açıklığa kavuşturmalıydı. "Şeyy... Peki, Burçin?"

Sedef'in ani ve kararsız sorusunun getirdiği şaşkınlıkla hızla başını kaldırdı. Genç adamın keskin bakışları, kızın ürkek bakışlarını buldu. Ne söylemeye çalışıyordu? "Ne olmuş Burçin'e?"

Çakma nişanlısı bir kez olsun işleri zorlaştırmak yerine kolaylaştırsa ne olurdu sanki? "Burçin konusunda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorarken ses tonu ürkekti. Hoşlanmayacağı bir yanıt almaktan korkuyordu.

İfadeden eser bulunmayan donuk bakışlarıyla genç kızın yüzünü süzdü bir müddet. Sedef, Burçin'i niye merak ediyordu ki? O konuda hiçbir şey yapmayacağı en başından beri belli değil miydi? Zaten yapacağını yapmış, Burçin ve onunla izdivaç belasını başından defetmek için çılgın bir adım atmamış mıydı? Şimdi Sedef bu ayrıntıyı neden merak ediyordu?

Şüpheyle gözlerini kısıp "Bir şey mi yapmam gerekiyor?" diye sordu ve Sedef'ten gelecek yanıtı ilgiyle beklemeye başladı.

Çakma nişanlısı safi su katılmamış bir öküzdü! Kendisini kıvrandırmaktan zevk mi alıyordu? Peki, ne yanıt vermeliydi? Düşündü. "Bi... Bi... Bilmem ki," diye kekeleyerek söze girince bazen düşünmenin bile insanı sonuca ulaştırma konusunda yetersiz kaldığının farkına vardı.

Böyle bir tablo karşısında ne yanıt vermesi gerektiğini kestiremeyen Uygar, en sonunda ne hissediyorsa onu söylemeye karar verdi. "Hiçbir şey..." diyerek konuyu kendince kapattı.

"Anlıyorum," diye mırıldanan genç kız aslında hiçbir şey anlamamıştı ama üstelememeye karar verdi. Burçin meselesini unutmalı, kendi kendine yeni dertler edinmemeliydi.

Bir an sonra Uygar'ın, "Ha! Bu arada söylemeyi unuttum... Yeni ve bayan olan bir doktordan yarın için randevu

ıldırdım. Haberin olsun!" demesiyle yeniden körüklediği ateş. Sedef'in "Gerek yok! Ben doktorumdan gayet memnunum," diye resti çekmesiyle iyice alevlenip gerginlik boyutuna ulaştı.

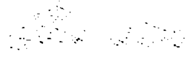
Biri bitmeden diğeri başlıyordu! Uygar daha garson meselesini hazmetmeye çalışırken nişanlısı şimdi de doktor köylü olmuştu.

"Ne o? Benim çektiğim röntgenden memnun kalmadın herhalde! Israrla Doktor Ahmet'i görmek istediğine göre," diye tıslayan genç adamın söyledikleriyle çılgına dönen Sedef, hemen önünde duran ve Uygar'ın başını yarmak gibi kutsal bir göreve kurban edilecek çay fincanını sinirle kavradı. Fakat nerede oldukları aklına gelince stop tuşuna basılmış uzaktan kumandalı araba gibi durdu. Burada olmazdı! Sakin olmalıydı! Sinirini bertaraf etmeyi başarmalıydı!

Kendi dizginleyebilmek amacıyla canının acımasını umursamadan dudağını sertçe dişledi. Dişlerinin arasından "Ne saçmalıyorsun sen!" diye tısladı.

Sedef'in kendini dizginlemeye çalışmasına karşılık Uygar'ın öyle bir gayesi yoktu. "Saçmalayan biri varsa o da sensin!" diye bağırdı. Etrafındaki insanların film izliyormuşçasına kendi masalarını dikizlediğini ise bağırdıktan çok sonra fark etmişti ama iş işten geçmişti. Kamusal alanda kendilerini izleyen seyircilere daha fazla malzeme vermemek için Sedef'e doğru eğilerek "Tekrar söylüyorum... O, doktor bozuntusuna gitmeyeceksin!" diye emretti.

Ve Sedef'in bundan sonrasında kendisini tutması neredeyse imkânsızdı. "Sen kral olduğunu zannetmekte özgürsün fakat benim ülkemde senin kuralların geçmez!" diye bağırması bunun resmi kanıtıydı. Çenesi inatla kaldırıp "Gideceğim," diye diretmesiyse yangına körükle gitmenin hasıydı.

Uygar, Sedef'in tavırlarına karşılık mantıklı davranmaya çalışan tarafını rafa kaldırdı. Saf öfkesinin kendisini yönetmeye başlamasına izin verip son derece kendinden emin ve tartışmaya açık olmadığını gösteren bir sertlikle "Gitmeyeceksin!" diye gürledi.

Ama bu Sedef'e geri adım attırmadı. Genç kız durmadı. Adamın sürekli kendisine emir vermekte ısrarcı olmasıyla ağzından ne kaçırdığının farkına varmadan "Hep böylesin işte! Kendini her şeyin hakimi zannediyorsun... Rüyalarımda bile bana hükmetmeye çalışıyorsun ama ben buna izin vermem!" dedi.

Uygar, önce işittiği sözlere şaşırdı. Ardından şaşkınlığı boyut değiştirip mutluluğa taşındı. Ve kendini beğenmiş bir edayla genişçe sırıttı. "Ya! Demek rüyalarını süslüyorum!" deyince Sedef kırdığı potun ancak farkına varabildi.

Genç kız, hemen reddetme yoluna gidip "Hiçte bile!" diye itiraz etti ama nafile. Rüyalarını istila eden çakma nişanlı bozuntusunun itirazını yutmadığı belliydi.

Sedef'in itirazı sonuç getirmedi. Bir kere ağzındaki baklayı kendi kendine gün yüzüne çıkarmıştı. Ve Uygar, bundan hoşlanmıştı. Demek nişanlısı rüyalarında bile onsuz duramıyordu. "Emin misin?"

Uygar'ın buram buram şüphe kokan alaycı sorusuyla zoraki gülümsedi. "Hiç olmadığım kadar eminim hem de!" dedi.

Ama yanıtına karşılık Uygar, tekrar alayla gülümseyince bir anda ayaklandı ve hiç düşünmeden kafenin çıkışına doğru hızla yürümeye başladı.

Daha fazla burada kalıp aptal gibi kırdığı potun faturasını alenen ödeyemezdi. Masum rüyalarının katili resmen kendisiyle dalga geçiyordu ve buna katlanamazdı. Uzaklaşmalıydı! Yoksa bu ukala dümbeleği herifin kafasını kıracaktı. Elinden bir kaza çıkmadan buradan gitmesi lazımdı.

Lakin Uygar'ın, genç kızı rahat bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Sedef'in rüyalarında yer edindiğini bilmek erkeklik egosuna ilaç gibi geldi. Ama bu ayrıntı üzerine takılıp kalamazdı. Öncelikli olarak ilgilenmesi gereken başka bir detay vardı.

Sedef kendisinin nişanlısıydı ve Uygar, nişanlısının tedavisini o kaşı gözü ayrı oynayan doktor bozuntusunun üstlenmesini istemiyordu. Sedef, kurallarının kendini kapsamadığını ima etse de ona ne kadar yanıldığını çok yakında gösterecekti! Fakat öncelikli olarak kendisini masada bırakıp arkasına bile bakmadan çekip giden öfkeli nişanlısını durdurmalıydı.

Hızlıca hesabı ödeyip yüklüce de bir bahşiş bırakarak kafenin çıkışına doğru yürüdü. Keskin gözleriyle etrafı kolaçan edip Sedef'in ne tarafa gittiğini bulmaya çalıştı. Fazla uzağa gitmiş olamazdı.

Nitekim hemen yüz metre ilerisinde ayaklarını sinirinden çarpa çarpa yürüyen kızı görünce rahat bir nefes alıp sinsice gülümsedi. Aceleyle nişanlısına doğru koşarcasına yürüyüp daha fazla ilerlemesine fırsat vermeden onu kolundan yakaladı. Kendinden emin bir biçimde "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

Sedef, kolunu sıkıca kavrayan elin sahibine öfkeyle bakıp tükürürcesine "Sana ne!" diye bağırdı. Bu adamın kendinden emin halleri genç kızı çileden çıkartıyordu.

"Benden izin almadan hiçbir yere gidemezsin!"

Sedef'in daha biraz önce sarf ettiği sözleri, anlaşılan çakma nişanlısı daha idrak edememişti. Ya da idrak etmiş ama söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamamıştı, o ukala herif.

"Kes şunu lanet olası! Sen benim sahibim değilsin!" diye gürlerken saf öfkesinin esiri olmuştu, genç kız. Uygar'ı bir kaşık suda boğmak istiyordu.

"Öyle mi?" diye alayla mırıldanan Uygar, sinirli bir kahkaha attı. Kızın yüzük parmağını gözleriyle işaret ederek küstahça "Parmağındaki yüzük öyle demiyor ama!" dedi.

Bu kadarı çok fazlaydı! Dudaklarını sinirle dişleyip gözlerini kıstı. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alıp gürültülü bir biçimde geri verdi. Hemen ardından Uygar'ı şaşkınlığa esir eden sözleri fısıldadı. "Aç avucunu!"

Genç adam kendisine verilen komutun ne manaya geldiğini anlamasa da otomatiğe bağlamış gibi denileni yapıp avucunu beklentiyle araladı. Sedef'in öfke kıvılcımları saçan gözlerine kilitlediği gözleri, genç kızın ellerinin seri hareketiyle bir an hareket noktasına kaydı. Daha ne olduğunu anlamadan Sedef parmağındaki yüzüğü çıkarmış, avucunun içine bırakmıştı.

Gözleri bir süre avucuna teklifsizce bırakılan cisim üzerinde oyalandı. Bu kız... Her zaman kafası atınca aynı şeyi mi yapacaktı? Böylesine anormal davranışlar mı sergilemek zorundaydı hep? Hoş, Sedef'in normal davrandığı zamanlar bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar azdı ya neyse...

Vücudunu ele geçirmeye başlayan kesif öfkenin azgın seline kapılıp gitmemek adına sert bir nefes alıp aynı sertlikle aldığı nefesi dışarı bıraktı. Bir süredir avucundaki yüzükle öküz-tren ilişkisi yaşadığının farkına varınca göz temasını başka bir yöne kaydırdı. Bu arada da avucundaki soğuk halkayı yumruk yaptığı avucunun içinde sıkarak adeta öfkesini o cansız varlıktan çıkarıyordu.

Eğer bu şekilde davranmayıp bütün o katışıksız öfkesini karşısında dikilen ve kendisine bakışlarıyla meydan okuyan şu çelimsiz kızdan çıkarmaya kalksaydı, ona ne ceza vereceğini çok iyi biliyordu. Ve bu cezayı vermekten dolayı duyacağı memnuniyeti de... Fakat o zaman her şey çok daha kötü olabilir, işler iyice içinden çıkılmaz bir hal alabilirdi.

Neyse ki Uygar, basit bir öfke seline kapılmayacak kadar bu işlerde tecrübeliydi...

Bir süre Sedef'in gözlerindeki kavgaya eşlik eden bakışları, yavaşça karanlıklaşırken artık gözlerindeki ifadeyi sözlere dökmenin daha mantıklı olacağına karar verdi. Tekrar derin bir nefes alma ihtiyacı hissederek ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Biraz rahatlamıştı...

Konuşmaya başlamadan hemen önce avucundaki yüzüğü ait olduğu yere takmak için genç kızın elini sertçe kavrayıp iri avuçlarına hapsetti. Sedef, anlık bir şok geçirdiği için tepki verememişti. Hareketleri donup kalmış, düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. Bir süre sisli gözlerle olup biteni seyretti. Kendine gelince yaptığı ilk şey, Uygar'ın avucuna hapsolan elini kurtarmaya çalışmak olmuştu ama Uygar buna izin vermedi. Aksine tutuşunu sıklaştırıp genç kızın avuçlarından kaymasını engelledi.

Fazla oyalanmadan, Sedef'in daha fazla kendisiyle inatlaşmasına fırsat tanımadan beyaz altından oluşan ve üzerindeki minik taşlarıyla mükemmel bir tasarım ürünü olan halkayı Sedef'in parmağına, genç kızın elini kavrayışının aksine nazikçe geçirdi.

Ardından söyleyeceklerinin etkisini arttırmak için dudakları, genç kızın dudaklarının bir santim önüne gelecek kadar başını eğip otoriter ses tonuyla yumuşak görünümlü tehditkâr kelimeleri, son noktayı koyduğunu belli edercesine altını kalın hatlarla çizerek genç kızın dudaklarına doğru fısıldadı.

"Eğer bir kez daha her kafana estiğinde bu yüzüğü parmağından çıkarırsan... Sana yemin ediyorum, onu parmağına Japon yapıştırıcısı ile sabitlerim sevgilim!"

Kıymalı Makarna

Uygar'ın dayatmaları sonucu mecbur kalarak gittiğim yeni ve hemcinsim olan diş doktorumla randevumun çıkışında çakma nişanlımın ısrarla akşam yemeği için bir restoranda baş başa yer ayırtma isteğini zorlukla savuşturmuştum. Fakat yemeği dışarıda yeme kısmını bertaraf etmekteki başarımı beraber yemek yeme kısmında gösterememiş, resmen çuvallamıştım. Çakma nişanlım tarafından bozguna uğratılmıştım.

İtirazlarım sonucunda kendince bir çözüm yolu bulan Uygar, bulduğu zeki fikri "Pekâlâ, anladım dışarıda yemek istemiyorsun. O zaman bu durumdan bana bu akşam için kendi ellerinle yemek yapmak istediğin sonucunu çıkarıyorum. Her ne kadar sana yemek konusunda pek güvenmesem de denemeye değer," diyerek ukalaca dile getirmişti.

Kurduğu cümle ve yüzsüzlüğü karşısında belirli bir müddet şaşkınlıktan konuşamasam da kendimi toparlamayı başardığım an "Hiçte bile! Bundan sadece ve sadece mecbur kalmadıkça seninle yan yana bulunmak istemediğim

sonucunu çıkarabilirsin!" diyerek karşı bir yanıt vermiştim fakat sizin de tahmin ettiğiniz gibi itirazlarım bir sonuç getirmemiş, çakma nişanlı bozuntum usta bir manevrayla hepsini savuşturmuştu.

Sonuç olarak... Şu an benim evimde, benim salonumda, benim sandalyeme oturmuş, kollarını da benim güzelim yemek masama dayamış aptal âşıklar gibi beni izliyordu. Ve ben de nasıl yenildiğimi anlamadığım bir biçimde savaştan yine mağlup çıkmış, çakma nişanlıma kendi ellerimle yaptığım, içine sevgimi kattığım, yemekleri servis etmekle meşguldüm.

Yemekler mi? Tamam, yemek olsun... Yersen! Pekâlâ, o zaman makarnada anlaşalım...

En iyi yaptığım yemek olan kıymalı makarnayı masaya koyduğum an gözlerini hayretle açıp bana *sen neyin kafasını yaşıyorsun,* der gibi baktı. Sandalyesinin karşısındaki yerini almamla beraber dilinin altındaki baklayı çıkarmak için fırsat kolladığı her halinden belliydi.

Açık olan kapıdan HD kalitesinde net bir biçimde görünen mutfak tezgâhına doğru bir şeyler arıyormuş gibi bir bakış atıp karanlık gözlerini üzerime çevirdi. Aradığını bulamamış olacak ki biçimli kaşlarını çatarak huysuzca "Eee hani yemek?" diye sordu.

Parmağımla makarna kâsesini işaret ederek "İşte," dedim. Ne yani benden kendisi için börekler açmamı, mantılar kapamamı, sarmalar sarmamı mı bekliyordu? Eğer durum öyleyse çok beklerdi!

Yanıtıma karşılık, "Sen buna yemek mi diyorsun?" diye sorarken küçümseyici bir bakış atıp alnını kırıştırdı ve gözlerini devirdi.

Makarnaya, hiç hoş olmayan duygularla boş boş baktım. Makarna yemek değildi de neydi? Abartılı bir nidayla "Evet,

yoksa makarna bir meyve çeşidi mi?" diye sorunca gür bir kahkaha patlattı. Güzel... Ondan hiç beklenmeyecek bir hareket olsa da en azından espriyi anlamıştı.

Kulak tırmalayıcı kahkahalarının arasından "Meyve mi sebze mi bilmem ama yemek olmadığı kesin! Ben Bolonez soslu makarnayı hep atıştırmalık niyetine yiyorum," diye yanıt verdi.

Bolonez soslu mu? Bildiğimiz kıymalı makarna ne zaman Bolonez soslu olmuştu? Bu batı özentiliği de neyin nesiydi böyle? İnsanımız yerli takılmak varken niye yabancı olana saf bir açlık duyuyor, onları dillerine pelesenk etmekte ısrarcı davranıyordu hiç anlamıyordum.

Makarnama taktığı batı özentisi ismi "Bolonez soslu değil kıymalı makarna," diye düzeltmekle başladım işe. Hemen ardından da "Vallahi o zaman atıştırmalık niyetine önce bunu ye sonra da evine mi gidersin restorana mı gidersin nereye gidersen git akşam yemeğini orada ye! Benden bu kadar... Ben makarnayı hep yemek niyetine yiyorum. Zaten tek yapmayı bildiğim yemek de bu!" diye ekledim.

Külliyen yalandı! Bildiğim yemek çeşitleri arasında her türlü makarna, her türlü yumurta, bulgur pilavı, lapa pirinç pilavı, kurusu gitmiş fasulyesi kalmış kuru fasulye, kadınbudu köfte, fırına verilmiş mercimek çorbası gibi çeşitler mevcuttu. Fakat işin bu kısmını Uygar Asiltürk'ün bilmesine gerek yoktu!

O, bana yaptığı emrivakinin bedelini yanına cacık bile yapılmamış kuru kuru bir kıymalı makarna yiyerek ödeyecekti! Ayrıca bunu bulduğuna şükretmeliydi. Çünkü o makarnadan kendimde yiyeceğim için içine salatalık veya armut koymak gibi ütopik bir yenilikte bulunmamış, yenilebilir kıvamda bir makarna yapmıştım.

Söylediğim sözleri bir süre kafasında tartıp nihayet ko-

muşmaya karar verdiğinde insanlığa hizmet edecek çok önemli bir icatta bulunan İsviçreli bir bilim adamının ciddiyetiyle "Anormal olmandan belliydi zaten... Bütün sorularım yanıt buldu şimdi. Hepsi sürekli makarna yemektenmiş..." dedi. "Ayrıca ha kıymalı ha Bolonez soslu ne fark eder ki? İkisinin de ham maddesi kıyma değil mi?"

Uygar Asiltürk, sinir sistemimi infilak aşamasına kadar getiren çok ciddi bir cezaydı! Beni çok hafife alıyordu! Ve ben ona bunun bedelini en ağır şekilde ödetmeliydim! "Ne diyorsun sen be!" diye sinirle bağırdım. Artık bu kadarı da fazlaydı. Sustukça şahsıma hakaret halkasını biraz daha genişletiyordu bu adam. Ayrıca pişkinliğin dozajını da her geçen saniye arttırmaktan hiç çekinmiyordu. "Çok şey fark eder! Hem söyler misin bana yerli kaynaklar bu kadar bolken neden ithal malzeme kullanayım ki? Neden *kıymalı makarnaya Bolonez soslu makarna* diyeyim! Batı özentisi aptallar güruhu!"

Söylediklerimi duymamış gibi yaparak dikkatimi başka yöne kaydıracak bir şey söyledi ve bünyemi adeta bir toz bulutu gibi dağıtıp geçti. "Annemden öğrenmen gereken çok şey var..." dedi, ciddiyetle.

İşittiğimi sandığım sözlerin bedenimde oluşturduğu yüksek gerilimle, ağır bir kaza geçirip hayata gözlerini yeni açan ve bilinç kaybı yaşadığı için her şeyi sorgulayan bir hasta gibi "Annen mi? Öğrenmek mi? Niye?" diyerek şaşkınlıkla harmanlanmış sorularımı ardı ardına sıraladım.

Sorularımı saçma bulduğunu gösteren bir bakış attı ve "Niye mi? Evlenince aç kalmak istemiyorum da ondan," deyip arsızca sırıttı.

Evet, ortada kesinlikle saçmalayan biri vardı! Ama o kişi, Uygar Asiltürk mü yoksa ben miydim çözemiyordum. Sanki biz baştan beri çakma bir nişanlılıkta ortak mutabaka-

ta varmamışız da her şey gerçekmiş gibi davranan çorbadan nişanlım yüzünden artık kendimden bile şüphe duyar hale gelmiştim. Çok güzel!

Evlenmek mi demişti o? Artık sulu şakalarına katlanamadığımı belli edercesine "Ne evliliğinden bahsediyorsun sen be!" diye ciyakladım.

Sadece kulaklarını tıkadı ve ciyaklamamın hiç umurumda olmadığını gösterdi. Aynı anda eğlendiğini açıkça beyan eden gür bir kahkaha atmayı da ihmal etmedi.

Ve benim sonum belliydi... Daha gelin olamadan kesinlikle katil olacaktım. Önce öldürüp sonra intihar süsü versem acaba yerler miydi ki?

Öfkeden dişlerimi sıktığımı fark edince kahkahaları yüzünden boğuk çıkan sesiyle "Korkma, korkma ben de seninle evlenmek için can atmıyorum," dedi ve komik bir şey görmüş gibi yine o iğrenç kahkahalarını atmaya devam etti.

Aman ne komikti!

Yüzüğü avuçlarına bırakınca nişan yüzüğümü parmağımdan çıkarmamdan hoşlanmayan ve o yüzüğü parmağıma Japon yapıştırıcısı ile sabitlemekle beni tehdit eden, bundan hoşlanmadığını gösteren ve de bana *sevgilim* diye hitap eden romantik adamla, şu karşımdaki odun aynı kişi miydi?

Uygar Asiltürk böyle saçma salak dengesizliklerin altına imzasını atıp aklımı karıştırıyor, tüm dengemi alt üst ediyordu. Şu an sinirli miydim yoksa hayal kırıklığıyla çepeçevre kuşatılmış mıydım bilemiyordum.

Gururumu korumak için çareyi "Şöyle aptal şakalar yapmaya devam edersen hazır yolun başındayken bu işi noktalayacağım!" diye çemkirmekte buldum.

Kahkahaları aniden kesildi. Ama buram buram öfke ve uyarı karışımı kokan sözlerime hiç aldırmamış gibi yine

başka diyarlarda otlanarak gizemli bir tonda "Şaka değildir belki de... Benimle evlenmek istemez misin?" diye sordu.

Bu adamın kafasının taştan olup olmadığını merak ediyordum. Sorusunda ciddi miydi kestiremiyordum ama ciddi olmadığını varsayarak terslendim. "İstemem," dedim. Gururumu oyuncak yapmasına izin vermeyecektim.

Fakat o yanıtımdan tatmin olmadığını belli edercesine tüm ciddiyetini takınıp "Niye?" diye sordu. Sanırım yanıtımı onun nezdinde geçerli bir yanıt değildi. Belki de bu sorunun doğru cevabı bu değildi. Sonuçta verdiğim yanıt Uygar Asiltürk'ün sarsılmaz karizmasına indirilen ağır bir darbeydi. Ve Uygar'ın darbeci zihniyeti sevmez gibi bir hali vardı.

"İstememde ondan!" diye direttim. Uygar Asiltürk yanıtımı beğenmedi diye ona, onun duymak istediklerini söyleyecek, onun tatminsiz bünyesini tatmin etmesini sağlayacak değildim!

İnadıma inatla karşılık verip ısrarla "Peki, ama niye?" diye sordu. Sanki bu soruya vereceğim yanıt hayati önem taşıyormuş gibi gözlerimin içine anlamlandıramadığım bakışlarla bakıyordu.

Afalladım! Şaşkınlıkla "İstemek zorunda mıyım? Hayır, zorundaymışım gibi davranıyorsun da!" diye bir şeyler saçmaladım ama söylediğim her kelime daha ağzımdan çıkar çıkmaz büyük bir pişmanlık duydum.

Çünkü dudaklarımın arasından istem dışı olarak dökülen cümlelerle gözlerindeki ışığın yavaşça sönüşüne şahit oldum. Sanki yoğun bakımdaki bir hastanın fişini çekmiş ve hayatına son vermişim gibi bir his tüm benliğimi ele geçirirken diğer tarafta Uygar'ın gözlerinde gördüğüm yeni duygunun isminin kesinlikle hayal kırıklığı olduğunu biliyordum.

Alt dudağımı sertçe ısırıp özrü olmayan kabahatimin etkilerini daha net görebilmek için masum gözlerle yüzüne baktım. Eakat Uygar, her nasılsa kendini çabuk toparlamış, ifadesiz bir hale bürünmeyi başarmıştı. Ben, onun gönlünü nasıl alacağımı düşünürken o, hiç ummadığım bir anda yine kibirli kimliğine geçiş yaptı. "Her kız benimle evlenmek ister..."derken burnundan kıl aldırmıyordu.

Sinirlenmiştim! Zaten kabahat onda değildi. Onu kırdığını düşünüp bir kemirgen gibi kendini için için kemirendeydi. "Ben istemem!"

"Gencim, yakışıklıyım, karizmatiğim, zenginim... Ve bir sürü neden daha... Bu kadar meziyetim varken senin *ben istemem* diye bir masal tutturmanın sebeplerini merak etmiyor değilim. Yoksa istemem yan cebime koy taraftarlarından mısın?" derken kibri ***küçük dağları ben yarattım*** seviyesini aşmış resmen orta yükseklikteki dağları zimmetine geçirmeye kadar ulaşmıştı.

Evet, evet! Bu adamı öldürecektim! Kesinlikle bu adamı öldürüp en azılı katiller listesine adımı altın harflerle kazıtacaktım. Bir insan nasıl böyle kendini beğenmiş bir ukala olabilirdi anlamıyordum. Ama düşündüm de... Aslında Uygar'ın bir suçu yoktu. Asıl suç bu adamın egosunu yıldızlara ulaştırmayı başaran yılışık zihniyetli aptal kızlardaydı. Uygar bey kendini bulunmaz Hint kumaşı zannediyor olabilirdi fakat benim nezdimdeki kumaşı, sosyete pazarında satılan beş liralık tişörtlerle eşdeğerdi!

Zor olsa da öfkemi akşam yemeği niyetine yuttum. Önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi "Evet, belki öyledir," dedim. Hemen ardından "Ama saymakla bitiremediğin bu meziyetlerin benim gözümde seninle evlenmek için yeterli sebepler değil. Ve ben senin etrafını çeviren o aptal kızlardan da değilim..." diyerek gözlerimi gözlerine sabit-

leyip söylediklerimin etki alanını genişletmeyi amaçladım. Hemen ardından "Söylediklerinden amaçladığın yönde etkilenmedim! Aksine çok itici!" diye devam edip masadan bastırılmış bir hiddetle kalktım. Mutfağa doğru yürürken bir an durakladım ve yüzümü ona doğru dönmeye tenezzül etmeden son darbeyi de vurmaktan hiç çekinmedim.

"Ha! Unutmadan... Meziyetlerinden birini de saymayı unuttun... Şu saydıklarınla ben ve benim gibi kızların gözünü boyamaya çalışman ne tür bir su katılmamış salak olduğunu açıkça gösteriyor... Bence çok önemli bir meziyet..."

Suç Ve Ceza

Uygar, Sedef'in ani çıkışıyla afallasa da daha fazla genç kızın üzerine gitmemeyi tercih ederek sustu. Nişanlısı, kendisinin de söylediği gibi şimdiye kadar tanıdığı diğer kızlara hiç benzemiyordu. Biraz... Değişik bir tipti. Ve bam teline basıp onu sinirlendirmek hiç akıl kârı değildi. Genç adam, en azından amaçları doğrultusunda onun saldırılarına saldırıyla karşılık vermeyecek, sessiz bir barış antlaşmasını tek taraflı imzalayacaktı. Şimdilik...

Sedef'in vurkaçından sonra bir müddet kendini mutfağa kapatmasına sesini çıkarmamış, genç kızın salona dönmesini sabırla beklemişti. En nihayetinde Sedef de çakma nişanlısını kıvrandıran bir bekleyişin içine sürüklememişti. Öfkesi biraz yatışınca salona dönmüştü. Ardından dakikalar önce yaşanılan gerilimi yüksek anları ikisi de hiç yaşamamış gibi davranıp koyu bir sessizlik eşliğinde yemeklerini yemişlerdi.

Şimdi ise Sedef mutfağı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirmek gibi işlerle meşguldü. Uygar'sa salonda sıkıntıdan patlıyordu. Aslında hazır Sedef mutfaktayken eve

gidince yapması gereken birkaç işi burada halletse iyi olurdu ama tabletini yanında getirmemiş, arabada unutmuştu. Çünkü Sedef'in büyüsüne kapılınca aciliyeti olan işler bile hafızasından çıkıyordu.

Sehpanın üzerinde Sedef'in laptopunu görünce aklında yeni bir fikir belirdi. En azından Sedef'i görünce aklından çıkan ancak şu an hatırlayabildiği o çok önemli olan e-mail gelmiş mi gelmemiş diye baksa iyi olurdu. Hiç değilse bir fikir sahibi olur, eve gidince de yolunu ona göre belirlerdi.

Hoş, bunun için cep telefonunu da kullanabilirdi ama o, laptop veya tablet varken işlerini cep telefonundan ayarlama taraftarı değildi. Küçücük ekrana bakıp işlerini o ekran üzerinden halletmekten hoşlanmıyordu. Çok mecbur kalınca bunu yapıyordu ama şu an koskoca laptop bomboş dururken telefonla oyalanmaya gerek yoktu. Diğer türlüsü daha hızlıydı.

Düşüncesini uygulamaya geçirmek için öncelikli olarak yapması gereken bir şey vardı. O şey tabii ki de Sedef kaynaklı diplomatik izni almaktı.

Yerinden kalkıp mutfağa doğru ağır adımlarla yürüdü. Kapının önüne gelince pervaza yaslanarak içeride derleme toplama işleriyle meşgul olan güzel nişanlısına gülen gözlerle baktı. Sedef, genç adamın daha önce hiç şahit olmadığı bir uysallıkla işlerini hallederken âdeta seyirlik bir manzara sergiliyordu. Onu, bu haliyle sonsuza kadar izleyebilirdi.

Tabii manzarası Sedef'in "Ne yapıyorsun sen orada?" diye sormasıyla bölünmeseydi.

Genişçe gülümseyerek "Hiç," dedi. "Sadece önemli bir e-mail bekliyorum da laptopunu kullanabilir miyim, diye soracaktım. Tabletimi yanımda getirmeyi unutmuşum."

Sedef, genç adamın açıklamasını, hafiften kuşkulu gözlerle tartar gibi yapıp değerlendirmeye aldı. Sonra aklına

gelen şeyle sinsice gülümseyip "Cep telefonun yok mu senin?" diye iğneleyici bir tonda konuştu.

Uygar, memnuniyetsizce yüzünü buruşturup "Var ama laptop varken telefonla uğraşmak istemedim," diyerek açıklama getirdi. "Yine de kullanma dersen mecburen telefonumdan halledeceğim."

"Peki, kullan bakalım."

Genç adam, Sedef'in çok fazla sorgu sual işine girmeden izin vermesine şaşırsa da genç kızın her an fikrinden cayması gibi bir ihtimal olduğunu bildiği için onun çabuk pes etmiş olmasını üstelemedi.

"Teşekkür ederim," deyip hızlı adımlarla salona döndü ve sehpanın üzerinde duran laptopu eline aldı. Sedef içeri dönmeden işini bitirmek, sonra da arta kalan bütün vaktini sadece güzel nişanlısıyla baş başa geçirmek istiyordu. Bunun için az zamanı vardı ve acele etmesi gerekiyordu.

Laptopla beraber salondaki geniş ve rahat koltuğa kuruldu. Hızlı ama zarif hareketlerle cihazın açma tuşuna basıp karanlık ve boş ekranın aydınlanmasını sabırla bekledi. Cihazın tamamen açılması için bir süre daha beklerken bir anda nişanlısının Facebook sayfasını karşısında bulunca şaşırdı.

Belli ki nişanlısı laptopunu kapatırken çıkış yapmayı unutmuş, sadece bilgisayarı kapatmıştı. Üstelik genç kız e-mail adresini ve şifresini otomatik olarak kaydettiği için hesabın açılması için sadece enter tuşuna dokunmak yeterliydi.

Ama Facebook hesabı nişanlısının özeliydi. İçinde aniden parlayan hesabı kurcalama isteğini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Hayır, bunu yapamazdı! Eğer öyle bir şey yaparsa Sedef kendisini parçalardı.

Kalbiyle aklının derin muhasebesi sonucunda kalbine

söz geçiremedi. Sonunu bile bile kendini tutamadı. İçindeki "Bakmalısın! Hem o senin nişanlın, ne özeli!" diyen sese kulak verdi ve elleri titreyerek enter tuşuna dokundu. Zaten kulak astığı tarafı doğruyu söylüyordu. Sedef kendisinin nişanlısıydı! Üstelik birbirlerinin Facebook hesaplarında ekli bile değillerdi. Bu küçük ayrıntıyı da aklının bir köşesine not etti.

Hesap açılır açılmaz öncelikli olarak baktığı şey kırmızı kırmızı parıldayan *gelen kutusu* sekmesiydi. Sedef'in üç yeni mesajı vardı. Hiç tereddüt etmeden gelen kutusu sekmesine tıkladı.

Birinci mesaj, Ayşegül diye birindendi. Sedef'in bir arkadaşı olmalıydı. Şöyle bir göz gezdirip bu mesajın zararsız olduğuna kanaat getirerek ayrıntıları okumadan diğerine geçti.

Diğer mesaj, tuhaf bir nicki olan bir kullanıcıdandı. Onun mesajını hiç düşünmeden yoğun bir öfkeyle açtı. Tehlikeli olabilirdi! Ama mesajın içeriğinin düşündüğü gibi bir tehlike arz etmediğini görünce rahatladı.

"Sayfamı beğenir misin?" diye saçma bir not eşliğinde atılmış bir sayfa linki vardı. Linke tıkladı ama sağlamdı. Saçma sapan bir içerik değildi. Gerginliğinden sıyrılıp rahat bir nefes aldı.

Üçüncü mesajsa, Gökhan isimli bir adamdandı. Memnuniyetsizce kaşlarını çattı. Sonra tereddüt bile etmeden mesajı açtı. Fakat açar açmaz gördüğü manzarayla kan beynine sıçradı. Herifin teki nişanlısına ***"Selam güzelim. Tanışalım mı?"*** diye yazmıştı.

Okkalı bir küfür savurdu. O Gökhan denen adamın önce bu mesajı yazan parmaklarını teker teker kıracak, sonra da onu öldürecekti! Hiç kimse Uygar Asiltürk'ün nişanlısına böyle bir mesaj atamaz, *güzelim* diye hitap edemezdi!

Adama geri dönüş yapmaya hazırlandığı sırada Sedef'in "Ne yapıyorsun sen?" diye sormasıyla kendine geldi.

Karşısında dikilip havluyla ellerini kurulayan ve tuhaf bakışlarla kendisine bakan kızı görünce ne yapacağını bilemedi. Lakin bu bilinçsizliği uzun da sürmedi. Ne olacaksa olsun düşüncesiyle kıskançlığının mantığını ele geçirmesine izin verdi. Gözlerini kısıp laptopun ekranını genç kıza doğru döndürdü ve "Bu ne?" diye gürledi.

Sedef, şaşkınca önce Uygar'a sonra elinde tuttuğu cihaza baktı. Ardından gördüğü şeyle gözleri kocaman açılırken "Sen benim özelimi mi karıştırıyorsun?" diye bağırdı.

Uygar da genç kıza ayak uydurup bağırmasına eşlik etti. Küstahça "Biz nişanlıyız! Ne özelinden bahsediyorsun sen!" diye homurdandı.

Onun bu denli küstah olması Sedef'i çileden çıkarmaya yetti de arttı. "Uygar! Beni delirtme! Bunu kaçıncı kez söylüyorum bilmiyorum ama artık anlasan iyi edersin! Biz gerçekten nişanlı değiliz! Her şey bir oyundan ibaret! Anlıyor musun beni! Sah-te!"

"Gerçek veya sahte! Şu an sen benim nişanlımsın ve beni aldatmana asla izin vermem!"

İşittikleriyle kontrolden çıkıp sinirli bir kahkaha atan Sedef, "Aldatmak mı? Güldürme beni Uygar! Ne aldatması! Adamı tanımıyorum bile!" derken dişlerinin arasından konuşuyordu.

Uygar, şüpheli gözlerle nişanlısına bakıp "Gerçekten tanımıyor musun?" diye sordu. Sorusunu sorarken duymak istediği şey biraz önce kızın dudaklarından dökülen sözlerin aynısıydı.

İstediği de oldu. Sedef tartışmaya açık olmayan bir tonda "Tanımıyorum!" dedi.

"Tamam, sana inanıyorum!" diyerek beyaz barış bayrağını çeken Uygar, rahatlamıştı.

"Hadi ya! Ne kadar mutlu oldum bilemezsin! Hem sen önemli bir e-mail beklemiyor muydun? E-maile bakacağım deyip hangi hakla benim Facebook hesabımı karıştırırsın!"

Genç kızın sözlerinin gerçekliğiyle biraz utandı. Hafifçe iç çekip "Gerçekten de e-mail bekliyordum," diye yanıt verdi.

İnanmadığını belli edercesine alayla "Eee sonra?" diye sordu, Sedef.

"Sonrası kendiliğinden gelişti işte."

"Hadi ya! Ciddi misin? Öyleyse bir problem yok. Ne de olsa sonrasında kendiliğinden gelişmiş, her şey. Bunda senin ne suçun var ki, değil mi?" Histerik bir kahkaha attı. Ama öfkesini frenlemek her geçen dakika güçleşiyordu. Bu adamın üstüne vazife olmayan işlere sürekli burnunu sokması genç kızı çıldırtıyordu. Ellerini uzatıp sinirlice "Laptopumu ver!" diye tısladı.

Uygar'sa bu isteğe kulak asmadı. Laptopu hafifçe kendisine doğru çekerken "Olmaz," dedi. "Henüz işim bitmedi!"

Çakma nişanlısının pişkinliği yüzünden metris cezaevinin en daimi mahkûmları arasına adını yazdırma durumu çok yakındı. Bu adam çok fazla olmuştu. Artık ipleri eline almanın vakti gelmişte geçiyordu.

"Beni ilgilendirmez! Hemen laptopumu ver!" diye bağırırken karşısındaki adam hâlâ sükûnetini koruyarak kendi tepkilerini izliyordu.

Konuşmanın yersiz olduğunu o an anladı. Vücudunu öne doğru uzatıp laptopunu almaya yeltenince Uygar, tek bir el hareketiyle onu durdurdu. Genç adam, kararlılıkla "Aklından bile geçirme!" diye emretti.

Ama bununla da kalmadı! Sedef tekrar atak yapmaya hazırlandığı sırada Uygar, bileklerinden kavradığı genç kızın narin bedenini kendi bedenine doğru çekerek onu kucağına oturttu. Sedef'in aklını dağıtıp geçen bir yakınlıkla er-

keksi dudaklarını genç kızın dudaklarına doğru yaklaştırdı. "Uyarılarımı dikkate alsan iyi olur, sevgilim! Yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım!" derken oldukça baştan çıkarıcıydı.

Bu yakınlıkla aklı iyice karışan zavallı Sedef, "Ne... Ne cezası?" diye kekelemekten kurtulamazken Uygar, nişanlısının kendisine karşı bu kadar duyarlı olmasından dolayı memnuniyetle sırıttı.

"Sonra gösteririm," deyip Sedef'i şaşkın ördek yavrusu gibi öylece bıraktı. Öncelikli olarak halletmesi gereken işleri yapmaya koyuldu. İşi bitince söz verdiği gibi cezasının içeriğini nişanlısına nakten göstermek istiyordu.

Genç kızın, içine düştüğü şaşkın ruh halinden ve küçük dilini yutmuş gibi davranmasından yararlanıp işe önce Sedef'in hesabından kendi hesabına arkadaşlık isteği göndermekle başladı. Ardından çevik bir hareketle cep telefonunu çıkarıp o isteği kabul etti.

Genç kızın *ilişkisi yok* olan ilişki durumunu çabucak *Uygar Asiltürk ile nişanlı* olarak güncelledikten sonra ayarlar bölümünden beğenmediği kısımları değiştirdi.

Bildirimlere tek tek baktı. Bildirimlerin arasında bir fotoğrafa gözü takıldı. Hiç düşünmeden o fotoğrafı açtı. Fotoğrafta Sedef ve başka bir bayanın resmi vardı. İkisi birbirine sarılmış, pervasızca gülümsüyorlardı. Fotoğrafı paylaşan profilin sahibine baktı. *Belçim Yılmaz* yazıyordu. Fotoğrafın açıklamasına ise şu not düşülmüştü: "*Birlikte gülebildiğiniz insanlar kadardır, hayat...*"

O notun altında yatan manayı düşündü. Nişanlısının çikolata kahvesi gözlerinde sıcacık sevgi parıltıları vardı. Belçim'in çivit mavisi bakışlarında da aynı duyguyu gördü ve çok yakın olduklarını düşündü.

İster istemez meraklandı. Belirli şeyler dışında Sedef

hakkında aslında çok da fazla şey bilmiyordu. Merakına yenilerek "Bu kim?" diye sordu.

Bilgisayarın ekranına kilitlenerek yaptığı işe iyice odaklanan adamın yüz hatlarını inceleyen gözleri, Uygar'ın sorusuyla ekrana yöneldi. Ekranı kaplayan fotoğrafı görünce bakışlarındaki karmaşa son buldu. Gözbebeklerinde başlayan gülümsemesi, dudaklarına kadar genişledi. Melodik sesiyle "Belçim," dedi.

Uygar, Sedef'in ses tonundaki şefkati hemen algıladı. İsminin Belçim olduğunu zaten görmüştü. Uygar'ın asıl merak ettiği Belçim ve Sedef'in yakınlık derecesiydi. Birbirlerine bu denli sevgi dolu baktıklarına göre fazlaca yakın olmalılardı. Saçma olduğunu bildiği halde o yakınlığı kıskandı. Sedef'e en yakın kendisi olmak istiyordu. "Arkadaşın mı?"

"En yakın arkadaşım," dedi, Sedef hiç ikiletmeden.

"Hımm anladım. Hiç görüşmedik, denk gelmedi sanırım," dedi kararsızca. Sedef'in kendisini en yakın arkadaşıyla tanıştırmamasına biraz bozulmuştu.

"Görüşememeniz normal çünkü o burada değil!"

Bu defa Sedef'in ses tonunda başka bir şey vardı. Sanki daha fazla soru istemez gibi kısa ve netti yanıtı. Uygar üstelemedi. Facebook hesabını izinsiz karıştırdığı için nişanlısı zaten kendisine sinirliydi, daha fazla damarına basmak istemedi. Uyarıyı algıladı.

Bu *en yakın arkadaş* meselesini bir kenara bıraktı mecburen. Sedef'in hesabı üzerinde yaptığı düzeltmelere geri dönerek hızlıca devam etti.

Nişanlısının arkadaş listesindeki tipini beğenmediği hemcinslerini çıkarmaya karar verdi. Ve kararını uygulamaya koydu da... Sedef'le aynı soyadı taşıyan akrabaları haricinde tek bir erkek sinek bırakmayana kadar listeyi te-

mizledi. Akraba olup da aynı soyadı taşımayanları kurunun yanında yaş misali yakrığı gerçeğini ise hiç umursamadı.

Ve en son hamlesi kucağındaki genç kızı kendine doğru çekmekti. Başını başına yasladı. Öz çekimsiz olmazdı. Gözlerinin önünde bir rüya gibi gelişen olaylara yetişemeyip tepkisiz kalmak zorunda kalan Sedef, Uygar'a ayak uydurmakla meşguldü.

Uygar, cep telefonunun kamerasını açıp birkaç poz arka arkaya çekti. Bu da tamamdı. Lakin fotoğrafları internete yüklemeden önce yapması gereken son bir şey daha vardı. Unutmamıştı!

Zaten neredeyse kendisiyle bitişik bir halde bulunan Sedef'i mümkünmüş gibi daha fazla kendi bedenine çekip fısıltı halinde çıkan sesiyle "Suçun nişanlına karşı gelmiş olmakla sabit kılındı... Ve cezan ise," deyip genç kızın bir şey söylemesine fırsat tanımadan biçimli dudaklarını onun dolgun, yumuşak ve lezzetinden emin olduğu dudaklarıyla birleştirdi.

İstediği karşılığı hiç beklemeden alınca dudakları hoşnut bir tebessümle kıvrıldı. Etrafını çepeçevre kuşatan büyüyle bütün zaman kavramlarından soyutlanırken anın tadını çıkarmaya odaklanmıştı. Öncesini ve sonrasını hiç düşünmedi. Sadece Sedef'in dudaklarını kana kana içip susuzluğunu giderdi.

Kendi buluşu olan bu Uygar Asiltürk menşeli ceza ile adını Türk Ceza Kanunu'na altın harflerle kazıtma ihtimali kuvvetle muhtemeldi.

Değişim rüzgârları onları sarıp sarmalarken Sedef de bu değişim rüzgârının kendilerini kuşattığının farkındaydı. Bilmediği tek nokta bu rüzgârda savrulmaya gönüllü olup olmadığı konusundaydı. Dudaklarının üzerinde oyalanan o kor ateşte bütün hücrelerine kadar ısınmak istiyordu ama yanıp kül olmaktan korkuyordu.

Neden?

Değişen dengeler...

Bazen kendisinin dışında gelişen olaylara kapılıp gitmek veya olduğun yerde takılıp kalmak, gerçekle uzaktan yakından alakası olmadığını bildiği halde *ben böyle mutluyum* kafasını yaşamak konusunda niçin tereddütte kalırdı insan?

Bir başkası tarafından kırılıp parçalarına ayrılmış, kırıklan ömrüne batıp izi kalacak yaralar bırakmış ve daha yeni yeni toparlanmaya başlamış kalbini, yeniden ve hesapsızca bir başkasının ellerine teslim etmeye gönüllü imajı çizmek, çok mu aptalca?

Evet! Aynı yerden üstelik bu defa daha güçlü bir yıkıma uğrayacağını bilerek, o filmin sonunu görmüş ve *mutlu son* ile bitmediğini bizzat tecrübe etmiş biri olarak aynı filmi tekrar izleyip farklı bir *son* beklemek oldukça aptalcaydı! Ama ne fark ederdi? Aşkın akıllıca bir his olduğunu ve onun olduğu yerde mantığın barınabileceğini kim söylemişti ki!

Dizginlenebilir miydi aşk? Sol göğsünün hemen alt tarafında bir çağlayan varmışçasına kalbi gürül gürül ona doğru

akarken inkâr cümleleriyle oyalanmak... Fayda getirir miydi? Zaten aşk en büyük aptallık değil miydi?

Kalbim raydan çıkmasına ramak kalmış hızlı tren gibi Uygar Asiltürk'e doğru son sürat ilerlemekte oldukça ısrarcıyken mantığımın son kalan kırıntıları, gidebileceğim en uzak mesafeye kadar arkama bile bakmadan ondan kaçmamı söylüyordu.

Ama ben ne yapıyordum?

Artık çakma olduğu konusunda şüphe duyduğum nişanlımın, son model BMW'sinin ön koltuğuna kurulmuş, sabah arayıp beni bilgilendirdiği, mutlaka katılmamız gerektiğini belirttiği yakın arkadaşlarından birinin doğum günü partisine doğru onunla yol alıyordum.

Hem de Uygar Asiltürk'ün nişanlısı sıfatıyla! Hem de süsümden püsümden ödün vermeyerek! Hem de Uygar'ın beni beğenmesi için ekstra bir özen göstererek! Vurun beni!

Peki, benim ona karşı gösterdiğim bu yoğun ihtimamın karşılığı olarak sevgili tartışmalı nişanlım ne yapıyordu? Hadi bilin bakalım, beş bin puan değerinde bir soru bu!

Ya da sizi beyin fırtınasına kurban vermeden, cevabı ben söyleyeyim... Koskoca bir *hiçbir şey*...

Şöyle ki sevgili çakma nişanlım beni almaya geldiğinde önce huzursuzluk sendromu geçirmemi sağlayan delici gözlerle bana bakmış, sanki içine kış uykusundan yeni uyanmış bir ayı kaçmış gibi ağzının içinde tuhaf sesler çıkartarak kendi kendine bir şeyler homurdanmıştı. Sonra ise bana hiçbir şey söylemeye tenezzül etmemişti. Tek bir kelime bile olsun söylememişti! Öküz!

İçimin başköşesine davetsizce kurulan hayal kırıklığının benliğimde açtığı delik, tarifi ve tamiri mümkün olmayacak cinstendi. Sonsuz kadar büyük ve derindi.

Ama biliyor musunuz? Böylesine zırvalamam normal

bir davranış biçimi değildi. Her zaman övünç kaynağım olan mantığım nerelere kaybolmuştu benim? Nasıl devre dışı kalabilmişti? Tepinerek mantığımın tekrar bana dönmesini istesem... Geri verirler miydi ki?

Mantık dışı davranışlarım yüzünden kafamın içinde dönüp duran sorular silsilesiyle infilak etme noktasına gelen beynimin içler acısı durumuna üzülürken hemen akabinde cevaplarını bir türlü bulamadığım sorular kümesinin yanıtlarının bende olmadığını, yanlış bir iz üzerinde olduğumu idrak ettim.

Üzüntümü serinlemesi için bir kenara bırakip düşüncelerimin kelimelere dökülmesine engel olamadım. Anlık bir şuursuzlukla tüm soru işaretlerini ortadan kaldıracak ve kilitli kapıları açabilecek anahtarın mevcut olduğu kişiye "Uygar, neden?" diye sorarken buldum kendimi. Yanıt olarak ne işitmek istediğimi ise kesinlikie bilmiyordum.

Ayrıca faili olduğum bu beklenmedik çıkişa da çok şaşırmıştım. Ancak dudaklarımın arasından aniden firar eden kelimeler ile şaşkinlığa uğrayan taraf sadece ben değildim...

Uygar, içinde ismi geçen soru ile bakişlarını odakladığı yoldan birkaç saniyeliğine çekip anlamaz gözlerle yüzüme baktı. Ardından kaşlarını çatıp, gözlerini iyice kistı. Kendi kendine durum değerlendirmesi yapıyor gibi bir hali vardı.

Muhtemelen de olay tam düşündüğüm gibiydi. Neticede düşüncelerimde yanılmadığım fazla zaman geçmeden, yalnızca saniyeler sonra ortaya çıktı. Uygar, sorunun muhatabı olduğunu anlayınca "Ne, neden?" diye sordu. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı.

Çakma nişanlımın daimi abonesi olduğu şaşkın balık hallerine zoraki gülümsedim. Demek ki anlaşılır olabilmek için daha açıklayıcı cümlelerle sorunumu dile getirmeliydim. Öyle de yaptım. Derin ve sıkintılı bir nefes alıp

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. "Sanki... Sanki... Gerçekmiş gibi..." diye açıklama getirirken içimi elmadaki kurt gibi kemiren, beni huzursuz eden rahatsızlığımı kelimelere dökmeyi nihayet başardım.

Buna karşılık ayrıntılı soruma detaylı bir yanıt vermesini beklerken Uygar, benim beklentilerim doğrultusunda davranmadı. Hiç düşünme gereği bile duymadan kısaca "Gerçek zaten," diye cevapladı.

Dudaklarından kayıp giden sözlerde tek bir tereddüt ifadesi yoktu. Gerçekten de *gerçek* olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama öyle olmadığını her ikimizde biliyorduk.

Yanıtından tatmin olmadım. Öfkemi serbest bırakarak "Nasıl gerçek ya?" diye bağırdım. "Anlaşmamızda bu yaptıkların var mıydı? İlişki durumu değiştirmeler, fotoğraf çekimleri, öpücükler... *Sevgilim*, diye hitap etmeler, kıskançlık krizleri, yapışık ikiz gibi sürekli dip dibe gezmeler..." diyerek saman alevi gibi ani bir parıltıyla parlayan öfkemi dizginleme ihtiyacı duymadım. Her şeye rağmen sadece gerçekleri duymak istiyordum. Ve Uygar, o gerçekleri bana söylemeden ablukam altından kurtulamayacaktı! Bu defa kesinlikle kararlıydım!

İlk önce dudaklarını birbirine bastırıp susmayı tercih eden çakma nişanlım, sonradan fikrini değiştirdi. Daha fazla sessiz kalıp sinirlerimi zıplatmadı. "Bunlar olması gereken şeyler Sedef," diye yanıtladı. Ardından "Eğer böyle davranmazsak her şeyin bir oyun olduğu anlaşılır. İstediğin bu mu? Ayrıca niye kendi kendine bütün bunlara bir anlam yükleme ihtiyacı hissediyorsun ki? Ha eğer sorun paraysa merak etme! Bana yaptığın her iyiliğin karşılığını misliyle alacaksın!" diye devam ederken ses tonu oldukça sertti.

Çenesindeki kaslar gerilmişti. Ve bana, yaptığı her hareketin, davranış biçiminin sebebi olan gerçekleri tüm çıplaklığıyla açıklamıştı.

Öyle ya... O âlemde her şey parayla dönüyordu ve ben her defasında bunu unutma aptallığına düşüyordum. Oysa ki tüm bu davranışların tek bir açıklaması olabilirdi ve onu da Uygar yapmıştı. Daha fazla sorgulamanın bir yararı yoktu. Kabullenmeliydim...

Söylediği her kelime yüzüme okkalı bir tokat gibi çarpıp geçse de acımı saklı tuttum. Tenime cam kırıkları gibi batıp beni paramparça eden sözleri umursamıyormuş gibi davrandım. Sesimin kırgın çıkmasına engel olmaya çalışarak bezgince "Teşekkür ederim. Çok iyisin," dedim.

Söylenmesi gereken birçok söz, verilmesi gereken çeşitli tepki örnekleri vardı ama sevgili çakma nişanlım, bende ne tepki verme ne de konuşma isteği bırakmıştı. Artık onun için daha fazla nefesimi tüketmeyecektim.

Uygar'ın dile getirdiği gerçekler karşısında aldığım nihai karar, sessiz kalmaktı. Zavallı kalbim maraton koşmuş gibi yorulmuştu, çünkü. Daha fazla konuşup gururumu yerle bir etmenin, kendimi küçük düşürmenin bir manası yoktu. Zaten buna katlanamazdım.

Sustum... Aldığım karara şiddetli bir bağlılıkla sadık kalarak doğum günü partisinin yapılacağı gece kulübüne gidene kadar içimde kopan fırtınalara rağmen sustum. Uygar da bana uyarak tek kelime etmediğine göre bu konu zaten burada kapanmıştı ve ben de boyumun ölçüsünü çok güzel almıştım.

Sınırları zorlamamak konusunda artık uzmanlaştığıma göre bundan sonra ayağımı denk almalıydım. Olmayan şeyleri var gibi gösteren halüsinasyonları zihnimden defetmeliydim.

Ne de olsa istediğim sadece gerçekler değil miydi? Sonuç olarak Uygar'ın söylediği her şey kelimesi kelimesine yadsınamaz bir gerçekti...

Peki, o gerçekler neden bu denli can acıtıcıydı? Benliğime hâkim olan bu duygunun adı, neden hayal kırıklığıydı? Niçin ağlamak istiyordum? Ne bekliyordum ki! Uygar'ın tüm sorularıma karşılık tek yanıt olarak "Çünkü seni seviyorum," demesini mi?

Ah kalbim! Olmayacak duaya âmin, dememeyi keşke böylesine nefes kesici ve yaralayıcı acılara boğulmadan öğrenebilseydin...

Davetsiz Misafir

Genç kızın suskunluğa gömülmesi hem içini acıtıyor hem de sinir kat sayısını ikiye katlıyordu. Öfkesini kontrol altında tutamadığı ve onu böylesine kırdığı için kendisine binlerce kez lanet etti. Neden hep böyle oluyordu? Neden hep kırmak istemediği halde Sedef'i kırıyordu? Oysa ki biraz daha sakin kalabilse her şey bu kadar çözümsüz olmayacaktı.

Yine pişmandı... Ama pişmanlıkları yaptığı hataları hiç yapmamış gibi olmasını sağlamıyordu. Yapılacak daha iyi hır şeyin olmadığı bilinciyle sustu. Ne kadar konuşmaya çalışsa, öyle söylemek istemediğini açıklasa nafile... Biliyordu ki, Sedef kendisini dinlemeyi reddedecek üstüne bir de savunma mekanizmasını devreye sokup araya aşılmaz duvarlar örecekti.

Bunun için dilemesi gereken özrü, açıklamak istediği gerçekleri ileri ve daha sakin bir zamana erteleyerek sessizliğini korudu.

Ama bilmiyordu ki söylemeyi ertelediği her kelime, her cümle aleyhine işleyen bir çarkı hızla döndürüyordu. Se-

def'in kendisinden fersah fersah uzaklaşmasını sağlıyordu. Korktuğu aşılmaz duvarlar böyle daha hızlı örülüyordu.

Bilseydi... Belki her şey daha farklı ve acısız olurdu...

***

Uygar, doğum günü organizasyonunun gerçekleştiği gece kulübüne gelince BMW'sini yumuşak bir hareketle durdurdu. Valeye arabayı teslim etmek için tam bir beyefendi edasıyla zarifçe aşağı indi ve anahtarı genç çocuğa teslim etti.

Sedef'in kapısını açmak için onun tarafına doğru çevik adımlarla yürümeye başladığı sırada genç kız onu beklememiş, arabadan çoktan inmişti. Uygar, aralarında esen soğuk rüzgârları yok etmeye uğraşırken Sedef'in buna kayıtsız kalmasına ve buz kütleleri gibi soğuk davranışlarına içerlese de sesini çıkarmadı. Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Lakin nişanlısının gönlünü almak için elinden gelenin fazlasını yapacak hemen pes etmeyecekti. Bu nedenle Sedef'in şimdilik kendisine soğuk davranmasına izin verdi. Genç kızın siniri geçene kadar bu sevimsiz duruma mecburen katlanacaktı.

Nişanlısıyla aralarındaki mesafeyi kapatmak için seri birkaç adım daha atarken bakışları genç kızın akılları zorlayan görüntüsüne bir kez daha takılı kaldı. Zaten gözlerini ondan alamıyordu. Kendisine sunulan bu eşsiz manzara karşısında hem gözleri ateş saçan kıvılcımlarla parlıyor hem de okkalı bir küfür savurma arzusu duyuyordu. Ve kendini zor tutuyordu.

Daha en başından Sedef'e ambargoyu koymalı üzerindeki elbiseyle buraya gelmesine izin vermemeliydi! Çünkü

genç kızın bu görüntüsü toplum sağlığı için kesinlikle büyük bir tehditti! Aklı başında olan her erkeği büyüleyebilecek ve kalp krizi geçirmesine neden olacak cinstendi!

Elinde tuttuğu kabanı giymesini istese de içeri girince genç kızın kabanını çıkarmak zorunda olduğunu biliyordu. Yani şu an o kabanı zorla Sedef'e giydirse bile üzerinde sadece birkaç dakika kalacaktı. O yüzden bu geçici bir çözüm sayılırdı. İçeride de kabanla oturmasını isteyecek değildi ya! İstese miydi acaba?

Aslında en iyisi, hazır yol yakınken partiye katılmaktan vazgeçip nişanlısıyla onun evinde baş başa vakit geçirme yoluna gitmek, güzel nişanlısını sadece kendisine saklayarak bu zevki tek başına yaşamaktı. Bunu daha önce aklına getirmediği için kendine lanet okudu. Bencilce olduğunu biliyordu ama söz konusu Sedef olunca kendisini tanıyamıyordu. İlk defa bir kadını bu denli sahipleniyor ve kıskanıyordu. Öyle ki bu kıskançlık adeta onu boğuyordu.

Sedef'in, hoş kıvrımlara sahip güzel vücudunu sarıp sarmalayan, dizinin biraz üzerinde biten siyah elbisenin içinde çok güzel göründüğünü düşündü. Sıfır yaka ve kolsuz elbisenin boyun ve sırt kısmının bir bölümü siyah tüldendi. Tülden aşağısı öpücük yaka olan elbisede az bir miktar göğüs dekoltesiyle tülün gizem kattığı zarif boynu hafifçe gözler önüne seriliyor ve seyirlik bir manzara oluşturuyordu.

Aslında elbise bu küçük ayrıntılar dışında oldukça sadeydi ama onu taşıyan bedende âdeta hayat bulmuş gibi çok farklı ve şık duruyordu. Bunun Sedef'le alakalı bir keramet olduğunu düşündü. Çünkü o elbiseyi Sedef'ten başka hiç kimse böyle taşıyamazdı! Nişanlısının vücudundan başka hiçbir vücutta o basit elbise bu denli asil duramazdı.

Genç kız, kombinini siyah, topuklu ama çok yüksek

olmayan deri ayakkabılar, zarif bir bileklik ve bilekliğine uygun top küpelerle tamamlamış, şıklığına şıklık katmıştı. Elinde tuttuğu zümrüt yeşili kabanı giyse daha şık olacağını düşündü Uygar. Ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Çünkü Sedef'in o kabanı giymesini istemesinin şıklıkla uzaktan yakından ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu.

Nişanlısının kan kırmızısı rujla renklendirilmiş dudakları haricindeki makyajıysa oldukça sadeydi. Genç kızın dolgun dudaklarına bakınca kırmızının Sedef'in rengi olduğunu düşündü. Bu akşam genç kızdaki en iddialı ve göz alıcı kısım galiba öpülesi dudaklarıydı. Porselen gibi bembeyaz, ışıl ışıl ve sağlıklı teninde çarpıcı bir detay oluşturan kıpkırmızı dudaklara baktıkça içinde kaynayan ateş patlama noktasına geliyordu. Sevgili nişanlısı görünürde masum bir kız çocuğu gibi olabilirdi fakat Uygar onun içindeki alımlı kadını özverili bir kâşif gibi çoktan keşfetmişti.

Arzudan alev alan dudaklarını, hemen şimdi nişanlısının o seksi dudaklarının üzerine kapatmak ve tadına müptela olduğu o muhteşem dudakların tek sahibinin kendisi olduğunu gösterircesine orada bir hükümdarlık kurmak vardı. Bunu o kadar çok istiyordu ki duyduğu isteği anlatmak için kelimeler yetersizdi.

Sedef'i evinden almaya gittiğinde daha onu gördüğü ilk an bunu istemişti. Sonra arabada yeniden... Sonra hemen yanındaki koltukta yumuşak nefes alış verişlerini duyumsadığı her an... Ve sonra onu kırdığı zaman... Genç kızın tüm kırgınlıklarını yumuşak, şefkatli ve tutku dolu bir öpücükle eritip yok etmek istemişti.

Düşünceleri bu kadar zorlayıcı olsa da, bedeni şiddetli arzularla sarsılsa da kendini güçlükle tutmayı başarmıştı. Ona kalsa Sedef'e doğru dörtnala koşan duygularını asla dizginlemezdi. Fakat Sedef'in ürkmemesi için her şeyi

ağırdan almaya ve bu şekilde davranmaya mecbur hissediyordu. Ahu bakışlı nişanlısını ürkütüp kaçırmak istemiyordu. Zaten kendini tutamadığı her an için Sedef'in aklı yeterince karışıyordu. Genç kızın korkudan her şeyden elini ayağını çekmemesi için emin adımlarla ilerlemeliydi.

Yoğun bir kıskançlık tüm duyularını ele geçirirken sinirle dişlerini sıkınca çenesi acıyla kasıldı. Kahretsin! Bu kız... Her haliyle bu kadar baştan çıkarıcı olmayı nasıl başarıyordu ki? Çözememişti... Bu, Uygar Asiltürk için hâlâ gizemini koruyan bir soruydu.

Ona kendi gözüyle bakabilecek her erkeğin gözlerini oyabilir, Sedef'i kendisi gibi arzulayabilecek bütün erkekleri, gözünü bile kırpmadan hadım edebilirdi. Böyle bir şeyin ihtimalini düşünmek dahi kanın beynine sıçraması için yeterliydi.

Şu saatten sonra anlaşma falan hikâyeydi! Sedef sadece kendisine aitti! Varlığı, yokluğu, kaşı, gözü, dudakları, saçları, tüm vücudu, ruhu, her şeyi ama her şeyi sadece Uygar'a aitti! Başka hiçbir erkeğin nişanlısına kendisinin baktığı gibi bakmasına kati surette izin vermeyecekti!

Sedef, sonsuza kadar Uygar'a aitti! İçinde deli bir çağlayan varmış gibi Sedef'e doğru akan kalbinin hissettiği duygu yoğunluğunu bulduğu ilk fırsatta ona açıklayacak ve her şeyi ona göre yoluna koyacaktı. Kesin kararını vermişti!

Daha önce tatmadığı hisleri iliklerine kadar hissetmesini sağlayan düşler ülkesinden kopup gelmiş ve kendisine armağan edilmiş bu tatlı masal prensesini asla kaybedemezdi. Kaybetmeyecekti! Sonuçları ne olursa olsun, onun için savaşacaktı!

Çünkü Sedef'e âşık olmuştu. Kalbini ağzına kadar dolduran bu hissin adı aşktan başka bir şey olamazdı! Bütün dengesiz davranışlarının tek açıklaması işte buydu! Âşık

olmuştu! Sedef de bu gerçeği en kısa zamanda öğrenecek ve kafasının içinde dönüp duran cevapsız sorularının yanıtını en net haliyle alacaktı! Hem belki o da Uygar'ı severdi. Böyle bir şeyin ihtimali dahi genç adamı mutlu etmeye yetti.

Ama Sedef sevmese bile... Uygar'ın içini hiçbir boşluk kalmayıncaya kadar doldurup dışarı taşmaya yüz tutan bu aşk ikisine de yeterdi.

Her şeyi bir düzene sokmanın, bütün ömrünü beraber geçirmek istediği kadını ikna etmenin bir yolunu elbet bulacaktı.

Uygar'ın arkadaşlarıyla tanışma, kaynaşma faslı derken gece oldukça hızlı ilerliyordu. Sedef'in buraya gelirken Uygar'a çaktırmamak için çok uğraştığı çeşitli korkuları gün yüzüne çıkmış genç kızı bir türlü rahat bırakmamıştı. Ama şimdi bütün korkularının yersiz olduğu gayet açıktı.

Uygar'ın arkadaşlarınca kabul görmemek ve dışlanmak gibi düşüncelerle boşuna panik yapmış, zaten mevcutta var olan dertlerine bir yenisini daha eklemişti. Fakat korku senaryolarında kurguladıkları gerçek olmamış, aksine bakışlarından bile ne kadar fitne fesat oldukları okunan bir kaç tane kıskanç kız haricinde genç adamın gruptaki diğer arkadaşları oldukça sıcak davranmıştı. Durum böyle olunca da kendisini ait hissetmediği bu doğum günü partisi daha çekilir bir hal almıştı.

Organizasyon son hızıyla devam ediyordu. Kimi konuklar insanın kanını fıkırdatan dans müziklerine kayıtsız kalamamış dans ederek eğlencenin dibine vuruyorlardı. Kimileri de iyice koyulaşmış muhabbet çemberinin bir halkası olmaktan gayet memnundu. Sedef ve Uygar'ın mensubu olduğu taraf, muhabbet çemberiydi.

Çünkü Uygar, yolda geçirdikleri gergin anlar yüzünden

Sedef'in kendisine karşı olan mesafeli davranışlarından çekinmiş, bir türlü cesaretini toplayıp genç kızı dansa davet edememişti. Sedef de kendisini dansa kaldırmayacağına göre mecburen bu çemberin bir ferdi olmak zorunda kalmışlardı.

Sedef'in, arkadaşlarından birinin yaptığı espri üzerine burukça gülümsemesiyle bakışları ve düşünceleri onun üzerinde takılıp kaldı. Keşke arabada ona o saçma sözleri söylemeseydi. Keşke bütün gerçekleri hiç korkmadan, başını sonunu düşünmeden o an açıklamaya cesaret edebilseydi. Ama olan olmuştu işte. Keşkelerin şu an ikisine de bir faydası yoktu!

Kendi düşünce denizinde boğulmamak için çırpınıp duran genç adamın düşünceleri arkadaşı Kerem'in sorusuyla dağılmasaydı daha ne kadar bu mevzu üzerine kafa patlatırdı emin değildi.

Kerem, "Sayın Asiltürk bekârlığa ne zaman veda ediyorsunuz? Kesin tarih belli mi?" diye sormuştu. Sorusunu sorarken arsızca sırıtıyor, Uygar'la açıkça dalga geçiyordu.

Çünkü Kerem de, bir zamanlar Uygar'm düşündüğü gibi düşünüyordu bu mevzularda. O da aşka inanmaz ve tek kadına bağlı kalmaktan ölesiye korkardı. Uygar, bir gün onun başını da tatlı cadının birinin fena halde yakacağını düşündü ama düşüncelerini dillendirmek yerine arkadaşının meraklı sorusuna hafifçe gülümsedi.

Bu soruya Sedef'in ne tepki vereceğini merak ettiği için bakışlarını genç kıza doğru çevirip yakıcı bakişlarmı üzerine dikti. Uygar'ın gözlerini üzerine dikmesiyle yerinde hafifçe kıpırdanan Sedef'in rahatsız olduğu her halinden belliydi.

Sedef'in üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek Uygar'ın egosunu tatmin ediyor, gururunu okşuyordu. Gülümsemesi daha da genişleyip tüm yüz ifadesine yayılırken

genç kızın gözbebeklerine kenetlediği gözleriyle imalı bakışlar atmaya devam edip gizli bir anlamın yüklü olduğu ses tonuyla "Çok yakında," dedi. Ve hemen ardından arkasına iyice yaslanıp sözlerinin genç kız üzerindeki etkisini izlemeye koyuldu.

Sedef, Uygar'ın yanıtıyla nefesini tutmuştu. Şaşkınlıktan irileşen gözbebekleriyle çok tatlı görünüyordu. Genç kız, Uygar'ın değdiği her yeri delip geçen bakışlarından gözlerini çekip başka şeylere odaklanmaya çalıştı. İşte bu olmamalıydı!

Kötü kalpli nişanlısı yine aklını karıştırmaya başlamıştı. Uygar niye kendisine böyle işkence çektiriyordu bilmiyordu ama çakma nişanlısının arabada söylediği sözlerden, ortaya döktüğü gerçeklerden sonra onun arkadaşına verdiği bu yanıttan etkilenemezdi. Bunun da oyunun bir parçası olduğunu düşündü. Uygar'ın da belirttiği gibi her şey bir oyundan ibaretti ve oyunu kuralına göre oynamanın zamanı gelmişti.

Kerem, "Anlıyorum," deyip "Umarım bizi bu defa davetli listesine eklemeyi unutmazsın," diye devam edince Sedef hariç grupta bulunan herkes şen kahkahalarla güldü.

"Unutmamaya çalışırım," diye yanıt veren Uygar, arkadaşına muzipçe göz kırpıp Sedef'e doğru döndü ve "Aşkım senin hafızan kuvvetlidir. Hatırlat da bu adi adamı düğünümüze davet etmeyelim," dediği an Sedef kıpkırmızı kesildi. Onun haricindeki herkes bu defa daha şiddetli bir biçimde gülüyordu.

"Komik mi?"

Kerem'in gülerek sorduğu soruya "Bence komik," diyerek yanıt verdi.

Genç adam, ciddi bir tavra bürünerek "Düğün nasıl olsa İstanbul'da olmayacak mı?" diye sorup "Davet beklemeden

düğünü basarım bende," diye devam ettiğinde Uygar'ın hâlâ kendisine baktığını hisseden Sedef'in gözü kaçacak delik arama telaşıyla bir an için ilgisizce karşı locaya kaydı.

İşte tam o anda yıldırım çarpmış gibi kalakaldı. Karşıdaki adam kadehini kaldırıp kendisini hafif bir baş selamı ile selamlarken kulaklarını esir alan müthiş bir uğultunun arasından Uygar'ın "Maalesef bu dediğini yapamazsın çünkü düğün deplasmanda," dediğini işitmişti.

Fakat o an ilgi alanı başka bir yöne kaydığı, düşünceleri darma duman olduğu ve konunun ne olduğunu hatırlamakta zorluk çektiği için nişanlısının sözlerine odaklanamadı. Gözlerini git gide kendisine doğru çekip karanlıklara hapsolmasını sağlayan koyu lacivert girdaptan kurtarmak istiyordu ama başaramıyordu. Beyninin gönderdiği komutları uygulamayı reddeden kendi kahvelikleri söz dinlemez bir afacan gibi tek bir nokta üzerinde donup kalmıştı.

O şekilde ne kadarlık bir süreyi tüketti bilemedi. Zaman kavramı anlamını yitirmişti. Sonra o nokta ayaklandı ve tam onların bulunduğu locaya doğru yürümeye başladı. Kulaklarındaki uğultu şiddetini artırırken artık konuşulanları hiçbir şekilde duyamıyor, aldığı her soluk boğazında takılıp kalıyordu. Gözünün önünde hareketini sürdüren görüntüyle her şeyi unutmuştu zavallı hafızası.

Hayat her zaman kötü sürprizlerle kendisine çetrefilli oyunlar oynamak zorunda mıydı? Büyük ödüle ulaşmak için daha ne kadar kaybetmesi, kırılması, parçalara ayrılması gerekiyordu? Bu kadarı yetmez miydi? Savaşacak, ayakta kalacak gücü kalmamıştı. Artık tükenmişti...

Elinin üzerinde hissettiği yumuşak dokunuşla bir an için trans halinden kurtulup gözlerini yanındaki adama doğru çevirdi. Biraz sonra yüzleşmek zorunda kalacakları gerçekler yüzünden genişçe yutkundu. Sıkıntıdan dudaklarını kana muhtaçmış gibi sertçe dişliyordu.

Uygar, Sedef'teki değişimi fark edip her geçen dakika genç kızın teninin kireç gibi bembeyaz kesilişine şahit oldu. Bu tablo yüzünden endişelenmekten kurtulamadı. Olaya hemen müdahale etme ihtiyacı hissederek Sedef'in kucağında kenetlediği soğuk ellerini kendi iri ve sıcak avuçlarının arasına alıp güven verircesine sıkarken merakını gizlemeden "İyi misin, aşkim?" diye sordu.

Kulaklarını dolduran sesle ne yapması gerektiğini kestiremeyen Sedef, bir an panikledi. Uygar'ın sorusuna bir yanıt verip durumu kurtarmak adına dudaklarını araladı ama sesi içine kaçmış gibi bir türlü konuşamadı.

Birkaç defa bunu tekrarladı fakat sonuç her seferinde aynıydı. Konuşamayacağını anlayınca belli belirsiz başını sallayıp Uygar'ın gözlerinde gördüğü endişeyi yok etmeye çalışırken korktuğu şey başına geldi. Hemen yan tarafta hissettiği hareketlilikle gözlerini sıkıca kapatıp tüm bunların kötü bir kâbustan ibaret olmasını diledi. Ama her şey gerçekti...

Davetsiz misafir, geçmişin tozlu sayfalarına gömdüğü hatıralarından hortlayıp gün yüzüne çıkmıştı bir kere. Hâlâ hatırladığı gibi olan pürüzsüz ses tonuyla "Merhaba Sedef," demiş ve kendisini yine bir bilinmezliğin kucağına acımasızca itmişti.

Hatıralar, *hatıra* olarak geçmişin tozlu sayfalarında kalsa ne olurdu sanki?

Toz Tutmuş Anılar

Alnıma değen ateş gibi sımsıcak cisimle derinliği kaybolmaya başlayan uykumu tekrar eski konumuna getirebilmek için yabancı cismi hafifçe ittirirken "Yaaa Mert defol başımdan!" diye homurdandım. Ağrıdan çatlayan ve iyice ağırlaşan başımı şifa ararcasına yumuşacık yastığıma Devekuşu gibi gömüp uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalıştım.

Ama ne yazık ki üstün çabalarım bir sonuç vermedi. Derinlik ve yüzeyselliğin savaşına hile karıştıran şahıs, karşı bir hamleyle üzerimden sertçe örtüyü çekip gözlerime güneşin ilk ışıklarının doluşmasına izin vererek beni ilk defa güneş yüzü görmüş bir yarasayla aynı duyguları hissetmeye mahkûm etti. Lanet!

Üzerimden gaddarca çekilip alınan örtüyle kendimi kabuğu soyulmuş bir portakal gibi dımdızlak hissederken neye uğradığımı şaşırdım. Örtüyü tekrar üzerime çekmeye ve gözlerimi ışıktan arındırıp yeniden karanlık dünyama hapsolmaya çalışırken biraz önce yaptığım uyarıyı yineleme ihtiyacı hissettim. Ve aynı zamanda bu yaptığım son ikaz

olacaktı. Ukalalıklar kralı 4. Mertonetti, sahibi olmadığı şeyleri elde etme hırsıyla yanıp tutuşan benliğini tatmin etmek adına işkencelerine devam ederse bedelini bu defa çok ağır ödeyecekti! "Sana git başımdan diyorum, Me..."

Örtü tekrar üzerimden hırsla çekilip alınırken "Mert taze bitti! Uygar, versek olmaz mı?" diye gürleyen ve sözümü yarıda kesen sinirli sesle dakikalardır açmayı reddettiğim gözlerimi hızla araladım.

Mert, mi demiştim ben? İşte bu gerçek olamazdı! Anlaşılan hâlâ kâbus görmeye devam ediyordum. Öyle olup olmadığını anlayabilmek için gözlerimi etrafımda boş bakışlarla gezdirirken hemen başucumda dikilen ve gözleri kararmış, dişlerini sıktığı için çene kasları sinirden kasılmış bir biçimde beni izleyen Uygar'ı buldum. Şaşkınlığımın had safhaya ulaşmasına engel olamadım.

Güneş ışıkları rahatsızlık verince hafifçe gözlerimi kısıp ellerimle ışığın gözümü almasını engelledim. Ardından hayretle "Uygar?" diye inledim. Onun burada, benim yatak odamda ne işi vardı? Bunu merak ediyordum. Yoksa...

Aman Allah'ım!

Yattığım yerden aniden sıçrayıp yatakta oturur pozisyona geldim. Hızlı bir göz taramasıyla üzerimi yokladım ve gördüklerim karşısında rahat bir nefes aldım. Neyse ki pijamalarım üzerimdeydi ve korktuğum gibi çıplak değil, oldukça giyiniktim. Bu da demek oluyordu ki ortada panik yapacak bir durum yoktu. Her şey yolundaydı. Asayiş berkemaldi.

Sabah yoklamamı bitirdiğim an başımı kaldırıp gözlerimi Uygar'ın tuhaf ifadelerin oynaştığı gözlerine diktim. Kaşının ve dudağının kenarında bulunan ve benim henüz farkına varabildiğim yara izlerinin ne kadar zamandır çakma nişanlımın yakışıklı çehresinde bir nişan gibi yer aldığını düşündüm ama yanıtını bulamadım.

Yüzümü memnuniyetsizce buruşturup ona burada ne yaptığını ve yüzündeki yara izlerinin sebebini soracaktım ki o benden önce davranıp tehlikeli bir sakinliğin hâkim olduğu ses tınısıyla "Uygar, ya! Yoksa sen benim yerime burada Mert'in olmasını mı arzu ederdin?" diye sorunca afalladım.

Uygar'ın iki dudağı arasından çıkan ve kulaklarımı uğultulu bir gürültüyle dolduran isimle gözümde her şey silikleşti ve şaşkınlığım tavan yaptı. Şaşkınca "Ne... Ne diyorsun sen?" diye sordum. Lanet olsun ki budalalığımın yüzünden kekelemekten kurtulamamıştım.

Çakma nişanlım ifadesiz bakışlarla yüzüme bakıp sorduğum sorunun yanıtını vermeden hemen önce sinirlice gülümsedi. Ardından çatılan kaşları ve iyice koyulaşan gözbebekleri eşliğinde "Rüyanda bile ayrı kalamadığın, sürekli adını sayıkladığın adamdan bahsediyorum! Yani Mert'ten!" diye tısladı.

Lanet olsun! Mert hangi oyuktan çıkmıştı da bizim aramıza dâhil olmuştu şimdi? Ne söylemeye çalışıyordu bu adam? Kafasına ne düşmüştü?

Uygar'ın karanlık bakışlarından yayılıp iliklerime kadar işleyen kesif korkuyla sinmeden hemen önce "Ne saçmalıyorsun sen? Ne Mert'i?" diye sormayı başarabilmiştim.

Söz konusu olan Mert'in düşündüğüm Mert olmaması için içimden deli gibi dua ediyordum. Su gibi akıp giden iki yıldan sonra en uygunsuz sayılabilecek bir zamanda rüyamda ex aşkım Mert'in ismini sayıklamış olamazdım. Olmamalıydım!

Sorduğum soruya karşılık olarak Uygar'ın buz kütlelerini andıran dondurucu bakışlarına maruz kalınca tam olarak o şuursuzluğa düştüğümü anladım.

Ulaştığım sonuç ve çakma nişanlımın saf öfkesini üzerime çektiğimin bilinciyle şiddetini arttıran baş ağrım yü-

zünden yüzümü ekşittim. Kaçırdığım detayları hatırlamaya çalıştım ama geçmiş bana epeyce bulanık kaldığı için istediğimi başaramadım.

Elimi şakaklarıma doğru götürüp ağrıyı hafifletmek için yumuşak dokunuşlarla masaj yaparken daha fazla beynimi zorlamanın manasız olduğuna kanaat getirdim. Gölgede kalanları, beni bir kaşık suda boğmak istiyormuş bakışları atan çakma nişanlıma sormak mecburiyetinde kaldım. Hayat felsefeme ters olarak cılız bir ton tutturduğum sesimle "Bana ne oldu?" diye sordum.

Fakat sorumla beraber Uygar'ın gözbebeklerinde titreşen tehlikeli kıvılcımlarını gördüğüm an artık gerçekleri öğrenip öğrenmemek konusunda o kadar da emin değildim.

Uygar, bana fantastik romanlardan kopup gelmiş bir karaktermişim gibi irileşmiş gözlerle baktı ve sonra gördüklerine inanamıyormuş gibi kaşlarını hayretle kaldırdı. Ardından tehlikeli bir gülümsenin başrolü kaptığı yüz ifadesiyle "Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Hatırlamıyordum... Neyi hatırlamadığımı sorup olayı lastik gibi uzatmanın manası yoktu. Başımı önce sağa sonra sola doğru sallayıp kısaca "Hatırlamıyorum," diyerek yanıtladım hayret dolu sorusunu.

Bir müddet ne düşündüğü anlaşılmayan boş bakışlarla beni izledi. Ardından komodinin üzerine ne zaman koyulduğunu bilemediğim büyük bir bardak soda ve limon karışımını bana doğru uzatıp "Bunu iç," dedi.

Sonra başka bir şey söylemeye, herhangi bir açıklama yapmaya tenezzül etmeden arkasını dönüp beni orada hasta halimle bir başıma bırakıp seri adımlarla odadan dışarı çıkıp gitti. Cani adam!

Elime zorla tutuşturduğu soda limon karışımına bakıp

hafifçe iç geçirirken düşündüm de... Belki de düşündüğüm kadar da cani değildi.

Uygar'ın gidişiyle sessizliğe mahkûm olan yatak odamda dedikoducu kadınlar gibi pür dikkat kesilerek sesleri dinledim. Birkaç dakika süren ajanlığım sonucunda açılıp kapanan bir kapı sesi işitmedim ve rahat bir nefes aldım.

Çünkü korktuğum başıma gelmemiş, Uygar beni terk edip gitmemişti. İtiraf etmem gerekirse bir ara kesinlikle arkasına bile bakmadan gideceğini düşünmüş ve bu ihtimalle çok korkmuştum. Neticede çakma bile olsa hangi erkek, nişanlısının uykusunda eski sevgilisinin adını sayıklamasına müsamaha gösterebilirdi ki? Bu resmen aldatmayla eşdeğer bir faaliyetti.

Fakat belki de durum düşündüğüm gibi değildi. Sonuçta dün gece arabada belirttiği gibi her şey bir oyundan ibaretti. Fahri nişanlım beni hangi sebeple, rüyalarımı istila eden eski sevgilim Mert'ten kıskanacaktı ki?

Tabii ya... Dün gece!

Aklımda çakan çılgın şimşeklerle birden hatırlamaya başladığım dün gecenin hatıraları yavaş yavaş zihnime hücum etti. Sert bir nefes çekip elimde tuttuğum soda limonu dudaklarıma dayadım ve tek dikişte bitirdim. Boş bardağı komodinin üzerine sertçe koyup laçkalaşmış bedenimi ümitsizce yatağıma geri bırakırken tuhaf düşünceler içindeydim.

Ben kesinlikle bir ucubeydim! Ya da sözlük karşılığım tam olarak bu olmasa bile, ona yakın bir şeydi...

Hatırladığım kadarıyla dün gece hayatımda ilk defa içki denen meretle tanışmış, yakın bir münakaşaya girişmiştim. Yüksek dozajlı içkiyle tanışma partisinin sonrasını kestiremesem de öncesini şimdi gayet net hatırlayabiliyordum. Üstelik sarhoş olmadan önce de eski sevgilim Mert'le kar-

şılaşmış hiç istemesem de onunla sonu facia ile sonuçlanan kısa süreli bir muhabbet etmek zorunda bile kalmıştım. Felaket!

Mert'le olan muhabbetimizin ayrıntılarını düşününce... Kulakları sağır eden cinsten cırtlak bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Exim Mert, nextim Uygar ve arkadaşları ile bulunduğumuz locaya kadar teşrif etme nezaketini gösterip kısa süreli sohbet faslını "Merhaba Sedef," diyerek başlatmıştı. Oysa ki ben bulunduğum ortama ayak basmasındansa tam iki yıl önce yaptığı gibi onun beni yok saymasını, görmezlikten gelmesini tercih ederdim.

Ama öyle olmamıştı... Zaten benim tercihlerim kimin umurundaydı ki? ÖSYM bile tercihlerime saygı duymamış, tercih listemdeki sondan ikinci sırada olan okula bendeniz Sedef Palalı'yı layık görmüştü. Olacak şey değildi ama olmuştu işte!

Allah aşkına ben herhangi bir üniversitenin öğrencisi olacak bir şahıs mıydım? Benim yerim, İTÜ ya da ODTÜ'ydü ama ÖSYM beni oralara layık görmemişti. Ah! Eski defterlere daldım da kabuk bağlayan yaralarım yeniden kanamaya başladı şimdi...

Dolayısıyla eski defterlerin bir bölümünü kaplayan, kabuk bağlamış yaralarım arasında en büyüğü olan Mert'in de söz konusu tercihlerim olunca saygı duymasını bekleyemezdim. Çünkü o kadar ince düşünen bir adam değildi muhatabım.

Mert'in başlattığı eski günleri yâd etme organizasyonunda kilit görevi gören bir idareci pozisyonunda bulunmak oldukça yorucuydu. Çünkü Mert, Uygar'ın meydan okuyan bakışlarını yakaladıktan sonra aynı şekilde ona karşılık vermiş, merhabalaşma faslını oldukça uzun tutarak, işi tanışıp kaynaşmaya kadar götürmüştü.

Yani sizin anlayacağınız beni huzursuz, Uygar'ı ise dişisini korumak için her an saldırmaya hazır bir aslan konumuna getirmeyi başarmıştı.

Mert'in her sorduğu soru ile gerginliği hızla yükselen çakma nişanlımı, yumuşak gülücüklerle dizginlemeye çalışmak ve ex aşkım Mert'e cevap yetiştirmek arasında mekik dokurken "Yangın var!" diye bağırmamış olmam kesinlikle büyük bir özveri ürünüydü.

Hele ki Mert'in Uygar'la nişanlı olduğumuzu öğrendikten sonra taşkınlık faaliyetlerinde seviye atlaması karşısındaki direnişim takdire şayandı.

Mert'in, Uygar'ın gözlerinin içine baka baka "Çok değişmişsin. Eskiden daha masumane bir genç kızdın şimdi ise daha kadınsı ve seksi görünüyorsun," gibi bir yorum getirmesi resmen kan çıkmasına sebepti! Ki buna ramak kaldığı Uygar'ın, avucunda hapsolan elimi gergince sıkmasından ve boşta kalan diğer eliyle belimi kavrayıp kas yığını bedenine yapıştırmak için beni kendine çekerek iyice yaklaştırmasından belliydi.

Bardağı taşıran son damlaysa Mert'in peçeteye istek şarkı yazar gibi boşta kalan elimi teklifsizce kavrayıp cebinden çıkardığı kalemle telefon numarasını yazarak "Müsait bir zamanda görüşelim. Seni özledim. Mutlaka ara beni," diziminden oluşan cümleleri kurması ve çapkınca göz kırpmasıyla olmuştu.

Ve film o an kopmuş, pusudaki aslan saldırıya geçmişti...

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Uygar, yerinden hızla sıçramış Mert'in yakasını tek eliyle kavrayıp yüzünün ortasına sert bir yumruk geçirmekten geri durmamıştı. Aynı zamanda "Sen benim nişanlımla nasıl konuşuyorsun lan!" diye aslan gibi kükremişti.

Sonrasında da tahmin ettiğiniz gibi gece kulübü karış-

mıştı. Yumruklar havada uçuşurken düştüğüm şaşkınlık çukurunda halim içler acısıydı! Olaya müdahil olan herkes gözümün önünden HD kalitesinde bir film şeridi gibi akıp geçerken ben donup kalmıştım. Hiçbir şey yapamamış, kavgaya müdahale edememiştim.

Yaptığım tek şey önümde duran ve beni kurtuluşa çağıran bir bardak kehribar rengi sıvıyı tek yudumda kafama dikmek olmuştu. İlk defa tadına baktığım içki boğazımı yakarak mideme doğru süzülürken dilimde de kekremsi bir tat bırakmıştı. Ve o an daha fazlasını istemiştim! Uyuşmak, geçmişi, geleceği, her şeyi unutmak için daha fazlasını...

Yerimden kalkıp daha fazlası için bara doğru ilerlerken ardımda bıraktığım kargaşa umurumda olmamıştı. Hem Mert'in hem de Uygar'ın canı cehennemeydi! Çünkü her ikisi de birbirinden farklı değildi! İkisi de adlarının yanından soyadlarını çıkarınca geriye hiçbir şey kalmayan ukala ve egosu zirve yapmış zengin züppeleriydi!

Barda ne kadar süre oturup kaç kadeh yuvarladığımın farkında olmadığım bir anda omzuma temas eden bir elle başımı yan tarafıma çevirip çipil gözleriyle beni izleyen ve imayla gülümseyen züppenin teki "Güzelim böyle yalnız tadı çıkmaz bu meretin. İstersen beraber devam edelim," deyince ilk önce omzumdaki ele sonrada elin sahibi olan serseme ilgisizce bakmış, omzumu hafifçe sallayıp rahatsızlık veren eli düşürmeye çalışırken "Git başımdan!" diye söylenmiştim.

Bu olaydan yalnızca saniyeler sonra şiddetli bir gürültü daha kopmuştu ama ben ne olup bittiğiyle ilgilenmemiştim.

Beş dakika geçmeden yine aynı el kolumu mengene gibi kavrayınca dişlerimi sıkarak "Sana git başımdan demedim mi!" diye bağırıp sinirle ayağa fırlamıştım. Niyetim hıncı-

nı o serserinden çıkarıp haddini bildirmekti. Fakat bu defa çipil gözlü züppeyle değil tanıdık bir simayla karşı karşıya kalmış, intikam planını anında unutmuştum.

O kişi tabii ki de çakma nişanlım Uygar'dan başkası değildi. Ve çipil gözlü adam da onun hemen arkasında bir noktada kulübün soğuk zemininde iki seksen uzanmış haldeydi. Kaşının, gözünün son durumunu ise tarif etmeye gerek yoktu. Uygar'dan önce, Uygar'dan sonra...

Sırnaşık adam ve çakma nişanlım arasında mekik dokuyan gözlerim şaşkınlıkla irileşirken ağzımda bu seremoniye eşlik etmekten geri durmamıştı. Daha fazla çakma nişanlımın bu tutarsız hâl ve hareketlerine dayanamamış, ateş fışkırdığına emin olduğum bakışlarla ona bakıp "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek patlamıştım.

O ise cevap olarak barbar gibi beni kolumdan çekiştirip "Yürü! Eve gidiyoruz," demişti.

Emir içerikli cümlesine, barbarca davranışına karşılık ne mi yaptım? Tabii ki de ona bana hükmetme fırsatını vermedim! Onun hükümdarlığının benim çöplüğümde sökmediğini ona hatırlattım!

Kolumu kavrayan elini sertçe itmiş ve "Canın cehenneme lanet olası! İstediğin yere defol git! Seninle hiçbir yere gelmiyorum!" diye bağırarak gece kulübünü resmen ayağa kaldırmıştım.

Ondan sonra Uygar, ne kadar dil döktüyse, emrivaki tavırlarının bana sökmediğini anlayıp taktik değiştirmiş, yumuşak cümlelerle inadımı kırmaya çalışmışsa da fayda etmemişti. Ben bar taburesine oturup kör kütük sarhoş olana kadar içerken o da sadece beni izlemiş ve etrafıma üşüşen akbabaları devre dışı bırakmakla uğraşırken geceyi bitirmişti.

Uygar'ın dikkatini çekebilmek ve artık şu tutarsız dav-

ranışlarına bir son verdiğini görmek için mi yoksa ex aşkım Mert ile ilgili hortlayan toz tutmuş anılarım mı beni kör kütük sarhoş olmaya itmişti, tam olarak bilemesem de bütün kötülüklerin anasıyla tanışmam tamamen kendi rızamla olmuştu, bunu biliyordum.

Eğer durum öyle olmasaydı gazozuma ilaç atıldığını, Uygar'ın da potansiyel bir Nuri Alço olduğunu düşünebilirdim ama kahretsin ki değildi. Üstelik çakma nişanlım beni hızlı gittiğim konusunda defalarca kez uyarmış, eve gitmemiz gerektiğini de söyleyip durmuştu.

Fakat ben her zamanki gibi kafamın dikine gitmeyi tercih ederek onu dinlememiştim. Ve bunun hesabını da şu an kafamın içinde tepilen horonların verdiği şiddetli baş ağrısıyla ödüyordum. Ne utanç verici!

Dün gecenin uğursuz anıları ve Uygar'ın yanıma geri dönmemesiyle sıkıntıdan patlama noktasına geldim. Sinirden yatakta sağıma doğru dönüp sesli bir "Off," çektim.

Ardından gözlerim güzelce askısına geçirilip gardırobumun kapağına asılmış siyah elbiseme ilişti ve o an idrak ettiğim bir başka gerçekle utancım katmerlendi. Şu an domates gibi kızardığıma emindim. Çünkü suratım, üzerinde ateş topu varmışçasına ısınmış, adeta yanıyordu.

Kahretsin! Dün gece o lanet partiye giderken o elbise benim üzerimdeydi ve gece eve ne zaman döndüğümüzü bile hatırlamıyordum.

O elbiseyi üzerimden çıkarıp yerine pijamalarımı giyen kişi ben miydim yoksa bu pijamalar Uygar'ın maharetli elleri tarafından mı benim üzerime geçirilmişti?

Dönüm Noktası

Sedef, dün geceye ait utanç dolu anıların hücumuna uğramışken Uygar, mutfaktaki işini bitirip elinde Sedef için hazırladığı sandviç, kahve ve ağrı kesiciyle yatak odasına geri döndü. İçeri girmeden önce kapı pervazına yaslanıp bir müddet sessizce Sedef'i izledi. Dün gece kendisi için resmen bir faciaydı! Üstelik yarıda kestiği kısım daha fragmandı. Müdahalede bulunmasaydı filmin tamamında neler olacaktı düşünmek bile istemiyordu.

Mert, yani Sedef'in eski sevgilisi olduğunu tahmin ettiği o cüretkâr adam bütün geceyi mahvetmişti. Adamdaki cesaret dudak uçuklatan cinstendi. Kendi yanında üstelik gözlerinin içine bakarak Sedef'e asılmaya yeltenmişti. Bu tabii ki de müsamaha gösterebileceği bir şey değildi.

O yüzden Mert'e haddini bildirmek amacıyla attığı yumruktan ve sonrasında yaşananlardan dolayı gram pişman değildi. Tekrar aynı durumla karşı karşıya kalsa hiç düşünmeden dün geceki tepkinin aynısını yine verirdi. Ama bir daha kesinlikle böyle bir olayla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Çünkü kıskançlığı yüzünden katil olması işten bile değildi.

O, Sedef'i bir başkasıyla yan yana düşünemezken dün geceki tablo ve Mert'in altına imzasını attığı trajikomik olay bir daha yaşama arzusu duyacağı türden bir anı değildi.

Sedef kendisinindi ve ona uzanan her eli hiç düşünmeden, acımadan kırardı!

Genç kızın, şaşkın ördek yavrusu gibi sağa sola dönüp sıkıntıyla iç çekmesine, varlığını belli etmeden hafifçe gülümsedi. Nişanlısı, kavgadan yeni çıkmış gibi dağılan saçları ve üzerindeki çocuksu ayıcıklı pijama takımıyla bile göz kamaştırıcı bir afetti. Onu kimseye kaptırmaya niyeti yoktu! O kendisine aitti! Öyle de kalacaktı!

Uygar, varlığını belli etmek için hafifçe öksürürken genç kız onun geri geldiğini anlayıp hafifçe toparlandı.

Genç adam eşikten geçip yatağın olduğu yöne doğru yürürken kahveyi dökmemek için elindeki kupayı sıkıca tutuyordu. "Sana sandviç ve kahve getirdim. Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur. Ardından da şu ağrı kesiciyi iç," dedi. Sesi şefkatli bir tonda yumuşacık çıkmıştı.

Sedef, yatakta doğrulup kendisine uzatılan kupayı ve tabağı alırken "Midem çok bulanıyor ve başım çatlıyor," dedi. Hafifçe yüzünü buruşturdu.

Uygar, elinde olsaydı onun bütün ağrılarını anında dindirirdi. Ama bu mümkün değildi. Hem bu yufka yüreklilikte neyin nesiydi? Dün geceyi ve Sedef'in sayıklamalarını unutmamalı yelkenleri hemen suya indirmeliydi.

Genç adam, Sedef'le arasına biraz mesafe koyup şifonyerin önündeki sandalyeye otururken "Biliyorum," dedi. "Kahveyi iç ve sandviçi ye. Daha iyi hissedeceksin."

Sedef, bu defa nişanlısının sözlerine itiraz edecek gücü kendisinde bulamadı. Zorlukla da olsa Uygar'ın kendisi için hazırladığı sandvici yemeye çalıştı. Kahvesini küçük yudumlarla yudumladı.

Bu esnada genç adam da hiç sesini çıkarmadan sadece

mışmlısını izliyordu. Uygar için onu bu şekilde izlemek bile keyif vericiydi. Fakat aklında sürekli dönüp dolaşan sorular bu keyfi uzun süreli yaşamasına müsaade etmiyordu. Aslında aklındaki sorulara netlik kazandırma işini sonraki bir zamana ertelemişti ama daha fazla içindeki sesi susturamadı. Kendini durduramadı.

İçindeki hiddeti bastırıp yumuşak çıkmasına özen gösterdiği sesiyle "Mert..." dedi kararsızca. "Eski sevgilin miydi?" diye sorarken dişlerini diline geçirmişti. Sert bir çıkış yaparak Sedef'i korkutmak ve onunla tartışmak istemiyordu. Bu meseleyi güzellikle halletmeliydi. Ama Allah da biliyor ya Sedef'ten duymak istediği şey kesinlikle sorusunu onaylayıcı bir yanıt değildi.

Lakin istediği olmadı... Sedef, inkâr etmenin bir faydası olmadığını bildiği için genç adamın sorusuna karşılık onaylar gibi başını salladı. "Evet," diyerek yanıtladı.

Beklediği ama duymayı hiç istemediği yanıtı alan Uygar'ın işittiği gerçek ve yüzleşmek zorunda kaldığı korkuları yüzünden canı yanıyordu. Ama yine de Sedef'in geçmişiyle ilgili detayları öğrenmekten geri durmadı. "Peki, neden ayrıldığınızı sormamda bir sakınca var mı?"

"Yürümedi, diyelim..."

Sedef'in zoraki yanıtıyla tatmin olmadı. Israrla "Neden?" diye sordu.

Ve Sedef, Uygar'ın ısrarıyla geçmişe gömdüğü en büyük yarayı, gurur kırıklığını gün yüzüne çıkarmak zorunda kaldı. "Ailesi beni istemedi."

Genç kızın yanıtıyla hayrete düşen Uygar, ağzının içinde sert bir küfür homurdandı. Ardından da Mert'in yaptığı geri zekâlılığı doğru anlayıp anlamadığını onaylatmak için "O da ailesinin sözünü mü dinledi?" diye tısladı.

"Tabii ki de... Öyle de yapmalıydı zaten," diyen Sedef'in her soruyla çöken omuzlarını görünce içi acıdı.

Onu kucaklayıp göğsüne bastırmak istiyordu. Şefkatli öpücükleriyle yaralarını sarma arzusu, içinde şiddetli depremler oluşturuyordu. Fakat tüm detayları bilmeliydi ve hareketlerini ona göre belirlemeliydi. Bunun için kendini tuttu.

"Bana göre doğru olan bu değil!" derken ses tonu öfkesini belli edercesine yüksek perdeden çıkmıştı.

"Bana göre de doğru olan bu! Onu, ailesi ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda bırakamazdım. Buna hakkım yoktu!"

Uygar, sinirlendi. Haltı yiyen Mert'ti ama sorumluluğu üstlenen Sedef'ti. "Saçma! O, seni gerçekten isteseydi, bir şekilde arayı bulmaya çalışırdı! Kolayca vazgeçmezdi!"

Uygar'ın çıkışıyla ve sözlerindeki doğruluk payıyla iyice sinen Sedef, yılmış sesiyle "Belki..." dedi.

İçini acıtan bu görüntüyle genç kızın var olan ve derinliğini koruyan yarasına tuz bastığı için Uygar kendisine lanet etti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim..."

Sedef, Uygar'ın kendisine acımasına katlanamıyordu. Uygar, kendisine acıyan gözlerle bakınca yüreği dağlanıyor yaşadığı acı şiddetini arttırıp katlanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Bu yüzden "Dileme!" derken gözlerini ondan kaçırmış, ses tonunu da sert çıkmıştı. Uygar'ın kendisine acımasını istemiyordu. Bu onun için, Mert ve ailesinin mide bulandırıcı hareketlerinden bile daha gurur kırıcıydı.

Genç kızın bu konudaki hassasiyetini anlayan ve ona hak veren Uygar, daha fazla üstelemedi. Bunun yerine konuyu değiştirerek beynini kemiren bir başka soruyu sordu. Sedef'in yanıtına göre kararını verecekti. Yalnızca dakikalar önce bunu reddetmiş olsa bile belki de Sedef'in mutluluğu için ondan vazgeçecekti. "Peki, anlaşmamız sona erince ne yapmayı düşünüyorsun?"

Şüpheyle gözlerini kısan Sedef, Uygar'ın bu ayrıntıya neden takıldığını merak etti. "Niye soruyorsun?"

"Belki siz..."

Uygar, daha sözünü tamamlayamadan genç kız, çakma nişanlısının ima etmeye çalıştığı şeyi anlayarak "Hayır! Belki biz diye bir şey yok! O hikâyede son söz söylendi ve noktası koyuldu," diyerek onun sözünü kesti ve hiddetle inkâr etti. Gerçekten de durum böyleydi. Sedef'in nezdinde Mert dosyası bir daha hiç açılmamak üzere kapanmıştı.

"Hiç mi umut yok?" diye soran Uygar'ın sorusunu "Hiç..." diye kestirip atarak yanıtladı. Hayatında en emin olduğu gerçek buydu. Mert kendisi için kesinlikle bitmişti!

İçindeki umut tohumları yeniden yeşermeye başlayan Uygar, karamsar ruh halinden kurtulup şirince "Peki, o zaman..." dedi. Dudaklarında beliren çekici kıvrılmayla "Ama ne yapmayı planladığını söylemedin," derken mutluluktan avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Dikkatini başka şeylere verse iyi olurdu. Bağırma eylemini sonra gerçekleştirebilirdi.

Sedef, samimi bir tebessümle ona karşılık verdi. "Anlaşmamız bitince mi?" diye sorarken gözleri masumiyetini simgelercesine irice açılmıştı. Uygar'ın, belli belirsiz başını sallaması üzerine burukça devam etti. "Erteleme tuşu olmayan bir çalar saat almayı planlıyorum."

"İyi fikirmiş... Ama öyle bir saatin icat edildiğini sanmıyorum," diyen Uygar, hâlâ gülümsüyordu. Sanki üzerinden ağır bir yük kalkmışçasına kendini tüy gibi hafif hissediyordu.

Genç kız, bulunduğu bölgenin tam bir dönüm noktası olduğunu bildiği için kendisine kısa bir müddet düşünme izni verdi. Birkaç saniye süren sessizlikte derince düşündü. Sonra bir şey itiraf etmek istiyormuş ama korkuyormuş gibi kararsızca "Aslına bakarsan... Var..." dedi. "Kendisi bizim evde..." diye açıklama getirdi.

Sedef'in söylemeye çalıştığı şeyden hiçbir şey anlamayan Uygar, "Anlamadım," derken şüpheyle gözlerini kısmıştı. "Sizin ev mi?" diye sordu. Daha net bir açıklama bekliyordu.

Genç kız "Annemden bahsediyorum..." dedi ve usançla gözlerini devirdi.

Uygar gülümsedi. "Annenler İstanbul'a mı taşınmayı planlıyor yoksa?" diye sorarken biraz sonra umutlarını tamamen yok etme noktasına getirecek gerçeği bilmiyordu.

Kararsızlığını koruyan ses tonuyla "Tam olarak öyle değil..." diyen Sedef'e, merakla "Nasıl peki?" diye karşılık verdi. Nişanlısının ağzının içinde geveleği şeyi merak ediyordu.

Ve Sedef, lafı daha fazla döndürüp dolaştırmadan ortama bomba gibi düşen kararını açıkladı. "Ben Antalya'ya taşınmayı planlıyorum."

Derin bir sessizlik oluştu. Bir kaç dakika sonra "Yani gidecek misin? Temelli mi?" diye soran Uygar, işittiklerine inanamıyordu.

Sedef, kendisini burada yarım bırakıp gidecek miydi? Onların hikâyesi mutlu sonla bitmeyecek, yarım mı kalacaktı? Peki, ya Uygar buna müsaade edebilir miydi? Sedef'in öylece gitmesine izin verebilir miydi? Yaşanmışlıkları hiç yaşamamış gibi sayabilir miydi? Yıllarını boşa tüketip tam da ruhunu tamamlayacak kadını, ruh eşini bulmuşken her şeyden bu kadar kolay vazgeçebilir miydi?

Uygar'ın kafasının içinde dönüp duran azap verici sorulardan bihaber olan Sedef, biraz önce aldığı kararın çok ani ve düşünmeden verilmiş bir karar olduğunu bilşe de kararına sadık kalarak bezgin bir tınıyla "Gideceğim," dedi. "Bu şehir beni çok yordu. Burada artık miadım doldu..."

Her Şey Bende Başlıyor!

Genç kadın, sokak lambasının hafifçe aydınlattığı loş odada korkulu gözlerle arka arkaya yürürken bir taraftan etrafını kolaçan ediyor, diğer taraftan da annelik içgüdüsüyle ellerini şişkin karnına perdeleyerek daha hayata gözlerini açmamış, dünyaya "Merhaba," dememiş bebeğini gelebilecek herhangi bir tehdide ve tehlikeye karşı korumaya çalışıyordu.

Kesik kesik alıp verdiği sıkıntılı nefesleri ve üç kat daha fazla irileşmiş göz bebekleri, korkusunun had safhada olduğunun en büyük göstergesiydi.

Keskin bir çığlık atıp yardım çağrısında bulunmak istiyordu ama boğazına düğüm atılmış gibi sesi çıkmıyordu. Gözü dönmüş katilin buralarda bir yerlerde pusuya yattığını biliyordu. Sessiz olması ve kaçmak için acilen bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

Bu kaçış yolunun güzergâhı, önce yatak odasından salona geçmek oradan da çıkış kapısına ulaşmaktan geçiyordu. Bir yerlere çarpıp gürültü çıkarmamak için dikkatli adım-

larla hedefine doğru ilerledi. Tam holle salonu ayıran kapıya ulaşmasına ramak kalmıştı ki azılı katil pusuya yattığı duvar kenarından ayrılıp salon kapısının önünde ölüm meleği gibi belirdi. Ama kadın, tam arkasındaki tehlikenin farkında değildi. O, hâlâ arka arkaya yürüyor, tehlikenin ön taraftan geleceğini zannediyordu. Ancak yanılıyordu...

Katilin dudakları, şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıp gözleri intikam ateşiyle alev alev yanarken çığlık atıp Jennifer'ı uyarmak istedim ama artık çok geçti. Zavallı kadın daha ne olduğunu anlayamadan gözü dönmüş katil onu ince boğazından kavradı. Ruh hastası adamın kulak tırmalayıcı kahkahası ve Jennifer'ın acı dolu çığlığı karanlıkta yankılandı.

Katil, kas yığını kollarını Jennifer'ın boğazına iyice sarıp baskısını arttırırken sanki kadının nefesini oracıkta kesmek istiyor gibiydi. Jennifer'ın kaçış sırasında dağılmış platin sarısı saçlarına, biçimsiz sakallı soğuk yanağını yaslayıp kadının sağ kulağına arsız bir sırıtışın belirdiği dudaklarını okşar gibi hafifçe değdirdi ve ardından alaycı bir tonda "Benden kaçabileceğini mi sanıyordun Jennifer?" diye fısıldadı.

Yani Türkçe çeviride aynen öyle yazıyordu...

Zavallı kadın, korkudan pörtleyen gözlerinin haricinde başka hiçbir tepki veremedi. Muhtemelen yolun sonuna gelmişti. Ve o da bunu biliyordu. Konuşamadı... Son duasını bile edemedi. Çünkü katil konuşarak vakit kaybetme niyetinde değildi.

Nefesinin sarımsak gibi koktuğu kanısına vardığım pis katil, parıl parıl parlayan cinayet aletini, yani bıçağını kaldırıp hiç düşünmeden tek hamlede Jennifer'ın şişkin karnına acımasızca sokarken gözlerimi sıkıca kapatıp başımı Uygar'ın omzuna gömdüm. O vahşet yüklü görüntüyü görmeyi reddediyordum.

Salonun içinde Jennifer'ın tiz ve acı dolu çığlığı ile ruh

hastası katil bozuntusunun sinir bozucu kahkahası yankılanırken kulaklarımı ellerimle tıkayıp, başımı çakma nişanlımın omuzuna bastırarak iyice sindim. O sırada kalbim resmen ağzımın içinde atıyordu. Bu bir vahşetti!

Birkaç dakika o şekilde kaldıktan sonra Uygar, çenemi iki parmağım kullanarak yumuşak bir dokunuşla kavrayıp kendisine bakmam için başımı kaldırırken ona direnmedim. Çakma nişanlıma izin verdim. Gözlerim gözlerini karşıladığında bana cesaret vermek ister gibi hafifçe gülümsedi. Fısıltı halinde çıkan sesiyle "Bitti," dedi.

Onun bu yakınlığını aklımı çelip zaten dağınık olan zihnimi toz duman edince ne söylemeye çalıştığını anlamadım ilk önce. "Biten ne?" diye sormak istedim ama konuşabilecek gücü kendimde bulamadım. Ancak yarım dakika sonra paraşütlü jetonum nihayet düşme lütfunda bulunduğunda bazı gerçekleri idrak edebildim. Gözlerimi ekrana çevirince siyah arka planın üzerinde hızlıca akıp giden jeneriği gördüğüm an aklım başıma geldi. Biten filmdi...

Salon yavaşça boşalırken Uygar ağır abi havasında yerinden kalkıp önümde ulaşılmaz bir film yıldızı gibi dikildi. Ben hayran gözlerle onu izlerken o içimdeki tüm savaşları sona erdiren gülümsemesiyle "Gidelim mi?" diye sordu. Ardından da sanki normal bir sevgiliymişiz gibi tutmam için bana elini uzattı.

Hiç düşünmeden bana uzatılan o sıcak avucu tuttum. Allah aşkına kim Uygar Asiltürk'ün uzattığı eli geri çevirebilirdi ki! Tamam, çakma nişanlım kibirli züppenin tekiydi ama kabul edelim ki karşı konulmayacak derecede yakışıklı ve havalı bir erkekti.

Büyük ve her zaman sıcak olan avuçlarıyla narin ve soğuk ellerimi birleştirdiğinde beni yavaşça ayağa kaldırmasına izin verdim. Ona karşı koymayı lüzumsuz buldum.

Kenetlenmiş ellerimizle birbirine değen omuzlarımızın yaydığı kavurucu sıcaklığa ulaşan bir enerji akımının esiri olduk. Dış dünyaya doğru emin adımlarla yürürken Uygar'a ayak uydurmak kadar doğal bir şey yoktu o an benim için.

Sinema salonunun boğucu havasından kurtulup açık havaya adım atınca duraladı ve beni de kendisiyle beraber durmak zorunda bıraktı. Değdiği her yeri yakıp kül etme özelliği barındıran bakışlarını üzerime dikip dudağının tek kenarını çapkınca kıvırdı. "Hemen eve gitmeyelim," dedi. "Önce bir şeyler yiyelim, sonra gideriz," diye devam etti.

İsteği karşısında dudaklarımı büküp gözlerimi devirdim. Önce onun vücudunu beğeni dolu bakışlarla süzüp sonra da kendi üzerime acınası gözlerle baktım.

Uygar, lacivert kot pantolonu, koyu yeşil ve lacivert enine çizgili spor gömleği, lacivert spor ceketi ve koyu yeşil spor ayakkabılarıyla spor bir şıklık yakalamıştı. Hoş, o zaten hep şıktı. Göz doldurucuydu. Her zamanki gibi cooldu.

Bense siyah kot pantolonum, kırık beyaz düz triko bluzum, bordo trençkotum, bordo converslerim ve siyah çapraz bantlı çantamla çakma nişanlımın karizması karşısında sıradan, basit ve vasat gibi sözcüklerle nitelendirilebilecek bir görüntü sergiliyordum.

İtiraz etmek için araladığım dudaklarımı işaret parmağının yardımıyla saf dışı bıraktı. Dudaklarımın üzerinde ürpertici dokunuşlarla gezinen parmaklar beni tümden susturmak için iyi seçilmiş bir silahtı. Baş döndürücü gülümsemesinin aydınlattığı yüzüyle aklımı başımdan alırken yakışıklı yüzünü, yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma doğru "İtiraz istemiyorum," diye mırıldandı. Hiçbir zaman adil oynamıyordu! Beni saf dışı bırakmanın yollarını hep biliyordu!

Geniş ve seksi gülümsemesinin aydınlattığı yüzünü beş santim kadar geri çekip dudaklarını susuzluğunu gidermek ister gibi hafifçe yalayarak nemlendirdi. Benim gözlerim tutkuyla o dudaklara takılı kalmışken o tavrını değiştirerek "Buraya yakın çok şirin ve güzel bir yer biliyorum. Yürüme mesafesi ile en fazla on dakika sürer. Ve daha keşfedilmemiş bir yer olduğu için fazla kalabalık olmadığını da belirtmeliyim sanırım. Ne dersin? Gidelim mi?" diye devam etti. Beni endişelerimden arındırmak ister gibi bir hali vardı.

Dilimin ucuna kadar gelen itiraz cümleleri toz bulutu gibi dağılırken onayladığımı belli etmek için başımı emme basma tulumba gibi aşağı yukarı salladım. O, bana böyle bakarken, öyle can alıcı bir biçimde gülümserken onu nasıl reddedebilirdim ki?

Bu resmen haksızlıktı! Uygar Asiltürk, üzerimde sarsılmaz karizmasını kullanıyordu ve ben de aptal âşıklar gibi buna göz yumuyordum. Son günlerde evrim geçirmiş gibi nasıl bu kadar değişebilmiştim, hiç anlamıyordum. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Birleştirip bütün haline getirdiği ellerimizi hiç ayırmadan Uygar'ın yönlendirmesiyle söylediği mekâna ulaşana kadar hiç konuşmadan sessizliğin tadını çıkararak yürüdük.

Sessizliğin tadı mı olur, demeyin... Söz konusu Uygar Asiltürk'se onunla sessiz kalmak bile, tarifi kelimelerle mümkün olmayacak kadar güzel ve eşsizdi. O anların bitmesini hiç istemeyecek kadar eşsiz...

Kafe tarzı küçük, sıcak ve şirin mekâna ulaşınca güneş artık iyice sıcak yüzünü göstermeye başlamıştı. Havanın güzel oluşundan istifade ederek rengârenk çiçeklerle ve yemyeşil çimenlerle adeta huzurun resmedilmiş hali olan bahçede bir masaya yerleştik. Trençkotumu üzerimden çıkarırken etrafı öylesine bir kolaçan ettiğimde çakma nişanlımın sözlerinde haklı olduğunu gördüm.

Kafe gerçekten de fazla kalabalık değildi ve bu ayrıntı beni rahatlamadı dersem yalan olurdu. Burası daha keşfedilmemiş bir cennetti ve jet sosyete üyelerinin bu cenneti henüz keşfetmemiş olması beni memnun etti. Sosyetik simalarla dolu ortamları sevmediğim düşünülürse bu gözden kaçırılmış saklı cennet tam bana göre bir yerdi.

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde geçen defaki gibi Uygar'ın, kendi çapında takılmaması, benim de fikrimi sorması sanırım hayra alâmet değildi. Çakma nişanlımın başına ya üç ton ağırlığında bir saksı düşmüş ve beyin fonksiyonları kökten zedelenmişti ya da ben amansız bir hastalığa yakalanmıştım ve yakın bir tarihte ölecektim. Uygar da son günlerimde gönlümü hoş tutmak için kişiliğinden ödün vererek bu şekilde iyilik meleği gibi davranıyordu. Yoksa bu davranışlarının, yüz seksen derece dönüş yapmasının mantıklı bir açıklaması yoktu!

Ve de bana öyle geliyor ki değişim rüzgârlarında amaçsızca savrulan taraf sanırım sadece ben değildim... Uygar da bana eşlik etme konusunda oldukça hevesliydi.

Eğitim öğretim hayatım boyunca bile baş başa kalmadığım bu kadar cevapsız soruyla boğuşurken Uygar'ın sözleri, iç dünyamdan kopmamı ve yüzeye çıkmamı sağladı.

"Korku ve gerilim filmlerini sevdiğini sanıyordum," diyen çakma nişanlımın niyetini anlamak güç değildi. Zaten eğlendiğini belli edercesine alayla kıvrılan dudağının sağ köşesi niyetini açıkça belli ediyordu. Ve Uygar'ın centilmen halleri bu noktada sona eriyordu. Çok bile dayanmıştı!

Adi adam! Demek savunmasız bir anımda sığınacak liman olarak onu seçmemi alay konusu yapmıştı. Zaten Uygar Asiltürk'ten daha fazlasını beklemek aptallıktı! Kendini buğday ambarında hayal eden aç tavuk olmakla eşdeğerdi! Beyinsizlikti! Geri zekâlılıktı!

Çenemi gururla kaldırıp inatla "Hâlâ seviyorum," dedim. "Ama o film, gerilimden öte resmen vahşetti," diye devam ettim. Gençlik yıllarımdaki gaddarımsı kimliğim anlaşılan o ki yaşlılık yıllarıma miras olarak kalmayacaktı. Yaşlandıkça yufkalaşan yüreğimin son durumunu elâleme ilan etmeye gerek yoktu.

Başını geriye atıp gür bir kahkaha attı ve ardından sinir bozucu bir tınıyla "Sadece filmdi," dedi.

Sanki ben onun sadece bir film olduğunu bilmiyordum! Kendini beğenmiş pislik! En romantik anların diplomalı katledicisi! Ukala dümbeleği!

İçimden saydırdığım hakaret içerikli cümlecikleri, bir de sesli bir biçimde dile getirmeye niyetlendiğim sırada kulaklarıma dolan cep telefonumun melodisiyle hayallerim resmen katliama uğradı.

Yüzü hâlâ geniş bir sırıtmayla aydınlanan Uygar'a, kötücül bir bakış atıp öfkeyle çantama uzandım. Bu mesele burada kapanmamıştı! Telefonu elime alıp hayallerimin katili olan şahsın kim olduğunu anlamak için ekrana baktığımda rehberimde kayıtlı olmayan bir numarayla karşı karşıyaydım. Gözlerimi istemsizce kısıp kaşlarımı memnuniyetsizce çatarken Uygar'ı azarlama seansımın içine limon suyu sıkan münasebetsizin kim olduğunu merak ediyordum.

Uygar'ın, "Kim?" sorusuna yanıt vermeden telefonu açıp kulağıma götürdüm.

Kararsızca "Alo," derken gözlerim çakma nişanlımın kararan bakışlarıyla kesişti. Heyy! Bir dakika... Bu adam şimdi niye sinirlenmişti ki?

Kulağımda kendini tanıtmakla meşgul olan bayanın sesi, karşımda öldürücü bakışlarıyla beni yerime mıhlayan çakma nişanlım arasında ikiye bölünen beynim, infilak etme noktasına gelmişti. Dağılmaya her zaman müsait olan aklımı derli toplu tutmak o kadar da kolay değildi.

Birkaç dakika boyunca konuşup derdini anlatan bayana "Anlıyorum. Çok teşekkür ederim ama artık gerek kalmadı," deyince Uygar, yerinde dikleşip hükmedici bir ruh haline büründü.

Öfkeden kapkara kesilen bakışlarına beni açık hedef yaptı ve sert çıkan sesiyle "Mert mi?" diye sordu. Yanıtımın olumlu olması halinde katliam yapmaktan sakınmayacağı bakışlarından okunuyordu.

O bakışları gördükten sonra telefondaki kişi Mert olsa bile bunu söylemeye cesaret edemezdim. Çünkü çakma nişanlım Mert ile kafayı bozmuştu. Ağzım hayretle genişçe açılıp kulaklarımı uğursuz bir uğultu doldururken bezgince iç geçirdim. Şaka gibiydi! Mert'te benim numaram yoktu ki...

Bayana teşekkür edip telefon konuşmamı sonlandırırken Uygar'a, *seni bir kaşık suda boğmak istiyorum*, gibisinden tehditkâr bir bakış attım. Ardından hiç zaman kaybetmeden "Ne saçmalıyorsun sen! Mert'te benim telefon numaram yok ki!" diye çıkıştım.

Dudakları sinirle gerildi. Boynundaki ve çenesindeki kaslar seğirdi. Dişlerinin arasından "Emin ol numaranı bulmak o kadar da zor bir şey değil! Mert'in değerli zamanından en fazla on dakikasını alır," diye tısladı. Bu haliyle en az izlediğimiz filmdeki o manyak katil kadar ürkütücü görünüyordu.

Bu tavrını hiç beğenmedim ve sinirlendim. Yüz ifademe yerleştirdiğim yapay gülümsemeyle dişlerimi sıkarak "Şu Mert konusu kapatır mısın lütfen!" dedim.

Kapatmadı... Üsteledi...

"Neden? Yoksa korktuğun bir şey mi var?"

"Saçmalıyorsun! Şu an ciddi anlamda saçmalıyorsun," dedim inanamayarak. "Hem öyle bile olsa sana ne? Senin

de daha önce belirttiğin gibi bizim aramızdaki ilişkinin sınırları belli! Sen patronsun, ben çalışan! Bu anlaşma noktalanınca sen ailenin sana yaptığı evlilik baskısından kurtulacaksın ve şirketinizdeki pozisyonun tehlikeye girmeyecek, ben sana yaptığım her iyiliğin karşılığını misliyle alacağım, öyle değil mi? İkimiz içinde kârlı bir anlaşma yani..."

Ucuz kadınlar gibi en son kurduğum küstahça cümle yüzünden kendimden tiksindim. Ama söylediklerimin hepsini sadece çakma nişanlımın canını acıtmak için söylemiş olmam hafifletici bir sebepti. Uygar'ın yüz ifadesi değişip gerilirken sinsice gülümsedim. İntikam soğuk yenen bir yemekse az önce en soğuğundan bir porsiyon yemiş ve rahatlamıştım. İşte olmuştu! İadeyi ziyaret yaparak öcümü almıştım. Uygar'ı kendi silahıyla vurmuştum.

Sözlerimi bitirince ışığı sönen gözlerinde bir an gördüğüm duygunun isminin *pişmanlık* olduğunu düşündüm. Ama ne yazık ki bu düşüncem kanıtlanamadan çöpe gitti. Uygar'ın gözlerindeki ifade saniyeler içinde değişip yerini tehlikeli kıvılcımlara bıraktı.

Gözlerime anlatmak istediği bir şey varmış gibi uzun uzun baktı ve hemen ardından duyguları hakkında renk vermeyen ses tonuyla "Haklısın," dedi. Tehlikeli bir sakinlikle devam etti. "Bizim ilişkimizin sınırları belli!" Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kendini frenlemeye çalıştığı her hareketinden açıkça okunuyordu. Duyguları çok çabuk değişiyor, bu da mimiklerine yansıyordu.

Bir an sonra hedef değiştirip "Ama biliyor musun? Mert, hiç isminin adamı değilmiş!" dediğinde sesi sertleşmiş, gözbebekleri iyice koyulaşarak karanlıklara teslim olmuştu.

Şaşırdım. Neden öyle söylemişti anlamamıştım. "Ne demek şimdi bu?"

Her zamanki samimi gülücüklerine benzemeyen, zo-

raki olduğu açıkça belli olan bir gülümsemeyle dudakları isteksizce kıvrıldı. Ardından ses tonuna kattığı gizemli ve ulaşılmaz havayla "Bizim aramızdaki, senin de her gün üstüne basa basa söylediğin gibi sadece anlaşmalı bir ilişki," dedi. "Ama aramızdaki ilişki sahteliklerden uzak tamamen gerçek bir ilişki olsaydı, Mert'in yaptığını asla yapmazdım. Seni yarı yolda bırakmazdım. Annemin seni sevip sevmemesi umurumda olmazdı," diye devam ederken kalan bir gram aklımı da sadaka niyetine dağıtıp geçmişti.

Bedenimi hafif bir yaz meltemi gibi yalayıp geçen sesi ve kurduğu cümle yüksek bir yerden düşmüşüm etkisi yaratsa da bunu kendi iyiliğim için görmezden gelmeyi tercih ettim. Çünkü Uygar'ın duyguları çok çabuk değişiyordu. Ben onun değişimine ayak uyduramazdım...

Dudaklarımı samimiyetten uzak yapay bir gülümsemeyle kıvırırken söylediklerini önemsiz bir ayrıntı olarak niteler gibi omzumu umursamazca silktim. Sesimin olabildiğince alaylı çıkmasına özen göstererek "Yani her şey bende bitiyor mu diyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırıp karizmatik ve yüzeysel olmayan içten bir bakışla gözlerini, gözlerime dikti. Sağ elini çenesine doğru götürüp hafifçe uzayan ve sanki mümkünmüş gibi daha yakışıklı görünmesini sağlayan kirli sakalının üzerinde gezdirdi. Aynı anda baş döndürücü bir biçimde belli belirsiz gülümsedi. Soruma karşılık verdiği yanıtsa bir önceki kurduğu cümleden daha sarsıcı ve anlam yüklüydü. "Hayır, aksine her şey bende başlıyor..." demişti.

Kararlar

Uygar'ın anlam yüklü sesi ve baştan çıkarıcı sözleriyle, Sedef'in, midesinde uçuşan mutlu kelebekler, ayaklarını yerden kesti. Şimdi daha bir özgür ve daha bir huzurlu hissediyordu genç kız kendini.

Yalnız ortada küçük bir sorun vardı... Genç adamın sözleri o kadar derinine dokunmuştu ki ona verecek bir yanıt bulamadı. Bazen tüm bu yaşadıklarına inanamıyor, çakma da olsa Uygar'ın kendisiyle nişanlı olmasını hayal olarak nitelendiriyordu.

Sedef'in konuşmak konusunda bir atakta bulunmadığını ve hâlâ transa girmiş bir halde durduğunu görünce çareyi konuşup genç kızın dikkatini üzerine çekmekte bulan Uygar, doğru bir adım atıp atmadığını bilmiyordu ama boğucu sessizliklerden hoşlanmıyordu. "Eee söylemedin?"

"Neyi?" dedi. Uygar'ın sorduğu soruyla daldığı deryalardan çıkmıştı ama şaşkınlığı hâlâ varlığını koruyordu.

"Arayanın kim olduğunu?" diye bir açıklama getirdi genç adam, sersemletici gülümsemesi eşliğinde. En sonuncu konudan bilinçli olarak uzak durup genç kızı fazla zorlamak

istememişti. Belki aptalcaydı ama vermeye çalıştığı mesajları, Sedef'in biraz da kendi çabasıyla anlamasını istiyordu.

"Hımm... O mu? Önemli bir şey değildi."

Sedef'in üstü kapalı yanıtından tahmin olmadığını belli edercesine ısrar etti. "Önemli bir şey olmadığı için mi o kadar konuştun? Kimdi?"

Karşısındaki adamın, istediği yanıtı almadan kendisini rahat bırakmayacağını anlayınca çareyi pes etmekte buldu, genç kız. "Birkaç hafta önce bir iki kreşe iş başvurusunda bulunmuştum. Yeni açılan bir kreş benimle çalışmak istiyormuş da onun için aramışlar," dedi. Alacağı tepkiyi kestiremediği için gözlerini Uygar'dan kaçırdı. Ne de olsa şu an Uygar için çalışıyordu. Ve çakma nişanlısı işini aksatacağını düşünüp başka bir işte çalışmasını istemeyebilirdi. Ya da belki çok paragöz bir kişilik olduğunu düşünürdü.

Dudaklarını stresle dişleyip sessizce Uygar'ın tepkisini beklerken sessizlikle tükenen her dakika gerginliğine gerginlik ekledi. Uygar'ın, kendisini açgözlü biri olarak görmesini istemiyordu. Böyle bir suçlamaya maruz kalırsa utancından ölürdü.

Ölüm gibi gelen birkaç dakikanın ardından gözlerini kısıp "İş başvurusu yaptığını bilmiyordum..." diye yanıt veren Uygar, bu ayrıntıdan memnun olmadığını belli edercesine kelimelerin üzerine basarak konuşmuştu. Fakat hemen ardından aklına hücum eden başka bir düşünceyle tavrını değiştirip "Peki, sen ne yanıt verdin? Kabul edecek misin?" diye sordu. Bu defa ses tonunda umut kırıntıları kol geziyordu. Ümitlenmişti... Çünkü Sedef'in burada kalıcı bir işi olursa belki... Belki Antalya'ya kesin dönüş yapmaktan vazgeçerdi. Tabii ya! Bunu niye daha önce düşünememişti ki!

"Bilmen gerektiğini düşünmedim..." diyen Sedef'in inatla çenesini kaldırmasına gülse miydi kızsa mıydı bile-

medi. Konuşmasına "Hem sen arayanın Mert olup olmadığına sanırım o kadar odaklandın ki ayrıntıyı kaçırdın!" diye devam eden Sedef, Uygar'ın soru dolu bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini devirdi. "Ben, artık buna gerek olmadığını söyleyip teklifi reddettim!"

Genç adam, gözlerini kısıp bir müddet Sedef'in söylediklerini değerlendirmeye tabi tutuyormuş gibi bekledi. Konuşmaya başladığındaysa ses tınısı söylediklerinin tartışmaya açık olmadığını gösterircesine kati ve netti. "Dur bir dakika... Ben seninle ilgili her ayrıntıyı merak eder ve bilmek isterim, öncelikle bu noktada bir anlaşalım. Yani bu demek oluyor ki sen o detayı bilmem gerekmediğini düşünmüş ama kesinlikle yanılmışsın!"

Durakladı. Sözlerinin Sedef, tarafından iyice anlaşılıp anlaşılmadığını ölçmek için genç kızın yüzüne dik dik bakınca Sedef'in nefesi boğazında düğümlendi. Tekrar konuşmaya başladığındaysa bu defa sesine hâkim olan tını, meraktı. "Niye reddettin peki? Yeni bir kuruluş olduğu için mi?"

Sedef, çakma nişanlısının neredeyse kendi üzerinde hâk iddia etmeye kadar giden sözleriyle çok şaşırmış ve bu hâkimiyet içeren tavra biraz da bozulmuştu. Hele o yakıcı bakışları yok muydu? İnsanı bir taraftan mest ediyor diğer taraftan sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

Öfkeyle "Ne, demek niye? Antalya'ya kesin dönüş yapacağımı söylemiştim ya. Ne yapayım şimdi burada işe başlayıp..." diye çıkıştı. Sonra aklına gelen düşünceyle genişçe gülümsedi. Uygar'ın yanında dura dura kendisi de onun gibi dengesizleşmişti. Bir saniyesi diğerine uymuyordu. 'Hoş aslında kabul etsem de olurdu. Nasıl olsa onlar beni muhteşem CV'mden etkilendikleri için değil, çok fazla seçenekleri olmadığı için işe almaya karar vermişlerdir. Ve bu kararın kötü bir fikir olduğunu anlamaları uzun sürmezdi.

Daha dönüş biletimi almadan kovulmuş olurdum. Kariyerime eklenecek şahane bir deneyim daha..." diyerek sırıttı.

Uygar'ın aklına takılan kısım farklı olduğu için genç kızın bariz alay kokan son sözlerine fazla takılmadı. "Kesin kararlısın bu Antalya'ya yerleşme konusunda yani?" diye sorarken sesi düşünceliydi.

"Eminim. Son kararım. Joker hakkımı kullanmak istemiyorum."

Genç kızın alaycılığına ağız dolusu gülmek istese de bunu yapamadı. İçi sıkılıyordu. Sanki görünmez bir el kalbini pençeleri arasına almış hayatına son vermeye çalışıyordu. Gitmesine izin veremezdi. Çünkü eğer izin verirse yarım kalacaklardı. Kendisine bir hediye gibi cömertçe sunulmuş tamamlanma şansını kaybedecekti.

Bu konuya çözüm bulma işini şimdilik kenara iteleyip başka bir konuya odaklandı. "Hem bu iş arama konusunda bana danışmayıp kafana göre iş yapmandan hiç hoşlanmadım, bunu da ayrıca belirteyim. Ne diye iş arıyorsun ki sanki? İhtiyacın mı var?" dedi, huysuzca. Dudakları öfkeyle gerilmişti.

Ama Sedef'in "Uygar, biliyor musun, bazen *seni uzayda hayat var mıdır* sorusuna canlı kanıt ve tanık olarak göstermek istiyorum," diye homurdanmasıyla öfkesi hemen silindi.

Genişçe sırıtmaktan kendini alamazken "O niyeymiş?" diye sordu.

"Çünkü bizim gezegenimizin bir mensubu olup olmadığın konusunda ciddi şüphelerim var. İhtiyacın var mı, ne demek? Tabii ki de ihtiyacım var! Belki sen farkında değilsin ama bazılarımız hayatını devam ettirebilmek için çalışmak ve para kazanmak zorundadırlar!"

Sedef'in her sözü, kalbine ok gibi saplanıp boğazında yine koskocaman bir yumru oluştururken "Haklısın," diye

yanıt verdi. Bunu da akıl edememişti. Sedef için önemli olan ayrıntıları hep kaçırdığı ve en çokta bu süreçte sadece kendini ve duygularını önemsediği için bencilliğine kızdı. "Bu detayı gözden kaçırdığım için özür dilerim. Ama sen merak etme. Ben o meseleyi halledeceğim. Benim için çalıştığın sürece başka bir yerde çalışmana gerek yok!"

Genç adamın korumacı tavrına "Senden hiçbir şey istemiyorum!" diye homurdanarak karşı çıktı. Ardından biraz daha sakin bir tavra bürünüp alayla devam etti.

"Bu oyun hep böyle devam etmeyecek zaten. Üç ayı doldurmaya şunun şurasında ne kaldı! Artık zamanımız doluyor ve oyunumuzun sonuna yaklaşıyoruz. Her şey çok yakında bitecek! Benim sorumluluğum ömür boyu sende değil. Dolayısıyla kendime yeni bir iş aramamda herhangi bir sakınca göremiyorum."

Sedef'in ilişkilerini hiçbir zaman benimsememesi ve sürekli bitirmeye endeksli olan konuşmalardan artık sıkılan Uygar, öfkesini bastırma ihtiyacı duymadan duygudan duyguya atlayarak "Bitirmek mi istiyorsun?" diye gürledi.

Yaptığı çılgınlıklar, dudaklarının arasından süzülen manalı sözler, bakışı, dokunuşu Sedef için hiçbir şey ifade etmiyor muydu yani? Kıskançlıkları? Ya öpücükleri? Hiçbiri mi etki etmiyordu bu kıza? Şimdi avazı çıktığı kadar "Seni seviyorum," diye bağırsa, "Gitme!" dese yine de tepkisiz mi kalacaktı her şeye?

Sedef, kalbine oturan ağırlığı yok sayarak genç adamın sorusuna karşılık titrek bir sesle "Evet," diye yanıt verirken Uygar, o an kararını verdi. Böyle devam etmezdi. Bir şeylerin kendi kendine düzelip rayına oturmasını beklemek bir yere kadardı! Ve yeterince beklediğini düşünüyordu.

Çok yakında bu saçmalığı noktalayacak hamleyi yapıp Sedef'e şah çekmeye kararlıydı. Ondan sonrası ya mattı ya da pes...

Stockholm Sendromu

Günlerdir zamkla yapıştırılmış gibi salonumdaki koltukla bütünleşmiş ve ömür boyu yatağa mahkûm kalmış yatalak bir hasta gibiydim. Artık çekilmez ağrıların mesken tuttuğu belimi, tek elimle dayayıp sehpanın üzerindeki selpak kutusuna ulaşmaya çalışırken, solunum yollarımı rahatlatabilmek ve biraz daha kaliteli nefes alabilmek adına hâlâ tıkanık kalmakta ısrarcı olan burnumu alışkanlıkla çektim.

Bu küçüklüğümden kalma bir alışkanlıktı ve babam her burnumu çekişimde bana hem ufaktan kızar hem de bu durumda çektiğim işkenceye dayanamazdı. Ne günlerdi ama...

Oysa ki küçük bir kız çocuğuyken tek derdim, babam nereye giderse onun peşinden gidebilmekti. Her anımı babamla geçirebilmekti. İstediklerimi elde edebilmek için ağlayıp zırlamalarım da cabasıydı. Tabii ağlarken içli içli burun çekişlerim vardı bir de... İşte o nokta babamın en zayıf yanıydı. Ve ben o yaşımda babamın ağlamama ve içli içli burnumu çekmeme dayanamadığını bilir, amacıma ulaşma

yolunda tökezlediğim her an bunu ölümcül bir silah gibi kullanmaktan çekinmezdim. Akla bak!

Mesela ben, annesinin kıyafetleri, topuklu ayakkabıları ve makyaj malzemeleriyle evcilik oyunu tutturup zaman tüketen bir kız çocuğu olmamıştım hiç... Annemle Ayşe teyzelere ya da Fatma ablalara misafirliğe ve altın günü gibi organizasyonlara da pek iştirak etmezdim. Belki zorla, o da ara sıra... Babasına âşık bir kızdım. Ve ilk tercihini hep babadan yana kullanan bir çocuk...

Şimdi düşünüyorum da sen farkına varmıyorsun ama zaman dediğimiz kavram, aslında çok hızlı geçip gidiyor. Durdurmak, geri almak imkânsız...

Aklıma birden babam ve onunla dolu dolu geçen çocukluk anılarım üşüşünce hafifçe tebessüm edip ardından dengesizliğin dibine vurarak küçücük bir ağlama nöbeti geçirdim. Onu ve çocukluğumu çok özlemiştim...

Hep böyle ikilemde kalmam, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamam ve özlem duygusunu dibine kadar tatmak zorunda olmam, benim kaderimin ayrılmaz bir parçası mıydı? Feminist ruhuma aykırı olarak kalbimde yer edinmeyi başaran, sevdiğim iki erkek vardı ve tam onlara ihtiyacım olduğu an ikisi de benden fersah fersah uzaktı.

Üzerime kimin laneti çökmüştü bilmiyordum ama artık kesinlikle lanetli olduğumu inanıyordum. Hem de lanet ki ne lanet!

Babamın hasreti bir yandan canımı yakıp dağlarken diğer taraftan kaç gün oldu sayamamıştım. Depresyondaydım, unutulmuştum ve Uygar'sızdım... Üstelik bir de içime buz kütlesi gibi oturan soğuk havaların etkisiyle lanet grip virüsünü vücuduma baş konuk olarak buyur etmiştim. Buyurun buradan yakın!

Bütün hücrelerimi çepeçevre sarmalayan bu soğuklu-

ğun ana kaynağı ise, ya çok amaçlı ısıtıcım Uygar'm uzak diyarlarda olmasından dolayı benim kalbimdeydi ya da yine Balkanlar tüm maharetini sergileyerek devreye girmişti. Bilemiyordum... Çözemiyordum... Kestiremiyordum...

Uygar Asiltürk, yani müstakbel çakma nişanlım beni burada, kurtlar sofrasının tam ortasında, kendi kendine aldığı ani kararlar sonucu bir çanta dolusu parayla tek başıma bırakıp günler önce Asiltürk Holding'i temsilen karizmasıyla İtalya'yı fethetmeye gitmişti. Meraklı İtalyan yatırımcıları, tek bir çatı altında toplayarak Asiltürk Holding'in bünyesinde birleştirmek ve kendi renklerine bağlamak adına iş gezisi adı altından Roma'da bulunuyordu.

Tamam, adam veliahttı ve benim üzerime düşen bu durumu hoş karşılayıp sessizce bir köşede onun dönmesini beklemek falandı belki ama iş için bile olsa beni burada bırakıp o modası geçmiş çizme bozuntusuna gitmesini gururuma yediremiyordum. Ve de Uygar'ın yokluğuyla ritim sorunu yaşayıp beni zor durumda bırakan arsız kalbime söz geçiremiyordum.

Bunların haricinde, ortada çözüme ulaştırılması gereken para mevzusu vardı bir de tabii... Kral hazretleri lütfetmiş iyiliklerimin karşılığı olarak vaat ettiği ve hakkım olduğunu düşündüğü miktarı bana hiç sorma zahmetine girişmeden emrinde çalışan bir kurye ile göndermişti. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi ne kadar dil döküp istemediğimi söylesem de elçi kardeş *bana zeval olmaz* kafasını yaşayarak geri iademi kabul etmemişti.

Neticede o da emir kuluydu ve elçi kardeşi zorlamanın manası yoktu. Bu mevzu artık Uygar ve benim aramda bir meseleydi. Ve o para, padişah hazretleri Roma kuşatmasından döner dönmez derhal kendisine teslim edilecek, teslim aşamasında ise bir araba laf söyleyerek bu kabalığı, burnun-

dan fitil fitil getirilecekti. Ukalalığının bedeli en ağır biçimde ona ödetilecekti!

Neyse... Bu sonraki konuydu. Şimdi düşünmem ve bunalıma girmem için yeterince sebep varken bir sonraki dertler kontenjanından çalıntı yapmaya gerek yoktu. Kendine her derdi, tam zamanında yaşama izni vermek mubah ve daha makbul olandı.

Mesela şimdiki dertler kontenjanına dâhil olanlara örnek verecek olursak, acaba Uygar şu an tam olarak neredeydi? Ne yapıyordu? Kiminleydi? Ne yer, ne içerdi?

Ama her zaman olduğu gibi bu noktada da kaçırdığım nüanslar vardı. Ben ki muhtemelen sessizde unuttuğum ve arayıp bulmaya mecalimin olmadığı cep telefonumun bile hangi cehennemde olduğunu bilmezken Uygar'ın nerede, nasıl ve kiminle olduğunu, ne yiyip ne içtiğini, nereden bilebilirdim? Belki de ben burada saf saf onu düşünmekle meşgulken, onun hayaliyle kuralh-düzenli bir ilişki yaşarken o, çizmenin bağcıklarını patenti MADE IN ITALY olan ateşli güzellerle bağlama eylemine girişmişti.

Belki de... Ah! Hayır! Olamazdı!

Kahretsin! Sevgili çakma nişanlım düşündüğüm şeyi yapmıyordur, yokluğumdan istifade ederek beni aldatma girişiminde bulunmuyordur değil mi?

İçimde cirit atan ve beni saçma sapan düşünceleri düşünmeye sevk eden kötü niyetli sesi susturmalıydım. Çünkü şimdi nifak tohumları serpmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Lakin düşüncesi bile aklımı oynatmam için yeterli bir sebepti ve eğer ki Uygar, öyle bir şey yapıyorsa... Eğer ki fiilen olmasa bile en basitinden düşünceleriyle beni aldatıyorsa... Eğer ki varlığımı göz ardı edip yokluğumda ayran gönlünü başkalarıyla avutuyorsa... Öncelikli olarak o Ro-

ma'yı yakar, ardından da hiç düşünmeden onu tek celsede boşardım!

Evet, bunun pratikte mümkün olmadığının ben de farkındayım. Ama... Teorik olarak bunu yapardım! Japon yapıştırıcısı falan dinlemez, sağ yüzük parmağıma cebren ve hile ile geçirilmiş, Uygar Asiltürk'ün resmi nişanlısı olduğumun açık kanıtı olan nişan yüzüğünü herhangi bir aldatılma durumunda hiç çekinmeden, çakma nişanlımın kalın kafasıyla bütünleştirmekten şeref duyardım!

Aslında mantıklı düşününce... Bu meselede ben de en az Uygar Asiltürk kadar dengesiz ve aptaldım!

Çünkü Uygar'a "Git," demiştim ama gitmesini istemiyordum. "Bitsin," demiştim ama bitmesini de istemiyordum. Şimdi de sanki öyle bir hakkım varmış gibi kafayı onun beni aldatıp aldatmamasına takıyor, bununla aklımı peynir ekmek gibi yiyip bitiriyordum.

Mademki Uygar'ın başkalarıyla olması beni bu kadar korkutuyordu, neden böyle davranıyordum? Kendime acı çektirmekten zevk mi duyuyordum? Yoksa mazoşist mi, olmuştum ben?

Belki de tespitim doğruydu... Ve feministlikten sonra sonu -ist ile biten bir başka akıma dâhil olmamla ilgili annemin korkulu rüyaları gerçek olmuştu.

Hissetmediklerimi hissediyormuş gibi, istemediklerimi istiyormuş gibi bir davranış sergilemem normal miydi? Manyak mıydım ki ben? Ya da bu dengesizliklerimin tek bir açıklaması olabilirdi.

Galiba ben, Stockholm Sendromu'na tutulmuştum. Kalbim sanki marifetmiş mi gibi rehincisine gönüllü esir olmuştu ve bu esaretten oldukça hoşnut görünüyordu.

Hangi deliğe saklanmıştı da çıkmayı unutmuştu, benim o çok övündüğüm feminist ruhum?

Yalnız, diğer soruların hiçbirine aydınlatıcı bir yanıt bulamasam da işte bu soruya gayet net bir yanıtım vardı. Zaten bu sorunun yanıtını bilmek için uzun uzun düşünmeye, ince eleyip sık dokumaya ya da bir dâhi olmaya gerek yoktu.

El cevap: "Söz konusu Uygar Asiltürk'se feminizmin canı cehenneme!"

Haklı değil miydim? Uygar gibi bir adama sahip olmak varken hangi akılsız bu konuda #direnfeminizm kafasını yaşardı ki? Onun muhteşem cazibesine karşı koyacak bir kadın daha yeryüzüne gelmemişti.

Değişimin esiri olmuş olan bu yeni beni, sevip sevmemek konusunda şüphelerim olsa da bu değişimden hoşnut olan bir yanımın, kesinlikle emin olduğu bir nokta vardı...

Nasıl ki kaymak balsız, kuru fasulye pilavsız, tarhana da soğansız yalnızlığa gömülüyorsa ben de Uygarsız yapayalnızdım. Onsuz kendimi tamamlanmamış, hepten eksik ve bu dünya üzerinde fazlalıkmışım gibi hissediyordum.

Tamam, biraz saçmalıyordum... Ama inanın ki saçmalamamın tek sorumlusu ben olmazdım. Bu elim tabloda beyin hücrelerimin yüzde üçlük bir kısmım toz duman etme başarısını gösteren grip virüsünün ve beni kendisine hasret bırakma cezasına mahkûm eden çakma nişanlımın hiç mi suçu yoktu? Ne yani suçlu olan sadece tek ben miydim?

Hem tek suçlu ben olsam bile ne fark ederdi? Sonuçta düşkünlük derecesinde olmasa da hastaydım. Ve yapayalnızdım... Böyle bir durumda saçmalamalarım hafifletici sebepten normal sayılmalıydı. Resmen acınacak haldeydim! Tavuk suyuna çorba yapanı bırak şu koltuktan pat diye yere düşsem elimden tutup ayağa kaldıracak birini bulamayacak kadar kimsesizdim.

Peçete kutusunu yerine koymaya çalışırken şom ağzımın gazabına uğrayarak koltuktan kayıp sert zeminle şid-

detli bir aşkla bütünleşirken "Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, ters gidecektir," kuralına da Murphy'e ve lanet olası kanunlarına da edepsiz bir küfür savurdum.

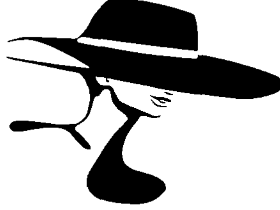
Ters gitme olasılığı olan ve sonucunda kaçınılmaz olarak ters giden her şeyden de, bunu damgalayan kurallardan ve kanunlardan da nefret ediyordum!

Salonumun zeminiyle tehlikeli bir yakınlaşma içine girişmişken, ıssız bir adaya düşünce ufukta belirip kurtuluşun simgesi olan bir gemi gibi kulaklarıma doluşan zilin sesi olmasaydı, hepten toz duman olan umutlarım, asla yeniden yeşermeyecekti. Israrla çalan zil, bu defa şerre değil kesinlikle hayra alametti.

Ve kesin bir sonuç olmasa da tahminen fiili yalnızlığım sona ermek üzereydi.

Tabii öncelikle benim kapıyı açmaya gidebilmek için muhtaç olduğum kudreti saklandığı yerden bulup çıkarabilmem, bu esnada da kapıdaki kurtarıcımın *evde kimse yok herhalde* diye düşünüp pes etmemesi, bulunduğu mevziiyi terk etmemesi gerekiyordu.

O kadar şanlısı mıydım? Denemeden bilemezdim...

Şüphe Ve Rahatlama

Uygar, sancılı geçen son dört günü düşününce çıldırma noktasının sınırlarında dolanıyordu. Ona güvenmişti! En son konuşmalarından sonra genç kızın içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak Sedef'e güvenmişti. Arada daha fazla sorun teşkil edecek pürüzlerin olmaması için anlaşma metnini yok saymış ve ona hakkı olan miktarı hiç düşünmeden vermişti.

Sedef, işini tam olarak onun istediği seviyede yapmasa da sınırlarının bir hayli dışına çıkma eğilimi gösterse de bunu önemsememişti. Hak ettiğini düşündüğü için, dahası kendi tarafınca anlaşmanın artık bağlayıcı bir unsur olmadığını bildiği ve Sedef'i gerçek bir ilişkiye ikna edene kadar, küçük sorunları aradan kaldırmak istediği için bir hamle yapmıştı. Muhtemelen genç kızı da şaşırtan ani bir kararla parayı Sedef'e teslim etmesi için bir adamını göndermişti.

Her şeyi rayına oturtabilmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve kendince bulabildiği en hızlı çözüm yolu buydu. Aslında belki biraz da Sedef'i denemek için bu çıl-

gınca fikre kapılıp planının üzerinde yeterince düşünmeden hemen uygulama aşamasına geçmişti.

Çünkü bir an tam anlamıyla Sedef'ten emin olmak istemişti. Gönlünün isteklerine kapılıp hepten bir yanlışı yaşamak istememişti. Eğer ki Sedef, kendisi için *doğru insan* değilse en başındayken bitirmek belki daha kolayına gelirdi. Evet, bu ayrıntıyı belki de en baştan düşünmeliydi... Fakat Sedef, hayatına bir peri dokunuşu yaparak aklını başından almıştı ve Uygar kaçırdığı ipin ucunu şimdi yakalamaya çalışmak zorundaydı.

Aslında biraz da ikilem içindeydi... Bir yanı Sedef'e bu haksızlığı yapmak istemiyor, onu böyle bir denemeye tabi tuttuğu için rahatsızlık duyuyordu. Fakat elinde değildi. Sedef'in de diğer kadınlar gibi olup olmadığını merak ediyordu. Onun farklı olduğunu düşünüyordu ama içten içe bu denemeyi yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. Aklındaki tüm soru işaretleri, yanıtını bulunca bundan sonra çizeceği hedef daha pürüzsüz olacaktı.

Sedef'ten tek bir haber dahi alamadan geçip giden dört günü düşününce tek bir sonuca ulaşabiliyordu. Anlaşıldığı üzere, kaçınılmaz olarak yanılmıştı!

Çünkü dört gündür Sedef'ten ne kendisi ne de annesi hiçbir şekilde haber alamıyordu. Nişanlısının cep telefonu ilk iki gün çalıyordu ama yanıt veren yoktu. Sonraki iki günse *aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor,* diyen sinir bozucu bant kaydındaki kadın konuşup durmuştu. Oysa ki Sedef'in huzur verici ses tonunu duyabilmek için o an tüm servetini genç kızın önüne sermeye bile razıydı ama istediği olmamıştı.

Fakat yokluğunda genç kıza göz kulak olması için muhitine diktiği adamların ısrarla Sedef'in hiçbir şekilde dışarı çıkmadığını rapor etmeleri üzerine içine bir kurt düşmüştü. Ve biraz da umut... Çokça korku...

İçine düşen kurtların sebebi, Sedef'in adamları fark edip atlatacak kadar profesyonel bir yalancı olup olmamasıyla alakalıydı.

Umut ediyordu... Belki de her şeyi yanlış anlamıştı. Ve içten içe bu noktada yanılmış olmayı çok istiyordu.

Ve korkuyordu... Genç kızın başına kötü bir şey gelmiş olması ihtimali en ürkütücü olan hissiyatıydı. Belki düşüp kafasını bir yere çarpmıştı. Belki de paradan haberdar olan kötü niyetli şahıslar tarafından devre dışı bırakılmıştı. Bu... En elim tabloydu. Sedef'in parayı alıp kaçması bile ona bir şey olmasından daha iyi bir seçenekti gözünde.

Bu yüzden de İtalya'daki işlerini mümkün olan en kısa sürede halletmiş, planlarının dışına çıkarak Türkiye'ye erken dönüş yapma kararı almıştı. Roma'dan, İstanbul'a ayak basar basmaz ilk hedefini Sedef'in evine gitmek olarak tasarlamıştı. Havaalanından arabasına atlayıp direksiyonunu doğrudan genç kızın semtine çevirmişti.

Ve o yol, bir türlü kendisine bitmek bilmemiş, sanki uzadıkça uzamıştı. Ta ki hedefine ulaşana kadar rahat bir nefes almak ona haramdı. Sonuç her ne olursa olsun Sedef'in iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Aylardır Sedef tarafından kandırılmış ve dolandırılmış olsa bile!

Kalbini sıkıştıran, sanki oksijensiz kalmış gibi nefesini kesen karmaşık düşüncelerle asansörden inip genç kızın ikamet ettiği dairenin kapısına gelince derin bir nefes alıp verdi ve daha fazla zaman kaybetmeden zile bastı. Zile bastıktan sonra biraz bekledi ama kapıyı açan olmadı. Sonra tekrar bastı. Tekrar... Ve tekrar...

Değişen bir şey olmadı. Daire hâlâ kapı duvardı. Deli gibi zile basıp işin içine ne zaman yumruklarının karıştığını anlamadığı bir anda kapı aniden açıldı. Sedef'i bitkin bir halde bulunca ilk önce ne yapacağını bilemeyerek boş gözlerle genç kıza baka kalmıştı.

Saniyeler sonra zihni karanlık düşüncelerden kurtulup aydınlanma zahmeti gösterdi. Daha fazla ayrıntılarda boğulmadan genç kızı kendine doğru çekip sıkıca sarılırken "Çok şükür, iyisin," diye fısıldadı.

Sedef'i karşısında sapasağlam bulduğu için Allah'a ne kadar şükretse azdı. Günlerdir ömründen ömür eksilmişti ve yersiz endişelerle kendisini yiyip bitirmişti. Fakat şu an kalbi ona tüm gerçeği avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Tüm bu olanlar, hissettikleri, karanlık düşünceleri gereksizdi.

Sedef, daha karşında Uygar'ı bulmanın şaşkınlığını atlatamadan adamın söylediği sözlerle küçük çaplı bir şoka girdi. Ama toparlanması uzun sürmedi. "Kemiklerimi sağlam bırakırsan daha iyi olacağım!"

Genç kızın alaycı yanıtıyla hafifçe gülümseyen Uygar, Sedef'ten ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi yavaşça geri çekildi. Ardından sahte bir azarlamayla "Soğuk esprilerinizin şimdi hiç sırası değil, Sedef Hanım!" dedi. Hemen arkasından Sedef'i karşısında sapasağlam bulmanın rehavetini üzerinden atarak kaşlarını öfkeyle çattı ve hiç vakit kaybetmeden "Lanet olası cep telefonun niye kapalı? Günlerdir neden sana ulaşamıyorum? Ve niye beni hiç aramadın?" diye gürledi.

Sedef'in şaşkınlığı her geçen dakika boyut değiştirip bir üst seviyeye tırmanırken bu soruya vereceği tek bir yanıt vardı. Dudaklarını suçluluk duygusuyla ağır ağır dişlerken doğruları söyledi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Galiba... Kaybettim."

"Kayıp mı ettin?" diye sordu şaşkınca. "Nerede kaybettin?"

"Evin içinde."

Hayretle "Cep telefonunu evin içinde mi kaybettin?" derken sinirli bir kahkaha attı.

Genç adamın alaycılığıyla öfkelenen Sedef, "Evet! Olamaz mı?" diyerek tersledi Uygar'ı.

Sedef'in inatçı yanıtına karşılık aynı inatla "Olamaz!" dedi. Hemen akabinde ağzından kaçırdığı ve farkına varınca yarıda kesmek zorunda kaldığı cümle ise resmen bir itiraf niteliğindeydi. "Sandım ki..."

Genç adamın dudaklarını birbirine bastırıp cümlesini yarıda kesmesi ve gözlerini kendisinden kaçırmasıyla Sedef'in içini bir kuşku fırtınası esir aldı. Fazla düşünmesine gerek kalmadan beyninde çakan şimşeklerle genç adamın söylemek istediği ama sonra vazgeçtiği şeyin ne olduğunu anladı. Ve onun yarım bıraktığı cümleyi tamamladı. "Ne sandın? Paranı alıp kaçtığımı falan mı?"

Bu kız ciddi anlamda zekiydi. Asla hafife alınmamalıydı!

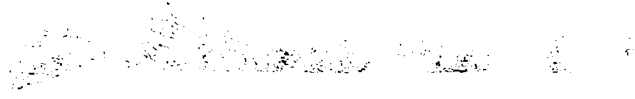
"Şeyy öyle değil..."

Sedef, öfkesinin ardına gizlemeye çalıştığı hayal kırıklığıyla Uygar'ın açıklama yapmasına fırsat tanımadan "Paran içeride! Tek kuruşuna dahi dokunmadım! Alıp gidebilirsin!" deyip öfkeyle arkasını dönünce Uygar, kendinden, düşüncelerinden utandı. Bir şey yapmalıydı... Kırdığı potu tamir etmenin bir yolunu bulmalıydı! Sedef'in böyle gitmesine izin veremezdi.

Kızın ardından hızla yetişip sertçe kolunu tuttu ve Sedef'i kendine doğru çevirirken fısıltı halinde çıkan sesiyle "Korktum," dedi. Aslında bu bir itiraftı. Ve bu tek kelime bütün duygularını noktasına virgülüne kadar içinde barındırıyor, ses tonu da söylediklerini harfiyen destekliyordu.

"Korktum... Diğerleri gibi olmandan..." Derin ve sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Ya da sana bir şey olmasından..." Sesi boğuklaştı. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini devirdi. "Tanrım! Başına bir şey gelmiş olma ihtimali beni resmen delirtti."

Adamın diğer söylediklerini duymamış gibi tek bir nok-

ta üzerine odaklanan ve iyice irileşen gözleriyle şaşkınlığını gizlemeden "Benim için mi korktun?" diye soran Sedef'e yanıtı gecikmedi.

Tüm dürüstlüğüyle "Çok korktum!" diyerek kızın narin bedenini kendine doğru çekti. Vücutları birbirini karşıladığında sanki *bir daha seni hiç bırakmayacağım* mesajı verir gibi ona sıkıca sarıldı. Huzur veren kokusunun tüm benliğine sızmasına izin verdi ve derinliklerine işlemesi için usulca içine çekti.

Yaşamı boyunca deli gibi korktuğu ve asla yapmam dediği, birkaç şey olmuştu. Onlardan bir tanesi de tek bir kadına bağlanma fikriydi. Galiba Sedef'le tanışması ve onu hayatına dâhil etmesi bu korkusuyla yüzleştiği ve düşüncelerinin değiştiği noktaydı.

Çünkü Sedef'e kendini, kurallarını, yaşadığı zaman zarfı boyunca düşlediği, bildiği her ayrıntıyı yok sayarak körü körüne bağlanmıştı. Sedef onun miladıydı...

Genç kızın bedenini sarıp sarmalarken, iç huzuru Sedef'in varlığıyla bulduğunu hissediyordu ve aslında birine bağlanmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyordu. Hatta iyi bile sayılabilirdi... Sanki Sedef'ten önce hiç var olmamış, yarımmış, eksikmiş gibiydi de şimdi kendini tamamlanmış hissediyordu.

Durum böyleyken bağlanmanın neresi kötü olabilirdi ki? Doğru kişiyi bulduktan sonra, insan bünyesinde bu tür ipe sapa gelmez korkuları nasıl barındırabilirdi? Uygar biliyordu... Sedef, kendisi için kesinlikle en doğru kişiydi ve kendisi de Sedef'in doğrusu olabilmek için her yolu deneyecekti!

Çünkü Sedef, Uygar'ın kalbine karanlık boşluklardan sızan ve genç adamın tüm bentlerini yıkıp, varını yoğunu tek bir amaç uğruna çalan arsız bir hırsızdı! Gönül hırsızıydı... Cezası ise, çakma nişanlısının kalbinde ömür boyu müebbete mahkûm olmak, olacaktı!

Tavuk Suyuna Çorba

Uygar Asiltürk'ün elinden tavuk suyuna çorba içmek... Nasıl? Gerçekte akla ve mantığa aykırı, hayal boyutunda ise zorlama geliyordu değil mi? Ama hayal değildi işte bildiğin gerçekti.

Uygar Asiltürk'ün mutfağa girip kollarını sıvamasına ve çorbacılık tarihinde bir çığır açmasına şahit olmak başka hangi şanslı kula nasip olabilirdi ki? Cevap veriyorum, Kadir Gecesi'nde doğmamışsa muhtemelen hiç kimseye nasip olmazdı!

Fakat annem beni ne Kadir Gecesi'nde ne de bayram sabahında doğurmuştu. Lakin şanslı kuldum vesselam...

Sevgili çakma nişanlım, sarhoş olduğum gece sonrasında yanımda kalıp beni kendime getirebilmek için soda limon, kahve, sandviç ve ilaç kombinini hazırlamasının ardından yontulma konusunda müthiş bir ilerleme daha kaydedip seviye atlamıştı. Artık işi hasta olan çakma nişanlısına tavuk suyuna çorba yapma boyutuna ulaştırmıştı ve hizmette sınır tanımaz bir hale gelmişti.

Bu akla mantığa sığmayan, büyük mucizenin nasıl gerçekleştiğini merak ediyorsunuz değil mi? Durun her şeyi en başından alayım... Çakma nişanlımı bana çorba yapmaya kadar götüren, Jack Hunter kadar olmasa da ona yakın bir mertebeye eriştiren, o maceralı olayı baştan anlatayım.

Uygar'ın, Roma'ya, yatırım yapmak isteyen bir şirketi Asiltürk Klanına dâhil etmeye gittiği kısmı hepimiz biliyoruz... Asıl olay o kısımdan sonra başladı.

Sevgili çakma nişanlım, içini kemiren şüphe tohumlarıyla beni çakma nişanlılıktan, zanlı konumuna terfi ettirmiş ve hiç ummadığım bir anda, koltuktan yere çakılma seansım sonrasında alacaklı gibi kapıma dayanmıştı. Doğruya doğruydu! Adam alacaklıydı! Ama alacak-verecek davasındaki verecekli olan taraf ben miydim, işte orası tartışılırdı!

Çünkü çakma nişanlım, davamızın mevzusu olan, benden şüphelenmesini sağlayan parayı kendisi cebren ve hileyle bana zorla göndermiş ve yine oyunu bozarak şahsen bizzat kendisi olaraktan parasını almaya gelmişti. Bu kesinlikle altı yaş grubundaki çocukların "Küstüm oynamıyorum. Ver oyuncaklarımı!" mantığıyla eşdeğer bir davranış stiliydi ve de bu bilançoya göre hem alacaklı hem de verecekli olan şahıs, Uygar Asiltürk'ün ta kendisiydi. Bense olmayan günahı elinden zorla alınmaya çalışılan masum ve gencecik kurbandan başkası değildim, elbette.

Alçak adam! Masum genç kızlık hayallerimin üstün başarı belgeli katledicisi!

İşler tam çığırından çıktı, arapsaçı gibi karıştı derken neyse ki yaptığı hatanın farkına varmıştı. Uygar Asiltürk etkisini ve kredisini, üzerimde sonuna kadar kullanarak gönlümü çabucak almayı başarmıştı.

Aslında ben eski ben olsam hiçbir süslü lafına kanmaz o içi banknotlarla dolu çantayı onun başında paralardım.

Fakat ben, eski ben değildim. Yaşlandıkça duygusallaşıyor, gün geçtikçe Uygar Asiltürk büyüsünün tesiri en ücra köşelerime kadar işliyordu. Ve geride Sedef Palalı, namına bir şey bırakmamacasına tüm kalelerimi ele geçiriyordu. Yaşananlara verdiğim tepkiler normal olma boyutundan çıkmış anormallik safhasına doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Hayatımı Uygar'dan önce ve sonra olarak iki kısma ayırsak elimde ne kalırdı, bilemiyordum.

Uygar itirafları sonrasında bir müddet beni bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıp sarmalamıştı. Ardından elektrik akımına çarpılmış gibi ani bir hamleyle sıcak vücudunu vücudumdan ayırıp Kuzey Kutbu'ndaymışım gibi hissetmemi sağlamıştı. Elinin tersini alnıma bastırıp ateşimi kontrol etmiş ve sonucunda yüz yüze kaldığı gerçeklerle sıkıntıdan dişlerini gıcırdatıp öfkeyle kaşlarını çatmıştı. O an gözlerime diktiği gözlerinden bir sürü ifade gelip geçmişti. Ama aralarında en belirgin olanı memnuniyetsizlikti.

Yanaklarımı kırılacak bir eşyayı tutar gibi özenle kavrayıp avucunun içine alırken sanki gücünden güç eksilmiş gibiydi. "Sen yanıyorsun," diye fısıldadığında ses tonuna hâkim olan tınıysa korku ve şefkat karışımıydı.

Yumuşak bakışların mesken tuttuğu gözlerinde de aynı ifadeleri barındırıyor ve öyle baktıkça insanda kucağına kedi gibi kıvrılıp uyuma, bütün dertlerini unutturacak çok özel ve şifalı bir iksiri ele geçirmiş olma hissi uyandırıyordu.

Düşünceli gözlerini üzerimden çekmeden endişeyle "Hasta mısın sen?" diye sorması ise içimdeki tüm buz kütlelerini eriten ılık bir yaz esintisi gibiydi.

Hafifçe gülümseyip, numaradan dertli bir iç çekip "Evet," demiştim. Uygar'ın kaş çatışı derinleşip gözleri de kısılırken "Sana hastayım," diye devam edip ona çapkınca göz kırpmış ve gür bir kahkaha patlatmıştım.

Aslına bakarsanız her şakanın altında bir gerçek payı aranması gerektiği söylentisi köküne kadar doğruydu. Uygar'a ciddi manada hastaydım. Grip haricindeki en büyük hastalığımın teşhisi de ilacı da belliydi. Ama şimdi arabeske bağlamanın ne yeri ne de zamanıydı.

Sözlerime ciddiyetle "Yaa... Demek öyle..." diyerek karşılık vermişti. Akabinde lastik tokadan kurtulup yüzümü gölgeleme konusunda oldukça ısrarlı olan asi bir iki tutam saçı kulağımın arkasına doğru ittirip "Yokluğumda özlemime dayanamayıp yataklara mı düştün sen?" diyerek ciddi olmayı bir kenara bırakmıştı. Muzipçe ve küstahça sırıtması ise tam Uygar Asiltürk'e yakışır bir davranıştı...

Anlaşıldığı üzere Uygar Asiltürk, oyuncu kimliğini yine devreye sokmuş ve bana konuştuğum dilde yanıt vermeye başlamıştı.

Ve kahretsin ki o, her konuda bir numara olduğu gibi bu konuda da üstün başarı ve yetenek örneğiydi. Bu adam, giriştiği her aktivitede kesinlikle *number one* olması için dünyamıza gönderilmişti. Onun karşısında rakip olarak yer almaksa hiç akıl karı değildi.

Elimi Victoria Dönemi'ndeki bayılmak üzere olan leydiler gibi alnıma götürüp "Yaa ne demezsin, hatta son dakikada yetiştin. Gelmeseydin ölebilirdim. Çünkü sevgilim... Benim zehrim de panzehrim de sensin!" diye yanıt verdiğim an benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu.

Alaylı cümlelerim karşısında keyifle gülümsemişti. "Ah tahmin etmeliydim! Özür dilerim aşkım. Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?" diye sorduğunda iş kadını ciddiyetine bürünerek gözlerimi kısmış ve "Bir düşünelim," diyerek yanıtlamıştım sorusunu.

Ve Uygar o esnada belimdeki elini sıkılaştırıp beni kendine doğru çekmişti. Bedenlerimizi bir bütün haline geti-

rirken yumuşak ve nefes kesici sesiyle dudaklarıma doğru eğilip "Düşün bakalım," diye fısıldamıştı.

Ah! Lanet olsun! Bu çok... Baştan çıkarıcıydı! Gözleri kararmıştı ve elleri rahat durma aşamasından oldukça uzak kalmıştı. Bu haliyle vücudumu keşfe çıkmış meraklı bir kâşif gibiydi. Utanmaz adam! Halinden de oldukça memnun görünüyordu.

O karanlık ve yoğun bakışlarındaysa başka bir şey vardı... Düşüncelerim "Galiba seni öpecek," diye naralar atarken onları hafife almak aptallığın daniskası olurdu. *Bir şeyler yapmalıyım. Kontrolü elime almalıyım,* diye düşünmüştüm o an...

Aynı zamanda heyecanlanmıştım da... Ve vücudumu ele geçiren adrenalin sonucu aklım iyice bulanmıştı. Saçma olup olmamasını umursamayarak öne atılmış ve birden "Tavuk suyuna çorba istiyorum," deyivermiştim.

O ise romantizmin doruklarında dolaşırken savunma mekanizmamın devreye soktuğu tuhaf isteğimi, tabii ki de önemsememişti. Yüzü geniş bir sırıtmayla aydınlanırken yanıt olarak "Başka?" diye sormuştu.

Ve benim diğer isteklerimi sıralamama fırsat tanımadan "Çorbadan önce... Daha tesirli bir ilaç biliyorum," deyip tek hamlede aramızda kalan boşluğu da kapatmış ve hastalığımın kendisine bulaşmasını umursamadan dudaklarımızı birleştirmişti.

Dudakları dudaklarımın her zerresini aç dokunuşlarla istila ederken ağzımdan kaçan keyifli mırıltılara engel olamazdım. Çünkü öpücüğü, iyileştirici gücü olan şifalı iksirin ta kendisiydi. Uygar Asiltürk, bir büyücüydü... Ve yaptığı büyüler oldukça tesirliydi.

Şimdi bile öpücüğünü düşündükçe içim karıncalanıyor, vücut sıcaklığım tavan yapıyordu.

Dudaklarıma dişlerimi takıp Uygar Asiltürk'lü hülyalara dalmışken çakma nişanlımın "Ne için sırıtıyorsun sen?" diye soran sesiyle hayallerimin bitiş zamanıydı.

Düşüncelerimden sıyrılıp "Hiç," dedim. Ama Uygar'ın bunu bir yanıt olarak kabul etmediği ve gerçekleri işitmek için sabırsızlandığını gözlerindeki tuhaf bakışlardan anladım.

Kaşlarının altından derin ve karizmatik bir bakış atıp "Emin misin?" diye sordu. "Bana *hiç*miş gibi gelmedi de..."

Fazla direnmeden "Ne duymak istiyorsun?" diye sorduğumda buğulu sesiyle "Bilmiyorum, sen söyle," dedi.

Ah Tanrım! Bu adam kesinlikle iflah olmaz bir oyuncuydu. Ama ben, onun tuzağına düşmeyecek, duymak istediği sözleri kulağına öyle kolayca fısıldamayacaktım. Zaten uzay seviyesinde olan egosunu sonsuzluk boyutuna ulaştırmayacaktım.

Uygar Asiltürk, her zaman galibiyetlerin adamı olmamalıydı. Biraz da mağlubiyetin o nahoş tadını tatmalıydı.

Bunun farkındalığıyla inat edip direttim. "Ne duymak istiyorsun bilmiyorum ama *hiç*i bir yanıt olarak kabul etsen ve bu konuyu kapatsan olmaz mı!" dedim.

İfadesi anında değişti. Sinirle gülümsedi. "Çorbanı bitir, ilacını iç ve uyu! Dinlenmen lazım," diye emretti.

Bingo! Anlaşıldığı üzere Uygar Asiltürk, kulaklarının pasını silmediğim, istediği cümleleri kendisine bahşetmediğim için bana kızmıştı. Egosu zedelenmişti.

Ah, çok yazık!

Sonrasında ben, Uygar'ın bizzat elleriyle yaptığı çorbayı afiyetle içerken o, gülümseyerek beni izlemeyi tercih etti. Konuşmaya devam edip bu büyüyü bozmaya ikimiz de göze alamadık belki de.

Zaten aşk, bazen sessizliği bile paylaşmak değil miydi?

Uygar da bana benim ona olduğum gibi kör kütük âşık olsaydı, eminim aynı şeyleri düşünür, hissederdi...

Fakat biliyordum ki girdiğim bu aşk dönemecinde yalnızdım. O sokağın sonu yoktu. Çıkmazdı... Biraz daha vaktim varken, kendimi daha fazla kısıtlamamalıydım. Uygar Asiltürk'ü sonuna kadar yaşamalı, heybemi onun anılarıyla doldurmalıydım.

Anlaşmamızın son cümlesi söylenip nokta koyulduğunda da hayatına verdiğim geçici rahatsızlıktan dolayı özür dileyerek, sorun çıkarmadan, hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını bilerek Uygar'dan önceki hayatıma dönüş yapmalı, zor da olsa ona veda etmeliydim.

Çünkü aşk bazen bunu gerektirirdi. Sevdiğinin mutlu olması için mutsuzluk kıskacında hapsolmak gerekiyorsa, gerekli olan yapılmalıydı. Benim mutluluğum, Uygar'ın mutsuzluğunu doğuracaksa, eğer öyle bir ihtimal dahi varsa zorlamanın manası yoktu!

Çakma Prenses uykusundan uyanacak, bu pembe rüya bitecekti! Bitmesi gerekiyordu! İçimdeki mantıklı ses bunu yapmamı söylüyordu! Haylaz sesse... Dinlememem ve kulak vermemem gereken fısıltılarla tüm benliğimi yakıp kavuruyordu.

Ama benim kararım kesindi. Uygar, "Bitmesi gerekiyor," dediği an bu iş bitecekti!

Gitmene Asla İzin Vermeyeceğim!

Uygar, kollarının arasında mışıl mışıl uyuyan genç kızın yüzüne sevgiyle bakarken dudakları, sımsıcak bir gülümsemeyle hareketlendi. Şu an kendisine ahtapot gibi sarılarak uyuyan kız, onun cennetiydi. Birkaç saat öncesinin anıları aklına hücum edince gülümsemesi daha da genişleyip şeytani bir boyuta ulaştı.

Uzun uğraşlar sonunda mutfağı toparlamayı bitirip salona döndüğünde Sedef'i salondaki koltukta kan ter içinde kalmış bir biçimde uyurken bulmuştu. Bu manzara karşısında genç kızın kendi kendine uyanmasını beklemek istemişti ama hastalığı daha kötü bir boyuta ulaşacak endişesiyle dayanamamış ve dinlendirici bir melodiyi andıran sesiyle "Sedef," diye fısıldamıştı. Genç kızı sarsmayacak bir biçimde hafifçe dürtmüştü. Sedef'in yavaşça gözlerini aramasıyla da genç kızı yavaşça koltuktan kaldırmış oturur pozisyona gelmesini sağlamıştı.

Hastalığının daha fazla ilerlememesi için "Hadi üzerini değiştirelim," derken genç kazın daha tam olarak kendine

gelmemiş olmasından yararlanmış hızlı bir hamleyle terden sırılsıklam olan tişörtünün kenarlarından tutup yukarı doğru çekiştirmişti.

Ama Sedef, bitkin bir vaziyette olduğu gerçeğini bile umursamamıştı. Her zamanki inatçılığıyla itiraz etmişti. Zaten Uygar ne bekliyordu ki! Sonuçta karşısındaki kişi hasta veya sağlıklı hiç fark etmezdi! O, her halükarda inatçı Sedef'ti...

Kızın "İstemiyorum, böyle iyiyim," diye itiraz etmesini umursamamıştı.

"İtiraz istemiyorum!" diyerek onu uyarırken bir taraftan tuttuğu kumaşı çekip çıkartmış ve genç kızın süt beyazı teninin bir kısmını gözler önüne sermişti.

Tenine tezat siyah rambo atletiyle öyle bir manzaraydı ki karşısındaki... Ve o tezatlık öyle güzeldi ki... Uygar'ın büyük bir lokmayı boğazından geçirmeye çalışır gibi genişçe yutkunmasını sağlamıştı. Sanki on sekiz yaşına geri dönmüş gibi kanı delice çağlamıştı. Kalbi ise tam aksi bir istikamette seksenlikler gibi sıkışmıştı.

Sedef'se, Uygar'ın aç ve tuhaf bakışları karşısında utançtan titremiş, kendini esir almak isteyen yoğunluğa karşı direnmişti.

Uygar, Sedef'in de bu yoğun anın etkisinde kaldığını, paçayı kurtaramadığını biliyordu. Sedef'in gözlerinde gördüğü ifadeler, vücudunun verdiği tepkiler genç kızı ele veriyordu. Yanılmış olamazdı! Uygar buna yüzde doksan dokuz emindi. Ve de Sedef'in o yoğunluğa kapılıp gitmemek için çareyi itiraz etmekte bulduğunu da ismi kadar iyi biliyordu. Bu iddiasının üzerine kalıbını basabilirdi. Çünkü artık onu tanıyordu. Köşeye sıkıştığı anlarda verdiği tepkileri kitap gibi ezberlemişti.

Sedef, utançtan kıpkırmızı kesilerek "Tamam, ben ge-

risini hallederim," dedikçe Uygar inatlaşma konusunda onunla yarışa girmişti resmen.

Sedef'le dişe dişti. "Hayır, olmaz!" diyerek genç kızın itirazlarını sertçe kestirip atmış, kıza kaçış alanı bırakmamıştı.

Uygar'la başa çıkamayacağını anlayan Sedef, çareyi pes etmekte bulmuştu zaten. Beyaz bayrağı çekmek zorunda kalmıştı. Yalnız çekindiği tek bir nokta vardı ve bunu da "Ama çok kötü kokuyorum..." diye hayıflanarak dile getirmişti.

Sedef'in itirazıyla Uygar'ın o an içinde bulunduğu durum koskoca bir şaşkınlıktı. Ve şaşkınlığını şahit olduğu manzara karşısında çektiği işkenceyi göstermek adına acıyla inleyerek göstermemek için kendini zor tutmuştu. Sedef delirmiş miydi? Kötü koktuğunu iddia ederek, çıldırma yolunda emin adımlarla ilerliyor olmalıydı.

Ciddi olup olmadığını anlamak için genç kızın uyuşuk bakan gözlerine bakışlarını sabitlemiş, hastalıktan rengi atmış yüz ifadesini donuk bakışlarla izlemişti bir süre. Ve farkına vardığı gerçekle şok geçirmesine ramak kalmıştı. Çünkü nişanlısının gayet ciddi olduğunu anlamıştı.

Kendisi üzerinde oluşturduğu etkinin nasıl farkında olmazdı? Uygar inanamamıştı. Nişanlısı düşündüğünden bile daha masum bir genç kızdı. Ve eğer başarabilirse onun saklı cennetine ilk ulaşan adam, kendisi olacaktı. Bu fazlasıyla gurur vericiydi. Belki ilk sevgilisi değildi ama onu bile hiçe sayıyordu. Unutmuştu. Hafızası inatla Mert'i sıfırlamıştı. Biliyordu ki kendisi Sedef'in her anlamda ilki olacaktı.

Sedef'in sözlerinin aksini kanıtlamak ister gibi yavaşça ona yaklaşıp seri bir hareketle beline sarılarak genç kızı kendine hapsetmiş, teninin baş döndürücü kokusunu de-

rince içine çekip çıplak omzuna küçücük ama tesirli bir öpücük kondurarak "Çok güzel kokuyorsun," deyip genç kızın kendini iyi hissetmesi için elinden geleni yapmıştı.

Ama bu yalan değildi. Sedef'in teninde duyumsadığı tek koku, genç kızın kendisine has olan o cennet kokusuydu.

En sonunda Sedef, direnmeyi bırakıp tamamen teslim olunca onu kucaklayarak odasına taşıyıp yavaşça yatağının üzerine oturtmuş ve sınırları aşmadan çıkarabileceği son parçayı da çıkarıp üzerine temiz bir tişört ve eşofman altı giydirerek görevini tamamlamıştı. Ve o, bunları yaparken güzel nişanlısı tabiatına aykırı bir uysallıkla sessizce sadece kendisini izlemişti.

Sedef'i giydirme işlemini tamamladığı an ödül niyetine genç kızın dudaklarından çaldığı küçük öpücük aklına gelince karın kasları şiddetle gerildi. Sedef'i böylesine kollarının arasında tutmak, dudaklarını büzerek uyuduğunu izlemek hem çok güzeldi hem de başlı başına bir işkenceydi. Ona kayıtsız kalmak neredeyse imkânsızdı.

İkinci kısma takılmamaya ve vücudunun tepkilerini yok saymaya çalışıp kendini başka şeylerle oyalamaya çalıştı. Çünkü doğru olan buydu. Yoksa bu işin sonu hiç iyi yerlere gitmiyordu. Düşüncelerini bel altından uzaklaştırmalı, mantığını sağlıklı şeylerle doldurmalıydı.

Bir süre genç kızın yüzüne odaklandı. Unutmaya çalıştı, hafızasında yer eden çılgın düşünceleri. Sedef'in düzenli ve sakin alıp verdiği nefesleri işittikçe, huzurla dolup taşmıştı. Ulaştığı o huzur dolu noktada sonsuza kadar rehin kalma isteği uyanmıştı.

Önceden tatmadığı, tadını bilmediği hisler, kalın duvarlarını yerle bir ederken Sedef'i daha önce tanımamış olmanın burukluğunu hissetti. Yüreğinin ortasına koskoca bir keşke bağdaş kurup oturmuşken yüzünü pişmanlıkla buruş-

turdu. Yaşayamadıklarının veya geç kaldıklarının pişmanlığı canını sıktı.

Acaba Sedef'in yerinde başkası olsa, şu an kollarında bir başkası boylu boyunca uzansa yüreği aynı hislere gebe olur muydu? Kafası karışık değildi. Fazlasıyla netti ve emindi. Asla ve asla olmazdı!

Kendi kendine sorduğu soruya soluk bile almadan hızlı bir yanıt bulunca hiç şaşırmadı. Bu gerçekti. En büyük gerçeği... Olamazdı! Çünkü hiç kimse kendisine Sedef'in hissettirdiği duyguları hissettiremezdi. Buna adı kadar emindi.

Sedef'ten önce hiçbir kadına tam anlamıyla teslim olmadığı, benliğini onda eritmediği, huzuru bulmaya çalışmadığı için pişman değildi! Aksine fazlasıyla memnundu...

Şimdi düşününce saçma bulduğu hatta çılgınlık olarak nitelendirebileceği bir anlaşmadan bahtına Sedef çıkmıştı. Tam aksi de olabilirdi... Bizzat kendi fikri olan çakma nişanlılık anlaşması hayatını cehenneme de çevirebilirdi.

O gün, o öfkeli haliyle karşısına başka bir kadın da çıkabilirdi. Peki, durum öyle olsaydı o zaman ne olacaktı? Sedef değil de bir başkası olsaydı o çılgın teklifi yine sunacak mıydı? Bu sorunun yanıtını da içten içe biliyordu, Uygar...

Sorularına bulduğu yanıtlarla sert bir yumruk yemiş gibi bir hisse kapılarak irkildi. Şaka gibiydi ama gerçeğin ta kendisiydi. O gün, üzerine çamurlu su sıçrattığı Sedef değil de bir başkası olsaydı, ortada ne çakma teklif ne de anlaşma olacaktı! Emin olduğu şeylerin arasında bu da vardı.

Çünkü Uygar, Sedef'i görür görmez ondan etkilenmişti. Genç kızın asi duruşu, boyun eğmeyişi, tanıdığı hiçbir kadına benzemeyişi, gözlerindeki o kavurucu ateş... Uygar'ı kaçınılmaz olarak Sedef'e çekmişti ve o ateşte yanmaya gönüllü hale getirmişti. Kendine hapsetmiş, üzerine tüm kapıları çekerek kilitleri bir daha hiç açmamacasına kilitlemişti.

Aksi takdirde, ne kadar sinirli olursa olsun kim yolda gördüğü ilk kıza nişanlanmayı teklif ederdi ki? Hangi aklı başında insan bu kadar şuursuzlaşabilirdi?

Haftalardır yanıtsız sorularla cebelleşirken aslında tüm gerçekler gözünün önündeydi ama Uygar onları görememişti. Belki de görmek istememişti...

Şimdi ise bildiği tartışmasız tek bir gerçek vardı. Uygar, kesinlikle mutluydu. Mutluluğunu tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Bütün lisanlar bu konuda yetersiz kalırdı. Eğer ki mutluluğun bir alfabesi varsa bu bir bakış, bir gülüş, küçük bir dokunuşta saklıydı. Şimdi anlıyordu...

Sedef, kendisine yeryüzünde armağan edilmiş bir cennetti. Onun cennetiydi. Nasıl mutlu olmazdı ki?

Yüzleştiği gerçekler, bulunduğu cendereden çıkmasını sağlarken üzerine oturan ağırlık yavaş yavaş etkisini kaybetti ve kendisini tüy kadar hafif hissetti.

Kim demişti ki, bir erkeğin kalbinin tek bir kadınına ait olmasının esaret olduğunu? Uygar'ın esaret günleri Sedef'ten önceydi ve genç adam, kendisini şimdi hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu.

Genç kızın, sağ yanağının üzerine dökülüp yüzünün bir tarafını gölgeleyen ipek yumuşaklığındaki saçlarını usulca kenara çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. Ona böyle özgürce dokunabilme hissinin verdiği hazla, gözlerini sımsıkı kapatırken huzur yüklü bir nefes alıp yavaşça geri bıraktı. Elinin ters tarafıyla saten gibi pürüzsüz yanağını okşarken içinde uyanan duyguları bastırmak oldukça güçtü.

Bundan sonra onsuz bir hayat düşünemiyordu. Sedefsiz bir hayatı istemiyordu. Her ne olursa olsun onu yanında tutmanın bir yolunu bulacaktı. Gerekirse bütün sınırları zorlayacak tüm dünyayı karşısına alması gerekirse alacaktı. Ama onu bırakmayacaktı! Çünkü onu seviyordu! Bu sevgi

ona hem müthiş bir acı veriyor, hem de o acıya iyi gelebilecek tek merhem özelliği taşıyordu.

En kısa zamanda ona yeni teklifini sunacak yanında kalmasını sağlayacaktı. Belki "Seni seviyorum," dese Sedef fikrini değiştirir, yanında kalırdı. Çünkü genç kızın da kendisine karşı boş olmadığını hissediyordu. Sedef'in duyguları belki Uygar'ınkiler kadar derin değildi ama Uygar için bu kadarı bile yeterliydi.

Karar verilmişti! Sedef, ne denli sevildiğini dile getirilmiş sözlerden önce yaşayarak öğrenecekti. Uygar, birisi tarafından delice sevilmenin verdiği hazzı iliklerine kadar hissetmesini sağlayacaktı. Sonrasında hiç çekinmeden, utanmadan sevgisini tüm dünyaya bile haykıracaktı.

Ama Uygar, kesinlikle kararlıydı! "Seni seviyorum," demeden önce genç kıza bunu hissettirecekti! Ona, onu ne kadar çok sevdiğini gösterecekti. Çünkü kendi nezdinde kelimeler geçerliliğini çoktan yitirmişti. Artık sahne, dizginlenemez duygularındı...

Sedef'e doğru eğilip burnunu onun saçlarına gömerek genç kızın baş döndürücü ve yatıştırıcı etkisi olan kokusuyla ciğerlerini doldurdu. Dudakları, kızın yanağını bulunca yumuşak ve tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. Minik öpücükleriyle genç kızın yanağından kulağına doğru derin bir yol çizerken kalbi sanki göğüs kafesinin çok çok üstünde atıyordu.

Nefesi düzensizleşti. Sedef'in kulağına doğru iyice eğilip "Gitmene asla izin vermeyeceğim prenses... Çünkü sen benimsin! Bana aitsin! Sadece bana..." diye fısıldarken aldığı kararları bir defa da sözleriyle mühürledi.

Yeni Bir Teklif

Sürekli pür silah gezen yaşlı amcalar gibi resmî kıyafetlere bürünmüş çakma nişanlım Uygar'ın, orta yaşlı garsonla konuşmasını seyretmekten sıkılınca etrafı şöyle bir kolaçan ettim. Gözüme takılan ayrıntılarla bu nezih mekânda nişanlımın ve diğer müşterilerin aksine gayrı resmî bir görüntü sergilediğimi fark ettim. Ve bu paspal görüntümün felâketler dizisini başlatan pimi çekilmiş bir bombadan farksız olduğunu düşündüm.

Ne işimiz vardı bizim burada?

Orta yaşlı garson siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrılırken restoranın şıklığına uygun olarak dizayn edilmiş ve benden daha göz alıcı göründükleri su götürmez bir gerçek olan sandalyede arkama iyice yaslanıp meraklı bakışlarımı çakma nişanlımın yüzüne sabitledim.

Göz hapsimi yoğunlaştırarak onun da en az benim kadar huzursuz olmasını sağlamaya çalıştım. Neler olduğunu, neler döndüğünü bilmek istiyordum. Ve bu ortamdaki tek huzursuz kişi olmayı, haksızlık olarak görüyordum. Bana göre şartlar acilen eşitlenmeliydi!

Uygar'ın inadı tutmuş, "Seninle çok önemli bir şey konuşmamız gerekiyor," diye bir vaatte bulunarak beni bu şık mekâna getirmişti. Ve ben, şimdi o önemli konunun ne olduğunu ölesiye merak etmekle meşguldüm. Aynı zamanda da vücudumu ele geçiren gerginlikle baş etmek zorundaydım.

Duyduğum rahatsızlığı dile getirmek için yemek bitene kadar zor da olsa sabrettim. Konuşmadım. Hiçbir şey sormadım. O önemli olan konu her neyse, Uygar'ın açıklamasını bekledim. Lakin o sinir bozucu bir sessizliğe bürünmüş inatla suskun kalıyordu. Sanki onu konuşmak için buraya getiren kişi bendim! Her geçen dakika yüzeye çıkma konusunda ısrarcı olan sinirlerimi zapt etme konusunda güçlük çekiyordum ve patlamak üzereydim.

Neticede bekleyişimin sonunun gelmeyeceğini anlayınca kendimi tutamadım da... Kaşlarımı merakla kaldırıp "Konuş," der gibi yüzüne alayla baktım. Bana göre merakımı gidermenin şimdi tam sırasıydı. Ama gözlerini gözlerimden kaçırıp derin bir iç çeken Uygar, anlaşılan benimle aynı düşüncede değildi. Diğer taraftan öncelikli amacıma da ulaşmış, onu da kendim gibi huzursuz etmeyi bir nebze olsa da başarmıştım. Aferin bana!

Acımadım. Bakışlarımı sözlerimle desteklemekten geri durmadım. "Eee, bu kadar sessizlik kâfi değil mi artık? Neymiş benimle konuşmak istediğin o çok önemli mesele?" diye sordum.

Çok önemli kısmını söylerken Uygar'ı taklit etmiştim. Baskıcı tavrımla ecel terleri dökmeye başladı. İtiraf etmem gerekirse çakma nişanlımın karşımda bu denli ecel terleri dökmesi hoşuma gidiyordu. Uygar Asiltürk'ü kıvrandırmak oldukça eğlenceli bir aktiviteydi.

Şaşkın bakışlarla yüzüme baktı ve o bakışları eşliğinde

serçe parmağını kaldırıp "Bir dakika," dedi. Sonra ben ne yapacak, diye beklerken masanın üzerindeki su dolu bardağı kaptığı gibi kafasına dikti. Geniş yudumlarla bardaktaki suyu üç gündür susuz kalmış gibi içerken, onun şaşkınlığı bana bulaşmıştı.

Bu adamın nesi vardı böyle? Ağzındaki bakla her neyse oldukça büyüktü galiba. Bir türlü çıkaramamasına bakılırsa...

Şüpheli gözlerle onu süzerken genişçe yutkundu ve gözlerini tekrar benden kaçırdı. Şahit olduğum tuhaf davranışlarla içime bir kuşku oturdu. Belki de... Ayrılmak, çakma nişanlılığımızı bitirmek ve anlaşmayı sona erdirmek istiyordu ama söyleyemiyordu.

Zaten söz verdiği ve hakkım olduğunu söylediği miktarı da bana teslim etmemiş miydi? Ne kadar itiraz etsem de o parayı geri de almamıştı. Ve o lanet olası çanta hâlâ benim evimde bir yerlerde duruyordu.

Düşüncelerimden ruhuma kadar sızan bu karanlık ihtimalle, midem düğümleniyormuş gibi hissederken gözlerime doluşan yaşları zorlukla geri ittim. Bu da neyin nesiydi? Daha ondan ayrılmaya hazır değildim ki! Çok erkendi...

Ben derin düşüncelerin içinde boğulmamak için çırpınırken o, "Aslında her şeyi ilk başta prosedüre uygun olarak yapmalıydım ama sen de bana hak verirsin ki olaylar çok hızlı geliştiği için öyle olmadı. Neyse yine de geç kalmış sayılmam," diyerek konuşmasına başladı.

Ne demeye çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Anlamamıştım... Dahası anlamadığım için kaşlarımın çatılmasına da engel olamamıştım.

Söylediklerine karşılık herhangi bir yanıt veremedim. Nutkum tutulmuş gibi konuşmasını bitirmesini bekledim. Üzülmenin, karşı koymanın bir faydası var mıydı ki? Bit-

mesi gereken her şey zamanı gelince biterdi! Tükenirdi... Engel olamazdınız...

Dudakları düz bir çizgi halini alıp, sert hatlarla çerçevelenen gözleri kısılırken gürültülü bir nefes alıp verdi. Hâlâ gözümü bile kırpmadan onu izlemeye devam ediyordum. Ne söyleyecek diye pür dikkat erkeksi dudaklarının kıpırtılarını gözlüyordum.

Merakımı dağıtacak hiçbir şey söylemedi...

Sözlerinin tesirli olmadığını anlayınca gözlerini gözlerime dikerek bir kez de anlatmak istediklerini bakışlarıyla anlatmaya çalıştı ama korkularım mantığımı ele geçirdiği için yine hiçbir şey anlamadım. Gözbebeklerim bulanıklaşınca gözlerimi acıyla kıstım. Ağlamamalıydım...

Dışarıdan bakılınca nasıl görünüyordum, bilmiyordum ama Uygar da anlatmak istediğini anlamadığımı kesinlikle anladı. Oflayarak elini ceketine götürüp iç cebinden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı. Ve bu defa benim nutkum tam anlamıyla tutuldu. Yoksa... Yoksa bu adam, düşündüğüm şeyi mi yapacaktı? Bu olabilir miydi? Mümkün değildi!

Kendi kendime "İyice delirdin kızım sen! Hayal görüyorsun!" diye mırıldanarak açıklama yaparken o, gözlerini gözlerimden ayırmadan, kutunun kapağını açıp, içinde parıl parıl parlayan ve bilmem kaç karat olduğunu tahmin edemediğim pırlanta yüzüğü bana doğru uzattı. Derin ve bir dolu anlamın yüklü olduğu ses tınısıyla "Sedef," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Gerçek olamazdı! Bu bir rüya olmalıydı. Ya da belki de çok kuvvetli bir büyüydü bu... Şu an yaşanılanların tek mantıklı açıklaması bu olabilirdi. Uygar Asiltürk'e dış mihraklar tarafınca kuvvetli bir sihir yapılmıştı.

Ve bu sihir kesinlikle saat gece yarısını bulunca etkisini kaybedip bozulacaktı. Şu anın Çakma Prenses'i, ben yani

Sedef Palalı'nın saatler gece yarısını gösterince Külkedisi'ne, çakma nişanlım, Uygar Asiltürk'ün ise balkabağına dönüşmesi kuvvetle muhtemeldi. Eğer durum bu şekilde ilerlerse eminim ki beni camdan pabuçlarım bile kurtaramayacaktı.

Uzunca bir müddet sonra kendime gelmeyi başarabildiğimde bıkkın bir nefes alıp sessizce iç geçirdim. Yüzük kutusu hâlâ gözümün önündeydi ve anlaşılan gördüğüm de hayal değildi. Peki, bu ani teklif neyin nesiydi böyle?

Gerginliğimi baskı altında tutmadan hafifçe yerimde kıpırdandım. Sanki tek derdim buymuş gibi restoranın ortasında bana evlenme teklifi ettiği ve mekândaki herkesin dizi-film izler gibi bu ana şahit olduğunun bilinciyle utançtan yüzümün yanmasına ve muhtemelen de kizarmasına engel olamadım. Nabız yoklaması yapmak için etrafıma hızlıca bir göz gezdirince düşüncelerimde yanılmadığımı anladım.

Tamam, kabul! Dikkat çekecek bir durum ile karşı karşıyaydık... Fakat sadece meraklı olduğu bariz olan ve küçük bir kitleyi kapsayan bir miktar insan, normalden biraz daha uzun süre bakışlarını bizim masamızdan çekmemişti. Geri kalan her şey galiba biraz benim hüsnü kuruntumdu.

Çünkü bu tarihi ana şahit olan herkes sanki merakla nefeslerini tutmuştu ve vereceğim yanıtı bekiiyormuş, gibi hissediyordum. Kendimi ne sanıyorsam artık! First Lady falan mı?

Allah aşkına sevdiği kiza evlenme teklifi etme niyeti olan bir adam restoranı falan kapatmıyor muydu? Dizilerde, filmlerde hep öyle oluyordu ama bu işler. Pekâlâ, Uygar'a evlenme teklifi eden ben olsam kesinlikie bunu yapardım. Fakat anlaşılan çakma nişanlım ya dizi ve film izlemiyordu ya da böyle nezaket kurallarından bihaber olacak kadar katışıksız bir odundu!

Bizim durumumuz göz önünde bulundurulunca her şey normal seyrinde ilerlemek zorunda olmazdı tabii. Çünkü ortada seven bir kadın vardı ama sevilen bir kadın yoktu! Fakat numaradan bile olsa bir adamın hiçbir şeyi normal olmaz mıydı be kardeşim? Uygar hep anormaldi. Her şartta anormaldi...

Restoranın içinde tekrar bir kimlik tarama avına çıkmıştım ki gözlerim anlık bir temasla tanıdık bir çift gözle karşı karşıya geldi. İkinci bir şok dalgası benliğime sızarken, genişçe yutkundum.

Bu da neyin nesiydi? Mert'in burada ne işi vardı ki? İstanbul'daki onca restoranın içinde yemek yemek için Uygar'ın bana evlenme teklifi edeceği restoranı ve geceyi mi bulmuştu? Allah'ımmm! Neler oluyordu böyle? Nasıl bir oyunun içine çekiliyordu zavallı ve masum ruhum?

Uygar, hafifçe öksürüp Mert'e yönlendirdiğim dikkatimi tekrar kendi üzerine çekti. Yavaş hareketlerle karanlık pırıltıların oynaştığı gözlerini buldu gözlerim. Neler döndüğünü anlamaya çalışırken çakma nişanlımın bakışlarında beliren anlık ve garip bir parıldamayla yanıp sönen ışık, idrakinde olmadığım gerçekleri alenen sundu önüme...

Uygar'ı gözleri ele vermişti. Ve restoranın niye kapatılmadığının açıklaması işte tam olarak o gözlerdeydi.

Sibirya soğuğunda çıplak kalmışım gibi ani bir ürperti bedenimi yaladı geçti. Biliyordu... Çakma nişanlım, Mert'in bu akşam bu mekânda olacağını bir şekilde öğrenmişti. Ve zafere giden yolda beni bir piyon olarak kullanmaktan hiç çekinmemişti.

Farkına vardığım ayrıntıyla karnıma sert bir yumruk yemiş gibi acıyla irkildim. Bu nasıl olabilirdi? Uygar nasıl bu kadar acımasızlaşabilirdi? Mert'e gövde gösterisi yapabilmek için gururumu ve masum duygularımı nasıl hiçe sayabilirdi?

Saf bir öfkenin etkisi altında olduğumun habercisi olan yakıcı bakışlarla ona baktım. Canımı acıtan düşünceleri sözlü olarak dile getirmek için "Biliyordun," diye yılan gibi tısladım. Hiç beklemeden "Neyi?" diye sormasına, benimle yeniden oynamasına fırsat tanımadan "Onun burada olacağını biliyordun ve beni gövde gösterisi yapmak için kullandın!" diye devam ettim.

Akabinde kendime mantıklı düşünme fırsatı bırakmadan oturduğum sandalyeden öfkeyle ayağa kalktım. Çünkü düşünmek için bir an duralasaydım belki de arkamı dönüp hiç gidemezdim.

Önce konuşmadı... Açıklama yapmadı... Donuklaşmış bakışlarla öylece bana baktı.

Restorandan ve hayatından temelli defolup gitmek için hareketlenince eylemsizlik hali son buldu. Hâlâ masanın üzerinde duran elimin üzerine elini koydu ve çaresizce, adeta yalvarır gibi "Gitme," diye fısıldadı.

Gözlerindeki mağlup ifade de ses tonunu destekler nitelikteydi.

Ayaklarım, beynimin itaatlerini dinlemeyip geri adım attı. Düşüncelerime isyan edercesine direnişe geçti. Gidemedim... O, ne yapmış olursa olsun Uygar'a sırtımı dönemedim.

Lanet olsun! Uygar Asiltürk, aşağılık plancı herifin teki olsa da onu terk edemedim. Çünkü onu seviyordum. Ama buradan beş dakika bile olsa ayrılmalı soluduğum havayı değiştirmeliydim. Toparlanmak ve zihnimin bana oynadığı oyunlardan arınmak için biraz olsun uzaklaşmalıydım.

Gözlerinin içine hislerimi dillendirmek ister gibi baktım. Ardından sıkıntılı bir nefes aldım. Karmaşık duygularımın sesime yansımasına mani olamayarak "Lavaboya gitmeliyim," dedim.

Önce şaşırdı ve bu şaşkın ifadesini gizleme gereği duymadı. İşittiğine inanamamış gibi bir hali vardı. Konuşamadım. Ona güven verici sözler söyleyerek gitmeyeceğimin garantisini vermek istedim ama çok yorgundum.

Gözlerimle gözlerinin arasında bir yol çizdim ve söylemek istediğim her şeyi bakışlarımla ifade ettim. Ve şaşırtıcı bir biçimde beni anladı. Yüz hatlarında bariz bir rahatlama ifadesi belirdi ve gerginliği silindi. Elimin üzerindeki elini yavaşça çekerken tenimi okşamıştı.

"Peki, lavaboya git," dedi, sonra. "Burada bekliyorum," diye devam etti.

Başka bir şey söylemedi. Belki de söylemek istedi ama söylemeye cesaret edemedi. Bunun yerine onun da sözleri değil gözleri konuştu. Sanki o gözler "Hayatımdan gitme!" der gibi yalvarırcasına gözbebeklerimin en derinine bakıyordu.

O bana öyle bakarken istesem de gidemezdim zaten...

Lavaboya ulaşınca elimi yüzümü soğuk suyla yıkayarak kendime gelmeye çalıştım. Bu çok fazla vaktimi almadı. Aynadaki aksime bakarken çığlık çığlığa bağırmak, buradan arkama bile bakmadan kaçıp gitmek, Uygar'ı, onunla olan anılarımı, her şeyi, herkesi unutmak istiyordum ama yapamazdım. Sanki bir güç beni burada tutmak için elinden geleni yapıyordu. Aklım kalbime hükmedemiyordu.

Görünürde hiçbir ifadeyi yansıtmayan, gayet donuk bakan bakışlarım, içimde kopan fırtınaları yansıtmıyordu. Nasıl yansıtabilirdi ki? Darmadağınıktım... Lakin bu dağınıklığı gizlemek konusunda her zamanki gibi usta bir oyuncuydum.

Aynada gördüğüm ama tanıyıp tanımadığım konusunda artık emin olamadığım kıza bakarken "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım. Gözlerimden yanağıma doğru kayıp giden bir damla yaşı elimin tersini kullanarak hırsla sildim.

Bu ben değildim! Ben bu kadar güçsüz değildim ki! Lanet olsun! Bu elbette bendim... Neyi inkâr ediyordum ki! Aynadaki kız, bizzat bendim. Ve bu halim Uygar Asiltürk'ün paha biçilemez şaheseriydi.

Kendisiyle gurur duymalıydı! Beni bu hale getirmeyi başarmıştı! Gurursuz... Dengesiz... Kimsesiz... Âşık...

Burnumdan ve ciğerlerimden yavaşça içeri süzülen ama ciğerlerime kadar ulaşamadan bir noktada tıkanıp kalan oksijenin yakıcılığıyla boğuluyormuş gibi hissettim. Küçük bir öksürük nöbetinden sonra daha fazla burada duramayacağıma karar verip kendimi dışarı attım.

Madem arkamı dönüp gidemiyordum, o halde ben de oyunu kuralına göre oynamalıydım.

Uygar'a *kalkalım* demek için aceleci adımlarla masamıza doğru ilerlemeye başladım. Ama aniden önüme çıkan sert bir cisme çarparak hedefimden şaştım. Durmak zorunda kaldım. Çarpmanın etkisiyle refleks olarak gözlerimi kapatıp nefesimi tutarken tosladığım cismin ne olduğunu anlamamıştım.

Göz kapaklarımı ağır hareketlerle aralayınca karşımda ummadığım birini buldum. Küçük çaplı bir şok geçirdim. Soru sorar gibi "Mert," diye inlerken artık bu kadarının çok fazla olduğunu düşünüyordum. Her şey üst üste gelmek zorunda mıydı? Bu gece için bu kadarı çok fazlaydı!

Fakat o benimle aynı düşünceleri paylaşmıyordu. Samimi bir gülümsemenin aydınlığa kavuşturduğu yüzünden belliydi bu.

Hiç zaman kaybetmeden "Merhaba Sedef," diyerek taçlandırdı memnuniyetini.

Ne tesadüf! Ben de onunla aynı düşünceleri paylaşmıyordum. Ömrümün sonuna kadar paylaşmayı da düşünmüyordum. Soğuk ve eğreti bir gülümsemeyle "Merhaba," diyerek karşılık verdim.

Gülümsedi. "Bu ne hoş bir sürpriz..." dedi.

İçimden "Yaa ne demezsin!" diye söylendim. Dışımdan "Öyle..." diyerek yanıtladım onu.

Kısa yanıtlarımı can sıkıcı bulduğunu saklama gereği duymayan Mert, usançla gözlerini devirdi. "Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu. Ses tonunda hafiften bir iğneleme vardı.

İsteksizce "Süperim," dedim. Donuk bir gülümseme bahşetmeyi de ihmal etmedim.

Müstehzi bir gülücük atarak vücudumu baştan sona kadar süzerken "Belli oluyor," dedi. Ses tonu garipti. Ardından gülümsemesi daha da genişledi ve sinir bozucu bir tınıyla "Sinir küpü nişanlın nasıl?" diye sordu.

Biraz önceki iğneleme değilse de bu kesinlikle bir iğnemeydi! Hem de oldukça açık yapılmış, üstü kapatılmaya gerek duyulmamış, meydan okuyan bir iğneleme...

Dudaklarımı onun gibi yapay bir gülümseme için kıvırarak "Çok iyi!" diye yanıt verdim. "Kendisi de burada... Bir *merhaba* demek ister misin?"

Mert, arkasına dönüp Uygar'ı samimiyetten uzak bir baş selamlamasıyla selamladı. Ardından gözlerini tekrar bana çevirip alaycı gülümsemesine iştirak eden bakışlarla beni süzdü. İster istemez gerildim. Gözlerim yeni bir rezillik çıkacak endişesiyle Uygar'dan tarafa kayarken onun da durumunun benden çok farklı olmadığını gördüm.

Uygar, gerginliğimi azaltmak ister gibi dudaklarını kıvırdı. Fakat ne yazık ki o kıvrılma gerçek bir gülümsemeyi işaret etmiyordu. Gözlerine ulaşmayan zorlama bir gülümsemeden ibaretti çünkü. Onun gerginliğinin de had safhaya ulaştığını tahmin edebiliyordum. Bu gerçeği kararmış bakışlarında görüyordum. Ama yine de hiçbir şey yapmadı. Yerinden bir milim bile kıpırdamadan yüzündeki garip ifadeyle sadece bizi seyretti.

"Sanırım demesem daha iyi... Çünkü tekinsiz bakışlarıyla bu mesafeden bile beni boğmak istediğini anlayabiliyorum."

Mert'in sözleriyle düşüncelerimden sıyrılırken ona yapmacık bir tebessüm bahşettim. Herhangi bir yanıt vermedim. Çünkü bu konuşmayı bir an önce sonlandırmak ve Uygar'ın yanına dönmek istiyordum. Çakma nişanlımın sakin tavırlarına pek güvenemiyordum. Hele ki o bar kavgasından sonra hiç güvenemezdim! Bu durumun *fırtına öncesi sessizlik* olma ihtimali gayet yüksekken rahat davranamazdım. Her an bir saldırıya karşı tetikte olmalıydım.

Lakin Mert'in öyle bir telaş içerisinde olmadığı konuşmayı uzatmaya çalışmasından belliydi. "Ama bu sayılmaz..." diye itiraz etti. "Uzun zamandır görüşemiyoruz ve yanında nişanlın varken de rahatça konuşamıyoruz. Eski günleri özledim ve bence eskileri yâd etmenin tam zamanı. Müsait olduğun bir gün görüşelim mi ne dersin?" dedi.

Bu kadar pişkinlik fazla değil miydi? Yüzüne uzaylı görmüşüm gibi şok geçirmiş bir edayla baktım. Fakat o bakışlarımı umursamadı. Tuhaf bakışlarına devam ederek üstüne basa basa "Baş başa," deyip muzipçe sırıttı. Ben o esnada Mert'in kesinlikle aklını oynattığını düşünüyordum.

Ben ve Mert? Hem de baş başa?

"Rüyanda görürsün!" demek istedim ama hayır! Olamazdı! Artık beni rüyasında bile göremezdi! Mert bendeki bütün kredisini sonuna kadar tüketmişti.

Boğazımı hafifçe temizleyip hiç istemesem de kibar bir dille davetini reddetmeye niyetlendim ama o konuşmama izin vermedi. Bir türlü kapanmak bilmeyen çenesi yine sinir bozucu bir konuşmayla açık kalmaya devam etti.

"Telefon numaranı ver de kaydedeyim! Sende benimkini kaydet. Lazım olur belki!" dedi. Yine ve yeniden çapkınca

göz kırptı. Ve benim midem ağzıma geldi. Mert eskiden de bu kadar mide bulandırıcı bir adam mıydı yoksa bu huyu sonradan mı kendisinde vuku bulmuştu?

Bağırıp çağırmak istedim ama bulunduğumuz mekânın kalabalık ve bu simaların çoğunun jet sosyete mensubu oluşunu göz önünde bulundurunca vazgeçtim. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp ağzımdan çıkabilecek her türlü küfür içerikli cümleyi engellemeye çalışırken oldukça zorlanıyordum. Hele ki Mert'in o kendinden emin ve arsız bakışlarını üzerimde hissettikçe sinir kat sayım katlanarak boğulmamı sağlıyordu.

Bir şey yapıp ona haddini bildirmeliyim...

Ve zeki beynim fazla mesai harcamadan Mert'i alt etmenin bir yolunu bulunca kendimle gurur duydum. Gün intikam günüydü!

Şuh bir bakış atarak samimiyetsizce gülümsedim. Ardından hiç beklemeden "Yaz," dedim.

Tekrar midemi ağzıma getiren bir biçimde arsızca sırıttı. Kendine olan özgüveni bakışlarından okunuyordu. Böyle bakınca istediği her şeyi elde edebileceğini mi sanıyordu? Eğer öyle düşünüyorsa hepten yanılıyordu! Her kuşun eti yenmezdi!

Ve ben bunu Mert Gazioğlu'na en ince detayına kadar göstermekten büyük bir zevk duyacaktım.

Mert ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkarınca dudaklarımı şımarık kızlar gibi büzüp sakince "118 80 80" diyerek aynen onun gibi gözümü kırptım. Ve Mert'in değişen yüz ifadesini mutlulukla izledim. Yüzünde tokat yemiş gibi bir ifade hayat bulunca kahkahamı bastıramadım. Buram buram intikam kokan şuh bir kahkaha attım.

Mert Gazioğlu, benden böyle ani ve etkili bir saldırı beklemediği için hazırlıksız yakalanmıştı. Dolayısıyla ken-

dını beğenmiş dünyasına attığım okkalı tokat, bünyesini feci şekilde sarsmıştı.

Ama bu benim umurumda mıydı? Kesinlikle değildi! Mert Gazioğlu, yurtdışında yaptığı mastırlarda bile alamayacağı dersi, iki yıl önce annesinin ailesine uygun görmeyip terk etmesini istediği ve kaçınılmaz olarak terk ettiği o yarı taşra kızından almıştı!

Ve bu ders, ona bir ömür yeterdi!

Şok geçiren ifadesine aldırmadan yanından geçip giderken omzuna omzumla sertçe çarpıp geçtim. Bu intikamımın fiziksel saldırı olan kısmıydı! Benim küçük ve narin omuzlarım Mert Gazioğlu'nun geniş ve güçlü omuzlarına zarar vermek için elbette ki yeterli güce sahip değildi. Ama bu içimde bir ukde olarak kalmayacaktı. Yıllar önce yaşadığım hayal kırıklığının intikamı şu saat itibariyle alınmıştı.

Arkamda bıraktığım adama aldırmadım! Önümde yürümem gereken başka bir yol vardı ve ben seçimimi yaptım. Aldığım darbelerle katılaşıp büyümüştüm. Gerçek kimliğimi o darbeler sayesinde kazanmış ve olgunlaşmıştım. Ve büyüyüp bir şeyleri idrak ettikçe arkasında bıraktıklarına bakan biri pek olmamıştım!

Gözümü karartarak ilerlemeye başladığım yeni yolumda beni Uygar'a doğru sürükleyen düşüncelerin, ona yaklaştıran her adımın doğru tercih olup olmadığını bilmiyordum.

Ama belki de tüm bunları düşünmeyi bırakarak sadece anı yaşamalıydım. Mantığımı sessize alıp sadece kalbimin sesini dinlemeliydim...

Evlilik Yemini

Endişeyle daralan kalbi, Sedef'in kendisine doğru attığı her adımda yavaş yavaş genişlemeye ve kaybettiği ritmini tekrar bulmaya başladı. İçine yayılan sıcaklığın etkisiyle mutlulukla gülümsedi.

Hele ki Sedef'in ardında bıraktığı adamın yüz ifadesini gördükçe gür kahkahalar atmak istedi ama bunu yapmadı. Yanlış bir hareketi Sedef'i kızdırabilirdi. Bunu göze alamazdı.

Acaba orada ne konuşmuşlardı da Mert'in yüzü patlıcan gibi morarmıştı? Sedef ona ne söylemiş olabilirdi ki? Merakı zirveye ulaşmıştı. Ne konuştuklarını Sedef'e sorup sormamak konusunda kararsızdı.

Sedef, yanına ulaşınca merakına yenik düştü. Kararsızlığı toz bulutu gibi dağıldı. Dayanamadı. Kendini toparlayıp sahte bir öfkeyle "Mert miydi o?" diye sordu.

Aslında sorduğu sorunun yanıtını en az Sedef kadar iyi biliyordu. Yine de Sedef'e onaylatma isteği ağır bastı. Düşüncelerini sustursa bile Sedef için atan ve garip çıkışları olan kalbini susturamaması onun suçu değildi. Aşkı tüm

benliğini dolduran bu kadının, her şeyini merak etmesi normaldi.

Sandalyesine yerleşen Sedef, umursamaz bir bakış attı. "Evet," diyerek Uygar'ı onayladı.

Ama Uygar bu kadarıyla tatmin olmadı. Tedavisi mümkün olmayan bir virüs gibi kanına yayılan şüphenin de etkisiyle sertçe "Ne konuştunuz?" diye sorarken buldu kendini.

Lakin Sedef, sorusunu umursamadı. Omzunu hafifçe silkip boş bakışlar gönderdi ve Uygar sinirlendi.

Ağzım açıp bir şeyler söyleyecekken Sedef'in sıkıntılı bir biçimde "Yüzük," diye mırıldanmasıyla şaşkınlığın kör kuyularına düştü.

Uygar'ın biçimli kaşları derince çatıldı. "Ne yüzüğü?"

"Hürrem yüzüğü..." dedi, alayla. Gözlerini devirdi. Çakma nişanlısı bazen çok aptal olabiliyordu. "Ne yüzüğü olacak! Biraz önce bana evlilik teklifi yaparken neredeyse gözüme soktuğun bilmem kaç karat olan yüzükten bahsediyorum! Ay ama pardon! Sen *yüzük* deyince ne söylemek istediğimi anlamadın tabii... Pırlanta mı demeliydim! Böylesi daha havalı, değil mi?"

Uygar'ın hâlâ kendisine boş bakışlar attığını görünce kaşlarını alayla havaya kaldırıp dudaklarını zoraki bir gülümsemeyle kıvırarak "Yoksa o bir dekor muydu?" diye sordu.

Uygar, Sedef'in sözlerinden hiçbir şey anlamıyordu. Ve nişanlısının bilmece-bulmaca gibi konuşması sinir uçlarını alevlendiriyordu. "Sedef, Allah aşkına daha açık konuşur musun? Ne Hürrem'i? Ne pırlantası? Ne dekoru? Hiçbir şey anlamıyorum."

Karanlık bir kahkaha atan Sedef, "O zaman aptalsın!" diye çıkıştı.

Sinirlice gülümsedi. "Bana aptal mı diyorsun?"

"Evet! Beğenemedin mi?"

Yine inatlaşma turlarına başlamışlardı. "Beğenemedim!" diye diretti genç adam. Ses tonunda bariz bir uyarı vardı.

Fakat bu uyarı Sedef'i pek etkilemedi. "O zaman," dedi. "Kulaklarını aç ve beni iyi dinle!" diye devam etti. Son olarak "Evlenme teklifinizi kabul ediyorum, Sayın Kral Asiltürk Hazretleri," derken alayla gülümsemişti.

Uygar, Sedef'in sarf ettiği sözlerle küçük dilini yutmuş gibi bakakaldı. İşittiklerine inanamadı. Bu anlamsız tantananın fazlasıyla uzamış olmasına öfkelenen Sedef, "Eee, hadi!" deyince kendini ancak toparladı.

"Se... Sen ne söylediğini farkında mısın Sedef?" diye sorarken duyduklarına inanamadığı için kekelemişti. İşte bu Uygar Asiltürk'ün üzerine çöken bir lanetti! Karizmasına atılan derin bir çizikti!

"Gayet farkındayım! Uzatmasan ve bir an önce yüzüğü parmağıma takıp şu gösteriyi noktalasan! Ardından da buradan defolup gitsek nasıl olur, acaba?"

Genç kızın kararlı bakışlarından ve o bakışları destekleyen sözlerinden emin olunca ikiletmedi. Sedef'in, teklifini kabul etmeyeceğini düşününce ceketinin iç cebine tıkıştırdığı yüzük kutusunu hızla yeniden gün yüzüne çıkararak eline aldı. Kutunun içindeki yüzüğü çıkardı ve genç kızın parmağına yumuşakça halkayı geçirdi.

Oysa ki evlenme teklifi ettiği an Sedef'in gözlerinde yakaladığı ifade kendisini bile ürkütmüş ve yanlış bir iz üzerinde olduğunu düşündürmüştü. Acele ve düşüncesizce verilmiş bir kararın kendisine başarı değil de en büyük yenilgiyi getireceği fikrine kapılmıştı. Sedef'e biraz daha zaman tanımadığı için pişman olmuştu. Kendisine kızmıştı!

Ama yanılmıştı...

Sedef'in fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama düşlediği gerçek, korkuları yalan olmuştu ve bu sonuç Uygar'ı mutlu etmeye yetiyordu. Nasıl yetmezdi ki? Sonunda Sedef tümüyle onun olacaktı! Başka hiç kimsenin değil! Sadece onun...

Yine de hücrelerini ele geçirmek için hâlâ saldırı halinde olan merakından kurtulamadı. Sonuç her ne olursa olsun Sedef'i bu aşamaya getiren ve bu kararı almasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyordu ve bunu soracaktı.

Konuya nereden giriş yapacağını bilemedi ilk olarak. Sonra merak ettiği bir başka sorudan başlamaya karar verdi.

"Peki, bu teklifi niçin yaptığımı sormayacak mısın?" diye sorarken Sedef'in vereceği yanıtı deli gibi merak ediyordu.

Yoksa? Gerçekleri anlamış mıydı? Sedef'in zeki bir kız olduğunu biliyordu ama söz konusu duyguları olunca gözleri görüşünü engelleyen kalın duvarların arkasında kalmış gibi körleşiyordu. Uygar'ın bu gerçeği keşfetmesi için müneccim olmasına gerek yoktu. Sedef'i tanıyordu ve hislerini bu kadar çabuk kavrayabileceğine nedense inanmak istemiyordu.

Bunaldığı için gözlerini sıkıntıyla deviren Sedef, sabit tutmakta zorlandığı ses tonuyla "Neden yaptığın belli değil mi? Sormalı mıyım?" deyince merakı katmerlendi. Acaba Sedef, tüm bu olanlardan ne sonuç çıkarmıştı ve ne yapmaya çalışıyordu?

Merakla "Neden yapmışım?" diye sordu.

Uygar, kendisiyle yine kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor muydu? Cevabını bildiği soruları neden soruyordu?

"Tabii ki de Mert'e gövde gösterisi yapabilmek için. Hoş bunu yapmaya neden ihtiyaç duydun bilmiyorum ama gerçek olacak değildi ya..."

Sedef'in umursamaz sözlerine ve bu şekilde düşünme-

sine sinirlense de sakin olmaya kararlıydı. Bakışları derinleşti. Sedef'i yalanlayarak "Yanlış!" dedi.

Uygar'ın sesindeki garip titreşimlerle aklı karışmış, şaşırmıştı. "Yanlış olan ne?"

"Sor!" diye emretti.

Sedef, şaşkındı. Çakma nişanlısının konuştuğu dili ne zaman çözecekti bilemiyordu. Daha ***konuşulanları anlıyorum ama konuşamıyorum*** seviyesine bile gelememişti ki! Çünkü Uygar Asiltürk tek başına bir krallıktı ve resmi dili Uygarca'ydı. Sedef ise okuldayken Uygarca diye bir ders görmemişti. Anlamaması normaldi.

"Neyi?"

"Neden yaptığımı!"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Ve Uygar'ın gözlerindeki kararlı bakışları yakalayınca kararsızlığını gün yüzüne çıkaran titrek bir sesle "Neden yaptın?" diye sordu.

"Öncelikle şu noktada anlaşalım yalan değil gerçek!" Sedef'in şaşkınlıktan kocaman açılan ve *nasıl yani* der gibi bakan gözlerinin odağında gördüğü titreşimlerle aralarında hiçbir soru işareti bırakmamacasına ciddiyetle açıklama yapmaya devam etti.

"Tamam, Mert'in burada olacağını biliyordum. Haklısın. Ama Mert'ten senin intikamını da almak istedim."

Bu kısım ana hatlarıyla doğru sayılırdı ama söylemediği Sedef'ten gizlediği bir şey daha vardı. Mert'e, Sedef'in sadece kendisine ait olduğunu ve onu kimseye bırakmayacağını göstermek için bu yolu seçmişti.

Sedef'in dudakları şaşkınlıktan genişçe açıldı. Uygar, onun konuşacak durumda olmadığını anladı ve devam etti. "Ama teklif kısmı kesinlikle gerçek... Sedef evlenmemiz lazım... Babam pürüz çıkartıyor. Ben yanılmışım. Nişanlanırsam her şey rayına oturur sanmıştım ama öyle olmadı. İstediklerimi elde edebilmek için evlenmeliyiz."

Ah, çıkardığı pürüzlerden Yusuf Bey'in de haberi olsaydı keşke!

Uygar Asiltürk, *Zafere giden yolda her şey mubahtır,* kafasını yaşayan arsız bir yalancıydı! Ama şimdilik Sedef'in bunu bilmesine gerek yoktu!

Sedef, dakikalar sonra şaşkınlığından kurtuldu. Gördüklerinin, işittiklerinin bir rüya olmadığını idrak etti.

"Ve sen de bunun için elindeki tek kızı, yani çatlak Sedef'i kendine eş olarak seçmekte buldun çareyi," diye tamamladı Uygar'ın sözlerini.

Uygar, tuhaf bir biçimde Sedef'in kendisine çatlak etiketini yapıştırmasına sinirlendi. Huysuz ihtiyarlar gibi çıkan sesiyle aksi bir tonda "Farkındaysan nişanlım sensin! Tabii ki de eş olarak seni seçeceğim! Başka bir şık mı var?" diye tersledi kızı. Ardından ne söylediğinin farkında olmadan "Hem ben seni seviyorum," diye homurdandı.

Saliselik bir zaman diliminde dilinden dökülen sözlerin zehirli tadım alınca gözleri Sedef'i buldu. Genç kızın işittikleriyle şok halinde olan yüz ifadesinden ürktü. Şiddetli bir korkunun benliğini ele geçirmesine izin verdi. Panikle "Yani arkadaş olarak," diye düzeltmek zorunda kaldı ilahi bir dokunuşla dudaklarından fırlayan itirafını.

Uygar'ın tekzibiyle kendine gelen Sedef, "Tamam açıklama yapmak zorunda değilsin! Anladım," diyerek iç geçirdi. Uygar'ın açıklama yapmasına gerek yoktu ki! Zaten aksini düşünmemişti! Hiç ümitlenmemişti de! Ya da belki biraz ümitlenmişti...

Ruhuna indirilen darbeyle ağır hasar gören taraflarını derinlere iterek, nasıl olduğunu anlamasa da Uygar'ın yeni teklifini değerlendirmeye aldı ve aklına takılan birkaç soruyu sormaktan geri durmadı. "Peki, evlendik diyelim... Bu evlilik ne kadar sürecek?"

Genç kızın, ilişkilerini sürekli bitirmeye endeksli konuşmaları içinde bir yerleri ateşe verdi. Sinirlenmişti ama sinirini sözlerine yansıtmamak için harcadığı çaba sonuç verdi. "Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum," dedi.

"Ya annen ne diyecek bu işe? Ayrılık haberimizi dört gözle bekliyor da... Memnun olmayacağı garanti!"

"Annemi kafana takma sen! Sorun çıkarmayacak! Seni üzmesine izin vermem! Sen de verme!"

Nişanlısının sözleri ruhunu okşasa da, yaralarına iyileştirici özelliği olan bir merhemmiş gibi etki etse de koruma duvarları o noktada sınır ihlaline fazla izin vermedi. Sedef, Uygar'ın sabrını sınıyormuş gibi sinir bozucu konulardan bahsetmeye devam etti.

"Peki, ya sınırlar?" diye sordu.

Tek kaşını kaldırıp soru dolu bakışlarla "Sınırlar?" dedi. Üstü kapalı bir soru olduğu için genç kızın karın ağrısını net olarak anlamamıştı.

"Evet, sınırlar... Mesela küçük veya büyük öpücüklere, baştan çıkarıcı dokunuşlara ne olacak?"

Sedef, ciddiyetle evliliklerini bir çerçeveye sığdırmaya çalışırken öfkesi had safhaya ulaştı ve bu defa sinirini gizlemek için çaba harcamadı. "Bu senin için ciddi bir sorun mu teşkil ediyor?" diye homurdandı.

Sedef'in bu konudaki görüşleri ise kati ve netti. Uygar'ın akıl bulandırıcı dokunuşlarından, baştan çıkarıcı özelliği olan öpücüklerinden kalbini korumalıydı. "Ediyor! İstemiyorum!"

Genç kızın net ve can acıtıcı yanıtıyla yenilgiyle omuzları çöken Uygar, elinden bir şey gelmediği, itiraz edemediği için genişçe ofladı. Köprüyü geçene kadar Sedef'in her istediğine *evet* demek zorundaydı. "Peki, istediğin gibi olsun. İstemediğin hiçbir şey olmayacak!"

Ama son bir şey daha vardı. Uygar, iyiliklerinin karşılı-

ğını misliyle alacaksın konulu konferansına giriş yapmadan önce Sedef'in öğrenmek istediği son bir detay daha vardı. Bu belki de en can alıcı kısımdı...

"Ya sözünde durmazsan ve bu noktada kaçınılmaz sonuç olarak ben boşanmak istemezsem? O zaman ne yapacaksın?"

Bu soruyu sormaktaki amacı biraz Uygar'ın gözünü korkutmaktı. Çünkü Uygar'ın sözlerine sadık kalma konusunda biraz esnek davrandığını biliyordu ve koruma kalkanını kendince genişletmeye çalışıyordu. Hangi erkek mecbur olduğu için evlendiği bir kadınla sonsuza kadar evli kalmak isterdi ki?

İşte bu kısım Sedef'in en büyük yanılgısıydı! Sonsuza kadar evli kalmak varsa işin ucunda, Uygar, kesinlikle Sedef'e dokunacaktı! Asla geri durmayacaktı! Birkaç masum öpücüğün kime ne zararı vardı ki! Alt tarafı bir ömür boyu Sedef'le evli kalırdı. Zaten istediği bu değil miydi?

Genç adam, Sedef'in görüş alanından çıkmak için başını önüne eğip çarpık bir ifadeyle sırıttı. Kahkaha atmak istiyordu ama Sedef'in öfkesini daha fazla üzerine çekmemek için sustu. Sevinç naraları atmak, zafer çığlıklarını haykırmak, çılgınlar gibi halay çekmek ve önüne her çıkan insanı mutlulukla kucaklamak istedi. Ama içindeki genç delikanlının isteklerini bastırdı.

Dudaklarını birbirine bastırıp ağzından çıkabilecek herhangi bir sesi engellemeye çalışırken içinden bolca *keşke* barındıran cümleler kuruyordu.

En sonunda kendini toparlayıp konuşmaya karar verince yaşadığı duygu yoğunluğunu geri plana itti. Sesini ifadesiz tutmaya çalışarak "Tamam," dedi.

Ve Sedef'i uzay boşluğundan bırakılmış gibi bir şaşkınlığa esir ederek sanki evlilik yemini ediyormuşçasına sözlerine devam etti. "Boşanmak istemezsen, boşanmayız."

Mutluluğun Resmini Çizmek

Gardırobumun kapağında boylu boyunca asılı duran ve çok değil yalnızca birkaç gün sonra normal şartlarda en mutlu günüm olması gereken günde üzerimde taşıyacağım gelinliğe bakarken çoktan seçmeli sorular dizisi içerisindeydim.

Yanıtını bulamadığım deli sorularla boğuluyordum ama sesimi duyan, yardım elini uzatıp beni hapsolduğum karanlıktan çekip çıkartacak kimse yoktu.

Ruhumu camdan bir kavanozun içine koyup içine de sirkeli su doldurmuşlar ve o şekilde dinlendirmeye almışlardı sanki. Hislerim ve düşüncelerim arasındaki mesafe, uzunluğu sonsuzluk boyutundaki bir ipin iki ucunu kapsarken kapana kısılmışım gibi hissetmem normal miydi?

Ya bu hislere karşı verdiğim tepkiler? Daha doğrusu tepkisizlikler... Onlar neyin habercisiydi? Savaşmadan kaybetmenin mi? Yoksa gücün tükendiği ve geri çekilmek zorunda kaldığın için hükmen mağlup sayılmanın mı?

Hüznüm, uzun metrajlı bir dram filmi gibi ağızda tuhaf bir tat, benliğimde derin oyuklar bırakırken üzerime

kapatılan kafeslerden kurtuluşum mümkün görünmüyordu. İçinde kaybolduğum labirentlerden çıkış yolunu bilememem, geleceğim ve geçmişim arasında kurulan köprüde hangi yöne gideceğimi kestiremediğim için bocalayıp kalmam, ruhuma saplanıp zerrelerime ayrılan bir hançerden daha keskin acılar bırakıyordu içimde...

Aslında sonsuz mutluluk vadeden bir resim çizmek için tualin başında bulunan ve her şeye kafasına göre yön veren özgür bir ressam olabilirdim.

Hayal dünyası diye bir şey olmasa, yaşanan her şey gerçekliğin izlerini taşısa, "Bana mutluluğun resmini çizebilir misin?" diye sorduklarında bulduğum her boşluğa hiç düşünmeden Uygar'ı çizebilirdim.

Belki o zaman hayat daha anlamlı daha yaşanılabilir olurdu.

Ama ben ki girdiğim yolun sonunun karanlık olduğunu ve içinde mutluluk yerine yoğun bir hüzün bulutunun beni beklediğini bilirken ve hüzünlerde boğulma riskinin en başı çeken adayıyken, orta düzeyde ilerleyen hayatımı kendi ellerimle ateşlere verip cehenneme çevirmişken nasıl mutluluktan bahsedebilirdim? Onu resmedebileceğimi nasıl iddia ederdim?

Gözleri sonsuz mutluluk vadeden bir adamın yörüngesine girmiştim ama ben ancak onun sınırlarındaki yabancı ve bilinmeyen bir cisim olabilirdim.

Şartlar bu kadar sertken, gelecek gözüme parçalanmış bir yapboz gibi görünürken nasıl mutlu olabileceğimin ve mutlu edebileceğimin garantisini verebilirdim? Bu saatten sonra ancak *mutluymuş* gibi davranabilirdim.

Uygar'ın bana evlenme teklifi edişinin üzerinden koskoca iki hafta geçmişti. Ve biz düğün hazırlıklarını hızlandırmak için Antalya'daydık. Her şey sanki bir hayal gibi geliyordu bana. Ruhum arafta kalmış, yönünü şaşırmıştı.

Bir amaç uğruna herkesi kandırıyor, herkese yalan söylüyorduk. Annemin mutluluktan ayakları yerden kesilircesine etrafta koşuşturmalarını gördükçe, babamın gururla parlayan bakışlarını üzerimde hissettikçe yok olmak istiyordum. Yok olmak ve bir daha hiç bulunmamak...

En sonuncu telefon konuşmamızda Uygar'la evlilik kararımızı Belçim'e bildirmiştim. O da düğünün tam tarihini sormuş ve bu defa kesinlikle yanımda olacağını belirtmişti. Evlilik kararımızın da anlaşmaya bağlı olup olmadığını sorunca yanıt verememiştim. Sadece Uygar'ı sevdiğimi söylemiştim. Hoş, ben söylemesem de zaten o her şeyin farkındaydı. Bendeki bu köklü değişimlerin farkında olmaması imkânsızdı.

Belçim onun beni sevip sevmediğini sorunca mecburen yine sessiz kalmıştım ve bir şeylerin ters gittiğini, mutsuz olduğumu hisseden Belçim, bu evliliğin de anlaşma dâhilinde olduğunu hemen kavramıştı.

Neticede o zeki bir kızdı. "İstemiyorsan hâlâ vazgeçme şansın var! Bunu biliyorsun ve onunla evlenmeye mecbur değilsin," diyerek beni uyarmıştı.

Her şeyin o kadar da kolay olmadığını ona söylemek istedim ama bunun bir fayda getirmeyeceğini çok iyi bildiğim için sustum. Çünkü buna hakkım yoktu! Kendimi attığım ateşe onu da çekip benimle yanıp kavrulmasına müsaade edemezdim! Nasıl ki bu yola tek başıma girmişsem sonuçlarına da tek başıma katlanmalıydım.

Yanlış yapıyordum, bunun elbette ki farkındaydım ama bir türlü elimdeki silgi yanlışlarımı silmeye yetmiyordu. Hep bir noktada tükenip kalıyordu...

"Sahiden ne yapıyorum ben?" diye soruyordum, hep kendi kendime. İçine düştüğüm girdaplardan kurtulmaya çalışıyordum. Ama bir türlü doğru yanıtı bulamıyordum.

Bulsam bile dilim varmıyordu söylemeye. Gerçekleri avazım çıktığı kadar haykırmaya...

Aptallık ediyordum. Aptal oluğumu biliyordum!

Beni gerçekten sevmeyen bir adamla, sırf onu sevdiğim için sonu bilinmeyen bir yolu beraber yürümeyi kabul ediyordum. İşte bu kadar şuursuzlaşmıştım. Gururumu hiçe sayarak kendimden ödün vermeye devam ediyordum.

Sahi ya tüm bunlardan vazgeçmek mümkün müydü?

"Ben küstüm, oynamıyorum," deme şansım hiç mi yok-tu? Keşke çocuk kalsaydım ve kalbime batan ruhumun kırıklarını hiç hissetmek zorunda kalmasaydım.

Ah, Uygar! O, beni benden alan, aklımı uzay boşluğuna füze gibi fırlatan bakışların olmasaydı beni nasıl evliliğe ikna ederdin, buna gücün yeter miydi, bilmiyordum.

Onu tanıdığım ilk güne lanet mi etmeliydim yoksa şükür mü çözemiyordum.

Bilinebilirlik noktasında oyuncu aklımın mümkün kıldığı bilebileceğim tek bir gerçek vardı, Uygar Asiltürk'ü seviyordum. Ona karşı konulmaz bir bağ ile aşk bağıyla bağlanmıştım. Çözülmek istemiyordum...

İşte bu gerçek, aldığım tüm çılgın kararların, kendimden ödün vererek altına imzamı çaktığım bütün teslimiyetlerin tartışmasız tek yanıtıydı.

Ben, Uygar Asiltürk'ü seviyordum ve ne kadar inkâr etsem de aslında onun gönüllü esiri olmuştum.

Doğrular benim doğrularımdı. Yanlışlar benim yanlışlarım... Hepsi şiddetli ve sağanak bir yağmurun altında kalmış ve buharlaşmıştı şimdilerde...

Sahi ya Uygar'ı tanıdıktan sonra bende, benden eser kalmış mıydı? Değişmiştim, kaderin önüme çıkardığı adamın gözlerinde kendimi unutmaktan çekinmemiştim. Kapılmıştım onun yalancı seline... Sonunu hiç düşünmeden, düşünmek istemeden...

Uygar'ın "Boşanmak istemezsen, boşanmayız," diyen sesi günlerdir senfoni orkestrasının en yüksek ritimden tutturduğu bir melodi gibi kulaklarımda çınlıyordu.

Her şey bu kadar kolay mıydı? Gerçekten de ben istemezsem benden boşanmayacak mıydı?

Onu kendinden sonsuza kadar istesem, "Benim ol, benimle ol," desem bana teslim mi olacaktı? Özgürlüğünden vaz mı geçecekti? Bu mümkün değildi ki!

İnanamıyordum... Uygar, sözlerini tutma konusunda kurallara bağlı kalmayan bir yabancıydı. Ve ben o yabancının bana ve kurallarıma ayak uydurma konusunda başarısız olacağını bile bile belki de bir zaman sonra unutacağı vaatlerine asla inanamazdım. Çünkü bu bugüne kadar yaptığım bütün aptallıkların miladı olacak kadar büyük bir aptallık olurdu.

Gözlerimden yanaklarıma doğru sessizce süzülen gözyaşlarım, soğuk tenimden usulca kayıp tarifsiz hüznüme eşlik ederken boğazımda bir yumru oluşturan hıçkırıkları güçlükle bastırdım.

Bu ben değildim! Mert'in ruhuma reset attığı günden sonra bir erkek için kıymetli gözyaşlarını dökecek birisi olmayı bırakmışken tekrar aynı günlere geri dönemezdim.

Canımın bu denli yanması, kalbimin parçalara ayrılması...

Toparlanmalıydım!

Uygar'ın daha fazla derinliklerime sızmasına izin veremezdim. Son olmasını temenni ettiğim sessiz gözyaşımı da içime akıtıp ellerimle yüzümdeki ıslaklığı kurulamaya giriştiğim sırada karşımda bulduğum adamla verdiğim sözlerin hepsi toz duman oldu. Ve ben yeniden omuzlarımı şiddetle sarsan bir ağlama nöbetinin azgın seline kapılmaktan paçayı kurtaramadım.

Gözyaşlarım o sele karışıp yıkım gücünü arttırırken yanıma sessizce oturan ve kollarını bana açan o adama ihtiyaçla sarıldım. Bana ardına kadar açılan kucağa yerleşmek, babamın kanatları altına yerleşip beni koruması için ona sığınmak için tereddüt etmedim.

Yeryüzünde beni seven tek adam olan babamın, şefkat yüklü ses tonuyla "Canım kızım niye ağlıyorsun?" diye sormasıyla şiddetlenen gözyaşlarımı bir kez olsun frenlemek istemedim.

Frenlemedim...

Arafta Kalmak

Sedef, başını babasının göğsüne gömdüğü, onun kokusunda avunmaya ve içli içli ağlayarak bütün zehrini boşaltmaya başladığı sırada Suat Bey'in arkasından bir başkasının daha kendisinin yanına gelmek üzere kapının önünde kalakaldığını bilemedi. Fark etmedi...

Uygar, başını Suat Bey'in omzuna gömüp içli içli ağlayan nişanlısını görünce Sedef'in odasına girmekten vazgeçti. Eşikte duran adımını geri çekip yaşadığı bocalamayla bir an duraladı. Genç kızın niye ağladığına bir anlam veremedi.

Bir şey mi olmuştu? Bilmeden bir eşeklik falan mı yapmıştı acaba? Baba-kızın bu mahrem anına saygı duyması gerektiğini biliyordu, daha sonra niye ağladığını Sedef'e sorarak öğrenebilirdi ama yapamadı.

İçindeki karmaşık dürtülerin esaretine bile bile teslim oldu. Duvarın arkasına bir suçlu gibi gizlenip yaptığının yanlış olduğunun farkında olarak onları dinlemeye başladı. Aslında bir bakıma suçlu sayılırdı. Fakat elinde değildi. Sedef'le ilgili her şeyi merak ediyordu işte!

Sedef'in ağlarken dağılmış saçları gözlerinin önüne gelince belli belirsiz gülümsedi. Bu kız... Salya sümük ağlarken bile sevimliydi. Ve de güzeldi. Çok fazla güzel...

Acaba niye ağlıyordu? Sedef'in kendisini fark etmemiş olmasına içten içe sevinerek yerini sağlamlaştırdı. Çünkü sevgili nişanlısının niye ağladığını hemen öğrenmek istiyordu. Sonrayı bekleyemezdi!

Fakat unuttuğu bir ayrıntı vardı. Sedef, o haliyle Uygar'ı fark etmemiş olabilirdi lakin Suat Bey odaya gelirken genç adamın da kendisine eşlik ettiğini biliyordu. Uygar, lavaboya uğramak istediği için biraz geride kalmış olsa da siluetinin bulundukları odanın açık kapısından bir an görünüp kaybolduğunu fark etmişti.

Şimdi de karşı duvara yansıyan gölgesi genç adamı ele veriyordu. Ama sesini çıkarmadı. Çünkü sevimli kızı daha bir şey anlatmamış olsa da sorununun Uygar'la ilgili olduğunu sezmişti. Sezgilerinin kuvvetli olmasından ziyade kızım tanıyordu. Vara yoğa ağlayan bir tip olmadığını biliyordu. Ve o genç adam, kızını nasıl üzdüğünü görüp hatası neyse anlamalı ve bir an önce telafi etmeliydi. Bunun için Uygar'ın her şeye şahit olmasına izin verdi.

Aradan geçen bir kaç dakikanın ardından Sedef tek kelime dahi söylemeden hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Bu durum ise Uygar'ı merak, endişe gibi duyguların pençesine düşürmüştü.

Aklından odaya dalıp Sedef'in gözyaşlarını kendi elleriyle şefkatle kurulamak, teselli vermek ve ona ağlamamasını söylemek gibi düşünceler geçiyordu.

Suat Bey'in yumuşak sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Elinde olmadan kayınpederine de kızmaya başlamıştı. Niye Sedef'in o kadar ağlamasına izin vermişti ki? Onun ağlamasına dayanamıyordu. O öyle ağladıkça kalbi sıkışmış, nefesi daralmıştı.

Suat Bey, bu kadar ağlamayı kâfi bularak kızının iyice açıldığını düşündüğü an olaya müdahale etme zamanının geldiğini anlamıştı. "Yeni ütülenmiş gömleğimi mahvetme işini de başarıyla tamamladığına göre muslukları niye sonuna kadar açtığını söylemek ister misin canım kızım?" diye şakayla karışık sorusunu sordu.

Sedef kolay kolay ağlayan bir kız değildi. Aslında bu durum onu da çok şaşırtmıştı fakat şaşkınlığını bir kenara bırakıp hâlâ küçük bir kız çocuğu gibi sevimliliğini koruyan kızını konuşturmak için tüm sevecenliğiyle yaklaşmıştı ona.

Ama zaten Sedef, Suat Bey'in gözünde hiç büyümemişti ki... İlk adımlarını attığında da, eğitim öğretim hayatıyla tanışma faslında da, mezun olduğunda da, hatta evlenmek istediğini söylediği sırada bile o hâlâ kendisinin küçük kızıydı. Evlenip çoluğa çocuğa karışsa bile bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi!

Sedef, başını kaldırıp ağlamaktan kızarmış gözlerini kuruladı ve küçüklüğünden beri suç işlediğinde yaptığı gibi alt dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. Sedef'in tepkisiyle Suat Bey, ona ulaşmak için doğru yolda olduğunu anladı.

Bir an sonra kızına şefkatle gülümseyip dağılmış saçlarını okşayarak sevince Sedef yine kendisini tutamadı. Kollarını babasının boynuna ahtapot gibi dolayıp hıçkırıklarını bastırma ihtiyacı duymadan ağlamaya devam etti.

Ve de genç adamın kendilerini dinlediğinden habersiz Uygar'ı yıkan cümleleri fısıldadı. "Ben evlenmek istemiyorum..."

Şok!

İşittiği kelimelerle Uygar'ın içine düştüğü durumu en iyi özetleyen kelimeydi bu. Genç adam sevdiği kadının

dudaklarından dökülen kelimelerle şok geçiriyordu. Aşkı uğruna savaşayım derken işlerin bu boyuta ulaşacağını hiç düşünmemişti. Tam bir geri zekâlıydı!

Sedef kendisiyle evlenmek istemiyor muydu? Bunun için mi ağlıyordu? Bu kadar dağılmasına sebep olan şey, savaşamadığı korkuları yüzünden genç kızı sonsuza kadar elde etmek için bulduğu tek çözüm yolu olarak inatla onu bu evliliğe zorlaması mıydı?

Kendisine ağız dolu küfürler etmek, çenesine sert bir yumruk geçirip dağıtmak istedi ama şimdi olmazdı. Hemen buradan gitmeliydi. Buradan ve Sedef'in hayatından defolup gitmeliydi...

Ne sanmıştı ki? Zorla güzellik olacağını mı? O kadar korkaktı ki... Sedef'e onu sevdiğini söylemeye bile cesaret edememiş, ona sevildiğini hissettirmeye çalışmak gibi bir yola başvurmuştu. Şimdi düşününce bunun ne kadar saçma bir davranış stili olduğunu ancak kavrayabiliyordu.

"Seviyorum," demek yerine böyle saçma sapan oyunlarla onu elde edebileceğini mi sanmıştı? Aptaldı! Hem de yüzyılın aptalı! Ona çektirdiği acılar yüzünden kendisinden nefret etti. Şu an onun yerine acı çeken kişi kendisi olmalıydı. Sedef hiçbir zaman acı çekmemeliydi. O her zaman pervasızca gülümsemeli, mutlu olmalıydı!

Gitmek için bir adım attığı esnada Suat Bey'in "Neden peki?" dediğini işitti. Adımları dondu. Aklı, ayaklarına hükmedemedi. Gidemedi.

Sedef'in kendisiyle neden evlenmek istemediğini Suat Bey gibi o da merak etti. Aslında sorunun cevabını biliyordu. Bunu bilmemek için aptal olmak gerekirdi zaten. Sedef tabii ki de kendisini sevmiyordu. Onun da kendisine karşı benzer hisler beslediğini düşünerek hata yapmıştı. Sedef bu evliliği sadece mecburiyetten kabul etmişti. Kabul etmek zorunda bırakılmıştı!

Yine de içten içe istemese de onun ağzından bu gerçeği duymak için orada kaldı. Belki kulaklarıyla işitirse onu unutması daha kolay olurdu.

Yakıcı kelimeler dilini ateşe verirken, cümleleri boğazında yumru gibi takılı kaldı. Zorlukla çıkan sesiyle "Çünkü istemiyorum," diye fısıldadı genç kız.

Bu tatmin edici bir yanıt değildi! Ne Uygar ne de Suat Bey için...

"Bu bir cevap değil Sedef Başka ve gerçekten geçerli bir sebebi olmalı..."

Yüreğini ele geçiren yorgunlukla, dertli bir iç çekerek "Bir sebebi var ama sana söyleyemem," dedi.

"Peki, aslında bunu da bir cevap olarak kabul etmiyorum ama sen öyle diyorsan vardır bir bildiğin," diyerek kızını rahatlatmaya çalışan Suat Bey, Sedef'i bu hale getiren şeyi elbette daha sonra öğrenecekti ama şimdi onu zorlamak istemedi. Zaten kızı bir cenderenin içindeydi. Omuzlarına bir de kendisi ağır yükler yüklemek istemedi. Ciddiyetini koruyarak sözlerini "Evlenme o zaman!" diyerek tamamlayınca ortama soğuk ve kılıç gibi keskin bir sessizlik çöktü.

Suat Bey'in de kızına destek çıkmasıyla Uygar ikinci defa yıkılmıştı. En azından onun Sedef'i durduracağını düşünmüştü. İçten içe bunu istemişti ama bütün umutları birer birer sönmüştü. Artık burada beklemenin hiçbir anlamı kalmamıştı.

İnatla kendisini taşımayı reddeden ve durduğu noktada kalmayı direnen ayaklarına küfretti. Anlayamadığı bir güç onu orada tutuyordu. Sanki daha duyması gereken cümleler varmış gibi...

Vardı da...

Birkaç dakika kendine düşünme izni veren Sedef, doğru kelimeleri bulabilmek için zihnini yokladı. Konuşmaya

başladığında kurulabilecek en yanlış cümleyle giriş yaptığının farkında olamayacak kadar bitkindi. "Olmaz... Buna mecburum..."

Suat Bey'in derinleşip çatılan kaşları mantıklı tarafını istila eden yersiz düşüncelerinin ne boyutta olduğunu destekler nitelikteydi. "Nasıl bir mecburiyet bu Sedef?" diye çıkışan adam, "Yoksa..." deyip sustu. Cümlenin devamını getiremedi.

Suat Bey'in neyi ima etmeye çalıştığını öncelikle idrak edemedi. Ama ani bir uyanış içine girip bulanık zihni berraklaşmaya başlayınca genç kızın yüzü kıpkırmızı kesildi. Ne aptalca bir konuşmaydı bu böyle!

Elinde olmadan biraz sertçe "Babaaaa!" diyerek inledi.

Suat Bey'in *ne var* der gibi bakan gözleriyle karşılaşınca da aceleyle sözlerine devam etti. "Öyle bir şey değil! Bu... Bu çok saçma!" diye açıklamaya çalışırken sözler dilini, utanç benliğini kızgın bir demir gibi dağlayıp geçiyordu.

Suat Bey, Sedef'in zorlukla yaptığı açıklamaya karşılık olarak "Bence de saçma..." dedi. Düşündüğü şeyin olmamasıyla rahat bir nefes aldığı gerçekti. "Peki, nasıl bir şey? Biraz daha açık olur musun kızım! Sudoku gibisin ve seni çözemiyorum! Bilirsin... Rakamlarla aram kötüdür," diye devam eden Suat Bey keyifsizce gülümsedi. Sedef'i rahatlatmaya çalışıyordu ama ortada dönen dolabı da ciddi anlamda merak ediyordu.

Genç kız, babasının küçük çaplı esprisine küçücük bir dudak kıvırmasıyla karşılık verdi. Sonra yine sıkıntıyla devam etti. "Uygar'a bir söz verdim."

"Ve ona söz verdiğin için mi vazgeçemiyorsun?" diye sordu Suat Bey. Bu nasıl bir sözdü ki kızı kendisini zorlayarak boyundan büyük işlere kalkışıyordu? Ne için verilmiş bir sözdü?

Yüzü alev alev yanan bir ateş topuna dönükmüş gibi ısınmaya devam ederken bir şeylerin itirafı aşamasında olduğunu biliyordu. Dudaklarını sıkıntıyla kemirerek kararsızca "Evet o da var..." dedi.

Şüpheyle kısılmış gözler eşliğinde "Peki, başka ne var?" diye bir karşılık aldı.

Bir an söyleyip söylememek arasında tereddüt etti. Her şeyi içinde tutmaktan yorulmuştu. Babası onu anlardı. Yargılamazdı... Bu yüzden derin bir nefes alıp konuşmalarını işiten kaçak şahidin farkında olmadan bütün gerçekleri yalansız dolansız dile getirdi.

"Çünkü... Onu seviyorum..."

Suat Bey, kızının itirafıyla önce küçük bir şaşkınlık geçirdi ve ardından hızla toparlanıp mutlulukla gülümsedi. Onun zaten Uygar'ı sevdiğini biliyordu ki... Ve bu gerçek içten içe kendisini mutlu da ediyordu. Çünkü kendisi de Uygar'ı seviyordu ve kızının kendine hayat arkadaşı olarak seçtiği adamın doğru seçim olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu.

Bundan sonra Uygar'ın, Sedef'i her kötülükten koruyacağına emindi. Ve gözü artık arkada kalmayacaktı. Yıllarca içine düştüğü korkulu rüyalar, Sedef'in koluna takıp getireceği ve "Ben bununla evleneceğim," diyeceği ipe sapa gelmez bir damat adayının hayali, Uygar ile son bulmuştu. Buna nasıl memnun olmazdı?

Fakat kızı gerçekten tuhaf biriydi! Dakikalardır bunun için mi gözyaşı döküyordu? İnsan birini sevdiği için niye ağlardı ki? Üstelik bu biri nişanlısıysa... Üstelik o adamla evlenme aşamasındaysa...

Ve işin garip tarafı insan sevdiği adamla neden evlenmek istemezdi ki?

Mutluluğu yerini kuşkuya bırakırken kendine bir mik-

ur emne boyuna düşünme payı vererek sustu. Bu iş gittikçe daha garip ve içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Gerçekten de Sedef'i çözmek Sudoku çözmekten bile daha zordu.

O esnada gölgelerin arasına gizlenmiş olan, Sedef'in dudaklarından dökülen ve kendisini sevdiğini ilan eden cümleyi yanlış işittiğini düşünen Uygar, öylece kalakaldı. Sedef, az önce *onu seviyorum*, gibi bir şey söylemiş olamazdı öyle değil mi?

Hayalleriyle gerçekler arasındaki çatışmada kombine biletli seyirci rolünü üstlenirken yine yanıldığını anlaması uzun sürmedi.

"Ve onu sevdiğin için mi evlenmek istemiyorsun? Kusura bakma kızım ama çok tuhafsın!" diyen Suat Bey'in şüpheci sesiyle hayal âleminden sıyrılıp gerçeklere kulak kabartmayı denedi.

Sedef belli belirsiz başını sallayıp babasının sözlerine onay verince Suat Bey'in aklı karıştı. Ve bunu kelimelere yansıtmaya çekinmedi. O da bu mantık dışı durum için bir açıklama bekliyordu. "Kızım ailecek tuhaf insanlar olmak zorunda değiliz! İnsan sevdiği adamla niye evlenmek istemez ki?"

Bir taraftan kendini ifade edememiş olmanın sıkıntısını yaşayan Sedef, diğer taraftan da babasına hak veriyordu. Tam bir ruh hastası gibi davranıyordu. "Baba beni anlamıyorsun!" diye itiraz ederken anlaşılmak istiyordu. Kendisini anlayabilecek tek erkek olan babasının, arafta olduğunu görmesini, onu anlamasını istiyordu.

"Anlat o zaman!" diye diretti Suat Bey.

Babasının kendisini teşvik etmesiyle Sedef, benliğinin en ücra köşelerine hapsedip gizli tuttuğu sırlarını daha fazla kendine saklamadı. Artık bu yükü tek başına taşıyamıyordu. Omuzları kaldırmıyordu. "Çünkü o beni sevmiyor! Mecbur olduğu için benimle evleniyor!"

İşittiği sözlerle aydınlık dünyasının şalterleri atan Suat Bey, "Başlayacağım şimdi mecburiyetinize! Nasıl bir mecburiyet ki bu sizi birbirinizle evlenmek zorunda bırakıyor?" diye gürledi.

Etrafındaki insanların bir tanesi normal olamaz mıydı? Kızı ve damadı olacak herif, duygular konusunda bu kadar mı kördü? Birbirlerine nasıl baktıklarının farkında değiller miydi? İkisi de su katılmamış salak mıydı bu çocukların? Zekâları ilerlemek yerine hepten mi geriliyordu bu yeni neslin? Anlamıyordu!

"Hem nereden biliyorsun seni sevmediğini? Sana bakışları hiç öyle demiyor ama!" diye devam ederken ses tonu bir önceki çıkışına göre daha yumuşaktı. Sakin olmalı, kızının aklını başına getirmeliydi. Kendi kendine yaptığı kuruntuları tuzla buz etmeli gerçekleri görmesini sağlamalıydı.

Ama Sedef, yumuşak ve sakin kalmak konusunda babasıyla aynı fikirde değildi. Çenesini kaldırıp "Biliyorum!" diyerek inadından ödün vermedi. "Çünkü o kendisinden başka kimsenin duygularına önem vermeyen ve sevmek için birine teslim edecek bir kalbi olmayan piçin teki!" diye bağırdı. Nerede ve kimin yanında olduğunu saf gibi unutmuştu.

Sedef'in dudaklarından fırlayan kelimelerle Suat Bey'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Kızı az önce küfür mü etmişti? Terbiyesiz kız! Anlaşılan Sedef Hanım'ın ağzına şöyle en okkalısından bir acı biber sürmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

"Tövbe estağfurullah," diye söylenip başını onaylamadığını gösterircesine sağa sola sallarken Sedef'e kötücül bir bakış attı. Babasının bakışıyla biraz önce sinirle kurduğu cümledeki sakıncalı içeriğin farkına varan Sedef, dudaklarını ceza niyetine ısırıp gözlerini utançla babasından kaçırdı.

Uygar Asiltürk'ü ilk eline geçirdiği yerde boğazlayacaktı! Onun yüzünden küfürbazın teki olup çıkmıştı. Artık nerede nasıl konuşulacağını unutmuş, ağzı hepten bozulmuştu. Bu çok utanç vericiydi!

Sedef utancıyla, Suat Bey ise şaşkınlığıyla ve kızgınlığıyla baş başa kalmıştı.

Nişanlısının sözlerini işiten Uygar'sa kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Şu an duyduğu, gördüğü her şey hayal gibiydi. Sedef kendisini seviyordu. Ve o şapşal kendisinin onu sevmediğini düşünerek evlenmek istemiyordu, öyle mi?

Kayınpederi bile onu sevdiğini anlamıştı ama bugünlerin sözleşmeli nişanlısı, geleceğin kadrolu eşi daha bunu kavrayamamıştı. Bir de üstüne üstlük kendisine yine "Piç," demişti. Zaten her şeyi başlatan da o mucize kelime değil miydi?

Bu kız kesinlikle onun sonu olacaktı! Ama *Mutlu Son*'u...

Yüksek Yüksek Tepeler

Güzel yurdumun, canım memleketimin pek muhterem teyzelerine!

Bilmem farkında mısınız, ama sizin bizi Bindallılara büründürüp, oluşturduğunuz halkanın ortasına kurbanlık koyun misali oturtmanızın ve etrafımızda dönme dolap gibi dönerken "Yüksek, yüksek tepelere ev kurmasınlar, aşrı aşrı memlekete kız vermesinler," diye bir türkü tutturup ağlatmaya çalışmanızın size hiçbir getirisi yok!

Sosyal statünüzün geliştirilmesine olanak sağlamıyor ya da ne bileyim işte, kız ağlatma başına ikramiye falan vermiyorlar!

Hayır, anlamıyordum! Amacınız ne sizin?

Siz "Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar," deyince kurmuyorlar mıydı?

Yüksek tepeyi falan bir kenara bırakalım adamları artık gökdelenden aşağısı kesmiyordu be!

İşin bir de "Aşrı aşrı memleket," kısmı vardı tabii...

Bu konuda da siz ne deseniz boştu! Artık devir, mümkün olsa *evde kalmaya yüz tutmuş kızları uzaylılarla bile baş göz etmeye çalışma devri*ydi...

Yani demem o ki, boşa kürek çekip kendinizi yormayın! Tatlı canınızı bu meselelerle sıkmayın!

"Sedef, avucunu aç kızım."

Düştüğüm girdabın içinden Melahat teyzenin hafiften çatlayan sesiyle çıkmak zorunda kalınca hafifçe başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım ve Melahat teyzenin irileşmiş gözlerinde yatan imalı bakışlarından onun bana bu seslenişinin ilk defa olmadığını anladım.

Melahat teyze, zoraki bir gülümsemeyle mandal dudaklarını kıvırıp bir şeyler anlatmak ister gibi dik dik yüzüme bakınca bütün dünyadan soyutlanmışım gibi anlatmak istediği meseleyi önce anlamadım.

Ama hemen ardından kaş göz işareti yaparak sanki tavuk gırtlaklıyormuş gibi sıktığım avucumu gösterince olayın idrakine nihayet varabildim. Beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi üzerime kilitlenmiş bakışlara açık hedef olmanın korkusuyla hızlıca yumruk yaptığım ve sıkmaktan boğum yerleri bembeyaz olmuş parmaklarımı aralayıp avuçlarımı açtım.

Fakat avuçlarımı açar açmaz elime inen sert şaplakla nereden geldiğimi, neye uğradığımı şaşırdım. Şaşkınlığımı gizlemeden "Ne oluyor ya?" diye cırladım.

Melahat teyze, ondan beklenmeyecek bir yavaşlıkla kulağıma doğru eğilip "Kızım aç dediysek hemen de aç demedik ya! Azıcık naz niyaz yap! Hiçbir halttan anlamıyorsun! Beni oturtsalar şu koltuğa senden daha iyi gelin olurdum," diye homurdandı.

Hoppala!

Fazla kullanmaktan eskitip, afiyetle ömrünü yiyip bitirdiği ve tek yönlü biletle diğer tarafa postaladığı üç kocadan sonra Melahat teyzenin hâlâ yeni gelin gibi kırıtması, nazdan niyazdan bahsetmesi sinir kat sayımı tavan yaptırsa da dişimi sıkmak zorundaydım.

Bana ne söylüyorsa söz dinleyip dediklerini harfiyen yaptım. Çünkü bu işkencenin bir an önce bitmesini istiyordum ve bunun için *seri katil ol* deseler, o istek için bile itiraz noktasında değildim. Hoş! Onlar böyle bir istekte bulunmasa bile, zorlanan sınırlarım yüzünden cinnet geçirip psikopata bağlamam an meselesiydi ya, neyse...

Açtığım avucumu tekrar kapatıp sinirle sıkarken Melahat teyze, bu kına gecesi organizasyonundan en az benim kadar rahatsız olan bir başka isme yani gönülsüz kayınvalidem Nalan Hanım'a doğru dönüp yüzüne yerleştirdiği sırıtma efektiyle "Gelin avucunu açmıyor," diye şakıdı.

Benim bildiğim kına gecesi organizasyonlarında gelinin etrafında dönme, kınayı yakma ya da *gelin avucunu açmıyor* zırvalığını uydurma işini genç kızlar üstlenirdi. Peki, benim kına gecemde bu görevlerin hepsini üstlenme işini niye Melahat teyze omuzlamıştı?

Kına gecemin en yetkili ismi kendine göre o olmalıydı. Belçim, iki kuzenim, diğer komşuların kızları, birkaç eski okul arkadaşım varken bu görevi üstlenen kişi niye Melahat teyzeydi ben de bilmiyordum.

Ama aslına bakarsanız bu bile Melahat teyzenin hâlâ kendini genç gördüğünün, hissettiğinin ve *genç kızlara taş çıkartırım* mesajı vermeye çalıştığının kanıtı sayılırdı. Yanlış mıydım?

Altmış beşlik Melahat teyze kendini hâlâ *genç kız* kefesine koya dursun diğer taraftan *gelin avucunu açmıyor,* direktifiyle bütün bakışların kendisine yöneldiği Nalan Hanım, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez bir halde, ağzının içine sinek kaçma ihtimalinin yüksek olduğu bir pozisyonda bize doğru şaşkın şaşkın bakıyordu.

Bu şaşkınlık, Nalan Hanım'a hiç yakışmıyor, aksine üzerinde çiğ duruyordu ve ben bu manzara karşısında gün-

lerdir unuttuğum içten kahkahalarımdan birini patlatmak istiyordum. Ama kendimi güçlükle tuttum. Ne de olsa kına geceme iştirak edenlerin gözünde *edepsiz gelin* konumuna düşmek istemezdim.

Allah'tan bu durum fazla uzun sürmemiş zorunlu kayınvalidemin hemen yamacında bulunan pek yardımsever komşumuz Ayşe abla, Nalan Hanım'ın kulağına doğru eğilip sevgili kayınvalideciğime şimdi ne yapması gerektiği konulu kısacık bir konferans vermişti. Bana da rahat bir nefes aldırmıştı. Korkarım ki bu şok halinin daha fazla uzaması halinde kahkaha atma isteğimi bastıramayabilirdim.

Sonrasında Nalan Hanım'ın isteksizce yerinden kalkıp gönülsüzlüğünü açıkça belli eden adımlarla yanıma gelmesi ve çantasından çıkardığı Cumhuriyet altınını avucuma iliştirmesiyle bu fasıl da tamamlanmış oldu.

Fakat itiraf etmem gerekirse Nalan Hanım'ın şaşkın bakışlarından adetleri bilmediğini anlamış, "Yanımda altın veya nakit para yok. Kredi kartı geçerli mi?" diye soracağını düşünmüştüm.

Zaten eğer ki öyle bir diyalog gerçekleşseydi bu defa kendimi frenleyemez katıla katıla gülerdim.

Neyse ki durum düşündüğüm gibi olmadı da rezil olmaktan kurtuldum. Nalan Hanım, çantasına o altını koyarken ne düşünmüştü bilmiyordum ama ilk defa düşünceleri bir işe yaramıştı. Yani... Benim nezdimde...

Kına yakma tantanası bitince kuşatmalardan bir müddet için kurtuldum. Birileri ikram yapmanın peşinde koşarken bir kısım insan ikramları yemenin, diğer kısım da biriktirdiği kurtları dökmenin peşindeydi. Bense beni süs gibi oturttukları yerde pineklemeye devam etmekle ve de bu nahoş eğlenceye katlanmakla meşguldüm.

"Gelinlerin bu kadar somurtması normal miydi, buralarda?"

Belçini'in alaycı sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Koltuğun kenarına oturup boynuma sarılan can dostuma buruk bir tebessümle karşılık verdim. Onu çok özlemiştim. Londra'dan aktarmalı olarak İstanbul'a oradan da buraya gelmiş, uçağı daha akşamüzeri iniş yapmıştı ve o hiç dinlenmeden ayağının tozuyla kına geceme katılmıştı. Bana koşmuştu.

"Londralı oldum diye gelenek ve göreneklerimizi unuttun galiba? Buralarda gelin kafası, *hem ağlarım hem giderim* şeklinde işler, unuttun mu?"

"Ah, lütfen cahilliğimi hoş görün Sedef Hanım! Malum İngilizlerle ahbap olunca Türk geleneklerinin bir kısmını mecburen unutmak zorunda kalıyorsun. Yoksa seni içlerinde barındırmıyorlar."

"Ban özentisi dandik şey," deyip arsızca sırıttım.

İşte yine başarmıştı! Gelmiş, dokunmuş ve bütün efkârımı bir çırpıda dağıtmıştı. Tüm karanlıklarıma, kırıklıklarıma, yaralarıma çok amaçlı ilacım olmuştu. O, bir insanın başına gelebilecek en güzel şeylerden biriydi.

Kollarımı uzatıp onu sıkıca sarmalarken "Seni çok özledim. İyi ki geldin," diye fısıldadım. Ona saf sevgimi aktarırken ondan da aynı karşılığı aldım.

"Gelmeyip de ne yapacaktım? Şu hayattaki biricik kardeşimin çakma düğününü mü kaçıracaktım yani? Öyle bir şey hayatta olamazdı! Bu eğlenceyi kaçıramazdım" deyip işi yine dalgaya vurdu. Üzülmeme, fazla düşünüp kafa patlatmama fırsat tanımadı. Aniden geri çekildi ve kollarını boynumdan çözüp telaşla ayağa kalkarken bileğimden tutup beni de zorla ayağa kaldırdı. "Oturmaya mı geldik buraya? Yürü göbek atacağız! Her zaman mı evleniyorsun!" diyerek itiraz etmeme olanak tanımadı.

Beni göbek atanlar topluluğunun içine sürükleyerek o

gecenin de oyunun bir parçası olduğunu unutmamı sağladı. Ayaklarımız şişene, parmaklarımız su toplayana kadar oynadık. Onunlayken hayat o kadar kolay ve o kadar çekilirdi ki keşke hep yanımda olsaydı. Ve biz böyle dertsiz tasasız hayatın akışına kapılsaydık.

Atılan göbekler, annemin *hem gelin ederim hem de ağlarım* kafasını yaşayarak döktüğü gözyaşları eşliğinde devam eden ve son bulan kına gecemde Belçim'in yoğun baskılarıyla suratsız hallerime devam etmemiş, biraz da Nalan Hanım'ın hoşnutsuz tavırlarına inat olsun diye *Göbek Atanlar Cemiyeti* içindeki yerimi ilk başlarda isteksiz de olsa almıştım. Pek göbek atmayı bilmesem de Belçim'in sayesinde çaktırmadan arada kaynayıp gitmiş, sonradan da baya baya coşmuştum.

Gecenin sonuna gelindiğinde odama çekilip aynanın karşısında kendimi süzerken yine inceden kalbime saplanıp en derinlerden beni kanatan düşüncelerle baş başaydım. Belçim talan edilmiş evimizin toplanması aşamasında anneme yardım ediyordu.

Ve ben yarın için dinlenmem gerekçesiyle odama postalanmıştım. Yalnızlığımla bir başıma kalakalmıştım.

Rüyalarımda bile göremeyeceğim bir adamla, Uygar Asiltürk'le evleniyordum. Sevdiğim adamla evleniyordum ama mutsuzdum. Mutsuzluğum anormallik boyutunda mıydı, bilmiyordum. Kendime sorduğum tüm soruların karşılığı yanıtsızdı şimdilerde...

Çünkü kalbimin hoşlanmayacağım şeyleri bana fısıldamasını istemiyordum. Zavallı kalbim her şeyi içten içe bilse de onu da bir şekilde baskı altında tutup susturmayı başarmıştım.

Sadece seviyordum ve sevilmek istiyordum. Böyle bir şeyin ihtimaller dâhilinde bile olmayacağını bildiğim için

yüreğimi sürgüne göndermiştim. Bu evliliği kalbimle değil aklımla sürdürmeli ve zamanı gelince arkamı dönüp gidebilmeliydim.

Ama sevilmeyi arzularken, çok mu şey istiyorum ki ya da çok ütopik bir düş müydü benimkisi diye düşünmekten de kendimi alamıyordum.

Makyajımı temizlerken aynaya yansıyan aksime buruk bir gülümseme bahşedip "Yarın büyük gün..." diye mırıldandım. Bu sırada gecenin soğuk ve karanlık sessizliğini bozan cep telefonumun sesiyle hafiften irkildim. Gecenin bir yarısında bu kim olabilirdi ki?

Komodinin üzerinde duran ve ışığı sönünce ekranı kararan telefonuma kısa bir bakış atıp umursamazca omzumu silktim. Mesaj gelmişti ve Allah bilir kimdendi!

Büyük ihtimalle yine bir tebrik mesajı falandı. Ya da en kötü ihtimal, ***"Sayın abonemiz, bakiyeniz kısa bir süre içinde bitecektir. Lütfen en yakın zamanda yükleme yapınız!"*** diye uyarı geçen riyakâr operatörümdendi. Uygar olacak değildi ya!

Adam, yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Doğal afetine, yani bana gecenin bu saatinde ***iyi geceler*** mesajı atacak hali yoktu herhalde.

İçimde yeşeren umut kırıntılarını acımasızca katledip dudaklarımı süsleyen koyu kırmızı rujumu silmeye başladım. Bu esnada tekrar uyarı veren cep telefonuma gözüm kayarken gecenin bir vakti bu telefon trafiğini yaşatan kişi veya kişileri merak etmekten kendimi alamadım.

Telefonumun bulunduğu noktaya doğru telaşlı adımlarla yürürken bana rağmen filizlenmeye ve bir bebek gibi büyümeye çalışan umut kırıntılarına sessiz küfürler yağdırdım. Amansız bir hayal kırıklığının pençesine düşmek üzere olduğumu hissediyordum ama elimden de bir şey gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp cep telefonunu elime aldım ve sanki göreceklerim sonucu uğrayacağım hayal kırıklığını geciktirmek ister gibi gözlerimi sımsıkı kapattım.

Cihazın ekran kilidini açarken bile gözlerimi açamadım. Fakat gözlerimin aksine kalbimin kapıları ardına kadar açıktı. İçimdeki tuhaf kıpırtılara bir isim koyamıyor ya da hayal kırıklığına uğramamak için koymamayı tercih ediyordum.

Nihayet gözlerimi aralayacak cesareti kendimde bulduğumda hafifçe göz kapaklarımı kaldırdım ve cep telefonumun ekranında gördüğüm, geceme güneş gibi doğan isimle dudaklarımın neşeyle kıvrılmasına engel olamadım.

Mesajlar, içten içe ondan olmasını istediğim ama ihtimal bile vermediğim kişiden, yani Uygar'dandı.

Fazlaca merak ve biraz da korkuyla ilk mesajı açıp içeriğini görüntülerken yüzümün tamamını kaplayan gülümsemeleri hatta kahkahalarımı artık baskı altında tutmamalıydım. Serbest bırakmalıydım.

Uygar, ilk mesajında benim az önce düşündüğüm ve hissettiğim duygularla aynı doğrultuda bir metin yazmıştı.

"Yarın büyük gün, prenses..." demişti.

Mesajının sonuna her zaman eklemeyi unutmadığı gülümseyen suratlar ise bu defa gözüme ayrı bir tatlı görünmüştü.

Duraksamadım... Aldığım gazla hemen ikinci mesajı da açtım. Ve o mesajda da Uygar Asiltürk kuşatmasını sürdürmüş, bütün benliğimi en uç noktalarına kadar fethetme noktasında emin adımlarla ilerlemeye devam etmişti.

Ama belki de yanılan bendim... *Belki* değildi! Kesinlikle yanılan veya yanılmak isteyen bendim. Çünkü ne kadar inkâr edersem edeyim aslında o fetih çoktan gerçekleşmiş, Sedef Palalı ruhunun oyuklarına kadar Uygar Asiltürk tarafından fethedilmişti!

"Galiba sen kına gecesi tantanasının sonucunda yorgun düşüp uyumuşsun... İyi geceler, tatlı rüyalar prenses... Ha unutmadan bu bensiz geçen son gecen... Bil istedim! Belki tadını çıkarmak istersin! Sonrası malum... Tamam, tamam çıldırma hemen. Sadece şaka!"

Yazdığı satırlardaki imalarla hem renkten renge girdim hem de dengesiz ve karşı konulmaz bir aşkla dolup taştım. Cep telefonunu sanki Uygarmış gibi sol göğsüme, tam kalbimin olduğu bölgeye sıkıca bastırırken girdiğim mayınlı bölgeden kurtulmak istedim. Direndim... Lakin yine bütün varlığıma ince bir nakış gibi işlenen Uygar Asiltürk büyüsünden, o büyünün yan etkilerinden kurtulamadım.

Uygar sanki bana âşıkmış gibi niye böyle cümleler söylüyor ya da yazıyordu bilmiyordum ama direnişte olan âşık yanımı her geçen gün susturma işinde biraz daha güçsüz ve yorgun kalıyordum.

Sevgi dolu gözlerle ekrana bakarak yazıya dökmeyi bırak dilimi yaktığı için kendime itiraf etmeye bile cesaret edemediğim kelimeleri es geçip ***"Daha uyumamıştım ama birazdan uyuyacağım. Sana da iyi geceler,"*** yazdım.

Gerçek duygularımı bu ifadeden eser olmayan ruhu damıtılmış mesajın altına gömerken dilimle de tüm negatif yanlarıma ve kelimelerin yakıcı etkisine inat "Ve benimle beraber mutlu yarınlara kocacığım," diye mırıldanmayı ihmâl etmedim.

Benimkisi olacak bir dilek değildi belki... Ama Hoca Nasreddin misali *ya tutarsa* diye ümit etmekten de kendini alamıyordu insan...

Ya tutarsa?

Cennete Dokunmak

Aynada gördüğü ama ruhuyla ters düşen Sedef'e bakıp hafifçe iç geçirdi. Sonunu bilmediği, kestiremediği bir yola girmişti girmesine ve geleceği için kaygı duymaktan, endişelenmekten kurtulamıyordu. Bir yanı sonsuzluk kadar mutluydu diğer yanı aynı derecede mutsuz...

Uygar'ın dün gece attığı mesaj umut pencerelerini sonuna kadar aralayıp buz tutmuş en ücra köşelerini bile ısıtsa da içinde bir yerlerde isyan halinde olan korkularının zamansız başkaldırışını bastıramıyordu.

İşler bu noktaya gelmiş, evliliğe bir adım kalmışken Uygar ani bir karar verip anlaşmayı bitirmez, evlenmekten vazgeçmezdi değil mi? Sedef'in cümle âleme rezil olacağını bile bile yeni bir çılgınlığın daha altına imzasını atar mıydı ki?

Makyöz kız, fondöteni yüzüne sürerken, bir süredir huzursuz ve yarım kalan uykularının, stresli günlerinin izlerini silmeye, solgunluğunu gidermeye çalışıyordu. İşini büyük bir ustalıkla icra ederken inci gibi bembeyaz dişlerini göstererek genişçe gülümseyince makyöze hafif bir tebessümle karşılık verdi.

Makyözün ardından gözleri saçıyla özenle uğraşan kuaförün aynadaki yansımasına kaydı. O da kendisine sıcak bir gülümseme bahşetmişti. Yersiz endişelerinden, korkularından sıyrılmaya çalışan genç kız, zoraki de olsa kuaföre de gülümseyerek karşılık verdi.

Nasıl olsa olan olmuştu. Artık somurtup durmanın kimseye bir faydası yoktu. Su akar yolunu bulurdu. İstese bile suyun akış yönünü değiştirmek Sedef'in elinde değildi. Ki zaten değiştirmek istediği de söylenemezdi. O, sadece her şey daha farklı olsun isterdi. Mesela Uygar'ın da kendisine kör kütük âşık olmasını ve bu evliliğin bir anlaşma sonucu değil de artık dizginlenemeyen duygularla fani ömürlerinin sonuna kadar bir olma, beraber olma yolunda atılmış bir adım olması gibi...

Aslında o yalan zannederken tüm istekleri ve dilekleri koskoca bir gerçekten ibaretti ve pekâlâ Sedef, bunu şu an bilmiyor olsa da en kısa sürede öğrenecekti.

Aynadan kendisine doğru yürüyen ve samimice gülümseyen Belçim'le gözleri kesişince arkadaşının gülümsemesine aynı samimiyetle karşılık verdi.

Sedef'in yanına ulaşan Belçim, arkadaşını alıcı gözlerle süzüp "Bir içim su olmuşsunuz gelin hanım. Damat bey çok şanslı," diyerek Sedef'in utançla kızarmasına aldırmadan memnuniyetle kıkırdadı. Makyöz kız ve kuaför de Belçim'in kıkırdamasına eşlik etmişlerdi.

Genç kız, yabancıların yanında arkadaşının daha fazla edepsizleşmesini engellemek için incecik "Belçim," diye inleyip itirazını dile getirdi. Gözleriyle de tavrını destekleyip arkadaşına uyarı dolu bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Sedef'in uyarısını anlayan Belçim, sinsice gülümseyip "Tamam, tamam," diyerek susma sözü verirken bir anda aklına gelen şeyle "Senin büyüne kapılıp az kalsın unutuyordum," diye aceleyle söylendi. Değişen tavrı karşısında

Sedef'in şaşkın bakışlarını umursamadan "Ayakkabın nerede?" diye sordu.

Belçim'in sorusundan hiçbir şey anlamayan Sedef, "Hangi ayakkabım?" diye sorarken şaşkınca gözlerini kırpıştırdı.

"Gelin ayakkabıların tabii ki," diye açıklama getirip gözlerini deviren genç kız, "Başka hangi ayakkabın olabilir ki!" diye söylendi.

"Ayağımda," diyerek durumu izah eden Sedef'in şaşkınlığıyla kıkırdayıp "Çıkar," diye emretti.

Sedef emre itaat ederek ayağındaki ayakkabıları ikiletmeden çıkarınca hızla yere eğilen Belçim, Sedef'in gelin ayakkabılarını eline aldı. Bu sırada Sedef, meraklı bakışlarla arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

Bir iki çekmeceyi karıştırıp sonunda aradığını bulunca yüzü aydınlanan Belçim, kendisini izleyen şaşkın arkadaşına göz kırpıp "Darısı başına listesini unutmayalım! Sonuçta bütün bekârların mutluluğu bu listeye bağlı, " dedi, alayla. Ayakkabının altına tanıdığı tüm bekârların ismini yazmaya başlamadan önce keyifli bir kahkaha patlattı.

Belçim'in kastettiği ve icraata geçirmeye çalıştığı eylemle Sedef de kahkahasını tutamadı. "En başa kendini yaz. Artık zamanın geldi de geçiyor," deyince Belçim usançla gözlerini devirip "Melahat teyzeleşme lütfen," dedi.

Sedef "Melahat teyze dün gece bana el verdi. Artık onun o çok önemli ve kutsal çöpçatanlık mesleğinin tek varisi benim. Hatta şu an aklıma geldi, seni kayınbiraderime yapalım. Yabancıya gitmene gönlüm el vermez," dedi keyiflice. "Kayınbiraderimle ikinizin isimlerini alt atta yaz."

Sedef'in dalgacı sözleriyle ona kötücül bir bakış atıp "Kapa çeneni!" diye tıslayarak genç kıza dil çıkardı. Hemen sonra fikrini değiştirmiş gibi şeytani bir göz süzmesiyle "Kayınbiraderinin ismini söyle bari. Ne olur ne olmaz belki

onu kendime alırım," diyerek Sedef'e alayla karşılık verip çapkınca göz kırptı.

"Uraz," diye yanıt verdi, kıkırdayarak.

Ayakkabımn altına isimleri yazarken "Yalnız o da kocan gibiyse hiç istemem," diyen Belçim'in ne söylemek istediğini algılayamadı.

Kaşlarını çatıp "Neyi varmış Uygar'ın?" diye sordu.

"Bana düşmanca bakışlar atıp *karımı paylaşmak zorunda olduğum o meşhur Belçim, sensin demek,* dedi."

Kaş çatışı iyice derinleşti. "Bu ne demek şimdi?"

"Kocan kıskanç, kontrolcü pisliğin teki demek canım! Ve bilirsin ki ben kıskanç ve kontrolcü pisliklerden hiç hoşlanmam!"

"Sanki kıskanç, kontrolcü ve pislik olmayanlardan çok hoşlanıyorsun da," diyen Sedef'in aklı Uygar'ın niye öyle bir şey demiş olabileceği ile meşguldü.

Gelin ayakkabısının altına dünyadaki tüm bekârların ismini yazıyormuş gibi hâlâ bir şeyler karalayan Belçim, "O da doğru," dedi. Sonra bir anda başını kaldırıp Sedef'le göz göze geldi. Sağ gözünü kırpıp "Sanırım benim evleneceğim adam bu gezegende değil. Şansımı başka gezegenlerde mi denesem acaba?" deyip keyifle kıkırdayınca Sedef'in aklındaki bütün soru işaretleri dağıldı. O da Belçim'le beraber kıkırdamaya başladı.

Arkadaşı kesinlikle iflah olmaz bir alaycıydı! Belçim'in şirinliği ve alaycılığı karşısında attığı içten kahkahalarla omuzları sarsılan Sedef, bu haliyle tüm dertlerinden uzak ve tasasız görünüyordu.

Sedef'in hazırlıkları devam ederken Uygar, Suat Bey'in ve Yusuf Bey'in gelenek diye diretmeleri üzerine damat tıraşını olmuş, şimdi de Sedef'in ailesinin daha doğrusu genişleyen yeni ailesinin salonunda sabırsızlıkla Sedef'in hazırlıklarının bitmesini bekliyordu.

Babasının Suat Bey'le kırk yıllık ahbap gibi aralarından su sızmayacak şekilde kaynaşmalarını, çoğu konu üzerinde fikir birliğine varmalarını, Fatma Hanım'ın etrafta telaşlı koşuşturmalarını, mutlu hallerini gördükçe verdiği kararın doğru olduğuna emin oluyor ve bunun için bir kez daha şükür ediyordu.

Sedef, o gün karşısına hiç çıkmamış olsaydı muhtemelen evlenmeyi hiç düşünmeyecek, düşünse bile bu evliliğin, annesinin baskıları sonucu sosyetenin gözde bekâr kızlarından biriyle yapılmış içi boş bir evlilik olacağı ihtimali kuvvetliydi. Uygar, her ne kadar annesinin tavırlarına ve isteklerine karşı direnmeye kararlı olsa da bir noktadan sonra direncinin kırılacağına emindi.

Oysa Sedef'le beraber anlam kazanan evlilik müessesinin sonucunda şimdi aşk evliliği yapıyordu ve çok mutluydu. Bundan sonrasında da hep mutlu olacağını biliyordu. Çünkü Sedef, kendisine bahşedilmiş bir lütuftu ve onunlayken mutlu olmamak mümkün değildi.

Sedef'le mutlulukları hiç eksilmeyecek aksine aralarına yeni katılacak olan mini minnacık yeni fertlerle katmerlenerek çoğalacaktı.

Huyları Sedef'e benzeyen, onun gibi erkeklere boyun eğmeyecek kadar asi, güzelliğini annesinden alıp yediden yetmişe tüm erkeklerin aklını uçuracak kadar güzel bir kızı ve kendisinin minyatür bir kopyası olacak olan tüm kadınların yüreğini hoplatacak derecede yakışıklı bir oğlu olsun istiyordu. Hatta bu kadarıyla sınırlı kalmayıp Sedef'ten bir sürü çocuğu olsun istiyordu ve bunu rakamlarla sınırlandırmaya gereksinim duymuyordu.

Artısıyla eksisiyle, son nefesine kadar sevdiği kadını yanında istiyordu...

Önceleri mantıklı yanı bunun bencillik olduğunu içten içe bilse de artık Sedef'in de kendisini *sevdiğini* biliyordu

ve bu gerçeği öğrendikten sonra onu hiçbir güç durduramazdı. Aşk varken, kavuşmak varken, mantığın canı cehennemeydi!

Bütün bu güzelliklerin içinde mutluluklarını gölgeleyen şeyler de yok değildi. Ama bu sadece minik bir ayrıntıydı. O ayrıntı elbette ki annesi Nalan Hanım'dı. Fakat Uygar, zamanla annesinin de Sedef'e alışacağına hatta onu seveceğine inanıyordu. Çünkü Sedef, sevilmeyecek bir kız değildi.

Yüzündeki aydınlık ifadeyle sevimli düşüncelerine kendi kendine gülümsemekle meşgulken Sedef'in hazırlıklarını sürdürdüğü odanın kapısında bir hareketlilik hissetti ve bakışları o yöne doğru kaydı. Sedef'i, masal kitaplarından çıkıp gelmiş bir peri kızı, ya da cennetten dünyaya düşmüş bir huri gibi karşısında bulunca kelimenin tam anlamıyla nutku tutuldu.

Genç kız, üst tarafı minik swarovski taşlarla ince bir işçilikle süslenmiş ve vücuduna tamamen oturan straplez gelinliği içinde nefes kesici görünüyordu. Gelinliğin etek kısımları üst bölgesine nazaran daha sade ve kabarıktı. Tam Sedef'in vücuduna göre biçilmiş kaftandı. Genç kızın üzerinde hem asil ve zarif hem de baştan çıkarıcı derecede seksi durmuştu. Ve bu görüntü ister istemez Uygar'ın boğazını kurutmuş, aklını başından almıştı.

Genç kızın ipek saçlarına ise hafif dağınık bir topuzla şekil verilmişti. Makyajından söz etmek gerekirse o da kusursuzdu. Ama bunun sebebinin, makyözün işini bilen biri olmasından değil de Sedef'le alakalı olduğundan yüzde yüz emindi.

Çünkü Sedef, makyajsızken bile kusursuz, billur gibi bir güzelliğe sahipti. Dudaklarına renk veren ve ıslak bir görüntü sergileyen uçuk pembe parlatıcısı fazlasıyla dikkat dağıtıcı görünüyordu. Uygar'ın içinde o ıslak dudaklara ka-

pamp kana kana susuzluğunu giderme isteği uyandırıyordu.

"Ne oldu enişteciğim, nutkun tutuldu galiba?" diye soran Belçim'in sesiyle kendine geldi. Kulakları çeşitli kişilerden çıkan neşeli kıkırtıları işitirken gözleri Sedef'in üzerinde oyalandı. Sedef, utanmıştı ve utançtan dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Birisi ona dudaklarını ısırmasının çok yanlış bir hareket olduğunu acilen söylemeliydi.

Karşısındaki nefes kesici ve seyirlik manzaraya sadece genişçe yutkunmakla yetinen genç adam, Sedef'e düzeceği methiyeleri daha sonrasına, baş başa kalabilecekleri bir zamana erteleyerek sessiz kaldı.

Çünkü söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki yalnızken kendisini daha iyi ifade edebileceğini düşünüyordu. Hem o zamana kadar biraz nefes almış ve şaşkınlıktan kurtulmuş olurdu. Çünkü şu an kendisini yeni yetme delikanlılar gibi hissediyordu. Allah yardımcısı olsun, hali kesinlikle içler acısıydı.

Sonrasında düğünün yapılacağı otele geçmişlerdi. Söylemek istediklerini ne arabada ne de otelin bahçesine giriş yaparken söyleme firsatı bulamadı. Zaten baş başa kaldıkları anlar çok nadirdi ve söyleyeceklerini aceleye getirmek istemiyordu. Daha özel bir anı kolluyordu.

Havaların artık iyice ısınması nedeniyle düğünün balo salonu gibi kapalı bir mekânda değilde otelin bahçesinde yapılmasını kararlaştırmışlardı.

Bahçe, tıpkı bir gelin gibi beyazlarla süslenmiş iç açıcı bir görüntü meydana getirilmişti. İtiraf etmesi gerekirse organizasyon şirketi iyi iş çıkarmıştı. Davetliler için hazırlanmış masalar, Sedef'in gelin buketiyle uyumlu olarak beyaz frezyalar ve pembenin çeşitli tonlarında olan minik güllerle süslenmişti. Havayı mis gibi çiçek kokuları doldurmuştu.

Davetliler, beyazın saflığı, yeşilin doğallığı ve pembenin

çekiciliğiyle harmanlanmış, bu eşsiz uyuma tanıklık ettikleri için çok şanslıydılar. Gerçekten her şey hoş ve kusursuz görünüyordu.

Sedef ve Uygar'ın bahçeye giriş yaptığı andan itibaren atmosfere yayılan ve gökyüzünü kaplayan bir uğultu kopmuştu. Alkışlar ve ıslıkların havayla bütünleştiği organizasyonda genelde bütün yüzler gülüyordu.

Genç kızlar, Sedef'e özenmekten kendini alamıyor ve hafif iç geçirişlerle kıskançlıklarını belli ediyorlardı. Ama kıskanmakta haklıydılar! Hangi genç kız Uygar gibi bir adama sahip olmak istemezdi ki?

Keza erkeklerin durumu da genç kızlardan farksızdı. Onlar da Uygar'ın yanındaki peri kızına hayal âlemindelermiş gibi kilitlenmişlerdi.

Erkeklerin aç bakışlarının farkında olan Uygar, hafiften bir kıskançlık dürtüsüne kapılmak üzereyken kendini tuttu. Sayılı dakikalar sonra sonsuza kadar karısı olacak genç kızın, avucundaki elini daha sıkı kavradı ve ona sahip olmanın haklı gururunu yaşayarak göğsü kabardı.

Çok kısa bir süre sonra Sedef, tamamen kendisine ait olacaktı ve bu gerçeği hiçbir kanun hiçbir kural hiçbir canlı değiştiremeyecekti! Sedef sadece ve sadece kendisine ait olacaktı! Bu kelimelerle tarifi eksik kalan muhteşem bir histi...

Düğün, daha önce aileler arasında anlaşmaya varıldığı gibi Antalya'da ve kız tarafının istekleri doğrultusunda gerçekleşiyordu. Yani Nalan Hanım'ın *sosyeteye rezil olma* başlıklı kaygı ve endişeleri göz önünde bulundurulmamış davullu zurnalı bir düğün organizasyonu yapılmıştı.

Yemeğin ardından hemen nikâh faslına geçildi. Uygar'ın daha fazla beklemeye sabrı kalmamıştı zaten. Elinden gelse yıldırım nikâhını basıp Sedef'i tuttuğu gibi dağa kaldırır-

dı. Ama az daha sabretmeliydi. Ucunda Sedef'e kavuşmak varsa bütün bu tantanalara bir müddet daha katlanabilirdi.

Düğün bitimi Sedef'e bir sürprizi vardı ve biraz da bu sebeptendi sabırsızlığı... Bütün bu kalabalıktan çok uzakta, sadece ikisinin baş başa olacağı, doyasıya zaman geçirecekleri ve bütün gizli sırların artık bir son bulup gerçeklerin açığa çıkacağı bir balayı organizasyonu tertip etmişti.

Sedef'in şimdilik bu organizasyondan haberi yoktu. Uygar, Sedef'in annesi ve en yakın arkadaşı Belçim'le iş birliği içine girip her ayrıntıyı halletmişti. Bavulları, uçağı, gidecekleri oteldeki balayı süitini... Kısacası her şeyi hazırdı. Sürprizinin aktif hale gelebilmesi için sadece tek bir adımları kalmıştı o da düğünün bitmesiydi.

İşte tam da bunun için her şeyi hızlandırılmış tura bindirmeye çalışan genç adam, Sedef'in sıkıntıyla verdiği "Evet" yanıtına fazla takılmamış, nikâh memurunun sorusuna, hiç bekletmeden gür ve coşkulu bir sesle "Evet," diye haykırarak yanıt vermişti.

Ve sözler verilmiş, birbirlerini kendi hayatlarına ortak etmeyi kabul etmişti iki genç beden...

Biri bu evliliği evcilik oyunlarındaki son perde zannederken, diğeri aslında bunun bir son değil aksine sonsuzluk için yeni bir başlangıç olduğunu biliyordu...

Sedef'in, evliliklerinin sahte olduğunu bir an için kendine hatırlatmaktan vazgeçip çocukça ve biraz da kadınsı bir çabayla Uygar'm ayağına basma merasimi sonrasında nikâh memuru evlilik cüzdanını Sedef'e teslim etmişti. Ardından tebrikleri kabul eden genç çift, sıra ilk danslarını yapmaya gelince heyecanlı bir bekleyiş içine girmişti.

Uygar, Sedef'i ilk danslarını yapmak için piste davet ederken genç kız hiç tereddütsüz genç adama elini uzatıp sahneye doğru kendisini götürmesine izin verdi.

Nasıl olsa olan olmuştu. Sahte veya gerçek fark etmezdi!

Şu an evli oldukları ve Uygar Asiltürk'ün kendi kocası olduğu gerçeğini hiçbir kanun inkâr edemezdi. Diretmenin bir faydası olmadığının idrakine varıp her şeyi akışına bırakmaya karar verdi.

Dans müziği eşliğinde birbirleriyle bütün olmuş vücutları ahenkle dansa hayat verirken bu büyüye kapılmamak neredeyse imkânsızdı. Şarkının da söylediği gibi Sedef, Uygar'ın kalbinin tek sahibiydi. Elleri birdi ve gönüllerinin de ömür boyu bir olması için Uygar her şeyi yapacaktı. Buna kararlıydı.

Müziğin ve kocasının gözlerinde ki titreşimlerin büyüsüne kapılan Sedef, Uygar'ın kulağına doğru eğilip tuhaf ve baştan çıkarıcı bir tınının hâkim olduğu sesiyle "Çok güzelsin," diye fısıldamasıyla eli ayağı birbirine dolaştı. Bu baştan çıkarıcı hareketler yüzünden genç kızın kalbinin infilak etmesi an meselesiydi.

"Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Aman Allah'ım Sedef Hanım bana iltifat mı etti yoksa kulaklarım mı yanlış işitti!"

Uygar'ın alaycılığına karşı "Abartma istersen," diyerek uyarı geçerken sinirli değildi. Aksine dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Genç kızın dudağının kenarında yer edinen o kıvrılmaya takılı kaldı gözleri. Gördüklerinden hoşnuttu. Ortam müsait olsa ve eğilip o asi kıvrılmaların mesken tuttuğu tatlı dudakların enfes tadını ala ala öpse hoşnutluğu iki kat fazlalaşacaktı ama kendini frenlemek zorundaydı. Alacağı bir öpücük olsun. O işi sonra halledebilirdi.

"Bence abartı olan bir şey varsa o da sensin," dedi pervasızca. Sedef'in kaşları ani bir refleksle derince çatılınca buruk bir tebessüm edip devam etti. "Senin can yakan güzelliğin..." dedi, Sedef'i tam can evinden vurarak.

Genç adamın, dudaklarının arasından süzülen duygu

yüklü kelimelerle ve o kelimeleri söylerken sesine hâkim olan tınıyla darma duman olan Sedef, kalbine çöken ani ağırlığın etkisinde kalmıştı.

Uygar'ın büyülü sözleri, hiç istemese de ona bir gerçeği hatırlattı. Evet, o gerçeği hatırlamanın hiç sırası değildi ama lanet olası mantığı bir türlü her şeyi akışına bırakmasına geçit vermiyordu.

Duygu yüklü sesiyle "Şimdi her şey bitti mi?" diye sormaktan kendini alamadı. Bu soruyu sorarken gözleri dolu dolu olmuş taşmamak için adeta direniyordu. Uygar'ın gözlerine gözlerini kilitleyen Sedef, genç adamın yanıtını ölesiye merak ediyordu. Bitmesin, devam etsin istiyordu ama kendini kandırmak, bir yalanı yaşamak da istemiyordu.

Uygar, genç kızın tuhaf ses tonundan ve ne anlama geldiğini henüz çözemediği sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Genç kızın billur gibi yaşların çerçevelediği kaybolunası gözlerine derin bakışlarla bakıp o gözlerde gördüğü ifadeler karşılığında hafifçe gülümsedi.

Bu kız şimdi kendisini seviyordu, değil mi? Ve muhtemelen o soruyu da aralarındaki ilişkinin bitmesinden korktuğu için sormuş, gözleri de muhtemelen bu sebeple arsız yaşlarla dolmuştu.

Gülümsemesi daha da genişleyip ısıtıcı boyutlara ulaştı. Sedef'in kastettiği şey olamazdı! Uygar, cennete dokunmuştu bir kere... Ve o cenneti bırakmaya hiç niyeti yoktu! Sedef kendisinin cennetiydi!

Tekrar genç kızın kulağına doğru sakince eğilip sıcak nefesini onun boynuna doğru üfledi ve Sedef'in kalp ritmini rayından çıkaran kelimeleri, eşsiz notalardan oluşan bir müzikal gibi genç kızın kulağına fısıldadı.

"Hayır prenses... Aksine her şey yeni başlıyor..."

***

Hüzünlü gözlerle dans pistinde salınan arkadaşına bakarken ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Belçim her zaman ve her konuda hep kararlı bir kişilik olmuştu fakat şu an bir ilki yaşıyordu. Sedef'in evliliğinin anlaşmalı olup olmadığı konusunda büyük bir kararsızlık yaşıyordu.

Uygar'ın kollarında hüznü ve buruk bir mutluluğu aynı anda yaşayan Sedef'e doğru bakarken hafifçe iç geçirdi. Bu evliliğin bir anlaşma üzerine gerçekleştirilmiş bir birliktelik olması yerine gerçek bir evlilik olmasını o kadar isterdi ki...

Bu törenin oyunun bir parçası olduğunu bilmeseydi kesinlikle bu evliliği gerçek zannederdi. Sedef ve Uygar'ın birbirine kenetlenmiş bakışlarında çakan aşk kıvılcımlarını ve yıldızlar gibi parlayan gözlerini gördükçe nasıl gerçek zannetmesindi ki? Anlaşma olduğunu gösterecek en ufak bir emare bile yoktu.

Bu işte bir terslik olmalıydı... Tamam, Sedef'in Uygar'a âşık olduğunu biliyordu ama Uygar'ın Sedef'e karşı olan duyguları konusunda bocalıyordu. Arkadaşının anlaşmalı kocası, ya çok iyi bir oyuncuydu ya da en az Sedef kadar o da körkütük âşık olmuştu. Fani gözlerinin şahit olduğu bu muhteşem manzaranın başka bir açıklaması yoktu çünkü.

Keskin bakışlarla avına odaklanmış bir çita gibi Uygar'la Sedef'i süzerken hemen yan tarafındaki hareketlenmeyle bir an için dikkati dağıldı.

Çok geçmeden Fatma Hanım'ın "Belçimciğim burada tek başına ne yapıyorsun güzel kızım?" diye soran sevecen sesini duyunca odaklandığı noktadan kopup yeni hedefine kilitlendi.

On beş yaşına kadar annesizdi, Belçim. On beş yaşında Sedef'i tanımasıyla beraber hayatı değişmişti. Tanıdığı günden beri öz kızına davrandığından farklı davranmayıp sonsuz sevgisini, anne sıcaklığını, şefkatini kendisinden

esirgemeyen kadına başını çevirip aynı sevecenlikte bir gülümseme bahşetti.

Her zamanki neşesi ve yüzünden eksik olmayan sıcacık gülümsemesiyle "Bir nabız yoklaması yapayım dedim Fatma anne. Bakalım kimler düğünümüze teşrif etmiş, kimler ne giymiş, kimler ne konuşuyor," diyerek sevimlice göz kırptı.

Belçim'in yanıtıyla Fatma Hanım'ın gülümsemesi genişledi. Genç kızlar gibi kıkırdadı. "Aferin benim güzel kızıma. Çok iyi yapmışsın," dedi, memnuniyetini hiç saklama gereği duymadan. Ardından Belçim'in yanına gelişindeki asıl amacını hatırlayıp hemen yan tarafında duran genç adamı işaret ederek "Bak seni kiminle tanıştıracağım, bu Uraz. Uygar'ın kardeşi," dedi.

Ve Uraz'a doğru dönerek devam etti. "Urazcığım bu güzel kız da Belçim. Sedef'in can yoldaşı, kardeşi gibi sevdiği tek dostu. Bizim de ikinci kızımız sayılır, kendisi."

Belçim daha önce fark etmediği ayrıntının o an farkına vardı. Fatma Hanım en başından beri yalnız değildi. Fatma annesinin yanındaki lacivert takım elbiseli adamı bulunca gözleri, utançla inlemek istedi.

Biraz önce Fatma annesini memnun etmek için söylediği saçmalıklara o lacivert takım elbiseli adam da şahit olmuştu ve o adamın gözlerinde alaycı pırıltılar oynaşıyordu. Bu kendisi için kesinlikle utanç vericiydi.

Ürkek bakışlarını Uraz'ın yüzünde gezdirdi. Demek Sedef'in alaylarına bile konu olan meşhur Uraz bu beyefendiydi. İtiraf etmesi gerekirse adam karizmadan yıkılıyordu fakat o küstah ve kendinden emin ifadesinden çok hoşlanmadı. Yine de yabaniler gibi davranmamak için çekingen bir gülümsemeyle genç adama hafif bir baş selamı verdi.

Karşısındaki adam sırıtkan bir suratla kendisini baştan aşağı süzerken bedeninin ani bir ateşle kavrulmasını ma-

nasız bularak memnuniyetsizce kaşlarını çattı. Aptal vücuduna neler oluyordu, niçin böyle garip tepkiler veriyordu bilmiyordu ama rahat dursa iyi olurdu.

Uraz, karşısındaki doğal güzelliğe bakarken memnuniyetini gizlemek istemedi. Fatma Hanım'ın Belçim diye taktim ettiği ve Sedef'in en yakın arkadaşı olduğunu öğrendiği kızın ürkek ceylan gibi tavırları ilgisini çekti. Ve de güzelliği...

Narçiçeği tonlarındaki balık model elbisesi kızın vücudunu iyice sarmalamış, vücut hatlarını kusursuz bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Kalp yaka elbisenin göğüs dekoltesi fazla cüretkâr olmasa da oldukça kışkırtıcıydı. Fakat kızın omuzlarına bıraktığı ve hafif rüzgârla uçuşan karamel rengi saçları ve sallantılı zarif küpeleri göğüs dekoltesini bir miktar da olsa gizlemeyi başarmıştı.

Seyrettiği manzara karşısındaki memnuniyetini genişçe gülümseyerek belli ederken kızın çelişkili durumundan habersizdi.

Kibarca sağ elini uzatıp "Merhaba Belçim," diyerek konuşmaya başladığındaysa niyeti sessizliğe son vermekti.

Belçim önce genç adamın dostça uzattığı eline sonra şaşkınca yüzüne baktı. Gözlerinden bile tehlike fışkıran adamı, kararsız bakışlarla tarttı. Aklı karışmıştı... Ama en sonunda kabalık etmemek için Uraz'a uyma kararı aldı.

İsteksizce elini uzatıp "Merhaba Uraz Bey," dedi ciddiyetini hiç bozmadan ve resmiyete önem vererek. Karşısındaki adam kendisine sadece ismiyle hitap etmiş olabilirdi fakat Belçim'in resmiyeti bozup onun gibi laubali olmaya hiç niyeti yoktu. Ayrıca adamın alaycı yüz ifadesinden ve bakışlarından da hiç hoşlanmamıştı.

İki gencin arasında oluşan tuhaf çekimi fark eden Fatma Hanım, "Çocuklar benim davetlilerle ilgilenmem lazım siz konuşun kaynaşın. İkiniz de yalnızsınız nasıl olsa. Birbiri-

nize eşlik ederseniz canınız sıkılmaz. Hatta Sedef'le Uygar'ı dans pistinde yalnız bırakmayın bence. Bütün gözler kendi üzerinde toplandığı için Sedef'in canı sıkılmıştır ve utanmıştır şimdi," diyerek kendilerine söz hakkı tanımadan yangından mal kaçırır gibi yanlarından ayrılınca Belçim onun ardından şok geçirmiş gibi bir ifadeyle bakakalmıştı. Fatma annesinin yapmaya çalıştığı şeyi o an anlamıştı genç kız.

Fatma Hanım, yüzündeki sinsi gülümsemeyle Uraz ve Belçim'in yanından uzaklaşırken kendisiyle gurur duyuyordu. *Bir taşla iki kuş vurmak* diye işte buna denirdi. Belçim de onun kızı sayılırdı. Belki onun gerçek annesi değildi ama Belçim'i en az Sedef'i sevdiği kadar seviyordu ve onun da Sedef gibi mutluluğu bulmasını canı gönülden istiyordu.

Bunun için Belçim Londra'ya dönmeden bulduğu bütün fırsatları değerlendirmeye kararlıydı. Genç kız için gözüne kestirdiği adaylardan ilk olarak Uraz'la başlamıştı. Çünkü Uraz damadının kardeşiydi. Akraba sayıldıkları için ona torpil geçmekte hiçbir sakınca görmemişti. Eğer ki Uraz'la anlaşamazlarsa farklı adaylarla şansını denemeye devam edecekti.

Belçim hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamışken Fatma Hanım'ın uzaklaşmasını donuk bakışlarla izliyordu. Sedef'in evlenmesinden sonra gözlerin kendisine çevrileceğini tahmin ediyordu ama o gerçekle bu kadar erken yüzleşmek zorunda kalacağını kestirememişti. Vakit kaybetmeden ilk çöpçatanlık organizasyonuna başlayan Fatma Hanım, kendisini hazırlıksız yakalamıştı. Dolayısıyla Belçim de kendini koruma fırsatı bulamamıştı.

Düştüğü komik konum karşısında şok geçiriyordu ve zihninin derinliklerinde fink atan tuhaf düşüncelere gömülüştü.

O derinliklerden yüzeye ulaşmasını sağlayansa Uraz'ın

derinlerden gelen sesi oldu. Genç adam, sanki Belçim'in düşüncelerini seslendiriyormuş gibi "Sanırım aramızı yapmaya çalışıyor," diye keyifle mırıldandı.

Uraz'ın sözleriyle kendine gelen Belçim, adamın ses tınısında yakaladığı garip titreşimlerle vücudunun kaskatı kesilmesine engel olamadı. Başını ani bir hareketle Uraz'a çevirip öfkeli bakışlarını genç adama sabitlediğinde tenine buz parçaları batıyormuş gibi bir soğukluk yayıldı.

Fakat vücudunun büyük bir çoğunluğunu kaplayan bu soğukluğun aksine sağ avucu hâlâ sıcacıktı. O sıcaklığın ana kaynağını öğrenmek için hırçın denizleri andıran çivit mavisi gözlerini gayriihtiyari eline çevirince sağ avucunun hâlâ Uraz'ın büyük avucunda rehin kaldığını gördü ve ikinci bir sarsıntının esiri oldu.

Kahretsin! Eli karşısındaki adamın eline Japon yapıştırıcısıyla sabitlenmiş gibi dururken nasıl sıcak olmazdı ki?

Elektrik akımına kapılmış gibi aniden elini geri çekerken "Şey... Siz Fatma annemin kusuruna bakmayın... Ona göre dünya üzerinde hiçbir kul yalnız kalmamalı," diye bir şeyler geveleyerek durumu kurtarmaya çalıştı.

Duyduğu utanç yüzünden genç adamın ne tepki verdiğini görmek için yüzüne bakmaya cesaret bile edemedi. Arkasını dönüp gitmek için niyetlenmişti ki genç adam, sakinliği elden bırakmayarak onu narin bileğinden tutup durdurdu. Genç kızın çekingen bakışları yavaş yavaş kendisine çevrilip mavinin en güzel tonundaki gözleri kendi gözleriyle kesişince içini anlam veremediği bir huzur kapladı.

Hayatı boyunca ilk defa bu kadar masum bakan gözler görüyordu ve o masumiyet elinde olmadan ilgisini kendi üzerine çekmeyi başarmıştı. Genç kızın şaşkınlığına karşılık çapkınca gülümseyip "Fatma Hanım haklı bence. Nasıl olsa ikimiz de yalnızız ve birbirimize eşlik edebiliriz," deyip serseri bir göz kırpmasıyla Belçim'in aklını paraşüte bindi-

rıp uçurdu. Bütün bu hareketleri, kıdemli ve uslanmaz bir çapkın olmasının artı getirisi olarak oldukça bilinçliydi.

İşittiği sözlerle titrek bir nefes alıp veren genç kız, dağılmış zihnini bir araya getirmeye çalışırken kalp ritminin düzensiz atışlarının göğüs kafesini zorladığını hissettikçe bocalıyordu. İsminin Uraz olduğunu öğrendiği adamın dudaklarından eksik olmayan çapkın kıvrılmalara bakışları takıldıkça mantığı bedenini terk ediyordu.

Başını önüne eğip hissettiği yoğunluğu dağıtmaya çalıştı ve netice olarak birkaç saniye sonra bu eylemi sonuç verdi. Boynunu dikleştirip kararlı bakışlarla genç adamın yüzüne bakınca niyeti Uraz'a itiraz etmekti.

Yalnız bilmediği küçük... Çok küçücük bir ayrıntı vardı. Uraz, söz konusu istekleri olunca fazlasıyla ısrarcı olabiliyordu. Ve şu an bu genç kızla vakit geçirebilmeyi çok fazla istiyordu. İstediğini de alacaktı!

Genç kızın itiraz noktasında aralanan dudaklarına işaret parmağını dokundurarak geçit vermedi. Belçim bu ani temasla afallayıp genişçe yutkunurken onun tekrar kendini toparlamasına fırsat tanımadı. "Bence biz konuşmayalım, bedenlerimiz konuşsun," dedi, arsızca. Genç kızın gözleri işittiği sözlerle irileşip, teni tüm masumiyetini vurgularcasına kızarınca kelimelerinin yanlış anlaşılmaya müsait olduğunu fark edip düzeltme ihtiyacı hissetti. "Yani dans edelim," diyerek onu peşi sıra dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

Devasa hoparlörlerden ***The Civil Wars*** grubundan ***Dance Me to the End of Love*** şarkısı yükselirken Belçim'in kırılacak gibi olan ipince belini kavrayıp kızı kendine doğru çekti. Şaşkınlıktan mavilikleri daha da irileşen kızın, masumane tepkilerine sinsice gülümserken ellerini o kusursuz kıvrımlardan kısa bir süreliğine ayırıp kızın yanda kalan ve

kaskatı bir halde duran kollarını bileklerinden kavrayıp yavaşça yukarı kaldırarak kendi boynuna arsızca doladı.

Hemen ardından ellerini tekrar Belçim'in ince beliyle bütünleştirmek için zaman kaybetmedi. Ağır ve zihin dağıtıcı hareketlerle kızın kulağına doğru eğilip onun şaşkınlığından yaralanarak "İşte böyle," dedi.

Genç kızın tepkisizliğini fırsat sayarak arsızlıklarına devam etmişti. Ses tonu fazlasıyla baştan çıkarıcı, yüzündeki gülümseme tekinsizdi. O bütün bunları yapıp kendi üzerinde hâkimiyet kurarken Belçim başka âlemlerdeydi. Aklı başından resmen uçup gitmişti. Beyni görevini yerine getiremiyor, kalbi de beynine uymak ister gibi göğüs kafesini zorluyordu.

Bakışlarını kızın maviliklerine dikip kendi karanlığına acımasızca hapsetti. Şarkının sözlerindeki büyüye kapılmamaksa pek mümkün değildi. Ritme ayak uydurup yavaşça şarkının melodisinde kendi benliklerini unutmaya başlayınca her şeyden soyutlanmışlardı. Sadece o an vardı, şarkının manalı sözleri, eşsiz melodisi ve de birbirini karşılayan bakışları...

Hal böyle olunca meraklı gözlerin kendilerine kilitlendiğini fark edemezlerdi. Fatma Hanım gözleriyle onları takip ederken başarısı karşısında memnuniyetle gülümsedi.

Nalan Hanım, kendisini bir oğlunun cenazesinde gibi hissederken diğerinin de Sedef'le aynı kumaşı taşıyan bir kız tarafından ele geçirilmesini şiddetle reddediyordu. Haftalardır çektiği migren ağrıları daha da şiddetlenirken sinirden patlamak üzereydi.

Ve Sedef... Gözlerini anlık bir kaymayla kocasından çekip Uraz ve Belçim'i bulunca şaşırmıştı. Belki de saatler önce dalga geçtiği sahneleri Allah söyletmişti. Hafifçe iç geçirirken düşünceleri kendisine *neden olmasın* diye fısıldıyordu. Tabii ya neden olmasındı?

Kendisinin evliliği anlaşmalı ve bitmeye programlanmış bir eylem olabilirdi ama belki onlar mutlu olurdu. Belçim, geçmişten bugüne kadar yaşadığı onca acıyı hep içine gömmüştü ama onun içindeki kırıklıkları en iyi bilen Sedef'ti. Ve Belçim'in bundan sonraki hayatında çok mutlu olmasını canı gönülden istiyordu. Mutlu olmak onun da hakkıydı.

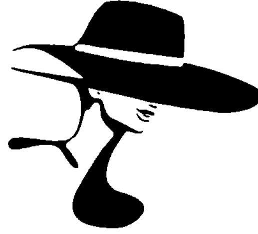
Daha net bir şey söylemek için çok erkendi ama düğünden sonra ilk iş olarak Belçim'i sıkıştırıp ağzından Uraz'la ilgili laf almak için sabırsızlanıyordu. Eğer ki arkadaşı Uraz'a karşı bir şeyler hissetmişse ve tabii Uraz da Belçim'e karşı kayıtsız kalmamışsa ikisinin arasını yapıp iyi bir şeye vesile olmaktan keyif alacaktı. Uraz onu mutlu edecekse neden olmasındı ki?

"Nereye bakıyorsun sen?" diye soran ve kaşlarını çatan Uygar'ın sesiyle odaklandığı bölgeden gözlerini ayırıp kocasına sabitledi.

Çakma veya gerçek şimdi bu adam onun kocasıydı değil mi? Halinden memnun bir tebessümle Uygar'ın karanlıklarına aşkla dokunup "Hiçbir yere," dedi. Ve genç adama yine her şeyi tek bakışıyla ve gülüşüyle unutturmayı başardı. Onlar birbirinin gözlerinde mahkûmlardı ve yine birbirinin gözlerinde hür...

Herkes kendince o anın yoğunluğunu yaşayıp tadını çıkarırken Uygar ve Sedef'in gözlerinde itirafı geç kalmış bir aşk vardı, Uraz ve Belçim'in gözlerinde ise belirsizlik... Belki de yeni bir başlangıç...

Oysa zaman, kime ne getireceği hiçbir koşulda kesin olarak bilinmeyen en büyük belirsizlik değil miydi? Bundan sonra yaşanacakları kim bilebilirdi ki?

Sınır İhlali

Phuket Adası...

Mavi ve yeşilin ahenkle dansı, yeryüzünde cennetten bir köşe sanki... Doğal afetlerin bile güzelliğine gölge düşüremediği, eşsiz manzarasıyla insanı büyüleyip kötülüğün bulunmadığı renkli düşlere iten bir hayal gibi...

Çakma nişanlılıktan sözleşmeli kocalığa terfi eden pek sevgili kocacığım Uygar Asiltürk'ün, düğünümüz sonrasında "Sana bir sürprizim var," temasıyla vurgulayıp durduğu o meşhur sürprizin ne olduğu nihayet uygulamalı olarak şahsıma gösterilmişti.

Düğünden sonra ve uçak yolculuğumuz boyunca sürprizin ne olduğunu söylememek konusunda sıkı bir direniş gösteren yarı kadrolu kocam, Phuket Adası'na ayak basar basmaz nihayet beni kıvranmaktan kurtarmış ve sürprizini açıklama lütfunda bulunmuştu. Ya da daha doğrusu gösterme, diyelim biz ona.

O pek gizli ve muhteşem sürprizi, Phuket Adası'nda sadece *ikimiz* temalı bir balayı tatiliydi.

Anlaşmalı bir evlilik sonucu elde edilmiş sözleşmeli bir kocadan beklenilmeyecek kadar ince ve hayal bile edileme-

yecek bir davranıştı bu. İster istemez Uygar'ın bu kadar düşünceli olması ve böyle hoş bir organizasyon yapması gururumu okşamış, kalbimin sımsıcak bir enerji akımıyla ağzına kadar dolmasını sağlamıştı.

Düğün yorgunluğu, uykusuzluk ya da havada merakla geçen saatleri bile bir çırpıda unutturacak cinsten bir sürprizdi hem de. Yerçekimine meydan okuyarak ayaklarımı yerden kesen, kalbime kanat takmış gibi bulutlara kadar yükselten...

Bizim için ayrılmış balayı süitine adımımı atmamla beraber kelimenin tam anlamıyla büyülendim. Odanın tam ortasındaki gelin gibi bembeyaz fırfırlı bir örtünün süslediği yuvarlak ve geniş yatak oldukça rahat görünüyordu. Üstelik bir de o bembeyaz örtünün üzerine serpiştirilen kırmızı gül yapraklarıyla oldukça romantik bir ambiyans yakalanmıştı.

Yatağın tam karşısı boydan boya camdı ve maviyle yeşilin mükemmel bütünleşmesini cömertçe gözler önüne seriliyordu. Odanın havalanması için aralanmış olan camın iki kenarından sarkan sade ve şık beyaz tüller hafifçe esen rüzgârda uçuşuyor ve seyirlik bir görüntü oluşturuyordu. Odanın içini boydan boya kaplayan yumuşak beyaz halıysa çıplak ayakla üzerinde gezinmek için idealdi. Yumuşaklığındaki cazibenin verdiği his mükemmeldi.

Kısacası her şey rüya gibiydi. Ve ben bir müddet daha bu rüyadan uyanmak istemiyor, uyanmaya korkuyordum.

Odanın içini hızlıca tarayan gözlerim tekrar yatağı bulunca herhalde günlerdir uykusuz kalmış olmanın bir getirisi olarak yatak başlığına dayanmış olan kabarık kırlentler gözüme çok davetkâr göründü. Bu yatakta ne güzel deliksiz bir uyku çekilirdi.

Ah bir de gerçekten evli olsaydık...

Düşüncelerimin kaydığı noktayı fark edince karnıma

ani bir sancı çakıldı. Boğazım adeta günlerdir çölde rehin kalmış bahtsız bedeviler gibi kurudu. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Gözlerim irileşti. Utançtan kıpkırmızı kesildiğine emin olduğum tenim adeta kor ateşlerde yanıyormuş gibi alev alevdi.

Aman Allah'ım! Neler düşünüyordum ben böyle? Ve ne zamandan beri bu denli saçmalayacak kadar edepsizleşmiştim?

Gözlerim istem dışı bellboya hizmeti karşılığı yüklüce bir bahşiş uzatan sözleşmeli kocam Uygar'a kayınca bakışlarımız bir noktada kesişti. Onun yakışıklılığı karşısında ağzımda oluşan kuruluk hissine hayret ettim. Genişçe yutkunmaktan kendimi alamadım.

Uygar'ın imalı bakan gözlerinde yakaladığım parıltıysa hiç hayra alamet değildi. Ataması yeni gerçekleşmiş kocam, önce yatağı sonra da vücudumu yakıcı bakışlarla baştan aşağı süzüp genişçe sırıttı. Bilinçli yaptığını tahmin ettiğim bu hareketi resmen mantıklı davranmaya çalışan yanıma yapılmış bir darbe gibiydi.

Kalbim kaçınılmaz olarak tekledi. Şaşkın tavuk gibi elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Yüzümse sanki ateşler içindeydi.

Kızgın bir lav gibi olan kavurucu sıcaklığa teslim olan bedenimin tuhaf tepkileri karşısında şoka girmemek elde değildi. Ne oluyordu? Bu adam bana neler yapıyordu böyle? İstemediğim şeyleri nasıl düşünmemi sağlıyordu? Bundan sonra hep böyle mi olacaktı?

Uygar'ın içimde bir yerlere dokunan o imalı bakışlarından etkilenmiştim etkilenmesine de peki sözleşmeli kocam bana niçin öyle bir bakış atma gereği duymuştu? Sanki... Beni gerçekten arzuluyormuş gibi...

Yok, daha neler!

Bu kesinlikle hayaliydi! İhtimaller dâhilinde bile değildi! Koskoca bir yalandan ve yahut halüsinasyondan ibaretti!

Uygar'ın her hareketiyle duyarlılaşan ve tutkuyla dolan bedenimin tuhaf kıvranışlarını görmezden gelmek en mantıklı yoldu ve mantık benim göbek adımdı! Yani... Bir zamanlar öyleydi. Ve yine eskiye dönüş yapma vakti gelmişti. Ben böyle hislere yabancıydım ve kesinlikle yabancı olarak kalmaya devam etmeliydim!

Saçma düşüncelerimden kurtulmak için Uygar'ı bellboy ile baş başa bırakıp balayı süitini arşınlamaya başladım. Kendime gönderdiğim *sakin ol* komutlarını uygulama kısmında ne kadar başarılı olduğum tartışmaya açık bir konu olsa da en azından çabalıyordum. Ve bu çabalarımın takdire şayan olmadığını kimse iddia edemezdi.

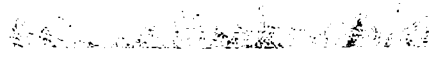
Karşı safta Uygar Asiltürk gibi bir adam varken ve önünde sonunda mağlubiyet garantiyken savaşmadan yenilgiyi kabullenmemem benim nezdimde kesinlikte madalyalıktı!

Uygar Asiltürk'te sıkışıp kalmış düşüncelerimin içinde daha fazla bocalamamak adına kendimi oyalamak için balayı süitimizi keşfetmeye karar verdim.

Uygar'dan biraz olsun uzaklaşma ihtiyacıyla kararıma sadık kalarak yatak odası bölümünün haricinde bulunan diğer iki kapının nerelere açıldığını merak ederek kapılardan birine doğru yürüdüm. Kendimi oyalamam lazımdı ve küçük bir keşif turu yapmak bu noktada iyi bir fırsattı.

Birinci kapının önünde durup kendime düşünme fırsatı vermeden kapıyı aralayınca bu kısmın banyo olduğunu gördüm ve küçük çaplı bir şok geçirdim. Çünkü en az yatak odası kadar büyük ve lüks bir banyoyla karşılaşmayı beklemiyordum.

Her tarafı beyaz ve siyahın uyumuyla modern bir hava yakalanmış olan banyonun sadece jakuzi tarafında kalan bir

duvarı boydan boya ayna, bir tarafıysa camdı. Diğer duvarlar beyazın üzerine siyah şeritlerin farklı bir detay oluşturduğu fayanslarla kaplıydı. Hemen sağ köşede ki jakuzide keyif yaparken boydan boya camla kaplı büyük pencereden Phuket Adası'nın eşsiz manzarasını izlemek mümkündü.

Sol tarafta bulunan lake siyah banyo dolabı oldukça kullanışlı görünüyordu. Jakuzinin karşısındaki duvarda yerini almış duşa kabin ile her şey dörtdörtlüktü. Banyo kesinlikle kusursuzdu ve hiçbir eksiği yoktu.

Gözlerim tekrar jakuziye kayarken aklıma üşüşen tuhaf fantezilerin büyüsüne kapılıp gitmemek adına banyonun kapısını hızla çekip kapattım. Değişen ritmiyle göğüs kafesimi zorlayan kalbimin atışlarını duymazdan gelerek diğer kapıya doğru yürüdüm.

İkinci kapıyı açınca beni kırmızı rengin hâkim olduğu bir oturma bölümü karşıladı. Rahat görünen koltuklar kırmızının hoş bir tonundaydı. Siyahın asilliğini almış geniş ekran televizyon tam koltukların karşısında kalan duvara monte edilmişti ve yerleri kaplayan bembeyaz halı en az yatak odası bölümündeki kadar yumuşak görünüyordu.

Her şey kusursuzdu fakat anlaşmalı bir evlilik için bu kadarının fazla olduğunu düşünmeden de edemiyordum. Hafifçe iç geçirip sıkıntıdan dudaklarımı dişlemeye başladığım sırada hemen arkamda bir hareketlilik hissedince vücudumu yavaşça geriye doğru döndürdüm ve gözlerim Uygar'ın karanlık gözlerini buldu.

Neşeli parıltılarla beni izleyen sözleşmeli kocam yavaşça bir adım atıp aramızdaki mesafeyi en aza indirirken henüz anlamını çözemediğim bakışlarla beni süzüyordu. Tuhaf bir ses tonuyla "Nasıl? Beğendin mi?" diye sordu.

Beğenmek mi? Beğenmekte ne kelime resmen bayılmıştım. Fakat memnuniyetimi dile getirme konusunda

görmemişler gibi abartıya kaçmak istemedim. "Evet, çok beğendim," diyerek beğenimi dile getirdim. Hemen ardından "Teşekkür ederim," diye eklemeyi de ihmâl etmedim.

Gülümsemesi genişledi. Bakışları mümkünmüş gibi daha da koyulaştı ve memnuniyetini gizleme gereği duymadan "Sevindim," diye yanıtladı. Ses tonu yine bir garipti. Baştan çıkarıcıydı. Ya da onun seviyesinde başka bir şey... Tanımlamak için doğru kelimeleri bulamamak benim ayıbımdı.

İçten içe kendimi "Şimdi değil! Uygar Asiltürk kara büyüsünde kaybolmanın şimdi hiç sırası değil!" diyerek telkin etsem de bir tarafım "Kara büyüye inanma! Ama kara büyüsüz de kalma!" diye bir takım saçmalıklar içerisindeydi.

Ne söyleyeceğimi bilemez bir halde yine Uygar deryalarına dalmışken aklıma ilk gelen ve muhtemelen de mantıksız olduğu su götürmez olan bir itiraza tutunmayı makul buldum. "Ama" dedim, ancak Uygar'ın kaşını seksi bir ifadeyle kaldırıp gözlerini kısmasıyla devamını getiremedim.

Ben susunca devam etmemi ister gibi soru soran bir ifadeyle "Ama?" diyerek beni teşvik etmeye çalıştı. Sağ kaşı hâlâ seksi bir kıvrımla havalanmış gözbebekleri derinleşmişti. Yüzündeki o çapkın sırıtma ise doğru düşünme yetimi devre dışı bırakıyordu.

Zorlansam da kendi sağlığım için gözlerimi gözlerinden koparak ayakkabılarıma diktim. Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurup rahatlamaya çalıştım. Doğru kelimeleri bulmak için kendime yeterli zamanı verdiğime inandığım, düşüncelerimin bir nebze de olsa toparlandığını hissettiğim an fısıltı halinde çıkmasını engelleyemediğim sesimle söylemek istediklerimi fısıldadım. "Ama tek yatak var... Sen nerede yatacaksın?"

Bir müddet susup cevap vermeden bekledi. Beni kıv-

randıran bir bekleyişin esiri etmekten sakınmadı. Hâlâ gözlerim spor ayakkabılarımdaydı ve başımı kaldırıp gözlerine bakmaya cesaretim yoktu.

Her geçen saniye daha da koyulaşan sessizliği, uzun sürüp sinir bozucu boyutlara ulaşınca daha fazla bu belirsizliğe katlanamadım. Rahatlatıcı bir şeyler söylemesini, gerginliğimi yok etmesini söylemek için dudaklarımı araladığım esnada derin bir nefes alıp uzunca geri verdiğini işittim.

Kaslı gövdesinin hareketlendiğini hissetmemle aramızdaki mesafeyi kapatması arasında kaç saniye geçti bilmiyorum ama ben daha geri adım atma firsatı bulamadan o yanımda bitmişti. Elini uzatıp yumuşak bir tutuşla çenemi kaldırdı ve gözlerini gözlerime sabitleyip aklımı kullanılamaz hale getirdi. Kalbim kanat takıp dünya turuna çıkmış, nefes alış verişlerim düzensizleşmişti.

O gözlerde... Anlamını çözemediğim düşünceler dans ediyordu sanki ve adım adım karanlık bir girdaba çekildiğimi hissediyordum.

Gözleri gözlerimdeyken dudakları hafifçe aralandı ve "Burası balayı süiti karıcığım ve tek yatak olması normal," dedi. Kısa bir nefes aralığından sonra "Anlarsın ya," deyip çapkınca göz kırptı. Dudağının bir köşesi alayla kıvrıldı. Ben imada bulunduğu şeyin dehşetiyle şoka girmiş bir vaziyette dut yemiş bülbül pozisyonuna terfi ederken o, bu halimi hiç umursamadı. Edepsizliğin dibine vurarak "Ve benim nerede yatacağım konusuna gelirsek... Yatak yeterince büyük! İkimizi de alacak kadar..." diye saçma bir açıklamayla devam etti sözlerine. Flörtöz bir biçimde gözleri vücudumu baştan sona kadar arşınladı ve midemi düğümleyen serseri bir gülümsemeyle yüz ifadesi aydınlandı.

Aman Allah'ım! Bu adam beni baştan çıkarmaya falan mı çalışıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Uygar'ın sözleriyle birlikte düzensizleşen solunum sistemimi düzene sokmaya çalışmakla zaman kaybedemezdim. Soluk soluğa "Saçmalamayı kes! Eğer bu bir şakaysa hiç komik değil!" diye çıkıştım.

İlk başta sert çıkışım karşısında afallamış gibi görünse de toparlanması saniyeler sürdü. Üst dudağını alt dudağına doğru çekerek aldığı nefesi içinde hapsetti. Hemen ardından gürültülü bir şekilde tuttuğu soluğunu geri bıraktı.

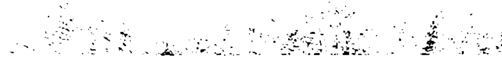
Kaşları derince çatılırken "Neden şaka olsun ki?" diyerek karşı atağa geçti. "Biz karı koca değil miyiz? Niçin saçmalık olacakmış bu?" diye sorarak da atağını sürdürdü.

Ciddi miydi? Renk vermeyen yüz ifadesine bakınca ciddi olup olmadığı konusunda hiçbir şey anlamak mümkün değildi de. Fakat sözlerini sarf ederken sesinde titreşen tınıları göz önünde bulundurunca öyle gibiydi.

Peki, ama bu adam neden sürekli beni, aramızdaki ilişkinin sadece bir anlaşmadan ibaret olduğu konusunda açıklama yapmak zorunda bırakıyordu? Benim bu gerçeği Uygar'a kabul ettirmeye çalışmam yerine onun bana bunu kabul ettirmeye çalışması gerekmiyor muydu? Sanki çakma nişanlılık veya evlilik anlaşmasını ben meydana çıkarmışım gibi neden rolleri değişmiştik ki biz?

Yorgun ve bıkkınca bir kez daha hatırlatma gereği duyarak "Gerçek değil," diye yanıt verdim. Bu açıklamayı kaçıncı kez yapıyordum bilmiyorum, ben söylemekten bıkmıştım ama Uygar inatla anlamamaktan bıkmamıştı.

Yanıtımla beraber ifadesiz gözleri aniden kararıp çenesi kasıldı. Dişlerini mi sıkıyordu? Kızmış mıydı? Peki, ama neden? Aklıma gelen tek ihtimalin doğru bir tespit olmadığına kesinlikle emindim. Mantık sistemimi talan eden düşünce kanıtlanmaya gerek duymadan çürüğe çıkmaya mahkûm bir iddiadan ibaretti çünkü. Gerçek olamayacak kadar güzel ve kalp sağlığı için zararlı...

Konuşmaya başladığında sesi görüntüsünün aksine sakin çıkmıştı ve ben yine şaşırmıştım. Şaşkınlık bandında takılı kalmış gibi sürekli aynı nokta üzerinden dönüp duruyordum. Tek kaşını kaldırıp "Sorun bu mu yani?" diye sorunca ne yanıt vermem gerektiğini bilemedim. Evet, sorun buydu ve Uygar'ın sanki önemsiz bir meseleden bahsedermiş gibi bunu sorundan saymamasına içten içe çıldırıyordum.

Ben, içimde kopan fırtınalarla boğuşurken başıyla hemen arkasında, odanın ortasındaki geniş yatağı işaret ederek alayla "Eğer tek sorunumuz bu ise gerekli ekipmanımız mevcut... Hemen şimdi bu sorunu halledebilir, aramızdaki ilişkiyi sahtelik kalıbından çıkarıp gerçeklik boyutuna ulaştırabiliriz sevgili karıcığım," dedi ve sözleriyle benliğimi talan etti.

Dudaklarından utanmaz bir rahatlıkla dökülen cüretli sözleriyle neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Nefesimi tutup sanki karbon monoksit soluyormuşum gibi ciğerlerime yerleşen yakıcı acıyla vücudumu sarsan bir öksürük nöbetinin esiri oldum.

Öksürüğüm ancak dakikalar sonra kesildi. Uygar'ı durdurmam gerektiğini idrak edip kararlı gözlerle gözlerine baktım. Torpille kadroya geçmeye çalışan ahmak kocam, sınırlarını fazlasıyla ihlâl etmişti ve işin kötü yanı durması gereken noktayı bilmiyordu. Ve ben ona nerede durması gerektiğini memnuniyetle öğretecektim. Şu saatten sonra sınır ihlaline müsaade etmeye devam edeceğimi düşünüyorsa kesinlikle yanılıyordu.

Yakıcı boyutlara ulaşan öfkemi kısıtlamaya ihtiyaç duymadan hızla etrafımı kolaçan edip Uygar'ın başıyla bütünleştirmek için bir şeyler aradım ama bulamadım. Uygar'ın başını yarma, o biçimli kaşlarını patlatma şerefine erişecek o kutsal cismi bulamamak öfkemi kontrol edilemez boyut-

lara ulaştırınca ellerimden güç alarak sözleşmeli adi kocamı kaslı göğsünden sertçe itip "Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye bağırdım. İşittiklerime inanamıyordum.

Fakat o tepkime karşılık tepkisiz kalmayı tercih etti. Öfkemin yakıcılığına karşı koruma kalkanıyla kuşatılmış gibi sadece boş gözlerle yüzüme bakmaya devam etti. Ve bu tepkisizliği öfkemi daha da körükledi. İşaret parmağımı göğsüne hançer gibi dayayıp sertçe dürterken "Cevap ver," diye tısladım. Ama pek tabii ki beyimiz herhangi bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Beni tınlamadı.

Artık sinirlerim kontrol edilemez boyuttaydı ve iyice rayından çıkmıştı. Resmen gözüm dönmüştü. Ciğerlerimi öfkeli bir nefesle doldurup hızlıca geri verdim. Sesime tehditkâr bir ton vermeye özen göstererek söyleyeceklerimi tam manasıyla anlaması için tane tane "Bana... Bir... Daha... Böyle... Bir... Şey... Söylersen... Söylemeyi... Bırak... Şakasını... Dahi... Yaparsan... Gözümü... Kırpmam... Seni... Öldürürüm! Anladın mı?" diye homurdandım.

Başlarda kısık çıkan ses tonum sonuna doğru iyice yükselmiş, bağırmaya kadar ulaşmıştı. Ardından hiç beklemeden "Sen beni ne zannediyorsun piç kurusu!" diye gürledim. İyice kontrolden çıkmıştım. Ve sinirlenince gözümün hiçbir şeyi görmediğini kabul ediyordum. Dilimi kontrol edemiyordum ve de Uygar Asiltürk sayesinde iyice küfürbazın biri olup çıkmıştım. Bu resmen yüksek lisans edasıyla aldığım terbiyeye ihanetti! Sınırlarımın çok çok dışında dolaşmaktı!

Uygar, göğüs kafesine matkap gibi baskı uyguladığım elimin bileğini sert bir hamleyle kavrayıp avucunu kelepçe gibi etrafına sarınca düşüncelerimin kaydığı nokta silikleşti. Tekrar bulunduğumuz o âna dönüş yaptım. Gözlerim ko-

yulaşıp iyice karanlık bir hale bürünmüş gözlerini bulunca sanki yüzüme yastıkla baskı uyguluyorlarmış gibi nefesim kesildi. Öyle ki bir an boğuluyorum zannettim.

Tutuşu sıklaşıp çenesi kaskatı bir hal alırken yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıp "Anladım karıcığım," diye tısladı. Sıcak nefesi bir yaz meltemi gibi yüzümü yalayıp geçmişti ve de kendisini baskı altında tutuyormuş gibi ses tonu boğuk çıkmıştı.

Ciddiyetini hiç bozmadan "Ama sen de bana bir daha *piç* veya *piç kurusu* ya da bunların türevi bir şey söylersen... Herhangi bir küfre beni hedef edersen... İşte ondan sonra olacakların sorumlusu ben değilim," diye tehditkâr bir biçimde konuşmasına devam edince yüzüne yer eden ifade karşısında ödüm koptu.

Ama tam bir aptal gibi davranıp dudaklarımı itiraz etme ihtiyacıyla aralamaktan da geri durmadım. Uygar'ın kavurucu derecedeki sert bakışları saniyelik bir zaman diliminde dudaklarıma doğru kayıp ardından tekrar gözlerimi bulduğunda konuşmamam gerektiğini nihayet anlamıştım. Zekâmda, Uygar sayesinde biraz gerileme olduğu için anlatılanı ilkinde değil ancak ikincisinde anlayabiliyordum.

Ani bir kavrayışla yakaladığı bileğimi yine aniden bırakıp ittirdi ve hızla arkasına doğru dönüp süitin çıkışına doğru yöneldi.

Sımsıkı kavrayışı yüzünden kızaran bileğimi ovalarken kendi kendime "Yontulmamış odun," diye mırıldandım.

Ve karşılığında ise yine ondan beklemediğim bir tepki aldım. Ben onun beni duymasına ihtimal dahi vermezken kapıyı açıp dışarı çıkacağı sırada adımları dondu. Sırtı bir an gerilip hemen ardından gevşedi. Derin bir nefes alıp verdiği anlaşılıyordu. Omuzları hafifçe sarsılırken tuhaf bir sakinlikle "Seni duydum," diye mırıldandı ve ben, korkuyla bir adım geriledim. Bu sırada onun sırtı bana dönüktü.

Pusuya yatıp ilk hamlenin ondan gelmesini bekledim. Korkudan nefeslerim düzensizleşmiş, göğüs kafesim hızlıca inip kalkmaya başlamıştı ama korkunun ecele faydası olmadığını da biliyordum. Lanet olası çenemi on saniye daha kapalı tutsam ne olurdu sanki? Bana ne yapacağını, ne ceza vereceğini kestiremiyordum. Belki de bu defa geveze dilimi kesip, ondan ömür boyu kurtulmayı düşünüyordu.

Dudaklarım dehşetli bir iniltiyle aralanırken acilen kaçıp saklanmayı düşündüm ama sanki ayaklarıma beton dökmüşler gibi olduğum yerden kıpırdayamadım. Marifetmiş gibi hâlâ onun her hareketini meraklı gözlerle izliyor, ondan gelebilecek herhangi bir hamleyi bekliyordum.

Saniyeler dakikalara dönüşüp akıp giderken ne kadar öyle durduk bilmiyordum. Hâlâ cezamı beklemeye devam ediyordum. Ve o da beni kıvrandırmaktan zevk alıyormuş gibi sahnelediği oyunu sonlandırmamak konusunda ısrar ediyordu.

Bir an gözlerim, onun sert hatlarla donatılmış sırtından tekrar spor ayakkabılarıma doğru kaydı ve tam o anda kapanan kapının sesini işitince irkildim.

Başımı hızla kaldırıp Uygar'ın biraz önce durduğu yere baktığımda beni koskoca bir boşluk karşılamıştı. Uygar yoktu. Gitmişti...

Ve beni sessizliğe mahkûm ederek cezamı kesmişti. Belki de şimdiye kadar verdiği cezaların içinde en etkili olanı buydu. Sessizlik ve belirsizlik insanın canına işliyor, ömrünü yavaş tırtıklamalarla kemiriyordu. Acı vererek bitiriyordu...

Son Perde Ve Beklenen Yarınlar

Uygar, kapıyı Sedef'in üzerine çekip kapattı. Seri birkaç adım atıp süitin önünden yeterince uzaklaştığına kanaat getirince de güçlükle bastırdığı kahkahasını artık serbest bıraktı. Karısı cidden çok saf ve masum bir kızdı. Zaten Uygar, ona bu kadar yalanın içinde gerçek ve temiz kalmayı başarabildiği için âşık olmamış mıydı? Bunun için tutulmamış mıydı?

Planlarını devreye sokmak için buluşacağı otel görevlisinin yanına doğru seri adımlarla yürürken kendi kalbinin sesini çok yakından işitiyordu. Kalbi resmen kulaklarında atıyordu.

Kafasının içinde dönüp duran planları uygulamaya koymak için sabırsızlanıyordu. Bu oyunun son perdesini kapatan kendisi olmalıydı. Bunu hedefliyordu.

Genç otel görevlisiyle anlaştıkları yerde buluşunca hiç zaman kaybetmedi. Bütün planlarını görevliye ana hatlarıyla anlatıp her ayrıntıyla tek tek kendisi ilgilendi. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordu ve bunu riske atamazdı. Çünkü bu planların sonucunda en özelini, kendine sakladığını

artık Sedef'le de paylaşacaktı ve her şey mükemmel olmalıydı.

Tükenen saatlere aldırmadan her ayrıntıyla özel olarak ilgilendi. Elde ettiği sonuçlardan da oldukça memnundu.

Sedef'i ardında bırakıp odadan çıkmasının üzerinden yaklaşık iki buçuk saat geçerken en büyük sürprizi için son ayarlamaları da tamamladı. Uygar, nihayet işlerin hepsini rayına oturttuğunu düşününce bütün ayarlamaların eksiksiz yapıldığı konusunda tatmin olunca balayı süitine geri dönmeyi akıl edebildi.

Büyük sürprizine odaklandığı için vaktin epey ilerlediğini odaya döndüğünde Sedef'i mışıl mışıl uyurken bulunca anlayabildi. Süitin kapısını Sedef'in uyanmaması için ses çıkarmadan kapatıp avına odaklanan bir kaplanın rahatlığıyla yavaş ve zarif adımlarla yatağa doğru yürüdü. Yüzü halinden hoşnut olduğunu belli eden samimi bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Bembeyaz örtünün üzerine cenin pozisyonunda kıvrılıp uykuya dalmış olan tatlı cadının hayatına bir bomba gibi düşmüş olmasına şükretti. Ne bombaydı ama! Resmen canlı bomba... O bomba, Uygar'ın en büyük mutluluğuydu.

Yatağa ulaşınca Sedef'i rahatsız etmeden yavaşça yatağın ucuna oturdu. Huzur dolu bakışlarla genç kızı süzme zevkinden kendini mahrum bırakmadı. İki buçuk saatte onu özlemişti ve Sedef'i ne kadar özlediğini anlayınca kendine hayret etti.

Aşk dedikleri nasıl da tuhaf bir duyguydu. İnsanı aptallaştırıyor, *asla yapmam* dediklerini yaptırıyordu. Ve hayat, son nefesine kadar *asla* dememen gerektiğini çok etkili yöntemlerle sana öğretiyordu. Oysa Uygar, Sedef'ten önce özlemenin nasıl bir his olduğunu bilmezdi. Bütün ilkleri Sedef'le öğrenmiş, onunla tatmıştı.

Karısının beyazlara tezat olarak yastığa yayılan çikolata kahvesi saçları, gözlerine nefis bir manzara sununca onları okşamak, ciğerlerini Sedef'in mis kokusuyla doldurmak istedi.

Bir an ciddi ciddi bunu yapmaya çok yakın olsa da kendini güçlükle tutmayı başardı. Sedef'i uyandırmaya kıyamadı. Zaten düğün öncesi telaşı, düğün, yolculuk derken çok yorulmuştu güzel karısı ve şimdi de yarına kadar güzelce dinlense iyi olurdu. Çünkü yarın büyük gündü. Aralarındaki sırlar son bulacaktı. Sedef'i uzaktan uzağa değil de tam anlamıyla, gerçekten yaşamanın zamanı gelmişte geçiyordu bile...

Bir isim bir kadına ancak bu kadar güzel otururdu. Sedef... Anlamı: Midye, istiridye gibi deniz hayvanlarının kabuğunda bulunan pırıltılı, sert ve beyaz madde demekti. Karısı, söz konusu kendini koruma olunca aşılması güç ve sert bir duvar gibiydi. Karşı konulmaz teni saftı, doğaldı. Masum beyazdı. Ve o, Uygar'ın dünyasına doğan pırıltılı bir güneşti.

Güzel karısının uykusunda hafifçe büzülen dudaklarına, kusursuz yüz hatlarına baktıkça mantığını ele geçirmeye başlayan tutku ve şehveti aklının ücra köşelerine iteleyip Sedef'i sevecen bakışlarla izlemeye devam etti.

Bu kadın şimdi onun karısı mıydı yani? Gerçekten? Ve çok yakında... Aralarındaki tüm duvarlar kalktığında... Tamamıyla onun mu olacaktı?

Ruhları ve bedenleri birbirine karışıp bir olacaklardı. *Sen* değil, *Ben* değil *Biz* olacaklardı.

Sedef'le bir olma, bütün olma düşüncesi bile kendisini bu kadar heyecanlandırıyorsa kim bilir gerçeği ne boyutlarda olurdu. İçinde kabaran heyecanı dizginlemeyi istemediği için yavaşça uzandı ve genç kızın yastığa yayılan ipek

saçlarına küçük ve şefkatli bir öpücük kondurdu. Burnunu hafifçe o yumuşaklığa sürtüp kokusunu derince içine çekti. Bu karşı konulmaz hissin verdiği hazla birkaç saniye gözlerini kapatıp memnuniyetle gülümsedi.

Bir an sonra artık sınırlarını zorladığının farkındaydı. Çareyi çok zor olsa da bir gece daha Sedef'ten uzak durmakta buldu. Usulca ayağa kalkarken aşağı kaydığı için genç kızın omuzlarını açıkta bırakan örtüyü narin boynunun altına doğru çekip üzerini iyice örttü.

Son bir kez daha, aklına kazımak istercesine Sedef'in seyirlik bir tablo edasındaki hoş yüz hatlarını süzüp balkona doğru ilerledi. Biraz temiz hava kendisine iyi gelecekti.

Balkona çıkınca tuttuğunu yeni anladığı nefesini seslice dışarı bıraktı. Artık bu iş çok uzamıştı. Ve bu sessizlik, Uygar'ın evcilik oyunundaki son perdeydi... Yarın gece her şey açığa çıkacak ortada sır namına bir şey kalmayacaktı ve de oyunla başlayan bu evlilik ömür boyu en büyük gerçekleri olacaktı!

Geceye ve huzur yüklü karanlığa doğru yavaşça "Yarın gece," diye fısıldadı genç adam. "Yarın gece..."

***

Aklını saatlerdir meşgul eden, gözünün önünden hiç gitmeyen siluete hafifçe gülümserken en derinine düştüğü sıkıntılı durum karşısında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Böyle bir durumda ne yapılırdı ki? Tecrübelerinin arasında derdine çare olabilecek bir şey yoktu.

Delice çağlayan bir çift çivit mavisi göze hapsolmaktı derdi. O gözlerin sahibini gördüğü andan beri aklından çıkaramamak... Yoksa deliriyor muydu? İlk görüşte, ilk dokunuşta böyle kara bir hastalığa tutulmak normal miydi? Yoksa geçici bir heves miydi o maviliklerde bulduğu huzura dokunma isteği?

Yatağında rahatsızca sağdan sola, soldan sağa doğru dönüp dururken sıkıntılı nefeslerine sıkışan kalbi de eşlik etti. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama içgüdüleri ona kalbinin sesini dinlemesini söylüyordu. O deli bir ırmak gibi gürce çağlayan kalbinin sesini...

O an kararını verdi. Adımlarını hep mantık çerçevesinde atan biri olarak ilk defa mantığının kulağına fısıldadıklarını işitmeyi reddetti. O hain fısıltılara direnerek aklından defetti. Kararını vermişti! Kalbinin sesini dinleyecek bu defa kalbinin kendisini yönlendirmesine izin verecekti. Hücrelerine kadar işleyen o maviliklerde gizlenmiş derin anlamları mantığı uğruna görmezden gelmeyecekti.

Attığı adımın doğru olup olmadığını umursamayacaktı. Varlığının her zerresine yavaş yavaş yayılan huzurla mayışıp göz kapakları derin bir uykuya teslim olmadan önce "Yarın," diye fısıldadı. Dudakları mutlulukla kıvrılırken tüm tasalarından uzaklaşmış gibiydi.

Sabah uyanınca ilk iş olarak kalbinin ritmiyle oynayan o çivit mavi gözlü güzeli bulacaktı. Onu bulup bir kere olsun mantığını dinlemeden yaşanması gereken şeylerin önüne set çekmeden akışına bırakacaktı her şeyi. İlk defa kurallar olmadan kendisi için bir şey yapacağından dolayı heyecanlıydı.

Tabii bu noktada farkında olmadığı tek şey, yarınlar aydınlıkta karanlıkta olabilirdi... Ve Uraz'ın bu denklemde payına düşen sonuç meçhuldü. Aydınlık bir gelecek beklerken belki de karanlıklarla yaşamayı ve başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu.

***

Bavuluna son parçayı da yerleştirince fermuarını çekip kapattı. Gözlerini zorlayan uğursuz gözyaşlarını geri itele-

di. Hep böyle oluyordu... Buraya gelince Londra'ya geri dönmek istemiyordu.

Üniversiteye başladığı günden beri görmediği, kendisini arayıp sormayan, ölmüş karısının emanetine sahip çıkmayan adamın, babasının karşısına dikilip kendisine azap veren, acıya boğan geçmişinin hatta şimdinin, belki de geleceğin hesabını tek tek sormak istiyordu. Ama bunu yapmaya gücü ve cesareti yoktu. Zayıf noktalarını kimselere göstememek için yine kaçmayı seçiyordu.

Ruhuna uzanan kabuk ne zaman incelse hep bunu yapıyordu. Sedef'in düğünü olmasaydı uzunca bir süre Türkiye'ye gelme niyetinde değildi. Belki bir gün kesin dönüş yapmak zorundaydı ama şimdilik buna hazır değildi. Ruhuna azap veren bu şehre sırf Sedef için dönmüştü ama görevini tamamladığına göre kaçışını uzatmanın bir manası yoktu.

Zaman zaman Sedef'in özlemi ciğerlerine kadar işlese de onun evi artık Londra'ydı. Tüm acılarına, sınanmalarına ödül olarak Allah ona o kapıyı tam zamanın da açmıştı. Kesin dönüşünü elinden geldiği kadar uzatmak istese de bir gün arkadaşı, kardeşi, can dostu Sedef'i için dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama belki de artık buna mecbur değildi.

Sedef hiç ummadığı bir zamanda karşısına çıkan adamda aşkı bulmuştu. Evlilikleri görünürde anlaşmadan ibaret olsa da Belçim, Uygar'ın Sedef'le evlenmek istemesindeki ana nedenin anlaşma olmadığını düşünüyordu. Çünkü o genç adamın can dostuna bakışlarını görmüştü. Eğer gözler kalbin aynasıysa o bakışlar yalan söylüyor olamazdı.

Uygar, Sedef'e olan hislerinin farkında değilse bile eninde sonunda farkına varacaktı. Belçim'in elinde olsa onların gözlerindeki perdeyi hızlıca kaldırır birbirlerini görmele-

rini sağlardı ancak bu şimdilik mümkün değildi. Lakin zamanla o perdenin kalkıp yok olacağına inanıyordu.

Uygar, tanıdığı kadarıyla iyi bir adamdı ve onun Sedef'i mutlu edeceğine inanıyordu. Arkadaşının mutlu olması ve anlaşmalı evliliğindeki sürenin ömür boyu olması için elinden gelen tek şeyi yapacak, bolca dua edecekti. Çünkü Sedef sonsuz mutluluğu hak eden kanatsız bir melekti.

Odanın kapısından gelen bir tıklama sesiyle düşünceleri dağıldı. Gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu sebeple arkasını bile dönmeden "Gir Fatma anne," dedi.

Fatma Hanım, çekingen adımlarla odanın içine doğru süzülürken yönünü ona çevirip tüm acılarını perdeleyen neşeli gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti bile.

Kadının mahcubiyetle "Rahatsız etmedim değil mi kızım?" diye sorması üzerine gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

"Olur, mu öyle şey Fatma anne. Ben senden hiç rahatsız olmam ki."

Belçim'in sözleriyle küçük bir bocalama yaşayan Fatma Hanım, adımlarını sıklaştırıp aradaki mesafeyi kapattı.

Bedeni yirmi beş ama ruhu hâlâ beş yaşında annesini kaybeden o küçük kız çocuğuna sıkıca sarılıp şefkatle kucaklarken "Toparlanmayı bitirmişsin," dedi. Gözlerine hücum eden yaşları zor zapt etti.

"Zaten fazla bir şey getirmemiştim."

Fatma Hanım'ın şefkatiyle kendinden geçmemek için duygularını tutuyordu ama sesinin titremesine mani olamadı. Kendine buzdan duvarlar örmüş olsa da neticede o da genç bir kızdı. Bazen kendini kontrol etme noktasında bocalaması normaldi.

"Biraz daha kalsaydın. Bu kadar çabuk dönmek zorunda değilsin ki. En azından Sedef dönene kadar kalsaydın."

"Kalamam Fatma anne. Bu kadar izni bile zor alabildim. Hem o tatlı cadı buldu lokum gibi çocuğu Allah bilir ne zaman dönmeyi akıl eder oradan," diyerek hafifçe kıkırdarken Fatma Hanım da ona eşlik etti.

"Evde kalmaya yüz tutmuş, turşuluk kızımı evlendirdiğime hâlâ inanamıyorum. Cadılıklarıyla çocuğu kaçırmazsa iyidir."

"Merak etme o ne kurnazdır bilirsin. Allem eder kallem eder yine de Uygar'ı elinden kaçırmaz."

"İnşallah kaçırmaz," diyen Fatma Hanım, sinsice gülümseyerek "Darısı senin başına artık," dedi.

"Yok, ben almayayım alana da mani olmayayım Fatma anne. Hiç uğraşamam."

Kendini hafifçe geri çekip sahte bir kaş çatışla "Sus bakayım sen! Anneye karşı gelinmez!" diyerek genç kızı azarladı. Ardından şeytani bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. "Hem ben daha Uraz'la aranızı yapacaktım. Bu olmadı işte. Biraz daha kalsan bu iş kesinlikle tamamdı ama kısmet değilmiş."

Fatma Hanım'ın sözleriyle gür bir kahkaha attı. "Aman kalsın! O salak hiç olmaz zaten," dediğinde zavallı kadının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Seni edepsiz kız! Kayınbiraderine *salak* dediğini Sedef'e söyleyeyim de gör sen gününü."

Fatma annesinin yalandan tehdidiyle gözü korkmuşçasına sahte bir paniğe kapılmış gibi yaparak "Beni öldür ama o cadıyı bana musallat etme Fatma anne," dedi.

"Bak bir de utanmadan hâlâ dalga geçiyor edepsiz!" diye söylenen Fatma Hanım artık kendini tutamamış gülmeye başlamıştı.

Bir müddet gülüşüp kucaklaştıktan sonra saatin epey ilerlediğini fark edip geri çekilen Fatma Hanım oldu. Ne-

redeyse sabah olmak üzereydi. Belçim'in biraz dinlenmesi için yanından ayrılırken uçağının kaçta olduğunu sordu.

Belçim'den uçağının dokuzda kalkacağını öğrenince genç kızı son bir kez daha öperek "Hadi uyu güzel kızım ve hiçbir şeyi düşünme. Zamanı gelince her şey yoluna girecek," deyip odadan çıktı.

Kapıyı kapatırken "Teşekkür ederim," diye bir fısıltı işitmişti ama ne için olduğunu sormadı. Çünkü Belçim'in ne için teşekkür ettiğini biliyordu.

Küçük yaşta en büyük acıları tatmış o zavallı yavrucuğun yaralarını daha fazla deşmedi. Belçim'i tanıdığı günden beri ona elinden geldiğince anne olmaya, o eksikliğini hissettiği sıcaklığı, elinden geldiğince ona hissettirmeye çalışmışn ama yetersiz olduğunu biliyordu. Kocası Suat Bey olabildiğince baba, Sedef'se kardeş olmaya, ona bir aile sıcaklığı sağlamaya çalışmışlardı ama hiçbir şey gerçeğinin yerini tutmuyordu.

Zaten Belçim, ya babası hayatta olduğu için ya da babasının açtığı yaralara başka hiçbir erkeğin şahit olmasını istemediği için Suat Bey'i yanına çok fazla yaklaştırmazdı. Sedef ve Fatma Hanım'la olan sıcak ilişkisi söz konusu Suat Bey olduğu zaman mesafelere dönüşürdü.

Belçim'i daha fazla gerip üzmemek adına bu konu hakkında sessiz kalır, yorum yapmazlardı ama Fatma Hanım içten içe onun böyle davranmasının altındaki sebebin ikinci şık olduğunu biliyordu.

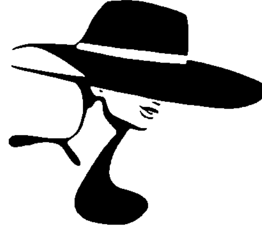
Belçim, bütün erkeklerle arasına bir duvar örüyor ve o duvardan sadece kendisinin istediği kadar ona ulaşmalarına izin veriyordu. Aklınca babasının yaptığı aymazlığı suçlu suçsuz bütün erkeklerden intikam alarak çıkartıyordu. Fakat yaptığının yanlış olduğunu bir gün anlayacaktı. Çünkü bu böyle devam etmezdi. Belçim'in karşısına o duvarları aşacak kapasitede bir adam mutlaka çıkacaktı.

O küçük kızın yaralarına iyi gelecek adamın en yakın zamanda karşısına çıkmasını ve ona kendi ailesini kurma şansı vermesini dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Çünkü yaptıkları Belçim'in acısını dindirmek için asla yeterli olmayacaktı.

Onun, geçmişi tozlu raflara kaldırıp bir daha hiç açmamak üzere sıkıca kilitlemeye ve gerçek bir aileye ihtiyacı vardı. Şu saatten sonra gerçek bir ailenin huzurunu ancak kendisi bir aile kurarsa bulabilirdi.

Bebeğini beş yaşında başkalarına emanet etmek zorunda kalan anneciği gittiği diyarlardan geri dönemezdi. Başka bir kadını öz kızına tercih eden hayırsız babası hatalarını anlayıp telafi etmek istese bile Belçim'in ruhunda oluşan derin oyukları bundan sonra dolduramazdı.

Belçim'e onu canından çok sevecek, bütün geçmişini unutturacak ve geleceğini sonsuz mutluluklar üzerine inşa edecek yürekli bir adam lazımdı.

Suni Teneffüs

Balayı bavulumun içeriği tam bir faciaydı! Hatta korkunçtu! Bavulun içindekiler on sekiz yaş ve üzeri yetişkinler için uygun parçalardı ve bu bavulun üzerine kesinlikle +18 ibaresi eklenmeliydi. Bavulumun içine bu varlığıyla yokluğu belli olmayan parçaları yerleştiren zihniyet kesinlikle büyük bir insanlık suçu işlemişti ve bu sözlerim ihbar olarak alınmalıydı!

Benim nezdimde korku tünelinden farksız olan bavulun içini karıştırırken karşılaştığım şeylerle dudaklarımdan fırlayan memnuniyetsiz ve utanç dolu iniltiye engel olamadım. O küçücük, dantel ve seksi iç çamaşırlarından, kumaş yetmediği için mini minnacık olan ve orası burası açıkta kalan ipek geceliklerden, avuç içi kadar bir bölgeyi anca kapatacak büyüklükteki bikinilerden ölümüne şikâyetçiydim! Ve tüm bunlar için anneme ve onun çetesine dâhil olan Belçim'e okkalı bir biçimde küfretmek istiyordum.

Yatağın üzerine sere serpe yaydığım küçük, siyah, kırmızı ve beyaz renkli bikinileri dehşetli gözlerle izlerken ve bu minicik kumaş parçalarıyla ne yapacağım konusunda derin

düşünceler içine girmişken hemen arka tarafımda hissettiğim hareketlilikle gayriihtiyari arkama dönüp baktım. Ve o anda karşı karşıya kaldığım bir başka manzarayla mideme yumruk yemiş gibi kalakaldım.

Çiçeği burnunda kadrolu kocam, duştan yeni çıkmıştı. Elindeki küçük havluyla insanda dokunma isteği uyandıran yumuşak görünümlü saçlarını kuruluyordu. Ve vurduğu her havlu darbesiyle saçları dağılıp onu vahşi bir görüntüye ulaştırıyordu. Vahşi ve baştan çıkarıcı... Vücudunun alt kısmını hemen dizlerinin üzerinde biten beyaz bir banyo havlusuna sıkıca sarmıştı. Üst kısmı ise tamamıyla çıplaktı...

Kaslı ve esmer cildi beyaz havluyla hoş bir tezatlık oluşturmuştu. Ama en önemlisi saçlarından göğüslerine doğru süzülen su damlacıklarıyla çok... Seksi görünüyordu.

Lanet olsun! Bu çok... Erotik bir görüntüydü. Ve böyle edep dışı görüntülere bakmamam, gözlerime hâkim olmam gerekiyordu.

Bu adam... Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Kafayı üşütmemi mi istiyordu? Yoksa katil olmamı mı?

Hızla önüme doğru dönerek ciğerlerime işkence eden kesik nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Kuş olup uçmaya hazırlanan aklımı sabit tutabilmek adına sinirle "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladığımda onun arsızca kahkaha attığını duydum.

Ve hemen ardından pişkin pişkin "Ne yapıyormuşum?" diye sorunca sert ve sıkıntılı bir soluk bıraktım, ağırlaşmış havaya.

Anlaşıldı... Sözleşmeli kocam yakında beni katil edecekti! Hem de çok yakında!

"Banyoda giyinebilirdin! İnadına mı yapıyorsun?"

"Banyoda giyinmek mi? Senin gibi mi yani?"

Sesindeki alaycı ve sinir bozucu tınıyı umursamamalıy-

dım. Sakin davranmalı ve işi inatlaşma boyutuna taşımamalıydım. "Evet, aynen benim gibi!"

Bir hışırtıyla beraber adım attığım hissettim. Galiba bu defa olmuştu! Taktiğim işe yaramış, Uygar'ı geniş düşünmeye sevk etmeyi başarmıştım. Ya da ben öyle olduğunu sandım...

Rahatsızlığımı anladığını ve ilk defa bir düşünceme saygı duyduğunu düşündüğüm için onun banyoya döndüğünü sanıyordum. Ama bu arada da sert sözlerimin aksine burnuma dolan erkeksi ve baş döndürücü kokusunu istemsizce içime çekiyordum.

Sonuçta böyle bir fırsat her zaman elime geçmiyordu. Ciğerlerimi sözleşmeli kocamın erkeksi ve baş döndürücü kokusuyla doldurma isteğim, Uygar'ın bana yaptıklarının yanında çok küçük ve masum bir ayrıntı sayılırdı. O yüzden yaptığımdan utanmama gerek yoktu! Utanmıyordum...

Aradan birkaç saniye geçmişti ki o kokuyu, onun kendine has o erkeksi kokusunu çok yakınımda hissedince Uygar'ın banyoya döndüğü konusunda yanıldığımı anladım. Kokusunu, daha yakından duyumsarken ve varlığı aklımı küstahça talan ederken nefesimi tuttum. Hayır, bu gerçek olamazdı! Düşündüğüm şey gerçek olmamalıydı!

Uygar'ın sıcak nefesini tam ensemde hissettiğim an artık aklım hepten firar noktasındaydı. Vücudundan yayılan ısıyı bu kadar yakından hissetmek vücudumun alev almasını sağlıyordu. Midem, gelebilecek diğer hamlelerin dehşetiyle düğüm düğüm olmuştu. Ve tüm bunların aksine karnımda uçuşan mutlu kelebeklerde neyin nesiydi?

Sözleşmeli kocam, tam arkamda ve oldukça yakınımda durarak sıcak nefesini boynuma doğru üfleyip içimi gıdıklayan bir sakinlikle "Birincisi, ben banyoda giyinmeyi sevmem canım," dedi. Herhangi bir şey söylememe fırsat tanı-

madan devam etti. "Ve ikincisi, sen benim karımsın! Benim senden gizleyecek hiçbir şeyim yok!"

Ve bu sözleri söyleyerek zavallı aklımı uçurumdan aşağı yuvarlamaktan hiç sakınmadı.

Bu ne saçma bir konuşmaydı böyle! Uygar'ın, bir "Her şeyimle seninim!" demediği kalmıştı. Beni bu kadar çabuk benimsemesi şaşılasıydı.

Bulanan beynim saçma da olsa bir yanıt vermemi, bir şeyler söylememi engellediği için sustum. Kesik kesik alıp verdiğim soluklar ciğerlerime işkence ediyordu ama bu cendereden kurtuluş biletim yoktu. Niye bana bunu yapıyordu? Böyle kıvrandığımı görmek hoşuna mı gidiyordu?

Ben hâlâ bunları düşünürken o, "Onlar ne?" diye sorarak konuyu değiştirdi. Herhalde son söylediklerine benden bir yanıt alamayacağını anlamıştı. Ya da bir yanıt almak istememişti.

Konunun değişmesiyle derince bir soluk alarak rahatladım. Şu an, öyle uç noktalardaki bir konu üzerine tartışmaya giremezdim. Ve konuşmanın yönünü değiştirdiği için Uygar'ın boynuna sarılıp onu teşekkürlere boğabilirdim. Beni köşeye sıkıştıran kişi o olsa bile...

Bozuk plak gibi hep aynı noktada takılı kalmanın kimseye bir faydası yoktu. Değişime ayak uydurdum. Çabucak "Bikini," diye açıklama getirirken onun çok derin bir nefes alıp verdiğini işittim.

Sıkıntılı olduğu belli olan bir sesle, "Giyecek misin?" diye sordu.

Soru muydu bu şimdi? "Yok giymeyeceğim! Denize çıplak gireyim diyorum... Bunları da akşam yemeğine falan giyerim herhalde, diye düşünüyorum."

Alaycı yanıtıma sinirlenerek "Dalga geçme!" diye gürledi.

"Sen de saçma sapan sorular sorma o zaman!" deyip umursamazca omzumu silktim. Sonra içimin başköşesine yerleşen kadınsı bir dürtüyle yatağın üzerindeki kırmızı bikiniyi alıp aynaya doğru döndüm.

Birkaç saniye süren bir duraklamanın ardından o da bana ayak uydurunca aynada gözlerimiz kesişti. Gözlerinde gördüğüm ateşli pırıltılarla âşık yanım kanatlanıp uçarken memnuniyetle gülümsedim.

Utanılası bir hareket olsa da bir süre utanç duygusunu rafa kaldırıp bikiniyi üzerime tutunca yine derince iç çektiğini duydum ama ondan tarafa bakmadım. Hiçbir şey sormadan, söylemeden kendimle ilgilenmeye devam ettim.

Sessizlik uzayıp elle tutulur bir boyut kazandığında inatla ona bakmamaya devam ediyordum. Fakat ister istemez onun tuhaf sessizliği karşısında gerilmekten de kurtulamıyorum.

Bir şeyler sorup bu yoğun ve rahatsız edici sessizliğe son vermek için konuşacak konu düşünürken Uygar, benden önce davrandı. Belli belirsiz çıkan ve garip bir ton barındıran sesiyle "Bence kırmızı senin rengin değil! Bunu giyme," diye mırıldandı.

Sözleriyle başımı kaldırıp gözlerimle gözlerini bulunca aynı ses tonu gibi bakışlarında da tuhaf bir ifade yakaladım ama çok istesem de üstelemedim. *Yakında kokusu çıkar,* diye ümit ettim.

Uygar'ın aksine kırmızının benim rengim olduğunu ve bana yakıştığını düşünürdüm. Ama demek ki Uygar'ın fikirleri ve zevkleri benimle aynı doğrultuda değildi. Yapacak bir şey yoktu! Zorla kendimi ona beğendiremezdim!

Sözlerine bozulsam da umursamıyor gibi davranarak zoraki bir tatlılıkla gülümsedim. Hızla arkamı dönüp elimdekini yatağın üzerine bıraktım ve siyah bikiniyi alıp "O

zaman siyah olsun. Hem annenin de söylediği gibi, siyah sıradan insanları bile asil gösterebilecek, her tene uyumlu riskiz bir renk," dediğimde gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

Yine onu kızdıracak ne söylemiştim ki ben şimdi? Laf arasında annesinin iğneli sözlerini hatırlatmama kızmış olabilir miydi? Niye sinirlenmiş gibi gözlerinde ateş pırıltıları belirmişti?

Sert bir soluk çekip sıkıntılı bir şekilde geri bıraktı. Başını iki yana doğru sallayıp "Hayır, hayır o da olmaz," diye aceleyle söylendi. Gözlerindeki yakıcılığa tezat olarak ses tonu sakindi. Ama bunun zoraki bir sakinlik olduğu her halinden belliydi.

Bana siyah rengi de mi yakıştırmıyordu? İşte bu olamazdı! Omuzlarım yenilmişlikle çökerken sanki dünya başıma yıkılmış gibi bir ağırlık hissettim. Daha önce Uygar'ın karşısına pek çok defa siyah ve kırmızı renkli kıyafetlerle çıkmıştım ve hepsinde de çok güzelsin, çok güzel görünüyorsun, gibi iltifatlar almıştım.

Ne yani? Şimdi bunların hepsi yalan mıydı? Uygar'ın bütün beğeni dolu sözleri sahte miydi?

Gözlerim bir anlığına beyaz bikiniye kaydı ve ben çölde susuz kalmışım gibi dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Kırmızı ve siyahı bana yakıştırmayan adam, beyazı mı yakıştıracaktı? Onu da yakıştırmazdı ki!

Hem beyaz, ekstra cesaret isteyen bir renkti! Ve ben o kadar cesaretli miydim, emin değildim. Bakışlarım tekrar sözleşmeli kocamı bulduğunda kaşlarımı havaya kaldırıp şaşkınlıkla, "Beyaz mı olsun? Onu mu giymemi istiyorsun?" diye sordum. Neden olduğunu bilmiyordum ama umutsuzca ondan onay bekliyordum.

Ve yine istediğim olmadı. Onay ve beğeni dolu sözlerin

yerine yine ondan onay vermeyen bir yanıt aldım. Bıtkın sesiyle, "Hayır, o da olmaz," diye itiraz etti. Elimizde başka seçenek kalmamıştı ki... İyi miydi bu adam?

Gece gibi kararan ürkütücü bakışlarını görmezlikten gelerek itirazımı bir kez de sesli olarak, "Başka seçenek kalmadı ki!" diyerek dile getirdim. Hemen ardından şüpheyle, "İyi misin sen?" diye sormuştum ki işte o anda resmen film koptu.

Uygar, önce ağzının içinde kendi kendine bir şeyler homurdanıp ardından, "Lanet olsun! Bunların hiçbirini giyemezsin!" diye adeta bir aslan gibi kükredi.

Şaşkınlığım en belirgin duygu olsa da onu şimdilik rafa kaldırmak çok mantıklı göründü gözüme. Uygar'ın benimle derdi her neyse umursamamayı seçtim. Belki de benimle evlendiği için pişmandı ve bunun acısını beni kırarak çıkarmak istiyordu. Fakat durumumuzun sorumlusu hiçbir şekilde ben değildim ve Uygar Asiltürk'e beni daha fazla aşağılaması için malzeme vermeyecektim!

Kırgınlığımı karanlıklara iterek inatçı tarafıma tutundum ve direttim. Uygar'ın tüm bu aşağılayıcı sözleri için bana mantıklı ve makul bir açıklama yapmasını bekliyordum. "Nedenmiş o?"

Ve karşılığında aldığım kıroca yanıt hiç de beklediğim türden değildi. Aksine kırgınlıklarımı tamir eden, gururumu hafiften okşayan cinstendi. Ve de feminist birini çıldırtmak için yeterli bir söylemdi. "Çünkü bunları giymekle çıplak olmak arasında bir fark yok! Şunlara bak! Yok gibi! Küçücük parçalar!"

Erkeklerin eşlerine, nişanlılarına, sevgililerine bikini giydirmenin erkekliğe zeval getirdiğini düşünüp bikinili diğer hatunlara aç ve arzu dolu bakışlarla yiyecek gibi bakması ne tür bir samimiyetsizlikti çözemiyordum. Ne yani!

Onların nezdinde bikini, kendi haremine uğramadıkça mı kutsal sayılıyordu?

Eskinin kıdemli feministlerinden biri olarak yelkenleri hemen suya indirmemeyi tercih ettim. Umursamazca omzumu silkip "Sen bana karışamazsın!" diyerek yatağın üzerine biraz önce bıraktığım kırmızı bikiniyi ve plaja inmek için hazırladığım diğer malzemeleri alarak banyoya doğru yürüdüm.

Uygar'ı sinirden kudurduğu bariz belli olan bir halde ardımda bırakmaktan hiç çekinmedim. Onun gözünde gördüğüm deli ifadeyle zafer çığlıkları atmak istiyordum ama bunun yerine zaferimi sinsi bir gülücükle geçiştirdim. Çığlıklarımı sonraya saklayabilirdim.

Uygar bana âşık değildi ama inanılması güç de olsa beni kıskanıyordu. Herhalde erkeklik gururuyla alakalı bir durumdu bu. Ama sonuç her ne olursa olsun! Beni kıskanıyordu! Ve benim mutluluktan ayaklarım yerden kesiliyordu.

Allah'ımmım! Sevdiğin adam tarafından kıskanılmak ve korumacı bir içgüdüyle yasaklara maruz kalmak aslında pek de itici bir durum değildi. Aksine tatlı bir histi. Birazcık... Tamam, yalan yoktu! Fazlaca!

Kıskanılmak güzel bir his olsa da erkek egemenliğine boyun eğecek halim yoktu. Sayın Asiltürk'e güzel bir ders vermenin tam zamanıydı! Ve fırsat ayağıma kadar gelmişti. Artık gün intikam günüydü! Kıskançlığını perdelemek için bana nasıl *kırmızı senin rengin değil,* derdi? Bunun bedelini ödeyecekti. Aslında o intikamı, beyaz bikiniyi giyerek almak vardı ama sözleşmeli kocam dua etsin ki bende beyaz bikiniyle kumsalda boy gösterecek kadar cesaret yoktu!

Kırmızı bikiniyi üzerime geçirip aynada kendime baktığımda utançla inledim. Bu kumaş parçası vücudumun

çoğu kısımlarını kapatmaktan acizdi! Bütün hazinemi gözler önüne seriyor, korsanlara davetiye çıkarıyordu. Uygar, bunu görünce kesinlikle kuduracaktı.

Uygar'ın çıldırma ihtimali aklıma gelince kadınsı bir hisle kendimi tekrar baştan aşağı süzüp memnuniyetle gülümsedim. Şeffaf kıvamında olan ince beyaz plaj elbisemi üzerime geçirdiğimdeyse çıldırtıcı derece seksi görünüyordum.

Kalçamın üç parmak altında biten plaj elbisem, vücudumu tamamıyla gözler önüne sermiyordu fakat altında ne olduğunu gösterebilecek bir incelikte olduğu için hepten de gizlemiyordu. Bütün malzemeyi ortaya saçmamış, hafifçe gizleyerek gizemli bir hava katmıştı. Kesinlikle kışkırtıcıydı!

Ve benim, ne zamandır bu kadar edepsizleştiğim konusu ise tam bir muammaydı...

Son hazırlıklarımı tamamlayıp aynada kendi görüntüme baktığımda çıkan sonuçtan memnundum. Sinsice gülümseyip plaj çantamı omzuma taktım ve derin bir nefes alıp banyodan dışarı adımımı attım.

Sözleşmeli kocam, seksi kıvrımlarını örtmek için yetersiz kalan belindeki o şanslı havluyla yatağın üzerinde oturmuş, sinirle alnını sıvazlıyordu. Balayı süitimizin de şekli şemali değişmiş bir haldeydi. Bu manzara karşısında dudaklarımdan fırlamak üzere olan şaşkınlık nidasını güçlükle bastırabildim. Çünkü yatağın üzerindeki örtü yerle bütünleşmiş, kırlentler farklı köşelere yeni bir soluk getirmişti. Camın çerçevenin hâlâ yerinde olması sanırım bardağın dolu tarafıydı.

Bu şiddet içerikli hafiften erotik görüntüyü görmezden gelmek zor olsa da şu an için yapmam gereken tek şey buydu. Odanın hali için hesap sormaktan vazgeçip bir kez

olsun Uygar'a bakmadan çıkışa doğru yönelirken, "Ben plajdayım," diye küçük bir açıklama getirdim. İzin istemiyordum! Sadece küçücük bir bilgilendirme yapmaya gerek duymuştum.

Zaten ne olduysa o minik bilgilendirme sonrası oldu. Uygar, oturduğu yerden hızla kalkıp panter gibi önümü kesti ve kolumu sert bir tutuşla kavradı. Gözlerinde hiç de tekin olmaya ifadeler kol geziyordu. Ürkütücüydü...

Kolumdaki eline kısa bir bakış atıp tutuşundan kurtulmaya çalıştığım esnada, "Bu halinle nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi. Yakıcı bakışları beni baştan sona kadar arşınlıyor, gördüğü her ayrıntıyla çenesi öfkeden kasılıyordu.

Uygar'ın bu vahşi görüntüsü karşısında korkmam gerektiğini biliyordum ama bende *deli cesareti* dedikleri şeyden bolca mevcut olduğu için korkmadım! Yüzüme alaylı bir gülümseme yerleştirip, "Nereye gittiğimi söylediğimi sanıyordum," diye yanıt verdim.

Öfkeli bir soluk çekip sertçe yüzüme doğru üfledi. Gözleri, sanki mümkünmüş gibi daha fazla kararmıştı. "Bu halde bensiz hiçbir yere gidemezsin, lanet olası!" diye bağırırken parça tesirli bir bomba gibiydi.

Tatil köyü, Uygar sabrımı biraz daha zorlamaya devam ederse kana boyanacak ve katil köyü olacaktı. Ve ben... Kesinlikle köye ismini veren o katilden başkası olmayacaktım.

Belki ateşle daha fazla oynamamam gerekiyordu. Ama kahretsin ki, ben söz dinlemez, laftan anlamaz ve sindirilmesi güç olan bir kişiliktim! Tam olarak bunu yaptım... Ateşle oynadım!

Kolumu güçlü parmaklarmdan kurtarıp onu sertçe göğsünden ittim. Uygar, bu hamlemle beraber öfkesinden sıyrılıp bir anlığına şaşkinlık çukuruna yuvarlanırken

onun aksine sakin kalmayı başardım. "Sen benim sahibim değilsin! Benden uzak dur!" deyip küçük çaplı şokundan yararlanarak çıkışa doğru yürüdüm. Kapıyı hızlıca açıp dışarı çıktım ve sertçe üstüne kapatıp hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdüm.

Tam asansörün önüne gelip düğmeye bastığım esnada sertçe açılan bir kapı sesi işittim. Bakışlarım o yöne doğru kaydı. Uygar'ın, hızlı adımlarla ve belindeki şanslı havluyla bana doğru yürüdüğünü görünce yutkundum. Onun üzerime sabitlenen karanlık bakışlarıyla sinerek yavaşça gerilerken kurtuluşum için bir çıkar yolu bulmaya çalışıyordum.

Birkaç saniye sonra tüm çıkış yollarım kapandı. Sırtımda duvarın soğukluğunu hissedince umutlarım yavaşça tükendi ve tam o anda Uygar'ın bana alayla gülümsediğini gördüm. Kahretsin! Onun karşısında bir kez daha mağlup taraf olacağım için evrene sert bir küfür savurdum.

İşte tam o anda, evren bana sonuna kadar gelmeden pes etmemem gerektiğini hatırlattı. Uygar'ın belindeki havlu kurtuluş biletim olduğunu belli edercesine bana göz kırptı. Artık onun bana ulaşmasına sayılı adımları kalmıştı ki sözleşmeli kocama biraz önce, onun yüzündeki alaycı gülümsemenin aynısı gönderip gözlerimle belindeki havluyu işaret ederek, "Kendini podyumda zannediyorsun galiba! Hatırlatırım... Belindeki o küçük, seksi havluyla bir otelin koridorunda yürüyorsun ve beni duvarla kendi bedenin arasına sıkıştırmaya çalışıyorsun kocacığım! Hiç hoş bir görüntü değil..." diyerek sırıttım.

Bu cümleleri hiç utanmadan ve kekelemeden kurabildiğime şaşırmıştım. Sanırım haklıydım... Bu aralar ben bayağı arsız ve edepsiz familyası içinde değerlendirilesi biri olup çıkmıştım. Hep Uygar Asiltürk dayatmasının ürünüydü bu edepsizliklerim ve değiştirilmiş kişiliğim.

En azından o utanç verici sözlerim işe yarayıp hedefini buldu. Uygar'ın adımları olduğu yerde donup kalırken gözleri belden aşağısına doğru kaydı ve "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Etrafını kolaçan edip bu utanç tablosuna şahit olan birilerini görmeyince derin bir nefes alıp rahatladı. Gözlerinden bir an kararsız bakışların gelip geçtiğini görsem de samırım risk almak istemedi. Sonuçta hiç kimsenin görmemiş olması, görmeyeceği anlamına gelmezdi. İşaret parmağını kaldırıp bana doğru nişan alırken, "Sakın bir yere kıpırdama! Burada bekle!" diye tehditkâr bir ifadeyle konuştu. Aynı tehditkâr ifade gözlerinden de okunuyordu zaten.

Uygar Asiltürk, bulunduğu konum itibariyle bana emir verebileceğini zannediyorsa işte o noktada yanılıyordu! Ama her ihtimale karşı numaradan başımı sallayıp söylediklerini onaylar gibi davrandım. Arkasını dönüp hızlı adımlarla süite ilerleyip odamızın kapısına ulaşınca bana keskin bir bakış attığında korkudan sinmiş numarası yaparak yerimden kıpırdamadım. Sonuçta *köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek*, gerekirdi.

Çakma kocamın, numara yapmak konusunda benim ne kadar uzman olduğumu hâlâ öğrenmemiş olması benim sorunum değildi. Bana güvenmesi, benim hatam olamazdı. Sonuçta ne kadar iyi bir numaracı olduğumu en iyi bilen kişiydi. Aylardır hiç faka basmadan çakma nişanlılık rolünü başarıyla tamamlayan, akabinde kocasına çok âşık rolü yapmakta kesinlikle Oscarlık olan bir şahsiyettim.

Tamam, *kocasına âşık* kısmı rol icabı değildi ama o konuda da Uygar'a, *aslında sana âşık falan değilim, sadece numaradan öyleymiş gibi davranıyorum,* mesajı verirken çok güzel rol kesiyordum. Fakat tabii ki Uygar Asiltürk işin aslını, faslını kısacası hiçbir şeyini bilmiyordu! Bilmese de olurdu.

Sözleşmeli kocam, görüş alanımdan tamamen çıkıp gözden kaybolunca atağa kalktım. Sinsi bir sırıtmayla merdivenlere doğru yönelip basamakları ikişer ikişer inmeye başladığımda galiba, *zafere giden yolda çekilen çile kutsaldır,* kafasını yaşıyordum. Fakat kararlıydım! Her ne olursa olsun açık bir asansör kapısı görene kadar asla durmamak üzerine çabucak bir plan yapmıştım. On katı koşarak inmek zorunda kalsam bile...

Evrenin gönderdiğim mesajları hep tersten almaktaki amacı neydi ya da şahsımla ne gibi bir derdi vardı, alıp veremediği neydi, bilmiyordum! Tahmin ettiğiniz gibi açık bir asansör kapısı bulamadım! Ta ki son dört kat kalana kadar... Yani sizin anlayacağınız altı katı koşarak inmiştim ve başlangıç için iyi efor sarf etmiştim.

Son dört kat kala insafa gelen asansörden içeri dalıp Uygar'a yakalanma korkusuyla aşağı nasıl indiğimi bilmiyordum. Deyim yerindeyse öfkeli bir adet kocanın yüzünden resmen ecel terleri döküyordum.

Otelden seri adımlarla ayrılıp plaja doğru ilerlerken bir yandan da arkamı kolluyor, Uygar tarafından gelebilecek olan herhangi kötü niyetli bir saldırıya karşı hazır ol durumunda bekliyordum. Uygar'ın beni yakalayınca ne yapacağı konusundaysa hiçbir fikrim yoktu! Aslında sözleşmeli kocamın saf öfkesinden hem korkuyor, hem de bu durumdan sadistçe bir zevk alıyordum.

Plaja ulaşıp dinlenmek ve biraz da kitap okumak için en kuytu köşelerden birinde boş bir şezlong bulunca vakit kaybetmeden bulduğum şezlongu parselleme işine giriştim. Bu arada da Uygar'ın seri katil edasıyla beni karanlık köşelerde kıstırmak için peşimde dolaşmadığına emin olmuştum. Zaten Uygar, tüm plajı arşınlayıp beni burada bulana kadar amacıma erişmiş, onu fazlasıyla sinirden kudurtmuş olacağıma emindim.

Şezlonga iyice yayılıp fötr şapkamı güneşten ve Uygar'dan korunmak için yüzüme doğru biraz indirdim. Aceleyle takmaya fırsat bulamadığım güneş gözlüğümü çantadan çıkarıp gözlerime geçirdim. Üzerimdeki plaj elbisesini çıkarmayı göze alamadığım için sadece güneş ışıklarına doğrudan maruz kalacak bölgelerime güneş kremimi sürüp güneşlenmek için tam tekmil olarak hazır olduğuma kanaat getirdiğimde tekrar çantama el attım.

Annemlerin bavul hazırlama operasyonunda yaptıkları en sağlam iş sanırım bavula birkaç tane kitap koymayı unutmamalarıydı. Sanırım bu kısım Belçim'in dokunuşuydu ve onun ihanetini, annemle yaptığı işbirlikçiliğini sırf bu sebepten affedebilirdim.

Hele ki en sevdiğim kitaplardan biri olan ve bu tatil boyunca bana en iyi eşlik edebilecekler listesinde başı çeken, daha önce okuduğum halde ara ara içini karıştırmaktan zevk duyduğum ve okumaya doyamadığım *Dublin Caddesi*'ni bavuluma eklediği için tüm hatalarını affedebilir, Belçim'i şefkatle bağrıma basabilirdim. Sıkı bir *Dublin Caddesi* hayranı olduğumu bildiği için bunu bilinçli olarak yaptığına emindim.

Kitabı çıkarıp ilk olarak sayfalarını karıştırarak kokusunu içime çektim ve daha önce hiç okumamışım gibi büyük bir şevkle tekrar okumaya başladım. Zaten tüm dünyadan soyutlanmam da uzun sürmedi.

Braden Carmichel'li sayfalarda kaybolup başka diyarlarda dolaşırken zamanın ne çabuk geçtiğini anlayamamıştım. *Braden Carmichel*, tam olarak böyle bir adamdı işte... Sevgiyi en derinden hissetmenizi sağlıyordu ve onun büyüsüne kapılınca gerçek dünyadan soyutlanıyor, zamanın nasıl gelip geçtiğini anlamıyordu insan.

Kahretsin! Neden sanki gerçek dünyada *Braden Carmi-*

chel'ler yoktu ki! Hangi gezegende yaşıyordu bu adamlar? Neden muammalarla baş başaydık ki biz?

Aklıma takılan ve sonu olmadığı belli olan sorular dizisinden kendimi soyutlamayı başardığımda okuduğum sayfa sayısını görünce küçük çaplı bir şaşkınlık geçirmiştim. Kitabın neredeyse üçte birini okumuştum. Bu demek oluyor ki uzunca bir müddettir buradaydım ve sözleşmeli kocam tarafından hâlâ bulunamamıştım.

Uygar acaba polise kayıp ilanı vermiş miydi? Yoksa söz dinlemeyen kadını ne yapayım mantığıyla beni balayımızın ortasında bir başıma bırakarak boşanma davası açmak için Türkiye'ye falan mı dönüş yapmıştı? Çünkü bu kadar zamandır beni bulamamış olması hiç de hayra alamet değildi!

Braden Carmichel'den sözleşmeli kocam, Uygar Asiltürk'e kayan oynak düşüncelerimin yayın akışı çığlık çığlığa bağıran bir takım insan sesleriyle değişime uğradı. Başımı hızla çevirip sesin geldiği yöne bakınca hemen elli metre kadar ileride kalabalık bir grubun oluşturduğu halkayı gördüm ve kulak tırmalayıcı bağırışlarını tekrar işittim.

Merakla ve biraz da korkuyla yerimden sıçrayıp aceleyle kırmızı tüllü kokoş plaj terliklerimi ayaklarıma geçirip gruba doğru seri adımlarla ilerledim.

Hey! Orada neler oluyordu, öyle?

Soluk soluğa kalmış bir vaziyette gruba ulaşınca halkayı oluşturan insanların arasındaki boşluklardan yerde yatan bir vücut gördüm. Kaşlarımı çatıp meraklı kalabalığı yara yara içerilere doğru ilerledim ve gördüğüm manzara karşısında şok geçirdim!

En fazla yirmi yedi yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam yerde boylu boyunca yatıyordu ve nefes almıyordu. Etrafına toplanan kalabalık grupsa boğulduğunu tahmin ettiğim genç adamla öküz-tren ilişkisi yaşamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu!

Artık bağrışmalar yerini rahatsız edici fısıldaşmalara bırakmıştı. Kahretsin! Adam ölüyordu ve bu duruma müdahale etme gereği duyan bir Allah'ın kulu yoktu!

Genç adamdan önce harbiden de insanlık ölmüştü!

Ne bekliyordu, bu saçma tipler? Otobüs falan mı? Niye müdahale etme gereği duymuyorlardı? Benim acilen bu duruma el atmam, bir şeyler yapmam lazımdı.

Boğulan adamın çevresinde resmen gölge etmekten başka hiçbir halta yaramayan kalabalık grubu ellerimle iteleyerek uzaklaşırken, "Çekilin, çekilin," diye bağırıyordum. Tabii ki o an için Phuket Adası'nda olduğumuzu ve etrafımdaki insanların Türkçe bilmediğini unutmuştum.

Türkçe sözlerim bir işe yaramasa da insanları ittirerek genç adamın başındaki gereksiz kalabalığın geri çekilmesini sağlamıştım. Artık meydan tamamıyla benimdi.

Meydan benimdi, benim olmasına da böyle zamanlarda ilk olarak ne yapıyorduk, bir an panikle hatırlayamadım. Derince alıp verdiğim birkaç nefesin ardından bulanan düşüncelerim berraklaşınca ne yapmam gerektiğini hatırladım.

Suni teneffüs yapmalıydım.

Daha fazla zaman kaybetmeden atağa geçip öncelikli olarak adamın ağzını araladım. Parmaklarımı kullanarak içeride herhangi bir yabancı cisim var mı diye yokladım. Allah'tan birinci aşama kısa sürmüştü. Adamın ağzında herhangi bir yabancı cisim yoktu. Ardından hızlıca adamı sırt üstü yatırıp başını geriye aldım ve çenesini öne doğru çektim. Burnunu parmaklarımla sıkıp ağzını sonuna kadar açtım. Ve hiç beklemeden çok derin bir nefes alıp adamın dudaklarına doğru eğildim.

Dudaklarım, genç adamın dudaklarına temas edeceği sırada kolumdan sert bir şekilde geri çekilince neye uğradı-

ğımı şaşırdım ve suni teneffüs yaparak bir hayat kurtarmaktan beni alıkoyan münasebetsizin kim olduğuna bakmak için başımı kaldırdım.

Gözlerim Uygar'ın ateşli kıvılcımlar saçan karanlık gözlerini bulunca refleks olarak kirpiklerimi kırpıştırdım. Herhalde gördüğüm siluetin rüya olup olmadığını anlamaya çalışmıştım.

Sözleşmeli kocam, hiçbir şey söylemeden ve kolumdaki tutuşunu gevşetmeden beni çöktüğüm kızgın kumlardan sertçe kaldırırken çenesinin sıkılmaktan iyice gerildiğini görebiliyordum.

Tehditkâr bir ton kullanarak, "Kenara çekil," diye tıslayıp bedenimi pamuk gibi sağ tarafa doğru savurdu. Akabinde tek bir cümle dahi söylemedi. Sadece yerimde kalmam gerektiğini sert bakışlarıyla izah ederek hızla kazazedenin yanına çöktü. Ve hemen benim yerimi alarak boğulan gence suni teneffüs yapmaya başladı.

Ama bu resmen rol çalmaktı!

Bir dakika... Onca derdin arasında takıldığım konu bu muydu yani? Uygar Asiltürk, kahramanlık rolümü çalmışn çalmasına da önemli olan bu değildi ki.

Asıl önemli ve vahim olan nokta, Uygar'm o yakıcı bakışlarına bakılırsa, kesinlikle ayvayı yemiş, olduğum gerçeğiydi.

Yıkılan Duvarlar

Uygar, dakikalar önce güzel ve inatçı karısının suni teneffüs yapmaya hazırlandığı genç adama her beş saniyede bir kendi nefesinden üfleyip Sedef'in yerine suni teneffüs yapmaya başlamıştı. Aynı zamanda genç adama hayati fonksiyonlarını yeniden kazandırabilmek için kalp masajı da yaparak üstün bir çaba sarf ediyordu. Yalnız kontrollü de olsa boğulan adama hissettiği hırs duygusu her dokunuşunda kendini belli ediyordu.

Sedef'in dolgun ve öpülesi dudaklarını, boğulan adamın dudaklarına yaklaştırdığı o korkunç manzara tekrar gözlerinde canlandıkça kontrolünü kaybetme noktasına geliyor, adamın göğüs kafesinin üzerindeki elinin baskısı hafifçe artıyordu. Sanki kurtarmaya çalıştığı adamı öldürmek istermiş gibi...

Kahretsin! Tanımadığı bir adamla dudak dudağa girişmesine ramak kalan lanet olası karısını, otelin her köşesinde aramıştı ama bulamamıştı. Anlaşılan o ki Sedef'in hedef şaşırtmak için plaja gitmeyeceğini düşünme konusunda fazlaca yanılmıştı. Otel ve çevresinden umudu kesip son çare

olarak plaja bakmayı uygun bulan Uygar, oldukça geniş bir alan üzerine kurulmuş olan plajı, yaklaşık bir saat önce aramaya başlamıştı ama ancak bu noktaya kadar gelebilmişti.

Plajın ters istikametindeki alanda yaptığı arama faaliyetleri yüzünden bir saat, plajdaki her kuytu köşeyi didik didik etme çalışmalarında yine bir saat yani toplamda iki saatini boşa harcamıştı. Oysaki saçma düşüncelere kapılmayıp Sedef'i plajda arasaydı ona daha çabuk ulaşacağı kesindi. Ama nereden bilebilirdi ki? Lanet karısının sağı solu belli mi oluyordu sanki? Ona bazı konularda güvenemeyeceğini saatler önce tattığı kuyruk acısıyla çok iyi öğrenmişti.

O, Sedef'i aramakla meşgulken karısının ne işler karıştırdığına gözleriyle şahit olması zaten tavan yapan öfkesini iyice taşırmıştı. Tanrım! Ya biraz daha geç kalsaydı... İşte o zaman gerçekleşecek olan senaryo gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akıp geçince sert bir küfür savurup kalp masajına devam etti. Şu adam bir an önce nefes almaya başlasa iyi olurdu. Zira daha yapması gereken bir sürü iş, görülmesi gereken hesapları vardı.

Uygar'ın savurduğu küfrü işiten kalabalık bir grup olsa da anlamını kavrayan tek bir kişi vardı. O kişi elbette ki Sedef'ti.

Çakma kocasının sert tavrı, tavırlarını destekleyen kapkaranlık bakışları karşısında tırnaklarını yeme seviyesine kadar yükselen sıkıntısıyla artık baş edemiyordu. Ama yerinde sabit kalmaktan başka şansı olmadığını da biliyordu. Uygar'ın uyarı dolu bakışlarıyla sinmişti ve yerinden kıpırdayamıyordu. Faili belli bir cinayete kurban gitmeden önce kaçma şansı varken bu şansa resmen tekme atıyordu.

Kaçmak için bunun son şansı olduğunu bile bile ateşlere yürüdü. Öfkeden deliye dönen kocasına cinnet geçirtmek istemediği ya da istememekten ziyade aylardır korkmadığı

Uygar'dan şu an deli gibi korktuğu için buna cesaret edemedi. Sırasını bekleyen kurbanlık koyun gibi Uygar'ın işinin bitmesini bekledi.

Saniyeler dakikalara dönüştü, zaman hızla akıp gitti. Nihayet teşrif etme zahmetini gösteren ilkyardım ekibi olay mahalline ulaşınca Uygar'ın görevi de bitmişti. Zaten kocası, soyunduğu kahramanlık rolünde başarılı olmuş, boğulan genç adamı hayata döndürmeyi başarmış ve nefes almasını sağlamıştı.

İlkyardım ekibi, genç adamı sedyeye yatırırken Uygar da omuzlarındaki yükün altından kalkmanın ve bir hayat kurtarmış olmanın rahatlamasını yaşayarak derin bir nefes aldı. Meraklı kalabalıktan kopan alkış sesleriyle bir müddet duraklasa da gözleri Sedef'i bulunca öfkesi yeniden baş gösterdi ve kalabalığı umursama zahmetini göstermedi.

Kalabalığın dağılmasını beklemeyerek iki adımda Sedef'le arasındaki mesafeyi kapatıp ürkütücü gözlerini sadece birkaç saniyeliğine karısının üzerinde gezdirdi. Ardından kabaran öfkesinden kurtulamayarak Sedef'in bileğini sert bir hamleyle kavradı ve genç kızın itiraz etmesine fırsat tanımadan onu ardınca sürüklemeye başladı.

Sakin kalmak, sükûnetini korumak istiyordu ama elinde değildi. Sinirlerine hâkim olma noktasında bocalıyordu. Gözlerinin önünden gitmeyen o sahne bastırılmış deliliklerini ortaya çıkarıyordu.

Uygar'ın ardından römork gibi sürüklenirken yarım saat öncesi saltanat sürdüğü şezlong gözüne ilişti. Uygar fırtınası yüzünden unuttuğu ayrıntılar aklına üşüşmeye başladı. Aceleyle yerinden kalkıp kalabalık gruba doğru yöneldiği için plaj çantasını ve kitabını şezlongun üzerinde bırakmıştı. Eşyaları hâlâ bıraktığı yerde duruyordu.

Çakma kocasının kesif öfkesinin kendisi üzerinde yo-

ğunlaştığını ve şu an kocasına bir şeyler söylemesinin akıl kân olmadığını bildiği halde dilini tutamadı. Çanta çok önemli değildi de kitabını burada bırakmaya gönlü razı gelmedi.

Sadece *Dublin Caddesi* için Uygar'ın yakıcı öfkesinde yanmayı kabullenerek ürkek bir sesle, "Uygar, çantam," diye mırıldandı.

Sedef'in kısık sesle kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığını işitince karanlık zihni griye dönen Uygar, bir an durdu. Anlamaz gözlerle başını Sedef'e doğru çevirince kızın işaret ettiği noktaya kısa bir bakış atıp dişlerini sıktı.

Aslında genç adamın ne çanta ne de başka bir şey umurunda değildi. Fakat karısının özel eşyalarını burada bırakmayı göze alamadı. Tek kelime etmeden, isteksiz adımlarını Sedef'in eşyalarının olduğu şezlonga doğru yönlendirdi. O çantaya, kitaba ve çantanın içindeki birçok eşyaya Sedef'in elleri değmişti. Kahretsin ki çantanın içinde karısının yedek olarak yanına aldığı o lanet küçücük bikinilerden biri bile olabilirdi. O kumaş parçalarını birilerinin ele geçirip fantezi kurmasına izin veremezdi!

Saf öfkesini kamusal alanın içindeyken kusmamak için dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımaya başlamıştı artık. Sedef'in yapmaya yeltendiği şey aklına geldikçe çıldırma noktasına geliyordu. Hoş, aklından çıktığı da söylenemezdi ya...

Karısının küçük çaplı bir saltanat kurduğu şezlongun önüne gelince adımlarını durdurdu. Sedef'in bileğini kavrayan elindeki parmaklarının tutuşunu gevşetmeden diğer eliyle kitabı çantanın içine tıkıştırdı.

Sedef, kitabına yapılan kaba muameleye sinirlense de bu defa susmanın kendisi için faydalı olacağını düşündüğünden, bir şey söylemedi. İtiraz edemedi ama Uygar sakinleşir

sakinleşmez kitabına yaptığı kaba muamelenin intikamını ondan alması gerektiğini aklının bir köşesine not etti.

Uygar, Sedef'in eşyalarını toparlama işini bitirince boşta kalan eliyle çantanın kulplarından sıkıca kavradı ve genç kızı peşinden sürüklemeye devam ederek yürüdü. Balayı süitine ulaşana kadar da durmadı...

Süitin kapısını kartıyla açıp ilk önce Sedef'i içeri doğru yönlendirdi ve ardından kendisi girdi. Açık kapıyı tek eliyle çarparak kapatırken bir eli hâlâ Sedef'in bileklerini kelepçe gibi sarmalıyordu. Artık öfkesini sabit tutmaktan çok uzaktı. Ruhu çalkantılıydı... Ve taştı...

Saplarını sıkarak neredeyse parçalama noktasına getirdiği plaj çantasını yatağın üzerine doğru öfkeyle fırlatırken Sedef'in bileğindeki elini de yakıcı bir cisme dokunmuş gibi aniden geri çekti. Aynı elini başına götürüp sinirle saçlarını avuçladı. Öfkeyle alıp verdiği sık nefesler yüzünden göğüs kasları hızla inip kalkıyor, dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttuğu için âdemelması aralıksız seğiriyordu.

Kocasının siniri karşısında ürkek ceylana dönen Sedef, tabiatına aykırı olarak korkudan sinmişti. Uygar'ın kıskacından kurtulan bileğindeki yakıcı acıyı umursamayarak ellerini birbirine kenetlemiş, önünde sabit tutmuştu. Bu haliyle suç işlerken yakalanan ve cezasını bekleyen çocuklara benziyordu. Başını yere eğmiş, omuzları çökmüştü.

Uygar, odanın içinde kader mahkûmları gibi volta atarken dilinin ucunda lav gibi biriken cümleleri daha fazla baskı altında tutamadı. Birkaç tane edepsiz küfür savurdu. Hemen ardından sinirini bu şekilde yatıştıramayacağını idrak ederek Sedef'e doğru döndü ve hesap sorarcasına, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye gürleyerek bir volkan gibi patladı.

Kocasının hoyrat rüzgârları andıran sesiyle irkilen Sedef, korkuyla bir adım gerilemekten başka hiçbir şey yapamadı.

Bu haliyle ürkek bir ceylana benzeyen ama gerçekte ne kadar yırtıcı bir vahşi olduğunu bildiği karısını kırmak istemiyordu ama kendini tutamadı. Genç kızın sessizliğine tahammül edemeyerek adımlarını Sedef'e doğru çevirip aralarındaki mesafeyi hızla kapattı.

Tam önüne geldiğinde durdu ve Sedef'in inatçı çenesini sert bir tutuşla kavrayıp yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken genç kızın gözlerinde gördüğü korkuyu umursamadı. Aklını kurcalayan düşüncelerle, "Cevap ver! Yoksa beni boynuzlamak rüyalarını mı süslüyor! Başka erkeklerin tatlarını mı merak ediyorsun!" diye kükredi.

Ağzından çıkan sözleri kulakları işitmiyor olmalıydı. Sedef, işittiği mide bulandırıcı sözler yüzünden utançla inledi. Ve işte bu noktada suskun kalması mümkün değildi!

Uygar'a haddini bildirme ihtiyacıyla, "Saçmalamayı çok seviyor olabilirsin ama bunu benim üzerimde denemeyi bırak! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diye bağırdı. Söylediği iğrenç ve itici sözler yüzünden kocasını uykusunda boğmak, intihar süsü verilmiş bir cinayete kurban etmek gibi deli fikirler geçiyordu aklından...

"Gayet iyi duyuyor! Ne yani yalan mı?"

Uygar'ın mantık dışı sözleri tahammül sınırlarını iyice zorlamaya başlamıştı. Dilini sertçe dişleyip gözlerini kocaman açarak, "Yalan tabi!" diye tısladı. "Ki öyle olmasa bile bu seni hiç ilgilendirmez!"

Ah, bu kızın dilinin ayarı iyice kaçmıştı! Uygar'ı çileden çıkarma konusunda kesinlikle uzmanlaşmıştı!

"Ne demek *seni ilgilendirmez*? Biz evliyiz lanet olası kadın!"

Kocasının ateş saçan gözlerini de sözlerini de umursamadı. İnatla onu kışkırtmaya devam etti. "Anlaşmalı bir evlilik yaptık diye kendini benim sahibim mi zannediyorsun?

Sen ne hakla bana böyle şeyler söyleyebiliyor ya da emir verebiliyorsun?" diye cırlayan Sedef'i tutabilene aşk olsun! Tabii Sedef'in sözleri karşısında çılgına dönen Uygar'ı da...

"Ne demek lan bu? Beyninin kapasitesi mi azaldı senin? Şunu aklının bir köşesine hatta unutmamak için bir değil beş, on köşesine not al! Ben... Senin... Kocanım!"

Uygar'ın öfkesini umursamadı. Sözlerindeki anlamları yok saydı. Geri adım atmaya tenezzül etmeden alayla, "Eee kocamsan ne olmuş? Unuttuğun bir ayrıtı var ama... Anlaşmalı canım! An-laş-ma-lı!" diye diretince olanlar oldu.

Sedef'in alay kokan kelimeleri, Uygar'ın şalterini attırmaya, mantığını hepten köreltmeye yetmişti. Kararan gözleri deliliğin sınırlarında olduğunun göstergesiydi.

Karısının gözlerinin içine bakarak ruh halinin tersine alaycı bir gülümseme bahşetti. Hemen ardından, "Sen öyle san!" diye homurdanırken ani bir hamleyle Sedef'in yanaklarını güçlü parmaklarıyla kavradı. Kendini kontrol etmeyi bırakıp dudaklarını genç kızın dudaklarıyla sertçe birleştirdi. Ne yaptığını iyi bilen tecrübeli dudaklarıyla Sedef'in dudaklarını ceza verir gibi sert öpücükleriyle istila etmeye başladı.

Yaptığı her hamle genç kızın düşünme yetisini hepten kaybetmesine, ayaklarının yerden kesilmesine sebep oldu. Ciğerlerine kadar işleyen erkeksi kokusu, karşı konulmaz bir uyuşturucu gibiydi.

Sedef, Uygar'ın akıl bulandırıcı öpücüklerine karşı koyamayıp ürpertiyle titrerken yerçekimiyle irtibatı tümden kesilmişti. Tam anlamıyla kendinden geçmişti. Yaşadığı travma ya da kapıldığı büyü karşısında ellerinin boşlukta kalmasını sağlayamadı. Tepkisiz kalmak istiyordu ama başaramıyordu. Parmakları Uygar'ın geniş omuzlarında geziniyor, yumuşak saçlarını tutkulu dokunuşlarla avuçluyordu.

Ne kadar karşı koymaya çalışsa da bu gerçekten imkânsızdı. Uygar'a karşı koyamaması onun sorunu değildi ki. Kim olsa bu adama ve öpücüklerine karşı koyamazdı!

Ruhunu emip bitiren öpücüklerle nefesi kesilen Sedef, kocasının, "Sen öyle san!" derken ne söylemeye ve ardından gelen bu sahiplenici öpücükle ne aktarmaya çalıştığını kelimelere ihtiyaç duymadan çözmüştü çözmesine ama inanamıyordu.

Uygar Asiltürk, kendisini seviyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama âşık olduğu adam, kocası kendisini seviyordu. Tıpkı kendisinin de onu sevdiği gibi...

Genç kızın gereksiz ayrıntıları fazla düşünmesine, kendi kendine kurup çözmesine fırsat tanımayan Uygar, bu defa Sedef'in tüm duvarlarını yıkmaya kararlıydı ve geri adım atmayacaktı!

Dudaklarını Sedef'in, dudaklarından güçlükle ayırdı ve alnını genç kızın alnına yaslayarak soluklandı. Ondan uzak kalınca nefes alamadığını hissediyordu. Sedef'i seviyordu ve aralarında uzaklık olmasını istemiyordu. Bu defa o sorunu kökten çözmeye kararlıydı.

Güzel karısının dağılan yüz ifadesiyle hafifçe gülümsedi. Dudakları arsızca kızın çenesinde, yanaklarında, burnunda son olarakta alnında dolaşıp minik öpücükler ve ısırıklar kondururken daha fazla içinde tutma gücünü bulamadığı, tutmak istemediği sihirli sözcükleri cennetten bir melodi gibi genç kızın kulağına fısıldadı. "Hâlâ anlamıyorsun değil mi?" diye sorarken, Sedef'in yanıt vermesini beklemiyordu. Zaten Sedef de yanıt verecek halde değildi.

Genç kızın, dolgun ve öpülesi dudaklarından ayrı kalamayıp istilasına tekrar başladığında her kelimeyi baştan çıkarıcı öpücüklerinin arasına sıkıştırarak, "Seni seviyorum, benim küçük, inatçı karım... Ve sen ne kadar sevildiğini

görmemek konusunda hâlâ inatla direniyorsun! Seni seviyorum, Sedef Palalı," diye fısıldadı.

Ardından hoşnutsuz bir mırıltıyla aralarında çok az bir mesafe bırakıp hafifçe kendini geri çekti. Kaşları derince çatılırken suratını ekşitti. "Hayır, bu olmadı," diye mırıldandı kendi kendine. Sedef, işittiği sözlere bir anlam veremedi. Olmayan şeyin ne olduğu konusunda bir fikir dahi yürütmekten acizdi. Ama Uygar, onu daha fazla bu hissin pençesinde bırakmadı.

"Artık Palalı değil, Sedef Asiltürk. Sonsuza kadar benimsin, benimlesin!" diyerek Sedef'in içinde hiçbir şüpheye yer bırakmadan aşkını özgürce haykırdı.

Birkaç saniyelik ayrılıktan sonra dudaklarını tekrar birleştirdiğinde bu defa öpüşü daha sakin daha duygu doluydu. Hem alıcı hem verici bir öpücüktü. Sedef'in şaşkınlığından yararlanıyordu ve ona her şeyi unutturmak ister gibi ele geçiriyordu genç kızın dolgun dudaklarını...

Aslında bunu böyle planlamamıştı. Aşkını itiraf edebilmek için farklı planlar yaparak, organizasyonlar hazırlayarak genç kızı şaşırtmayı ummuştu. Lakin şimdi yaptığı bütün organizasyonlar çöpe gitmişti. Yine planlarına sadık kalamamış, her şey Sedef'in inadı sayesinde kendiliğinden gelişmişti. Fakat böylesi daha iyiydi. Çünkü artık beklemek için daha fazla sabrı kalmamıştı. Tahammül sınırlarının sonuna gelmişti.

Zaten hayat hep bunu yapmaz mıydı? Sen istediğin kadar planlar yapardın ama o hep bildiği yöne akardı.

Sedef'in büyüsüne kapılıp unuttuğu en önemli ayrıntı münasebetsizce aklına üşüşünce dudaklarını saniyelik bir geri çekişle karısının dudaklarından kopardı. Gözlerinde alev alan kıvılcımları gizlemeye gerek duymadı.

Tehditkâr bir ton tutturduğu sesiyle "Ve benim karım,

benden başka hiçbir erkeğe suni teneffüs yapamaz!" dedi hırlayarak. Hemen ardından sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi yine dudaklarını birleştirdi. Sedef'in dudaklarını, susuzluğunu gidercesine kana kana içti.

Tüm duvarlar yıkılmışken ve *biz* olma yolunda tüm kapılar ardına kadar açılmışken ikisi de durma niyetinde değildi. Uygar, Sedef'in tatlı kokusu, enfes tadı karşısında aklını uzak diyarlara yolcu etmişti ve bu noktada durmak istemiyordu. Arzuları, aklını çoktan boyunduruğu altına almış, Sedef'ten başka bir şey düşünmesini engeller olmuştu. Sedef'i istiyordu.

Fısıltı halinde dudaklarından çaresizce dökülen, "Her şeyinle benim olmanı istiyorum," cümlesinin karşısında Sedef'in vereceği tepkiyi kestiremiyordu ama içten içe inatçı karısının kendisini durdurmasını istemiyordu. Korkuyla, "Lütfen *hayır* deme," diye fısıldarken ihtiyaç içinde yanıyordu. Amansız bir hastalığa yakalanmış gibiydi ve o hastalığının tek ilacı Sedef'ti.

Sedef, *dur* dese zorlukla arzularını bastıracak ve duracaktı. Ama kahretsin ki bunu istemiyordu! Sedef'ten ayrı kalmaya dayanamıyordu. Onun, tamamıyla kendisinin olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Ve Sedef... Uygar'ı bu kadar severken, onun da kendisini sevdiğine sözlerinden önce yakıcı ve duygularını dillendiren dokunuşlarıyla şahit olmuşken nasıl durmasını isteyebilirdi ki? Hele ki aklı ve kalbi tamamen Uygar'ın egemenliği altına girmişken ve en az Uygar kadar o da tüm varlığıyla onun olmak isterken... Bedeni yakıcı arzularla kavrulurken nasıl bu büyülü ânı bozabilirdi?

Uygar'ın dudakları, kendi boynunda edepsiz oyunlar peşinde koşarken nefesi kesildi. Zorlukla, "Durma," diye fısıldadı.

Ve bu tek kelime tüm kilitleri açan sihirli bir anahtardı...

Uygar, Sedef'in tek sözüyle istediği izni almıştı ve bunun mutluluğuyla dolup taştı. Genç kızın tatlı teni üzerinde hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Tüm bu olanlara inanamıyordu! Artık şu saatten sonra kendisini hiçbir güç durduramazdı!

Sedef'in tek sözü karşısında bütün sözler hükmünü yitirmişti. Durmadı... Büyük bir zevkle, istekle devam etti.

Konuşarak vakit kaybetmedi. Dudakları karısının teni üzerinde baştan çıkarıcı dokunuşlarına hiç durmadan devam etti. Bir zaman sonra Sedef'in ayaklarını yerden kesip onu kucağına alarak odanın ortasındaki geniş yatağa doğru yürüdü ve hedefine ulaşınca kızın narin bedenini yavaşça beyaz yatak örtülerinin içine bıraktı.

Sedef'in beyazlara tezat saçları, yastığa yayılırken boğazına bir yumru oturdu. Nefesi kesildi. Zaman durdu. Onu seyretmeye de tatmaya da doyamıyordu. Bu an hiç bitmesin istiyordu.

Dudakları, Sedef'in üzerindeki arsız oyunlarına bir müddet daha devam etti ama sonrasında genç kızın gizli bir yakarış gibi kulağına çalınan sesiyle bu kadar işkenceye kendisi bile dayanamadı. Arzusu yakıcı boyutlara ulaşınca aralarındaki tüm engelleri yavaşça ortadan kaldırırken elleri sanki ergenlik çağındaki bir delikanlı gibi titriyordu.

Kalbi göğüs kafesini zorluyor, içinde rotasını şaşırmış uçaklar havalanıyordu.

Uslanmaz bir çapkın ve serseri bir adam olmaktan sıyrılıp Sedef'le huzur diyarına kanatlanan ruhu, bulunduğu yerden memnundu. Kendisini Nirvana'ya ulaşmış bir Budist kadar kutlu hissediyordu.

Çıldırtıcı dokunuşları, akıl bulandırıcı öpücükleri eşliğinde hiç acele etmeden yavaşça sahip oldu karısına. Vü-

cutları bir olmanın tatlı telaşı içindeyken büyülü bir ritim tutturmuştu bedenleri. Tenlerinin kokuları birbirine karışmış, havayı büyülü parmakların yön verdiği bir piyanonun notaları gibi haz ve şehvet dolu bir melodi kaplamıştı.

Birlikte yükseldikleri bulutlardan yine birlikte düşerken tıpkı bir dua gibi birbirlerinin adlarını haykırarak sona ulaşınca bir daha hiç bırakmamacasına, kaybetmekten korkarcasına kollarıyla birbirlerinin bedenlerini sımsıkı sarmışlardı.

Artık Uygar-Sedef yoktu! Tüm ayrılıkları, aykırılıkları duvarların ardında bırakarak bir olmuşlardı. Tek olmuşlardı. Ve bundan sonrası için birbirlerinden ayrı kalmaya ne tahammülleri vardı ne de istekleri...

Birbirine karışan sadece bedenleri değildi. Ruhları da eşsiz bir melodi eşliğinde birbirinin eksiklerini tamamlamış, kenetlenmişti. Sonsuza dek tamamıyla birbirlerine aitlerdi.

Uslu Dur!

Bembeyaz tülleri yararak odaya usulca sızan ve göz kapaklarımı hafifçe kavuran pırıltılı güneş ışıklarının oynaşmalarıyla birlikte sevdiğim adamın, vücudumu çepeçevre sarmalayarak tüm benliğimi kucaklayan kollarını en derinden hissederek yeni bir güne uyanmak...

İnanmakta hâlâ güçlük yaşasam da ve hayal gibi gelse de gerçekti. Uygar Asiltürk, geçmişimi sıfırlayan ve geleceğime ayna tutan tek gerçeğimdi.

Kâğıt üzerinde kalacağını düşündüğüm evliliğimizi, korkulu rüyalarımın başlangıcı zannederken yanılmıştım. Evliliğimiz ve Uygar aslında en büyük şansımdı benim. Uyanmaya korktuğum, hiç uyanmak istemediğim renkli bir düş gibiydi.

Başımın ve ellerimin üzerinde hüküm sürdüğü sımsıcak ve ipeksi bir ten...

İnsanın kanını fıkır fıkır kaynatan ve ruhunu özgürlüğe kanatlandıran davetkâr ve erkeksi bir koku...

Ağız sulandırıcı derecede fıt ve şekilli bir vücut...

İştah açıcı baklavalar...

Bu Allah vergisi meziyetlerin tümünü bünyesinde barındıran baştan çıkarıcı derecede seksi ve yakışıklı bir adam...

Ve şimdi bütünüyle ve yalnızca bana ait...

Sayılı nefesler için gönderildiğim bu dünyada geriye kalan yaşamım boyunca olmak istediğim tek yerde, Uygar'ın sol göğsünün üstünde umut dolu yeni bir güne gözlerimi araladım. Tatlı ve rahat uykumun kollarından gönülsüzce sıyrılmış, uyanmaya başlamıştım ve bu durumdan hiçbir şekilde memnun değildim.

Sözleşmeli kocalıktan tam kadroluya atanan sevgili kocam Uygar, hâlâ mışıl mışıl uyumaya devam ederken benim ondan önce uyanmam haksızlıktı. Fakat bir yandan da onu uyurken izleme fırsatını yakalamak daha önce haberdar olmadığım değişik ve güzel hisler tatmamı sağlamıştı.

Uygar'ın, vücudumu tam tur kavrayan kaslı kollarında, onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça dönüp hafifçe yana doğru kayarken kadrolu kocamın huzurla alıp verdiği sakin nefesleri dinledim. İşittiğim her solukta içimi tarifsiz bir huzur kaplarken bu büyü hiç bozulmasın istedim.

Tüm genç kızların kalbini hoplatacak kadar yakışıklı yüz hatlarını, yüzüme yerleşen geniş ve sevecen bir tebessümle izlerken bu adamın sonsuza kadar bana ait olduğu gerçeğine inanamadım bir an.

Görüş alanımı dolduran bu seyirlik manzaraya ve o seyirlik manzaranın baş aktörü olan sevgili kocama doyum olmayacağını düşünmekten kendimi alamadım. Onu tüm ömrüm boyunca bu şekilde izleyebilirdim. Aldığı sakin nefesler göğüs kaslarını titretip gözüme iştah açıcı bir manzara sunarken onu bana kader diye yazan Allah'a bir kez daha şükrettim.

Nereden nereyeydi... İnsan bazı şeyleri dilemeye bile korkarken hiç ummadığı anda kabul olan bir dileğin ger-

yekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdi bu rüya adam... Tamamıyla benimdi değil mi? Yalnızca bana aitti!

Aklıma dün öğleden sonranın ve gecenin yakıcı anıları üşüşünce yüzüm ateşler içinde yanmaya, bedenim kavrulmaya başladı. Diğer taraftan da edepsiz yanımın bana verdiği yetkiye dayanarak kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Düşündükçe yaşadıklarımız akla hayale sığmayan bir rüya gibi geliyordu ama rüya olmadığı kesindi. Tenime temas eden sıcak teni, tüm şüphelerimi ortadan kaldıran en önemli delildi.

Artık bu konuda hiçbir şüphem yoktu! Olamazdı! Uygar benimdi! Benimleydi! Benim kocamdı! Gerçek kocam...

Aramızdaki anlaşma duvarları tamamen yıkılmış, tüm kurallar, yalanlar, oyunlar yerini gerçeğe bırakmıştı ve bu gerçeği hiç kimse değiştiremezdi! Değiştirmeye kudreti yetmezdi! Değiştirilmesi teklif bile edilemezdi!

Uygar Asiltürk, kalbime giden bütün damarları işgal eden bir işgalciydi! Hayata tutunabilmem için kalbime pompalanan kandı! Ruhuma üflenen nefes... Ve bundan sonra benim her şeyimdi! Varım da oydu yoğum da... Doğrum da oydu, yanlışım da...

Benden öte bir ben varsa o, kesinlikle Uygar Asiltürk'tü! O, kalbimde hüküm süren bir hükümdardı. Tek başına ikndardı...

Düşüncelerimin, kalbimin, aklımın, ruhumun tek sahibi olan adama aşkla bakarken içimde aniden ona dokunmak gibi çılgın bir dürtü belirdi ve ben o münasebetsiz dürtüye engel olmaya çalışırken, Uygar'lı düşüncelerde ve onun aşkıyla çevrelenmiş bir girdapta kaybolmak üzereydim. Ve Allah da biliyor ya aslında bunun için çoktan gönüllüydüm.

Ellerim beynimin gönderdiği komutlara uymayıp asiler

gibi isyankâr bir ayaklanma başlatırcasına onun dokunulası saçlarına ulaşıp kavradığında ben bende değildim. Uygar'ın varlığıyla adeta büyülenmiş ve o büyüde kaybolup gitmiştim.

Yumuşak dokunuşlarla saçlarını avuçlayıp hücrelerime dolan o tatminkâr hisle gözlerimi kapattım. Saçlarını seviyordum.

Yaramaz parmaklarım bununla da sınırlı kalmadı tabii. Saçlarından yavaşça yüzüne kayan ellerime firari beynimin gönderdiği kesik komutlar etki etmedi.

Yakışıklı çehresini arşınlarken ona böyle özgürce dokunabilmenin hazzı aklımın mantık çizgisi dâhilinde kalan kısımlarını da acımasızca ele geçirmişti. Yüzünü, kaşını, gözünü her bir şeyini seviyordum. Aslında dürüst olmak gerekirse Uygar'ın sevmediğim hiçbir şeyi yoktu.

Tamam, bana emirler yağdırıp durmasını, düşüncelerime hükmetmeye çalışmasını pek sevdiğim söylenemezdi ama onlar sayılmazdı. Konumuz kocamın fiziki özellikleriydi ve o fiziki özellikler beni çılgına çeviriyordu.

Hafif sivri çenesi, çıkık elmacık kemikleri, sert bir çizgi halinde kalmış öpülesi dudakları, uzman bir estetik cerrahının elinden çıkmış gibi görünen şekilli burnu, ok gibi uzun, kusursuz kirpikleri ve parmak uçlarımı hafifçe gıdıklayan kirli sakallarıyla dünyalı olduğuna şüphe duyduğum olağanüstü bir varlık gibiydi... Muhteşemdi!

Sonra ruhuma dokunan ruhu... Yanındayken tüm benliğimi dolduran tamamlanmışlık hissi... Bu adam tüm varlığıyla benim için yaratılmıştı sanki...

Peki, kadrolu kocamın yakışıklı çehresindeki tam tur gezintisini tamamlayan ve vücuduna yönelen o arsız parmaklarım dur durak nedir, bilmez miydi? Artık onu uyandırabilme ihtimalini bile hiçe sayıyorlardı.

Çıldırtıcı derecede sakin dokunuşlarına marifetmiş gibi devam ediyorlardı. Belki de Uygar'ın gerçekliğini algılayıp somut bir veriye ulaşarak her şeyin bir rüya olma ihtimalini tam anlamıyla ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Boynundan yavaşça aşağılara doğru kayan dokunuşlarım sert göğsüne ulaşınca Uygar'ın parmaklarımın altında kasılan vücuduyla birlikte son buldu. Yüzüm saf mutluluk yüklü bir gülümsemeyle aydınlanırken onu bu hale getirebilecek güçte olduğumu bilmek muhteşem hissettirdi. Tuhaf bir şekilde hoşuma gitti. Böyle hissetmem normal mıydı, bilmiyordum. Ama Uygar'ı bu denli etki altına alabilmek kadınsı tarafıma çok iyi geliyordu.

Kocamın vücudunun aniden kasılmasıyla kırmızı ışığa takılan parmaklarım, saniyeler sonra kasılan tendeki gevşemeyi algılayıp yeşil ışığın yandığını hissedince tekrar harekete geçmişlerdi. Arsız ve pervasız dokunuşların devamını getirmişlerdi.

Parmaklarım, teninin üzerindeki kışkırtıcı oyunlarına devam ederken, artık başını sonunu düşünmeyecek dahası düşünmek bile istemeyecek bir hale gelmiştim.

Ellerim karın kasları üzerinde geniş daireler çizerken, Uygar bu işkenceye daha fazla katlanamadı. Dudakları arasından fırlayan arzu dolu inilti kulaklarıma çalınınca ve kocamın güçlü parmakları, ellerimi kavrayıp devam etmemi engellemek ister gibi kendi tenine sabitlercesine bastırınca ancak durabildim.

Bu hamle karşısında dudaklarımı dişlerimin arasına kıstırıp suç işlerken yakalanan küçük çocuklar gibi duralayıp cezamı beklemiştim. Ama ceza değildi gelen... En güzel ödüldü. Uygar'ın, sol şakağıma aniden bastırdığı sıcak dudaklarıyla alev almaya başladığım bir gerçekti.

O dudaklar, her zamanki gibi bana zaman kavramını

unutturup aklımı başımdan aldı. Buğulu düşüncelerimin arasından kadrolu kocamın hafifçe iç çekişini işittim. Ama bu büyü bozulmasın diye tek kelime etmedim. Susarak onun bir şeyler söylemesini bekledim.

Bir müddet o da hiçbir şey söylemedi. Sadece alıp verdiği sık soluklarla göğüs kasları titreşti. Ve odanın içini dolduran tek ses o sık nefeslere aitti.

Sessizlik uzadıkça heyecanla hızlanan nefeslerim, artık ciğerlerime işkence etmeye başlayınca soluğum kesilir gibi oldu. Uygar, durumuma acımış olacak ki artık müdahale etme ihtiyacı hissedip sessizliğini sonlandırdı. Beni sakinleştirmek ister gibi şakağıma tekrar dudaklarını bastırdı ve kısık sesle "Uslu dur!" diye ek bir uyarı geçti.

Bu sözleri söylerken ses tonu sonlara doğru o kadar boğuklaşmıştı ki onun da en az benimki kadar kötü ve sabırsız bir durumda olduğunu fark ettim. Zaten bunu fark etmemek tuhaf kaçardı. Uygar'ın ne durumda olduğunu tahmin etmek içinse müneccim olmaya gerek yoktu.

Fakat ortada küçücük bir sorunumuz vardı. Ben yaramazlık yapmaya hemencecik adapte olmuş, o kadar alışmıştım ki uslu durmak istemiyordum. Zaten yirmi beş yıl boyunca yeterince uslu durmuştum. Ruhumun zincirleri bu adam tarafından kırılıp özgür bırakılmışken kendimi kısıtlamak istemiyordum. Hele ki Uygar'ın tensel temasına bu kadar yakından şahit olurken...

O an düşüncelerimi okumuş gibi başını hafifçe kaldırıp gözlerimizi birbiriyle buluşturdu. Bakışlarında isimlendiremediğim birçok duygu kol geziyordu. Kızmış mıydı? Ya da gözbebeklerini bir cehenneme çeviren o alev, arzu muydu?

Bu sorular için net bir yanıtım yoktu. O iyice kararan bakışlardan yakaladığım ve anlamını bildiğim tek şey açık bir dur emriydi, sadece.

Bocaladım. Geri adımı atıp, atmamak arasında çetin bir çelişkiye düştüm. Bakışlarına yansıyan sözlere dökülmemiş cümlelerin rehavetiyle kuruyan dudaklarımın susuzluğunu kendi çabalarımla gidermeye çalışırken gözbebeklerinin tonunun her an biraz daha koyulaşmasına şahit oldum ve bu içimdeki kaynayan noktaları biraz daha ateşledi.

Maruz kaldığı yoğunlukla ısısı her geçen saniye yükselen teninin ateşinin beni küle çevirmesine ramak kalmışken gözlerini gözlerimden ayırıp başını iki yana salladı. Göğüs kafesini ahenkle dans ettiren derin nefeslerinden sakinleşmeye çalıştığı belli oluyordu.

Bir kaç saniye süren kararsız bir duraklamanın ardından dudaklarını araladığında bir şey söyleyeceğini düşünüp gözlerimi öpmeye doyamadığım o erkeksi kıvrımlara sabitledim ama dudaklarından tek bir kelime dökülmedi. Onun yerine tekrar gözlerimin en derinine manalı bakışlarla baktı ve başını kaldırdığı hızla yastığına geri koydu.

Hızlı bir hamleyle de karın kaslarının üzerine kamp kuran arsız elimi iyice kavradı ve parmaklarını parmaklarıma kenetleyip hafifçe sıktı. Kışkırtmalarıma devam etmek için yeniden hamle yapmak üzere tetikte beklediğimi sanki anlamıştı. Böylece yeni atağım, daha başlamadan Uygar tarafından savuşturulmuştu.

Yaşadığım hayal kırıklığıyla hafifçe iç geçirirken gözlerimi zorlayan yaşlarla çetin bir savaş içine düştüm. Ruh halimi ona çaktırmamak adına kendimi tutarken sıcak dudakları yeniden şakağımı bulunca irkildim. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama aynı zamanda benimle tehlikeli yakınlaşmalar içine giriyordu. Bu nasıl bir çelişkiydi? Beni ikilemde bırakmak, sürekli aklımı karıştırmak hoşuna mı gidiyordu? Yoksa benim kocam, acı çektirmenin her türlüsünden zevk alan adi bir sadist miydi?

Ve bildiğim tek bir şey varsa, bu yaptığının kesinlikle haksızlık olduğuydu! Dudakları bedenimi ateşe veren bir dokunuşla şakağımdaydı ve ataklarımı savuşturması budalalıktı!

Kavradığı elimi karın kaslarından ayırıp yavaşça yukarı doğru çekerken galiba amacı mayınlı bölge sınırında duran elimi bulunduğu yerden uzaklaştırmaktı.

Onun hâkimiyeti altında olan elimi, tam kalbinin olduğu kısma, sol göğsünün üzerine getirip oraya koyarak elleriyle avucumu o kısma bastırınca ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Ben hâlâ hayal kırıklığı kısmında takılıp kalmıştım.

Sıcak nefesini kulağıma doğru üfleyerek, "Duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Mantığımı çevreleyen kara bulutlar tam o anda dağıldı. Duymaktan kastı, kalp atışlarının tutturduğu çılgın ritmi hissedip hissetmediğimse kesinlikle duyuyordum. Duymaktan ziyade hissediyordum.

Zaten hemen avucumun altında yerinden çıkacakmışçasına gümbürdeyen o güçlü kalbini nasıl hissedemezdim ki?

O kalp... Benim için mi böyle atıyordu yani şimdi? Ritmini değiştirip, çağlamasını sağlayan kişi ben miydim?

Sessiz sorularımı işitmiş gibi, "Senin için," diye mırıldandı. "Kalbimi bu hale getiren, ritmini değiştiren, düzensizleştiren, nefesimi kesen ama aynı zamanda bana nefes veren sensin sevgilim," diye devam etti.

Bu adam her sözüyle, bakışıyla, dokunuşuyla kırgınlıklarımı tamir eden ve kalbimi yeniden fethetmeyi çok iyi bilen başarılı ve zeki bir fethediciydi.

Sözlerini tamamlayıp, kalbimi başka diyarlara kanatlandırdığında yakıcı dudakları, alnıma küçük ama etkisi oldukça büyük bir öpücük kondurup geri çekilince aramıza giren

mesafelere itiraz edercesine sızlandım. Ondan bir dakika bile ayrı kalmaya dayanamıyordum. Artık ona bu kadar yakınken, uzak olmak istemiyordum.

Düşüncelerimin boyutu bu noktadayken, onun zarif ve *Baştan Çıkarma Kanunları*'nı ezbere bilen acımasız parmakları, ellerimin üzerinde dairesel hareketlerle sihirli okşayışlarına devam etti.

İtirazıma karşılık kesik ve sıkıntılı bir nefes alarak, "Yorgunsun," dedi. Sesine açıkça yansıyan sıkıntılı tonu anlamamak mümkün değildi. O tek kelimenin altında gizlenmiş başka şeyler vardı. Bastırılmıştı... Kendisini tutuyordu ve ben kendisini tutmasını istemiyordum.

Alıp verdiği nefesin etkisiyle hafifçe şişip inen göğüs kafesinin üzerindeki başım, onun göğsüyle beraber inip kalktı. "O yüzden... İşler benim için yeterince zorken, ellerimi ve dudaklarımı senin üzerinden çekme konusunda büyük sıkıntı yaşarken uslu durman ikimiz için de en iyisi," diye devam edip "Dinlenmen lazım," diye ekledi. Ses tonu sonlara doğru iyice kısılmıştı.

Ne yani? Benim için mi kendisini tutuyordu? Yorgun olduğumu mu düşünüyordu?

İşittiğim sözlerin etkisiyle hızlanan kalbim duygularımı dile getirmeye, o anki hislerimi ele vermeye yeminliydi sanki. Ama ondan önce beni ele veren başka bir şey daha vardı.

O şey, kızgın bir ateşe maruz kalmışım gibi kıpkırmızı kesildiğine emin olduğum yüzümdü. Çünkü tenim, adeta alevler içinde yanıp kavruluyordu. Allah şahidim olsun ki Uygar'ın söylediği her söz utanç içinde kıvranmamı sağlıyordu ama aynı zamanda bu utancı hiçe saymak, uslu durmak istemiyordum.

Ne zamandan beri duygularımın rotamı belirlemesine,

arsız bedenimin isteklerinin mantıklı yanımın önüne geçmesine, onu ele geçirmesine izin verir hale gelmiştim hatırlamıyorum ama aniden "Peki," deyiverdim.

Uygar, dudaklarımdan süzülen ve itaat görünümünde olan bu tek kelimeyle kendi sözlerini onayladığımı zannederken hem kendimi hem de onu şaşkınlığa uğratan bir şey yaptım. Utanmazlığın dibine vurarak "Uslu durmazsam ne olur?" diye sordum.

Asıl hedefime hızlı bir giriş yaptığım için ben de hayretler içindeydim. Çünkü en son sarf ettiğim kelimelerle ben, Uygar'ı açıkça kendime davet ediyordum.

İşittiği sözlerin tesiriyle şok geçirme ihtimali yüksek olan kadrolu kocam, kalakaldı. Yüz ifadesi görüş alanımda olmasa da şaşkınlığını yansıttığına emindim. Çünkü bedenin dili değişmişti. Artık sık nefes alıp vermiyordu. Nefes almıyordu. Aferin bana! Tek sözümle adamın nefesini kesmeyi de başarmıştım ya heykeli dikilecek kadındım artık.

Bu böyle ne kadar devam etti tam olarak bilmiyorum ama en sonunda şaşkınlık boyutundan kurtulduğunda çok derin bir nefes alıp verdi. Geç de olsa bir uyanış haline geçip tamamıyla aydınlanınca ve söylediğim sözlerin manasını hepten kavrayınca prangalarından kurtularak davetime icabet etmekte gecikmedi.

Çok hızlı bir manevrayla dönüp bedenlerimizin yerini değiştirirken kıvılcımlar oynaşan bakışlarını gözlerime sabitledi. Dudaklarının kenarında müstehzi bir gülümseme belirdi ve erkeksi dudakları, dudaklarımın üzerindeki yerini almadan hemen önce davetkâr bir tonda, "Ne olacağını mı merak ediyorsun?" diye fısıldadı.

Yanıt vermeye fırsat bulamadan dudaklarımı ısısı yüksek dudaklarıyla esir aldı ve istilasına arsızca devam ederken öpücüklerinin arasından, "İşte bu olur," diyerek tahribat gücü yüksek bir yangının ilk kıvılcımını çaktı.

Sonrası ise Uygar Asiltürk'ün üzerimde kurduğu sarsılmaz bir hükümdarlık hikâyesiydi. Hain adam! Beni tümden fethetmiş, sınırlarımı ihlâl etmiş ve topraklarını genişletmişti. Ve ben de tüm bunlara izin vererek onun gönüllü cariyesi olmuştum.

Keşfedilmemiş dürtülerim ve bastırılmış arsızlığım Uygar'la beraber gün yüzüne çıkmıştı ama bu yüzden herhangi bir utanç duymuyordum!

Çünkü o, benim kocamdı ve ben onun çakma hükümdarlığında çok mutluydum.

Gerçekler Ve İtiraflar

Birbirlerinin teninde kaybolma ihtiyacıyla yanıp tutuşan iki beden... Telaşlı dokunuşlar, anlam yüklü öpücükler ve haz dolu iniltilerin eşliğinde doruk noktasına beraber yükselip o noktadan yine beraber düşerlerken birbirlerinde tutsak aynı zamanda yine birbirlerinde hürdü onlar...

Her ikisi de biraz önce yaşanan büyülü ve şehvet yüklü anların etkisiyle nefes nefese kalmış, sakinleşmeye çalışıyordu. Birbirinde kaybolmak, birbirini tamamlamak diye bir şey varsa Sedef ve Uygar'ın yaşadığı büyünün tanımı kesinlikle buydu.

Uygar, Sedef'in, Mert'ten sonra aşka kapattığı kalbinin kilidini açması için hep beklediği o *doğru adam*dı. Sedef de Uygar'ın varlığından haberdar bile olmadığı ama içten içe hep istediği ve beklediği *doğru kadın*...

Ve hayat diğer yarını bulunca anlamlıydı. Onlar birbirlerinin diğer yarısıydı. İkisi birken bütün, ayrıyken yarım ve eksiklerdi... Birbirlerini tamamlamışlardı!

Bedeni hafifçe gevşeyip nefesleri düzene girince zaten

kollarının arasında olan Sedef'i mümkünmüş gibi daha fazla kendisine doğru çekti. Burnunu karısının ipeksi saçlarına gömüp mis gibi çiçek kokusunu, ciğerlerinin en derinine işlemesini sağlamak istercesine içine çekti ve boğuk çıkan sesiyle, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sedef, kocasının sevgisini her fırsatta özgürce dile getirmesinden memnundu ve buna kayıtsız kalamazdı. Uygar'ın boynuna burnunu sürterek "Seni seviyorum," diye karşılık verdi. O da Uygar'a olan ve artık kalbine sığmayan aşkını kontrolsüzce haykırmanın derdindeydi.

Böyle hesapsızca, kitapsızca, korkusuzca kalbinden geçeni haykırmak ve bunun karşılığı olduğunu bilmek çok güzeldi. Fakat Sedef'in merak ettiği bazı şeyler vardı ve merak ettiklerinin yanıtını almak için bir yerden başlamalıydı.

"Ben... Eee... Şey ..." diye konuşmaya başlayıp ardından devamını getiremedikçe kıvranan Sedef'in haline çapkınca gülümsedi.

Tek kaşını alayla havaya kaldırarak "Sen, ne?" diye sordu, genç adam.

"Benden önce..." diye söze başlayan Sedef'in dilinin altından çıkaramadığı baklayı o an anlayıp cümlesini yarıda kesti.

Sözlerini tamamlamasına izin vermeyerek "Hıştt," dedi. İşaret parmağını karısının dudaklarını perdelemek için kullanmıştı. Göğüs kafesini titreten derin nefeslerinin arasında gözlerini Sedef'in gözlerine sabitleyip parmağını yavaş okşayışlarla karısının dudaklarında gezdirirken "Boş ver senden öncesini..." dedi. "Sen sonsun. Sonum'sun..."

Onun her anlamda ilki olduğunu biliyordu. Sedef kendisi için belki ilk değildi ama sondu. Gerçekten de sonuydu. Ondan önceki hayatını reddediyor onunla birlikte geçecek uzun yıllara yelken açıyordu ve bundan sonraki hayatında

tek bir anının bile Sedef'siz geçmemesini diliyordu. Çünkü onsuz hayat boştu. O olmadan geçirdiği bütün yıllar koskoca bir boşluktu. Yarım kalmaktı. Ve Sedef'le yalnızca bedeni değil ruhu da tamamlanmıştı.

Uygar'ın sözleriyle kalbi tekleyen ve kocasına bir kez daha âşık olmaktan kurtulamayan Sedef'in merak ettiği küçücük bir ayrıntı daha vardı. Uygar'ın ne zamandan beri kendisine âşık olduğunu bilmek istiyordu ve kalbi bu gerçeği öğrenmenin telaşıyla yanıp tutuşuyordu.

Aralarındaki bütün soru işaretlerini tüketmek, belirsizlikleri ortadan kaldırmak istedi. Ve bunu daha fazla ertelemek istemedi. Öğrenmek istediği son ayrıntıyı sormaya ve gerçeği birinci ağızdan öğrenmeye karar verdi.

Kocasının aşkının süresi, Uygar'ın onun kalbindeki yerini hiçbir şekilde değiştiremeyecekti. Gün geçtikçe çoğalan sevgisi, biraz bile olsa azaltmayacaktı. Sadece Uygar'ın kendisini ne zamandan beri sevdiğini bilmek istiyordu. Hemcinsleri gibi Sedef de ayrıntılarla uğraşmayı seviyordu ve merak ediyordu.

Uygar'ın boyun boşluğuna gömdüğü başını hafifçe kaldırıp gözlerini ona sabitleyerek "Peki, ne zamandan beri?" diye sordu.

Genç adam bu soruyla öncelikli olarak afallasa da Sedef'in üstü kapalı sorusunun altında yatan anlamı yine kavramıştı. Küçük karısı galiba biraz meraklıydı. Bütün merakı, irileşmiş o güzel ve sıcak kahveliklerinden çok net okuyabiliyordu. Sedef'in bu hafif şaşkın, çokça meraklı görüntüsü karşısında çapkınca sırıtarak karısının öpülmek için yaratılmış dolgun dudaklarını hafif dokunuşlarla okşamaya devam etti.

Uygar'ın bu baştan çıkaran hareketiyle aklı bulanan Sedef, gözlerini yavaşça kapatınca karısının kendisine karşı

fazlaca duyarlı olması hoşuna gitti genç adamın. Gülümsemesi derinleşti. Ama bu kadarı yeterliydi. Sedef'e daha fazla işkence çektirmemek için küçük oyunlarına son vererek gerçekleri söyledi.

"İlk gördüğüm andan beri," derken duygularını bir nevi Sedef'le beraber kendisine de itiraf ediyordu. En baştan beri Sedef'e âşık olduğunu gizleme gereği duymadan dile getiriyordu.

İşittiği yanıtla bu defa afallama sırası Sedef'teydi. Dudakları düz bir çizgi halini alırken sert bir nefes koyuverdi. Yani Uygar kendisine en başından beri âşık mıydı? Peki, ama niye söylememişti? Niye hiç belli etmemişti?

İdrak ettiği gerçekle aniden bastıran öfkesinin benliğini ele geçirmesine izin vererek Uygar'ın omzuna sertçe vurup, "Madem beni seviyordun niye daha önce açıklamadın!" diye hayıflandı. Ardından, "Yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordun, seni adi adam!" diye bağırarak yatakta doğrulmaya çalıştı ama Uygar buna izin vermedi. Kahkahalarının arasından daha sıkı tutarak Sedef'i kendine doğru çekip iyice vücuduna sabitledi.

Genç adam, küçük karısının verdiği bu masum tepkiye mutlulukla gülümserken bir taraftan da Sedef'in öfkeyle elinden kurtulmaya çalışmasıyla savaşıyordu. Akabinde ani bir hamleyle dönerek Sedef'i yatakla kendi bedeni arasına kıstırıp karısının hareket alanını daralttı.

Sedef şaşırdı... Ve Uygar'ın ihtiyacı olan şey tam olarak bu şaşkınlıktı. Karısının şaşkınlığından yararlanıp alnını Sedef'in alnına yasladı. Gözlerini onun gözlerine sabitleyip kendi girdabına çekmekten sakınmadı. Derin duygularını yüzeye çıkaran ses tınısıyla, "Söyledim ama sen anlamadın," diye mırıldandı.

Sedef, Uygar'ın ima ettiği şeyi anlamaya, Uygar'ın aş-

kını itiraf ettiği anı hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatınca da itiraflarına devam etti. "Sana her dokunuşumda, öptüğümde, kıskançlık krizlerine girdiğimde beden dilimle söyledim, ama sen anlamadın."

Bu doğru olabilirdi... Çünkü Uygar, aşkını sesli bir şekilde dile getirmiş olsaydı Sedef'in bunu hatırlamaması mümkün değildi.

Fakat Sedef, kendi kendine mantık yürüterek bir kanıya varma konusunda erkenci davranmıştı. Çünkü Uygar, daha sözlerine nokta koymamıştı. Söyleyeceklerini bitirmemişti. "Sonra bir defa da sözlerimle dile getirdim ama sen sevgilim, bazen anlamamak konusunda fazlaca ısrarcı oluyorsun," derken ses tonu şakayla karışık sitem yüklüydü.

Ve Sedef'i engebeli bir şaşkınlığın içine daha itmişti. Bu adamın kesinlikle hiç acıması yoktu! Söyleyeceklerini bir çırpıda söylese çetrefilli yollarla mücadele etmeye itmese ne olurdu sanki? Karizması mı çizilirdi? Ya da günaha mı girerdi?

Sedef'in kaş çatışı derinleşirken "Ne zaman?" diye sorarken buldu kendini. Eğer Uygar iddia ettiği şeyi gerçekten yapmışsa ve Sedef bunu hatırlamıyorsa gerçekten salağın en önde gideniydi!

Uygar'ın yanıtı gecikmedi. Gerçekleri dürüstçe itiraf etti. "Sana evlenme teklifi ettiğim gece..."

Sedef'in zihni birden o geceye dönüş yapınca hayretle inledi. Kulağına yeniden dolan Uygar'ın o geceki itirafı, geç de olsa hedefine ulaşırken Sedef, utançtan yüzünü kocasının boynuna gömdü. "Ne kadar aptalım," diye hayıflanırken salaklığının tescillediğini düşünüyordu.

Uygar, karısının bu sevimli tespitiyle kahkahasını tutamadı. "Haklısın... Çok aptalsın," diyerek Sedef'e onay verdi. Fakat hemen ardından, "Ama seni her halinle seviyorum benim küçük aptalım," diye devam etti.

Sedef'in bütün pişmanlıklarını yerle bir etmiş sözlerini bir kez de arsız dudaklarıyla mühürlemekten geri durmamıştı.

En büyük gerçek buydu... Sedef'i seviyordu ve Sedef'in de kendisini sevdiğini bilmek sıralamada her şeyin önüne geçiyordu. Aşk zirvedeydi. Ve aşkı hiçbir güç, hiçbir kuvvet yerinden edemezdi...

Paylaşmayı Sevmem!

Dünyanın bir ucunda olduğum gerçeği, annemin bana vereceği öğütler listesinin önüne bir set çekmiyordu ne yazık ki. Çünkü benim annem, bir şeyi kafasına koyduysa eğer önüne Çin Seddi'ni çekseniz bile onu hiçe sayacak, korkusuzca aşabilecek kapasitede bir kadındı. Ve anlaşılan o ki bugünün kafaya takılacak şanslı kişisi bendim. Evlenince annemin beni kafaya takmayı bırakacağını düşünmekle hata etmiştim. Şekil A'da da görüldüğü gibi balayında olmak bile beni kurtaramamıştı. Aman ne hoş!

Bana sanki iki saattir devam ediyormuş gibi gelen telefon görüşmemizde, işe öncelikle Uygar'la aramızın nasıl olduğu konusunda ağzımı aramakla başlayan annem, resmen benden son dakika haberlerini koparmaya çalışmıştı. Lakin bu hamlesinde başarısız olmaktan kurtulamamıştı. Çünkü o her ne kadar benim öz annem bile olsa kocamla aramda olup bitenleri ona anlatacak değildim. Onlar bizim özelimizdi ve özel olarak kalmalıydı.

A planı çöpe gidince durmadı. A planının bozguna uğraması annemi yıldıracak bir şey değildi. *Ağız arama* pla-

nı başarısızlıkla sonuçlanınca bu defa da şansını bir başka noktada denemiş, *kocamın gönlünü hoş tutmam* içerikli küçük çaplı bir konferans verme işine soyunmuştu. Oysaki annem bilmiyordu... O konuda benim konferansa falan ihtiyacım yoktu!

Evlilik konusunda belki biraz acemiydim ama söz konusu kadrolu kocamın gönlünü hoş tutmak olunca sanki bu alan üzerine uzmanlaşmış bir neferdim. Gayet başarılı ve öğrenmeye aç bir öğrenciydim.

Annem işin bu kısmını bilmediği için nefes alma ihtiyacı dahi duymadan aralıksız olarak konuşmaya devam etmiş, bana söz hakkı tanımamıştı. Birçok kere dilimin ucuna, "Anneciğim bu konudaki bilgim senden bile fazla gözün arkada kalmasın! Bana inanmıyorsan Uygar'a da sorabilirsin," gibi yanıtlar gelse de edepten arınan benliğimin son durumunu bilmesi gereken tek kişinin Uygar olması gerektiği bilinciyle sustum.

Neticede annem, kızını hâlâ sevgiye muhtaç minik bir kedi yavrusu zannediyordu. Evrim geçirerek doyumsuz ve oyuncu bir pantere dönüştüğünden haberi yoktu. Olmamalıydı da zaten...

Normal şartlarda Uygar'ın yörüngesi altındayken utanmaz, arlanmaz bir kişilik olabilirdim ama annem beni eski halimle hatırlamalıydı. Kişiliğime yeni eklenen ayrıntıları ben bile hayretle takip ederken annemin bunları hoş karşılaması, bana normal gözüyle bakması mümkün olmayabilirdi.

Neyse ki her söylediğine edep ve adap çerçevesinde "Peki, anneciğim," diyerek annemi bu konuda savuşturmayı başarabildim. Konferans vereceği yeni konuya geçiş yapmasını sağlamak zor olsa da bu işten de alnımın akıyla çıktım.

Yeni konumuzsa düğünümde bazı davetlilerin az biraz cimrilik yaparak, fazla masraftan kaçınarak getirdiği borcamlardı.

Sevgili anneciğim, o borcamları koyacak yer bulamamasından şikâyet edip durmuştu. Borcamları götürmem için balayı dönüşü uçak biletimizi Antalya'ya alması için Uygar'a ricada bulunmamı söylemişti. Zaten benim tek derdim de düğünümde bana hediye gelen borcamları anneme yar etmemekti! Balayımın ortasında beni meşgul ettiği bu önemsiz konuya kızsam da sesimi çıkarmadım. Neticede o yine beni dinlemeyecek kendi bildiğini okuyacaktı.

Hem Allah aşkına biz ne kadar borcam sever bir millettik böyle! Söz konusu bir yere hediye götürmek olduğu zaman hepimizin aklına ilk gelen şey hep niye borcam olurdu, akıl sır erdirebilmiş değildim.

Allah Borcam Grup A.Ş. İle Bim A.Ş'ye zeval vermesin! Zengin, fakir, orta halli diye bir ayrımda bulunmadan bütün vatandaşlara kucak açan bu iki oluşum olmasa düğün, nişan ve ev hediyesi olarak biz ne götürürdük? Ya da ucuz çikolata, bisküvi ve bilumum abur cubur için nerelere başvururduk? Allah muhafaza! İkisinin de yeri doldurulamazdı! Doldurulması teklif bile edilemezdi!

Hem ziyaret hem ticaret mantığıyla balayı dönüşü Antalya'ya uğramamızı isteyen anneme verebileceğim net bir cevabım yoktu. Zaten o da bir cevap vermemi beklemiyordu. Sürekli kendisi konuşuyor, konuşmama izin vermiyordu. Hem beni görmek istediğinden bahsediyor hem de borcamların bir kısmını kendi evime götürmem konusunda ısrar edip duruyordu.

Hangi eve götüreceğim konusuysa benim için tam bir muammaydı. Çünkü bu konu hakkında sevgili kocamla konuşma fırsatımız hiç olmamıştı. Bu ayrıntıdan şu an bi-

haber olan ailem öyle kalmaya devam etmeliydi. Yoksa evsiz barksız adama kız verdik diye psikolojileri bozulabilirdi.

Annem, hâlâ telefonun bir ucunda konuşmaya ve öğüt kontenjanını genişletmeye devam ederken bir an aklımı sinsice ele geçiren tuhaf ve korkulu bir düşünceden rahatsızlık duyarak olduğum yerde hafifçe kıpırdandım. Aslında detaycı bir kişilik olmama rağmen bazı önemli ayrıntıları nasıl gözden kaçırabiliyor ve aklım sonradan başıma nasıl geliyordu hiç anlamıyordum.

Aklıma doluşan korku filmi efektli ihtimalle, dudaklarımı dişlerken gözlerimi kısıp bakışlarımı, tam karşıma denk gelen duvara yaslanmış bir biçimde duran Uygar'ın gözlerine çevirdim. Kadrolu kocamın bana tuhaf bakışlarını yakaladığım ansa şaşkınlıktan adeta taş kesildim.

Uygar sinirli miydi? Niye bana öyle kötü ve karanlık bakışlarla bakıyordu? Ve en önemli soru... Sahi biz balayından dönünce nerede ikamet edecektik?

Sorular... Sorular... Sorular...

Sevgili kocamın bundan sonraki hayatımızı saygıdeğer anneciği Nalan Hanım'ın şatosunda idame ettirmek gibi ilginç fikirleri olmaması tek temennimdi. Eğer ki Uygar'ın düşünceleri bu doğrultudaysa kesinlikle düşünce suçu işlemişti ve bu suçun cezasını çekecekti! Nalan Hanım'la aynı evi paylaşmak benim sonum olurdu. Tabii Uygar'ın da...

Nalan Hanım ve ben... Aynı evin içinde... Düşüncesi bile vahşetti!

Sevgili anneciğim konuşacak kelimeleri, dedikodu yapacak bütün malzemeyi tüketince nihayet telefonu kapattı. Ama yaptığımız telefon görüşmesinin kulaklarımda bıraktığı tahribatı anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Cep telefonumu şifonyerin üzerine bıraktım. Ciğerlerimi huzura kavuşturma ihtiyacıyla derince bir soluk alıp

verdim. Başımı kaldırıp Uygar'la göz göze gelince yakıcı bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu gördüm ve çenemi kapalı tutamadım. Şüpheyle, "Bir şey mi oldu? Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum. Hay sormaz olaydım!

Müstakbel kocam, pusuya yatıp sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi, "Yemeğe bu kılıkla mı inmeyi düşünüyorsun?" diye gürleyince neye uğradığımı şaşırdım.

Gözlerimi bedenime doğru çevirip kıyafetime şöyle bir göz gezdirirken kadrolu kocamı bu denli sinirlendiren noktayı aradım ama bir açık bulamadım.

Altıma koyu renk mini bir kot etek, üzerime boyundan bağlamalı kan kırmızı şifon bir bluz giymiştim. Son olarak kıyafetimi lacivert converslerimle tamamlamıştım. Yüzümde yok denecek kadar az makyaj vardı. Saçlarıma ise basit bir atkuyruğu yaparak şekil vermiştim.

Kıyafetimin beğenilmeyecek nesi vardı ki? Ve kadrolu kocamı böylesine sinirlendiren nokta neydi? Bunlar acilen yanıt bulması gereken önemli sorulardı. Yoksa maazallah aile faciası falan çıkması kuvvetle muhtemeldi.

Safça, "Ne varmış kılığımda?" diye sorarken aslında yanlış yerden giriş yaptığımı ve bu soruyu sormamam gerektiğini sonradan anladım. Zaten önemli olan bilmemek değildi. Öğrenmemekti! Öğrenmem de uzun sürmedi.

"Nesi mi var? Az önce *nesi mi var* diye sordun, sen Sedef?"

"Evet, aynen o kelimeleri kullandım."

Verdiğim pervasızca yanıtla gözleri iyice kararan Uygar, "Sorun da bu lanet olası kadın! Hiçbir şeyi yok! Altına bir şey giymeyi unutmuşsun!" diye bağırırken yüzünde gördüğüm cinnet ifadesiyle korkudan altıma edebilirdim.

Ah, sanırım müstakbel kocam, yine kıskançlık krizinin eşiğindeydi. Azıcık saf ayağına yatıp onu birazcık daha çıl-

dırtsam ne olurdu sanki? Denemeden bilemezdim. Ve ben yeni şeyler deneme, keşfetme konusunda oldukça meraklı bir tiptim.

İtiraf ediyorum, Uygar'ın beni kıskanması hoşuma gidiyordu ve gururumu okşuyordu. O yüzden onu biraz daha delirtmeden hemen itaat etmek bana yakışmazdı.

Gözlerimi masumca açıp "Eteğim var ya... Kör müsün, kocacığım?" derken, resmen melek görünümlü bir dişi şeytandım.

Bu defa Uygar'ın ipleri tamamen koparacağının garantisini vermeye hazırlanıyordum ama o beni yanılttı. "Kör olan ben değilim! Senin etek niyetine giydiğin şey aslında gerçekten yok karıcığım," diye mırıldandı sakince. Hemen ardından yine aldatıcı bir sakinlikle, "Hemen *etek* adını verdiğin o kumaş parçasını çıkarıyorsun ve mümkünse diz altında bir şeyler giyiyorsun. Hatta tercihini pantolondan yana kullanırsan fazlasıyla memnun olurum," diye devam ederek tatlı tatlı gülümsedi.

Uygar Asiltürk üzerimde sarsılmaz karizmasını, tahribat gücü yüksek cazibesini açıkça kullanmaktan çekinmiyordu. Bense onun ağzından bal kıvamında dökülen bu emrivaki cümlelerle buharlaşmamak için hep direnişte kalan taraf olmaktan yorulmuştum. Bu kesinlikle haksızlığın daniskasıydı ve kimse aksini inkâr edemezdi!

Zorlansam da direnişime devam etmek zorundaydım. Umursamazca omzumu silktim ve "Ben böyle oldukça rahatım," diye yanıt verdim.

Verdiğim yanıtla gözbebekleri büyüyen, çenesi gerilen kadrolu kocam, burun kanatlarını iyice genişleten uzun bir soluk alıp sertçe geri verince sabrının son demlerinde olduğunu anladım. Ama pes etmeye niyetim yoktu.

Tabii Uygar, uzun ve hızlı adımlar eşliğinde konumunu

değiştirip aramızdaki mesafeyi kapatmadan ve beni şifonyerle kendi bedeni arasında kapana kıstırmadan önce düşüncelerim bu doğrultudaydı.

Yüzünü yüzüme yaklaştıran kadrolu kocamın gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar oynaşıyordu ve ben artık itiraz edebilecek konumda değildim. Nefesim onun karanlık bakışları altında düzensizleşip sert soluklarına karışırken dudaklarım bir kilo tuzu mideye indirmiş gibi kurumuş ve çatlamıştı. Ve çok acil nemlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Islak dilimi hafifçe kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirip kuruluğunu gidermeye çalışırken gözlerim hâlâ Uygar'ın karanlık gözlerinde esirdi ve beni bu esaretten kurtaran şey kocamın hızla ıslak dudaklarıma kayan arzu dolu bakışları oldu.

Uygar'ın gözleri dudaklarıma kilitlenmişken ve o bana böyle aç bakışlarla bakarken yutkunup sakinleşmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Arzu ve şehvet yavaş yavaş düşüncelerimi ele geçirirken bu büyülü anı bozan, başlattığı gibi sonlandıran Uygar'ın ta kendisiydi. "Sen rahat olabilirsin ama millet senin o güzel bacaklarını aç bakışlarla süzerken benim hiçbir şey olmamış gibi rahatça yemek yiyebileceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun sevgilim."

Yine sakince dile getirilmiş ama uyarı niteliği taşıdığı bariz olan kelimelerin havaya usulca yayılmasıyla ve aramızdaki yakınlığın son bulmasıyla hafifçe gerildim. Müstakbel kocam da sanki bu büyülü anı bozmaktan hoşnut değilmiş gibi yüzünü buruşturdu ve gözlerini telaşla dudaklarımdan çekip gözlerimin içine baktı. Bakışlarında dile getirilmemiş bir sürü sessiz cümle vardı.

Ben, Uygar seline kapılıp giderken ve tek kelime dahi edemezken sözlerini, "Şimdi lütfen üzerini değiştir," di-

yerek noktaladı. Sesi tartışmaya açık olmadığını belli edercesine kati bir tondaydı. Ve o şeytani pırıltılar saçan gözlerinde gizlemeye gerek duymadığı bir tehditkâr bir ifade barındırıyordu.

Onun tılsımı beni tamamıyla ele geçirmişti. Adi kocam, üzerimde cazibesini kullanmaktan hiç çekinmeyip adil oynamazken ben nasıl itiraz edebilirdim ki? Uygar, sözlerindeki ve bakışlarındaki manaları iyice kavrayıp kavramadığımı ölçmek ister gibi dik bakışlarla gözümün içine bakarken aceleyle, "Ta... Tamam değiştireceğim," diye kekeledim. Ardından kendi kendime "Çarpı sonsuz kere odunsun işte!" diye söylendim.

Üzerimde bıraktığı etkiden gayet memnun görünen kocam, istediğini elde etmiş olmanın rahatlığını yaşayarak zaferle gülümsedi. Ama yüzündeki bu aydınlık ifade birkaç saniye ile sınırlı kalacak kadar kısa sürdü.

Gözleri yine gece gibi kopkoyu kesilirken "Ve sana bundan sonra sadece baş başa olduğumuz anlar haricinde kırmızı giymeyi kesinlikle yasaklıyorum," dedi. Ses tonu boğuk, katı ve sertti.

Ama bu kadarı da artık çok fazlaydı! Tamam, eteği kısa bulmasını anlayabilirdim. Çünkü eteğim harbiden de kısaydı. Doğruya doğru. İnkâr edemezdim. Peki, ama kırmızı giymemin ne gibi bir sakıncası olabilirdi?

Merakıma yenilerek, "O nedenmiş?" diye itiraz ederken Uygar'ın beni yerime çivileyen öfkeli bakışlarına maruz kalacağımı hiç hesaba katmamıştım tabii. Acilen konuşmamam gereken zamanlarda susmayı öğrenmeliydim.

"Çünkü..." dedi dişlerinin arasından. "Kırmızı giydiğin zaman çıldırtıcı derecede seksi ve kışkırtıcı bir kimliğe bürünüyorsun. Seni kırmızılar içinde gördüğümde ne düşündüğümü, sana neler yapmak istediğimi işitseydin kulakların sağır olurdu. Ya da hissetseydin her an o güzelim tenin,

tıpkı şu an olduğu gibi kıpkırmızı kesilirdi. Ve sen başka hiçbir şey yapmadan, sadece kırmızı giyerek beni çılgına çevirebiliyorsan, diğer erkeklerin de benimle aynı hisleri paylaşması muhtemel... Bunun ihtimali bile beni öldürücü derece rahatsız ediyor..." diye uzun bir açıklama getirip, duygularını samimiyetle benimle paylaştı.

Sihirli bir nota gibi kulağıma çalınan sözleriyle aklım kuş olup uçmuştu. Ve Uygar'ın açıkça değindiği gibi tenim utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Uzay boşluğunda oradan oraya yuvarlanan bir göktaşının yanlışlıkla yolunu şaşırıp benim başıma düşmesi gibi bir hissin etkisi altındayken, "Katil olmamı istiyorsan ve bu genç yaşta kocasız kalmayı göze alabiliyorsan o zaman kırmızı giyebilirsin! Ama yok ben sensiz yapamam dersen, daha yeni kavuşmuşken, aramızdaki engelleri yeni kaldırmışken neden, niçin diye sorgulamayı bırak artık! Acı bana!" diye homurdanarak sözlerini bitirdi.

Adam bu kadar romantik takılırken benim ruh gibi, "Şimdi anlıyorum kırmızı bikiniyi giydiğimde *kırmızı senin rengin değil*, diye esip gürlemenin gerçek sebebini," diye mırıldanmam, başka âlemlerde dolaşmam ne tür bir odunluktu bilemiyordum.

Bu yarı soru yarı cevap içerikli tespitime Uygar'ın yanıt vermesini de beklemiyordum.

Fakat o, beni şaşırtmak konusunda istekli davranıp "Evet, aynen öyleydi! Ama sadece o değildi! Rengi ne olursa olsun bikini giymeni de istemiyorum," diyerek devam edince gözlerim hızla onu buldu. İşte şimdi bu adam çok oluyordu!

Nasıl oluyordu da dakikalar önce romantizm konusunda Romeo'ya taş çıkartan adam, hızla evrim geçirip yontulmamış bir kütüğe dönüşebiliyordu? Ve hislerimi oynak bir hale getirip oradan oraya pervasızca savurabiliyordu?

İtiraz etmek için aralanan dudaklarımı umursamadan "Çünkü sen benimsin ve ben benim olanı paylaşmak konusunda, senin tabirinle çarpı sonsuz kere cimriyim," diyerek rüm itirazlarımı ağzıma tıktı ve sert bakışlarını yüzüme sabitledi. Kahretsin! Biraz önce kendi kendime söylenirken de beni duymuştu! Çarpı sonsuz kere vurgusu yaparak *seni duydum* mesajı vermeye çalışıyordu.

Alaylı bir kahkaha attım ve öfkemin boyutlarını görebilmesi için gözlerinin içine dik dik baktım. Dudaklarımı birbirine bastırarak firar etmeye niyetli olan ölçüsüz cümleleri engellemeye çalışıyordum ama en sonunda dayanamadım ve patladım.

"Uygar, her zaman bu kadar odun olmak zorunda mısın? Neden gerçek dünyada ***"Söz konusu sensen, paylaşmayı sevmem!"*** diyerek kıskanmayı bile romantik boyutlara ulaşuran *Braden Carmicheal'ler* yok ki sanki?" diye bağırınca gözlerini karanlık bir ifade esir aldı. Sanırım kontrolsüzlük başa belaydı ve ben yine yanlış bir noktaya parmak basmıştım.

Uygar'ın gözbebekleri, katran gibi kopkoyu bir renk aldı. Muleta gösterilen boğalar gibi tek eksiği burnundan çıkardığı dumanlar olacak kadar öfkeli ve sert soluklara teslim oldu. O an yine gecikmeli tarifeden arının yuvasına çomak soktuğumu anladım.

Neticede sevgili kocam ölümcül bakışlarına eşlik eden sesiyle "*Braden Carmicheal da* kim lan?" diye gürleyince yerimden korkuyla zıpladım.

Gözlerinde gördüğüm o kıskançlık selinde onu boğabilir, yersiz çıkışlarınm intikamını hemen oracıkta alabilirdim. Ama şu an onu bu denli çıldırtan ben olduğum için iyi halden yırtmış ve fazla üzerine gitmemeyi mantıklı bulmuştum. Çünkü yine lanh lunlu konuşmaya başlayan ve

kıskançlıktan gözü dönen bir adet Uygar Asiltürk'ü kışkırtmanın hiç akıl kârı olmadığını iyi biliyordum. Bazı şeyler çok çabuk öğreniliyordu!

Aceleyle, "*Dublin Caddesi*," diye açıklama getirirken kaşları hâlâ çatıktı ve saf öfkesi gözlerinden okunuyordu.

Ağzımın içinde, "Okumalık... Kitap... Kitap karakteri yani..." gibisinden bir şeyler daha gevelerken bir an rahatlamış gibi görünen kocam, hemen ardından teorilerimi yine hurdaya çıkarttı.

"Bir daha kitap karakteri bile olsa benden başka bir erkeğe hayranlık duymayacaksın! Âşık olmayacaksın! Hatta âşık olmalık erkek karakterleri olan kitapları okumayacaksın!" diye hırladı. Yeterince sakinleşmediği her halinden belliydi.

Dengesizliğin vücut bulmuş hali olduğunu belli edercesine sanki biraz önce dana gibi böğüren o değil de bir başkasıymış gibi tehlikeli bir sakinlikle, "Okuyabileceğin türdeki, yani benim iznim dâhilinde olan erkek karakterler: elli yaş üstü, baklava yerine şekerparesi olan yani göbekli, kel, kesinlikle sıfır karizma, hatta psikopat olsa tadından yenmez," diye kendi kendine konuşur gibi söylendi. Ve hayatıma dair sınırlar koymaya devam etti. Bense işin şok kısmından hâlâ kurtulamamıştım.

Dehşetle, "Uygar ruh hastası mısın sen?" diye sorduğumda soruma yanıt verircesine pis pis sırıttı.

Akabinde gözlerini gözlerime sabitleyerek, "Hayır," dedi. "Sadece aşığım ve kıskanç bir kocayım..." Konuşmama fırsat vermeden bana, kalbime hiç acımadan son ve öldürücü darbelerini vurmaktan, kalbimi redbull içmiş gibi kanatlandırmaktan hiç çekinmedi. "Son bir şey daha... Neydi şu adamın adı? Hımm. Hahh buldum, Braden'dı değil mi?"

Dudaklarını çarpık bir gülümsemeyle sinsice kıvırdı ve

yüzünü yüzüme doğru iyice yaklaştırarak, "***Söz konusu sensen, paylaşmayı sevmem***, Sedef," diye dudaklarıma doğru fısıldadı.

Lanet olası adam! Yine aklımı çelmeyi ve beni baştan çıkarmayı başarmıştı. Üstelik bunu yaparken bir de Braden *Carmicheal*'in repliğini çalmıştı!

Fakat şöyle de bir gerçek vardı... Uygar, belki Braden Carmicheal değildi. Ama benim gözümde, kesinlikle onun Türkiye şubesiydi.

Sonsuz Aşk Ve Geç Kalınmış Bir Hayat

Uygar istediğini almış olmanın verdiği hazla keyifli, Sedef'se kocasının tuhaf kıskançlıkları ve en derinden sevildiğini hissedebiliyor olmanın getirdiği mutluluk arasında mekik dokuyarak geçen düşünceli bir öğle yemeğinin sonrasında el ele çıktıkları ada turunda yeni yerler keşfetmenin heyecanıyla bütün tartışmaları, anlaşmazlıklarını unutmuşlardı.

Yüzlerinde hüküm süren tek mimik, içten gülücükleri, kalplerinde hâkimiyet kuran tek duygu, sonsuz aşktı.

Çıkarsız, yalansız, dolansız sadece ikisine ait olan bir günü dibine kadar yaşarken ne bundan öncesini ne de sonrasını düşünüyorlardı.

Anı yaşamanın ve o anda birlikte kaybolmanın telaşıydı sadece anlam bulan ve o güne anlam veren... Ayrıntılarda boğulmanın gereği yoktu! Her anı özel olacak ve hep özel kalacak bir günü detaylarla gölgelemek faydasızdı!

Seviyor ve seviliyor olmak bütün cevapsız soruları yıkıp geçiyordu. Bu gerçeğin dışında kalan diğer şeyler hükmünü yitirmişti. Hükümsüzdü! Uygar, Sedef'i, Sedef, Uygar'ı seviyordu...

Phuket'in egzotik havasıyla onların tutku dolu aşklarının büyüsü harmanlanınca ortaya çıkan karışım enfes ve tarifsizdi.

Kuşlar, ağaçlar, caddeler, kaldırımlar, insanlar... Canlı ve cansız bütün varlıklar şahit oldu onlara, aşklarına... Kuşlar şarkılarını onlar için söyledi.

Ve aşk her şartta, her koşulda hep galip gelendi.

***

Elindeki bardağı karşı duvara savururken günlerdir olduğu gibi yine dudaklarının arasından sert küfürler kayıp gitti. Olmamıştı... Geç kalmıştı... Hayatında ilk defa bir şeyi gerçekten çok istemiş ama o isteğini gerçekleştirmek için çok geç kalmıştı.

Gülen dudaklarının aksine gözlerinin ardında hüzün barındıran o kızı, Belçim'i tanımak istemişti. Tüm yaşamı boyunca hissetmediği hisler kalbini pençeleri arasına almış ve o kıza daha ilk bakışta içi ısınmıştı. Kalbinin ritmi değişmişti. Bu nasıl olmuştu bilmiyordu ama o kıza karşı kalbi daha önce hiçbir kadına duymadığı hislerle dolup taşmıştı.

Belki de bu kendisine verilmiş bir cezaydı. Bunca yıldır hayatı hafife aldığı için, ilk görüşte aşka inanmadığı için... Ya da bir ödüldü... Düşünceleri sabit değildi, kararsızlığın pençeleriyle boğuşuyor ve can çekişiyordu.

Günün birinde, ona bir kadın için acı çekeceğini söyleselerdi, yapacağı tek şey kesinlikle dalga geçmek olurdu. Evet, şu an hissettiği duygunun adı kesinlikle acıydı. Öyle ki bu acı iliklerine kadar işlemişti. Kalbi daralıyor, nefesinin kesildiğini hissediyordu.

Kalbini bir başkasında unutmak hep böyle acı mı verirdi insana? Yoksa bu hissin güzel tarafları da var mıydı? Nasıl bir şey olduğunu hiç tatmamıştı ki... Daha önce tatsaydı, onu hiçbir koşulda unutamazdı.

Ve şüphesiz aşkın hem nefes kesen hem de nefes veren, hiçbir tanıma, kalıba sığmayan, kekremsiliği ve her şeyden tatlı olmayı aynı anda bünyesinde barındıran bir his olduğunu bilirdi.

Bardağı duvarla bütünleştirip paramparça bir hale getirmek öfkesini hafifletmek için yeterli gelmedi. Yumruğunu sertçe masaya geçirip "Allah kahretsin!" diye gürledi.

Hemen ardından oturduğu koltuktan hızla doğrulup masanın üzerindeki anahtarları aldığı gibi dışarı yöneldi. Biraz temiz hava almaya, düşünmeye ve bir karara varmaya ihtiyacı vardı.

Fatma Hanım'dan Belçim'in Londra'ya geri döndüğünü ve orada yaşadığını öğrenmişti ve o andan beri peşinden gidip gitmemek konusunda kararsızdı. Gitmesi çılgınlık olurdu herhalde.

Kim, ilk bakışta birinin içine işlemiş olabileceğine inanırdı ki? Kimi inandırabilirdi? Hem zaten sadece Londra'ya döndüğünü öğrenmişti. Nerede yaşar ne yapar bilmiyordu ki. Aslında istese bu ayrıntıların hepsini öğrenmek bir gününü bile almazdı fakat öğrenmeye korkuyordu. Kendisini nelerin karşılayacağını bilmiyordu ve ödü kopuyordu.

Belki Belçim'in orada bir erkek arkadaşı vardı. Karşısına çıksa ve ona geldiğini söylese nasıl karşılardı genç kız onu? Muhtemelen deli gözüyle bakardı. Belki de hatırlamazdı ve bu ayrıntı ona deli gözüyle bakma ihtimalini kuvvetlendirirdi.

Peki, bunun için onu suçlayabilir miydi? Tabii ki de suçlayamazdı. Belçim'in yerinde kendisi olsa muhatabının kesinlikle deli olduğunu düşünürdü.

Kalbi Belçim'in gözlerinde tutsak kalmıştı ama bunun bedelini o kıza ödetemezdi. O ürkek ceylan özgür kalmalıydı.

Arabaya çalıştırır çalıştırmaz gaza bastı. Bir müddet nereye gittiğini bilmeden amaçsızca arabayı sürmeye devam etti. Dakikalar saatlere dönüşürken arabanın içine hâkim olan koyu sessizlik ağır gelmiş, zaten sıkılan içini iyice düğümlemişti.

Fazla düşünmeden uzanıp radyoyu açtı ve kulaklarına dolan melodiyle dudaklarını birbirine bastırdı. Anlaşılan bugün şarkılar da ona karşıydı.

Mazhar Alanson buğulu sesiyle, "***Yandım Yandım***" şarkısını söylerken içine oturan acıyı söküp atmak için radyoyu kapatıp sessizliğe gömülmek istedi ama eli gitmedi. Tuhaf bir şekilde bu şarkı hem içindeki acıya parmak basıp daha da kanatmış hem de o yaraya ilaç olmuştu.

Şarkının sözleri tam da içinde bulunduğu cendereyi anlatıyordu. Mazhar Alanson şarkıya, **"Özledim seni, düştüm yollara, Açtım gönlümü rüzgârına, Bir hayaldi sanki bir macera, Yıkıldım. Kelimeler paramparça..."** diye başlayınca buruk bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. Bu kesinlikle evrenin onunla dalga geçme şekli olmalıydı. Sankı *sen benimle çok dalga geçtin şimdi sıra bende*, diyerek intikam alır gibiydi.

"***Hâlâ hoş bir havan var, Ne güzel adın, Bir çizik attın gönlüme, kanattın...***" diye devam eden şarkıyla kanayan yerlerinin varlığını en derinden hissediyordu. Yanmıştı... Hem de ne yanmaydı bu!

Ama tuhaftır ki en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Neredeyse kendisini yakıp kavuran o kıza, Belçim'e teşekkür bile edecekti. Kendisine hiç hissetmediği şeyleri hissettirdiği için... Acının bile bu denli kıymetli olduğunu hatırlattığı için...

Zaten hangi aşk acıyla yoğrulmadan tam kıvamını alabilirdi ki? Uraz'ın yaşadığı da buydu... Acıyla yoğrulmak, belki biraz yorulmak ama her halükarda kazanmak...

Bu maceranın sonunda Belçim'i kazanmasa bile aşkın kıymetli ve eşi benzeri bulunmaz bir his olduğunu, acıyı bile katlanabilir kıldığını ve hayatın hafife alınmaması gerektiğini öğrenecekti. Hayatın onun için seçtiği dersin, başarılı olması gereken sınavın adı Belçim'di.

***

Sedef'in düğününden hatıra kalan ölümsüzleştirilmiş karelere bakarken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Arkadaşının aşkı bulmuş olmasına seviniyordu ve bundan sonra sonsuz mutluluğu bulacağına, Uygar'ın ona iyi geleceğine inancı tamdı.

Çünkü Uygar'ın, Sedef'e bakışlarında bunu yakalamıştı ve Sedef'le son konuşmalarında müjdeli haberi de almıştı. Sedef, her şeyin yoluna girdiğini, artık gerçek anlamda karı koca olduklarını ve Uygar'ın da kendisini sevdiğini vakit kaybetmeden Belçim'le paylaşmıştı.

Arkadaşının adına çok mutluydu Belçim. Ve Sedef'in mutluluğunun sonsuza kadar sürmesini istiyordu.

Gelecek kendisi için aynen geçmişi gibi karanlık, günler birbirinin aynı, tekdüze olarak ilerliyor olabilirdi ama arkadaşı için öyle değildi. En azından içlerinden biri sonsuza kadar mutluluğu yakalamıştı ve bunun için sevinçliydi. Gülücükler saçma konusunda kendisine cimri davranan hayat, Sedef'e cömert davrandığı için mutluydu.

Cihazın ekranını kaydırıp her fotoğrafla gülümsemesi biraz daha genişlerken telefonun ekranını dolduran son fotoğraftaki ayrıntıyla dudaklarındaki gülümseme soldu. Dudağının sol köşesini dişlerinin arasına kıstırıp sıkıntıyla dişlerken görüntüyü yakınlaştırıp sadece bir nokta üzerine odaklandı.

Yıllardır etrafına ördüğü etten duvarları, kendini güvende hissettiren çelikten zırhı tek bir bakışıyla, dokunuşuyla

yerle bir eden adama kilitlendi mavinin en güzel tonundaki gözbebekleri.

Kaçmıştı... İçine işleyen bir bakış yüzünden... Tenini dağlayan bir dokunuşun ateşine dayanamadan...

Geçmişin karanlık gölgesinde takılı kaldığı için kendine bir şans tanımayı çok görmüş, aydınlığa ulaşmayı reddetmiş ve vazgeçmişti.

Kendi kendine bir daha hiçbir adama güvenmeyeceğine söz verdiği günden beri tüm mutluluklardan feragat etmiş, her şeyi kendi içinde yaşamayı seçmişti.

"Bir defa..." diye mırıldandı kendi kendine. Ve bu kelimeleri sarf ederken kendi sesine bile yabancılaşmıştı.

Kaşları derince çatılırken, "Hayır," dedi bu defa kendine bir şeyleri kanıtlamaya çalışarak. İnkâr ederek... Tek çıkış yolunu inkâr etmekte bularak.

Yine aynı şeyleri yaşamaktan, bir erkeğe güvenip hayal kırıklığına uğramaktan korktuğu için haram kıldığı mutluluklara arkasını dönmüşken şimdi yersiz düşünceleriyle kendine işkence edemezdi.

Kendi kanından canından olan öz babası bile kendisine sahip çıkmamışken başka bir adama koşulsuz şartsız güvenemezdi.

Yalnız atladığı bir nokta vardı... Belçim, hayatın ona hazırladığı sürprizlerden habersiz kendi kendine telkinlerde bulunup sözler verirken kader diye bir şey olduğunu unutmuştu.

Yaşamı, hep onun çizdiği yolda ilerlemeyecek rotası mutlaka bir gün şaşacaktı.

O günlerin gelmesi belki çok yakın belki de çok uzaktı... Bilinmeyeni yaşayan Belçim'in korunaklı sandığı duvarları, inatçı bir adam tarafından günün birinde kesinlikle yıkılacaktı.

Vedalar

Elimdeki son parçayı da bavulumun içine koyup fermuarı çekerken hafif dertli bir iç geçirdim. Arsız yaşlar akmak için gözlerimi zorlarken onlara direndim. Yenilmedim. İşimi bitirince yatağın üzerine oturup güzel anılarımızla dolup taşan balayı süitimize baktım. İçimin en derinlerini sızlatan birikimler eyleme geçip gözlerime hücum ederken dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp yalnızca geçmesini bekledim.

Evim gibi benimsediğim bu odayı daha gitmeden özlemiştim. Her duvarında, her köşesinde anılar biriktirdiğim bu odadan ve adadan ayrılmak zor geliyordu.

Süitin kapısı açılınca bakışlarım o tarafa yöneldi. Çıkış işlemlerini halletmek için bir süredir dışarıda olan Uygar geri dönmüştü.

Bakışlarını benden ayırmadan sakin adımlarla odanın içine doğru yürürken dudakları buruk bir tebessümle kıvrılmıştı. Yanıma ulaşınca dizlerinin üzerine çöküp ellerimi sıcak avuçlarıyla kavrayarak güven aşılayan bir edayla sıktı.

ardından dudaklarına götürerek küçük bir öpücük kondurdu. Dudaklarını ellerimin üzerinden hiç çekmeyip iyice bastırarak sıcaklığının benliğimi talan etmesini sağladı. Sevecen ve şefkat yüklü ses tınısıyla, "Bitti mi?" diye sordu.

Bitmekten kasıt, toparlanma işi olmalıydı. Belli belirsiz başımı sallayıp onay verdim.

"Hazırsan gidelim o zaman," derken ellerimdeki dudaklarını çekip bana doğru uzandı ve bu defa o dudaklar yanağımdaki yerini aldı. Küçük küçük öpücüklerle bütün yaralarımı tamir etmeye çalışır gibi yüzümü arşınlandı. Bu arada nefesi sıklaşmıştı. Ve bu adamın öpücükleri kesinlikle şifalıydı. Beni nereden yakalayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Burnunu yanağıma sürtüp "Hadi," diyerek aniden doğruldu. Ayağa kalkar kalkmaz elini tutmam için bana uzattı ve ben de o güven verici avuçların sıcaklığını geri çevirmeyerek elini tuttum.

Bütün görevi kendisi üstlenerek ayağa kaldırmak için beni çekiştirirken, "Hadi koca bebek," dedi. Yüzündeki çapkın gülümsemeyle etki alanına girmemi sağlayarak benden buruk bir tebessüm çalmayı başardı.

Tamamen doğrulunca kollarını vücuduma dolayarak sımsıkı sardı. Bütün tasalarımdan beni çekip çıkarmak istediğinin, üzülmeme dayanamadığının farkındaydım.

O an bana hissettirmeye çalıştığı tüm duyguları kabul ederek başımı göğsüne yasladım. Kocamın benim için delice gümbürdeyen kalbinin o muhteşem sesini işitince beni yutup hâkimiyeti altına alan bütün sıkıntılardan uzaklaştım. O an sadece ikimiz vardık.

Saçlarımda dans eden dudakları, tutturduğu ritimde kaybolmamı sağlarken yavaş dokunuşlarla kulaklarıma ulaştı ve hareketsiz kaldı bir müddet. Ama bu bekleyiş uzun sürmedi.

Ateşin kaynağı olan o erkeksi dudakları, yavaşça sürünerek tamamıyla kulağımı bulduğunda akıl bulandırıcı bir tını yankılandı zihnimde ve o yankı anında kalbime ulaşarak seslere dönüştü. Uygar kulağım içine doğru üfleyerek, "Seni seviyorum," demişti.

Onu yanıtsız ve karşılıksız bırakmadım. "Ben de seni seviyorum," diyerek sol göğsünün üstüne dudaklarımı bastırınca derin bir iç geçirdi. Göğüs kasları ritmik bir uyumla dalgalanmıştı.

Önce birkaç saniye süren yalın bir sessizliği paylaşmamıza izin verdi. Hemen sonrasında bütünleşmiş bedenlerimizi birbirimizin avutucu sıcaklığından ayırıp tekrar ellerini ellerime kenetledi.

Eğilip yerde duran bavulların arasından benimkini alırken göz kırptı. "Ne olur ne olmaz seninkini ben taşıyayım. Diğerlerini görevli getirir," diyerek çıkışa doğru yürüdü.

Kapıdan çıkmadan önce son kez odamıza dönüp sessizce veda ederken içimin en kuytu köşelerini bile kaplayan hüznü dindirmeye Uygar'ın sevgisi bile kâfi gelmiyordu. Etkisi azalıyordu ama tamamıyla geçmiyordu. Bir yerlerde yumru gibi birikip kalıyordu.

Nasıl kalmasındı ki? Sevdiğimiz şeylerden vazgeçmek, tüm benliğimize nakış gibi kazınanlardan kopmak o kadar kolay mıydı?

Dilde kekremsi bir tat bırakan duygunun adıydı ayrılık...

Kalbini parçalara ayırıp birazını da kendine saklayan acımasız bir tantanaydı, vedalar...

Alışmak ve alışkanlıklarından kopamamak... Kopma noktasına gelince tarifsiz bir acıyı kalbinin en derinliklerinde barındırmak ama kırıklar canına daha çok batmasın diye suskun kalmak...

Zaman ayrılık, veda zamanıydı. En güzel rüyaların sonunda her zaman uyanılır, çikolata hep en güzel yerinde biter ya da her neyi seversen sev mutlaka o şeyin bir sonu gelirdi.

Çünkü hayat, nereye gideceği belli olmayan başlangıçlar ve tahmin edilemez sonlar üzerine kurulmuş çok geniş bir sahnede sergilenen bir oyundu. Ve biz bu oyunda görevini yerine getiren oyunculardan başkası değildik.

Kimimiz başrol, kimimiz figürandı. Yalnızca ve yalnızca değişmeyen tek bir şey vardı... Ne olursan ol, nasıl yaşarsan yaşa, ne yaparsan yap sonlar hayatın en büyük gerçeğiydi ve buna engel olmaya sizin gücünüz yetmezdi. Biz sadece bize biçilen rolleri oynamakla yükümlüydük. Gerisi ilahi bir dokunuş, sonsuz bir kudretten ibaretti.

Karanlığın bile bir sonu varken, her gün yerini istisnasız aydınlığa bırakırken sonu kabullenmemek kime ne fayda getirirdi ki zaten?

Kolay olduğunu kimse iddia edemezdi ama bunu bir sığınak bilip arkasına sığınmak da olmazdı. Kabullenmeliydim.

Adımlarımı uçağa doğru atarken içimde kopan fırtınaları kelimelere dökmedim. Sessiz çığlıklarımı kendime saklayarak beni ele geçirmeye çalışan hadsiz karanlığa karşı direnişe geçtim. Boğazımdan firar etmek için hazır ol da bekleyen hıçkırıkları içime gömdüm. Her zaman yaptığım gibi...

Arkamı dönüp geriye hiç bakmamak kolay olandı ama bu vedanın kolay olmasını istemiyordum. Kolay bir ayrılık yerine gözlerimi son bir kez daha Phuket'in cennetine esir bırakmayı seçtim.

Çünkü bu ayrılık zor ama doygun bir ayrılık olmalıydı. Sonucunda keşkeleri barındırmamalı, içime işleye işleye, canım acıya acıya veda etmeliydim hayallerimin gerçeğe dönüştüğü bu eşsiz cennete.

Phuket'e veda zamanıydı. Tam anlamıyla kendimi ve hayallerimi bulduğum, aşkımızın yuvası haline gelen Phuket'e veda vakti gelip çatmıştı işte.

Ayaklarım geri geri gidiyor, kalbimin bir kısmım burada bırakıyordum. Sükûtum deli bir çağlayan gibi gözlerime hücum ediyordu ve direnişime ağır darbeler indirmeye çalışıyordu. Buraya tam anlamıyla veda etmek mümkün müydü? Değildi, elbette. Ama yaşanmalıydı!

Bu yarım ve isteksiz bir vedaydı. Ve vedalar hep vardı. Hayatın bir gerçeğiydi. Bunu kabullenirsem belki benim için her şey daha kolay olurdu ama hayır! Vedaları sevmiyordum! Kabul edemiyordum...

Karşı koyamayacağım bir zorunluluğa karşı umut beslemenin bir lüzumu yoktu. İçimi hüzün bulutları sarıp sarmalasa da bizim Phuket'ten ayrı bir dünyada idame ettirmek zorunda olduğumuz bir hayatımız vardı.

Ömrümüzün sonuna kadar burada kalmak kulağa hoş gelse renkli düşleri etrafımda pervane etse de bu mümkün değildi. Gitmeliydik...

Fakat bir gün belki, yeniden buraya gelirdik ve kaldığımız yerden büyüsüne kapılmaya devam ederdik.

Gelecek günlerin, ayların, yılların bize ne getireceğini bilemez ve tahmin edemezdik, öyle değil mi?

Aşk Yuvası

Kazananın aşk olduğu ve sonsuz mutluluğun zirveye oturduğu dolu dolu geçen bir haftalık tatilin sonuna gelmişlerdi ve Sedef, ister istemez balayı tatilinin bu kadar kısa sürmesine üzülmeden edememişti. Kendisine büyülü bir dünyanın kapılarını açan Phuket Adası'na veda etmekte güçlük çekmişti.

Fakat Uygar'ın işlerinin yoğun olduğunu bildiği için sesini çıkaramıyordu. Zaten kocası o yoğunluk arasında bu tatili ayarlayarak büyük bir jest yapmıştı. Onu daha fazla zor durumda bırakamazdı. Yine de şartlar uygun olsaydı adada bir müddet daha kalmak isterdi.

Phuket'e ayak bastığı gün burada yaşayacaklarından habersizdi. Hatta ilk an Uygar'la baş başa geçirecekleri bir hafta gözünü çok görünmüş, ister istemez korkmuştu. Ama son yaşananlarla birlikte bütün korkuları boşa çıkmıştı.

Kocasıyla birçok ilki burada tatmıştı. En mutlu ve en özel anlarını Phuket'te yaşamıştı mesela... Uygar'ın kendisine olan aşkını burada öğrenmişti. Evlilikleri burada *anlaşmalı* kategorisinden kurtulup *gerçek* boyuta geçiş yapmıştı.

Doğal olarak Phuket'le arasında kurulan bağ, onun için özeldi ve hep öyle kalacaktı. Vedasının da buruk ve zor bir veda olması normaldi. Her güzel şeyin bir sonunun olması gerektiğini biliyordu fakat elinde olsa adada biraz daha zaman geçirmek, kendini bu vedaya yavaştan hazırlamak isterdi. Çünkü burada geçirdiği günleri hiç bitmeyecek, sonu hiç gelmeyecek gibi yaşamıştı. Ama bitmişti.

Teselli bulduğu tek şeyse, bir hafta süren bu güzel düşten uyandığında kendisini kopkoyu bir yalnızlığın karşılamamış olmasıydı. Rüyası kâbusa dönüşmemişti. Hayattaki en büyük kazanımı hâlâ yanındaydı. Anlaşmalı zannettiği evliliği yüzünden umutlarını rafa kaldırmış olarak geldiği rüya adasından, âşık olduğu adamla el ele ayrılıyordu. Daha ne isteyebilirdi ki? Pembe düşünden uyanmış olması nankörlük etme hakkını ona vermezdi!

Onlar için Phuket macerası şimdilik bitmişti fakat asıl hayat bundan sonra başlıyordu. Ve kendisini zor günlerin beklediği kaçınılmaz bir gerçekti.

Uçak havalanırken son bir kez daha baktı aşklarının yeşerdiği topraklara ve dertli bir iç geçirdi. Vedalar kendisini hep huzursuz etmişti. Bir türlü sevememişti.

Sedef'in sessizliğinin farkında olan ve üzüntüsünün ana kaynağını çok iyi bilen Uygar, karısının dolu gözlerle Phuket'e veda ettiği sıralarda onu izliyordu. İç geçirişini de duymuştu tabii. Akmak için mevziilerinde siper alan gözyaşlarını görmemesiyse imkânsızdı. Zaten gözlerini Sedef'ten alamıyor, karısı sanki her an kaybolacak bir peri kızıymış gibi her halini dikkatle izliyordu. Nasıl göremezdi ki?

Bu kadın kendisine ne tür bir sihir yapmıştı bilemiyordu ama oldukça tesirli bir şey olduğu kesindi. Çünkü onsuz nefes alamadığını hissediyor, gözlerine Sedef'in görüş alanında olmadığı bir dünyayı görme hakkı tanımıyordu. İsraf sayıyordu.

Hele ki Sedef'in üzülmesine hiç katlanamıyordu. Sanki kalbini dış mihraklar ele geçirmiş işkence yapıyorlar gibi hissediyordu. Ne olursa olsun küçük karısı üzülmemeliydi!

Sedef'in üzülmesine dayanamasa da adadan ayrılıncaya kadar onu kendi haline bırakmayı daha uygun gördü. Ona sarılarak varlığını hissetti, hep yanında olduğunu dokunuşlarıyla hissettirdi ve tek kelime etmeden bekledi. Uçakla önce Bangkok'a oradan da aktarmalı olarak İstanbul'a uçacaklardı. Bangkok'a varıncaya kadar sessiz kalmayı tercih etti.

Aktarma gerçekleşip İstanbul'a doğru yol almaya başladıklarında Sedef'in sessizliğine daha fazla dayanamadı. O üzüldüğü için yüreği sıkışıyor, boğuluyordu. Hüznünü hafifletebilmek için karısına doğru iyice yaklaşıp Sedef'in yumuşacık ellerini, kendi iri avuçlarının arasına aldı ve sevgiyle sıktı. Üzüntüsünü yok edebilmek adına şefkatle, "Üzülme! Yine geliriz," diye mırıldandı.

Ona göre Sedef hiç üzülmemeli ve ağlamamalıydı. Karısını üzen, ağlatan her ne olursa olsun onu yok edebilirdi! Buna kendisi de dâhildi. O, üzülünce yüreği dağlanıyordu. Ağlayınca dünyanın bir anlamı kalmıyordu. Karısının güzel yüzünden tatlı gülücükleri hiçbir zaman eksik olmamalıydı! Sedef hep gülmeliydi! Hep... Her zaman!

Kocasının şefkat yüklü ses tınısıyla ve söylediği sözlerle içini aniden kaplayan huzurlu sıcaklığa teslim eden Sedef, başını Uygar'a doğru çevirerek, "Sahiden yine gelir miyiz?" diye sordu. Ses tonu umut doluydu ve güzel gözleri küçük bir çocuğun merakla büyüyen gözleri gibi masumca açılmıştı.

Karısının melekleri kıskandıracak saflığı karşısında hafifçe tebessüm etmekten kendini alamayan genç adam, bu eşsiz kadını kendisi gibi bir serseriye hediye ettiği için Allah'a ne kadar şükretse az olacağını biliyordu.

Zaman zaman inatçılığı, dik kafalılığı ve bir türlü ayar tutturamayan o upuzun diliyle canına okusa da anlaşması ve anlaşılması güç bir kişilik değildi Sedef. Küçük şeylerle mutlu olmayı ve mutlu etmeyi bilen, her adamın sahip olmak isteyeceği türden bir kadındı.

"Geliriz tabii..." diye yanıt verirken boşta kalan kolunu Sedef'in omzuna doğru atıp onu kendine doğru çekiştirdi. İçine sokmak ister gibi kendi vücuduyla yapışık duruma getirdi. Aslında elinden gelse bunu gerçekten yapar, Sedef'i sadece kendine saklar ve ona daha yakın, en yakın olabilmek için onu içine bile sokardı.

Fakat bu mümkün olmadığı için şimdilik mümkün olduğu kadarıyla yetinmeliydi. "Hem sadece burası da değil! Daha gideceğimiz göreceğimiz çok yer var. Artık senden bir dakika bile ayrı kalmak istemiyorum," diye devam etti. Çapkınca göz kırparak Sedef'in dikkatini çekip hüznünü dağıtmaya çalıştı. "Yani bundan sonra ben nereye sen oraya!"

Dikkat çekme konusunda tecrübesini konuşturup başarılı da oldu. "Hımm... Yapışık ikizler gibi mi gezeceğiz yani?" diye soran Sedef, Uygar'ın etki alanına girince üzüntüsünü çok çabuk unuttu. Ruh hali hızlı bir değişim göstermişti ve şimdi gözlerinde şeytani pırıltılar oynaşıyordu. Uygar'ın, kendisine bahşettiği çarpık gülümsemeye aynen karşılık verdi. Artık plancı kişiliği devreye girmişti. "Yoksa beni işe geri almak mı istiyorsunuz ex patronum?"

Sedef'in gözlerini göremese de ses tonundan karısının niyetini anlayan Uygar, onun oyununu bozmadı. Karısı, oyun oynamak istiyorsa kendisinin de oyunculuğunu konuşturmasının tam sırasıydı.

"Hımm... Aslında fena fikir değilmiş," dedi. Fakat sözlerini noktalar noktalamaz hızlı bir değişim sergiledi. Kaşlarını derince çatarak "Tabii çalışanlarımın akıl ve kalp sağlığı

düşünülmediği sürece..." diye devam etti. Sedef'i kendi kurgusundan ve kendi kurduğu cümleden bile kıskandığı için ses tonu sertleşmişti.

Sedef ise kocasının bu tutumuyla keyiflenerek hafifçe kıkırdadı. Demek kocası da oyununa eşlik etmek istiyordu. Ee o zaman oynamak farz olmuştu. Tabii diskalifiye olma ihtimalini bile düşünmeyerek kurallara uymayacak, kocasını çıldırtma konusunda geri durmayacaktı.

"Yaa... Öyle düşünüyorsunuz demek... Çok yazık! Oysaki ben çalışanları çoktan devre dışı bırakmış gözümü en tepedekine yani büyük patrona dikmiştim. Tühh..."

"Umarım büyük patronun hâlâ babam olduğunun farkındasındır!" diye sahte bir homurdanmayla karşılık veren Uygar, bıyık altından gizlice gülümsedi.

Sedef'se gözlerini sahte bir bezginlikle devirip burnunu kırıştırarak, "Benim için çok yaşlı..." diyerek yanıt verdi.

Uygar, karısının yanıtıyla kendini daha fazla tutamayarak gırtlaktan gür bir kahkaha patlattı.

Fakat Sedef'in oldukça tahrik edici bir tonda, "Yavru patron nasıl? Çok yakışıklı ve seksi bir parçaymış... Öyle diyorlar..." diye konuşmaya devam etmesiyle kahkahası boğazında takılı kaldı. Vücudunda harekete geçen tehlikeli bir akımla gözleri arzudan karardı. İnsanı yoldan çıkarma ve günaha davet etme konusunda artık uzmanlaşan karısı, tam bir dişi şeytandı!

Yutkunarak, "Zor bir adam olduğunu söylüyorlar," diye yanıt vermeye çalışırken sesi güçlükle çıktı. Sanki başına yastık bastırıyorlarmış gibi boğuktu. Konuşabildiğine şükretti. Çünkü karısı öyle bir şeytandı ki... Kendisini, cehennemine davet ediyordu ve Uygar, o cehennemde cayır cayır yanmaya gönüllüydü.

Dudağını dişlerinin arasına alıp tahrik edici bir sakınlik-

le ısıran Sedef, "Zoru severim!" diyerek acımasızca Uygar'ı kışkırtmaya devam etti. Kocasının dudaklarına kayan yakıcı bakışlarıyla boğazı günlerdir susuz kalmış gibi kurudu ama geri durmadı. Buram buram tehlike kokan oyununu sürdürdü.

"Hem çok hoş fikirlerim var ve patron yavrusu da baştan çıkmaya müsait biriyse bu iş oldu demektir."

Sedef'in son sözleriyle merakı kamçılanan Uygar, kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi fikirlermiş bunlar?" diye sorarken ciddi bir havası vardı. Bakışları ise karısının aşka davet eden dolgun ve öpülesi dudaklarına kilitlenmişti. Ve o seksi dudakların arasından dökülecek yanıtı merakla bekliyordu.

"Çalışma masası, toplantı salonu, asansör, kol... "

Sedef'in, *Patron ve Çalışan Fantezileri* içerikli kışkırtmalarıyla gözleri şaşkınlıktan irileşen karısının cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Dudaklarını Sedef'inkilerin üzerine kapatıp hırsla öpmeye başladı.

Karısının dudaklarına arsızca hükmeden sert dudaklarının arasından, "Kapa çeneni! Yoksa daha fazla dayanamayacağım!" diye homurdanmasıysa ne durumda olduğunu özetler nitelikteydi.

Sedef, Uygar'ın arzu yüklü uyarısıyla amacına ulaştığını anlamış, dudaklarının memnuniyetle kıvrılmasına, içinden kopup gelen keyifli mırıltılara engel olamamıştı. Bu adamın tamamen kendisine ait olduğunu bilse bile onu türlü oyunlarla baştan çıkarmak hoşuna gidiyordu. Kadınsı bir zevkle bu küçük oyunlardan haz alıyordu.

İstekli dudakların birbiri üzerindeki özgürce devam eden ateşli dansı, parmakların dolgun kıvrımları arşınlayan zevkli keşfi, Uygar'ın aniden kendini geri çekmesiyle son buldu.

Öpüşmelerini sonlandıran hamleyi yapıp kendini zor-

lukla geri çekmeyi başardığında Sedef'in dağılmış yüz ifadesi ve hülyalı gözleriyle karşılaşan genç adam, o yoldan çıkarıcı manzara karşısında sakin kalabilmek için kendince en mantıklı olanı yapmaktan başka çaresi yoktu.

Karısının başını kendine doğru çekip göğsüne yaslarken, "Uyu," diye emretti. Çünkü daha fazla bu işkenceye dayanamayacaktı. Sedef'e bu kadar yakınken ona tam anlamıyla dokunamamak canını sıkmıştı.

Sedef'in "Yaa... Benim hiç uykum yok," diye sevimlice mızmızlanmasına karşı bile müsamaha göstermedi. Karşı koymasına izin vermeden "Uyu Sedef! Akıl sağlığım için lütfen uyu!" diye diretti.

Son sözleriyle Sedef'e küçükte olsa bir direnme payı bırakmadı. Doğal olarak Sedef, itaat etmek zorunda kalan taraftı. Hafifçe başını sallayıp gönülsüzce "Peki," diye onayladı kocasını.

İtaat ederek gözlerini kapattığı an sormayı unuttuğu münasebetsiz bir soru aklına gelince hiç sırası olmadığını bildiği halde göz kapaklarını hızla araladı. Kelimelerin ağzından firar etmesine engel olmadı. *Dilini tutamamak* kesinlikle en büyük hastalığıydı ama umursamadı.

"Uyuyacağım ama uyumadan önce cevaplaman gereken çok önemli bir soru var," dedi. Uygar'ın uyarı dolu bakışlarına rağmen pes etmedi. Başlamışken tamamlamalıydı. Sonraya bırakırsa yine unutacaktı. "Zor bir soru değil! Fazla vaktini almayacağım!" diyerek şirince gülümsedi. Bütün kozlarını kullanarak kocasının öfkelenmesini engellemeye çalıştı. Resmen Uygar üzerindeki bitmek tükenmek bilmeyen kredisini kullanıyordu.

Ve başarılı da oluyordu. Sedef, kendisine öyle bakarken Uygar ona nasıl karşı koyabilirdi ki? Onu reddedecek gücü bünyesinde bulamadı. Kendisini zorlayarak, "Peki, ama kısa

kes," derken otoritesinden ödün vermemeye çalışıyordu ama söz konusu Sedef olunca otoriteyi korumak yalnızca düşüncelerle sınırlı kalıyordu.

Kocasından izni kopartınca daha fazla onun sabrını sınamak istemedi. Aceleyle, "İstanbul'a dönünce biz nerede kalacağız?" diyerek sorusunu sordu ve alacağı yanıtı beklemeye koyuldu.

Fakat küçük bir sorun vardı. Uygar, Sedef'in sorusunu anlamamıştı. Karısının yörüngesinde kalan aklını tam anlamıyla toparlayabildiği söylenemezdi. "Nasıl yani?"

Gözlerini devirdi. Sorduğu soru gayet basitti. Anlaşılmayacak kadar karmaşık değildi! Üstelik Türkçe konuşuyordu. Sanki Uzay Bilimleri hakkında bir soru sormuş gibi kendisine manasız bakışlar atan kocasına burun kıvırarak, "Yani biz şimdi evlendik ya... Annelerde mi kalacağız benim evimde mi, diye soruyorum. Anla işte," diye hayıflandı.

Sedef'in karın ağrısı şimdi anlaşılmıştı. Eh! Onu biraz kıvrandırmaktan hiç kimseye bir zarar gelmezdi. "Sen neresi olsun istiyorsun?"

"Soru mu bu? Tabii ki de benim evimde kalmak isterim," diye cırlayan Sedef, bu kadar pervasız olabildiği için Uygar'a sinirlenirken kocasını pataklamak istedi. "Hem annenle kendimi aynı ortamda düşünemiyorum bile! Korku filmi gibi..." dedi. Aklına yeni bir düşünce hücum edince şüpheyle gözlerini kısıp "Sen düşünebiliyor musun yoksa?" diye sordu.

Sedef'in sözlerine ve araştıran gözlerine karşılık vermek yerine karısının damarına basmayı tercih ederek korkulu rüyasına açık kapı bıraktı. "Neden olmasın," dedi. "Senin evindeki yatak çok küçük, ikimiz zor sığıyoruz," diye devam ederken kesinlikle kaşınıyordu!

İşittiği sözlerle ağzı şaşkınlıktan açık kalıp gözleri dehşetle irilen Sedef, "Sen nereden biliyorsun? Biz hiç beraber yatmadık ki!" diye itiraz ederken inlememek için kendini zor tutuyordu. Böyle bir şey olamazdı değil mi? Uygar, yine her zamanki sevimsiz şakalarından birini yapıyor olmalıydı. Yoksa... Ah! Aklına üşüşen görüntülerin ve edepsiz düşüncelerin şimdi hiç sırası değildi!

"Sen öyle san!" deyip çapkınca sırıtan Uygar, Sedef'in dehşetli ifadesine kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Sana inanamıyorum! Bunu yapmış olamazsın değil mi?"

Karısının sonlara doğru kısılan ses tonuyla sorduğu ve ümitle yalanlaması için kendisine kedi yavrusu gibi bakışlar gönderdiği soruyla bu kadar işkencenin yeterli olduğuna kanaat getirdi.

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden, "Neyi yapmış olamam Sedef?" diye sordu. Ardından da "Yaptım ama keyfimden değil! Sen hastaydın ve başında beklemem gerekiyordu! Senin yatak odanda bir koltuk bulunmadığına göre ne yapacaktım? Ayakta mı bekleyecektim? Ayrıca ırzına da geçmedim merak etme! Hem geçseydim bunu hatırlardım ki biz bütün ilkleri Phuket'te yaşadık! Bunu sen de biliyorsun!" diyerek açıklama getirince Sedef kulaklarına kadar kızardı.

Aklı başında, zihni yeterince açıkken yapılan bu tür konuşmalardan hâlâ biraz utanıyordu. Alçak adam! Böyle konuşup kendisini utandırmaktan zevk mi alıyordu?

Kocası gerçekten de edepsizin en önde gideniydi! Tabii bu arada kendisinin de Uygar'ı takip ettiğini ve edepsizlikte ikinci sırada olduğunu unutmuş hemen savunmaya geçmişti. "Sen... Sen ne kadar edepsiz bir adamsın ya! Hem

ayrıca konumuz da bu değildi! Ortada ciddi bir sorunumuz var ve sen bu sorunu hafife alıp utanmazca yatak odası muhabbetine döndürebiliyorsun ya pes doğrusu!"

"Bizim çözülemeyecek öyle büyük problemlerimiz yok Sedef!" diye karşı çıkarak karısını susturdu. Sedef'in kendisine gönderdiği ölümcül bakışları umursamadı ve onu hızla çekip tekrar göğsüne yatırdı. İtiraz etmesine fırsat tanımadan, "Şimdi uyu! Bu konuyu daha sonra konuşuruz!" diye emrederek konuşmaya son noktayı koydu.

Kocası tarafından verilmiş ve tartışmaya açık hiçbir yanı olmayan bu emre itaat etmekten başka çaresi yoktu. Uygar tarafından sıcak bir göğse hapsedilen başı, yerini benimserken, burnundan ciğerlerine kadar dolan ve gevşemesini sağlayan Uygar'ın odunsu kokusu eşliğinde direnci kırıldı.

Göz kapakları yavaşça kapanıp ruhunu huzurlu bir karanlığa teslim etmeden önce hatırladığı tek şey kocasının sıcak nefesleriydi. Hissettiği tek şeyse Uygar'ın düzenli bir ritim tutturan kalbiydi. Kendisine ait olan ve kendisi için mükemmel bir uyumla atan kalbin ritimleri...

Sedef'i bedenine daha fazla yakınlaştırıp kollarıyla onu sımsıkı sarmaladı. Bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Karısının düzenli nefesleri kulağına mükemmel bir tınıyla çalınırken onun nefes alış verişleri ninni yerine geçiyordu. Sedef'i aşkla izlemenin keyfiyle onun kuytuluğunda huzuru yakaladı. Gözkapakları direnç gösteremeyerek kapandı. Bedeni uzun ve rahat bir uykunun kollarına çekildi.

Yorgunluğun ve birbirlerinde yakaladıkları huzurun etkisiyle uzun süre de uyanmamışlardı. Ara ara uyanıp birbirlerini yoklama ve derin uykularda geçen sorunsuz bir yolculukla balayı tatillerini tamamlayarak gerçek dünyaya dönüş yapmışlardı.

Uçakları iniş için alçaldığı sırada hostes tarafından uyan-

dırılan Uygar gözlerini hızla aralayarak uykunun yumuşak pençesinden kurtulunca bakışları karısına kaydı ve onun hâlâ bebek gibi uyuduğunu görünce şefkatle gülümsedi. Koltuklarını dikleştirip Sedef'i iyice çekip sıcaklığına hapsederken Sedef uyanır gibi oldu ama tekrar gözlerini kapadı.

Uçağın motorları durup hareket hali sonlanınca Sedef'e doğru hafifçe eğilip dudaklarını karısının alnına bastırdı ve yumuşak bir tonda yavaşça, "Sedef," diye seslendi. "Uyan hadi... Geldik."

Kocasının melodik sesiyle ve alnında hissettiği sıcaklıkla, uyku mahmuru gözlerini hafifçe aralayan genç kadın yeni uyandığı için çatlayan sesiyle, "Geldik mi?" diye sorarken ne de tatlı görünüyordu.

"Geldik güzelim."

"Of ya birazcık daha uyusaydım da sonra gelseydik."

Karısı, çocuk gibi söylenirken onun sevimli halleri yüzünü gülümsetti. Sedef'i tanıdığından beri ne de çok gülümsüyordu. Evet, zaman zaman karısının bitmek tükenmek bilmeyen inadı yüzünden sinir harpleri yaşıyordu ama çoğunlukla gülümsüyordu. Hem de hayatı boyunca sahip olduğu en gerçekçi gülümsemeleriyle... Yalansız, dolansız ve samimice...

Sedef'i kolundan tutup yavaşça kaldırmak için hamle yaparken, "Hadi uyumaya arabada devam edersin uykucu karım benim," dedi, gülümsemeye devam ederek.

Ve bu aralar itaat konusunda çok fazla yol kat eden Sedef, aynen öyle yaptı. Havaalanından çıkıp arabaya ulaşana kadar uykusuzluğa zor dayandı. Arabaya ulaşıp bedenini yolcu koltuğuna bırakır bırakmaz gözleri uykuya yenik düştü. Yoğun geçen günlerden, genelde uykusuz geçen gecelerden sonra haliyle vücudu yorgun düşmüştü.

Uygar, bavulları bagaja yerleştirip arabaya bindiğinde Sedef'in kaldığı yerden uykusuna devam ettiğini gördü. Arabayı çalıştırmadan önce Sedef'e kısa bir bakış atıp şefkatle gülümsedi. Karısı şu haliyle resmen uyurgezer gibiydi. Belki eve gidince uyanırdı ve maceraya kaldıkları yerden devam ederlerdi. Çünkü Uygar'a uçaktaki uyku yetmişti. Şu an kendisini fazlasıyla zinde hissediyordu. Dinlenmiş ve tazelenmişti. Karısının güç toplaması için bunun iyi bir fikir olduğu kanısına vararak onun uyumaya devam etmesine izin verdi.

Geceleri, gündüzlere nazaran biraz daha sakin olan İstanbul trafiğini bir saatte kat edip eve ulaştıklarında Sedef hâlâ uyuyordu. Uygar, bu sevimli duruma sırıtmaktan kendini alamazken yolda kurduğu bütün hayallerini rafa kaldırdı. Hayalleri şimdilik bekleyebilirdi. Çünkü Sedef'in dinlenmeye ihtiyacı vardı. Onun iyi olması, kendi isteklerinin daha önündeydi ve elbette daha önemliydi.

Uykucu karısını uyandırmaya kıyamadığı için onu eve kadar taşımaya karar verdi. Sedef'in uykuya yenik düştüğü pozisyon oldukça rahatsız ediciydi ve boynu tutulabilirdi. İlk önce Sedef'i içeri taşıyıp yatağına yatırmaya karar verdi. Sonra tekrar gelip bavullarını alabilirdi.

Planını işlevsel hale getirebilmek için gürültü yapmamaya özen göstererek arabadan yavaşça indi. Hızlı adımlarla Sedef'in tarafına doğru dolaşırken aklına gelen fikirle eli cebine gitti. Biraz sonra Sedef, kucağında olacaktı ve onu rahatsız etmeyi göze alamadı. Pantolonunun cebinden evin anahtarını çıkarıp avucuna aldı.

BMW'nin kapısını usta bir hırsız gibi sessizce açıp tek kolunu genç kadının bacaklarının altından geçirdi. Diğeriyle boynunu destekleyerek hiç zorlanmadan küçük karısını kucağına aldı. Zaten zorlanması mucize olurdu. Çünkü

karısı, tüy kadar hafifti. Ve biraz kilo alsa fena olmazdı. En azından ele avuca gelecek kadar...

Kucağındaki karısını sarsmamaya özen göstererek yavaş adımlarla yürümeye başladığında kalan ömrü boyunca Sedef'le yaşlanmak istediği evin sıcaklığı gözlerini doldurdu. Aşk yuvalarına doğru ilerlemeye devam ederken hafifçe tebessüm etti. Bu ev, Sedef'e diğer sürpriziydi. Düğün hazırlıklarının son sürat devam ettiği sıralarda, karısını sürprizlere boğmak istemişti. Sedef'in, düşünmediğini zannettiği bu ayrıntıyı da tabii ki de düşünmüştü.

Evlendikleri zaman yaşayacakları evi ararken elit bir sitede bulunan bu dubleks villayı görür görmez *işte bu*, demiş ve orayı pazarlık bile yapma gereği duymadan Sedef için satın almıştı. İçini de işinin ehli bir mimara teslim etmiş, karısının zevkini dikkate alarak döşetmeye çalışmıştı.

Ne evin fiyatı ne de yaptığı diğer masraflar kendisi için bir önem teşkil ediyordu. Önemli olan karısının evlerini beğenmesi, rahat etmesi ve bu evde Sedef'le geçireceği aşk dolu günler, tüketeceği bir ömürdü. Bunlar parayla ölçülemez değerlerdi.

Evlerine ulaşmak için geniş ve yemyeşil bahçeden geçerken gelecekle ilgili sevimli hayaller aklına üşüştü. İlerde doğacak olan çocuklarının minicik ayaklarıyla bu bahçede bir o tarafa bir bu tarafa neşeyle koşuşturmalarını izlemek ne de güzel olurdu. Bir oğlu olursa onunla çimlerin üzerinde futbol oynarlardı. Sedef de fazla koşup terledikleri için onlara kızardı.

Kızı ise annesinin topuklu ayakkabılarını, elbiselerini, takılarını, tokalarını, çantalarını, makyaj malzemelerini aşırırdı. Belki Sedef bir daha eşyalarına dokunmaması için kızını sahte bir kızgınlıkla uyarır, kendi yaşına uygun oyunlar oynamaya yönlendirirdi.

Böylece küçük kızı arkadaşlarıyla çardakta evcilik oynardı. Oyunda da rol model olarak gördüğü annesinin küçük taklidi olur, *anne* rolünü üstlenirdi. Sedef'in çok iyi bir anne olacağına emindi çünkü.

Sonra Sedef, yeni pişirdiği sıcacık çikolatalı keki ve kendi elleriyle hazırladığı buz gibi limonatayı şu verandadaki yemek masasında servis ederdi ve onları afiyetle mideye indirirlerdi.

Neşeli gülüşmeleriyle büsbütün bir aile olurlardı. Daha bir sürü güzel şeyi düşledi, genç adam ve içten içe bunların hepsinin gerçek olması için dua etti.

Hayali bile bu denli eşsiz duygularla mest olmasını sağlıyorsa gerçeği nasıl hissettirecekti kim bilir? Böyle mutluluklara nasıl değer biçilirdi ki!

Villanın giriş kapısına gelince duvardan destek alarak Sedef'i sarsmamak için ekstra bir çaba harcadı. Anahtarı kilide yerleştirip yavaşça çevirdi. Tek eliyle hafifçe ittiği kapıyı ardına kadar açarken aynı zamanda da pozisyonunu düzeltti. Sedef'i kucağına iyice çekip eşikten içeri adımını attığında heyecanı zirve yapmıştı.

Sedef'i uyandırmamak konusunda üstün bir çaba harcamıştı ama evin içine attığı ilk adımda varlığını algılayan sensörlerin, girişin ışığını otomatik olarak devreye sokacağını hesaba katmamıştı. Ve bu sebeple gösterdiği gayret de heba olmuştu.

Beraber geçirdiği bütün gecelerde tecrübe ettiği kadarıyla Sedef, karanlık ortamlarda uyuyabiliyordu. Loş dahi olsa ışık karısının uykusunu kaçırıyordu. Nasıl olduğuna hâlâ bir anlam veremiyor olsa da karısı, gürültüye bağışıklığı olan ama ışığı hissettiği zaman anında uyanan bir tipti. Ve onu uyandırmadan yatak odasına ulaşmayı başaramamıştı.

Genç kadın, kendisini karanlıktan çekip çıkaran, aniden

yüzüne vurup gözlerini alan avizenin ışıklarıyla göz kapaklarını yavaşça aralarken kirpiklerini kırpıştırarak yoğun ışığa alışmaya çalıştı. Bu sırada zihni de hızla aydınlanmaya başlamıştı. Sedef bunları yaparken Uygar onu, ilk defa gördüğü bir varlıkmış gibi meraklı gözlerle izliyordu.

Saniyeler sonra gözleri birbiriyle kesişince dipsiz kuyulara düşmüş gibi bir süre derin bir bakışma senfonisinin içine düşmek kaçınılmazdı. Hep böyle mi olacaktı, ikisi de bilmiyordu ama gözlerini ilk çeken olmamanın amansız savaşını vermekten yorulmuyorlardı.

Bakışlarını çekmeden, Uygar'm gece gibi kapkara gözlerinin büyüsünden kendini kurtarmak için tek bir hamle yapma gereği duymadan, "Neredeyiz biz?" diye sorup sessizliği dağıtan Sedef oldu ama hâlâ aralarındaki çekim bozulmamış, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu.

Uygar'ın yanıtı gecikmedi. Sımsıcak bir gülücüğü konuk ettiği erkeksi dudaklarını aralayarak, "Evimizdeyiz," dedi. *Evimiz* derken tıpkı gülümsemesi gibi ses tonu da sıcak ve sevecendi.

Ah, bir de Sedef, Uygar'm sözlerini ilk anda idrak edebilseydi. "Evimiz mi?"

"Evet... Evimiz... Bizim yani... Sadece ikimizin..."

Birkaç saniye kadar kocasına boş bakışlarla baktı. Ardından idrak ettiği gerçekle gözbebekleri irileşirken dudakları şaşkınca aralanmıştı. Ve bundan sonrası çok ani oldu. Sedef'in tiz bir çığlık atıp Uygar'm kucağından ne zaman atladığı ve kollarını kocasının boynuna hangi ara doladığı muammaydı. Her şey ışık hızında gerçekleşmişti ve Uygar, Sedef'in hareketlerini takip etme konusunda geri kalmıştı.

Karısının ani atağıyla dikkati dağılan genç adam, nihayet toparlanmayı başarabildiğinde gırtlaktan şen bir kahkaha patlatıp "Eğer boynumu sıkarak beni nefessiz bırakmaya çalışıyorsan bu konuda çok geç kaldın sevgilim," dedi.

Sedef'in kendini hafifçe geri çekip kaşlarını hoşnutsuz bir ifadeyle çatarak boş bakışlar göndermesi üzerine ise sözlerine devam etti. Sözlerini, karısının kulağına cennetten çalınmış bir melodi gibi ahenkle fısıldarken hedefini tam on ikiden vurmayı amaçladığı belliydi. "Çünkü senin varlığın benim nefesimi kesmeye yetiyor. Nefes kesicinin, sözlük karşılığı kesinlikle sensin Sedef Asiltürk... Ve sen, sadece benim olduğun için ben, şanslı herifin tekiyim."

Duyduğu aşk kokulu sözlerle kalbinin ritmi değişirken, gözleri şaşkınlıkla irileşti. Uygar, kendisini *nefes kesici* olarak nitelendiriyordu ama asıl nefes kesen o ve onun sözleriydi. Bu adam bu sözleri nereden buluyordu? Kalbini tekrar tekrar fethetmeyi nasıl başarıyordu? Dahası sözlerinin Sedef üzerinde yaratacağı etkiyi çok iyi biliyor ve bunu kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Resmen karısının zaaflarının üzerine oynuyordu. Kalbine sızabileceği bir açık yakaladı mı zayıf noktasından saldırıyordu! Aşağılık adam! Yaptığı şeyden hiç utanmıyor, aksine keyif alıyor ve gurur duyuyordu. Kocası iflah olmaz bir oyuncuydu! Uslanmaz bir çapkın...

Kaşlarını bir an için memnuniyetsizce çattı. Ama bu çok kısa sürdü. Uygar, bu çapkın hareketlerini ve sözlerini sadece kendisinin üzerinde kullandığı sürece elbette ki hiçbir sorun yoktu. Başka türlüsünü de düşünemiyordu zaten! Kocası, kendisine böyle aşkını dile getiren bakışlarla bakarken düşünmesi mümkün olmuyordu.

Maruz kaldığı tutkusu yoğun bakışlarm ateşinde eriyip kıvama gelirken kendini ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kocasının yörüngesine girdiği zaman bu pek mümkün olmuyordu ama denedi. Zorlukla toparlanmayı başarınca hafifçe dudaklarını kıvırdı. Adiydi, ukalaydı, fırsatçıydı falan ama bu taş kafalı adamı seviyordu!

Ve Tıpkı Uygar'ın yaptığı gibi içinden geçenleri özgürce kelimelere dökmek istiyordu. Belki onun kadar şairane konuşamazdı ama zaten sevgisini dile getirmek için süslü sözlere gerek var mıydı?

Dudaklarını şımarıkça yuvarlayıp kocasının bütün ilgisini o tarafa doğru çekerken onu zor durumda bırakmaktan sakınmadı. Gözlerini abartılı bir ifadeyle devirdi. "Bence de şanslısın..." dediğinde ukalalığı bakışlarından okunuyordu.

Bu kendini beğenmiş ve tahrik boyutu yüksek olan cümleyi kurduğu esnada kullandığı ses tonuysa en az cümlesi kadar tahrik ediciydi ve inadına yapar gibi adeta bütün harfleri tek tek Uygar'ın arzuyla aralanmış dudaklarına doğru üflemişti.

Dudaklarını, Uygar'ın dudaklarıyla birleştirip yakıcı bir ateşin ilk kıvılcımını ateşlemeden hemen önce cümlesini, "Çünkü sadece seninim ve seni seviyorum," diye tamamlamayıp Uygar'ın var olan aklını uçurmayı ihmâl etmedi.

Dudakları birbiriyle iç içe geçmiş, ahenkle dans ederken, "Benimsin!" diye homurdandı genç adam ve bir "Seni seviyorum," şarkısının büyülü ritmini tutturmuştu dilleri.

Tenlerinin uyumu bu şarkının eşi benzeri olmayan melodisiydi. Onlar, birbirini tamamlayan bir yapbozun eksik parçalarıydı. Ve birbirlerinin *doğru parçası* olarak tamamlanmışlardı...

Buzdan Duvarlar

Pirinçleri süzerken bir taraftan da ocaktaki tencereyi kontrol ettim. Belçim telefonun diğer ucundan evliliğimle ilgili sorularını sıralamaya devam ederken hem akşam yemeğini hazırlamaya çalışıyor hem de ona laf yetiştirmeye çalışıyordum.

"Hiçbir sorun yok gözün arkada kalmasın yani," dedim alayla.

Her zamanki şüpheci kimliğinden ödün vermeyerek, "Emin misin?" diye sorunca, usançla ofladım. Erkeklere güven sorununu ne zaman aşacaktı bilmiyordum ama şüphelerini kocama yöneltmese iyi olurdu! Canım kocacığımın şüphe çekecek bir durumu yoktu çünkü.

"Sen dedektif olmalıymışsın! Ama seni uyarıyorum kocama bulaşma!"

"Fena fikir değilmiş aslında ama ben işimden memnunum," dedi keyifle gülerek. "Ayrıca kocan sana bulaşmakla hayatının hatasını yapmış zaten bir de bana ihtiyaç yok," diye devam etti. Bu kız kulak tırmalayıcı kahkahasını kesinlikle işkence aleti yerine kullanıyordu.

Pembeleşen şehriyelerin üzerine pirinçleri döküp kavururken, "Sinir bozucu," diye söylendim. Telefonun diğer ucundan keyif dolu kahkahalar yükselince de usançla gözlerimi devirdim.

Pirinçleri biraz kavurduktan sonra üzerine suyu döküp tencerenin kapağını kapattım ve pilavı demlenmeye bıraktım. Onun soğuk esprileri karşısında her zamanki gibi dirençsizdim. En sonunda dayanamamış ben de gülümsemiştim.

"Şaka bir yana gerçekten çok seviniyorum mutluluğu yakalamanıza. Birbirinize öyle bakarken kendinizi geri çekmeniz aptallığın daniskası olurdu zaten!" dedi. Ses tonu azarlar gibi hafiften sitemliydi.

Dışarıdan nasıl göründüğümüzü merak ettim ister istemez. "Nasıl bakıyormuşuz biz birbirimize?" diye sordum, açıklama bekleyerek.

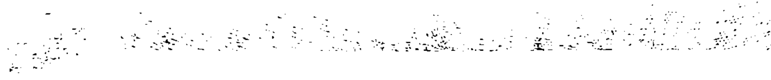
"Âşık gibi," dedi kısaca.

"Âşık gibi..." diyerek onun sözlerini tekrarladım. "O kadar belli miydi yani? Bunu mu demek istiyorsun?"

Derin bir nefes çektiğini işittim. "Hem de çok fazla belliydi, diyorum. Ama siz birbirinize karşı kör gibiydiniz. İnsan, söz konusu kendi hayatı olunca fazla objektif davranamıyor, bazı ayrıntıları çok geç kavrayabiliyor demek ki," diyerek yaşlı ve tecrübeli bir bilge gibi konuştu.

Sözleri sadece aşk endeksli değildi. Yaşama dair ne varsa hepsinin ondaki birikimlerinden oluşan bir karışımla genelleme yapıyordu ama bunların arasında aşk olmadığına emindim. Çünkü o aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Kendini buzdan duvarların ardına o kadar kapatmıştı ki aşkı tanımayı da tatmayı da reddediyordu.

"Hayır, aslında öyle değil!" diyerek araya girdim. "Sadece... Sadece inanmak istemiyorsun. Belki onu kendine

layık görmüyorsun ya da ne bileyim işte... Her halükarda âşık olduğun adamın da sana aynı aşkla bağlanmış olabileceğini düşünemiyorsun. Oysaki ne kadar aptalca değil mi?"

"Evet, kesinlikle aptalca," diye yanıt vererek onayladı sözlerimi.

"Ama aşk böyle bir şey işte! Hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması olamayacak kadar mantık dışı. Zaten mantıklı olunca da aşk olmuyor. Bir seçim yapmak, birinden birini devre dışı bırakmak zorundasın. Ya aşk, ya mantık..."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi hayretle, "Bunları söyleyen sen misin?" diye sordu.

"Kesinlikle benim!" diyerek yanıtladım, sorusunu.

"Kızımıza bak sen... Resmen aşk doktoru kesilmiş başımıza," derken kıkırdıyordu.

"Eee, söyleyene değil söyletene bakmak lazım," dedim ben de kıkırdayarak. Gerçekten de öyleydi. Çünkü öylesine söylenmiş kelimeler değildi, söylediklerim ve önemli olan o sözcükleri sarf etmiş olmak değildi. Yürekten söylenmiş olmasıydı. Ve yüreğimden kopup gelen bütün sözlerin, tek söyleticisi belliydi.

"O zaman şanslısın vesselam," derken ses tonu her zaman ki gibi içtendi.

"Hem de çok şanslıyım," dedim, bana o şansı tanıyan Allah'a binlerce kez şükrederek. Ve "Umarım en yakın zamanda sen de bu şansı yakalarsın. Doğru kişiyi bulursun," diye devam ettim.

O kendinden umudu kesmiş olsa da onun aksine benim hâlâ umudum vardı. Hayatında yaşadığı bütün kötü anıların üzerine perde çekecek doğru adamla bir gün tanışacağına emindim. Bunu canı gönülden istiyordum.

"Sanmıyorum," diye yanıt verdi.

Yine tüm ümitsizlik bulutları üzerindeydi. Ama ben

onun buzdan duvarlarının bir gün kesinlikle kırılacağını biliyordum. Fazla üstelemedim. Şu an için Belçim istediğini düşünebilirdi fakat onun hayatı o buzdan duvarların ardında geçmeyecekti. Hiç kuşkusuz çok yakında güneş doğacak ve o buzullar eriyecekti.

Konuyu değiştirerek, "Londra'da havalar nasıl?" diye sordum. Bir taraftan da fırına doğru eğilip bifteği kontrol ettim. Bu gece her şey kusursuz olsun istiyordum.

"Orta şekerli," dedi. "Sen neler yapıyorsun?" diye sordu meraklıca. Yine ilgiyi kendinden bana çevirip kendine bir kaçış tüneli açmaya çalışıyordu.

Çaktırmadan ona uyum sağladım. Neticede onu zorlayamazdım ve eminim ki bir gün o içinde saklı tuttukları ona ağır gelecek ve bir bir dökülecekti. "Akşama misafirim var. Yemek yapıyorum."

Bariz alaylı bir tonda "Ne yemeği?" diye sorunca, "Düğün yemeği olacak değil ya akşam yemeği tabii ki," diye söylendim.

"Maşallah pek bir hamaratız. Anlaşılan kocanın gönlünü hoş tutuyorsun," dedi. Ses tonunda edepsiz bir ima vardı.

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi incecik inleyerek, "Terbiyesiz," dedim.

Kıkırdadı. "Yalan mı yani?" diye sordu.

Ah, bu kızı annemle fazla baş başa bırakmamak lazımdı. Fatma Sultan'ın *junior* kopyası olup çıkmıştı bu ağız arama mevzularında.

"Kes sesini!" diye homurdandım.

"Tamam, susuyorum," diyerek pes edince şaşırdım.

Nitekim bu şaşkınlığımın uzun sürmesine izin vermedi. "Kimmiş bakalım seni mutfağa sokacak kadar önemli olan bu misafirler? Sevgili kayınvalideciğin mi?" diye devam ederken arsız bir kahkaha attı.

"Hayır," diye çıkıştım, dişlerimin arasından tıslayarak. Ardından daha sakin bir tonda devam ettim. "Nalan Hanım'ın çok önemli bir cemiyet toplantısı varmış ve bu gece bize katılamayacaklarmış maalesef. Sadece Uraz var."

Keskin bir iç çektiğini duydum ama bunu niye yaptığına ilk önce anlam veremedim. Ardından, "Onun Amerika'da yaşadığını söylememiş miydin?" diye soran kuşkulu sesi kulaklarımı doldurunca kaşlarımı çattım. Özenle saklamaya çalışsa da neredeyse beni azarlamaya kadar gidecek bir tını vardı sesinde. Ne oluyordu bu kıza?

"Amerika'da yaşıyordu ama daha yeni kesin dönüş yaptı. Hem senin sorunun ne?"

"Ne sorunum olacak Allah aşkına sadece sordum," diye yanıt verirken sesi tutuktu. Kesinlikle bir şey vardı ve Belçim bunu benden gizliyordu!

Benden gizlenen şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmak için beyin fırtınası yaptığım sırada zihnime üşüşen görüntülerle kalakaldım. Eğer sürdüğüm iz doğruysa sırrını çözmeye bir adım yaklaşmış olabilirdim.

Düğünümde Uraz ve Belçim'i dans ederken görmüş ve ikisinin birbirine olan bakışlarındaki kıvılcımları yakalamıştım. Belçim'in ağzını arama işini düğünden sonraya bırakmıştım ve Allah kahretsin ki kendi derdime düşüp her şeyi unutmuştum. Ama şimdi hatırladığıma göre eyleme geçebilirdim.

Sinsice gülümseyip "Sahi siz Uraz'la tanışmış mıydınız?" diye sordum ve onun vereceği yanıtı dikkatle beklemeye koyuldum.

"Eee... Şey... Nereden tanışacağız biz canım?" diye bir şeyler gevelediğinde gülümsemem genişledi. Bingo! Doğru iz üzerindeydim.

Abartılı bir ifadeyle "Tanışmadığın adamlarla nasıl dans

edebiliyorsun sen peki? Ayıp değil mi?" diye homurdandım. Nefes alışlarının sıklaştığını işitebiliyordum.

Ah, yaptığının çok adice olduğunun farkındaydım ama onun ağzından laf almanın başka yolu maalesef ki yoktu.

Şaşırtıcı bir biçimde hiç direnişe girmeden, "Fa... Fa... Fa... Fatma anne istedi," diye kekeleyerek açıkladı. Hemen ardından hızla toparlanarak "Ne yapsaydım yani onun kalbini mi kırsaydım?" diyerek küstahça üste çıkmaya çalıştı. Ses tonuna bakılırsa asi ruhu geri dönmüştü. Demek ki *süt dökmüş kedi* pozisyonu onun bünyesinde herhangi bir kalıcılık göstermiyordu.

Ve bunu hep yapıyordu! Şüpheyle, "Sen de kabul ettin öyle mi? Sırf annem istediği için? Başka bir sebebi yok yani?" diyerek sorularımı sıraladım. Kendimi azılı bir suçluyu çapraz sorguya alan polis memurları gibi hissediyordum ve Belçim'i bu şekilde köşeye sıkıştırmaktan inanılmaz derecede haz alıyordum. Kesinlikle adiydim!

O, sorularıma karşılık savunma mekanizmasını aralıksız çalıştırıp "Saçmalama! Başka ne sebebi olabilir ki?" diye bağırırken cep telefonunu kulağımda geri çektim. Kendi sağlığımı ben düşünmesem bu kızın hiç düşüneceği yoktu. Sürekli tiz çığlıklar atıp duruyordu. "Ne ima etmeye çalıştığını anlıyorum ama yanlış iz üzerindesin canım! Kayınbiraderinden hiç ama hiç hoşlanmadım! Ukala herifin teki!" diye devam ederek savunmaya devam edince gülümsemem genişledi. Savunma yapıyorsa kesin bir şeyler vardı.

"Ne ima ediyormuşum ben?"

Az buçuk salağa yattığım bu soruyla keskin bir nefes bıraktı. "Ne ima ettiğini benden daha iyi biliyorsun bence," dedi. Ses tonundan yorulduğu belli oluyordu.

"Doğru anlamış mıyım?" diye sordum, onun sözlerine bir açıklama yapma gereği bile duymadan. "Şimdi sen benim kayınbiraderimden hoşlanmıyorsun yani, öyle mi?"

"Çok doğru anlamışsın! Kesinlikle hoşlanmıyorum!" diye diretince, bugünlük onu daha fazla sıkıştırmamaya karar verdim.

Her ne oluyorsa, benden gizlenen her neyse nasıl olsa öğrenecektim. Zamanı gelince Belçim Yılmaz'ı mutlaka bülbül gibi şakıtacaktım. Ve elbette ki benden bir şeyler gizlediği için ona kızmıyordum. Çünkü ben de ondan bir şeyler gizlemiştim. Bazen en yakınına bile anlatmaktan korktuğun, dillendirmek istemediğin durumlarla karşı karşıya kalabiliyordun ve benzeri bir durumu bizzat tecrübe etmiş biri olarak bunu sorun edecek değildim. Zaten bazı şeyleri kendisi kabullenememişken bana bir şey anlatmasını Belçim'den bekleyemezdim.

Ama düşündüm de Belçim'den bir şey öğrenemiyorsam belki de şansımı bir kez de Uraz üzerinde denemeliydim. Hem belki o ağzından bir şeyler kaçırır beni Belçim'in ağzından laf almak gibi ultra yorucu ve külfetli bir operasyondan kurtarırdı.

Denemekten ne zarar gelirdi ki? Atalarımız *Amasya'nın bardağı, biri olmazsa biri daha*, derken yanılmış olamazlardı! Ara sıra da olsa büyük sözü dinlemekte fayda vardı.

Dudaklarım şeytani bir kıvrılmaya yataklık yaparken pes etmiş gibi geri adım atarak "Peki, öyle olsun," dedim.

Onun pes ettiğimi sanmasına izin verdim. Küçük ve zararsız olsa da böyle oyunlar oynadığım için aslında pişman olmalıydım ve kendimden utanmalıydım. Ama hayır, utanmıyordum! Ve kesinlikle pişman da değildim!

Bir kabulleniş içine girdiğimi düşündüğü için fırsatını kaçırmadan hemen konuyu değiştirdi. "Eee bundan sonraki hayatını böyle misafirlere yemek yaparak, temizlik işlerine falan bakarak mı geçirmeyi planlıyorsun? Anlaşma yaparken kocanın vaat ettiği kreşin nerede? Ya da paranı aldın

mı? Sonuçta anlaşma anlaşmadır," deyince bıyık altından gülümsedim.

"Ne para ne mal ne de mülk umurumda. Umurumda olan tek şey kocam! Ve ben artık evimin kadını çocuklarımın anası olacağım."

Alaylı yanıtımdan memnun kalmadı. Ama oyunbozanlık da yapmadı. "Iyy çok banal," dedi. Bunları söylerken burun kıvırdığını hissedebiliyordum.

"Sensin o banal."

Aslında bir süredir ben de bunu düşünüyordum. Düşüncelerimi daha Uygar'la paylaşmamıştım ama biraz zaman geçip cicim aylarımız sona erince bir mani olmazsa meslek hayatıma geri dönmeyi planlıyordum.

Bir süre daha havadan sudan konularla devam eden konuşmamız son bulunca akşam yemeği için hazırlıklarıma geri döndüm.

Çorba, ara sıcak, ana yemekler derken hepsi nihayet bir buçuk saat sonra hazırdı. Tatlımın son süslemelerini de yapıp buzdolabına kaldırınca şimdilik her şey tamamlanmıştı.

Masayı da büyük bir özenle hazırlayıp üzerimi değiştirmek için merdivenleri çıkarken aklımda Uraz'ı nasıl konuşturabileceğimle ilgili sorular ve o sorulara cevaben oluşan hin planlar kol geziyordu.

Kendisi istemediği sürece Belçim'i konuşturmak neredeyse imkânsız olduğuna göre yöneleceğim hedef şu an için kesinlikle Uraz'dı ve bütün cevapsız soruların cevaplarının onda da olduğunu düşünerek yanılmamış olmayı diliyordum.

Tabii şahit olduklarım Belçim'in de söylediği gibi sadece annemin zorlamaları sonucu basit bir dans ve benim hüsnü kuruntumdan da ibaret de olabilirdi.

Fakat içten içe öyle olmamasını diliyordum. Artık Bel-

çim'in buzdan duvarlarını eritmesini ve mutluluğu yakalamasını istiyordum. Uraz'ı çok fazla tanımadığım halde onun Belçim'i mutlu edebileceğine tuhaf bir şekilde inanıyordum. Belki de yanılıyordum ama yanılıp yanılmadığım konusunda denemeden emin olamazdım.

Hem bence bazı şeyler sadece bir yanılgıdan ibaret bile olsa yaşanmalıydı. Çünkü yaşamadan, görmeden, denemeden asla doğru sonuca ulaşılamazdı!

Ağız Arama Operasyonu

Akşam yemeği güzel ve keyifli bir sohbet eşliğinde yenilince Sedef, "Ben tatlıları getireyim," deyip ayaklandı.

Hâlâ çaktırmadan Uraz'ın ağzını nasıl arayacağının yollarını düşünüyordu ve zekiliğiyle övündüğü beyni bu saate kadar sağlam bir plan üretememişti. En sonunda hiçbir düşünce kafasına yatmayınca konuya balıklama dalıp doğaçlama bir şeyler yapmaya karar verdi. Evet, evet bu en iyisiydi.

Sedef mutfağa gidince sessizliği dağıtmak isteyen Uygar, "Eee, anlatmayacak mısın? Kaç defadır soruyorum ama doğru düzgün bir yanıt vermiyorsun. Seni temelli dönüş yapmaya iten sebep nedir acaba?" diye sordu.

Yıllardır Amerika'da yaşamakta ısrarcı olan, orada bir iş bulup kendi ayakları üzerinde durmak için direten Uraz'ın bir anda neden Amerika'dan vazgeçtiğini ve temelli dönüş yapmak istediğini merak ediyordu. Fakat bu soruyu her soruşunda kardeşi kendisini geçiştiriyor net bir yanıt vermiyordu. Her halükarda net bir insan olan Uraz'ın bu soru karşısında ketum kalması ister istemez merakını kamçılıyordu.

Uygar'ın meraklı kadınlar gibi davranıp durmasını oldukça eğlenceli bulan Uraz, genişçe sırıtıp "Ne kadar meraklısın," dedi ve en az kırkıncı kez verdiği yanıtı hiç usanmadan alayla tekrar etti. "Sadece sıkıldım! Artık orada yaşamak istemiyorum. Ülkemi ve ülkemin güzel kızlarını özledim. Fakat görünüşe bakılırsa dönüşüm seni pek mutlu etmedi. Artık kızlar sana değil de bana bakacak diye üzülüyorsun desem karına da körkütük âşıksın ama..."

"Saçmalama!" diye sert çıkarak, Uraz'ın devam etmesini engelledi. "Döndüğün için tabii ki çok mutluyum fakat niye bir anda fikrini değiştirdiğini merak ediyorum. Kusura bakma ama senin Amerika'dan sıkılmış olabileceğin seçeneğine aklım yatmıyorsa bu benim değil senin suçun demektir. Demek ki yeterince ikna edici değilsin! Ayrıca kızlardan bahsedip karımla aramı mı bozmaya çalışıyorsan kapa çeneni! Benim için Sedef'ten başka bütün kadın cinsinin cenaze namazı kılındı! Artık sadece o var! Sadece Sedef!"

"Vay canına ne büyük sözler bunlar! Dostum, görünüşe bakılırsa yalnızca bütün kadınların değil senin de cenaze namazın kılınmış."

Uraz'ın alaycılığı canını fazlasıyla sıkıyordu. Bu çocuk ne zaman vazgeçecekti şu sinir bozucu huyundan? "Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bilmem... Hiçbir şey zannetmiyorum. Ayrıca sizi sadece sıkıldığım konusunda ikna etmek için ne yapabilirim, sevgili ağabeyciğim? Amuda kalksam yeterli olur mu?"

"Kes şunu! İşin gücün her şeyle dalga geçmek! Ne zaman hayatı ciddiye alıp biraz olsun olgun davranacaksın, yaşının adamı olacaksın merak ediyorum!"

Uygar'ın sözleriyle kalbinin bir köşesi titrese de bunu ona belli etmedi. Oysaki kalp ağrısıyla tanıştığı günden beri kendini yeterince büyük ve olgun hissediyordu.

"Ne o? Yoksa sen yaşlanıyorsun diye beni de kendi tarafına mı çekmeye çalışıyorsun? Aklından bile geçirme! Ben daha çok gencim ve önümde yaşanacak uzun bir hayat var," diye dalga geçerek her zamanki pervasız gülümsemelerinden birini gönderdi. Ruhundaki çatlaklardan sızmaya çalışanları kendince engelledi.

Uraz'ın alaycı sözleri karşısında sinir sistemini bir türlü sabit tutamayan Uygar, "Sen bana *yaşlısın* mı dedin az önce yoksa ben mi yanlış işittim?" diye sorarken, Sedef elindeki tatlı tabaklarıyla salona girmişti.

İki kardeşin sevimli atışmalarının bir kısmına kulak misafiri olduğu için yüzünde şefkat dolu bir gülümseme belirdi. "Ne oluyor burada? Yine neyi paylaşamıyorsunuz?" diye sorarken gülümsemesi genişledi.

Sedef'in sorusuyla karısına dönen Uygar'ın çatık kaşları düzeldi, yüz ifadesindeki sertlik anında yumuşadı. Birkaç saniye kadar karısını baştan çıkarıcı bakışlarla izleyip tekrar Uraz'a döndü. Yüz ifadesi yine sertleşmiş, kaşları hızla çatılmıştı. Bakışlarını tekrar Sedef'e döndürmeden Uraz'ın yüzündeki keyifli ifadeyi tek yumrukla dağıtmak arzusuyla, "Şimdilik hiçbir şey olmuyor aşkım. Sadece bu adi herif bana yaşlı demeye devam ederse birazdan ağzıyla burnu yer değiştirecek!" diye homurdanarak yanıtladı karısının sorusunu.

Uraz daha fazla kendini tutamayarak güçlü bir kahkaha atarken Sedef, Uraz'a eşlik etmemek için zor sabretti. Ah, bu Uraz! Kocasını çileden çıkarmayı çok iyi başarıyordu.

Tatlı tabaklarından birini Uraz'ın misafir olmasını bile umursamadan Uygar'ın önüne koyarken eğilip kocasının yanağına küçük ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Bence sen yaşlı falan değilsin aşkım. Uraz seni kıskanıyor o yüzden kulp takıp duruyor. Oyununa gelme," dedi.

Uygar'ın dikkati daha o an dağılmış az önceki sinin toz olup uçmuştu. Karısının temasıyla ve ruhunu okşayan sözleriyle bakışları karanlık dehlizlere dönerken dudaklarından müstehzi bir gülümseme gelip geçti.

Aralarında elle tutulur bir yoğunluk oluşmuştu ama bu yoğunluk Uraz'ın "Kim ben mi kıskanıyormuşum? Hem de bu yaşlı kurdu? Ben buna anca gülerim," deyip yeniden gırtlaktan bir kahkaha patlatmasıyla dağıldı.

Uygar, hem aralarındaki yoğunluğu dağıttığı hem de kendisiyle dalga geçtiği için Uraz'a bir şeyler söylemek için homurdanmaya başlamıştı ki Sedef'in uyarıcı bakışlarıyla susmak zorunda kaldı. Ve de karısının kendisine uzaktan attığı öpücükle tekrar dingin bir ruh haline büründü.

Elindeki diğer tabağı Uraz'ın önüne koymak için ondan tarafa yönelen Sedef, sahte bir kızgınlıkla genç adama bakıp "Sensin o yaşlı! Kocamdan uzak dur!" diyerek Uraz'a göz kırptığında, kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Kendi tabağını almak için tekrar mutfağa doğru ilerlerken Uraz arkasından, "Maşallah yengeciğim çok misafirperversin! İlk önce tabağı kocana vermeni görmezden gelebilirim de tabağı verirken bir başıma çarpmadığın kaldığı kısmını ne yapmalıyım hiç bilmiyorum. Bence bu konudan annemin de haberi olmalı," diye seslendi.

Sedef gözden kaybolmuştu ama bu küçük ayrıntıyı umursamadı. Çünkü Sedef'in söylediklerini işiteceğini biliyordu.

Ve yanılmadı da... "Desene o zaman haneme bir eksi puan daha yazılacak," diyerek kıkırdayan Sedef, tabağıyla geri dönmüştü. Yerine otururken, "Ama umurumda bile değil! Elinden geleni ardına koyma küçük bey! Kocam varken kimsenin ne söylediği ve ne yaptığı umurumda bile

değil! Uygar beni böyle seviyor, değil mi kocacığım?" diye sordu, cilveli bir edayla kırıtarak.

Uygar, yanıt vermekte gecikmedi. "Seni her halinle seviyorum, aşkım!"

Kocasının duygu yüklü sesiyle bütün dikkati Uygar'a yönelen Sedef, mutluluktan havalara uçtu. Kendisine duygu fırtınaları yaşatan, hiç ummadığı bir anda karşısına çıkıp hayatını alt üst eden, kırık yerlerine dokunup sevgisiyle usulca onaran bu adamı seviyordu. Ve bu mutluluk bir ömür boyu sürsün istiyordu. Değil Uygar'dan bir an bile ayrı kalmak, bunun düşüncesi bile işkence gibi geliyordu.

Uraz, "Hey hey! Burada aile var! Lütfen oynaşmalarınızı ve itiraflarınızı baş başa olduğunuz bir zamana saklayın!" diye araya girince Sedef ister istemez utanmış ve kızarmaya başlamıştı.

Karısının utandığını anlayan Uygar, kardeşine attığı kötücül bakışlarla çenesini kapatması için uyarı geçti. Elini Sedef'in eliyle birleştirerek dudaklarına götürdü. Karısının yumuşak ellerine yaraşır yumuşaklıkta bir öpücük kondururken gözleri ateş gibi yanıyordu.

Uygar'ın buram buram aşk kokan hareketleri karşısında usançla gözlerini deviren Uraz, "Allah'ım bu günleri de mi görecektim! Ağabeyim resmen karısının sözünden çıkmayan kılıbığın teki olmuş," diye söylendi ve o anda üçünden de gür kahkahalar yükseldi.

Tatlılardan sonra Sedef'e masayı toparlarken eşlik eden Uygar, bir kez daha Uraz'ın iğnelemelerinden nasibini almıştı ama bunu umursamadı. Sedef'i seviyordu! Hastalıkta, sağlıkta... İyi ve kötü günde... Kesinlikle utanmıyordu! Hayat müşterekti ve karısına yardım ediyor diye eleştirilecekse bu tür saçmalıkları umursayacak değildi.

Yanındayken nefes aldığını hissettiği, uzaklaşınca nefesi

kesildiği kadına yakın olma fırsatını bulmuşken hiçbir zaman o fırsatı kaçırmayacak, bulduğu her fırsatı değerlendirecekti.

Ve itiraf ediyordu ki bazı durumlarda yardım etme işi iyi bir kamuflaj görevi görebiliyordu. Eğer yardım etme bahanesine sığınmasaydı, Uraz içerideyken karısının hasret kalmaya dayanamadığı dudaklarından tatlı bir öpücüğü nasıl çalabilirdi ki?

Yardımını etmiş ödülünü de almıştı. Hoş, onun fani yaşamı boyunca aldığı en büyük, en anlamlı ve en güzel ödül Sedef'ti ama arada hatta çokça böyle küçük lakin etkili ödüllere de hayır demezdi.

Sedef mutfaktaki işini bitirip elindeki çay tepsisiyle salona dönünce Uygar ve Uraz'ı sohbet ederken buldu. Mutfakta beyin fırtınası yapmaya devam etmişti ve en sonunda üstün çabasının bir getirisi olarak mevzuya nereden giriş yapması gerektiğini bulmuştu.

Bu defa sakinleştirilmesi gereken bir Uygar olmadığı için misafirine yönelip çayı ilk Uraz'a ikram ederken, "Aşkım bugün Belçim'le konuştum. Beni Londra'ya davet etti ve ben de onu çok özledim. Düğünde fazla görüşemedik biliyorsun. Ne dersin birkaç günlük bir kaçamak yapsak mı?" diyerek, *Ağız Arama Operasyonu*'nu resmi olarak başlattı.

Tabii, Londra'ya davet kısmı tamamen uydurmasyondu ama bu küçük detayı kendisinden başka kimse bilmediği için rahattı.

Konuşurken sesini oldukça düz bir tonda tutmayı başarmıştı ve gözü Uraz'ın üzerindeydi. Nitekim attığı avı attığı oltaya takılmıştı. Belçim'in ismini duyar duymaz Uraz gözle görülür bir biçimde gerilmişti.

Kayınbiraderine çayı ikram ettikten sonra Uygar'a yö-

geldi ve onun gözlerindeki tartan bakışları yakalayınca masumca gülümsedi. Kocası çayını alınca kendi bardağını da alarak Uygar'ın yanına oturdu ve "Ne diyorsun?" diye sordu.

Ama Uygar'la göz teması kurmadı. Çünkü bakışlarını Uraz'a kilitlemişti ve kayınbiraderinin de kendilerini ilgiyle dinlediğini görünce sinsice sırıtmamak için kendini zor tuttu.

"Aşkım bu aralar mümkün değil. Çok yoğunum ama ileri bir tarihte neden olmasın..." diyen Uygar'ın yanıtından memnun olmadığını belli edercesine somurtarak "Yaa olmaz! O zaman ben tek başıma gideyim. Çok özledim Belgim'i," diyerek sızlandı.

Uygar, zaten hemen bitişiğinde olan karısını daha fazla kendine çekip kanatları altında zapt ederken, "Unut bunu! O dediğin kesinlikle olmaz!" diye homurdandı.

Sedef, "Lütfen aşkım hemen kestirip atma biraz düşün," dedi, yalvarırcasına. Ses tonu küçücük bir kız çocuğunun masumluğunu barındırıyordu.

O kendisine böyle yalvarmaya devam ederse dayanamayacaktı. İpleri elinde tutmalıydı. Güzel karısını bir sürü adamın olduğu bir uçağa bindirip yakışıklı adamların kaynadığı bir yere tek başına gönderemezdi. Sedef'e değildi, güvensizliği. Kendi gözünden bile sakındığı bu kadının, karısının başına kötü bir şey gelme ihtimali dahi kendisini deliye çeviriyordu. Ödü kopuyordu.

Kollarının tutuşunu sıklaştırıp Sedef'i göğsüne yasladı. Saçlarına minik şefkatli öpücükler kondururken, "Israr etme! Olmaz, dedim," dedi. "Biraz bekle. Ben işlerimi ayarlamaya çalışacağım en kısa sürede seni arkadaşına kavuşturmak için elimden geleni yapacağım ama tek başına kesinlikle olmaz!" diye devam etti.

Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde itaatkâr ve müşfik bir tonda, "Peki," derken buldu kendini. Kocası yine allem etmiş kallem etmiş aklını karıştırmayı başarmıştı. Fakat bunu umursamadı. Çünkü Uygar'ın bunu kendisini sevdiği ve ayrı kalmaya dayanamadığı için yaptığını biliyordu. Uygar'a o kadar çok odaklanmıştı ki başlangıçtaki amacını bile unuttu. Kocasının derin siyahında kaybolurken aklı kuş olup kanat çırpmaya başlamıştı.

Sedef, kocasının büyüsüne kapılmış ve başlangıçtaki amacını unutmuş olabilirdi ama Belçim mevzusunu Uraz unutmamıştı. Zaten Belçim'in ismi geçtikten sonra konuya kilitlenmiş biraz bilgi alabilmek için gözlerini hiç kırpmamıştı ama istediği olmayınca sinirden patlamamak için kendini baskı altında tuttu. Ağabeyi ve yengesi cilveleşip durmak yerine şu Belçim konusuna devam edip azıcık kendisine kolaylık sağlasalar ne olurdu sanki?

Oysaki buraya gelirken ne umutlar beslemişti. Sedef'ten Belçim'le ilgili bir şeyler öğrenebileceğini düşünmüştü. Hatta o konuya nereden giriş yapacağını düşünürken sanki Sedef içinden geçenleri duymuş gibi ondan önce davranıp Belçim'i konuşmaya dâhil etmişti ve Uraz sevinmişti. Tabii bu çocukça sevinci Sedef'e ve Uygar'a çaktırmamak için epey zorlanmıştı ama bu zorluğa değerdi. O ürkek ceylandan bir haber alacaksa her zorluğa katlanmaya razıydı.

Çünkü onu kalbiyle gördüğü akşamdan beri gecelerini o gizemli gözlerin hayaliyle tüketmişti. Uykuya yenik düştüğü nadir zamanlarda bütün rüyalarını onun yüzü süslemişti. Kulağına çalınan bütün melodiler onun sesi gibi gelmişti.

Ve şimdi ona ulaşmak için küçük de olsa bir şansı varken bunu geri tepemezdi. Madem Sedef konuyu kapatmıştı, o tekrar açacaktı. İlk görüşte aşkı bırak, aşka bile inanmayan bir adam olarak ilk bakışta çarpıldığı kızın peşini her ne

olursa olsun bırakmayacaktı! Vazgeçmeyecekti! Pes etmeyecekti!

Uraz, planları doğrultusunda, "Belçim şu sizin düğününüzde dans ettiğim kız mı?" diye sorarak tekrar Belçim konusunu açmaya çalışırken Sedef'in gözleri işittiği sözlerle irileşti. Kahretsin! Asıl amacını yine unutmuş, hain kocası tarafından kuşatılıp baştan çıkarılarak dünyadan soyutlanmıştı.

Uraz'ın sorusuyla toparlanıp fazla hevesli görünmemeye çalışarak, "Düğünümüzde kaç kişiyle dans ettiğini bilmiyorum ama sizi Belçim'le dans ederken görmüştüm," dedi.

İşittikleriyle Uygar'ın kaşları derince çatıldı ve araya girme ihtiyacı hissetti. "Siz Belçim'le ne zaman dans ettiniz?" diye sordu, soru işaretleriyle dolu bakışlarını kardeşine yönelterek.

Ağabeyinin sorusunu es geçip bakışlarını Sedef'ten koparmamaya çalışarak, "Sadece tek bir kişiyle dans ettim. Siz de iyice potansiyel çapkın gözüyle bakar oldunuz bana," diye homurdandı.

Uraz yavaş yavaş ağa çekiliyordu. Sedef, avını iyice köşeye sıkıştırmak için umursamaz görünmeye çalışarak omzunu silkti ve "Muhtemelen odur o zaman," diyerek yanıtladı Uraz'ı.

Sedef'in kırk yılın başı umursamaz olacağı tutmuştu ve şansa bak ki o da Uraz'a çatmıştı. Genç adam çıldırmak üzereydi. Sıfıra sıfır elde var yine sıfırdı. Sedef'in ağzından lafları cımbızla almaya çalışıyordu ve sanki yengesi özellikle ketum bir tavır sergiliyor gibiydi.

Sedef'i biraz olsun tanımasa gıcıklık olsun diye bu kadar vurdumduymaz davrandığını düşünürdü. Ama hayır! Bu olamazdı! Sedef'in özellikle böyle bir şey yapması için hiçbir neden yoktu. Yengesi galiba Uygar'dan izin koparamadığı için böyle tutuktu.

Düşüncelerini istila eden parlak fikirle bıyık altı gülümsedi. Madem Sedef çekimser kalıyordu onu biraz açacak yolu kesinlikle biliyordu. "Madem arkadaşını bu kadar çok görmek istiyorsun, seni Londra'ya ben götürebilirim," dedi, bunun bilinciyle.

Sedef'in o an gözleri umutla parlarken numaracı bir hevesle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Fakat o an ikisinin de hesaba katmadığı bir şey vardı. Uygar, "Hayır, asla olmaz!" diye çıkıştı. Kesin bir dille Uraz'ın teklifini geri çevirip Sedef'in yeşeren umutlarına yaprak dökümü yaşatırken kendini hatırlattı.

"Ama aşkım bari buna izin ver. Uraz'la gidersek hem yalnız gitmemiş olurum hem de gözün arkada kalmaz."

Sedef'in çocuksu itirazıyla kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Yanılıyorsun hayatım... Aksine gözüm daha fazla arkada kalır. Bu çapkın herif hangi kızın peşine takılıp da seni unutur Allah bilir!" dediğinde Uraz'dan memnuniyetsiz bir homurtu yükseldi ama Uygar bunu umursamayarak devam etti. "Ne tek başına ne de Uraz'la gitmiyorsun! İşleri biraz yoluna koyayım ben seni götüreceğim. Ama lütfen ısrar edip durma sadece bana biraz zaman tanı."

Uygar'ın kati çıkışıyla ikinci defa bozguna uğrayan Sedef, "Tamam," demek zorunda kaldı.

Sedef'in bozgunuyla beraber Uraz da son şansını maalesef ki kaybetmişti. Bu böyle olmazdı! Başka bir şeyler düşünmeliydi! Aklı bu mevzu ile o kadar meşguldü ki Uygar'ın kendisi için söylediği sözlere karşılık vermeyi bile akıl edemedi.

Dakikalar önce kendisini boğmaya çalışan Uygar'dan tutunabileceği en sağlam can simidi gelince ise sevinç naraları atmamak için kendini zor tutmuştu.

Körün istediği gözü ayağa kadar hizmetle getiren Uygar, "Belçim neden Londra'da yaşıyor?" diye sormuştu merakla.

Karısının en yakın arkadaşı hakkında kısıtlı bilgiye sahip olduğu için Belçim hakkındaki bilinmeyenleri ister istemez merak ediyordu. Çünkü Sedef'e onun hakkında bir şey sorunca karısı her defasında ketum davranıyor, ince manevralarla konuyu değiştiriyordu. Belki yine aynı şeyi yapacaktı ama şansını tekrar denemek istedi, Uygar. Karısıyla arasında güçlü bir bağ olduğu bariz olan o genç kızı yakından tanımak istiyordu.

Kocasının sorusuyla gözleri önce Uraz'a kayan Sedef, kayınbiraderinin ilgili bakışlarından memnuniyet duyarak gözlerini kocasına çevirdi. Bu adamı öpmek istiyordu. Tembihlese bu kadar olmazdı. O sıralarda Uraz da Uygar'ı öpmek istiyordu ama tabii ki de yanaktan...

"Yüksek lisansını orada yaptı. Sonra da Londra'da kaldı işte," diyerek açıkladı, Belçim hakkındaki bazı bilinmeyenleri. Bu önemli bir mevzu olmasaydı, Belçim'in hayatının derinliklerine inmez, onun mahremiyetini korurdu ama bunu yapmaya mecburdu.

Sedef'in konuyu kapatmaya çalışmadan yanıt vermesine şaşırsa da bunu ona çaktırmadı. Hazır konuşmaya başlamışken devam etmesini istiyordu. "Ailesi de mi Londra'da yoksa orada yalnız mı yaşıyor?"

"Hayır, ailesi Londra'da değil Antalya'da yaşıyor. Ve evet, orada yalnız..."

"Hımm, demek Antalya'da yaşıyorlar... Ama ben Belçim'in ailesini düğünümüzde hiç görmedim. Yani Belçim senin en yakın arkadaşın olduğuna göre ailesiyle de yakın olmalısınız. Düğüne gelemediler mi? Gelseler herhalde tanışırdık."

Kocasının soruları, Uraz'ın meraklı bakışları arasında gerilen Sedef, ne diyeceğini bilemedi. En derine inip Belçim'in ailesiyle ilgili problemlerini onlara açıklaması doğru olur muydu, karar veremedi.

Uygar'ın dokunuşlarından ve Uraz'ın kararlı bakışlarından aldığı cesaretle bir anda, "Hayır, biz Belçim'in ailesiyle yakın değiliz ve düğüne de gelmediler doğal olarak. Çünkü Belçim de ailesiyle yakın değil ve görüşmüyorlar," deyiverdi.

Uygar ve Uraz işittikleri sözlerden, Sedef'se o sözleri bir çırpıda söylediğinden dolayı şaşkındı. O şaşkın hava, "Peki, neden?" diye soran Uraz tarafından bozuldu. Genç adamın sesi kısık çıkmıştı. Sanki boğazına bir yumru oturmuş da konuşmasını ve nefes almasını engellemiş gibiydi. Belçim'in ailesiyle görüşmemesinin sebebi ne olabilirdi ki?

"Annesi o çok küçükken ölmüş. Sonra babası başka bir kadınla evlenmiş ama kızına sahip çıkamamış işte. Belçim üniversiteye başladıktan sonra bir daha o eve geri dönmedi. Sonra mucizevi bir şekilde Londra'nın kapıları onun için açıldı. Tam ümidini kestiği anda imdadına yetişti o yüksek lisans işi."

İşittiği her sözle sanki birileri kalbine bıçak saplıyor, derin darbelerle kalbi yerinden sökülüp alınıyordu. Bir baba nasıl küçücük kızına sahip çıkmazdı ki? Türlü kirliliklerin kol gezdiği bir dünyada onu nasıl bir başına bırakabilirdi?

Elinde olmadan sesi sertleşti. "Babası hiç arayıp sormuyor mu? Bu nasıl iştir! Kızını nasıl tek başına bırakır?" diye bağırdı. Uygar ve Sedef şaşırmıştı. Fakat Sedef'in şaşkınlığı uzun sürmedi. Dudakları buruk bir gülümsemeyle şekillendi ama bu gülümsemeyi kocasından ve Uraz'dan gizlemek için ekstra bir çaba harcamak zorunda kaldı.

"Arayıp sorsa ne olacak? Belçim bundan sonra onu asla affetmez ki! Babası uğraşsa bile bütün çabalarını geri püskürtmeyi bir şekilde başarır. Zaten bunun için Türkiye'de değil, Londra'da. Elinden geldiği kadar uzak olmak, mesafelere sığınmak için..."

Sedef'in yanıtıyla kaşlarını derince çattı. İşittiklerine hâlâ inanmıyordu. "Çok saçma," diye söylendi kendi kendine. Uygar ve Sedef'i daha fazla şüphelendirmemek adına daha derine inmemeye, Belçim konusunu şimdilik burada bırakmaya karar verdi.

Ve Sedef de kayınbiraderine uyarak konuyu kapattı. Uraz'ın kendi kendine homurdanmalarını hiç işitmemiş gibi yaparken sinsice dudaklarını kıvırdı. Uraz da belki Belçim gibi ketum davranmış çok fazla açık vermemeye çalışmıştı ama şahit oldukları Sedef'e yeterdi.

Sedef, yolun önündeki tıkanıklığı kaldırmış ve açtığı yolda Uraz ve Belçim'in kaderinin kesişmesi için kendine düşeni yapmıştı. Bundan sonrası Belçim'in ve Uraz'ın kararıydı.

Belçim geçmişini bir kenara bırakıp geleceğe bakar ve direnişinden vazgeçer, Uraz da onu vazgeçirene kadar uğraşıp çabalarsa bu iş olurdu. Sadece biraz zaman, biraz sabır ve çokça aşk gerekliydi, başlangıç temellerini attığı bu yepyeni ve çekişmeli hikâyenin sonunun da güzel bitebilmesi için.

Uygar'ın kendisine yönelttiği tartan bakışları küçük bir öpücükle savuşturdu. Onu bu meseleden şimdilik uzak tutmaya karar verdiği için dikkatini başka yöne çekmeye çalışmıştı. Çaktırmadan galibiyetinin tadını çıkardı. İşte bu iş bu kadardı!

Sedef, galibiyetinin tadını çıkarmakla, Uygar şaşkın bakışlarla olup biteni anlamakla meşgulken Uraz da kendi dertlerine gömülmüş hâlâ Belçim'i düşünüyordu.

Nasıl olsa onun hakkındaki bütün bilinmeyenleri öğrenecekti. Geri kalan hayat hikâyesini ikinci ağızlardan değil de Belçim'in kendisinden öğrenmek istiyordu. Eğer o küçük ürkek ceylan izin verirse onun bütün yaralarını özenle

saracak, geçmişi unutturup iyileşmesini sağlayacaktı. Bunu hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

Artık başlangıç yapacağı noktayı da biliyordu. Sedef'in anlattıklarıyla karanlık zihni biraz olsun aydınlanmıştı ve başlangıç için belirleyeceği yön kesinleşmişti. Öncelikle Belçim'in Londra'daki ikamet adresi gibi küçük ayrıntılarla ilgilenecekti. Bunu Sedef'ten de öğrenebilirdi ama ne olur ne olmazdı. Fazla şüphe çekmeye gerek yoktu. Bundan sonrasını gizlilik dâhilinde halletmek en mantıklısıydı.

Küçük ayrıntıları çözümledikten sonra da büyük bir hevesle soluğu Londra'da alacaktı. Sedef ve Uygar'dan önce oraya gidecek, bu defa kalbinin sesini dinleyecekti. Kararı kesindi.

Karanlığa Teslim Olmak

Çoktan seçmeli sorunlar dizisi...

İçinde bulunduğum durumu tanımlayan sözdizimi tam olarak buydu. Ruh halimse kapağı açık unutulmuş bir rögar çukuruna düşen yavru kedininkinden farksızdı.

Cici kayınvalideciğim Nalan Hanım'la onun mensubu olduğu jet sosyeteye ait bir sergi açılışına ve kokteyle katılma zorunluluğum yetmezmiş gibi kokteylde karşılaştığımız ex kayınvalide adayım Jülide Hanım'la, yapay olduğu bariz olan gülümsemeleri eşliğinde zorunlu bir muhabbetin içinde olmaksa kesinlikle facianın hasıydı!

Merhabalaşma faslından sonra vücudumu baştan aşağı süzüp kendini beğenmiş bir edayla burnunu kıvıran Jülide Hanım, kayınvalidemin meraklı bakışları altında "Ay Sedef'ciğim sana evlilik yaramış maşallah. Çok hoş görünüyorsun," diyerek sevimsiz diyaloğumuzu başlattı. Ses tonu her zamanki tarifedendi yani samimiyetsizdi. Gözlerini bir o tarafa bir bu tarafa dansöz kıvırtması gibi döndürüp duruyordu ve bu tam Jülide Hanım'a yakışan bir hareketti.

Onun nezdinde "Çok hoş görünüyorsun," diye başla-

yan iltifat görünümlü kelimelerin aslında göründüğü gibi masumane olmadığını biliyordum. Onu tanımasaydım söylediklerivle kendimi Prenses gibi hissederdim fakat ex kayınvalidemin bakışlarında hayat bulan ve beni hayal dünyasından çekip çıkaran Çakma Prenses haykırışları Jülide Hanım'ın tatlı diline kapılıp gitmemi engelliyordu.

Sonuçta ağzından bal taşıyan arının bile kıçında iğnesi vardı. Ve Jülide Hanım, şu an ağzında bal taşıyan o arıdan başkası değildi. İğnesini ortaya çıkarmasıysa an meseleydi.

Jülide Hanım, hakkımda istediğini düşünmekte serbestti. Beni bir servet avcısı olarak görmeye devam etmekte özgürdü. Çakma Prenses olmak kesinlikle pahalı markaların ucuz ama birebir taklitlerini alıp kullanmaya benzemiyordu. Hoş işin bu tarafından bakılınca ben kelimenin tam anlamıyla çakmanın sözlükteki karşılığı oluyordum ama bu umurumda bile değildi. Bir ayakkabıya, kıyafete veya da çantaya tonlarca para harcayıp enayi olacağıma sosyetenin gözünde çakma olurdum daha iyiydi.

Nalan Hanım ve Jülide Hanım'ın anlamaya zekâ seviyelerinin yetmediği tek gerçek buydu. Onlar için asalet ifade eden soy isimleri, para, mal, mülk benim için hava cıvaydı. Yanımda Uygar olduğu ve onun beni sevdiğini bildiğim müddetçe bütün dünya karşımda olsa dahi umurumda değildi.

Zaten benim Jülide Hanım'ın hal ve hareketlerini önemseyecek halim de yoktu. Çünkü daha önemli sorunlarım mevcuttu. Mesela, ex kayınvalidemin sorusuyla meraklı bakışlarını bana yönelten Nalan Hanım, tek kaşını kaldırmış vereceğim yanıtı bekliyordu.

Jülide Hanım'la tanışıyor olmamıza elbette ki şaşırmıştı ve de onu nereden tanıdığımı merak ettiği her halinden belliydi.

Fakat Nalan Hanım'm sosyetik bünyesine has bir tarzla çekimser kalacağı, bunu bana sormayacağı ve merak etmiyormuş gibi davranacağı da açıktı. Ve ilk defa o Çıt Kırıldımlar ve Kokoşlar Cemiyeti'nin lanet bir kuralı işime yaramıştı.

Çünkü Nalan Hanım'a, Jülide Hanım'ın eski erkek arkadaşım Mert'in annesi olduğunu söyleyemezdim. Zaten kadın beni bir servet avcısı olarak görüyordu ve bu gerçeği açıklamam onun muhteşem teorilerinin doğrulanması yolunda önemli bir adım olurdu. Bir nevi bütün suçlamaları kabul etmiş sayılırdım.

İşlemediğim bir suç yüzünden müebbet yememek için Nalan Hanım'a açıklama yapmayı es geçtim. Onunla göz göze bile gelmemeye özen göstererek ex kayınvalidem Jülide Hanım'a doğru döndüm ve onun çakması olan yapay bir ifadeyle hafifçe dudaklarımı kıvırıp "Teşekkür ederim Jülide Hanım," dedim. Bu tavrımla onun kadar olamasam da en az onun kadar samimiyetsizdim.

Jülide Hanım, dudaklarını düz bir çizgi halinde gerip zoraki gülümsemesiyle aklı sıra beni şereflendirdi. Ardından Nalan Hanım'a doğru dönüp "Sen nasılsın Nalan'cığım? Epeydir görüşemiyoruz." diye sordu.

"İyi olmaya çalışıyorum Jülide'ciğim, sen de iyisindir inşallah?" diye yanıt veren ve Jülide Hanım'ın halini hatırını sorma kibarlığını gösteren kayınvalideciğimin *iyi olmaya çalışıyorum*dan kastının ne olduğunu tahmin etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Başkalarıyla konuşurken gayet kibar ve saygılı olabilen Nalan Hanım, söz konusu biz olunca aynı kibarlıkla saygıyı bizden esirgiyordu. Niçin evliliğimize aynı özeni gösteremiyordu, anlayamıyordum.

Aslında... Kibar olmasına bile lüzum yoktu! Sadece

Uygar ve benim tercihlerime saygı duyması da yeterliydi. Fakat onu bile yapmaktan acizdi ve hak etmediğim bir muameleye maruz kalmak bana dokunuyordu. Hatta bu aralar eskisinden daha fazla takar olmuştum bu durumu. Anlam veremediğim bir şekilde hassaslaşmış, Nalan Hanım'ın her söylediğine her bakışına alınır olmuştum.

Nalan Hanım, Uygar'ın, kendilerinden uzakta bir muhitte ev almasını hâlâ yadırgıyordu. Herhalde aynı evde yaşayacağımızı yahut onlara yakın bir yere yerleşeceğimizi düşünmüştü. İstemişti... Tabii istediği olmayınca da hayal kırıklığına uğramış ve işin kolayına kaçarak bu olayda da yine içten içe beni suçlamıştı.

Düşüncelerini hiçbir zaman açıkça dile getirmese de davranışlarından, bakişlarından her şey açıkça okunuyordu. Artık her olayda suçlu ilan edilmek de beni yoruyordu. Bazen patlama noktasına geliyor ama saygımdan dolayı ve de Uygar arada kalmasın diye susuyordum. İçime attıkça her şey birikiyor taşmak için fırsat kolluyordu ve bu en çok bana zarar veriyordu.

Oysaki bu olayda da benim hiçbir suçum yoktu. Çünkü evimiz bana Uygar'ın hediyesiydi. Sürpriziydi... Hoş bu sürprizin beni fazlasıyla memnun ettiği bir gerçekti ama bu ayrıntıyı Nalan Hamm'a belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Ben belli etmemeye özen göstersem de o memnuniyetimi içten içe tahmin ediyordu zaten. Bu yüzden de sürekli benim üzerime oynuyordu. Oğluna söz geçiremeyeceğini biliyordu ve beni asfalta yapışmış zavallı bir çiklet yerine koyup vicdansızca üstüme basıp basıp geçiyordu.

Evliliğimizin üzerinden üç buçuk ay geçmiş olmasına rağmen Nalan Hanım hâlâ da bu duruma alışamamıştı ve oğlunu bana kaptırdığı için açıkça yas tutuyordu. Beni bir

türlü sevemiyordu! Zaten sevmek için hiçbir zaman çaba harcamamış, beni tam anlamıyla tanımaya çalışmamıştı bile.

En baştan beri bu evliliği hiç istememişti ve hâlâ istemediğini belli etmekten çekinmiyordu. Uygar'la bugün ayrılık kararı alsak mutluluktan göbek ve zafer naraları atacağı kesindi.

Ama yine de anlamadığım bir şey vardı... Beni tırnağı kadar sevmeyen, gelini olarak görmeyen, istemeyen ve kocamı benden kıskanan Nalan Hanım, ısrarla kendisiyle bu tip organizasyonlara katılmamı istiyordu. Orada burada niye benimle boy gösteriyordu?

Acaba beni böyle sosyetenin cirit attığı ortamlara getirerek "Senin yerin burası değil," mesajı mı vermeye çalışıyordu? Yoksa o da tıpkı benim gibi bu tantanaya sadece Uygar için mi katlanıyordu? Bu konu kesinlikle çözümsüz bir bilmece gibiydi. Muammaydı!

Birbirlerine huy olarak tıpatıp benzeyen Nalan Hanım ve Jülide Hanım'ın çekilmez muhabbetleri devam ederken ben hâlâ kendi sorularımın cevabını aramakla ve sorunlarımı çözüme kavuşturmaya çalışmakla meşguldüm ki aniden bulanmaya başlayan midem ve fırıldak gibi dönen başım, sorunlar halkasında kendilerine bir yer edinmeye çalışmaktan hiç sakınmadılar. Birkaç gündür hayatımı cehenneme çeviren bu bulantılar da neyin nesiydi? Ve bugün bu kaçıncıydı?

Herhalde strestendi. Durumumu çaktırmamaya çalışarak etrafımdakllere sahte gülücükler gönderdim. Bu durumda ne kadar olursa elimden geldiğince am kurtarmaya çalıştım.

Tüm bunlarla çetin bir savaş içinde olduğum yetmezmiş gibi bir de sevgili kocacığım Uygar, buraya gelmeden önce

arayıp akşama önemli bir iş yemeğine katılmamız gerektiğini söylemişti. Adam bunca işimin arasında resmen son dakika haberi geçmişti iş yemeği işini.

Bir geldi mi, zaten bütün dertler üst üste gelirdi.

"Eee, Sedef'ciğim evlilik nasıl gidiyor?" diye sorup düşüncelerimi dağıtan ve yeni hedefi olarak beni belirleyen Jülide Hanım'ın maksat yeşillik olsun diye benimle konuştuğu biliyordum. Fakat istemediği halde niye benimle konuşmakta ısrarcı davranıyordu onu anlamıyordum.

Görünen köy kılavuz istemezdi! O da benimle konuşmaya çok hevesli değildi ama inatla kendini neden böyle bir zorunluluğunun içine itekleme ihtiyacı hissediyordu, o konuda şüphelerim vardı. Belki de ağzımı aramaya çalışıyordu.

Amaç her ne olursa olsun onunla uzun uzadıya muhabbet edecek, sevgi gösterilerinde bulunacak değildim! Kısaca, "Harika!" dedim.

Verdiğim kısa yanıtın zoraki olduğunu ya anlamadı ya da her zamanki gibi işine geldiği gibi davranmayı tercih etti. "Senin adına sevindim tatlım..." derken hiç de sevinmiş gibi bir hali yoktu. Hareketleri ve sözleri birbiriyle uyuşmuyor, samimiyetsizliği güneş gibi parıldıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Zaten seni çok takdir ediyorum. Gözüne kestirdiğin hedeften hiç sapmadın! Amacına ulaşmak için hep çalıştın! Ve sonunda köklü bir aileye gelin olmayı başardın! Ben Mert'ten sonra vazgeçersin sanmıştım ama sendeki hırsla bırak sosyeteye gelin olmayı İngiltere'ye kraliçe bile olursun tatlım... Fakat yerini sağlama alman için en kısa zamanda bir veliaht şart! Elini çabuk tut canım!"

Ve yılan sonunda zehrini kusup yapacağını, yapmıştı. Dakikalardır kuzu postuna bürünmüş bir kurt olan Jülide

Hanımı'ın, asıl amacı anlaşılmıştı. Ex kayınvalidem gerçekten de korku filmi gibi bir kadındı!

"Beterin beteri vardır," diye boşuna söylememişti büyüklerimiz... Nalan Hanım, beterdi ama Jülide Hanım resmen beterin beteriydi!

Kulaklarım işittiği iğrenç ötesi sözlere inanamazken, midem o sözler karşılığında isyan bayrağını çekmek üzereydi. Kalbim bu düşmanca tavır karşısında tekledi. Elim ayağım buz kesilip titredi.

Jülide Hanım, bana yılların düşmanlığını beslemekle kalmayıp içinde özenle büyütüp kusmaktan hiç sakınmazken Nalan Hanım'ın bana karşı beslediği düşmanlığa nasıl kızabilirdim ki? Sonuçta biri oğlunun paçasını kurtardığı halde hâlâ benden nefret ediyordu ve nefretini gizlemiyordu. Diğerininse oğluyla evliydim ve nefreti, kini, düşmanlığı, her şeyi normal sayılırdı.

Başım dönme dolap gibi hızla dönerken ekstra bir çaba harcayarak göz ucuyla Nalan Hanım'a baktım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. İrileşen gözbebekleri ben ve Jülide Hanım arasında gidip geliyordu ve açıklama bekliyordu.

Bir açıklama yapmak, Jülide Hanım'a haddini bildirmek ve Nalan Hanım'ın gözünde kendimi aklamak istiyordum ama dudaklarımı Japon yapıştırıcısıyla sabitlemişler gibi kıpırdatamıyordum. Söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordum.

Nalan Hanım, en sonunda sessizliklerden ve belirsizliklerden sıkıldı. Hayretle "Bu ne demek oluyor? Mert ne alaka?" diye sordu.

Artık düştüğüm bu çukurdan yara almadan çıkmak mümkün değildi. İşte şimdi bitmiştim! Yüzde bir ihtimal bile Nalan Hanım'ın beni seveceği varsa artık sevmeyecek-

ti. Bu evliliği kabul etmeyecek, bizi boşatana kadar taarruzlarından vazgeçmeyecekti!

Kendimi savunmak için "Hiçbir şey..." demek istedim lakin Jülide Hanım benden önce davranarak "Eskiden Sedef ve Mert beraberlerdi Nalan'cığım. Senin bundan haberin yok muydu yoksa?" dedi ve zaferle ışıldayan gözlerini gözlerime çevirdi. Nalan Hanım'a karşı ise mahcup olmuş, pot kırmış gibi bir tavır takınarak dudaklarını yapayca büzmüştü.

İkili oynuyordu... Beni bilerek ve isteyerek rezil etmiş, kayınvalidemin gözünde küçük düşürmek istemişti. Ama yaptığının istemsizce olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, sahteden pişman olmuş havasına bürünüyordu. Ve üzülmüş gibi davranıyordu.

Her şeyin bittiğini düşündüğüm noktada hiç ummadığım bir şey oldu. Nalan Hanım, "Ya demek öyle..." diye başladığı sözlerini "Ama Sedef'in geçmişte kiminle ne yaşadığı bizi ilgilendirmiyor Jülide'ciğim. Önemli olan şimdi... Şu an... Ve günümüzü kapsayan bu zaman diliminde Sedef ve Uygar evli! Çok mutlular! Sedef bizim gelinimiz hatta kızımız. Artık geçip gitmiş, bitmiş şeyleri konuşmak sence de biraz ayıp olmuyor mu?" diyerek tamamlayınca kayınvalidemin bu ani çıkışıyla ikinci bir şok dalgası bedenimi esir aldı.

Az önce Nalan Hanım, Jülide Hanım'a karşı beni mi korumuştu yoksa ben hayal mi görmüştüm?

Jülide Hanım, ağzı şaşkınlıktan beş karış açık kalmış bir biçimde gözlerini dikmiş kayınvalideme bakarken benim gözlerim ikisi arasında mekik dokuyordu.

Jülide Hanım, "Öyle demek istemedim Nalan'cığım," gibisinden bir şeyler geveleđiği esnada Nalan Hanım'la gözlerimiz kesişti. Gözlerindeki bakışlarda anlamlandırabildiğim tek bir ifade vardı!

Nalan Hanım, bunu benim için değil, kesinlikle oğlu ve onun itibarını düşündüğü için yapmıştı. Eh! Uygar için bile olsa bu da bir şey sayılırdı benim nezdimde... En azından Uygar'ın gururunu düşünüp Jülide Hanım'ın beni ezmesine izin vermemesi küçük de olsa bir adım sayılmaz mıydı?

Kayınvalidemin sert duvarına çarpan Jülide Hanım, bana doğru dönüp "Sedef'ciğim kusura bakma canım" dedi. Nalan Hanım'dan dilediği telaşlı özürlerini bir de benim için sıralarken artık zihnim iyice bulanmaya başlamıştı. Had safhaya ulaşan gerginlik faktörü kontrol yetimi kaybetmemi sağladı.

Zihnim iyice hiçliğe bulanmadan, gözlerim karanlığa teslim olmadan önce hatırladığım tek şey, sesimin titremesini engelleyemeden "Jü... Jülide Hanım lütfen! Artık tüm zehrinizi akıtıp amacınıza ulaştığınıza ve de rahatladığınıza göre... O pısırık oğlunuzu da alın ve hayatımda daha fazla yer kaplamadan defolun gidin!" diye tısladığımdı.

Benim için ondan sonrası ucu bucağı görünmeyen kopkoyu bir karanlığa teslim olmaktı...

Müjdeli Haber

Kırk beş dakika önce kendisine gelen telefonla şirketten hızla ayrılıp hastaneye kadar nasıl kazasız belasız ulaşabildiğine hayret ediyordu. Uygar. Çünkü kendisini arayan annesinin verdiği haberle toplantıyı yarıda kesip şirketten nasıl çıktığını hatırlamıyordu.

Sedef'in, annesiyle katıldığı kokteylde bayıldığını öğrendiği andan bu yana epey zaman geçmiş gibi hissediyordu. Bütün trafik kurallarını ihlâl etmesine rağmen o lanet yol bir türlü bitmek bilmemişti. Sinir sistemi resmen alt üst olmuştu.

Güzel karısı, nedeni henüz saptanamayan bir gerekçeyle bayılmıştı ve kahretsin ki Uygar bu süreçte onun yanında değildi! Korkudan kafayı sıyırmak üzereydi!

Asansörün düğmelerine hızlı hızlı basıp kapının bir an önce açılması için uğraştı. Tüm hızıyla karısına ulaşmaya çalışıyordu ama başaramadı. Sanki bugün her şey ona karşıydı. Sedef'e ulaşmaya çalıştıkça önüne gizli bir set çekiliyordu ve ona kavuşması güçleşiyordu. Açılmayan asansör

kapısı, tıkanan trafik ve daha bir sürü saçmalık karısına giden yolları tıkayan engel unsurlarıydı.

Sonunda dayanamadı. Fokur fokur kaynayan sabrı taştı. Karısının kendisine ihtiyacı vardı ve ona ulaşamıyordu. Kendisini engelleyen bütün aksiliklere isyan edercesine, "Lanet olsun," diye bağırırken asansörün kapısına yumruğunu geçirdi. Tuhaftır ki canı, Sedef'in hastaneye kaldırıldığını işittiği anki kadar acımamıştı bile. Karısının soğuk hastane duvarları arasına hapsolmasının ve onun akıbetinden haberdar olamamanın kalbine verdiği acının yanında fiziksel acı bir hiç sayılırdı. Koskoca bir hiç...

Kalbinin en derinlerinden başlayıp tüm varlığını ele geçiren bu amansız sızıyla hiçbir fiziksel acı boy ölçüşemezdi.

Elleriyle gür saçlarını avuçlayıp saç tellerini gerginçe çekiştirdi. Sabrı tükenip asansörü daha fazla bekleyemeyeceğine karar verince yönünü çoktan merdivenlerin bulunduğu tarafa çevirmişti. Büyük adımlarla ikişer ikişer tırmandı o merdivenleri. Nefesi kesilmek üzereydi ama aldırmadı. Şu an önemli olan kendisi değil, Sedef'in sağlığıydı.

Onsuz nefes almış, almamış umurunda bile değildi. Karısının iyi olduğunu görmeye ihtiyacı vardı.

Danışmadaki kızdan Sedef'in odaya alındığını öğrenmişti ve tüm bildiği bundan ibaretti. Annesi de telefonunu açmıyordu ve bu şüphe dolu sessizlik içini kurt gibi kemiriyordu. Sedef'e kötü bir şey olması ihtimali dahi nefesini kesiyordu.

Sedef'i gözlem altına aldıkları odanın bulunduğu kata gelince birkaç saniye süren bir dinlenme molası ayırıp nefeslendi. Ondan sonra karısının kaldığı odayı bulana kadar hiç durmadı! Rahat bir nefes bile almadı!

Nihayet hedefine ulaşınca aradaki son engeli kaldırmak için kapıyı hızla araladı. İçerde beklemediği bir manzaray-

la karşılaşınca şaşırmaktan kurtulamadı. Sedef yataktaydı. Kahverengi saçları beyaz yastığa dağılmış eşsiz bir görüntü sergiliyordu. Tıpkı bir melek gibiydi... Bu haliyle o kadar savunmasız görünüyor, o kadar masum bakıyordu ki içi tarifsiz bir acıyla sızım sızım sızladı.

Annesiyle doktor olduğunu tahmin ettiği bayan karısının hemen başucunda ayakta duruyorlardı. Sedef'le o kadar çok meşgul olmuştu ki onları belli bir süre fark etmedi bile.

Gözleri birkaç saniye kadar Nalan Hanım ve doktorun üzerinde oyalanıp tekrar Sedef'i buldu. Görüş alanı yeniden Sedef'le dolup taşınca az önce farkına varmadığı ayrıntılarla midesi sert yumruklara maruz kalmış gibi bir hisse kapılarak kasıldı.

Çünkü karısı hıçkırıklara boğulmuş, içini çeke çeke ağlıyordu. O dayanılmaz görüntü karşısında duyguları allak bullak oldu. İçi sıkıldı. Kalbi sıkıştı. Tüm benliğine egemen olan tek duygunun adı, kesif bir korkuydu.

İçini kaplayan korku perdesinin karanlığında yatağa doğru yürümeye başladı. Attığı her adım onu karısına biraz daha yaklaştırırken hisleri karmakarışıktı. Sedef'in yanına ulaşınca hiç vakit kaybetmeden hemen yatağın kenarına çöktü. Hızla onun elini kavrayıp dudaklarına götürdü ve ardı arkası kesilmeyen yumuşak öpücükler kondurarak sevgisini aktardı.

İliklerine kadar işleyen kaybetme korkusuyla canı çok yanıyordu. Onu sağ salim bulduğu için Allah'a ne kadar şükretse azdı. Onu kaybettiğini düşündüğü anlarda ödü kopmuş, nefesi kesilmiş, kalbi amaçsızca atmıştı.

Endişeli bir tonda "Aşkım iyi misin?" diye fısıldadı. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. İyi olmak için ona ihtiyacı vardı.

Uygar, korkusunu dillendirmeye gerek duymamış olabilirdi ama bunu ses tonundan yakalamak mümkündü. Kocasının gelişiyle ve şifa veren öpücükleriyle huzur bulan Sedef, Uygar'ın gözlerinde gördüğü aynı zamanda da ses tonundan algıladığı korkulu ifadelerle adeta dağıldı. Gözyaşları sağanak yağmurlar gibi hızını arttırırken kısılmış sesiyle belli belirsiz bir fısıltıyla, "İyiyim korkma," demeyi zorlukla başardı.

Biraz olsun rahatlamıştı! Sedef'in kötü olması demek kendisinin de kötü olacağı anlamına geliyordu. O, kötüyken asla iyi olamazdı!

Sonrasında Uygar'ın ısrarla, "Ne oldu? Neyin var?" diye birkaç defa sormasına rağmen ne Sedef'ten ne de annesi ve doktordan bir açıklama geldi. Ve Uygar'ın rahatlama hissi yavaşça silinip yerini yine korkuya bıraktı.

Sedef'in durmak bilmeyen gözyaşları, Uygar'ın kalbini ele geçirmiş, acımasız korkuların benliğinde hüküm sürmesini sağladı. Endişe ve korku içinde tükenen yaklaşık on dakikanın sonunda olaya müdahale etme ihtiyacı hisseden doktorun, "Merak etmeyin Uygar Bey... Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok... Eşiniz gayet iyi. Sadece..." diyerek sessizliği bozmasıyla Uygar'ın gözleri sürekli varlıklarını unuttuğu annesi ve doktora kaydı.

"Sadece ne?" diye sorarak doktorun sözünü hırsla kesti. Ardından isyan edercesine, "Madem iyi, niçin burada yatıyor ve böyle ağlıyor? Niçin benimle bile konuşmuyor?" diye öfkeyle kükredi.

Kocasının yakıcı öfkesinden ürken Sedef'in hıçkırıkları bu kükremeyle ikiye katlandı. Uygar'ın canından can koptu o an sanki... Sedef'i korkuttuğu için kendine lanet etti! Tamamen bir aptal gibi davranarak eline bir şey geçmezdi! Aksine sinirini kontrol edemediği her saniye karısına biraz daha zarar veriyordu. Sakin olmalıydı!

Sakin olmalıydı ama ortada yanlış giden bir şeyler vardı. Bu durumda ne kadar sakin kalabilirdi ki?

Karısının hıçkırıkları ve kendisinin yoğun öfkesi karşısında etkilenmeyen annesi Nalan Hanım ve doktor kadın tebessüm edip şefkatli gözlerle kendisine bakıyorlardı. Karısı ağlarken onların böyle gülmesi adil miydi? Herkes kafayı mı yemişti? Ve burada neler dönüyordu?

Yoğunluğu artıp koyulaşan şiddetli bir öfke dalgası Uygar'ı bir türlü rahat bırakmıyordu. Sert bir çizgi halinden gerilen dudaklarını bir şeyler söylemek için aralamıştı ki doktor daha fazla konuşmasına izin vermedi. "Sadece eşiniz hamile," diyerek onun sözünü kesti. Uygar'ı dakikalar süren bir türbülansın içine itti.

İşittiği cümleleri, aldığı müjdeli haberi idrak edemedi ilk başta. Kendini hayal âleminde zannederken şaşkınca "Nasıl?" diye mırıldandığının farkına varamadı.

Eğer bu bir şakaysa hiç komik değildi! Ama doktor ısrarla, "Tebrikler Uygar Bey! Baba oluyorsunuz..." deyince bunun bir şaka olmadığını anladı.

Lanet olsun! Gerçekti! Dakikalar sonra kendine gelince zihni aydınlanmış ve işittiği kelimeler düşünce sisteminde bir anlam kazanmıştı. Yanlış duymamıştı değil mi, karısı hamileydi? Bir bebekleri mi olacaktı yani şimdi? Sadece ikisine ait olan, güzel, küçük ve masum bir bebek...

İdrak ettiği gerçekle yüz ifadesi hızla aydınlanırken kendini daha fazla tutamadı. Sevinç naraları eşliğinde Sedef'i kucakladı ve kendisine verdiği bu hediye için teşekkür edercesine karısının dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü.

Onu sıkıca sarması, derinden aşkla öpmesi yaşadığı mutluluğun sadece küçük bir özetiydi. Çünkü yaşadığı mutluluk, tarifsizdi.

Anne Olmak

• Mutluluk gözyaşları,
• Hormonlarımın dengesizliğin dibine vurması,
• Gelecek kaygısı,
• Mükemmel bir anne ve iyi bir eş olabilmek için yeterli olup olamadığım konusundaki endişelerim...

Şu an içinde bulunduğum ruh haline mantıklı bir açıklama getiren tanım, bunlardan biri ya da hepsi olabilirdi. Veya henüz aklıma gelmeyen daha niceleri de...

"Anne olmaya hazır mıydım?"

Bu soruya olumsuz bir yanıt veremediğime göre kesinlikle hazırdım. Peki, o zaman bu kaygılarımın sebebi neydi? Öğrendiğim muhteşem gerçekle mutluluktan havalara uçmam gerekmez miydi?

En azından mutluluktan kanatlanıp havalara uçan kocamın hevesini, sevincini kursağında bırakmamam, onun sağır edici bir sessizliğe mahkûm olmasına izin vermemem gerekirdi, öyle değil mi?

Uygar'ın eşi, arkadaşı, dostu, sevgilisi, kısacası her şeyi

olmak istediğim kadar istediğim bir şey daha varsa, o da Uygar'ın çocuklarının annesi olmaktı. Uygar ve bana, ikimize ait olan o minicik varlığı bize hediye ettiği için Allah'a sonsuz şükürler etmek, sevincimi çığlık çığlığa haykırmaktı. Ama yapamadım... Heyecandan ya da korkularımın esiri olduğum için karmaşaların içinde kayboldum. Düşüncelerimi ve hislerimi dile getiremedim.

En kötüsü de kendiminkiyle beraber Uygar'ın da bütün enerjisini kötü ruh halimle sömürmüştüm. Onu karanlık sorularla baş başa bırakarak sessizliğe gömülmüştüm.

Kaygılarım var diye, etrafımdakilerin hayatını bu denli olumsuz yönde etkiliyorsam, sevineceğim yerde sevinmeyi beceremiyorsam, korkularımla başa çıkmanın yolunu bulamıyorsam, benden nasıl iyi bir anne olacaktı ki? Kendimden yana ümidim yoktu...

Hastane çıkışında sessiz sedasız geçen bir yolculuk sonrası beni yavaşça yatağıma yatırıp dinlenmem gerektiğini söyleyen ve sonra da yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa giden kocamın yokluğunu fırsat bilerek avuçlarımı karnıma bastırıp narin ve yavaş okşayışlarla mucizemin varlığını hissetmeye çalıştım. Bu esnada da gözümden damla damla kayan yaşlara engel olamadım.

Değişen hormonlarım yüzünden contası gevşemiş musluğa benzeyen gözlerim, gözyaşlarımı hunharca israf ediyordu ve ben bu gidişatı değiştirmekten acizdim. Aciz olduğumu hissediyordum.

Böyle davranarak başta Uygar'ı sonra da kendimi üzüyordum ama elimde değildi. Saatler önce anne olacağımı öğrenmiştim ve bu hiç beklemediğim bir durumdu. Stresten bayılmasaydım belki de bu gerçeği uzunca bir süre daha öğrenemeyeceğim açıktı.

Bunun için belki de Jülide Hanım'a bir teşekkür bile

borçluydum. O, sinirlerimi zorlamasaydı bu gerçeği ne zaman öğrenirdim kim bilir... Ve öğrenene kadar bilinçsizce hayatıma devam edeceğim de açıktı.

Şoktaydım. Şaşkındım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Nasıl şaşırmazdım? Hamile kalmam ihtimaller dâhilinde değildi ki!

Çünkü biz daha erken olduğunu düşündüğümüz için gerekli önlemleri almıştık. Çünkü vücudumda hamile olduğumu kanıtlayan hiçbir belirti veya değişiklik yoktu. Çünkü her şey olması gereken düzende ilerliyordu. Ve tüm bunlara rağmen bütün engelleri kahramanca aşarak içimde benden habersiz büyüyen küçücük bir can taşıyordum. Bebeğimizi... Uygar'a ve bana ait olan o mucizevi varlığı...

Uygar'ın gidişiyle gömüldüğüm yalnızlıktan şikâyet edercesine gizli bir yakarış gibi, "Bebeğim..." diye fısıldadım. İçimde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissediyordum ve bu bana tuhaf geliyordu. Belki de haberi duyduğum anda fazlasıyla şaşırınca sevincimi tam anlamıyla yaşayamadığım için ondan özür diliyordum. Ona sığınıyordum.

Beni duyabiliyor muydu, benim onu hissettiğim gibi o da beni hissedebiliyor muydu, bilmiyordum. Ama kalbimden geçenleri o an sadece ona dillendirmek istedim.

"İçimde benden habersiz büyüyen kutsal varlığım... Benden ve sevdiğim adamdan bir parça... Canımdan can... El değmemiş, göz görmemiş sımsıcak bir düş gibisin.... Özür dilerim, annem... Sevincimi, şaşkınlığımla bastırdığım için özür dilerim mucizem..."

Sanki birilerinden saklanıyormuş gibi sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Her kelime, her hece, her harf bir yumruydu sanki.

Yutkunmak, nefes almak için biraz duralamam gerekti. İçimde birikip dilimin ucuna kadar gelen birçok söz vardı

ve ben hepsini o an haykırmak istiyordum. Hafifçe burnumu çekerek devam ettim.

"Öyle ani bir giriş yaptın ki hayatıma..." Aklımda hayat bulan anılarla gülümsedim. "Tıpkı baban gibi... O da senin gibi bir anda dünyama girmişti ve beni kendi dünyasının içine sorgusuzca çekmişti. Renkli düşlerimi, buz tutmuş kalbimi sessizce ele geçirmişti."

Uygar aklıma gelince sanki mümkünmüş gibi daha da fazla dolan gözlerim, taşkın dereler gibi çağladı. Ve ben, artık kendimi kontrol etme sınırından çok fazla uzaklaşmıştım.

"Varlığın... Öyle muhteşem bir büyü ki... Daha doğmadan, seni kucağıma almadan hayatımın merkezine oturdun, sanki karanlıklarıma güneş oldun. Senin gelişinle beraber bazı planlarımı rafa kaldırmak zorunda kalacağım ama buna üzülmüyorum, hiç umursamıyorum."

Gülümsedim. "Neyse bunlar hiç önemli değil! Sen yeter ki gel bebeğim. Bir de baban artık birinci sırayı seninle paylaştığını, iktidar koltuğunu sana kaptırdığını duymasın! Yoksa çok kıskanır... Hıştt! Bu aramızda bir sır... Tamam mı küçüğüm? İkimizin arasında küçük pembe bir sır..."

Hafifçe kıkırdadım. Fakat çok geçmeden tekrar hüngür hüngür ağlamaya devam ettim. Anlaşıldı! Tüm suçu hormonlarıma yüklemek de bir yere kadardı! Ben kesinlikle kafayı sıyırmıştım.

Dünyaya geldiği zaman onu kötü insanlardan ve tüm kötülüklerden koruyabilecek miydim bilemiyordum. Ve bunu bilememenin verdiği ıstırapla gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. Sanki hiçbir kötülüğün ona işlemesine izin vermeyecekmiş gibi sıkıca sardığım kollarımı, karnıma siper ettim. Gerçekten de onu her şeyden, herkesten koruyabilecek miydim? Ona iyi bir anne olabilecek miydim? Beni sevebilir miydi ki?

Belki de sevmezdi... Belki de severdi ama onu korumak için verdiğim kararlara kızardı. İyiliğini düşündüğüm için söylediğim her sözü yanlış anlardı. Tıpkı benim, annemi canımdan çok sevdiğim ama her sözünü de yanlış anlamaya meyilli olduğum gibi...

Zaten annem hep, "Anne olmadan beni anlayamazsın," derdi. Ben, şimdi anne adayıydım belki ama annemin kulağıma küpe olsun diye söylediği ve benim hiçbir zaman duymadığım sözlerin değerini şu an daha iyi anlıyordum. O vakit her şeyi bildiğimi zannederken aslında ben hiçbir şey bilmiyordum. Yanılgıda olan annem değildi, bendim.

Annem aklıma gelince içim sıkıldı. Hatalarımı telafi edebilecek miydim, bilmiyordum. Ama o an gelen yakıcı bir ihtiyaçla komodinin üzerinde duran cep telefonumu alıp rehbere girdim ve ihtiyacım olanı bulunca arama tuşuna bastım.

Telefon iki defa çaldıktan sonra karşı taraftan annemin sesini duymamla beraber hızlanan gözyaşlarımı kontrol edemedim. İçimden kopup gelen acı hıçkırıklar eşliğinde, "Annem..." dedim. "Özür dilerim..."

Annemin ne olup bittiğini ilk başta anlamaması normaldi. Şaşkınlık ve endişe karışımı ses tonuyla, "Sedef, ne oldu?" diye sordu. Hıçkırıklarımın şiddeti artınca da endişesi koyulaşarak, "İyi misin?" diye sormaya devam etti.

İyi miydim? Bu sorunun yanıtı koskocaman bir evetti. Uygar hayatıma girdiği günden beri yaşantım inişli çıkışlı bir grafik sergilese de genelde iyiydim. Ama en iyi olduğum günlerden biri de bugündü. Sevdiğim, âşık olduğum adamdan bir bebeğim olacaktı. Nasıl iyi olmazdım ki? Uygar'la benim... İkimizin...

Lafı hiç uzatmadan, döndürmeden dolaştırmadan, "Anne ben hamileyim," deyiverdim. Söylemek istediğim o

kadar çok şey varken sadece bu kadarı dökülmüştü dudaklarımdan...

Sonrasında annemin şoka girip konuşma yetisini kaybedişi, geri kazanıp bastığı şaşkınlık çığlığı ve benim gözyaşlarıma eşlik eden sevinçten ağlaması eşliğinde konuşmamız devam etti.

Bir ara, "Umarım anneanne olmaya kendini hazırlanmışsın," diye dalga bile geçtim.

Ve karşılığındaysa, "Anneanne olmak için daha çok gençtim! Niye biraz daha beklemediniz?" diye sahte bir kızgınlık barındıran şakayla karışık bir yanıt aldım.

Annem ve meşhur yaş takıntısı... Bu takıntısını anneanne olunca yeneceğini ümit etmekten başka bir çarem de kalmamıştı artık.

Bir müddet daha konuşup en yakın zamanda İstanbul'a geleceklerinin garantisini alınca telefonu kapattım. Annemle konuştuktan sonra sanki hafiflemiştim. Biraz rahatlamıştım. Ve kendimi daha iyi hissediyordum.

Annemle konuştuktan sonra Belçim'i arayıp ona da müjdeli haberi hemen verdim. Belçim, teyze olacağını duyunca gür bir çığlık atmış yine kulak zarımı patlatmaya yeltenmişti ama bu defa umursamadım. Mutluluğumu can dostumla paylaşarak onun benim adıma mutlu oluşuna şahit oldum. Telefonu kapattığımda yüzümde geniş bir sırıtma vardı.

Sonra bayılmadan önce, Jülide Hanım'ın sarf ettiği sözler ve hayatım hakkında hiç de hoş olmayan gereksiz ayrıntıları Nalan Hanım'ın öğrendiği gerçeği düşüncelerime sızdı ve sevincim kursağımda kaldı.

Nalan Hanım, korkunun ardından gelen sevinçli haberle öğrendiği uğursuz ayrıntıları pek kurcalamamıştı ama bu, bundan sonrası için geçmişimi benim önüme ısıtıp ısıtıp

içmecit pilavı gibi sunacağı ihtimalini değiştirmezdi. Ayrıca torun haberine kendisinin sevinip sevinmediği konusunda pek de emin değildim. Söz konusu Nalan Hanım olunca hiçbir şeyin garantisi yoktu. Köşeme çekilip bundan sonra her şeyin daha iyi olacağı konusunda iyimser olamazdım. Nalan Hanım cephesinden gelebilecek bir kuşatmaya her zaman hazırlıklı olmalıydım.

Tek dileğim beni hastaneye yetiştirme insafını kendinde bulan Nalan Hanım'ın, bundan sonrası için de aynı insaflı tavrını takınması ve öğrendiklerini önüme çıkartıp durmamasıydı.

Jülide Hanım'ın, yerimi garantilemem konusunda "... *yerini sağlama alman için en kısa zamanda bir veliaht şart! Elini çabuk tut canım!*" gibisinden iğrenç sözlerinin akabinde hamile olduğum gerçeğini öğrenmem de ayrı bir ironiydi tabii ve de Nalan Hanım, bu konu da kim bilir neler düşünmüştü. Jet sosyete zihniyetinin hep aynı doğrultu da ilerlediğini göz önünde bulunursak Nalan Hanım'ın da Jülide Hanım gibi düşüneceği çok açıktı.

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında iyice kendimi kaybettim. Elindeki tepsiyle yatak odamıza giren Uygar'ın, olduğu yerde zamkla yapıştırılmış gibi kalarak acı bir ses tonuyla, "Niye ağlıyorsun Sedef?" diye sormasına kadar kendime gelemedim.

Ona bir yanıt vermek, başımdan geçenleri anlatmak, üzüntüsünü hafifletmek isterdim ama yine konuşamadım.

Uygar'ı üzmek değildi, amacım. Hatta onun üzülmesini kesinlikle istemiyordum. Hastaneden beri ağlıyordum ve her "Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda bir yanıt veremiyordum. Konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Biliyordum ki bana ne olduğunu bilememek onu kahrediyordu. Belki de yanlış düşüncelere itiyordu.

Tükürür gibi bir tonda, "Bebeğimizi istemiyor musun? Yoksa bunun için mi ağlıyorsun?" diye sorunca ve bunları söylerken omuzları yenilgiyle çökünce hislerimde yanılmadığımı anladım.

Aslında başka zaman olsa böyle bir şeyi dillendirmeyi bırak, sadece düşündüğü için bile ona kızardım. Söylediklerini burnunda fitil fitil getirir, onu pişman ederdim ama biliyordum ki sessiz kalarak onu bunları düşünmeye iten bendim. Suçluydum ve bu defa suçu Uygar'ın üzerine yükleyemezdim.

Sadece sessizliğimi bozarak ve konuşarak ona kendimi anlatabilirdim. Düşüncelerinin yanlış bir noktada olduğunu ancak o zaman kanıtlayabilirdim. Bunun için kalan son gücümle bütün kaygılarımı bir kenara attım.

Hiç tereddüt etmeden, kesin bir tonda, "Hayır!" diye inledim ve kocamın anbean çöküşüne şahit oldum.

Kahretsin! Tek kelimelik bu yanıtımı yanlış değerlendirebileceği ihtimalini hiç hesaba katamayacak kadar aptallaşmış mıydım?

Fısıltı halinde, "Aldırırız..." diyerek başladığı cümlesini tamamlamasına izin veremezdim.

"Hayır, öyle değil!" diye çıkışarak tüm dikkatini bana yoğunlaştırmasını amaçladım. Amacıma ulaştığım an ise hiç duraksamadan, daha fazla yanlış anlaşılmaların içinde boğulmasına fırsat tanımadan devam ettim. "İstiyorum..."

Ellerimle daha çıkıntı bile oluşmamış karnımı, sıkıca sararak gülümsedim. Daha altı haftalıktı. Küçücüktü... Ama ben onun varlığını derinden hissediyordum. Onu... Bebeğimi nasıl istemezdim ki? "O bizim... İkimizin bir parçası... Nasıl istemem?" dedim, hiç tereddüt etmeden.

Sözlerimle, yüzündeki gölgeli ifadenin yerini koyu bir şaşkınlık aldı. Garanti verircesine gülümsedim. "Sadece...

Korkuyorum Uygar..." diyerek özetlemeye çalıştım, ruh halimdeki bu derin oyuğun sebebini.

"Neden korkuyorsun? Ben hep yanında olacağım... Seninim... Seninleyim... Korkman için hiçbir sebep yok ki!"

Şefkat yüklü ses tonu ve bir o kadar da anlamlı sözleri karşısında gözlerimin yeniden dolup taşmasına engel olamadım. Laf aramızda kalsın, zaten ağlamak için de bahane arıyordum.

Yaşlar usulca gözümün kenarından yüzüme, oradan da boynuma doğru kayarken bitkince, "Ya onu koruyamazsam?" diye fısıldadım.

Önce şaşırdı ve şaşkınlığını gizlemedi. Ardından da içimi ısıtacak bir sıcaklıkla gülümsedi. Öpmeye doyamadığım dudaklarını aralayarak, "Beraber koruruz," dedi. Beni kendine çekip kollarını sıkıca etrafıma sararken tek kolumla sarılabildiğim kadar ben de ona sarıldım. O, bu arada kati bir tonda, "Size kimsenin, hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermem! İkiniz de benimsiniz!" diyerek sözlerine devam etmişti.

Bu adama olan aşkımın her geçen gün, her dakika, her saniye çoğalması normal miydi? Peki, ya içime işlemesi... Onsuz nefes dahi alamayacağım hissi... Bir saniye bile ayrı kalmak istememem... Bunlar normallik çerçevesinde değerlendirilebilecek davranışlar mıydı?

Ona sarılmak, onun bana sarılması, göğsüne hapsetmesi tarifi imkânsız bir duyguydu. Varlığında huzur bulup sakinleştirici etkisi yaratan kokusunu içime çekerken sesli bir iç çekip romantik dakikalarımızın içine limon suyu sıkmasaydım iyiydi. Ama duramadım.

Daha fazla içimde tutamadım bazı şeyleri. Zamansız olduğunu bildiğim halde, "Annen Mert'i öğrendi..." dedim.

Bu ayrıntıyı bilmesi gerektiğini düşündüm ve söylemek

için daha fazla ertelemedim. Zaten beklemek manasız olurdu! Eğer Nalan Hanım'ın ağzından bu konu ile ilgili bir şey duyarsa şaşırmasını istemiyordum. Her şeyi, tüm ayrıntılarıyla ilk önce benden duysun istiyordum.

Sanki önemsiz bir konudan bahsedermiş gibi, "Eee ne olmuş öğrendiyse?" diye sorunca rahatlığı karşısında afalladım. Bu adam ya ne söylediğimi ve bundan doğan kaygılarımı anlamamıştı ya da harbiden umursamazdı!

"Ne demek, ne olmuş? Farkında mısın bilmiyorum ama Nalan Hanım beni sevmiyor! Hem de hiç! Eskiden çok küçük de olsa bir ihtimal vardı belki ama artık o da yok!" Keşke bende onun kadar sakin ve rahat olabilseydim. Ama olamıyordum.

Umursamazca, "Bu mu yani senin üzüp ağlamana sebep olan şey?" diye sorunca o kalın kafasını dağıtmak istedim. Elbette ki ağlamamın tek sebebi bu değildi. Ama bir insan nasıl bu kadar pervasız olabilirdi ki?

Sıcak avuçlarını karnımdaki elimin üzerine koyup gözlerimi karanlık bakışlarıyla esir alarak, "Sen annemle değil, benimle evlisin Sedef! Başka kimsenin seni sevip sevmemesi, isteyip istememesi umurumda bile değil! Ben seni seviyorum, seni ve bebeğimizi seviyorum! Hayatımda olmanızı istiyorum! Çok istiyorum... Hep hayatımda kalın!" deyince kafasını dağıtma isteğini falan unuttum. Umursamazlığı hakkındaki bütün kötü düşüncelerim, buharlaşıp havaya karıştı.

Aşkla ve tüm samimiyetiyle söylediği sözler ayaklarımı yerden kesmeye yetti. Daha yeni sakinleşmiştim ama bu adam beni yine ağlatmayı başarmıştı! Ama bu defa akan gözyaşlarımın ana kaynağı katışıksız mutluluktu. Ve Uygar kendisiyle gurur duymalıydı!

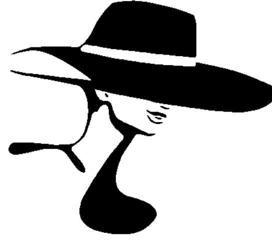
Onu seviyordum. Beni sevmesini seviyordum. Onunla ilgisi ve alakası olan her şeyi seviyordum.

Dudaklarını dudaklarımla esir almadan hemen önce sevgimi sesli olarak dile getirmekte hiçbir mahsur görmedim. "Seni seviyorum," dedim ve karşılığını yürek dolusu bir, "Seni seviyorum," olarak aldım.

Hayatımı Uygar'dan önce ve sonra olarak ikiye ayırınca, Uygar'sız geçen her günümü anlamsız ve amaçsız buluyordum.

O, benim çamurlu suyla gelen mucizemdi. Kâbus kılığına girmiş rengârenk düşümdü. Bense onun başının belasıydım. Hem de ne bela ama! Tatlı bela, ayaklı bela, kara bela, şimdi ise çifte bela...

Ve bebeğimiz... O, bizim küçücük sürpriz yumurtamızdı. Renkli çerçeve içine alınmış aşk tablomuzun eksik parçasıydı. Tablomuz eksiklerinden arınacak, o gelince tamamlanacaktı.

Babalık Heyecanı

Sağ tarafına uzanmış, yüzünü karısına doğru döndürmüştü, genç adam. Ve aşkını haykıran bakışlarla mışıl mışıl uyuyan karısını izliyordu. Kolunun biriyle başını desteklemiş, diğerini Sedef'in ince beline dolayarak sıkıca sarılmıştı.

Yakında o belin hafiften kalınlaşmaya başlayacağını düşününce hafifçe gülümsedi. Bir bebeklerinin olacağını duyduğu andan itibaren sanki hayatında çok şey değişmişti ve bu değişimden daha nelerin payını alacağını merak ediyordu.

Sedef'in kilo alışını izlemek, küçük hamilelik kaprislerini çekmek keyifli olacaktı. Tabii karısı, kaprislerinin boyutunu küçük tuttuğu ve abartmadığı sürece...

Aslında biliyordu ki abartsa da Sedef'e kıyamazdı ki o... Karısı kendisine böyle muhteşem bir armağan vermişken kaprisinin büyüklüğünün, küçüklüğünün lafı bile olmayacağını çok iyi biliyordu. Yalnız şimdiden önlemini almalı, Sedef'in aşerme seansları için sağlam bir zula hazırlamalıydı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp zula yapma operasyonuna bir an önce başlaması yararınaydı. Çünkü karısının ne zaman aşermeye başlayacağı hiç belli olmazdı.

Mesela karısının asla hayır diyemediği, yaşam kaynağı olarak nitelendirdiği çikolata ve dondurmayı dolaptan hiç eksik etmemeliydi. Çikolata ve dondurmanın her çeşidinden almalıydı. Hoş, karısı, bitter çikolatayı ve sütlü çikolatanın fındıklısını daha çok seviyordu ama yine de Sedef'in sağı solu belli olmazdı. Her çeşidini alsa iyi olurdu.

Çeşitli kuruyemişlerde almalıydı tabii... Sedef'in kuruyemişlerle arası iyiydi. Onlarla ilgili trajikomik bir anısı olsa da onun dikkatli olmasını, Antepfıstığını kabuğuyla ağzına atmamasını sağlayabilirdi.

Karısı yeşil eriği de seviyordu. Ondan da bir beş on kilo alıp derin dondurucuya atmalıydı. Sonra çilek, karpuz, kivi, kiraz, şeftali, mandalina... Ve Sedef'in sevdiği diğer meyvelerin tümünü...

Gerçi bunların hepsini artık her mevsimde bulmak mümkündü ama yine de elinin altında bulunması gerekiyordu. Gece gece veya hiç olmayacak vakitlerde sokaklarda gezmektense hepsinden zula yapmak iyi bir fikir gibi göründü. Ya da karısı istedikçe taze taze mi alsa daha iyi olurdu? Meyvelerin vitamin değerlerini kaybetmemesi lazımdı.

Karısının beslenmesine de çok dikkat etmesi gerekiyordu. Bunu doktoru da söylemişti zaten. Ve Uygar, bununla da özel olarak ilgilenecekti. Gerekirse Sedef'i elleriyle besleyecekti. Aklına gelmişken, internetten hamilelikle ilgili araştırmalara en kısa sürede başlamalıydı. Tabii bu konuda iyi bir yol gösterici olan kitapları da unutmamalıydı.

Sedef'in doktoruyla biraz konuşup çeşitli tüyolar almıştı ama bunlar kendisine yetmezdi. Tam donanımlı bir baba ve eş olmak istiyordu. Ne yense iyiydi, neler yenmezdi. Allah korusun karşı karşıya kalacağı istenmeyen durumlarda ne yapması gerektiğini, her ayrıntıyı öğrenmeliydi. Bunu da aklının bir kenarına not etti.

O, babalık heyecanıyla böyle derin düşünceler içindey-

ken ve gelecek planları kurarken karısının aralık dudakları arasından süzülüp yüzüne çarpan sıcak nefesleri kendinden geçmesini sağlıyordu. Buna kayıtsız kalmaksa gittikçe güçleşiyordu. Karısının bal tadındaki dudaklarını kana kana içmek varken kendisini güçlükle tuttu. Sedef hamileydi... Dinlenmesi gerekiyordu. Ve artık daha dikkatli davranması gerekiyordu.

Hâlâ tüm bu olanlara inanmakta güçlük çekiyordu zaten. Bu mucizevi, güzel kadın kendisine mi aitti? Üstelik bir de kendisine dünyanın en güzel hediyesini verecekti.

Keşke mutluluğunu sözlerle ifade ve tarif etmenin bir yolu olsaydı da etseydi. İçi içine sığmıyordu. Mutluluğunu bir kalıba sığdıramıyor, dolayısıyla da sözcük haznesindeki tüm kelimeler tarif noktasında yetersiz kalıyordu.

"***Hayat, sen planlar yaparken, yaşadıklarındır,***" diye boşuna dememişti şair... Kim, ailesiyle yaşadığı bir tartışma sonrasında dikkatsiz davranacağını ve bunun sonucunda yolda dünyalar güzeli bir kızla karşılaşacağını, ona çakma nişanlılık teklifinde bulunacağını, âşık olacağını, yine o kızla evleneceğini ve sevdiği kadının ona günün birinde dünyanın en güzel hediyesini, bir parçasını vereceğini tahmin ederdi ki?

Bu deli saçması, dizi senaryosu gibi çılgın kurguya kim inanırdı? Birisi çıkıp Uygar'a bunları söyleseydi, genç adam gür kahkahalarla ona gülerdi ve yanıtı "Deli misin sen?" diye sormak olurdu.

Ama bazı güzellikler, hiç ummadığınız anda öylece giriyordu işte hayatınıza ve anlam katıyordu.

Biliyordu ki o kendisine çok iyi bir eş, hayatına soluk, kalbine ilaç olduğu gibi çocuklarına da çok iyi bir anne olacaktı. Uygar'ın, Sedef'in aksine kaygıları yoktu ve onun iyi bir anne olamayacağı ihtimali aklının ucundan bile geçmi-

yordu. Kendisine dünyaları veren bu kadın, kuşkusuz dünyanın en harika annesi olacaktı.

Ve Uygar, ikisini de hatta ileriki zamanlarda hayatlarına dâhil olacak diğer çocuklarını da tüm kötülüklerden koruyacaktı. Sedef'e ve çocuklarına bir şey olmasına izin vermezdi! Annesi de dâhil, onları üzen, üzmek isteyen her kim olursa karşısında kendisini bulacaktı ki Sedef'in bu konudaki endişelerinin de yersiz olduğunu düşünüyordu.

Çünkü görmüştü... Hastanede annesinin kendilerine şefkatli bakışlarını, doktorun Sedef'in hamileliğini açıkladığı sırada Nalan Hanım'ın gözlerinin içinde oluşan mutluluk ve sevinç pırıltılarını görmüştü. Bundan sonra belki aralarındaki çekişme yine devam edecekti ama bunun eskisi kadar kötü boyutlarda olmayacağına düşünüyordu, Uygar.

Artık aralarındaki tatlı rekabetin basit bir gelin-kaynana çekişmesinden daha ileri geçmeyeceğine neredeyse adı kadar emindi.

Bu küçücük kadın, kimin hayatına dokunsa bir peri tozu etkisi yaratabilme özelliğini sahipti çünkü. Zaten Sedef'e kayıtsız kalmak neredeyse imkânsız gibi bir şeydi. Bugün olmasa bile ileride bir gün annesinin de ona kayıtsız kalamayacağını tahmin ediyordu ki yanılmadığını anlaması uzun sürmemişti. Sadece tahminleri düşündüğünden çok önce gerçekleşmişti.

Zaten yılların bekârı ve çapkını Uygar Asiltürk bile ona direnememişken kim dirençli olabileceğini iddia edebilirdi ki?

Sedef Asiltürk, her erkeğin sahip olmak isteyeceği karşı konulması güç bir varlıktı ve biliyordu ki sadece kendisine aitti! Bu küçücük kadın, onun dünyasını bütünüyle kaplamıştı ve kocaman kalbinin tek sahibiydi.

Olağanüstü Hal

Sinirliydim!

Hamilelikten değil, sinirden patlamak üzereydim! Çünkü benim o akılsız kocam, bugün doktor kontrolümüz olduğunu bildiği halde anlaşılan yine işlerini düzene koyma konusunda sınıfta kalmıştı. Bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğimiz bu önemli randevuyu resmen kaçırmak üzereydi.

Talan olmuş sinir sistemimin baş mimarı dandik kocamla, sabah evden çıkmadan önce hastanede buluşmak için sözleşmiştik ama içimden bir ses beyimizin yine sözünde duramayacağını söylüyordu. Çünkü az bir süre kalmasına rağmen daha teşrif etmemişti kendileri.

Eskiden *Zaman Kavramı* dersinden sınıfta kalıp sürekli hüsrana uğradığım ve bu konuda kuyruk acım oldukça derin olduğu için artık dersime iyi çalışıyordum. Birikimlerimden edindiğim tecrübelerin artı bir getirisi olarak zamana karşı direnmemeyi kulağıma küpe yapmıştım.

Ve yeni kazandığım bir alışkanlıkla garanti olsun diye doktor randevuma vaktinden önce gelmiştim. Bir süre Uy-

gar'ı bekledim ama ne yazık ki o kendisine tanıdığım süre zarfı içinde hastane sınırları içine gelemedi.

Süresi dolan adi kocam, randevuya gelmemekle kalmayıp arayıp sormadığı için öfkem katlanarak çoğaldı. Fakat bir taraftan da elimde olmadan şüpheye düşüp meraklandım. Gelmemesinin ve arayıp sormamasının arkasında başka bir neden olabileceğini düşündüm ve içim kesif bir korkuyla dolup taştı.

Çantamdan aceleyle cep telefonumu çıkarıp hızla numarayı çevirirken nefesimi tutmuştum. Telefon iki defa çaldıktan sonra hattın diğer ucundan bir kadın sesi yükseldi. "Buyurun Sedef Hanım," demişti karşıdaki kişi.

O an telefonu açanın bir kadın olmasını bile umursayacak halde değildim. Her ne kadar tasvip etmesem de karşıdaki sesin kime ait olduğunu biliyordum. Kocamın sekreteri Aylin'di, hattın diğer ucundaki. Sekreteri bile olsa kocamın telefonunda bir kadının sesiyle karşı karşıya kalmaktan hiç hoşlanmıyordum ama yapacak bir şey yoktu. Uygar, bunun gerekli olduğunu söylüyordu.

Sekreterin sesini duyunca içimdeki korku biraz olsun azaldı. Kocama bir şey olsaydı telefonunun sekreterinde ne işi olurdu, değil mi? Tabii ihtimaller dâhilinde her şey mümkündü ama mantık çerçevesinde o telefonun sekreterde olmasının başka bir sebebi olduğu biliyordum. Çünkü bu alışık olduğum bir durumdu. Uygar önemli bir toplantıya girerken olur da ona ulaşmak istersem diye telefonunu kapatmıyor, sekreterine bırakiyordu.

Kendi kendime verdiğim telkinlerin sayesinde sakin kalmayı başararak, "Uygar nerede?" diye sordum.

Bayan Kısa Bacak sekreter, kocamın telefonunu kendi malıymış gibi açmakla kalmadı. "Aslanlı Holding'le yeni yapılan anlaşmada küçük bir pürüz oluştuğu için Uygar

Bey'in acil bir toplantısı çıktı, Sedef Hanım. Sizin arayacağınızı tahmin ettiğinden mesajını iletmem için telefonunu bana bıraktı. Pürüzleri en hızlı bir biçimde giderip randevuya yetişmeye çalışacağını söyledi," diye sinir bozucu bir açıklama yaparak sinirlerimi zıplattı.

O an bütün iyi niyetli düşüncelerimi de acımasızca katletti. Hamile kadına böyle acı bir haber çat diye söylenir miydi? İnsan biraz alıştıra alıştıra söylerdi.

"Ya demek öyle..." dedim, işittiklerimden hiç de memnun olmadığımı gizleme gereği duymadan. Ardından devam ettim. "Uygar'a söyleyin bundan sonra gelmek için hiç zahmet etmesin! Mahkemede görüşürüz!" deyip telefonu hırsla Aylin'in yüzüne kapatırken elim ayağım buz kesmişti.

Hayır, bu olmazdı! Acilen OHAL falan ilan edilmeliydi! Kocam karısı ve çocuğu yerine Burçin Aslanlı'yla yapılacak lanet bir toplantıyı seçmiş olamazdı! Kamera şakası falan mıydı bu? Ya da dış mihraklar tarafından uzmanca tasarlanmış bir komplo?

Sekreter Aylin, eğer ki işinden kovulma tehlikesini göze alıp bana böyle bir yalan uydurma cesaretinde bulunmamışsa acı ama gerçekti. Kocam beni değil onu seçmişti. Zaten hangi salak işsizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada işini kaybetme pahasına böyle bir şaka yapabilir ve yahut da yalan söyleyebilirdi?

Anlaşılan ilk başa dönmüştük ve roller değişmişti. Bu defa Burçin Aslanlı'ya ben yenilmiştim. Uygar, şu an olması gerektiği yerde değil onun yanındaydı çünkü!

Dakikalar dakikaları kovaladı, teorilerim yavaş yavaş doğrulandı. Sürekii ilk on bir de maça çıkmanın rehavetine kapılarak kötü bir performans gösterme cüretini kendinde bulan ve yedek kulübesinde bekleme tehdidiyle karşı karşıya kalan yarı kadrolu kocam, Burçin Aslanlı'nm angarya-

larıyla uğraşmayı tercih ederek randevuya yetişemedi. Beni bu kutsal görevde bir başıma bıraktı.

Tuğba Hanım, karnıma o soğuk ve yapışkan jeli nazikçe sürüp dostça gülümserken, "Biraz gerginiz sanki" diye bir tespitte bulununca Uygar'ı defalarca kez katlettiğim, küme düşürdüğüm, peynir ekmek niyetine çiğ çiğ yediğim şiddet içerikli düşüncelerimden sıyrılıp şaşkın bakışlarımı iyimser doktoruma çevirdim.

Biraz mı? Had safhaya ulaşmış gerginliğimin ve yakıcı bir boyut kazanmış öfkemin miktarını *biraz* olarak tanımlamak sanırım *Polyanna*cılığın hası olurdu. Tuğba Hanım'ın tespiti büyük oranda yanlıştı ama uzatmak istemedim.

Kısaca, "Fazlaca," diye yanıt verdim. Sonuçta Tuğba Hanım bir psikolog değil jinekologdu. Yani kocamla aramdaki sorunları anlatıp akıl danışmak için doğru insan veya doktor değildi.

Fakat doktorum Tuğba Hanım, *Polyanna*cılık oyununa devam edip etmemek konusunda benimle aynı fikirde değildi ve bunu hemen gösterdi.

"Sakin olmalısınız. Gerginliğiniz tatlı bebeğinize yansıyabilir. Sonuç olarak belki yine huysuz davranır ve bize cinsiyetini göstermek istemez. Biraz sakin olmayı deneyelim, tamam mı annesi?"

Bu kadın hiçbir zaman negatif olmaz mıydı? Hayata bakış açısı hep mi pozitifti? Sürekli böyle gülümsüyor muydu? Yoksa bu işinin gereği takındığı yapmacık bir tavır mıydı? Bebeğinin cinsiyetini öğreneceği gün ben ve bebeği yerine Burçin Aslanlı'yla acil toplantıları tercih eden bir adet odun ile evliyken nasıl sakin olabilirdim ki?

Şu an birisiyle tartışmak istiyordum ama tartışmak istediğim kişi kesinlikle Tuğba Hanım değildi.

Doktorumu sahte bir gülücükle geçiştirmeyi uygun görerek "Peki," dedim. Yoksa bu iş lastik gibi uzar giderdi.

Tuğba Hanım, karnımda yumuşak hareketlerle gezdirdiği ultrason cihazını biraz sola doğru kaydırıp hafifçe gülümsediğinde ise auram değişti. Kalp ritmim dengesini şaşırdı.

Ümit, sevinç ve heves karışımı bir sesle, "Gördünüz mü?" diye sordum. Doktorumun vereceği yanıtı merakla bekliyordum.

Ve iyimserlik kraliçesi olan sevimli doktorum tıpkı aylardır kendini bizden gizleyen bebeğim gibi insafa geldi. Beni daha fazla merak içinde bırakmayarak, "Evet," dedi. "Tıpkı annesi gibi çok canlar yakmaya aday güzel bir kızımız geliyor. Uygar Bey'in işi zor!"

Uygar'ın ismini işitince hafiften dalgalanmaya yüz tutan öfkemi bastırarak asıl konumuza odaklanmayı tercih ettim. Bir kız... Allah'ım şimdi benim bir kızım mı olacaktı? Çığlık atmak, sevincimi tüm hastane personeli ve hastalarla hatta daha fazlasıyla paylaşmak istiyordum ama boğazımda oluşan kalın bir yumruyla bağırmak ne kelime nefes bile almakta güçlük çektiğimi hissettim.

Göz pınarlarımdan ne zaman süzülüp yanağıma doğru yol aldığını bilemediğim gözyaşlarım eşliğinde, "Kız mı?" diye sordum.

İnanamıyordum. Hayatım boyunca ne zaman bir kız çocuğu görsem içim giderdi. Hep bir kızım olsun, onu pembiş pembiş giydireyim, saçlarını rengârenk tokalarla süsleyeyim isterdim. Hamileliğim boyunca bunu hiç dile getirmesem de sevgili kocamla şakadan bile olsa cinsiyet tartışmasına girmesek de içten içe, bir kız çocuğu hep hayallerimi süslemişti. Sanırım bu o, hain kocamdan sonra en çok istediğim şeydi ve dileğim gerçekleşmişti.

Samimi gülücükleriyle, "Evet bir kız. Tebrik ederim," dedikten sonra minik, tatlı kızımı biraz daha izlememe müsaade eden Tuğba Hanım, işi bitince doğrulmama yardım etti.

Masasına geçmeden hemen önce fotoğraf albümümüze yeni eklenecek bir ultrason görüntüsüyle beraber karnımdaki jeli temizlemem için bolca havlu kâğıdı bana teslim etti.

Derinden gelen duygu yüklü sesimle, "Teşekkür ederim," dedim. Ona minnettardım. Samimi tebriği ve de bana böyle mutlu bir haberi bahşettiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

Evet, bir kızımız olacağını öğrendiğim için çok mutluydum ama bu güzel haberi öğrenirken yanımda o odun kocam olmadığı, ellerimden tutup benimle o ekrana kilitlenmediği, Tuğba Hanım'ın konuşmasını beklerken nefesini tutmadığı için buruk bir sevinç yaşıyordum. Buruk ve kırgın...

Doktorum önündeki çizelgeye birkaç şey not edip bakışlarını bana çevirdiğinde artık karnımdaki jeli temizleme işlemini bitirmiştim. İşini yapmanın gayretiyle, "Artık nazlı kızımız kendini belli ettiğine göre içiniz rahatlamıştır," diyerek göz kırptı. Bu defaki tespiti kesinlikle doğruydu!

"Folik asidi ve diğer vitaminleri aksatmıyoruz Sedef Hanım. Bol bol sebze, meyve, protein ve kalsiyum içerikli besinlerle beslenmeniz gerektiği kısmını hiç saymıyorum bile. Çünkü artık biliyorsunuz," dedi.

Söylediklerine onay ister gibi yüzüme baktı. Hızlıca onu onayladığımı belli etmek için, "Tabii," dediğimde konuşmasına devam etti.

"Size küçük bir önerim var. Yorulmayacağınız derece küçük yürüyüşler hem gereksiz kilo alımı hem de doğu-

munuzun kolaylaşması için faydalı olacaktır. Ama kendinizi fazla yormamak şartıyla... Onun dışında hem kızımız hem de siz maşallah çok sağlıklı görünüyorsunuz. Hiçbir sorun yok. Her şey normal seyrinde ilerliyor," diyerek bir takım açıklamalarda daha bulundu.

Kulaklarım onun söylediklerini işitiyordu ama ruhum pespembe düşlerin uçuştuğu başka diyarlarda geziniyordu aynı anda...

Gerekli önerileri sıraladıktan sonra, "Bir sonraki randevumuzda görüşmek üzere," deyip sıcak bir vedayla beni yolcu eden doktorumun odasından çıktığımda artık kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum.

Tabii bu hissim koridorun karşısından bana doğru telaşlı adımlarla yürüyen, yüzünde de özür dileyen sıkıntılı bir ifade barındıran lanet olasıca kocamı görünce son bulacak kadar kısa ömürlüydü.

Aramızdaki mesafeyi kapatan kocam nefes nefese kalmıştı. Koştuğu her halinden belliydi. "Bitti mi? Yetişemedim mi? Aşkım gerçekten çok özür dilerim. Son dakika pürüz çıkardılar inan ki benim hiçbir suçum yok," diyerek makineliye bağlamış, adeta günah çıkarıyordu.

Ama o kadar kolay değildi! Kolay olabileceğini düşünüyorsa büyük bir yanılgı içindeydi!

Sevgili kocam, randevuyu yetişemediği için kendisine methiyeler düzmemi bekliyorsa işte o noktada yanılıyordu. Artık son dakika bahaneleri bile onu kurtaramazdı. Bu sinirle Uygar'a düzebileceğim tek şey varsa o da olsa olsa hicviye olurdu. Ya da edebiyat tarihinde yeni bir çığır açarak sövgüye de düzebilirdim. Benim için fark etmezdi!

Gözlerimi iyice kısarak öldürücü bakışlarımı ona sabitledim. "Çok önemli işlerinin bir parçası olan sevgili Burçin'ciğini bırakıp böyle önemsiz detaylarla uğraşmak için

niye rahatını bozdun ki sen?" diye tıslarken nükleer bir silahtan farksızdım.

"Burçin mi?" diye sordu şaşkınca. Ama bu şaşkınlık numarasını ben yemezdim.

"Evet, Burçin! Ne o? Yoksa bu saate kadar Burçin'in yanında olduğunu inkâr mı edeceksin? Onu bize tercih ettiğini gizleyecek misin? Dene istersen! Ama yemezler!"

"Saçmalamayı keser misin Sedef! Neden gizleyeyim? Evet, Burçin'in yanındaydım! Fakat bizim ortak olduğumuzu ve beraber çalıştığımızı unuttun galiba!"

"Unutmadım lanet olası! Onunla ortak olmanı istemiyorum!" diye kükredim.

Karşıma geçip nasıl bu kadar rahatça konuşup Burçin'le olduğunu itiraf ederdi hiç anlamıyordum. Şeytan kafasını gözünü yarmamı söylüyordu ama ben şeytana uymuyordum. Geri zekâlı kocam, yatsın kalksın şeytana uymaya niyetim olmadığına dua etsindi. Yoksa o kafayı gözü elde gözlerdi.

"Birincisi biz en baştan beri Burçin'le ortaktık ve sen bunu biliyordun," dediğinde gözlerim irileşti, ciğerlerime hücum eden yakıcı bir acıyla nefesim kesildi.

Ne yani onlar en baştan beri ortaklar diye kocamı kıskanmaya hakkım olmadığını mı söylemek istiyordu. Üstelik bir zamanlar Nalan Hanım tarafından o kızla evlenmeye zorlandığını unutmuşa benziyordu. Kesinlikle kaşınıyordu!

Kaşınan ellerimin kaşıntısını dindirmek için hamle yapmayı düşündüğüm sırada "Ve ikincisi... Ben Burçin'i değil seni seçtim! Onu seçecek olsaydım en baştan seninle anlaşmalı bir ilişkiye başlamazdım öyle değil mi? Hayatımdaki insanın Burçin olmasını isteseydim onunla evlenirdim. Seninle evlenebilmek için tek ayaküstünde kırk yalan söyleyip seni evliliğe ikna edene kadar akla karayı seçmezdim! Yalan

mı karıcığım? Ben seni seviyorum! Burçin Aslanlı'nın benim hayatımda iş dışında bir yeri yok! Hiçbir anlam ifade etmiyor!" diye devam edince nefesim ikinci defa kesildi.

Ah, sanırım bazen hormonlarımın oyununa gelip bu adama çok fazla yükleniyordum ve haksızlık ediyordum!

Nalan Hanım'ın, Burçin'i kendine gelin olarak seçtiğini unutmamıştı ve sözlerinde sonuna kadar haklıydı! Burçin'i seçecek olsaydı ilk başta onunla olmamak için türlü dalaverelere girişmezdi.

Bazen sinirlenince gözüm hiçbir şeyi görmüyor, küçük bir olayı bile fazlaca abartabiliyordum. Ama ne yapayım, bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeye gelmediği için öfkeden çıldırmıştım.

"Bir kere de beni anlayamaz mısın? Ben de böyle olmasını istemezdim," dedi ve beni suçluluk psikolojisinin tam zamanlı kölesi etti.

Boynuna sarılmakla kızgınlığımı devam ettirmek arasında gidip geldim bir süre. Tamam, o da kendince haklıydı ama randevuyu kaçırması mantıklı yanımı bastırıyor, beni duygusal davranmaya itiyordu.

Kızgın kalmaya çalışarak, "Asıl sen konuşmayı keser misin Uygar!" diye çıkıştım. "Beni bu sözlerle kandıramazsın! Bir türlü bitmek tükenmek bilmeyen bahanelerini dinlemekten yoruldum artık!" derken yalan söylüyordum.

Aslında çoktan kapılmıştım onun seline. Cazibesine kanmak konusunda hâlâ savunmasızdım ama en azından bunu çaktırmamak konusunda epey yol kat etmiştim.

Böylece ona saf sinirim karşısında hiç şansının olmadığını hatırlattım. Bahanelerinin onu kurtarmayacağını anlayınca her zamanki gibi alttan almayı seçerek geri adım attı. "Tamam, sinirlenme," dedi. "Keseceğim ama önce son bir sorum var..." diye devam ettiğinde mahzun bakışlarını gözlerime kilitlemişti.

Zaten soruları ve sorunları bir de bahaneleri hiç bitmezdi! Baygın bakışlar atarken yağmurda kalmış bir kedi yavrusuna benziyordu ve bana vicdan yaptırmaya çalışıyordu. Belki de biraz Yumoş etkisi sunarak beni yumuşatmayı hedefliyordu.

Kahretsin ki hain adam damardan girmeyi de çok iyi biliyordu! Sesimin sert çıkmasına özen göstererek, "Sor," dedim.

Yelkenleri suya indirmeye başladığımı çaktırmamaya, otoritemin sarsıldığını ve çöküş sürecine girdiğini gizlemeye çalışıyordum ama tabii ki o bunu yemezdi.

Ben, 9999 parçalık bir Lego olsaydım, bu adam hiç üşenmez, beni yine tamamlardı. Sonuca ulaştığındaysa bulduğu açıkları bir silah gibi kullanmaktan hiç çekinmezdi.

"Öğrendin mi?" diye sordu. Bakışlarından oldukça hevesli ve heyecanlı olduğunu anlamak mümkündü. Hevesini kursağında bırakmaksa tam olarak benim işimdi.

"Neyi?"

"Sedef!"

Ses tonundaki uyarı, taşmak üzere olduğunun sinyaliydi. Her an alttan almayı bırakabilirdi. Zaten hain duygularım da onu ölesiye süründürmek ve ağzımdaki baklayı hemencecik çıkarıp mutlu haberi vermek arasında inişli çıkışlı bir grafik sergiliyordu.

Ve sonra kaçınılmaz olan oldu. Gevşek ağzım sabit duramadı. Aylar öncesinden kalma bir anı geldi aklıma ve dudağımın sağ köşesini dişleyerek, "Peki, nur topu gibi bir kızımız olursa annen beni sever mi?" diye sorduğumda yüz ifadesi ani bir değişim içine girdi.

Şaşırmış mıydı? Yoksa çakma nişanlılık döneminde bana takılmak için söylediği ***"Merak etme... Düğünden dokuz ay sonra eline nur topu gibi bir erkek torunu verince seni benden***

***daha çok sevecektir...*"** içerikli sözleri aslında bir şakadan ibaret değil miydi?

Kastetmeye çalıştığı gerçeğin ta kendisi miydi? Kocam bana *her şakanın altında bir ger*çek payı vardır, özlü sözünün şemalı bir açıklamasını mı yapıyordu şu an?

Bir kızı olsun istemiyor muydu yani? Ah! Tipik Türk erkeği! *Erkek adamın erkek çocuğu olur*, muhabbeti... Biz kadınlar olaraktan *Cleopatra gibi kadının Cleopatra gibi kızı olur*, muhabbetine giriyor muyduk hiç? Bu nasıl bir mantık yürütme şekliydi?

Hoş... Benden değil Cleopatra olsa olsa Külkedisi olurdu ya şimdi konumuz bu değildi!

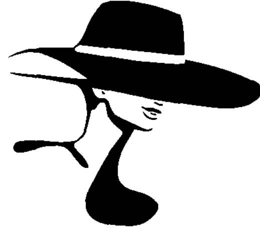
Asıl konumuz; kocam, çakma nişanlılıktan orijinal kocalığa terfi etmişti ama şimdi işlediği yüz kızartıcı suç sebebiyle kara listeye alınmak üzereydi.

Benim tatlı kızımı nasıl istemezdi? Son günlerdeki ağlama nöbetlerine tutulmam an meselesiyken yüzünü kaplayan garip sırıtmayla öfkem yüz seksen dereceyle şaşkınlığa dönüş yaptı.

Ne yani kocam delirmiş miydi? Bu şekilde davranmasının başka bir mantıklı açıklaması yoktu, çünkü.

Ama şaşkınlığımın şok boyutuna geçmesi konuşmaya başlamasıyla oldu. Öpmeye doyamadığım erkesi dudaklarının arasından dökülen sözler çığlık atmak için çok geçerli bir sebepti.

Çünkü lanet olasıca kocam, yüzünü kaplayan kocaman bir sırıtmayla "İsmini Nalan koyarsak kesin sever!" demişti.

Küçük Çakma Prenses

Kurduğu son cümleyle Sedef'in korkulu rüyalarını hortlattığının farkındaydı, Uygar. Şoka girdiği için Sedef'in ağzı açık kalmış ve bir anda sus pus olmuştu. Karısının bu sevimli hali keyfine keyif kattı. Gırtlaktan kopup gelen derin kahkahasını bastıramadı. Bir taraftan da "Şaka yaptım şaka! Nefes al, yoksa boğulacaksın," diye Sedef'i uyarıyordu. Kıyamıyordu güzel karısına.

İşte bu kadardı! Hedef şaşırtma konusunda gerçekten uzmandı. Sedef, az sonra kendisiyle dalga geçildiğini idrak edince yoğun öfkesini, sivri uçlu savaş oklarını üzerine yöneltip ilk hedefi yapacaktı belki, ibre yine kendi üzerine dönecekti ama şu an duyduğu keyif buna değerdi.

Nitekim Sedef, Uygar'ın önceden koyduğu teşhisi hayata geçirme kısmında gecikmedi. Hâlâ kıkırdayıp duran uyuz kocasının kaslı göğsüne işaret parmağını sertçe bastırıp "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı.

"Evet!" derken arsızca sırıttı. Dışarı fırlamak için can atan gür kahkahasını baskı altında tuttuğu için boğulmak üzereydi.

Yediği haltı utanmadan bir de itiraf etme cesaretini gösteren kocasının göğsüne sert bir şaplak atıp "Aferin! Her şeyi böyle dalgaya almaya devam et sen zaten!" diyerek bağırdı. Gözleri öfkeden ateş saçıyordu.

Uygar'a omuz atıp yanından geçerken, "Gözüme görünme bir süre!" diye tısladı. "Hem sen niye geldin ki! Sekreterine mahkemeye beklediğimi söylemiştim, buraya değil!" diyerek kocasının kendisini durdurmasına izin vermeden çıkışa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Uygar, Sedef'in gidişiyle ve son sözleriyle sap gibi kalakalmıştı ama hâlâ gülmeye devam ediyordu. Karısı eskiden de sinirli ve kontrolsüz bir insandı ama şimdi hamilelikle değişip dengesizleşen hormonları yüzünden iyice çığırından çıkmıştı. Dengesizliğinin en parlak dönemini yaşıyordu. Daha çabuk sinirleniyordu. Daha bir tahammülsüz ve kontrolsüzdü.

Fakat yine de çok tatlıydı. Hamilelik Sedef'e çok yakışmıştı. Uygar, onun bu hallerine kızmak yerine alttan almayı tercih eden taraf olmayı bile seviyordu. Karısı ona dünyaları armağan ederken o, anlayışlı bir koca olmuştu, çok muydu?

Bebeklerini taşıyan Sedef'ti. Hamileliğinin ilk üç ayında bütün o mide bulantılarım, sıkıntıları da çeken yine Sedef'ti. Ve onun kredisinde bir sınırlama olamazdı! Sedef'in açık çeki vardı. Karısı, istediğini yapabilir, istediği kadar şımarabilirdi. Bu onun en doğal hakkıydı.

Sedef damarına basılınca birazcık anormalleşiyor olabilirdi fakat onu anormallik konusunda zirveye ulaştıran hamileliğiydi. İkisine ait olan küçük cadıları yüzündendi.

Bir kızları olacaktı, öyle mi? Tıpkı annesine benzeyen peri gibi bir kız...

Sevinçten hoplayıp zıplamak, küçük kızının sevincini her önüne gelenle paylaşmak istese de öncelikli olarak halletmesi gereken başka bir işi vardı.

Arkasına dönüp Sedef'e yetişebilmek için uzun adımlarla yürüdü. Karısını hastanenin çıkışında ancak yakalayabilmişti. Yakalar yakalamaz yaptığı ilk şey onu kolundan çekip kendisine doğru döndürmek ve bir daha kaçmasına fırsat vermemek için sıkıca sarılmak oldu.

Sedef'in itiraz cümlelerini engellemek için dudaklarını karısının dudaklarına kenetleyip tutku dolu öpücüğüyle istila etti. Öpücüklerinin arasından sıraladığı, "Seni seviyorum," mırıldanmalarıyla Sedef'e her şeyi unutturup başka diyarlara kanatlanmasını sağladı.

Gerçekten işini bilen ve karısını tanıyan bir adamdı. Ama tüm bunları yaparken hareketlerinde en ufak bir samimiyetsizlik yoktu. Kendisine dünyaları veren bu kadını, gerçek ve sonsuz bir aşkla seviyordu. Ve tüm dünya karşısına dikilse bile ondan asla vazgeçmezdi! Sedef, Uygar'ın hayatında aldığı en doğru karardı!

Dudakları birbirinden ayrıldığında ikisi de nefes nefeseydi ve ikisinin gözlerinden de birbirlerine olan aşkları açık bir kitap gibi net olarak okunuyordu. Uygar, rüya âlemindeymiş gibi derinden gelen boğuk sesiyle, "Bir kızımız mı olacak yani şimdi bizim?" diye sorarken mutluluğu yüz ifadesine yansımıştı. Gülümsemesi, simasını aydınlığa ulaştıran ve Sedef'e de ışık veren güneş gibiydi.

Uygar'ın parlak ruh hali, ruhunun en ücra köşelerine sızıp aydınlattı. Öfkesini unuttu ve de benliğini ele geçirmeye çalışan tüm negatif duyguları defederek genişçe sırıttı genç kadın. Mutlulukla ve hevesle başını sallarken, "Evet," dedi. Muzipçe gülümsedi. "Annesini senin gibi bir canavar karşısında tek başına bırakmaya razı gelmedi benim küçük prensesim," diye devam etti.

"Destek kuvvet ha!" diye sahteden iç geçiren Uygar, altında gizli ve mahrem anlamların yattığı bir tonda, "Acilen

arayı kapatmam lazım!" diye devam ederek Sedef'in utançtan kıpkırmızı kesilmesini sağlarken hiç pişman değildi.

"Uygar!" diyerek dehşetle inleyen Sedef'in uyarısını anlamazdan gelerek, "Ne?" diye sordu. Muzipçe ve utanmazca sırıtıyordu.

"Çok kötüsün!"

"Evet, aşkım kötüyüm. Hatta senden bu zamana kadar gizlemiştim ama şimdi itiraf etmenin vakti geldi." Boğazını yavaşça temizledi ve ses tonunu kalınlaştırarak "Ben, Karanlıklar Ülkesi'nin tek varisi Kara Prens'im. Kara Prens, Çakma Prenses'e karşı!" dedi.

Kocasının mizah anlayışı zaman zaman iyi olabiliyordu. Eh! Bunda kendisiyle evli olmasının büyük payı olduğu söylenebilirdi. Neşeli bir kıkırtıyla "Peki, Kara Prens'im, benim gücüm karşısında kendinize tanıdığınız şans yüzdelik kesimde ne kadara denk geliyor?" diye alay ederken halinden oldukça memnun görünüyordu.

Uygar dürüstçe "Bu ezici tablo karşısında kendime yüzde bir şans bile veremiyorum, ne yazık ki. Çünkü Çakma Prensesimiz birken ve ben ona bile yetemiyorken şimdi iki oldu," diyerek sahteden hayıflandı. "Küçük Çakma Prenses... Aman Allah'ım bu tam bir trajedi!"

Sedef kıkırdadı. Karısı, etrafına böyle melodik kıkırtılar saçarken çok genç ve tasasız görünüyordu. Uygar, gözlerini ondan alamıyordu.

"Bence tam bir komedi!"

Burnunu kırıştırıp gözlerini hafifçe kıstı. "Çokbilmiş Prenses olarak mı değiştirsek acaba senin adını?" dedi. Sedef'i iyice kendine doğru çekip kaslı göğsüne bastırarak sıcaklığıyla esir aldı. Dudaklarını karısının saçlarının arasına gömüp küçük küçük buseler kondururken derinden gelen sesiyle, "İyi ki karşıma çıktın ve hayatımın tam ortasına bir

bomba gibi düştün. Seni seviyorum, Sedef. Kızımızı ve seni çok seviyorum," diye devam etti. "Bana bu mutluluğu yaşattığın için, hayatıma girdiğin ve anlam kattığın için çok teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, benim yarı odun yarı romantik, biraz taş kafalı, çokça pamuk kalpli, baldan tatlı, kaymaktan yağlı, aşırı kıskanç kocacığım. O gün üzerime çamurlu su sıçratıp en sevdiğim eteğimi ve yeni aldığım kabanımı mahvettiğin ve küstahça bana çakma nişanlılık teklifinde bulunduğun için asıl ben teşekkür ederim."

"Yuh! Kızım sevgini mi dile getiriyorsun küfür mü ediyorsun belli değil!" diyerek kahkaha atan Uygar'a eşlik eden Sedef, "Her ikisini de... Fazla şımartmaya gelmiyorsun çünkü! Seni idare etmek zor... Ölçüyü tutturmaya çalışıyorum," diyerek yanıt verdi.

Şüpheyle, "İdare etmek ve ölçüyü tutturmak derken?" diye soran Uygar, Sedef'in yanıt vermesine fırsat tanımadan, "Anlaşılan üzerimde bir otorite kurmak istiyorsunuz Çakma Prenses'im ama yemezler! İkiniz de benim prenseslerimsiniz ve ben sizin kralınızım! Ben ne dersem o olur kadın!" diye çakma bir sinirle çıkışırken gülmemek için dudaklarını dişliyordu. Lakin çabası başarı getirmedi. Dudaklarının arasından boğuk bir kıkırtı yükseldi.

İkisi de bir hastanenin çıkışında sarmaş dolaş bir vaziyette olduklarını çoktan unutmuştu. "Emriniz başım üstüne kralım!" derken Sedef de kıkırdıyordu.

Hem Sedef hem Uygar neşeli gülücüklerin içinde kaybolmuşken Uygar'ın, aniden sıcak dudaklarını Sedef'in şakaklarına bastırmasıyla genç kadının kıkırdaması durdu. Kahretsin ki hamile olmasına rağmen hâlâ duyarlılığından hiçbir şey kaybetmemişti! İfadesi durgunlaştı. Başını yavaşça kocasının göğsünden kaldırdı. Gözleri Uygar'ın şefkat-

le bakan gözbebeklerini bulduğunda sanki parlak bir ışığa bakmış ve gözlerini almış gibi kirpiklerini kırpıştırdı. Ama bu haksızlıktı! Bu adamın kendisine hissettirdiği duyguların yanılmaz şaşmaz bir süreklilik göstermesi kesinlikle haksızlıktı!

Hiç olmadık bir anda dikkatini dağıtan kocası küçük bir cezayı hak ediyordu sanki... Belki de bir ödül...

Bakışlarını Uygar'm gözlerinin içine sabitleyip davetkâr bir edayla kuruyan dudaklarını hafifçe nemlendirirken kocasının kararıp iyice koyulaşan gözbebeklerini keyifle izledi. Uygar'm üzerinde hâlâ bir etkisi olduğunu bilmek kadınsı yanının çok hoşuna gidiyordu. Ve silahlarını doğru yerlerde kullanmak, sıkı hamleler yaparak kocasının aklını başından almak o kadar iyi geliyordu ki bunu kelimelerle ifade etmek güçtü.

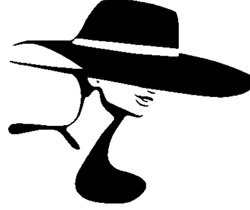
Karısı silahlarım iyi kullanan ve hedefi tam on ikiden vuran bir dişi şeytandı! Yaptığı her hareket o kadar bilinçli ve baştan çıkarıcıydı ki Uygar, buna kayıtsız kalamadı.

Sedef'in davetine icabet etti. Kocasının dudakları, kendi dudaklarının üzerinde yerini bulduğunda tamamlandığını hissetti, Sedef. Arsız dudaklar ceza verir gibi yumuşak dudaklarını sertçe istila ederken keyifli mırıltılar çıkararak Uygar'ın edepsiz dilinin, kendi ağzının içine kaymasına izin verdi.

Amacına ulaşmış, ceza görünümlü ödülünü almıştı! Ama bu ödül, çerez niyetineydi. Çünkü o en büyük ödülü, Uygar'm, hayatına girmesiyle ve de kızının yaşamlarına ortak olmasıyla almıştı. Şimdi bütün dünyası o iki muhteşem varlığın etrafında dönüyordu. Uygar'ı ve kızını yani aşklarının ilk meyvesini sonsuz bir aşkla seviyordu. Ve hiçbir şey bu aşkla boy ölçüşemezdi!

Yalnız bunca hengâmenin arasında kocasının bugün yap-

oğını da unutmamıştı. Uygar'a küçük bir ders vermeden içi rahat etmeyecekti! Onun önceliklerinin de kendisi ve bebeği olduğunu bilse de bugünün intikamını alması lazımdı! Belki aklı onun dokunuşuyla, öpücükleriyle, sözleriyle biraz karışmıştı ama Uygar öyle olduğunu zannede dursun o hepten unutmamıştı. Aklına doluşan hain planlarla sinsice gülümserken başına geleceklerden habersiz olan Uygar'a acıyarak içinden "Zavallı Kara Prens!" diye geçirdi.

Limonlu Dondurma

~~ Zincirleme Hatalar Yapmış Bir Kocayı Çileden Çıkarma Ve Ondan Küçük Çaplı Bir İntikam Alma Teknikleri ~~

•BİRİNCİ ADIM:

1) Gecenin dördünde, buzdolabındaki zulada tükenmiş bir şeye aşer.
2) Kocanı, uykusunun en tatlı yerinde uyandırıp açık bir market bulması ve aşerdiğin şeyi alması için gönder.
3) İtiraz ederse ya da canını sıkarsa *Braden Carmicheal* kozunu kullanıp onu sinirlendirmekten ve kıskançlık krizine sokmaktan asla çekinme!

•İKİNCİ ADIM:

1) Hafta sonu için kaç saat süreceği meçhul olan bir alışveriş organizasyonu yap.
2) İçeriği, beğendiğin, az beğendiğin, çok az beğendiğin, hatta hiç beğenmediğin ürünlerden oluşan çıl-

gın bir alışveriş yaparak kocanın kredi kartına küçük çaplı bir zafiyet yaşat.

3) Alışveriş esnasında, sana hiç hitap etmeyen, ilgini çekmeyen birkaç mağazaya eziyet olsun diye girip çık.

4) Ve tabii ki tüm aldıklarının paketini, poşetini alışveriş boyunca kocana taşıt! Kısacası onu alışveriş sepeti gibi kullan! Fazla yük yüklemekten asla çekinme!

•ÜÇÜNCÜ ADIM:

1) Eve dönünce alışverişte yoruldum bahanesiyle el, ayak, sırt, omuz, bel, baş kısacası her bir noktana masaj yaptır.

2) O kadar yorgunluğun, stresin, gerginliğin üzerine rahatlamak için bir fincan melisa çayı iyi gider, değil mi? Doğrudan isteme! Melisa çayı fikrini alttan alttan tıpkı bir nakış gibi onun zihnine işle!

•Not: Kurnaz ol! İsteklerini ertelemesine, türünü, saatini, ismini, cismini değiştirmeye çalışmasına, itiraz etmesine asla izin verme! Acımasız ol!

•Dipnot: Yufka yürekli olma! Yine acımasız ve dayanıklı ol!

•Dibindibinot: Rol yaptığını sakın çaktırma! Kendi yaptıklarına, sen bile inan!

Uygar'dan alacağım intikamın, ona yapacağım Çin işkencesinin, kredi kartlarına geçirteceğim zafiyetin apaçık beyannamesi niteliğini taşıyan plan program listesi hazırdı. Bütün maddelerin, kuralların, uyarıların üzerinden tek tek geçilip gerekli görülen eklemelerde bulunulmuştu.

Artık şimdi eyleme geçme zamanıydı. Planımın ilk adımını başarıyla tamamlanacak, rahat bir uyku çekme yolun-

daki engeller ortadan kaldırılacak, oldukça davetkâr görünen huzurlu karanlığa teslim olunacaktı.

Görünen o ki yarın, çok çetin şartlarda geçecek uzun ve yorucu bir gün olacağa benziyordu. Kendi kazdığım kuyuya kendim düşmemek için dinamik olmam, iyice uykumu almam, yeterince dinlenmem ve de dinç bir biçimde yeni güne gözlerimi aralamam lazımdı.

Elimde tuttuğum ve son rötuşlarını yaptığım intikam planına sinsi bir bakış atarak kâğıdı ikiye katladım. Tuhaftır ki böyle gizli kapaklı bir iş çevirmekten sadistçe bir zevk alarak keyifle gülümsedim.

Gözlerim yatağa doğru kayıp Uygar'ı buldu. Zavallı kocam, başına gelecek olan felâketlerden habersizce huzurlu bir uyku çekiyordu. Uyurken yüzünü kaplayan o huzurlu ifadeyle dudaklarım kıvrıldı. Onu öyle görünce acımasız olmakla ilgili olan telkinleri anında unuttum.

Zavallı kocam... Karısının hin planlar peşinde koştuğundan habersizdi ve onun bu tabloda masum tarafı oynuyor olması oldukça trajikomikti. İç sesim iyilik ve kötülük cephelerinde kıyasıya bir savaşa girişmişken bir yanım intikam almayı delice istiyor, diğer yanımsa bunun aptalca olduğunu kabul ediyordu.

Arkasından türlü planlar yaptığım adam, belki de şu an rüyasında beni ve kızımızı görmekle meşguldü ve ben burada oturmuş, onu süründürmek için hain planlar yapıyordum. Hiç adil oynamıyordum.

Ama diğer taraftan Uygar'ın randevuya gelmemesini aklım unutsa da kalbim unutmuyordu. Bu hamilelik bana hiç yaramamıştı. Kendi kendime kurup çözdüğüm senaryolarla çıldırmanın eşiğine geliyor ve ona bir ders verme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Resmen Araf'ta kalmıştım.

Ya bana bir şey olsaydı? Bir trafik veya ev kazası geçirsey-

dım? Ya da başka aksilikler peşimi bırakmasaydı? Kocamın tüm bu detaylardan saatler sonra mı haberi olacaktı? Adam, tepki vereceğimden korkup kaçındığı için arayıp haber vermeye tenezzül bile etmemiş, beni sekreteriyle baş başa bırakmıştı.

İşin kötü tarafı ben onu merak edip aramamış olsaydım kocamın sekreterinin beni konu hakkında bilgilendirmek için aramaya tenezzül etmeyeceği açıktı.

Çünkü sevgili kafasız kocam, babasının yüzünü kara çıkarmamak için hata yapmamak üzerine o kadar odaklanmıştı ki muhtemelen sekreterine öyle bir talimat vermeyi akıl edememişti. Kayınpederim Yusuf Bey'in şirket üzerindeki tüm yetkilerini iki oğlu arasında eşit paylaştırıp karısıyla birlikte uzun bir tatile çıkmasından sonra kocam resmen işkoliğin teki olup çıkmıştı ve bu durum benim sinirimi bozuyor, kendimi değersiz hissetmemi sağlıyordu.

Acaba hamile olduğum için bana karşı olan ilgisinde ve özeninde eksilmeler mi olmuştu? Yoksa bu kaçışların tek açıklaması gerçekten iş miydi? Neden erkekler kadınlar gibi ince düşünme yeteneğinden aciz varlıklardı ki? Düşünce sistemleri niçin hep düz mantık olarak işliyordu?

Milyonlarca yıldır yanıtsız kalmış bu sorulara sanki bir yanıt bulacakmışım gibi hâlâ kendi kendimi sorgulamakla ve yormakla meşgul olmanın bana bir getirisi olmazdı. Sıfıra sıfır, elde var yine sıfırdı. Uygar'ın beni sevdiğini biliyordum ama biraz olsun beni anlamasını da istiyordum. Düz mantık yürütmeyi bırakıp biraz benimle empati kurmasını diliyordum.

Hep düz mantık yürüttüğü ve detaylara inemediği için Uygar Asiltürk'ün sağlam bir cezayı hak ettiği kanısına bu yüzden varmıştım. Tamam, her defasında kırdığı gönlümü tamir etmeyi çok iyi biliyordu, hatalarını en güzel biçimde

telafi ediyordu ama bu hep böyle olmazdı. Kocam, kırdıklarını tamir etmeyi değil, kırmamayı öğrenmeliydi.

İki güzel söz söyledim diye affedildiğini zannetmemeliydi mesela. Ki yine öyle olduğunu sanıyordu ve bu defa gerçekten yanılıyordu. Aslında mantıklı düşününce yaptığım plandaki maddeler onun zincirleme hatalarının yanında solda sıfır kalırdı.

Suçüstü yakalanmamak için Uygar'i uyandırmamaya özen göstererek ekstra bir çaba harcadım. Küçük ve sessiz adımlarla çantalarımın bulunduğu dolaba doğru yürüdüm ve hedefime ulaşınca gürültü yapmadan tek elimle dolabın kapağını açtım. Çantalardan birinin fermuarını açıp avuçlarımın içinde sıkı sıkı tuttuğum suç unsurunu çantanın içine aceleyle tıkıştırdım. Fermuarı aynı sakinlikle kapatıp Kuğu Gölü Balesi yapar gibi nazlı ve yavaş adımlarla yatağa doğru adeta süzüldüm.

Yatağın içine girince sanki biraz önce kocasına hafiften diş bileyen, acımasızca kumpaslar kuran kişi ben değilmişim gibi şapşal kocacığıma iyice sokulup dudağımdaki hoşnut gülümsemeyle onun sıcaklığına sığındım.

Kaslı bedeninin kuytularında kaybolup gitmek istediğim kocam, kendisine sokulmamla beraber uykusunun derinliklerinden kopup yavaşça gözlerini araladı. Aynı zamanda dudağının kenarında hoşnut bir kıvrılma belirmişti. Köftehor adam, hiç bekletmeksizin beni kollarıyla sarıp sarmaladı ve yüzünü saçlarımın içine gömüp kokumu derince içine çekerek aklımı başımdan aldı.

Ciğerlerini benim kokumla doldururken uykulu sesiyle, "Senin dinlenmen gerekiyor Çakma Prenses'im. Şu geç saatlere kadar uyanık kalma huyundan vazgeçmelisin," diye mırıldandı.

Düşünceli sözleriyle bir an bana vicdan yaptırsa da geri

ıdım atamazdım. Dudaklarımı masumca büzüp "Uyuyacağım ama uyuyamıyorum," dedim. Ve böylece oltanın ucuna yemi takarak intikam planımın ilk adımını uygulamaya koydum.

Sözümü bitirir bitirmez aceleyle yatakta tek kolunun üzerine doğrulup "Neden?" diye sordu. Kaşları derince çatılırken aniden ayaklanıp "Hasta mısın? Bir yerin mi ağrıyor yoksa?" diye telaşlandı.

Ah, böyle yapmaya devam ederse plan, intikam falan dinlemeyecek vazgeçecektim! "Hayır, hayır, iyiyim!"

"Ne oldu peki? Neden uyuyamıyorsun?"

"Şeyden..."

"Neyden?"

"Şeyden işte canım..."

Gözlerini devirip "Hayatım... Bilmece gibi konuşup durmasan da derdini söylesen diyorum artık," deyince gözlerimi kaçırdım. Neden acımasız olmayı beceremiyordum ki!

Bir anda zihni aydınlanarak olaya uyandı. "Bir dakika..." dedi, genişçe sırıtarak. "Yine neye aşeriyorsun sen?"

Yine mi? Hain kocam demek ki aşermelerimden şikâyetçiydi! İşte şimdi güzel bir dersi hak ediyordu!

"*Braden Carmic*..." dediğim anda kararan ve susmamı emreden bakışlarıyla yine yanlış bir noktadan giriş yaptığımı anlatmaya çalışıyordu.

"Sedef!" diye bağırdı. "Bir daha ağzından *Braden*'ın 'B'si dahi çıkarsa yemin ediyorum o adamı öldürürüm!" diye beni tehdit eden kocam kafayı yemişti! Yine ve yeniden *Braden Carmicheal* sendromu nüksetmişti. Bir kitap karakterini ölesiye kıskandığı yetmiyormuş gibi bir de onu öldürmekten bahsediyordu.

Zevkten dört köşe olup genişçe sırıtarak, "Tamam, koca-

cığım," dedim. O, ona itaat ettiğimi düşüne dursun ben bu işten fazlasıyla keyif alıyordum.

"Karnında benim çocuğumu taşıyorsun ama utanmadan başka adamlara aşeriyorsun! Olacak iş değil! *Tamam*, deyip beni sakın geçiştirmeye kalkma bu konuda çok ciddiyim!" diye gürleyip, tehditlerine devam etti. Adam *Braden*'ın B'sini duyunca cidden raydan çıkıyor, kontrolünü kaybediyordu.

Gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Netice de daha fazla damarına basmak istemezdim. Zaten yeteri kadar çıldırtıp istediğim kıvama gelmesini sağlamıştım. "Tamam, diyorum işte. Uzatma artık!"

"Umarım!"

"Söz!" deyip gözlerinin içine masumca bakarken işaret ve orta parmağımı birbiriyle çaprazlamıştım ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Göreceğiz... Şimdi neye aşerdiğini söyle ve mümkünse çıldırmamı sağlayacak saçma sapan bir şeye değil doğru düzgün bir şeye aşermiş ol!"

Gözlerinin içine manalı bakışlarla bakarak çapkınca gülümsedim. Kararan bakışlarının eşliğinde o da bana aynı gülümsemeyle karşılık verdi. Fakat o kadar kolay değildi! Hevesini kursağında bırakarak "Limonlu dondurmamız kaldı mı diye soracaktım," dedim. Ama o limonlu dondurmanın olmadığını biliyordum. Planıma sadık kalarak stokta tükenen bir ürüne aşermiştim.

Şefkatle gülümserken, "Bir bakayım," diyerek ayaklanmıştı. Terliklerini giymeye çalışırken, "Allah'tan stok yaptım yoksa senin şu gece aşermelerin yüzünden ömrümün dokuz ayının her gecesi sokaklarda bir şeyler aramakla geçecekti," diye devam edip çapkınca göz kırpınca bu durumdan şikâyetçi olduğu hissine kapılıp elimde olmadan sinirlendim.

Huysuzca, "İstemiyorsan bir daha çocuk yapmayız olur biter!" diye homurdandım.

Şaşkın bakışlarını gözlerime kenetledi. Gözlerimde gördüğü ifadelerle gözleri irileşirken, "Hayır, aşkım öyle demek istemedim," diyerek kendini açıklamaya çalıştı. Bana doğru dönerek üzerime doğru eğildi ve "Seni de senden olacak çocuklarımızı da çok seviyorum ve hayatımın her köşesinde siz olun istiyorum!" devam etti.

Söylediği her kelime kulaklarımdan benliğime sızıp kalbime doğru yol alırken yüz ifademi aptal bir gülümseme kapladı. Hızlı bir sıçrayışla doğrulup "Seni seviyorum," derken boynuna yapışarak onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımı dudaklarıyla örtmeden önce samimi bir, "Seni seviyorum," itirafıyla karşılığını aldım.

Bir süre o şekilde sarılarak birbirimizin kokusunu duyumsadık. Sonra, "Ben limonlu doldurmanı getireyim," diyerek geri çekilmeye çalıştı ama benden uzaklaşmasına izin vermedim. Tüm planı, programı, intikamı unutarak, "Boş ver şimdi limonlu dondurmayı," deyip onu yatağa çektim.

Yatakta yerini alınca sıcak ve huzur dolu göğsünde yerimi alıp "Uyumak istiyorum. Zaten artık canım istemiyor. Geçti..." diye mırıldandım.

Sorgulamadı. Israrcı olmadı. Kollarını bedenime dolayarak beni sıkıca sarmaladı. Dudaklarını şakağıma bastırıp "Peki, o zaman uyu," derken ses tonu şefkat yüklüydü.

Uygar, her hareketiyle ona kumpas kurduğum için beni bir vicdan muhasebesinin içine sürüklüyordu. Ben onun arkasından türlü planlar yapıyordum ama o, her şeye rağmen beni düşünüyordu. Beni seviyordu ve hayatında beni istiyordu.

Tamam, ara ara düşüncesiz ve ilgisiz olabiliyordu ama genelde düşünceli bir koca olması günahları için hafifletici

bir sebep sayılmaz mıydı? Belki de sayılırdı... Bilmiyordum.

Benliğimi, onun sıcaklığında tatlı bir uykunun kollarında kaybetmeye meyilli olmasaydım belki mantığımın sesini dinleyip intikam planlarını tümden yok sayar, sabah uyanınca da o planın yazılı olduğu kâğıdı yırtıp atardım.

Ama şöyle de bir şey vardı ki ben o kâğıdı yırtıp atmasam, hormonlarımın bana verdiği yetkiye dayanarak anlık duygularla o intikam planını uygulamaya koysam fark eden hiçbir şey olmazdı. Zaten her halükârda bu adama direnemiyor ve dayanamıyordum ki.

Seni Seviyorum

Sedef sabah uyanınca aklı ve vicdanı arasında geçen kıran kırana savaşın ortasında sıkışıp kalmıştı. Ne yapacağına karar vermeden geçen sürenin sonunda mantığının sesini dinlemeye karar verdi. Fakat işini hepten vicdansızlık boyutuna ulaştırmadan halletmesini de bildi.

Mesela sabah, Uygar'm geç saatlere kadar uyumasına izin verdi. Ona sadece kuş sütünün eksik olduğu mükellef bir pazar kahvaltısı hazırladı. Kocasını sevgiyle uyandırdı.

Alışverişe çıkma fikrini de kahvaltı sırasında, "Kahvaltıdan sonra alışverişe çıkalım. Çok sıkıldım," diyerek empoze etti. Uygar'a itiraz hakkı tanımadı. Sıyrılmak için bir kaçış yolu bırakmadı. Fakat bırakmış olsa da bir şey değişmezdi. Zaten Uygar, onu kırmamak için memnuniyetsizliğini belli etmez, isteğini kabul ederdi. Sedef'in üzülmemesi önemliydi ve karısının üzülmemesi için elinden gelenin fazlasını yapardı.

Sedef, alışverişe çıkmadan önce yolundan hiç şaşmadan bütün hedeflerine yürümeyi istiyordu. Birinci adımda

bir yerden sonra pes etmek zorunda kalsa da bu durumun ikinci ve üçüncü adımlar için geçerli olmamasını diliyordu. Çünkü hain kocasının tek bakışına kanıyordu.

Her ne kadar yolundan şaşmamayı istese de buna öncelikle kendi sağlığı izin vermedi. Daha altıncı mağazayı gezerken hamilelikten dolayı şişen ayakları su toplamış ve dayanılmaz derecede ağrımaya başlamıştı. Fakat hemen pes etmeyi gururuna yediremedi. Dişilerini sıkıp çıktığı yoldan geri dönmeyerek direnişini sürdürmeye çalışsa da sağlık durumu ancak onuncu mağazaya kadar direnmesine izin verdi ve en sonunda pes etmek zorunda kaldı.

Sedef masumca, "Yeter, bu kadar. Artık eve gidelim," diye hayıflanırken Uygar, yalandan kaşlarını çatıp iki elinde de bir santim bile boşluk bırakmayacak kadar çok olan alışveriş poşetlerini gösterirken, "Nihayet!" diye homurdandı. Ardından alayla "Bir ara alışveriş merkezini eve taşıyacağız diye korkmadım desem, yalan olur," diye devam etti.

Uygar'ın alayla karışık söylediği bu sözlerin gerçeklik payı vardı elbette ve gerçeğe dönüşmesine ramak kalmıştı.

Çünkü Sedef, bebek ürünlerinin satıldığı mağazalara girince kuralı, maddeyi, listeyi, adımı, dersi, her şeyi hatta kendisini bile unutmuştu. Listedeki kurallara uymak aklına bile gelmemişti. Az beğendiği, çok az beğendiği ya da hiç beğenmediği diye bir durum olmamıştı. Baktığı her şeyi, beğenmiş ve almış olduğu için kocasının kredi kartına tamamen bilinçsizce bir zarar vermişti. Ama bunun farkında bile olmamıştı. Dolayısıyla beğenmediklerini veya az beğendiklerini almaya sıra da gelmedi.

Fakat işin ilginç tarafı Sedef tüm bunları yaparken, kendini batırmaya doğru emin adımlarla ilerlerken Uygar'ın da Sedef'e uyması ve hiç ses çıkarmadan ona katılmasıydı. Hatta küçük prensesleri için en az üç bebeğe yetecek kadar

.lbise, etek, patik, tulum, zıbın, kazak, yelek ve gerekli olan tüm malzemeleri alırken oldukça heyecanlı ve keyifliydi.

Alışveriş esnasında Sedef'e kızdığı tek bir nokta vardı, o da kendisini çok fazla zorlaması ve yormasıydı. Bir ara Sedef'i kucağında taşımayı düşünecek kadar endişe duymuştu karısının sağlığından.

Eve geri dönünce Sedef'in daha fazla hareket etmesine izin vermedi. Yemeği kendi elleriyle pişirip, karısı için şık ve güzel bir masa hazırladı. Yemeklerini sakince yedikten sonra sofrayı toplama işini de kendisi üstlendi.

Sedef, tabağını alıp lavaboya doğru yürümek isteyince önünü kesip anlayışlı bir tonla, "Sen bırak ben hallederim," dedi. Karısına çapkınca göz kırpıp "Şimdi salona git ve bir film seç. Aslında bugün sinemaya gideriz diye düşünmüştüm ama sen beş dakika bile rahat durmayınca o da hayal oldu. Bari evde izleyelim," derken gülümsüyordu. Anlayışlı bir tınıyla, "Tabii yorgun değilsen," diye eklemeyi de ihmâl etmedi.

"Değilim ama sofrayı toplamana bari yardım etseydim. Zaten her şeyi sen yaptın," diyerek masumca iç geçiren Sedef'e şefkatle gülümseyip iyice şişmiş karnını işaret ederek, "Senin katlandığın fedakârhkiarın yanında benimki koskoca bir hiç sayılır," diye yanıt verirken Sedef'in kalbini bir kez daha fethetti. "Hadi sen geç içeri ben de bir an önce şunları toplayıp yanına geleyim."

Karısının dudaklarından hızlı bir öpücük çalıp onu salona doğru yönlendirirken Sedef'e, "Peki," demekten başka bir yanıt hakkı bırakmamıştı.

Kocasının sürgüne gönderir gibi zorunlu bir yönlendirmeyle salona gönderdiği Sedef'in film seçme işlemi uzun sürmedi. Ruh hali değişkenlik gösterdiği için eskiden çok sevdiği korku ve aksiyon içerikli filmlerden uzak duru-

yordu. Romantik filmlerse Uygar'a fazla hitap etmiyor ve Sedef duygusallaşıp her şeye ağladığı için kocası tarafından romantik filmler her daim veto yiyordu. O yüzden en iyi seçenek komediydi.

Uygar, mutfağı topladıktan sonra salona teşrif ettiğinde elinde bir kâse cips vardı ve cips kâsesini gören Sedef'in gözleri açlıkla parladı. Hain kocasının şu cipsleri nereye sakladığını bir türlü bulamamıştı. Kocası, her konuda olduğu gibi abur cubur konusunda da üzerine çok fazla titriyor, faydasız besinleri fazla tüketmesine izin vermiyordu. Sadece ara sıra insafa geliyordu ki bu da çok seyrek oluyordu.

Uygar, Sedef'in cips kâsesine olan aç bakışlarını görünce sesli bir kahkaha atarak, "Boşuna heveslenme! Hepsi benim! Senin için süt ısıtıyorum ve de kuruyemiş getireceğim," diye dalga geçip Sedef'in hevesini kursağında bıraktı.

Karısı hemen yüzünü düşürüp kaşlarını çatmıştı ve de o dikkat dağıtıcı dudakları somurtuk bir hal almıştı. Tabii bu Uygar'm daha fazla gülmesine neden olan bir manzaraydı. Hamile karısının, akıl dağıtıcı görüntüsünün aksine ruhu, daha çocuktu. Çocuksuydu...

Filmi başlatmadan hemen önce Uygar, Sedef'i üçlü koltuğa oturttu. Rahat edebilmesi ve sırtını dayayabilmesi için arkasına iki tane kırlent koyup eline de cips kâsesini tutuşturdu. Aslında hamile haliyle cips yemesini doğru bulmuyordu ama karısının cipsi çok sevdiğini bildiği için yanlış olduğunu bile bile onu hepten kısıtlamaya gönlü razı gelmiyordu. Yine de "Fazla kaçırma! Beni pişman etme!" diye ek bir uyarı geçti.

Uygar'm uyarısına göz alıcı ışıklar saçan gözlerini irileştiren ve hevesle başını sallayan Sedef, "Tamam aşkım, söz," dedi.

Karısının çocuksu hallerini izlemek cidden keyifliy-

di. Bu kadın aynı anda hem bu kadar çocuksu hem de bu kadar kadınsı olmayı nasıl başarıyordu, hâlâ anlamıyordu. Sedef'in her hali aklını başından almaya yetiyordu. Hem çocuksu hem de seksi ve afet bir kadın olmak şüphesiz Sedef Asiltürk'e has bir marifetti.

Koltuğa oturup Sedef'in yanında yerini aldı. Bir süre filme odaklanmaya çalıştı fakat gözleri karısının ayaklarına kaydığı anda karşılaştığı manzaradan hiç hoşnut kalmadı. Sedef'in ayakları, yoğun geçen günün izlerini taşıdığı için hafiften şişmiş ve kızarmıştı.

O kızarıklıkları gördükçe içi bir tuhaf oldu. Memnuniyetsizce homurdanıp sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Sedef daha ne olduğunu anlamadan aniden "Bacaklarını kucağıma uzat," deyiverdi. Kocasının emir tonlamasında söylediği sözlerle kaşlarını çattı. Bakışları boşluğa bakar gibi Uygar'ın çatık kaşlarına odaklandı. Uygar'ın niçin sinirlendiğini anlamayan Sedef, olayın mantığını henüz kavrayamadığı için şaşkındı.

Lakin Uygar'ın, karısının kendisini anlaması için bekleyecek zamanı ve niyeti yoktu. Bir dakika bile düşünmeye, beklemeye tahammül edemeden çevik bir hareketle hamlesini yaparak karısının bacaklarını kendi kucağına yavaşça çekip uzatmasını sağladı. "Böyle daha iyi," derken çapkınca gülümsüyordu.

İri avuçları, Sedef'in narin ayaklarını bulmuş, şifa dağıtan güçlü parmaklarının yumuşak dokunuşları, karısının bileğinden başlayarak narin ayaklarına ve parmaklarına yoğunlaşmıştı. Büyük bir titizlikle yeni meşgalesine odaklanıp ovalamaya başladı.

Kocasının sihir ve şifa dağıtan dokunuşları karşısında hafifçe gevşeyen Sedef, filmi falan unutup gözlerini sıkıca kapatıp başını arkaya attı. Dudaklarının arasından mem-

nuniyetini gizlemeyen küçük bir inilti döküldü. Kendini pembe bir rüyanın içinde gibi hissediyordu ve plan listesindeki bir maddenin daha suya düşmesine dehşetle şahit oluyordu. Ya da hazla...

Zaten bir amaç uğruna, dayatmayla yaptırılmış bir masaja karşılık istekle ve de özenle yapılan, yoğun ve saf sevgiyi aktaran, hissettiren naif bir dokunuşa nasıl dehşetle şahit olabilirdi ki?

Pembesi bol rüyalara dalıp gitmişken ve kocasının dokunuşlarıyla adeta erirken Uygar'ın, "Biraz gerginsin sanki... Gevşemen için sana melisa çayı yapayım mı?" diye sormasıyla pembe rüyaları toz bulutuna dönüştü.

Karanlıkla ve huzurla iç içe geçen gözlerini hızla aralayıp başını dikleştirdi. Keskin bir nefesle ciğerlerini doldururken, "Yok artık!" diye bağırmamak için güçlükle çenesini tuttu.

Söyleyecek başka bir şey bulamadı. Kocasını teklifiyle nutku tutulmuştu. Uygar'ı şüphelendirmemek için kısaca "İyi olur," diye yanıt verdi. Bu arada da düşünceli bakışlarını kocasına sabitlemiş, Uygar'ın intikam listesini görmüş olabilme ihtimalini tartıyordu zihninde. Kocası, kendisinden izinsiz çantalarını karıştırıyor olamazdı, değil mi?

Uygar'ın öyle bir hataya düşmemiş olmasını diledi. Çünkü bu davranış, güzel sözlerle, tatlı bir dokunuşla ya da can alıcı öpücüklerle affı ve özrü olmayacak kadar büyük bir hataydı, Sedef'in nezdinde.

Sedef'in düşünceli hallerinin farkına varamayan Uygar, karısının bacaklarını yavaşça koltuğa yerleştirip yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Burada bekle. Hemen geliyorum," diyerek mutfağa doğru yürüdü.

Uygar, mutfağa gitmesinin üzerinden geçen on dakikanın sonunda melisa çayını demleyip getirince Sedef, hâlâ

aklındaki sorularla meşguldü. İçini kurt gibi kemiren bu kuşkuyla daha fazla başa çıkamayacağına karar verince şüphe çekmemeye çalışarak sakince, "Melisa çayı demlemek nereden aklına geldi?" diye sordu.

Alanında uzmanlaşmış dikkatli bir dedektif edasıyla kocasının iki dudağının arasından dökülecek itiraf cümlelerini bekledi. Bir itiraf gelmese bile ortada suç varsa herhangi bir açık yakalayacağını düşünüyordu.

Sedef'in sorusunun altında yatan imayı anlamayan ya da anlamazdan gelen Uygar, karısına sıcacık gülümseyip "Gergin olduğun zamanlarda hep melisa çayı içiyorsun ya, aklımda kalmış işte," diye yanıtladı ve Sedef'e küçük bir şok daha yaşattı.

Demek ki kocası düşündüğü kadar ilgisiz biri değildi. Evet, Sedef özellikle hamilelik döneminde ilaç kullanamadığı için sinirlendiği, gerildiği zamanlarda genellikle melisa çayı içiyordu ve kocasının buna dikkat etmesi hoşuna gitti.

Yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı. Uygar düşündüğü kadar ilgisiz olsaydı "Benim karım gerginleştiği zaman çay içiyor," deyip geçebilirdi. Ama kocası, içtiği çayın melisa olduğunu bilecek kadar ayrıntıya girmiş, dikkat etmişti.

Bu ince detay Sedef'i mutlu etse de sevincini kısa kesti. Çünkü daha öğrenmek istediği sorunun yanıtını tam olarak almamıştı ve de dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi.

Gözlerini iyice kısıp Uygar'ın yüz ifadesinde yalan söylediğine dair herhangi bir ifade ya da gözlerinde kaçamak bir bakış aradı ama aradığını bulamadı. Elde ettiği sonuçla biraz rahatlasa da yine de tam anlamıyla tatmin olmadı.

Kocası, profesyonel bir yalancı değilse onun yalan söyleyip söylemediğini anlamanın bir yolu daha vardı. Eh! Kendini garantiye alması için oltanın ucuna yemi takıp balığın oyuna gelmesini denemekten başka şansı kalmamıştı.

"Masaj ve çay çok iyi geldi. Eline sağlık sevgilim ve bu arada unutmadan yemek için de teşekkür ederim."

Uygar şefkatle gülümsedi. "Teşekkür edecek bir durum yok. Senin her gün yaptığını ben sana bir gün yaptım. Bu çok bir şey mi?"

Bu adam kendisine ne yapıyordu bilmiyordu. Uygar'ın, hâlâ kendisi üzerinde tartışılmaz bir etkiye sahip olması adil değildi. Bakışları yumuşadı. Kalbi aşkla, benliği pişmanlıkla dolup taştı. Tamam, bu aralar biraz işkolikti ama kocasının kendisini sevdiği su götürmez bir gerçekti. Eğer öyle olmasa hangi adam böyle şeyler yapardı ki? Kendisinden, düşündüğü şeylerden utandı. Yaptığı ama uygulamaya koyamadığı hain planların utancıyla doldu. Dudaklarını kendine ceza verircesine sertçe dişledi.

Uygar, ne işler çevirdiğinden habersiz olsa da suçluluk psikolojisiyle kocasına yaptığı haksızlığı telafi etmenin bir yolunu aradı ama bulamadı. Yüzü asıldı. Dolu dolu olmuş gözleri Uygar'ın gözlerini buldu.

Uygar'ın endişeyle, "Ne oldu?" diye sormasıyla hiç düşünmeden, kekelemeden, "Seni seviyorum, biliyor musun?" diye yanıt verdi. Sesi boğuk çıkmıştı.

Uygar, Sedef'in dudakları arasından süzülen anlamlı sözlere hafifçe tebessüm edip "Biliyorum ve galiba ben de seni seviyorum Çakma Prensesim," diye karşılık verdi.

"Galiba mı?" Sedef, bu soruyu sorarken kaşlarını çatmıştı. Ses tonu ve yüz ifadesi ani bir değişim içine girerken gözleri kısılmıştı.

"İlginç..." diye mırıldanan Uygar'ın dudakları serseri bir kıvrılmayla şekillendi.

İşittiklerinden hoşnut olmadığını saklama gereği duymayan Sedef, kaşlarını çatmaya devam ederek, "İlginç olan ne? Artık beni sevmiyor musun yoksa sen?" diye alıngan-

ı sorularını sıraladı ve Uygar'ı gırtlaktan kopup gelen bir kahkaha krizinin pençesine bıraktı.

"Çok mu komik?"

Tatlı karısının huysuz tavırlarına ve öfkeli sorusuna karşılık, "Evet," diye yanıt vermeye çalıştı ama her defasında sözleri kahkahasıyla kesildi.

Sedef'in öfkeli bakışlarını umursamadan bir süre omuzları sarsılarak gülmeye devam etti. Zor da olsa normale dönmeyi başarınca, "Çakma Prenses, olduğun konusunda bir itirazının olmaması gerçekten komik," dedi.

"İtirazım olsa değişen bir şey olacak mı sanki?"

"Olamayacak," diye yanıt verdi. "Değişmeyen ve değişmeyecek olan tek bir şey var, o da senin sadece benim Çakma Prensesim olduğundur!" derken Sedef'in çatılan kaşlarının arasına işaret parmağını koyup kırışan bölgeyi düzeltmeye çalıştı.

Uygar'ın sahiplenici sözleriyle genişçe sırıtan Sedef, "Sadece seninim!" dedi.

"Evet, sadece benimsin! Ve seni seviyorum. Seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim. Dünya döndükçe, nefes almaya devam ettiğim sürece seni sevmeye devam edeceğim. Sevgim belki gün gelecek daha da çoğalacak ama hiç azalmayacak!"

"Hiç mi?"

Sedef'in umutla irileşen gözbebeklerine derince bakıp genç kadının içine işleyen bir ses tonuyla, "Hiç," dedi. Sözlerini destekleyen bakışlarla adeta yemin eder, söz verir gibiydi.

Sözler tükendi. Bakışları birbiriyle kesişti. İkisi de birbirine aşkla gülümsedi. Son olarak birbirini karşılayan arzulu dudaklar bütün kelimeleri yakıcı bir öpücüğün büyüsüyle eritip giderken dünya umurlarında değildi.

Uygulamada gerçekleşmeyip sadece kâğıt üzerinde kalmış intikam planları, programları unutuldu. O an ve sevgileri dışında hiçbir şeyi önemseyecek halleri yoktu. Sedef kızgınlıkla açtığı savaşı kaybetmişti belki ama aşkın karşısında kaybeden olmak çok da önemli değildi.

Onun en büyük yenilgisi aşkayken küçük bir intikam oyununu kaybetmişti, çok muydu?

Hamilelik Kompleksleri

Gözlerim, güzelliğini mürdüm rengi hoş detaylara sahip elbiseyle taçlandırmış, oldukça göz alıcı, hoş ve zarif kadının vücuduyla bir süredir siyahların altına gizlemek zorunda kaldığım, dünyayı yutmuşum gibi yusyuvarlak olan ve büyümek konusunda pinti davranmayan kendi koca göbeğim arasında mekik dokurken içli içli ağlamak istiyordum.

Moral bozukluğuyla kimsenin beni duyamayacağını tahmin ettiğim bir biçimde hafifçe iç geçirdim. Dudaklarıma azılı bir düşman muamelesi yaparak dişlerimin sivri uçlarını acımasızca bastırdım.

Sekiz ay öncesine kadar benim de şekilli bir vücudum vardı. İnceciktim. Hoş ve göz alıcı kıvrımlara sahiptim. Yani böyle yük kamyonu gibi değildim. Giydiğim şeyler genelde yakışır, siyah rengi giymek istediğim için giyerdim. Kusurlarımı kapatmak ve daha ince görünmek için değil!

Sekiz aylık hamile olduğumu bilmesem bedenimi obezite ile dayanışma içine girmiş ve ona yataklık yapan adi bir işbirlikçi olarak değerlendirmekten hiç çekinmezdim. Ama durum ne yazık ki öyle değildi. Bir türlü bitmek bilmeyen

aşerme vakalarım ve pisboğazlığım yüzünden bu hale gelmiştim ve bu hale gelmemde emeği geçen tek kişi bendim. Suçluydum! Resmen pimi çekilmiş bir bomba ya da patlamak üzere olan bir balon gibiydim.

Çökmüş psikolojim, bastırılamayan dünyaları yeme isteğim ve "O son lokmayı yemeyecektin Sedef!" diye azap içinde olan benliğim, pişmanlıkla yıkanmış düşüncelerimin içinde sıkışıp kalmışken iç geçirdiğimi kimsenin duymadığını düşünerek hata ettim. Oldukça iyimser davrandım. Hemen yan sandalyede oturan kocamın mükemmel kulaklarının işitme yetisine ağır bir hakaret ettim, belki de...

Yasemin'in ince fiziğine karşı duyduğum aşırı kıskançlık ve zaaflarıma yenildiğim için kendime duyduğum öfke arasında bocalayarak masanın üzerinde tıngırdatıp durduğum parmaklarımın üzerine iri avuçlarını koyup yavaşça sıkan kocamın beni gömüldüğüm mezardan çıkarmasıyla bakışlarım hemen onu buldu.

Kadrolu kocam, sorunumu anlamış olmanın verdiği rahatlıkla çapkınca göz kırptı. Kalabalık bir mekânda olmamızı umursamadan dudaklarını büzdü ve bana küçük ama anlamı büyük olan kışkırtıcı bir öpücük gönderdi.

Ardından kulağıma doğru eğilip "Yasemin Hanım'ı bakışlarınla öldürmeye bir son ver istersen, aşkım!" deyip serseri bir edayla dudaklarını kıvırdı. "Ve hamilelik komplekslerine kapılıp kendini başkalarıyla kıyaslamayı da kes! Sen her halinle güzelsin ve ben seni seviyorum! Hem bu halinle daha bir başka seviyorum..."

Kaşlarımı memnuniyetsizce çattım. Ne demek istediğini anlamamıştım. "Nasıl bir başka?"

Tenimi ürperten bakışlarla vücudumu süzüp çapkınca göz kırptı. "Böyle ele avuca daha rahat gelir oldun..." diye devam edip kulağımı edepsiz fısıltılarıyla doldurdu.

Yanıcı madde etkisi taşıyan gözleri de aynı edepsiz parıltılara teslim olmuştu. O an dünyam, hızım arttırarak döndü. Zavallı âşık kalbimin ritmi değişti. Utangaçlık konusunda kariyerini tamamladığını düşündüğüm tenim, kaseti en başa sararak masum, genç ve tecrübesiz bir kız gibi kıpkırmızı kesildi. Sinir uçlarım alev aldı.

Tecrübesiz bir kız mı? Evet, fil yutmuşum gibi koca bir karnım olmasaydı, o koca karnımın içinde tecrübemin en açık delili olan tatlı kızımız bulunmasaydı, tecrübesiz, masum kız numarasını belki yutturabilirdim. Ama hayır! Tecrübesiz değildim. Sadece bazen yaşadığım hayatın gerçek olduğunu unutacak kadar saftım.

Uygar'ın yakıcı sözleri ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle kanatlanıp başka diyarlara uçan kalbimin inişe geçmeye niyeti yoktu. Aşırıya kaçan çarpıntılar, göğüs kafesimi zorluyordu. Ama hiç önemli değildi. Çünkü aşktı bunun adı! Aşk uğruna delice yanmaktı!

Utancım ve sevincim birbiriyle harmanlanırken ağzım, kulaklarıma çoktan ulaşmıştı. İşte, Uygar buydu! Onun bir bakışı, dokunuşu, gülüşü ve sözü bana dünyanın dönme sebebini bile unutturacak kadar tesirliydi.

Ve yine aynısı olmuştu. O bana bir defa gülmüştü... Düşüncelerimi teklifsizce bölerek hedef şaşırtıcı sözlerini kulağıma cennetten bir melodi gibi fısıldamıştı ve ben tam o an bütün tasalarımı unutmuştum. Hamilelik dolayısıyla içine düştüğüm kompleksli ruh hali toz duman olmuştu.

Kendimi yeniden incecik, baştan çıkarıcı ve hâlâ arzulanan bir kadın gibi hissetmeye başlamıştım. Karnım burnumda halimle bile Uygar'ın üzerinde hâlâ nasıl bir etkim olduğunu görmüş, cephede bıraktığım silahlarımı yeniden kuşanmıştım.

Zaten ne zaman zayıf bir kadın gördüğümde hamile kal-

madan önceki halimi hatırlayıp efkârlansam sevgili kocacığım bunu hep yapıyor, beni rahatlatmayı başarıyordu. Fakat hakkını yemek istemem adam bu konuda oldukça başarılıydı! Kocam baştan çıkarmanın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Ve ben onu seviyordum. Beni sevmesini seviyordum. Güzel ve muhteşem bir fiziğe sahip kadınları görünce anlık buhranlara düşsem de filgillere transfer oluşumda büyük katkısı olan kızımızı seviyordum.

Annesinin kızı olacağını uzunca bir süre cinsiyetini göstermeyerek kanıtlayan canım kızım, yeter ki sağlıklı olsun. Nasıl olsa onu sağ salim kucağıma alınca her şeyi unutacaktım. *Aşerme* adı altına gizlenmiş pisboğazlığımın ürünü olan fazla kiloları elbet bir gün verirdim.

Sonrasında kocamın ve kendimin dikkatini dağıtmamaya çalışarak yemeğime odaklandım. Çünkü bu konuşmaların, bakışmaların, dokunmaların sonunun hiç iyi bir yere gitmediğini bilecek kadar aklım başımdaydı. Uslu durmalı, hem kendim hem de Uygar için her şeyi zor ve içinden çıkılmaz bir hale getirmemeliydim.

Yeni yetme bir girişimci olan çekici CEO kocam, armatörlükle yetinmeyip Asiltürk soyadını başka alanlarda da marka haline getirmenin heyecanıyla otomotiv sektörünün taçsız kralı Sarp Koçoğlu ile derin bir fikir alışverişi içine girişmişken radikal bir değişimle anlamadığım konulara müdahil olmamaya karar verdim. Kendime oyalanacak, dikkatimi yakışıklı CEO'mdan uzak tutacak yeni bir meşgale buldum.

Karşımdaki kadını ve tuhaf hareketlerini izlemeye başladım. Yasemin'in garip hareketlerine takılıp kaldığım için hem kendimi rahatsız hissediyor hem de uyanan dedektif ruhumu bastıramıyor, merak içinde yüzüyordum.

Dakikalardır tabağındaki yemeklerle bakıştırmaktan

başka hiçbir şey yapmayan Yasemin, sanki katlanamadığı bir durum varmış gibi başını yan tarafa çevirdi. Tarafımca göz hapsine alındığından habersizce burnunu kırıştırdı. Birkaç saniye sonra önüne dönünce masanın üzerindeki su bardağını alıp dudaklarına götürdü ve sudan birkaç yudum aldı. Ardından bardağı masanın üzerine koyup derince bir nefes çekti ciğerlerine. Ve bu nefesle beraber acıyla yüzünü buruşturan kadın, elini şakaklarına doğru götürüp bilinçsizce baskı uygulamaya başladı.

Eşi Sarp Bey ve kocam konuştukları konuya o kadar odaklanmışlardı ki masadaki varlığımızı unutmuş gibilerdi. Ne Yasemin'in hareketini ne de onlara yönelttiğim öfkeli bakışları fark etmemişlerdi. Erkek milleti değil miydi? İş konuşmaya başlayınca dünyadan soyutlanıyorlardı, sanki.

Bu durumdan aşırı derecede rahatsız olsam da bir şey yapamadım. Bunun yerine Yasemin'e doğru eğilip "İyi misiniz?" iye sordum.

Burukça gülümsedi. Durumunu çaktırmamaya çalışarak, "Teşekkür ederim, iyiyim," dedi. O her ne kadar çaktırmamaya çalışsa da yüz ifadesi kendisini ele veriyordu.

Fakat o iyi olduğunu iddia ederken daha fazla üsteleyemezdim. Dikkatini dağıtmaya çalışarak kaşımla kocalarımızı işaret ettim. "Söz konusu iş olunca dünyayı unutuyorlar."

Gözleri işaret ettiğim yöne doğru kaydı. Yüz ifadesinden duygularını anlamak mümkün değildi. Beni onaylarcasına, "Maalesef," dediğinde bu durumdan benim kadar şikâyetçi olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

"Ne kadar süredir evlisiniz?"

Kısa yanıtlarıyla konuşmak istemiyormuş gibi bir his uyandırsa da bu kadının gözlerindeki ışığı sevmiştim. Biraz sohbet edip onu yakından tanımak istiyordum. Neticede kocalarımız bundan sonra beraber yeni yatırımlara yelken açacaklardı ve sık sık görüşmemiz söz konusuydu.

"Biz..." dedi ve daha sözünün sonunu getiremeden ellerini karnına kilitleyerek iki büklüm olmuştu.

Bu defa benden önce Sarp Bey lafa atlayarak, 'Yasemin iyi misin?" diye sordu. Ah, nihayet iş konuşmalarından zaman ayırıp karısının durumunun farkına varmıştı.

Yasemin, sanki kocasını rahatlatmak ister gibi gergince gülümseyip "İyiyim merak etme. Sadece... Sadece..." derken ani bir kasılmayla yüzünü ekşiterek sözünü tamamlayamadı. Aniden ayağı fırlarken, "İzninizle," dedi ve karnını tutarak koşar adımlarla lavaboya doğru yürümeye başladı.

Onun ardından Sarp Bey de yüzündeki endişeyi gizlemeye çalışarak, "Müsaadenizle ben bir bakayım. Galiba midesini üşüttü," diye bir açıklama yaparak masadan kalktı.

Sarp Bey'in aceleyle Yasemin'in arkasından gidişiyle ne olduğunu anlamadığımız için şaşkın bakışlarla Uygar'la birbirimizle bakıştık.

Uygar, "Ne oldu şimdi?" diye sorunca omzumu silkip "Bilmiyorum. Epey zamandır bu şekildeydi ama çaktırmamaya çalışıyordu," dedim. Ardından düşmanca bakışlarımı kocama yöneltip "Tabii siz söz konusu iş konuşmak olunca o kadar havalanıyorsunuz ki dünyada olup bitenlerden bir haber kalıyorsunuz," diyerek fırsatını bulmuşken onu azarladım.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne yaptım yine şimdi ben?" diye sordu.

Ah, bir de anlamazdan geliyordu. Bu adamın bu halleri beni delirtiyordu! Tamam, genç kızlık hayallerimi süsleyen adam tipi yarı odun, yarı romantikti ama bunun odunluğu fazla kaçmıştı. Biraz daha yontulmuşuna çatsam ne olurdu sanki?

"Utanmadan bir de ne yaptığını mı soruyorsun?"

"Ne diye utanacakmışım? Ne yaptığımı bilmek benim

de hakkım değil mi? Yoksa yargısız infaza maruz kaldığımı düşüneceğim!"

"Sürekli ilgi alanların içinde kalabilmek için illaki işin mi olmam lazım senin? Sadece bir *işken*, ilişkimiz sadece bir anlaşmadan ibaretken daha fazla ilgi görüyordum. Şimdi ne oldu! Nikâhı basınca resmen öküz öldü ortaklık bozuldu!"

Bir süre anormal şeylerden bahsediyormuşum gibi yüzüme boş boş baktı. Ardından bu elit mekândaki kalabalığa rezil olmamızı sağlayan gür bir kahkaha patlattı. Kocam kafayı yemişti ve beni de kendisiyle beraber delilik cehennemine sürüklemesi an meselesiydi.

Kaşlarını kaldırarak, "Sen şimdi benim ilgisiz olduğumu mu iddia ediyorsun?" diye sordu. Ses tonu derinlerden geliyormuş gibi boğuktu.

"Evet! Değil misin?" dedim nazlanarak.

"Değilim tabii..." diye başladığı sözlerini, "Ama mademki sen böyle kuruntulara kapılmışsın eve gidince sana ne kadar ilgili bir koca olduğumu tekrar hatırlatacağım," diye tamamladığında ses tınısında yakaladığım ve gözbebeklerinde titreştiğine şahit olduğum manalarla vücudumu ateş bastı.

Adi adam! Cazibesini kullanarak yine aklımı karıştırmaya çalışıyordu. Sözlerine karşı çıkmak ve konuşmamızı daha adil şartlarda sürdürmek için dudaklarımı kıpırdattığım anda Uygar'ın cep telefonu çalınca söyleyeceklerim yine başka baharlara kaldı.

Cep telefonunu ceketin üst cebinden çıkaran kocam bana serserice göz kırpıp arkasına yaslanırken telefonun ekranını kaydırdı ve yanıtlamak için kulağına götürdü. "Alo," derken şaşkınlığım karşısında adice gülümsüyordu.

Sonra gülümsemesi yüzünde dondu. Yaslandığı yerde dikleşirken, "Önemli bir şey yok değil mi?" diye sordu.

Kaşları gözkapaklarının yarısını örtecek kadar çatılmıştı. Telefonun diğer ucundaki kişi her kimse söylediklerini ilgiyle dinleyip "Peki, geçmiş olsun. Önemli değil. Sonra devam ederiz," dedikten sonra telefonu kapatıp masanın üzerine koydu.

Kocamın huyunu bildiğim için merakla atılarak, "Kimdi arayan ve ne olmuş?" diye sordum.

Genişçe sırıtırken, "Ne kadar da meraklısın," dedi. Gözlerimi devirip usançla oflayınca "Tamam, tamam kızma hemen. Arayan Sarp Koçoğlu'ydu. Yasemin Hanım sanırım kötüleşmiş ve onu hastaneye götürecekmiş. Restorandan ayrılmak zorunda kalmışlar. Giderken söyleyemeye fırsat bulamadığı, aceleyle çıktığı için özür dilemek istemiş," dedi.

"Nesi var acaba? Zaten hiç yemek de yemedi. Durumunun kötü olduğu belliydi."

"Sanırım midesini üşütmüş."

"Olabilir," derken gözlerim şişkin karnıma kaydı. Yasemin'in bu gece yemeklere işkence aleti muamelesi yapması aklıma gelince kafamın içinde gürültülü şimşekler çaktı. Hamileliğimin ilk dönemleri aklıma gelince belli belirsiz gülümsedim. Mevzu bahis olan belki de sadece basit bir mide bulantısı değildi...

"Neden gülüyorsun?" diye soran kocamın meraklı bakışları ve sorusu karşısında intikamımı almak için tersçe, "Çok meraklısın," dedim.

"Senin kadar olmasam da meraklıyımdır," dedi, hafiften sitem edercesine.

"Gıcıksın!"

"Öyleyim! Ama seni seviyorum..."

Hamile bir kadına bunu yapmamalıydı! Uygar'ın sevgisini her an, her saniye sözleriyle ve bakışlarıyla dile ge-

urmesi ayaklarımı yerden kesiyor, aklımı uçuruyordu. Fakat şu an koca göbeğimi taşıyabilmek için ayaklarım bana lazımdı. Yere sağlam basmalı, Leyla'laşmamalıydım. Tabii aklımda yerli yerinde dursa iyi olurdu.

Yine de sırıtmaktan kendimi alamadım. "Gıcıksın falan ama ben de seni seviyorum," dedim.

"Güzel... Beni sevmeye devam etmelisin çünkü ben öyle yapacağım," dedi. Ardından "Peki, neden güldüğünü söylemeyecek misin?" diye sorarak bütün romantizmin içine limon suyu sıktı. Anlaşıldı! Kocam, yine ağzımdan laf alabilmek için bana komplo kurmuş, aklımı karıştırmıştı.

Lakin komplo bile olsa sözlerinde samimi olduğunu biliyordum. Sözler yalan söylese bile gözler söylemezdi çünkü. Mana yüklü gözleri, suçu karşısında hafifletici bir sebepti. Bu yüzden bana komplo kurduğu için ona ceza vermeyecektim. Suçunu bu defalık görmemezlikten gelecek iyi halden yırtmasına müsaade edecektim.

Onu daha fazla merakta bırakıp kıvrandırmayarak, "Belki de sadece basit bir mide üşütmesi değildir," dedim.

Söylediklerimden hiçbir şey anlamadığını belli eden bakışlar atıp "Nasıl yani?" diye sordu.

Ah, bu adam! Genelde hedefine ulaşana kadar her yolu deneyen kurnazın tekiyken bazı durumlarda nasıl bu kadar anlayışsız olabiliyordu?

"Anla işte... Belki de sadece basit bir üşütme değildir," derken karnımı işaret ettim.

İdrak ettikleriyle gözbebekleri irileşti. Birkaç saniye sonra dudağının kenarında çapkın bir kıvrılma belirdi ve nihayet anladığını gösterircesine, "Belki de," diyerek onayladı sözlerimi.

Birbirimize aşkla gülümsedik. Neden olmasın? Her hikâyenin mutlaka tatlı bir bebeğe ihtiyacı vardı. Tabii bu

eşsiz ödül biraz da Allah'ın takdiriyle alakalıydı ama her kadının bu muhteşem hissi tatmasını isterdim.

Eğer bir adama âşık olup onunla bir yol çizmişsen, ikinizin bir parçası olan o muhteşem varlıklara sahip olup evlerin yuva olmasını isterdim. Sadece bir kadın ve bir adamdan oluşan evlilikler siyah ve beyazın karışımı gibiydi. Yani griydi. Ve çocuklar hayatın renkleriydi. Her evin renklenmesi için o masum varlıklara ihtiyaç vardı.

Sarp ve Yasemin için gizli bir dua yakarırken onların hikâyelerinin de bir bebekle taçlanıp daha renkli bir hale gelmesini istedim. Diledim...

Hoş Geldin Melek

Kocasının odasından çıkarken üstünü başını yerleştiren ardından da kendisine doğru yürüyen ayaklı tehlikeyi ve sinsi gülümsemesini gördükçe öfkesini kontrol edemiyordu.

Kadın ince bedenini sarıp sarmalayan dar beyaz gömleğinin üstten üç düğmesini her zamanki gibi açarak en az bir Hollanda ineğininki kadar büyük ve dolgun olan göğüslerini çarşamba pazarında sergiye çıkarır gibi cömertçe sergilemişti.

Özendirici derecede biçimli kalçalarının hemen bir iki santim altında biten ve kısalığı yetmezmiş gibi rengi de avaz avaz, "Bakın, ben buradayım," der gibi olan koyu kırmızı mini eteğiyle fazlaca dişiydi ve tehlike çanlarının en yüksek perdeden çalmasını sağlayacak kadar tehlikeliydi.

Burçin, en az yirmi santim yüksekliğindeki kırmızı ve file detaylarıyla ultra seksi bir hava katılmış platform topuklu ayakkabılarının üzerinde bir defa bile sendelemeden yürüdükçe Sedef'in içi müthiş bir kıskançlıkla dolup taştı.

Topuk boyutu o kadar yüksek ayakkabıları hamile değilken bile giyemiyordu ve o kadın o ayakkabıların üzerinde bir defa bile sendelemeden nasıl yürüyebiliyordu? Bu haksızlıktı! Morali yerle bir oldu. Sinir kat sayısı tavan yaptı.

Kendisi hamilelikten dolayı tıpkı bir varile benzemişken bu kadının kocasının yanında böyle dolaşmasına katlanamıyordu. Olay çıkarmamak için sürekli susuyordu ama bu suskunluğunun fazla uzun sürmeyeceğine neredeyse emindi.

Burçin'i öldürücü bakışlarla kesmeyi bırakıp gözleri kendi bedenine kaydı. Hamileler için özel olarak tasarlanmış geniş kot pantolonu, bol siyah tişörtü, onun üzerine çekiştirdiği koyu mor hırkası ve spor ayakkabılarıyla oldukça rahat görünüyordu. Fakat bu detaylar tam bir pasaklı gibi göründüğü gerçeğini de değiştirmiyordu. Sade, rahat ama pasaklı...

Sadece kendisinin duyabileceği bir şekilde hafifçe iç geçirirken Uygar'ın son günlerde iyice artışa geçen ilgisizliğinin nedeninin bu kadın olup olmadığını düşündü. İmkân dâhilinde olabilir miydi? Hiç hoşuna gitmeyen fikirlerle dudaklarını büktü.

Hamileliğinin son aylarında iyice paspallaştığını kabul ediyordu. Biraz bebeği biraz da rahatı için kadınlığından ödün vermişti. Aslında bu radikal kararı alıp uygularken Uygar'ın bu durumdan rahatsız olmayacağını düşünmüştü ama yine yanılmıştı. Kocası her gün bu ve bunun gibi afetlerle çalışıyordu. Ve onlarla kıyaslanınca tam bir facia gibi görünüyordu. Uygar, tabii ki kendisine karşı ilgisizleşirdi.

Peki, bu durumda onu suçlayabilir miydi? Ah, tabii ki de suçlardı. Sonuçta bu çocuğu tek başına yapmamıştı! Ve Uygar'ın son günlerdeki ilgisizliğinin altında yatan sebep eğer ki buysa o lanet kocası bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödeyecekti!

Dişlerini birbirine bastırıp gıcırdatırken hain düşüncülerinin içinde kaybolmuştu. Burçin'in yanına yaklaştığını öncelikle fark etmedi. Genç kadın her zamanki samimiyetsizliğiyle, "Merhaba, Sedef'ciğim," dediğinde ancak kendine gelebildi.

Düşmanca bakışlarını gizleme gereği duymadan gözlerine ulaşmayan, samimiyetten olabildiğince uzak bir dudak kıvrılmasıyla, "Merhaba, Burçin Hanım," dedi.

Burçin'in kendi kendine gelin güvey olup çakma bir samimiyet oluşturmaya çalışmasına karşılık özellikle üstüne basa basa *hanım* diye hitap etmişti. Resmiyeti elden bırakmamaya karalıydı.

Fakat Burçin onunla aynı düşüncede değildi. Bunu da "Ah, lütfen bana sadece Burçin de canım. Yabancı sayılmayız. Resmiyete ne gerek var," diyerek gösterdi.

Yalnız Sedef de o kadar kolay bir lokma değildi. Sert bir kaya gibi durması gerektiği yeri çok iyi biliyordu. İstemediği halde nezaket gösterilerinde bulunmak istemiyordu. "Teşekkür ederim ama böyle kendimi daha rahat hissediyorum. Sonuçta çok da yakın sayılmayız."

Sedef'in vermeye çalıştığı mesajla çenesi kasıldı. Dişlerini birbirine bastırıp sahte gülücüklerini kaybetmemeye çalışırken, "Peki, canım sen nasıl arzu edersen öyle söyle. Fakat ben resmiyetten hoşlanmıyorum. Sana sadece Sedef diye hitap etmemde bir sakınca yoktur umarım," dedi.

"Resmiyetten hoşlanmadığın göğüslerinin ağzıma girmesinin an meselesi oluşundan belli zaten," diye kendi kendine söylenen Sedef, sinirden ve sıkıntıdan patlamak üzereydi.

"Efendim canım? Ne söylediğini duyamadım?"

"Ah, tabii ki bir sakıncası yok! Madem o şekilde daha fazla rahat ediyorsunuz, rahatınızı bozmayın lütfen."

Yapmacık gülümsemesini eksik etmeden, "Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım Uygar'ı görmek için geldin?"

"Evet, dışarda buluşacaktık ama ben erken gelerek ona sürpriz yapmak istedim."

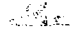
Sedef'in yanıtlarının zoraki bir kibarlıkla olmasını umursamadan, "Ah, çok iyi düşünmüşsün. Bu ona gerçekten çok büyük bir sürpriz olacak," diye devam etti. Ardından gözleri şeytani bir ışıkla parladı. Dilini damağına götürüp şaklatırken, "Tabii şu an müsait değil. Duştan çıkması için biraz beklemen gerekiyor," derken otuz iki dişini sergiye çıkaran bir gülümseme bahşetti.

Zamansızca Uygar'ın hayatını girip işgal eden ve bütün hayallerini yıkan bu kadın, yaptıklarının bedelini ödeyecekti! Kendisi Uygar'ı hayallerinden çıkarırken, onsuz bir hayata alışmaya çalışırken çok acı çekmişti ve şimdi intikam zamanıydı.

Sedef'in kaşları hızla çatıldı. "Duştan mı?" diye sorarken sesi derinlerden geliyordu ve boğuktu. Gözleri Burçin'in derin göğüs oluğuna kaymış aklında saçma sapan görüntülerden bir geçit oluşmuştu.

Sedef'in bakışlarının kaydığı noktanın farkında olan Burçin, Uygar'ı etkilemek ve biraz olsun ona ne kaybettiğini göstermek için yaptığı ama bir türlü başarıya ulaşamadığı bu kadınsı hamleler nihayet bir işe yaradığı için memnuniyetle gülümsedi. Üzerine üç beden küçük geldiği halde masumu oynamaya çalışarak, "Ah, bu düğme ne zaman açılmış hiç farkında değilim," derken aceleyle gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştı. Bu arada amacına ulaşmış, Sedef'in kalbine nifak tohumlarını serpmişti.

Zihninde çığlık çığlığa gezinen düşüncelerin bir anda kelimelere dönüşüp dudaklarından nasıl fırladığının farkına varmadan, "Siz bu halde içerde ne yapıyordunuz? Uygar neden duşta?" diye bağırdı.

Ektiği nifak tohumları çiçek açmaya başlayınca memnuniyetini gizlemekte usta bir oyuncu performansı sergileyerek rehavete kapılmadı. Mutluluk sarhoşu olmadı. Abartılı bir şaşkınlıkla, "Canım, sen yanlış anladın galiba," diyerek kendini savunmaya çalıştı.

"Neyi yanlış anlayacağım be! Seni sürtük! Kocamı mı ayartmaya çalışıyorsun?" diye çığlık çığlığa Burçin'in üzerine atlayan Sedef'in, sabrı artık taşmıştı. Karşı karşıya kaldığı manzarada pasif bir seyirci rolü sergilemesi imkânsızdı. "Seni kızıl fahişe!" derken rakibinin saçlarını eline dolamış üstünlüğü ele geçirmişti. İyice gözü dönmüştü.

Burçin'in tiz çığlıkları ve Sedef'in öfkeli bağrışlarını işitince neye uğradığını şaşıran Uygar, masasından kalktığı gibi koridora fırladı. Gördüğü manzara karşısında küçük çaplı bir şok geçiriyordu. Kendine gelince hızlı adımlarla iki kadının birbirine girdiği noktaya doğru yürüdü.

Olay mahalline ulaşınca hiç düşünmeden Sedef'i belinden kavrayıp Burçin'den uzaklaştırmaya çalışırken, "Sedef ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Karısını ilk defa bu denli çıldırmış bir vaziyette görüyordu ve ister istemez sesinde hayret tınıları yüklüydü.

Kocasının derinlerden gelen sesini işitince Burçin'i unutup yakıcı öfkesini bu defa Uygar'a yöneltti. "Bırak beni lanet olası! Ne oldu? Sürtük sevgilinin güzelim saçlarını yoldum diye çok mu üzüldün?"

Hamilelik dolayısıyla Sedef'in bütün dengesizliklerine, yersiz öfke nöbetlerine, komplekslerine, bazen aşırıya kaçan nazlarına her defasında sabırla katlanan Uygar için bu kadarı çok fazlaydı! Taşmaz sandığı sabrı taştı. "Ne saçmalıyorsun sen? Ne sevgilisi? Nasıl böyle pervasızca davranıp rezillik çıkarabilirsin?"

"Ben miyim rezil? Asıl rezil olan siz ikinizsiniz be!" diye tıslayıp Uygar'ın kollarından sert bir hamleyle sıyrıldı.

Arbede esnasında yere fırlayan çantasını hırsla yerden alıp arkasını dönerek hızla oradan uzaklaşmaya başlamıştı ki üçüncü adımında kasıklarında hissettiği ani acıyla adımları dondu.

Şiddetle kasılan karnını tutarken, "Tamam, bebeğim sakinleş. Şimdi olmaz! Şimdi sırası değil," diye fısıldadı. Görüş alanını ele geçirip bulanıklaştıran şiddetli yaşları tek elinin tersiyle kurulamaya çalıştı. Ağladığını kimse görmemeliydi! Zaten gururu yeteri kadar ayaklar altına alınmış, fazlasıyla küçük düşmüştü ama en dibe inemezdi!

Uygar kendisine ve doğmamış bebeğine böyle adice bir şeyi nasıl yapardı, bilmiyordu ama ona bir kez daha yenilmemeye kararlıydı. Pes etmeyerek tekrar bir adım daha atmayı denedi ama o müthiş acıyı kasıklarında tekrar hissetti. Acıdan dudaklarını kemirirken gözyaşları yine devredeydi.

O an kolunda bir sıcaklık hissetti ve kocasının, "İyi misin?" diyen ses tonu kalbinin uç noktalarına dokundu sanki. Hain kalbine lanet etti. Kolunu hırsla çekip Uygar'ın avuçlarından kurtarırken, "Sakın bana bir daha dokunma! Git sürtüğünü teselli et! Benim seninle işim bitti! Senden boşanacağım!" diye tısladı. Sonlara doğru sesi acıdan kısılmış ve boğuklaşmıştı. Canı sanki mızraklara hedef olmuş gibi yanıyordu.

Tekrar gelen ani bir kasılmayla, "Ah," diye inleyip ellerini karnına sarmaladı ve acıyla büzüştü.

Bu sırada Burçin eseriyle gurur duyuyordu ve zafer dolu bakışlarla çaktırmadan onları izliyordu. Gürültüleriyle etraflarına toplanan kalabalık yüzünden hâlâ acı çeken, itilip kakılan, hakarete ve şiddete uğramış zavallı kadını oynamaya devam ediyordu. Fakat içinden sinsi kahkahalar atıyordu. O küçük kenar mahalle güzeli, kendisine çektirdiği tüm acıların bedelini herkesin önünde küçük düşerek fazlasıyla

ıklemişti. Üstelik Uygar'ın da ondan yana çıkmamasıyla darbelerin en hasını almıştı. Bu ders ona yeterdi.

Saçma sapan davranışlar sergilese de karısının acı çekmesine dayanamayan Uygar, ne yapacağını şaşırmıştı. Bakışları, yüzünden başlayarak Sedef'in tüm vücudunu tarayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir noktaya gelince gördükleriyle gözbebekleri dehşetle irildi.

Hayır, bu olamazdı! Birden paniğe kapılarak, "Sedef, galiba bebek geliyor," diye fısıldadı.

Kocasının korkulu sesiyle bakışları ona yöneldi. Ne saçmalıyordu bu adam! Gözleri Uygar'ın kireç gibi kesilmiş yüz ifadesini buldu, ilk önce. Ardından kocasının korkulu bakışlarının kilitlendiği noktaya kayınca gördükleriyle, "Hayır, olamaz," diye inledi.

"Ama daha gününe vardı," diye kendi kendine mırıldanan kocasının sesini işitince sinirleri tavan yaptı.

"Ne günü Allah'ın cezası! Geliyor işte! Şimdi müsait değilim. Bugün gelme gününde gel mi diyeyim?" diye gürledi. Suyu gelmişti ve bunların hepsi adi kocasıyla o sürtük sevgilisi yüzündendi.

"Hemen hastaneye gidelim," deyip bileğini çekiştirmeye çalışan Uygar'a karşı çıkarak, "Sen hiçbir yere gelmiyorsun! Git sevgilinle ilgilen! Ben kızımı tek başıma doğururum!" diye tısladı. Bileğini onun tutuşundan kurtarmaya çalıştı ama bu o kadar kolay olmadı.

"Şu halinle bile benimle kavga etme fırsatını kaçırmıyorsun ya pes! Hem o sadece senin değil benim de kızım! Kızımız... Tek başına yapmadın herhalde?"

Kocasının küstah sözleri karşısında çılgına döndü. "Bir kızın olduğu şimdi mi aklına geldi? Ofis köşelerinde sürtüklerle oynaşırken aklın hangi cehennemdeydi senin lanet olası adam?"

"Ne oynaşmasından bahsediyorsun sen Allah aşkına!

Ben kimseyle oynaşmadım. Neden anlamak istemiyorsun?" diye homurdanan Uygar, her şeye rağmen sakin kalabilmek için derin nefesler alıp verdi. Bu aptal kadın kendisini tez zamanda öldürecekti! Ona ne kadar âşık olduğunu, gözlerinin ondan başkasını görmediğini hâlâ anlamıyor muydu?

"Oynaşmadıysan duşta ne işin vardı, peki?"

"Duş mu?" diye sorarken gürültülü bir kahkaha attı. Duşa girmek de nereden çıkmıştı şimdi? "Sence hiç duşa girmiş gibi bir halim mi var?"

Dikkatli bakışlarını Uygar'ın üzerinde gezdirdi. Gerçekten de duşa girmiş gibi hali yoktu. Üstü başı sabah evden çıktığı gibiydi. Ve en önemlisi saçları ıslak değil fazlasıyla kuruydu. Tabii bu ayrıntılar onu temize çıkarmak için yetersizdi. Suç mahallindeki bütün delilleri temizleyip ortadan kaldırmadığını nereden bilecekti? Evlenince durulmuş gibi bir imaj çizse de neticede kocası eski çapkınlardandı. Neyin ne olduğu konusunda asla emin olamazdı.

"Ben de bunu yedim tabii..." dedi, kararsızca. Kalbi Uygar'a inanmayı isterken mantığı bunu şiddetle reddediyordu.

Öfkeyle, "İster ye ister yeme! Şimdi daha önemli mevzuular varken bu saçmalıklarla zaman kaybedecek değilim! Bunları sonra da konuşabiliriz ama şimdi yürü! Hastaneye gidiyoruz!" diye emreden Uygar'a, "Seninle hiçbir yere gitmiyorum! Ve yanımda sen varken doğurmayacağım!" diyerek karşı çıktı. İnadı tutmuştu bir kere...

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun? İçinde tutmayı mı? Sedef çocuklaşma! Acı çektiğini görmüyor muyum? Hem böyle inat etmeye devam edersen bebeğe bir şey olacak! Acilen hastaneye gitmemiz lazım," diyerek Sedef'i en zayıf noktasından yakaladı. Nokta atışı yaparak can evinden vurdu.

Neticede genç kadın daha fazla direnemedi. Uygar'ın eceli olmak istese de bebeğine bir şey olmasına izin vere-

mezdi. Uygar'ın kendisini kucaklamak istemesine önce, "İstemiyorum, sadece koluma gir," diye itiraz etse de kocasının caydırıcı ısrarları sonucu ayaklarının yerden kesilmesine izin verdi.

Kollarını istemeye istemeye Uygar'ın boynuna dolayıp destek alırken sessiz gözyaşlarını saklamak için başını Uygar'ın göğsüne gömdü. Bu ne biçim gündü? Hayatının anlamı, biricik kızı dünyaya geliyordu ama evliliği bitiyordu. Mutluluğu ve hüznü aynı anda yaşıyordu.

Asansör yardımıyla çabucak zemine inip Sedef'i sarsmadan arabaya taşıdı. Ah, bu kadın! Zaten böyle olacağı belliydi! Kendi dengesizlikleriyle bebeğin dengesini de şaşırtmıştı. Tatlı kızları sinir küpü annesinin öfke patlamaları yüzünden zamanlama hatası yapmış, aralarına erken teşrif etmeyi istemişti. Bugünün tek iyi yanı erken de olsa meleklerine kavuşacaklardı. Kızını sorunsuzca kucağına almayı dilerken ikisine de bir şey olmasından, bir komplikasyon gelişmesinden ödü kopuyordu.

Son randevularında doktorları her şeyin sorunsuz göründüğünü söylese de neticede bu beklenilmeyen bir durumdu. Ama içinden bir his her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bu düşünceyle içini tarifsiz bir sıcaklık kapladı. Korkularına rağmen gülümsedi.

BMW'yi kontrollü bir hızla hastaneye doğru sürerken bir taraftan da ilk önce Sedef'in doktorunu arayıp durumu bildirdi. Ardından annesi Nalan Hanım'a haber vererek gerekli hazırlıkları yapmasını istedi.

Doktor, panik yapmamaları konusunda kendisini rahatlatırken annesi endişe karşımı bir mutlulukla babaanne olmanın heyecanına kapıldı.

Saatler sonra doğumhanenin kapısında volta atıyordu. Sedef'i içeri almalarının üzerinden kaç saat geçmişti, bilmiyordu. Dört gözle beklediği mutlu haber hâlâ gelmemişti

ve geciktikçe endişesi artıyordu. Ara ara Sedef'in güçlü çığlıklarını işitince ise canı tarifi mümkün olmayan bir acıyla yanıp kavruluyordu.

Aslında onunla beraber doğuma girmeyi çok istemişti ama Sedef bunu net bir dille reddetmişti. Karısının hâlâ öfkeli olduğunu bildiği için onu daha fazla sinirlendirmek istememiş, bu isteğinden mecburen vazgeçmişti.

İçeriden tekrar güçlü bir çığlık duyunca artık sabredemeyeceğini hissetti. Ellerini saçlarına gömüp "Yeter artık! Ben içeri giriyorum," deyip doğumhaneye girmeye niyetlenince Nalan Hanım tarafından durduruldu.

Nalan Hanım, "Oğlum saçmalama istersen! İçeri girip doktora ve hemşirelere engel mi olmak istiyorsun?" diyerek azarladı, oğlunu.

Uygar, annesine itiraz etmek için dudaklarını aralayınca Uraz ondan önce davranarak konuşmasına fırsat tanımadı. Alayla, "İçeri girip ne yapacaksın sevgili ağabeyciğim? Doktorun yapamadığını yapıp karını sen mi doğurtacaksın?" diye sordu. Öldürücü derecedeki tehlikeli bakışlarını Uraz'a yönlendirdi. Zaten en işe yarayacağı zamanlarda ortadan kaybolduğu için ona kızgındı.

"Sen hiç konuşma! Hatta uzunca bir süre gözüme görünme!"

"Tamam, konuşmam ama gözüne görünmeme konusunda söz veremem. Neticede amca oluyorum ve yeğenimi sürekli görmeye geleceğim için beni sık sık görmek zorunda kalacaksın," deyip sırıtan Uraz'ın yüzünü tek yumrukla dağıtmak istedi.

"Amcaymış... Amca bozuntusu," diye homurdandı.

Babasının ve annesinin aynı anda kendilerini uyarmasıyla ikisi de susmak zorunda kalsa da Uygar'ın kızgınlığı kolay kolay geçeceğe benzemiyordu.

Uraz kafasına göre şirketten çıkıp gitmeseydi belki Se-

def'le daha erken buluşur, karısı şirkete gelip Burçin'le hiç takışmazdı ve ortaya böyle bir durum çıkmazdı. Sahi Sedef niye şirkete gelmişti? Ve Burçin'le o konuma gelecek kadar aralarında ne geçmişti? Bunu daha önce düşünememişti. Kavga esnasında sinirlendiği, sonrasında da paniğe kapıldığı için düşünecek fırsatı olmamıştı.

Bu sebeple bu erken doğum meselesinden kendisini sorumlu tutuyordu. Karısı belli ki bir şeye sinirlenmişti. Burçin'i her ne kadar sevmese de onunla yan yana gelmek zorunda kaldığı her an bir gerginlik çıkmaması için ekstra çaba harcayan karısının o hale gelmesi için mutlaka bir şeyin olması lazımdı ve bu ayrıntıyı o an göremediği için kendine kızgındı.

Doktorun, "Uygar Bey, tebrik ederim dünyalar tatlısı bir kızınız oldu," diyen sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. İşittiklerine inanamadı. Yoksa halüsinasyon mu görüyordu? Doktorun geldiğini fark etmemişti.

Ama kadının yüzündeki gülümseme hayal olamayacak kadar gerçeğe benziyordu. Hem hayal olsaydı kolundaki bu dostça dokunuşu da hissetmezdi değil mi?

Bakışları önce babasına kaydı. Yusuf Bey yaşına ve konumuna aldırmaksızın gözlerinden süzülen yaşlarla ilk torunun sevincini yaşayarak, "Çok şükür," demiş ve kendisine şefkatle gülümsemişti.

Daha sonra annesini buldu gözleri. Nalan Hanım da ağlıyordu ama diğer taraftan da gülümsüyordu. "Allah ikisine de sağlıklı sıhhatli ve uzun ömürler versin," dedi.

En son Uraz'a baktığında o da kendisine yumuşak bir gülümseme gönderip "Beni amca yaptığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ardından duygusal havayı dağıtmak için hiç fırsatını kaçırmayarak, "Nutkun tutuldu galiba," diye dalga geçmeyi de ihmâl etmedi.

Uygar o an her şeyin hayal değil tam manasıyla gerçek

olduğunu anladı. Kulakları uğuldarken aceleyle, "İkisi de iyi mi? Sedef nasıl?" diye sordu.

Doktor, "Merak etmeyin ikisi de çok iyi ve sağlıklı. Birazdan odaya alınmış olurlar. Ve iyi olduğunu kendi gözlerinizle görürsünüz," deyince dünyalar onundu.

Yüzünü tamamen kaplayan aptal sırıtmasının da gözlerinden kayıp giden mutluluk yaşlarının da farkında olmadan, "Peki," dedi.

Gözleri tekrar annesiyle babasına kaydı. Oğullarının mutluluğunu paylaşan çift birbirine sarılmışlardı. Yanına yürüyen Uraz, koluna vurarak "Tebrik ederim," deyince teşekkür ettiğini belirtmek istercesine hafifçe başını salladı.

Uraz, Uygar'ı yalnız bırakarak Sedef'in ailesini aramak, eğer uçaktan inmişlerse mutlu haberi onlarla da paylaşarak endişelerini azaltmak için ıssız bir köşeye doğru yürüdü. Şu an ondan başka kimsenin aklı başında görünmüyordu ve bu görev amca olarak kendisine düşüyordu.

Zaten Uygar o an detaya inebilecek kadar kendinde değildi. Mutluluk sarhoşuydu. Aklı başına gelince bunu yaptığı için Uraz'a minnettar olacağı kesindi. Sedef'in ailesinin haberi aldıktan sonra alelacele uçağa bindiğini ve çok endişelendiklerini biliyordu. Şu an düşünceleri Sedef'e ve kızına kilitlendiği için bazı detayları kaçırıyor ve ilgilenmiyordu ama neyse ki Uraz vardı.

Dünya Uygar için silikleşmiş, Sedef ve kızından başka her şey ilgi alanı dışına çıkmıştı. Sedef ve kızı onun tek dünyasıydı.

İçini kaplayan sonsuz mutlulukla belli belirsiz, "Ailemize hoş geldin meleğim," diye fısıldadı. "Renksiz hayatımı renklendiren iki güzel şey... İkiniz de hayatıma hoş geldiniz..."

Lohusa Olmak

Annemin önüme koyduğu muhallebi kâsesiyle kayınvalidemin elinde tuttuğu ve ağzına kadar lohusa şerbetiyle dolu olan bardağa dehşetli gözlerle bakarken çığlık çığlığa oradan uzaklaşmak istiyordum. Fakat sanki dilimi kesip çöpe atmışlar gibi nutkum tutulmuştu ve bana bile tuhaf gelen bir sükûnetle bu işkenceye katlanıyordum.

Düşünebiliyor musunuz? Benim, yani eskinin koskoca Sedef Palalısı, yeninin Asiltürk'ü o çenebaz kızın nutku tutulmuştu!

Kahretsin! Lohusa olmak gerçekten de zordu. Ve lohusa olunca her an her saniye ağzının dolu mu olması gerektiriyordu? Ne yani lohusayız diye ağzımızı ve dişlerimizi sürekli bir şeyler yiyip, içmek için kullanmamız mı gerekiyordu? Neden benim zavallı dişlerime mutfak robotu muamelesi yapılıyor, sürekli bir şeyler öğütmesi bekleniyordu?

Bugün hastaneden çıkışımızın beşinci günüydü. Tatlı kızımın sağlığı yerinde olduğu için hastanede çok fazla yatırılmamış iki günde taburcu edilmiştim. Taburcu edildiğim

günden beri de annem ve kayınvalidem üzerime titremek konusunda resmen yarışa girmişlerdi. Tecrübelerine dayanarak, bana faydası olacağını düşündükleri yiyecek ve içeceklerin biri gidiyor, diğeri geliyordu.

Lakin bu durum fazlasıyla bunaltıcı olmaya başlamıştı. Ve ben üzerimde bu kadar baskı kurulmasına da alışık değildim. Yaklaşık yarım saat önce sonlanan lohusa mevlidimiz boyunca neredeyse mideme zafiyet geçirtecek kadar yedirildiğini halde bununla yetinilmediğini görüyordum. Ellerinde tuttukları şerbet ve muhallebiyi itiraz etmeden tüketmem için gözlerimin içine bakmalarından da asla bu kadarıyla yetinmeyecekleri belliydi.

Bu kadınların sorunu neydi? Alt tarafı lohusaydım ama onlar bana Kurban Bayramı'na yetiştirmek istedikleri bir besi hayvanı muamelesi yapıyorlardı. Artık bu duruma daha fazla sessiz kalamazdım. "Anne, Nalan Hanım lütfen artık yiyecek ve içecek bir şeyler getirmeyin. Midem patlamak üzere," diyerek bakışlarımı iki işbirlikçi arasında gezdirdim.

Kendilerini frenlemeleri gerektiğini bir kez de bakışlarımla anlatmaya çalıştım. İlk önce annemin sonra da Nalan Hanım'ın kaşları çatıldı ve onaylamaz bakışlar üzerime çevrildi.

"Yemen lazım kızım. Süt olur," diye itiraz etmek için gecikmeyen anneme, "Annen haklı." diyerek destek çıkan Nalan Hanım karşısında ikiye karşı tek kalmıştım. Ve resmen baskı altına alınarak bütün köşelerden kuşatılmıştım.

Bana inek muamelesi yapmalarından artık gına gelmişti. Derince bir iç geçirip "Sütüm yeteri kadar var zaten," diyerek ben de itiraz ettim.

Annem ve kayınvalidem tatlı kızımın sayesinde düşmanlıklarını unutup kenetlenmişler olabilirlerdi ve kaynaşmaları güzel bir şeydi ama ittifak kurarak bana daha fazla

bir şey yedirip içirmelerine izin vermeyecektim. Ne olursa olsun bu konudaki kutsal ittifaklarını bozacaktım.

"Yeteri kadar sütün var da bu zavallı çocuk ondan sürekli huysuzlanıyor değil mi?" diye soran annem tek elini beline koymuş, gözbebeklerine tavrımı onaylamayan bakışlar yerleştirmişti.

"Ne alakası var?" diye itiraz etmeye devam ettim. "Başka bir sorunu olduğu için huysuzlanıyor olamaz mı?"

"Olabilir ama torunum yeteri kadar doymuyor bence Sedef," diyerek anneme tam destek veren Nalan Hanım'a ters bakışlar atmak istesem de kendimi tuttum. Aramız düzelmişken yeniden bozulmasını istemiyordum.

"Doktor sadece gaz problemi olduğu için huysuzlandığını söylediğinde siz de yammdaydınız. Mina aç değil. Ve ben de aç değilim. Hatta tokluktan patlamak üzereyim. Tamam, tecrübelerinize saygı duyuyorum hatta bana çok fazla yardımınız dokunuyor. Siz olmasaydınız bütün bunlara bu kadar çabuk adapte olup halledebilir miydim, bilmiyorum. Her şey için çok teşekkür ederim ama yemek konusunda lütfen artık ısrar etmeyin," diyerek bu konuda kesin kararlı olduğumu elimden geldiğince yumuşak kelimelerle onlara anlatmaya çalıştım.

Beni yanlış anlamamaları için kelimelerimi seçerken ekstra özen göstersem de kırılmalarından korkuyordum.

Annem ve Nalan Hanım net tavrım karşısında birbirlerini bakışlarıyla tartarken sanırım bir karara varmaya çalışıyorlardı. Onların kararıma saygı duyup beni onaylamalarını beklerken atak başka bir kanattan geldi. Nihayet, "Sedef haklı," diyerek sözlerimi onaylayan biri çıktı.

Uygar, geniş sırıtmasıyla bize doğru yürürken gözleri ben ve kızımızın üzerine odaklanmıştı. Gözlerini gözlerime dikip güven verici bakışlar atarken sanırım her zaman

yanımda olduğu mesajını vermeye çalışıyordu. Ona Burçin konusunda hâlâ sinirli olsam da bana destek çıkmasına sevinerek ister istemez gülümsedim.

Bize ulaşınca koltukta yanıma oturarak tek kolunu teklifsizce omzuma attı. Zannedersem gülümsemesine karşılık vermemden cesaret almıştı. Çünkü son günlerde bana dokunma konusunda bu kadar rahat değildi ve tepkilerimden çekindiği her halinden belliydi.

Kucağımda yatan kızımıza doğru eğilip şefkatle gülümserken, "Anne lütfen Sedef'i daha fazla zorlamayın. Yemek istemiyorsa yemesin," dedi. Başını yukarı kaldırıp gözlerini gözlerime kenetlediğinde "Hem siz onu böyle yedirmeye devam ederseniz yakında kapılardan sığamayacak. Lütfen bana ekstra masraf çıkarmayın," diye devam ederek çapkınca göz kırptı ve genişçe sırıttı.

Annem ve Nalan Hanım, kocamın sözleriyle genç kızlar gibi kıkırdayıp "Peki, oğlum," diyerek adi kocamı onaylarken dehşet içindeydim.

Ağzım beş karış açık kalmış, gözlerim fal taşı gibi büyümüştü. Dakikalardır burada dil döküyordum ama sözlerim önemsenmiyordu fakat Uygar Bey tek sözüyle herkesi etki alanına almayı başarıyordu. Kocamı öldüren cazibeydi de ben mi bilmiyordum? Bu ne tür bir haksızlıktı? Resmen torpille adam kayrılıyordu! Tüm bunlar yetmezmiş gibi üstelik bir de bana hakaret etmişti!

Kayınvalidemle annem son sözlerinden sonra bizi yalnız bırakıp kıkırdayarak mutfağa doğru ilerlerken kötücül bakışlarımı Uygar'a doğru kilitledim. Onu öldürmek için çok fazla neden birikmişti ve bütün insanlığın iyiliği için bir an önce eyleme geçmeliydim

Bakışlarımı üzerinde hissedince masum rolü yaparak pişkin pişkin sırıttı. Alaycı bir tavırla, "Ne?" diye sorunca

o yakışıklı çehresini tek yumrukla dağıtmak istedim. Dişlerim gıcırdayana kadar çenemi sıkarken bu adamla ne yapacağımı düşünüyordum.

Her defasında beni çileden çıkarmayı nasıl başarıyordu, bilemiyorum ama bu konuda oldukça uzmanlaşmıştı. "Sen az önce bana şişmansın mı, demek istedin?" diye sordum şüpheyle. Tek bir yanlışta bütün doğrularını götürecek onu affetmeyecektim. Cezasını kendi ellerimle verecektim.

Tüm ciddiyetiyle, "Sence sen şişman olabilir misin?" diye sordu. Ve sorusuyla gözlerim göbeğime kaydı. Eskisi kadar zayıf olmasam da doğumdan sonra kilolarımın çoğu gitmişti. Sadece vücudumda ve yanaklarımda hafif bir dolgunluk kalmıştı ve bu kadarıyla da şişman sınıfında değerlendirebileceğimi sanmıyordum.

Benim yanıt vermemi beklemeden devam etti. "Hiç düşünme! Olamazsın! Hem olsan bile bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü ben seni kalbinle, ruhunla, bedeninle, tüm varlığınla bir bütün olarak seviyorum. Ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez!"

Sözleriyle içimi yoğun bir sıcaklık kapladı. Heyecandan nutkum tutuldu. Tek kelime edemeyecek halde kalakaldım. Hâlâ ona kızgın olmasam muhtemelen boynuna atlardım ama atlayamadım.

Oysaki erken doğum yapmama neden olan o olaydan sonra ondan boşanmaya kesin kararlıydım ama şimdi o kadar da kararlı değildim. Ah, kimi kandırıyorum ki? Bu adamı seviyordum ve saçma sapan şeyler yüzünden evliliğimi bitiremezdim. Uygar'dan kopamazdım!

Hastanedeyken meselenin aslını öğrenip, Burçin'in söylediklerinin yalan olduğunu ve en kısa zaman içinde bu meseleye bir çözüm bulacağını söylediğinde âşık kalbim aslında ona o an inanmıştı ama ben şımarıklık yaparak biraz daha ikna edilmeyi seçmiştim.

Suçsuz olduğu halde onu yargısız infaz etmiştim. Aptal bir kıskançlık krizi yüzünden her şeyi zorlaştırmış, kocama güvenmek yerine o kızıl şeytana uymuştum. Bu defa o haklıydı ve haklılığını hiçe sayarak boşanma işini katı bir dille reddetmiş, bu fikri aklımdan çıkarmamı söylemişti. Ve ben daha fazla aptalca davranamazdım.

Düşüncelerimin içinde kaybolup gitmişken başımda hissettiğim hareketlilikle boşluğa odaklanan bakışlarım hareket noktasına kaydı. Uygar, başımdaki "*Mina'nın Annesi*" yazan pembenin çeşitli tonlarındaki tüllü, boncuklu lohusa tacını çıkararak keyifle gülümsedi.

"Çok tatlıymış," diyerek hafifçe iç çekti.

Elindeki sevimli taca bakarken ben de gülümsedim. "Öyle," dedim onu onaylayarak.

"Ama bunu eksik yazmışlar," deyince elinde tuttuğu taca bakarak eksiğin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Harf eksikliği olup olmadığını anlamaya çalışan dikkatli bakışlarımı görünce belli belirsiz gülümsedi. Yönünü iyice bana dönüp tacı yavaşça tekrar başıma taktı ve aynı yavaşlıkla eğilip sıcak dudaklarını yanağıma bastırdı. Dudaklarının ateşi hâlâ yanağımı yakarken "*Mina'nın Güzel Annesi* yazması gerekiyordu," diye mırıldandı.

Zaten bu adama karşı genelde savunmasızdım. Ben savunma duvarları örmeye çalışsam bile Uygar hep bir şekilde o duvarları yıkmayı başarıyor, kalbimdeki yerini sağlamlaştırıyordu.

Temasıyla kalbim yeni yetme bir genç kızın heyecanıyla dolup taştı. Ritimleri düzensizleşti. Nefesim sıklaşınca sakince geri çekilip dudaklarını baştan çıkarıcı bir kıvırmayla kıvırdı. Eseriyle gurur duyuyor olmalıydı.

"Hey! Kıskanıyorum ama neden *Mina'nın Babası* yazan bir eşya taşıyamıyorum?" diye hafif bir sitemle hayıflandı.

Bunu tatlı görünmek için mi yapmıştı bilmiyordum ama eğer niyeti buysa amacına ulaşıyordu. Dibine kadar tatlı görünüyordu gözüme.

"Tamam, senin için de bir şeyler düşünürüz. Bir anahtarlık yahut belki bir kravat... Hayır, kravat olmaz! Belki bir resim çerçevesi," dediğimde bana dünyanın yedi harikasından biriymişim gibi bakarak şefkatle gülümsedi.

Başını sallayıp "İyi olur," diye onaylarken gözleri tekrar kızımıza kaydı. Mina'nın tüllü mevlit takımını işaret ederek "Maşallah, küçük hanım da şimdiden kokoş takılıyor," dedi. Kızımıza her bakışında gözbebekleri şefkatle titriyor, dudaklarında yumuşacık tebessümler beliriyordu. Ve ben her defasında bu adama bir kez daha âşık oluyordum.

"Eee, onun anneannesi ve babaannesi kim? Kızımızı şimdiden kendilerine benzetmeye çalışıyorlar," diyerek sahte bir sitemle hayıflandım. Babası gibi gözlerimi meleğimin üzerine kilitleyip hafifçe tebessüm ettim.

O her nefes alışında dudaklarını büzüştürüp bize seyirlik manzaralar sunarken, ellerini ağzına götürüp yumuk parmaklarından süt geleceğini zannedip tatlı tatlı emerken Allah'a bana onu ve Uygar'ı hediye ettiği için binlerce kez teşekkür ettim. Küçük mucizem gözlerini dünyaya açar açmaz öyle hayırlı şeylere vesile olmuştu ki o bizim ailemizin küçük iyilik perisiydi. Onun sayesinde kayınvalidemle aramızdaki buzlar erimiş, annem ve Nalan Hanım artık daha iyi anlaşmaya başlamışlardı.

Mina'nın beyaz patiklerinin süslediği minicik ayaklarını kırılacak bir eşyaya dokunur gibi tutan ellerimin üzerine ellerini koyup sıkan ve belli belirsiz, "Teşekkür ederim," diye fısıldayan kocama bakıp gülümsedim.

İçten teşekkürüne aynı içtenlikle karşılık vererek, "Ben de teşekkür ederim," dedim.

İkimizde bu teşekkürlerin birçok şeyi kapsadığını bildiğimizden ne için teşekkür ettiğimizi açıklama gereği bile duymadık. Bir süre Mina'nın hareketlerine kilitlenip sanki akıp giden bir film şeridiymiş gibi onun her hareketine takılı kaldık.

Üçümüz de bu sessiz atmosferden memnun görünüyorduk. Fakat Uygar bir noktadan sonra kıpırdanmaya başlayınca ve bakışlarıyla sık sık beni tartınca dilinin altında bir bakla sakladığını, bir şey söylemek istediğini ama söze nereden başlayacağını bilemediği için kıvrandığını anladım.

Gülümsedim. "Söyle," diyerek ona çıkış kapısını araladım.

İlk başta şaşırdı ve bozuntuya vermemek için, "Neyi?" diye sordu.

Çenesinden tutarak başını bana çevirmesini sağladım. Gözlerinin içine mana yüklü bakışlarla bakarak, "Ne söylemek istiyorsan onu söyle," dedim. Daha fazla yormak ve yorulmak istemiyordum.

Mesajımı çabuk aldı. Beni daha fazla zorlamadı. Lafı döndürüp dolaştırmadan bir çırpıda, "Aslanlı Holding'le yollarımızı ayırmaya karar verdik," dedi.

Sustuğunda söyleyeceklerinin bu kadarla sınırlı olduğunu anladım. Gözlerinin içine bakmaya devam ederek tepkisini ölçmeye çalıştım. Bunu gerçekten istiyor muydu yoksa benim için istemediği bir şeyi yapmak zorunda mı kalıyordu, merak ediyordum.

Bakışlarını benden kaçırmayınca tuhaf bir şekilde rahatladım. Tüm samimiyetimle kalbimden geçenleri söyledim. "Böyle bir şeye gerek olmadığını söylemek isterdim ama hissetmediğim bir şeyi söyleyemem. O kadınla çalışmanı istemiyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ve ben de artık onunla çalışmak istemiyorum."

Yanlış bir şey söyleyip pot kırmamak için kısaca, "Sevindim," dedim.

Gülmek için hareketlenen dudaklarımı baskı altında tutmak zorundaydım. Ama gözlerimin bana ihanet ettiğine emindim. Çünkü Uygar'ın bana bakışlarından her şey açıkça belli oluyordu.

"Sevineceğini biliyordum," derken gözlerindeki gülümsemeden beni mahrum bırakmadı. Yalnız benim aksime bir fazlalığı vardı. O, dudaklarını kıvırmaktan da geri durmamıştı.

Gözlerimin dudaklarına takılı kalmasına engel olarak "Peki, baban bu konuda ne düşünüyor?" diye sordum. Kocamın bundan sonra Burçin'le çalışmayacağı için memnun olsam da kayınpederimle aralarında benim yüzümden bir sorun çıksın istemezdim.

"Kararıma saygı duydu ve artık şirketle alakası olmadığını, bütün sorumluluğun Uraz ve bende olduğunu söyledi."

Buna sevinmiştim. "Peki, ya Uraz?"

Sırıttı. "O en başından beri Burçin'den pek hoşlanmıyordu zaten. Bu olay ondan kurtulmak için sağlam bir bahane oldu. Yeğeni ve biricik yengesinin hayatını tehlikeye sokan kadınla aynı ortamda çalışamazmış beyefendi," derken keyifliydi.

Uraz bir kez daha benden geçerli not alırken kocamı azıcık sinirlendirmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Başımı aşağı eğerek şeytani gülümsememi saklamaya çalıştım ve "Sen hoşlanıyordun galiba..." dedim.

"Yine başlama! Kaç defa söylemem gerekiyor bilmiyorum ama sen ve kızımdan başka karşı cinsten hiçbir kimsenin benim için bir önemi yok!" diye çıkışınca artık kendimi tutamadım ve kızımı uyandırmamaya özen göstererek küçük bir kahkaha attım.

"Ah, artık tahtımı bu küçük cadıyla mı paylaşmak zorundayım?" diye hayıflandım. "Ve de annemi unutuyorsun! Anneler her zaman önemlidir ve önemli olmalıdır," diye devam ederken hâlâ gülümsüyordum.

"Kıskanç Çakma Prenses!" deyip göz kırptı. "Ve benim için annem ayrı, siz ayrı bir kulvarlardasınız. Annem, annem işte... Onu her zaman seveceğim, sayacağım ama siz ailemsiniz!" diye devam ederek yine dengemi şaşırttı.

Gözlerimde biriken sıcacık yaşlar yanağıma doğru usulca yol alırken çevik hareketlerle gözyaşlarımı kuruladı. "Mutluluktan bile olsa ağlama," derken ses tonu bütün dünyayı vadeder gibiydi. Ama onun vaat ettiği o bütün dünyaya gerek yoktu. Zaten o ve kızım benim bütün dünyamı kapsıyordu.

Başımı omzuna koyarak hafifçe iç çektim. "Sevmek için beni seçtiğine teşekkür ederim," dedim.

Dudaklarını saçlarıma değdirip paragraflara sığmayacak cümleleri iki kelimeyle özetledi. "Seni seviyorum," dedi.

Bu iki kelime o kadar çok anlam barındırıyordu ki içinde... Yeni başlangıçlar... Tek ve yarımken ruh eşini bulup tamamlanmak... Çift olmak... Çiftken senden parçalarla üç olmak, dört olmak, çoğalmak... Aşk, sevgi, sadakat, saygı, ömür boyu bağlılık... Sözlüklere sığmayan kelimeler, kelimelerle ifadesi güç duygular...

Eksik kalmayarak onu eksik bırakmayarak ben de ona aşkla karşılık verdim. Kalbimden geçenleri dilime tercüme ettirerek, "Seni seviyorum," dedim.

Ellerimi, sıcak avuçlarıyla sarmalayıp dudaklarına götürdü. Sevgisini bir kez de dokunuşlarıyla aktardıktan sonra hafifçe iç geçirerek, "Şu bebek mevlidi organizasyonunda yorulmuşsundur. Hadi yukarı çıkalım. Akşam yemeğine kadar biraz dinlen," dedi.

"Hiç sorma!" diye homurdandım. "Hadi annemi anlıyorum da sevgili kayınvalideciğim bu organizasyona nasıl ikna oldu onu hâlâ çözebilmiş değilim. Bebek mevlitleri sosyetenin yaşam tarzına uygun düşen bir hareket midir, Sayın Hocam?"

Alaycı sözlerime kahkaha atarak "Sana geleneklerimize bağlı bir aile olduğumuzu daha önce söylemiştim dalgacı Çakma Prenses," dedi. "Hadi çok konuşma! Yukarı çıkalım ve biraz dinlen. Kızımız uyanırsa ben onunla ilgilenirim sen hiç merak etme," diye devam ettiğinde otoriter bir koca imajı çizmeye çalışıyordu. Ve bu haliyle çok yakışıklı göründüğünün farkında mıydı?

İtiraz etmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyerek düşünceli kocamı onayladım. Biraz yorulmuştum ve bu teklif hayır denmeyecek kadar cazip görünmüştü gözüme. "Evet, biraz yoruldum. Sanırım haklısın. Dinlensem iyi olacak."

"Bence de... Hem dinlen ki sürprizine rahatlıkla odaklan. Belki bu gece erken uyumak istemezsin."

Dudaklarından süzülen gizemli kelimelerle başımı aniden omzundan kaldırıp hevesle "Sürpriz mi? Ne sürpriziymiş bu?" diye sordum. Bu adama ve sürprizlerine bayılıyordum. Böyle bir adama sahip olduğum için çok şanslıydım. Ve zaman zaman bu şansımın farkında olamadığım için fazlaca ahmaktım.

"Söyleyemem... Sürpriz!" dedi, ser verip sır vermeyeceğini belli eden bakışlar atarak. Meraktan kıvrandığım için eğleniyor gibiydi.

"Ya! Aşkım lütfen söyle," deyip dudaklarımı büzüştürünce gözleri dudaklarıma kilitlendi. Gözbebekleri aniden karardı. Yüzünden sinsi bir gülümseme gelip geçti.

Üzerime doğru eğilmeden önce keskin bakışlarıyla etrafı kolaçan etti ve ben o an ne yapacağım anlamıştım. Arsızca

gülümseyerek ona cesaret verdim. O an evde yalnız olmadığımız gerçeğini umursamadığım için kesinlikle aklımı peynir ekmekle yemiştim.

Cesaret verici gülümsememe karşılık olarak müstehzi bir gülümseme armağan etti ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturmadan hemen önce, "Olmaz! Sonra..." diye fısıldadı.

Sonrası hem yasakları çiğneyip hem de yakalanma korkusu yaşayan bir kanunsuzun hisleriyle eşdeğerdi. Bizim için oldukça heyecan verici ve farklı bir deneyimdi.

Paha Biçilemez Mutluluklar

Bebefonu bir kez daha kontrol edip kızına şefkatle gülümserken üzerindeki örtüyü yukarı doğru çekiştirdi. Yüzüne vuran hafif ve küçük nefeslerle mutluluğu katmerleniyor, küçük mucizesinin varlığıyla birlikte gerçek anlamda nefes aldığını hissediyordu.

Gönlü el vermese de kızına son bir bakış atıp isteksizce arkasını döndü ve odanın çıkışına doğru yürüdü. Kapıyı açabilmek için elini kapı koluna uzatırken bir an duraksadı. Ciğerlerinde hüküm süren sıkıntıyı derin bir nefes alarak gidermeye çalıştı.

Bu durumda ayaklarının adım atma konusundaki isteksizliğini yadırgamıyordu. Mina'nın hayatına girmesiyle her şey değişmişti sanki. Daha fazla hassaslaşmıştı ve bunun normal olduğunu biliyordu. O da her anne gibi kendinden önce evladını düşünüyordu. Alt kat bile olsa onu burada bırakmaya gönlü razı gelmiyordu.

Son üç girişiminde olduğu gibi yine yatak odasından ayrılamadı. Çevik bir manevrayla arkasına dönüp kızının beşiğine doğru yürüdü.

Mina'yı son bir kez daha kontrol ederken onu burada bir başına bırakmaya kalbi keskin atışlarla karşı çıkıyordu. Müsaade etmiyordu.

Kızının uyanmayacağını anlayıp aşağı inmeye karar vermesinin üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti ama bir türlü o kararını uygulamaya koyamamıştı. Ne kızını uyandırmaya kıyabiliyor ne de bir alt kat bile olsa ondan uzaklaşmaya dayanabiliyordu. Ondan uzaklaştığı her adımda sanki ayakları geri geri gidiyordu.

Kesin bir karara varamamış olmanın belirsizliğiyle kızının başında dakikalarca dikildi. Açılan kapının tıkırtısını işitmeseydi derin düşüncelerinden uzunca bir müddet daha sıyrılamazdı. Kocası yanına ulaşmadan önce onun odunsu kokusu burnuna doldu. Gözlerini meleğinden ayırıp başını arkaya çevirince gözleri kocasının şefkatli bakışlarıyla birleşti.

Uygar, gürültü yapmamaya özen göstererek yavaş adımlarla Sedef'e doğru yürüdü. Gözlerine şenlik yaşatan eşsiz manzara karşısında memnuniyetle gülümsedi. Kendisini dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordu. Kızı ve Sedef onun en büyük mutluluğuydu.

Karısının yanına ulaşınca hamilelik dolayısıyla hafif bir kıvrım kazanarak hoş çıkıntılar oluşan beline arkadan sarıldı. Çenesini Sedef'in omzuna dayadı. Derin bir nefesle karısının çiçeksi kokusunu içine çekti ve ciğerlerini o kokuyla doldurdu. Bakışlarını melek gibi uyuyan kızına kilitleyip hafifçe iç geçirirken, "Yemeğe seni bekliyoruz," diye fısıldadı sakince.

Sedef'in yanıtı hisseleriyle paralel olarak netti. "Mina'yı bırakıp gelemedim. Uyandırmaya da kıyamadım."

Durum tam da Uygar'ın tahmin ettiği gibiydi. Karısının tüm masumiyetiyle anneliğine sahip çıkması içini sımsıcak duygularla doldurdu ve ona bir kez daha âşık oldu.

"Bebefon yanımızda olacak zaten. Kızımız ağlayınca duyarız. Endişe etmene gerek yok."

"Biliyorum... Ama yine de endişelerimi yok edemiyorum. Ya ona bir şey olursa? Ya ben yanına gelene kadar çok fazla ağlarsa?"

"Evet, bunların hepsi ihtimaller dâhilinde. Ama ömrünün sonuna kadar ona kırılacak bir porselen eşya muamelesi yapamayız. Ağlamayı da gülmeyi de öğrenmeli ki ayakları yere sağlam basabilsin."

"Haklısın ama o daha çok küçük ve korunmaya muhtaç..."

Sedef'in masum itirazlarıyla dudakları yumuşakça kıvrıldı. "Evet, çok küçük ve bize muhtaç," diyerek karısının sözlerini tekrarladı. Ardından kaşlarını huysuzca çatarak "Ama biz onu ömrümüz boyunca koruyup kollasak, hiç ağlatmasak bile günün birinde onu ağlatan birileri elbet olacaktır bunu unutma," diye homurdandı.

Varsayımlar dâhilinde bile olsa kızını ve karısını ağlatacak her canlıyı tek kaşık suda boğmak istiyordu. Fakat hayatın akışına müdahale edemezdi. Acılar, sevinçler, hüzünler, mutluluklar, doğrular yanlışlar hayatın en büyük gerçekleriydi.

İnsanoğlu en ufak bir fırtınada yerle bir olmamak, dimdik ayakta kalabilmek için her şeyi yaşayarak öğrenmek zorundaydı. Kızının da annesi gibi ruhu çıtkırıldım olsa da bunu dışarı yansıtmayacak kadar güçlü bir kız olmasını istiyordu.

Mina bütün duyguları dibine kadar yaşayarak büyümeliydi. Uygar da onun ağlamasını elbette istemezdi ama bu yaşamın bir kuralıydı. Ağlamadan gülmenin değeri bilinmezdi.

Küçük kızı büyüyecek okullara gidecekti. Belki arkadaş-

larıyla saçma sapan mevzularda anlaşmazlığa düşüp gözyaşı dökecekti. Ya da bir genç kız olunca âşık olacak, kalbi bir erkek tarafından parçalara ayrılacak ve kaçınılmaz olarak yine ağlayacaktı.

Arkadaşlar arası anlaşmazlıklar her zaman olurdu da ikinci şıkkın hiçbir zaman olmamasını diledi Uygar. Kızının bir erkek yüzünden kalp kırıklığı yaşayıp gözyaşı dökmesini istemezdi. Bütün erkekleri kızından uzak tutmanın yollarını şimdiden düşünmeliydi.

Kendisi, Suat Bey'den Sedef'i zorla olsa da kapmıştı ama hiçbir erkeğin kızını kendisinden ayırıp Mina'nın gönlünde tek başına iktidar olmasına izin vermeyecekti.

Sedef'in, tekrar, "Haklısın," diyerek kendisini onaylamasıyla derin bir iç çekti. Karısının saçları hafifçe yana kayınca boynu açıkta kalmıştı. Açıkta kalan tenine dudaklarını bastırdı. Sıcak dudakları, Sedef'in teni üzerindeyken, "Yemeğe başlamak için herkes bizi bekliyor... Gitmemiz lazım," dedi.

Genç kadın, hiç istemese de başını belli belirsiz sallayarak Uygar'ı onayladı. Uygar, karısının narin elini büyük avuçlarının içine hapsederek onu yavaşça kendisine doğru döndürdü. Alnından başlayarak şakağına, yanaklarına ve en son dudaklarına küçük şefkat dolu öpücükler kondurdu. Dudakları, karısının dudaklarının üzerindeyken ağzının içine doğru "Sen çok iyi bir annesin," diye fısıldadı. Hemen ardından son bir öpücük için dudaklarını tekrar birleştirdi. Bu defa bir öncekinden farklı bir açlıkla ve tutkuyla öptü karısını.

Öpücüğünü elinden geldiğince uzatmaya çalıştı ama bir noktadan sonra bitirmek zorundaydı. İstemeye istemeye yavaşça geri çekilip aşkla gülümsedi. Dudaklarını son kez karısının şakağına şefkatle bastırıp "Seni seviyorum," dedi

ve Sedef'in yanıt vermesine fırsat tanımadan onu yatak odasının dışına doğru çekiştirdi.

Sedef'in sözlü bir karşılık vermesini beklememişti. Çünkü her dokunuşuna ve öpücüklerine verilen içten karşılıklar ve de en önemlisi kalbinin derinliklerinde kol gezen duyguların aynası vazifesini gören gözleriyle karısı kendisine olan aşkını ve sevgisini zaten sürekli haykırıyordu. Sedef'i ve kendisine olan aşkını en derinden hissederken bütün sözler hükümsüzdü.

Salona inince masaya şöyle bir göz gezdirdi. Uraz'ın eksikliği Sedef'in gözünden kaçmadı. "Uraz nerede? Onun da bizimle olacağını zannediyordum."

"Onun acil bir işi çıktı. Yemeğe katılamayacak."

Adım atmayı bırakarak Uygar'ın da durmasını sağladı. "Hımm, yine ne işiymiş bu? Kız meselesi falan mı?" diye sorarken kaşlarını iyice çatmıştı.

Genç adam, karısının niçin böyle bir tepki verdiğini anlamadı ama üstünde de çok fazla durmadı. Muzipçe sırıtarak, "Bilmiyorum," dedi.

Sedef, Uygar'ın yanıtıyla tatmin olmamıştı. Kocasının muzip gülümsemesiyle iyice huysuzlandı. Şüpheci tavrını koruyarak, "Bir şey bilmediğine emin misin?" diye sordu.

"Eminim veya değilim. Niye soruyorsun? Ne yapacaksın Uraz'ı?"

"Kaçamak yanıtlar... Soruya soru ile karşılık vermeler..." diye homurdandı.

Uygar gülümsemesini güçlükle bastırarak, "Aşkım Uraz çocuk değil. Ne yapmak istiyorsa yapar. Sen esaret düğümünle beni düğümle onunla ilgilenme," dedi.

Kocasının sözleriyle Uygar'a doğru hafifçe eğilerek dudaklarını genç adamın kulağına yaklaştırdı. Kışkırtıcı bir tonla, "Esaret düğümünle seni kalbime düğümlediğim için memnun değil misin yoksa?" diye sordu.

Bu arada salonda yalnız olmadıklarını çoktan unutmuştu. Aklı Uraz'la fazlaca meşguldü. Onun Belçim'den hoşlandığını zannediyordu ve kendisini yanıltıp başka kızlarla takılmaya başladıysa onu kendi elleriyle boğacaktı. Çünkü Sedef, Belçim'le olan her telefon konuşmasında çöpçatanlığa soyunup ikisinin arasını yapmaya çalışıyordu.

Uraz'ın tek bir aptallığının bedeli ağır olurdu. Aylardır inceden inceye kat ettiği yollar tıkanırdı. Diplomatik kriz çıkardı. Sevgilisi olan adamı, artık Belçim'e ayarlayamazdı. Çöpçatanlık çalışmalarına mecburen son vermek zorunda kalırdı. Hem de tam amacına ulaşmak üzereyken…

Aklında cirit atan düşüncelere son veren Uygar oldu. Genç adam, sıcak nefesini karısının boynuna doğru ağırca üflerken, "Aksine çok memnunum," diyerek Sedef'i başka bir boyuta taşıdı.

Kulağını dolduran sözlerin ve boynunu yalayıp geçen sıcak nefesin etkisiyle titrek bir nefes alıp verdi. Aralarında süregelen çekimi dağıtmak hiç hoşuna gitmese de bunu yapmak zorundaydı. Çünkü salonda yalnız değillerdi ve bu ayrıntıyı bir an için unuttuğu için kendisine kızdı. Bir süredir aileleri tarafından göz hapsine alındıklarını yeni fark etmişti. İçinden, "Kahretsin," diye söylenirken durumu nasıl toparlayacağını düşündü.

Kısa metrajlı bir filmin başrol oyuncusu konumunda izleyicilerin meraklı bakışlarına maruz kaldığı için hafifçe kızardı.

Sedef'in teninin hafiften pembeleşmesiyle ve gözleriyle kendisine bir şeyler işaret etme çabasında olduğunu fark eden Uygar, karısının niye utandığını anladı. Çapkınca göz kırpıp sinir bozucu bir rahatlıkla gülümsedi. Avucunun içindeki küçük eli güven verircesine sıkıca tutup Sedef'i masaya doğru yönlendirdi.

Keyifli bir sohbet eşliğinde yenen akşam yemeğinin ardından Sedef'in masayı toplamak için annesine ve kayınvalidesine yardım etme isteği iki kadın tarafından işbirliği ile reddedilse de Sedef hiçbirini umursamadı. Kendisine hasta muamelesi yapmaları pek hoşuna gitmiyordu ve inatla masayı toplamaya yardım etti.

Bu sırada küçük Mina da uyanmıştı. Ama annesinin eksikliğini Uygar hiç aratmıyordu. Dedeleri ve babası tarafından Mina'nın etrafı çepeçevre kuşatılmış, her hareketi pür dikkat izleniyordu. İlk çocuk ve ilk torun olunca herkes üzerine titriyordu.

İşini bitirip elinde çay tepsisiyle salona giren Sedef mutlulukla gülümsedi. Kızı üç erkek tarafından kuşatma altındaydı. Çayları bir an önce dağıtıp kızını erkek baskısından kurtarmaya karar verdi.

Önce kayınpederine ve babasına çaylarını ikram etti. Uygar'ın kucağında kızı olduğu için tepsiyi sehpaya koydu. Ellerini kocasına doğru uzatıp "Mina'yı bana ver. Sen çayını iç," dedi, gülümseyerek.

Kızını hayranlıkla izlemeye devam eden Uygar, başını kaldırmadan, "Sen iç ben kızımla dertleşeceğim biraz," dedi.

Sedef gülümsedi. "Kızımı kendi dertlerinle boğamazsın."

Uygar da gülümsedi. "Kızım babasının dertlerini dinlemek istiyormuş lütfen aramıza girme annesi," dedi.

"Aranıza girmek mi? Demek bu küçük hanım yüzünden pabucum şimdiden dama atıldı," diye sahte bir sitemle iç geçiren Sedef'in sözleriyle salondaki herkes gülmeye başladı.

Suat Bey, kızının ve damadının mutluluğunu gördükçe doğru kararı verdiği için gururlu ve mutluydu. Yusuf Bey'in

duyguları da Suat Bey'le aynı doğrultudaydı. Oğlunun ve gelinin mutlu olması onu da mutlu ediyordu. Hele ki torunlarının da aileye dâhil olmasıyla iki adamın da sevinçleri doruk noktasındaydı.

Zil çalınca gülüşmeler sonlandı. Sedef, hızlıca arkasını döndü ve "Uraz gelmiştir herhalde ben bakarım," diyerek dış kapıya doğru yürüdü. Kayınbiraderini kapı önünde küçük bir sorguya çekmeyi düşündüğü için herkesten önce atılmış ve kapıyı açmaya gönüllü olmuştu.

Kapıyı açınca karşısında bulduğu kişi tahmin ettiği gibi Uraz'dı. Kaşlarını çatıp huysuz bir tonla, "Neredesin sen? Yine kız peşinde misin yoksa?" diye sitem etti.

Uraz işittiklerini umursamaksızın muzipçe sırıttı. Sedef'in kaş çatışı derinleşti.

Ellerini beline dayayıp "Bir de benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

Tam o anda Uraz anlamadığı bir biçimde göz kırpınca daha da sinirlendi. Yeni cümleler sıralamak için dudaklarını araladığı sırada yan duvardan, "Sürpriz," diye bağıran biri önüne doğru fırlayıp boynuna atılınca gözlerine inanamadı. İşittiği sesin ve gözlerini dolduran görüntünün bir hayalden ibaret olduğunu sandı.

Belçim'le daha dün akşam konuşmuştu ve arkadaşı izin alamadığı için gelemediğinden bahsedip durmuş, Sedef de ona üzülmemesini söyleyerek teskin etmeye çalışmıştı. Şimdi boynuna ahtapot gibi dolanan bu kollar Belçim'e ait olamazdı değil mi?

Belçim, geri çekilince Uraz'la birbirlerine bakışıp Uraz'ın, "Transa girdi galiba," diye bir açıklama getirmesiyle kahkahalarını tutamadı.

Sedef o an hızlı bir uyanış yaşadı. Sinirli bakışlarını ikisi arasında gezdirerek, "Çok komiksiniz," diye homurdandı.

Bu sırada Uygar kucağındaki kızıyla birlikte kapıya gelip Sedef'in tam arkasına yanaşarak, "Nasıl sürprizi mi beğendin mi?" diye sorunca bu defa savaş baltalarının hedefi o oldu.

Sedef'in küçük çaplı sinirinden o da nasibini aldı. Sedef kocasına doğru dönüp "Demek sen de bunlarla işbirliği yaptın?" diye tısladı. Ama Uygar etkilenmedi. Gülümsemeye devam etti.

"Hadi ama... Huysuzlanmayı kes! Kocacığın sana sürpriz yapabilmek için neler çekti. Zavallı adamı bir kaşık suda boğma, yeter!"

Belçim'e öldürücü bakışlar atıp "Sen karışma!" dedi. Ardından herkesi şaşırtan bir değişimle gülümseyip "Gel buraya gıcık şey," deyip arkadaşını kendisine doğru çekti.

Nefes almasını yavaşlatacak şekilde boynuna sıkıca sarılıp özlem giderdi. Gözlerinden mutluluk yaşları kayıp giderken, "Adiler demek bana komplo kurarsınız ha," diye söyleniyordu.

Her ne kadar memnuniyetsiz homurtular çıkararak söylenmeye devam etse de aslında mutluydu. Ve de ona böyle bir armağan verdiği için kocasına müteşekkirdi. Uygar düşünceli bir adam olduğunu Belçim'i İstanbul'a getirtmek için gizliden çabalar harcayarak yine kanıtlamıştı.

Kapı önündeki özlem gidermeden sonra salona geçince Belçim herkesle kucaklaştı. O da burada olduğu için mutluydu. Sedef'in kızını kırılacak bir eşyaya dokunma özeniyle kucağına aldı. "Şuna bak aynı annesi," deyip genişçe sırıttı.

Belçim'in sözlerine "Hiç de bile kızım aynı babasına benziyor," diye huysuzca itiraz eden Uygar'a herkes gülüşürken tek bir kişi o andan soyutlanmıştı. Çünkü o başka bir şeye kilitlenmişti.

Uraz, kucağında yeğenini tutan ve ona sevgiyle bakan Belçim'le o kadar meşguldü ki Sedef tarafından göz hapsine alındığının farkında bile olmadı. Genç adam, özlem duyduğu şeylerin eksikliğiyle hafif dertli bir iç çekince Sedef muzipçe gülümsedi. Bu iş artık çok uzamıştı. Bu kalabalıkta Belçim'le baş başa konuşma şansı olmadığına göre bu işi bu gece halledecekti. Çünkü hem Uraz'ın hem de Belçim'in Uygar ve kendisi gibi mutluluğu yakalamasını istiyordu.

Gece boyunca gözünü Uraz ve Belçim'in üzerinden ayırmaksızın iki gencin birbirlerine verdiği tüm tepkileri dikkatlice izledi. Gözleri kesişince bir süre birbirleriyle bakışıyorlar sonra göz temasını ilk kesen Belçim oluyordu. Arkadaşının bunu ne için yaptığını biliyordu. Belçim bağlanmaktan korkuyordu.

Bazı şeyleri zamana bırakmak güzeldi ama daha da uzamaması için bazı şeylere de zamanından önce müdahale edilmesi gerekiyordu. Uraz ve Belçim arasındaki kıvılcımı biraz dürtüp karıştırıp büyük bir alev çıkarmak artık farz olmuştu. Yoksa o ikisine kalsa bir zaman sonra o küçük kıvılcımlar da yok olmaya mahkûmdu.

Afiyetle içilen çayların eşliğinde keyifli sohbet gece yarısına kadar devam etti. Önce Uygar'm ailesinin aralarından ayrılması sonra da Sedef'in anne ve babasının odalarına çekilmeleriyle dörtlü arasındaki sohbet bir süre daha devam etti.

Mina huysuzlanmaya başlayınca bu gecelik bu kadar sohbetin kâfi olduğuna karar verildi. Sedef, Mina'yı Uygar'a teslim ederken, "Aşkım sen kızımızı odaya çıkar ben Belçim'e odasını gösterip geliyorum," dedi.

Uygar hiç itiraz etmeden, "Tamam," deyip ayaklanınca Uraz, "Hey siz ne biçim ev sahibisiniz! Ben nerede uyuyacağım?" diye hayıflandı.

Kardeşinin huysuzluğunu yine her zamanki muziplik-lerinden biri olduğunu zanneden Uygar, "Evin yok mu senin?" diyerek Uraz'a takıldı.

"Var ama bu saatte eve mi gidilir?"

"Sen başka zaman yalvarsak bizde kalmazsın. Hayrola bugün niye fikrin değişti?"

"Feci derecede başım ağrıyor. Bu baş ağrısıyla nasıl araba kullanayım? Kaza yapmamı mı istiyorsun?"

"Daha demin hiç başın ağrıyormuş gibi görünmüyordun ama neyse. O zaman koltukta yat!"

"Ben niye koltukta yatacakmışım? Sen koltukta yat!"

İki kardeş arasındaki tenis maçı havasında geçen atışmayı izleyen Sedef ve Belçim hafifçe kıkırdadı. Başını iki yana sallayıp cıkcıklayan Sedef, "Çocuk gibisiniz," diye söylendi. Uygar'a doğru yürüyüp kızını kocasının kucağından aldı. "Uraz'a üst kattaki misafir odalarından birini göster kocacığım," deyip kayınbiraderine göz kırptı.

"Allah'tan beni düşünen bir yengem var. Ağabeyim beş para etmez herifin teki yoksa..." deyip kahkahalara boğulan Uraz'a ölümcül bakışlar gönderen Uygar, "Göstereceğim ben sana beş para etmez herifi şimdi! Beni takip et başımın belası," diye homurdandı.

Uygar, Uraz'a kalacağı odayı gösterirken Sedef de Belçim'e odasını gösterdi. Odanın içine adım atar atmaz sorgulayan bakışlarını Belçim'e yöneltip genç kıza dik dik baktı.

Sedef'in dik bakışlarıyla neye uğradığını şaşıran Belçim'in tepkisi de şaşkınlık barındırıyordu. Hafifçe kekeleyerek, "Ne... Ne var? Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Ne olduğunu senden öğreneceğiz Belçim Hanım," dedi otoritesinden ödün vermeyerek. "Ama şimdi değil. Önce kızımı uyutup geleceğim ve sen de uyumadan burada beni bekleyeceksin! Yol yorgunluğu falan anlamam! Artık

sevgili kayınbiraderimle aranızda ne olup ne bittiğini en yakın arkadaşınla paylaşma zamanı!"

Belçim'in açıklama yapmasına fırsat tanımadan arkasını dönüp rüzgâr gibi odadan dışarı çıktı. Kapıyı kapatırken genişçe sırıttı. Belçim'in yüzünde yakaladığı dehşetli ifadeye kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

***

Mina uyurken gözlerini ondan alamıyordu. Bebekler ne kadar masum ve eşi benzeri olmayan varlıklardı. Melek kızına baktıkça içi tarifsiz bir huzurla dolup taşıyordu.

Arkasından beline dolanan güçlü parmaklar ve omzunda yerini ayarlayan çenenin varlığı, ensesinde hissettiği sıcak nefesle tamamlanmış gibi hisseden Sedef, memnuniyetle gülümsedi.

Fısıltı halinde çıkan, "Sedef," diyen sese sevecen bir karşılık verdi. "Efendim?" dedi.

"Bu mucizevi varlık bizim mi yani şimdi? Bazen inanması güç geliyor."

Kızının üzerindeki örtüyü hafifçe çekiştirip keyifle dudaklarını kıvırdı. Uygar'ın sorusuna yanıt vermeden önce onun gözlerine bakmak istedi. Başını soluna çevirerek yanaklarını birbirine değdirdi. Kocası görüş alanına girince tekrar gülümsedi. "Evet, bizim. İkimizin..."

Gözleri karısının belirgin yüz hatları arasında gidip gelirken burnunu Sedef'in yanağına sürttü, çiçeksi kokusunu derince içine çekti ve "Çok güzel," dedi. "Tıpkı annesi gibi kanatsız bir meleğe benziyor."

Uygar'ın sözleriyle gözleri doldu. Bedenini tamamen kocasına döndürüp boynuna sarılırken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Karısının ince belini sıkıca kavrayıp bedenlerini birbiri-

ne yapıştırdı. Burnunu saçlarına gömüp "Ben de seni seviyorum. Hem de çok fazla," diye tembelce mırıldandı.

"Hımm, ne kadar çok?"

"Sayılarla sınırlandırılmayacak kadar... Sonsuzluk kadar... Çarpı sonsuz kere..."

Dudaklarından neşeli bir kıkırtı fırladı. "Pis kopyacı..."

"Kopya değil, sadece esinlenme diyelim biz ona."

"Diyelim bakalım," dedi. Ardından küçük bir iç geçirerek, "Belçim'e bakmam gerekiyor," diye mırıldandı.

"Bakman gerekiyorsa bak o zaman."

"Mina'yı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yalnız değil zaten. Babası burada."

"Biliyorum ama yine de... Of ne bileyim işte sanki ben yokken ona bir şey olacakmış gibi bir an bile yanından ayrılmak istemiyorum. Anne olmak böyle bir şey galiba..."

Sedef'in yanağına okşar gibi yumuşak bir öpücük kondurdu. "Endişelenme. Sen çok iyi bir annesin. Hem uyanırsa ben halledebilirim. Çağırmamı istersen de seni çağırırım."

Uygar'ın sözlerini zihninde tarttı. Kocasına güveniyordu ama yine de umursamaz olamıyordu. "Yanlış anlama... Senden yana hiçbir şüphem yok ama lütfen çağır."

Gülümsedi. Sedef'in hassasiyetini anlayışla karşılayarak, "Tamam, çağıracağım," dedi.

Sedef, biraz abarttığının farkında olsa da gözleri arkada kalarak odadan dışarı adım attı. Her zaman Mina'nın yanında olmak istiyordu ama hayat şartları belki bir zaman sonra bunu mümkün kılmazdı. Babasına da şans vermeli, gözü arkada kalmadan Uygar'a kızını emanet edebilmeliydi. Bunu sık sık yapmalıydı.

Karısının güçlükle odadan ayrılmasıyla başını iki yana sallayarak genişçe gülümsedi. Beşiğinde uyuyan kızına şef-

katli bakışlar atarken, "Senin bu annen resmen sana bakamayacağımı ima etti kızım," diyerek Sedef'i kızına şikâyet etti.

Baba olmak acayip bir histi. Sedef hayatına girince kendini tamamlanmış hissetmişti ama şimdi hissettikleri kelimelerle tarif edilemezdi.

Mina hafifçe kıpırdanıp dudaklarını emzik emer gibi oynatınca sırıttı. O minicik elleri, ayakları, ağzı, dudakları, burnu ile ömrüne ömür katmıştı. Kızını öylesine seviyordu ki onu bazen içine sokası geliyordu.

Uykusunda hafiften huysuzlanıp aniden gözlerini aralayan kızını; "Gel bakalım Mina Hanım," diyerek yavaşça yatağından kaldırdı. "Seninle biraz anneni çekiştirelim."

Mina'yı omzuna yaslayıp huzur verici kokusunu içine çekti. Küçük adımlarla yatağa doğru ilerleyerek dikkatle yatağa sırtüstü uzandı. Mina'yı göğsüne yatırıp hafifçe pışpışlarken, "Ama öncelikle seninle küçük bir anlaşma yapalım," dedi.

Mina'nın dudaklarını küçük küçük şapırdatarak tuhaf sesler çıkarmasına sevinçle sırıtarak, "Bunu evet olarak alıyorum," derken keyifliydi.

"Öncelikle büyüyünce mini etek, bikini gibi açık saçık şeyler giyeceğim diye ısrar etmek yok kızım," diye başladığı sözlerine, "Erkeklerle konuşmayı, evlenmeyi, sevgili falan olmayı da kesinlikle yasaklıyorum. Bir de annen gibi aşk romanları okuyup kitabın erkek karakterine âşık olup da babanı üzme sakın. Uslu bir kız olacak benim kızım, değil mi?" diye devam etti.

Bir süre daha kızı ile konuştu. Ondan bir yanıt alamasa da Mina'nın seslere verdiği tepkileri keyifle izledi. Sonra da kucağında kızıyla birlikte huzurlu bir uykuya dalıp gitti.

***

Merdivenlerden inerken Uraz'la karşılaştı. Şaşkınlığını gizleme gereği duymadan, "Uygar sana üst kattaki odalardan birini göstermedi mi?" diye sordu.

Genç adam, daha Sedef'i karşısında bulmanın şaşkınlığını atamadan genç kadının sorusu ve tartan bakışlarıyla iyice afalladı. Kahretsin! Yakalamıştı! "Eee şey... Gösterdi."

Sedef kaşlarını merakla kaldırıp "*Burada ne yapıyorsun o halde?*" bakişı atınca panikledi. Aceleyle, "Susamıştım da su içmek için indim," diyerek açıklama getirdi.

Mutfak hemen sağ taraftaki koridordaydı ama Uraz'ın geldiği yön sol taraf yani misafir yatak odalarının bulunduğu koridordu.

"Hımm, mutfak... Anlıyorum..." derken alayla gülümsedi. "İçtin mi peki?"

"Ne içtim mi?"

Uraz'ı gafil avlamak hoşuna gitti. Genelde cin gibi uyanık olan kayınbiraderi, yakalanmanın verdiği panikle birden şapşallaşmıştı. Fakat bu hali çok tatlıydı. "Su tabii ki... Su içmek için aşağı indiğini söylememiş miydin?"

"Ha, evet su... İçtim tabii."

"Güzel... İçindeki yangın söndü mü bari?" diyerek müstehzi bir gülüşle yüzü aydınlanan Sedef'e aynı alaycılıkla karşılık vermeyi akıl edebildiği için mutluydu.

Sedef'e, Sedef'in yöntemiyle karşılık verdi. "Sönmeye yüz tuttu," dedi.

"İyi, senin adına sevindim."

"İlgin için teşekkür ederim yengeciğim."

Şeytani ışıltılarla parlayan gözlerini genç adama sabitledi. "Rica ederim."

Sedef'in inatla geri adım atmayıp kendisine meydan okuması ilk başta biraz paniklemesini sağlasa da sonradan bu meydan okuma hoşuna gitti. Galiba yengesinin çaktığı

bazı davalar vardı ve bu işine gelirdi. Uraz gizemlerin adamı değildi çünkü. Zaten duygularına vurabildiği kadar gem vurmuş, gizli tutmaya çalışmıştı. Kartlarını bundan sonra fazlasıyla açık oynamayı düşünüyordu.

Fazla meraklı görünmemeye çalışarak, "Sen nereye?" diye sordu.

"Belçim'in yanına. Galiba bana anlatması gereken şeyler varmış," diye yanıt vererek genç adamı biraz meraklandırmayı amaçladı. Uraz'ın gözbebeklerinin en derinine bakışlarını sabitleyip "Senin de bana anlatman gereken bir şeyler olursa hiç çekinme..." dedi.

Uraz bu oltaya takılacak kadar saf değildi. Sedef'in yapmak istediğini anlamıştı. Muzipçe gülümsedi. "Şimdilik yok."

Uraz'ın tongaya düşmemesine içerlese de çaktırmadı. "Peki, o zaman... Olursa beklerim," deyip genç adamın yanından ayrılırken yalan söylediği için onu pataklamak istiyordu. İkisini de bir odaya kapatıp baskı yapmamak için kendini zor tutuyordu. Ne olurdu işleri zorlaştırmadan, Sedef'i uğraştırmadan gizledikleri sırları dökülüverselerdi?

Sedef'in ardından bakarken başını iki yana sallayıp keyifle gülümsedi. Önüne dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Aklında Sedef'in, Belçim'in ağzından ne kadar laf koparabileceği düşüncesi vardı.

Sedef, Belçim'in odasının önüne gelince kapıyı bir defa tıklatıp onay beklemeden içeri dalınca Belçim'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Yuh biraz nazik olamaz mısın?" diye homurdandı.

"Kapıyı çaldık işte."

"Kapıyı çalmış olabilirsin ama ben sana girmeni söylemedim. Belki müsait değildim, hayret bir şey ya!"

"Senin *gir* demeni beklersem sabaha kadar kapının

önünde beklerdim. Ayrıca az önce başka bir misafirin olduğunu düşünürsek müsait olmama ihtimalin sıfırdı canım. Daha fazla zamanımı çalma! İşim gücüm var benim ve çok konuşma hemen dökülmeye başla!"

Sedef'in otorite kurmaya yönelik baskıcı sözleri karşısında dehşetle inledi. Ve iması yüzünden kıpkırmızı kesildi. "Sen kendinde misin? Ne misafirinden bahsediyorsun?"

"Fazlasıyla kendimdeyim," diyen Sedef'in meydanı boş bırakmaya niyeti yoktu. Bu defa Belçim'in kaçamak cevaplarıyla tatmin olmuş gibi davranmayacak, zorla da olsa tüm gerçekleri ilk ağızdan öğrenecekti.

"Bence değilsin."

"Bana kelime oyunu yapmayı bırak ve hemen anlatmaya başla!"

"Neyi anlatmamı istersiniz saygıdeğer kraliçem?"

"Bir zahmet kayınbiraderimle aranızda olup bitenleri Belçim Hanım."

Usançla gözlerini devirdi. "Cidden saçmalıyorsun. Benim o kendini beğenmişle aramda ne geçebilir ki?"

Sedef'in pes etmeye niyeti yoktu. "Bilmem ben de sana aynı soruyu soruyorum zaten."

"Ben de hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Ama an..."

"Belçim!" diye çıkışarak genç kızın sözünü kesti. Öfkeli bakışlarını Belçim'in üzerinden çekmeden, "Anlat," diye tısladı.

Bu haliyle otoriter ve cadı dadılara benziyordu. Kahkaha atma isteğini bastırmak çok güçtü. Ama ciddiyetini koruması gerekiyordu. Kendini tutmaktan nefessiz kalsa da kanının son damlasına kadar savaşıp Belçim'i konuşturmaya kararlıydı.

"Ne anlatma mı istiyorsun ki?" Belçim'in sesi teslim olmuş gibi uysal çıkmıştı. Artık pes ettiği ve direnmeyi bırakacağı her halinden belliydi.

Acımasız rolünü oynamaya devam etti. Belçim'in bundan sonra direnmeyi bırakıp konuşacağına artık emindi. "En baştan başla!"

"Düğününüzde dans ettik."

"O kısmı biliyorum zaten."

Gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. "Anlatmamı istiyorsan susmaya ne dersin?" diye sinirle söylendi.

Belçim'in tehditkâr çıkışına bıyık altından gülümseyip "Tamam, susuyorum. Anlat," dedi.

"Sözümü kesme! Sonuna kadar dinle!" diyerek Sedef'i son bir kez daha uyardı.

"Tamam, dedik ya!"

"Fatma annenin zoruyla dans etmek zorunda kaldık o kısmı zaten biliyorsun. Ama o an yani dans ederken bir şey oldu."

Pür dikkat kendisini dinleyen Sedef'e baktı. Arkadaşının gıkını çıkarmaması üzerine öfkelenerek, "Ne olduğunu sormayacak mısın?" dedi, huysuzca.

"Sen konuşma demedin mi?" diye sordu. Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı. Bu kızın psikolojisi mi bozuktu?

Belçim, "Konuşman gereken yerde konuşmaz, konuşmaman gereken yerde konuşursun hep zaten," diye kendisini tersleyince kahkahasını tutamadı.

Omuzları kahkahanın şiddetiyle sarsılırken, "Tamam, kızma soruyorum. O an ne oldu Belçim?" diye sordu. Hâlâ kıkırdıyordu. Belçim ise Sedef'i bir kaşık suda boğmak ister gibi bakıyordu.

Sedef'in alaycı tavrını vurgulayarak, "Dalga geçmeye devam ettiğin sürece hiçbir şey öğrenemeyeceksin," diye homurdandı.

"Of çok fazla naz yaptın. Anlat artık. Ben sorumlulukları olan bir kadınım sabaha kadar senin yanında duramam. Kocam ve kızım bekliyor."

Dik bakışlarla arkadaşına bakarken, "Mina'ya dua et sen," dedi. Ardından kesinti yapmadan her şeyi ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. "Kayınbiraderinin bakışlarında daha önce görmediğim bir şey vardı. Beni çok etkileyen bir derinlik... İçine çeken bir girdap..."

Sedef dilini tutamayıp "Ama sen yine de tüm bunlara rağmen arkana bakmadan kaçtın," diye yorum getirince bu defa sözünü böldüğü için ona kızmadı.

Sedef'i onaylayarak, "Evet," dedi. "Kaçtım."

"Bu kadar aptal olamazsın," dedi, sinirle. Belçim'e kızıyordu. Her adamı babası gibi zannedip kimseye şans vermemesini aptallık olarak görüyordu. Belçim'den yanıt gelmeyince, "Peki, neden?" diye sordu.

Kısaca, "Çünkü korktum," diye açıkladı.

"Ömrünün sonuna kadar böyle yaşamaya devam edemezsin!"

"Biliyorum..."

Birkaç dakika ağır bir sessizlik oluştu. Gittikçe daha da ağırlaşan bu sessizliği bozan Sedef oldu. "Bilmem gerekenlerin hepsi bu kadar mı peki?" diye sordu.

Lastik gibi uzatmadan kısaca, "Hayır," diye yanıt verdi.

"Devam et, o zaman."

Ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. Bunu anlatmak zordu ama yeterince suskun kaldığını, Sedef'in de kendisine fazlasıyla zaman tanıdığını biliyordu. Bütün karanlıkta kalmış ayrıntıları gün yüzüne çıkararak, "Londra'ya geldi," dedi.

"Ne? Nasıl? Ne zaman?" diye küçük ama tiz çığlıklar attı. İşittiklerine inanamıyordu. Bir de her şeyden haberdar olduğunu zannediyordu ama belli ki bilmediği çok şey vardı.

"Hangisini soruyorsun?"

"Bir dakika... Yanlış soru sordum o zaman ben. Doğru soru kaç defa olmalıydı herhalde..."

Uzatmadı. "Bir kaç defa..."

Belçim'in yanıtıyla şok üstüne şok yaşadı. Bazı ayrıntıları kaçırmış olmanın hiddetiyle "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Öf kızım iyice kazık sorulara bağladın yine. Ne yapabiliriz? Sadece konuştuk."

"Ne konuştunuz?"

Sedef'in çapraz sorgudaki polis memurları gibi ardı arkası kesilmeyen sorularıyla bunaldı. "Benden hoşlandığını söyledi," dedi bezgince.

Sedef, bacaklarını dizlerinin altına toplayarak zafer kazanmış gibi genişçe sırıttı. Bilmiş bir edayla, "Biliyordum," dedi. Heyecanını ve merakını gizlemeden Belçim'e doğru iyice yaklaşarak, "Peki, sen ona ne söyledin?" diye sordu.

"Onunla aynı hisleri paylaşmadığımı yani ondan hoşlanmadığımı söyledim," diyen Belçim, Sedef'in hevesini kursağında bıraktı.

Kulaklarına inanmayan Sedef, "Ne dedim, dedin?" diye sesini kontrolsüzce yükseltti. "Sen gerçekten aptalsın! Sana inanamıyorum!"

"Anlamıyorsun... Onlara güvenemem..."

"Belçim yeter artık! Kendine gel! Baban seni yaraladı diye bunun faturasını bütün erkeklere kesemezsin! Yalnız ölmek mi istiyorsun? İstediğin bu mu?"

Hiç istemese de sesi gitgide yükseliyordu. Kontrolü elinde tutmasını gerektiğini bilse de Belçim'in hayata bu denli korkakça yaklaşmasına bazen anlam veremiyordu. Hayat denilen çizginin zaten sınırları çizilmemiş miydi? Kendini korumaya çalışmasına bir yere kadar hak veriyordu ama bu kadarı da çok fazlaydı. İnsanın biraz deneyip hata yapma lüksü olmalıydı. Çünkü mutlak doğruya ulaşmak için bazen hata yapıp, hatalarından ders çıkarmak gerekliydi.

Belçim, "Beni anlamıyorsun..." diye hayıflandı. Sedef'in kendisini anlamaya çalıştığını ama bir noktaya kadar anlayabildiğini biliyordu. Onu bu yüzden suçlamıyordu da.

"Anlıyorum! Belki tamamen değil ama seni anlıyorum. Kendine acımayı bırak artık! Bütün ömrünü heba ediyorsun ve en kötüsü de bunun farkında bile değilsin!"

"Yanılıyorsun... Fazlasıyla farkındayım..."

"Farkındaysan kendine gel o zaman! Şu kontrolcü tavırları bırak! Her şeyi kontrol edemezsin! Bir kez olsun... Çok değil, bir kez sonunu düşünmeden her şeyi akışına bıraksan... Sadece kendin için yaşasan... Nasıl olur? Çok mu zor?"

Son sözlerinden sonra daha fazla Belçim'in üzerine gidip onu kırmamak adına odayı terk etmek için ayaklanan Sedef, kapıdan çıkmak üzereyken Belçim'in belli belirsiz çıkan sesiyle duraladı.

"Tamam," dedi genç kız. "Deneyeceğim... Ama benden hemen köklü bir değişim bekleme. Çünkü âşık olmaktan bile daha zor benim için bir erkeğe güvenmek..."

Yanıt vermeden odadan çıkıp ardından kapıyı çekti. Eli daha kapı kolundayken sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Ayakları bir süre için adım atmayı reddetti. Belçim'i zorladığının ve çok fazla üzerine gittiğinin farkındaydı ama arkadaşı, kendisine başka bir çıkış yolu bırakmamıştı. Bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Adım atma gücünü tekrar kendinde bulunca yürümeye başladı. Ağır adımlarla merdivenleri çıktı. Belçim'le konuşurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti ama Uygar'ın hâlâ uyanık olması ihtimaline karşı önlem almak zorunda olduğunu düşündü.

Belçim'in durumunu düşünerek hareket etmek zorundaydı. Bazı şeyler rayına oturmadan Uygar'la paylaşamazdı.

Kocasından bir şeyler sakladığı için kendisini suçlu hissediyordu ama herkesin iyiliği için bunu yapmaya mecburdu. Yatak odasına girmeden önce biraz toparlanmak için kendine zaman tanıdı.

İçeri girmek için kendini hazır hissedince kapı kolunu kavrayıp açtı. Yatak odasına adım atar atmaz karşı karşıya kaldığı muhteşem manzarayla gözleri doldu, dudağının kenarı, gözlerinin aksine küçük bir kıvrılmayla şekillendi.

Uygar, küçük kızını göğsüne yatırmış, o şekilde uyuyakalmıştı.

Daha fazla bulunduğu yerde duramadı. Hızlı adımlarla yatağa doğru yürüyüp üzerini bile değiştirmeden yatağa çıktı ve pozisyonunu ayarlayarak kızının ve kocasının yanına kıvrılıp tablodaki eksik parçayı tamamladı.

Yan yattığı için yüzü varlığına binlerce kez şükürler ettiği iki güzel şeye dönüktü. Onları bu şekilde görmek dünyanın en büyük armağanıydı. Kaçan keyfi biraz olsun yerine geldi. İç huzuru tavan yaptı.

Hayatta paha biçilemez mutluluklar vardı ve Mina ile Uygar onun en büyük mutluğuydu. Hayatına anormal şartlar altında hızlı bir giriş yapan bu adamın sayesinde en büyük mutluluklar onun olmuştu.

Aşkın insanın başına nerede, ne zaman ve hangi koşullarda geleceği belli olmuyordu.

Evet, âşık olmak kadar âşık olduğun adama güvenebilmek de önemliydi. Ama bütün hayatı güvensizlik üzerine inşa ederek yaşam denilen kısa çizgiyi de kendine zehir edemezdin.

Yaşamın bin bir türlü renginden kırmızı olandı aşk... Tutku dolu bir aleve yalınayak koşarcasına yürümekti.

Güvenin rengi maviydi. Uçsuz bucaksız denizler... Gökyüzü kadar sonsuz ve derin...

Pembeydi koşulsuz sevgi... Canlı, dinamik ve vazgeçilmeyen...

Huzuru ifade ediyordu yeşil... Neşeli günler hep sarı... Turuncular samimiyet... Ve beyazlarda saklıydı masumiyet...

Sedef, hayatın renkli yüzünü Uygar'ı tanıyınca öğrenmişti. Onunla tatmıştı paha biçilemez mutlulukları... Saf sevgiyi, uçsuz bucaksız, sonsuz huzuru...

Uygar'dan önceki hayatını gri olarak nitelendiriyordu. Gri, ne siyahtı ne de beyaz... İkisinden de biraz ama ne siyah ne de beyaz... Arada kalmışlıkların rengiydi.

Ve şimdi arkadaşının da grilere hapsolup kalmasını istemiyordu. Renkleri tamsın, bir defa olsun hayatı akışına bıraksın, kontrol etmekten vazgeçsin, kadere müdahale etmeye çalışmasın istiyordu.

Uygar'la tattığı paha biçilemez mutlulukları, Belçim de Uraz'la tatsın, istiyordu.

Zamanın, gelecek günlerin kime ne getireceğini bilmek imkânsızdı. Kim bilir belki de dilekleri yakin bir tarihte gerçekleşirdi. Her ne kadar Belçim, değişimini uzun bir zamana yayacağının sinyallerini verse de belki fikirleri daha çabuk değişirdi.

Öyle olmasını umut etti...

Mutlu Son

3 Yıl Sonra

Üzerimi değiştirmek için yatak odasına doğru yürürken odanın içinden gelen küçük tıkırtılara kulak kabarttım. Tıkırtıların ana kaynağını sanırım biliyordum ve genelde karşı karşıya kaldığım bu duruma keyifle gülümsedim.

Anlaşılan Mina Hanım, annesinin yokluğunu fırsat bilmiş ve yine işbaşı yapmıştı. Kızım, kız çocuklarının genelinde olduğu gibi annesinin kıyafetleri, topuklu ayakkabıları ve makyaj malzemelerini karıştırmayı çok seviyordu. Annesinin eşyalarına ortak çıkıyordu ve Sedef'in söylediğine göre bu konuda hiç kendisine çekmemişti.

Aramızda kalsın, biraz daha uğraşsa topuklu ayakkabıyla annesinden daha iyi yürümeyi bile başaracaktı. Sanırım annesinin genlerinden kızıma geçmeyen en önemli özelliklerden biri de buydu.

Kapıyı gıcırdatmamaya çalışarak yavaşça araladım. Boy aynasının önünde dikilip kendine bakan ve zaten boya kü-

püne dönmüş suratına bir kat daha cila çekmeye çalışan kızını, görüş alanıma girince gürültülü bir kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sedef, Mina'nın bu halini görseydi yine kıyameti koparacağına emindim. Çünkü cadı kızım, suratını boya küpüne döndürmekle yetinmemişti. Yasak olduğunu bildiği halde gizlice giydiği annesinin en sevdiği beyaz elbisesine ve yatak örtüsüne de resmen batik çalışması yapmıştı. Anlaşılan, kızım fütürist bir ressama özenmiş, yüzüne ve boyadığı nesnelere yeni, dinamik bir ruh kazandırmak istemişti.

Ama bu kadar eğlence yeterliydi. Kapıyı tamamen aralayıp içeri girmeden önce yüz ifademe ciddi ve otoriter bir hava takınmaya çalıştım. Kızımın sevimliliği karşısında ciddi bir tepki vermem epey zordu ama Sedef'i hesaba katarak bunu yapmalıydım. Yoksa kızımla beraber bu defa ben de ceza yiyecektim.

Çünkü güzel karım, Mina'ya söz geçirememesindeki en büyük sebebin ben olduğumu düşünüyordu. Fakat kızımızın kendisinin kopyası olduğundan haberdar değildi. Yani sizin anlayacağınız boşu boşuna suçlu damgası yiyordum. Mina'nın inadı aynı annesine çekmişti. Dört yıldır Sedef Hanım'a sözümü geçiremiyordum ki birçok huyunda neredeyse annesinin birebir kopyası olan kızımıza söz geçirecektim.

Kapıyı yavaş itmeye çalışırken aniden elim çarptı. Çarpmanın şiddetiyle çıkan sesle birlikte Mina yerinde zıplayarak küçük bir çığlık attı. Mina'nın tepkisiyle artık baskı altında tutmak için uğraştığım kahkahamı daha fazla tutamadım.

Sesimi işitince yakalandığı kişinin annesi olmadığını hemen anladı. Annesinin gazabından kurtulduğunu bildiği için yavaşça kıkırdadı. Ama hemen ardından kıkırtısı birden

kesildi. Kızdığı ve küstüğü zamanlarda hep yaptığı gibi minik kollarını göğsünde birleştirdi. Kaşlarını çatıp, öfkeli olduğunu zannettiği bakışlarını üzerime sabitledi. Küçücük dudaklarını oynatıp bozuk Türkçesiyle, "Baba şen miydin ya? Beni çok koykuttun!" diye sitem etti.

Annesinden aldığı bir başka özellik olan 'R'leri ve 'S'leri söyleyemeyen haliyle tam ağzıma layık bir tatlıydı. Bu durumu fazla soru etmiyorduk. Çünkü danıştığımız uzman bunun zamanla düzelebileceğini söylemişti. Zaten aynı sorun küçüklüğünde Sedef'te de mevcutmuş ve kayınvalidemle kayınpederim Suat Bey'in söylediğine göre belirli bir yaştan sonra hiçbir kalıcılık göstermeden bu sorun düzelmişti.

Mina böylesine sevimliyken otoriter olmak haliyle zorlaşıyordu. İşin ucunda Sedef'ten azar işitmek olmasaydı onu kucağıma çekip öpücüklere boğardım ve o neşeli sesinin daha fazla kulağımı dolmasını sağlardım. Fakat yapmam gereken şey, onun sevimliliğine aldanmadan üzerinde biraz olsun otorite kurmayı başarıp Mina'yı uyarmaktı.

Kahkahalarımı mecburen durdurmak zorunda kaldım. Meydanları dolduran büyük bir kitleye çok önemli bir konuşma yapacakmış gibi boğazımı hafifçe temizledim. Ciddi olmaya çalışarak "Ne yapıyorsun sen bakayım burada? Yine annenin eşyalarını mı karıştırıyorsun?" diye sordum.

Yüzü birden değişti. Çünkü beklediği tepki bu değildi. Benden yüz bulamayınca güvendiği dağların karla dolduğunu anladı. Hemen dudaklarını büzüp somurttu. "Çok kayıştıymıyoyum baba. Şadece biyazcık kayıştıydım," dedi.

Mina'nın *biraz* anlayışı bu ise işimiz vardı. Çünkü yatak odasının içi bildiğin savaş meydanıydı.

Kızıma doğru yürüyüp önünde diz çöktüm. Şifonyerin üzerindeki makyaj temizleme mendillerinden bir tane aldım. Sanırım temizliğe kızımın yüzünden başlamalıydım.

Yumuşak hareketlerle yüzünü temizlerken bir taraftan da onunla konuşup yaptığının kötü bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordum. "Kızım ne anlaşmıştık seninle... Annenin eşyalarını birazcık da olsa karıştırmak yoktu hani? Şimdi annen elbisesinin ve bu odanın halini görünce sana kızmayacak mı?"

"Şen şöylemezşen kızmaz. İkimizin ayaşında şır olşun baba. Annem öğyenmeşin olmaz mı?"

Yandan bir bakış attım. O böyle gözlerini kocaman açmış bana masumca bakarken ve tatlı tatlı konuşurken ona nasıl hayır diyebilirdim? Diyemezdim ki... Daha en başından yelkenleri suya indirmiştim ama Mina'ya bunu hemen çaktırmadım. Otoriter tavrımı sürdürerek, "Olmaz," dedim.

"Ama baba. Ben şenin şıylayını hep şaklıyoydum. Bundan şonya ben de şaklamam," diye itiraz etti.

Ah, bu cadı! İstediğine ulaşamayınca tehdit etmeyi de kesin annesinden öğrenmişti.

Ona göstermemeye çalışarak bıyık altı gülümsedim. Galiba Sedef haklıydı. Ben Mina'ya "Hayır," demeyi öğrenmedikçe o her suçunda beni işbirlikçisi gibi görmeye devam edecekti. Kurtuluş biletinin bende olduğunu bildiği için suç işlediğinde bana sığınacaktı. Mina'ya "Hayır," demeyi öğrenmem kesinlikle şarttı ama ona kıyamıyordum.

Şifonyerin üzerinden tekrar bir mendil daha alıp önce sağ sonra da sol elini silerken "Bak seninle bir anlaşmaya varalım. Bu suç sadece bu defalık aramızda sır olarak kalsın ama sen de bir daha annenin eşyalarını birazcık bile olsa karıştırma. Olur, mu?" diye sordum.

Uzlaşı yolları kendisine açılınca, "Tamam, oluy," diyerek başını bir aşağı bir yukarı salladı. Bu hareketiyle kahvenin açık tonlarındaki bukleli saçları özgürce dalgalandı. Akıllı bıdık, söz konusu suçlarını örtbas etmek olunca hiç itiraz etmiyordu.

Tek kaşını kaldırıp şüpheyle, "Söz mü?" diye sordum.

Avucumun içindeki minik ellerini çekip hızlıca boynuma dolarken, "Şöz babacım. Lütfen anneme şöyleme yokşa bana çok kızay," dedi.

Annesinin kendisine kızacağını biliyordu ama inatla yapacağından da geri durmuyordu. Bu da tam bir Sedef Asiltürk davranışıydı.

Gülümseyerek ben de kızıma sarıldım. Bir süre onun küçük gölgesindeki huzurun tadına vardım. Daha sonra tek askısını kolundan geçiremediği ve artık beyazdan başka her renge bürünmüş olan elbiseyi üzerinden çıkarıp kenara koydum. Elbiseyi çıkarırken dağılan ipeksi saçlarını düzeltip "Hadi yavaşça aşağı in ve Selvi ablana onu yukarıda beklediğimi söyle. Ve de annene hiçbir şey belli etme," diyerek onu tembihledim.

Başını tekrar yukarı, aşağı sallayarak onay verdi. "Şelvi ablaaaa," diye bağırarak odadan çıktı.

Mina, bana Sedef'ten sonra verilmiş en güzel armağandı. Sedef'in ve kızımın yokluğunu düşünmek bile içimi ürpertiyordu. Onlarsız geçecek bir hayatın düşüncesi dahi beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Onlar hayatımın rengi, tuzu, biberi, yaşama nedenim, en büyük mutluluğum ve fani ömrümün anlamıydı.

Selvi gelmeden önce hızlı davranarak gömleğimin düğmelerini açıp üzerime rahat bir tişört giymek için hareketlendim. Bugün evliliğimizin dördüncü yıldönümüydü ve evimizin bahçesinde sadece sevdiklerimizle yapacağımız küçük bir kutlama için gömlek fazla resmi kalıyordu.

Çeviklikle uygun bir tişört bulup giyindim. Başımdan geçirirken dağılan saçlarımı aynada düzeltmeye çalıştığım sırada kapı bir defa tıklatılınca "Gir," diye seslendim.

Yardımcımız Selvi utana sıkıla içeri girdi. Çekingen

tavrıyla, "Mina beni çağırdığınızı söyledi," dedi. Benimle konuşurken her zaman saygılı ve çekingendi. Asla laubali olmazdı.

Onu germemeye özen göstererek, "Mina yine annesinin eşyalarını karıştırmış. Yatak örtüsünün ve Sedef'in en sevdiği beyaz elbisesinin durumu içler acısı. Sana zahmet Sedef'e çaktırmadan yatak örtüsünü ve elbiseyi kuru temizlemeye gönderiver Selvi. Ve de Sedef görmeden buraların da toplanması gerekiyor," dedim.

Çekingen bir gülümsemesiyle, "Küçük cadı yine kaşla göz arasında ne işler karıştırmış İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor," dedi.

Ben de gülümsedim. "Kesinlikle yalnız bırakmaya gelmiyor."

Hızlıca eski haline bürünüp "Tamam, Uygar Bey... Sedef abla görmeden ben hemen buraları hallederim. Elbise ve yatak örtüsünü de kuru temizlemeye gönderirim. Siz merak etmeyin," dedi.

Zaten Sedef'in, Selvi'yi seçmesinin bir nedeni de buydu. Selvi hem kötülük düşünmeyecek kadar iyi kalpli bir kızdı hem de evin erkeğine karşı laubali tavırlar içinde olmayacak kadar edepliydi. Aile terbiyesi almıştı.

Sedef, Mina büyüyünce evin ve kızımızın ihtiyaçlarına yetişemez olmuştu. Ve son çare olarak şiddetle karşı çıktığı eve yardımcı istememe orucunu Selvi ile bozmuştu. Bir buçuk yıldır yanımızda çalışan Selvi, hem Sedef'e ev işlerinde yardımcıydı, hem de ben işteyken uyumlu bir arkadaş...

Onu daha fazla tedirgin etmeden, "Kolay gelsin," diyerek odadan ayrılırken belli belirsiz, "Sağ olun," dediğini işittim.

İçimdeki mutlu adamın keyifli hallerini dışa yansıtarak ıslık çala çala merdivenlerden aşağı indim.

Mutfaktan gelen seslerle yönümü oraya doğru çevirdim. Sedef'in birilerine harıl harıl bir şeyler anlatan melodik sesi mutfağın içini dolduruyordu ve onun sesini işitmek, nefes alıp verişini izlemek bile bana büyük bir keyif veriyordu.

Mutfakla salonu ayıran kapının önüne gelince adımlarımı küçülterek yavaşladım. İçeri girmeden kapının pervazına yaslanıp güzel karımın telefon konuşmasını bitirmesini bekledim. Karşısındaki her kimse hararetle sözlerini sıralayıp "Tamam, bak sakın unutma," diyerek telefonu kapattı. Heyecanlı olduğu ses tonundaki titreşimlerden belliydi. Cihazı tezgâhın üzerine bırakıp fırına eğildi ve kendi elleriyle yaptığı leziz poğaçaları fırından çıkardı.

Ellerinin yanmasını umursamadan tepsideki sıcak poğaçaları servis tabağına dizmeye başladı. Zaten benim karım hep böyleydi. O kadar uyarmama rağmen fırından her çıkardığı yiyeceğin sıcaklığını umursamadan dokunur hatta dokunmakla kalmaz tadına bakardı. İki saat sonra da midem ağrıyor diye kıvranırdı.

Ayrıca bir rivayete göre eli yanmayan bayanların kaynanasından korkmayacağı söylenirdi ve bu rivayetin vücut bulmuş hali kesinlikle benim karımdı. Sedef Asiltürk, en başından beri hiçbir koşulda kayınvalidesi Nalan Asiltürk'ten korkmuyor, onu kızdırmanın bir yolunu muhakkak buluyordu.

Fakat şükür ki Mina'nın doğumundan sonra artık ikisi de savaş baltalarını gömmüş daha uzlaşmacı bir politika izlemeye başlamışlardı. Çekişmeyi ve tartışmayı bırakmaları en çok beni rahatlatmıştı. Tabii bu artık her konuda hemfikir olup hiç çekişmedikleri anlamına da gelmiyordu. Yine arada tatlı tatlı atışıyorlardı ama bunu kırıcı bir boyuta taşımıyorlardı.

İliklerime kadar işleyen yoğun özlemin yakıcı etkisiyle

bir an önce varlığını daha yakından hissetmek istedim. Sessiz adımlarla karıma yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve arkadan beline sarıldım. Mesafelere dayanamıyordum.

Ani hamlemle irkilince onu sakinleştirmek için, "Hiştt," dedim. "Korkma, benim."

Sesimi işitince anında sakinleşip gevşedi. Bir dakika kadar sessiz kalıp anın tadını çıkardı ve benim de çıkarmama izin verdi. Ardından hafifçe içini çekip "Geç kaldın," dedi, sitemle.

Burnumu bahar çiçekleri gibi kokan ve yıllardır kokusuna doyamadığım ipeksi saçlarına sürterken, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Onun yanında olmak, ona dokunmak, ömrüme ait olduğunu bilmek içimi huzurla dolduruyordu. Güzeller güzeli karım, huzurumun ana kaynağıydı.

Hızlı bir manevrayla yönünü bana doğru çevirince yüz yüze geldik. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Bu dünyanın en harika hislerinden sadece biriydi. Çünkü onunla geçirdiğim her an, bir öncekinin yerini doldurmayan ama eşi benzeri de olmayan harika hislerle kuşatılmıştı.

Ellerim hâlâ belindeydi ve o hoş kıvrımı sarmalamakla meşguldü. Hafiften onu kendime çekiştirerek bedenini bedenime daha fazla yaklaştırmaya çalışırken ellerini ellerimin üzerine koyup beni durdurdu. "Yalnız değiliz. Uslu dur! Sırnaşma!" diye itirazlarını ve uyarılarını sıraladı.

Dudaklarımı kadife gibi pürüzsüz tenine bastırarak beni deliye döndüren kokusunu en yakından hissettim. Yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Memnuniyetsizliğimi gizlemeden, "Keşke yalnız olsaydık," diye hayıflandım. "Şu an seninle *Phuket*'te baş başa olmak için nelerimi vermezdim."

Düşüncesi bile kulağa hoş geliyordu. Sedef'in *Phuket*'i sevdiğini biliyordum. Aslında her evlilik yıldönümümüzde

Sedef'in karşısına bunun sürpriziyle çıkmayı planlıyordum ama bir türlü nasip kısmet olmuyordu.

Hülyalı bakışlarını gözlerime sabitleyip "Keşke ama artık baş başa olmamızın mümkün olmadığını biliyorsun," diyerek yanıtladı beni.

Evet, mümkün değildi ama onun da bunu istediğini biliyordum. Her anımı her saniyemi onunla dolu dolu yaşasam bile bana yetmiyordu. Ona doyamıyordum ve o da benimle aynı hisleri paylaşıyordu. Her ne kadar dilinden başka sözler dökülmüş olsa da bakışları Sedef'i ele veriyordu.

"Biliyorum ama istiyorum."

Bedenini baştan sona kadar arzulu bakışlarla süzüp çapkınca göz kırpınca küçük yumruğunu omzuma geçirip "Edepsiz," diye homurdandı.

Tepkisiyle gür bir kahkaha attım.

Homurtularının arasından kulağıma dolan neşeli kıkırtılarıyla bana eşlik ederken gülüşünün ömür uzatıcı etkisi olduğunu düşündüm. Onun sadece bana ait olduğunu bilmek kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissetmemi sağlıyordu.

Evliliğimiz boyunca ona karşı olan sevgim, ilgim bir an bile azalmamış, aksine katlanarak çoğalmıştı.

Oysaki ben Sedef'ten önce tek bir kadına bağlanmaktan ölesiye korkan, gerçek aşkın ve sevginin ne olduğunu bilmeyen, Sedef'e kadar olan hayatını amaçsız yaşamış bir adamdım.

Aramızda az bir mesafe bırakıp geri çekildim. Avucumu hafifçe belirginleşmeye başlayan karnına yaslayıp tepkisini ölçmek için, "Oğluma iyi bakıyor musun?" diye sordum.

İmalı olduğu bariz olan bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. "Erkek olacağını nereden biliyorsun? Belki yine kızdır," diyerek yanıtladı, beni.

Henüz çok küçük olan ikinci mucizemizin cinsiyetinin ne olacağı elbette ki hiç önemli değildi. Yeter ki sağlıklı, sıhhatli doğsun o bana yeterdi. Ama böyle düşünmem muziplik yapmama da engel değildi. Boşta olan elimi alnıma vurup "Hayır, buna katlanamam. Beraberliği yakalama şansım varken ezici üstünlüğü karşı gruba kaptıramam," diye hayıflanınca kıkırdadı.

Tam bana yanıt vermek için müptelası olduğum o dolgun dudaklarını aralamıştı ki bu büyülü anı, "Uygar," diyerek bana seslenen annem bozdu.

Evde yalnız olmamanın en kötü tarafı romantik anların başkaları tarafından bölünmesiydi. Çok geçmeden kapının önünde beliren annemin alaylı bakışlarıyla Sedef'in karnından ellerimi çekip sağ kolumu omzuna attım.

Sedef'e çaktırmadan birazcık da olsa oğlunu hâlâ gelininden kıskanan Nalan Sultan'a çapkınca göz kırptım. "Efendim, anne?"

Genişçe gülümseyip "Baban seninle konuşmak istiyor," dedi. "Bahçede," diye ekledi.

"Tamam, beş dakika sonra geliyorum," diye yanıt verdim.

Şüpheci bakışlarla bizi süzüp "Beş dakikayı bir saniye bile geçmesin," deyip arkasına döndü. Konuşurken iğneleyici bir ton kullanmıştı. Sedef, gözlerini devirdiği için arkasına dönmeden hemen önce annemin bana göz kırptığını muhtemelen görmemişti.

Nalan Hanım, her zamanki kurnazlığını yine konuşturarak gelinini azıcık kızdırmayı amaçlamıştı ve başarmıştı. Bize arkasını dönünce yüzünde geniş bir sırıtma olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Annemin uzaklaşmasıyla karımın bal tadındaki dudaklarından tutku dolu bir öpücük çaldım. Mutfaktan ayrılma-

dan hemen önce alnımı, alnına yasladım. Gözlerimi, gözlerinden ayırmadan dudaklarına doğru, "Seni seviyorum, Sedef Asiltürk," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, Uygar Asiltürk," dedi. Hem sözleriyle, hem gözleriyle hem de kalbiyle...

Hayat bazen hiç ummadığın şeylerle dikiliyordu, karşına. Ve sen kapana kısıldığın noktada türlü oyunlara başvurmak zorunda kalıyordun. Bizimkisi gibi sadece bir oyunla başlıyordu belki de büyük sevdalar... Ya da bir inatlaşmayla şekil buluyordu kaderin...

Esaret bildiğin özgürlüğün, kurtuluş bildiğin esaretin oluyordu...

***

Tabağın içindeki kurabiyelere bakarken sinsice gülümsedim. Yeni evlendiğimiz sıralarda Nalan Hanım'la bir konuşmamızda Uygar'ın küçükken bu minik ve şekilli kurabiyeleri çok sevdiğini, bütün çam ağacı şeklinde olanları kimseye kaptırmadan tek başına bitirdiğini öğrenmiştim.

Anlaşılan benim kocam, o yaşlarda bile küçük, sevimli yontulmamış bir odundu! Eğer öyle olmasaydı kalpli kurabiyeleri bırakıp kim çam ağacı şeklindeki kurabiyeleri yemek isterdi ki? Üstelik Nalan Hanım bir de kocamın o yıllarda kalpli kurabiyeleri kız işi bulduğunu söylemişti. Kalpsiz adam!

En acısı da o zamanlar Nalan Hanım'a inanmayıp yine beni kızdırmak istediği için bazı imalarda bulunduğunu düşünmüştüm. Ona yanıldığını kanıtlamak için zar zor o kurabiyenin tarifini kayınvalidemden alıp Uygar'a sürpriz yapmıştım ve de onun kalpli kurabiyeleri aşırmasını hevesle ve büyük bir beklentiyle beklemişti. Sonuçta da yanılan kişinin ben olduğumu acı bir deneyimle öğrenmiştim. Hayallerim resmen suya düşmüştü.

Tabii ki hiçbir şey umduğum gibi olmamıştı. Kocam, hiç değişmediğini göstererek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Tabakta ne kadar çam ağaçlı kurabiye varsa onlara saldırmış, yeterince yontulmadığını kanıtlamıştı. Ve ben de boyumun ölçüsünü almıştım. En çokta sevgili kayınvalideciğimi haklı çıkardığı için ona kızmıştım.

Zaten o tarihten sonra bir daha o kurabiyelerden hiç yapmadım. Ta ki bugüne kadar...

İçimi tuhaf bir biçimde kıpırdatan tekrar deneme isteğine kayıtsız kalamadım. Uygar'm hâlâ çam ağacı şeklindeki kurabiyelerde ısrarcı olup olmadığını merak ettim. Bu defa da olmazsa, kocam yanlış şıkkı seçmeye kalkarsa tekrar denemeyecektim. Acı gerçeği kabullenip, yoluma bakacaktım. Zaten niye bunu bu kadar kafaya taktığımı ben de bilmiyordum.

Kurabiye tabağının açısını sekizince defa değiştirirken gözlerim Belçim'e takıldı. Sevgili dostum, zaten temiz olan çatalların ve bıçakların tozunu alır gibi yaparak hıncını çatal, bıçak, kaşık takımımdan çıkarıyordu. Ve gözleri sık sık arkamdakı bir noktaya kilitleniyor, ölümcül bakışlar gönderek adeta diş biliyordu.

Garip tepkiler verdiği şeyi merak ettim ve hafifçe boynumu döndürerek çardağa doğru baktım. Gözlerini sabitlediği noktada kayınpederim, babam, Uygar ve Uraz hararetli bir konuşma içindeydi. Kayınvalidem ve annem Mina'nın huysuzluklarıyla ilgileniyor, kızımın inatla yaptırmayı reddettiği saçlarına şekil vermeye çalışıyorlardı.

Belçim'in ölümcül bakışlarının hedefi; kayınvalidem, kayınpederim, annem, babam, kocam ve kızım olamayacağına göre geriye tek bir kişi kalıyordu.

Ulaştığım sonuca dayanarak arkamdakı noktaya çaktırmadığım sandığı kaçamak bakışlarla bakan Belçim'e dik bakışlar attım. "Siz yine küstünüz mü?" diye sordum.

Baygın bakışlar atarak dudaklarını dişledi. Öyle baktığına ve dudaklarını dişlediğine göre kesin suçluydu. Çünkü suçlu olunca hep bunu yapıyordu.

"Hayır, ne alakası var," diye itiraz etti ama inanmadım. Çünkü bu itirazının asılsız olduğuna yüzde yüz emindim.

Uraz'la, ilk bir yılı arkadaşlık çerçevesinde olmak üzere üç yıldır bir dargın bir barışık devam ettirmeye çalıştıkları bir ilişkileri vardı. Belçim'in çok göz önünde yaşamamayı tercih ettiği, aklınca gizli tuttuğunu sandığı bu ilişkiyi aslında ailedeki herkes biliyordu fakat danışıklı dövüş yapar gibi bilmezlikten geliyorlardı. Herkes bu ilişkinin varlığından habersizmiş gibi davranıyordu.

Amaç Belçim'i rahat ettirmekti. Geçmişte tattığı acı tecrübeleri, güvensizlik sorununu ve en ufak bir olayda kendini korumak adına ilişkisini gözden çıkarmaya meyilli olduğu herkesçe biliniyordu.

Hepimiz ikisinin de iyiliği için bazı şeyleri görmezden geliyorduk. Arada sırada küçük laf dokundurmalar hariç Nalan Hanım bile bu düzene uyuyordu. Aslında diğer oğlunu da sosyetik bir kıza değil de Belçim'e kaptırdığı için türlü dolaplar döndürmeliydi fakat bunu yapmıyordu. İnanması güçtü ama galiba Nalan Hanım gerçekten de değişmişti. Sevgili kayınvalideciğimin bütün garezi bana olmalıydı. Bütün enerjisini benimle uğraşırken tüketip Belçim'e bir şey kalmadığı için canım arkadaşım şanslı sayılırdı.

Ama neyse ki artık bana karşı da eskisi gibi katı değildi. Ara sıra küçük anlaşmazlıklara düşsek de şiddetli gelin kaynana çekişmelerinden sıyrılmayı nihayet başarmıştık. İkili ilişkimiz artık saygı çerçevesinde ilerliyordu. Fazla belli etmemeye çalışsa da beni sevdiğini hissediyordum ve ben de onu seviyordum.

Diğer taraftan Belçim'i anlamaya çalışıyordum ama

Uraz'i çok zorladığını bildiğim için aynı zamanda da ona çok kızıyordum. Uraz, her ne kadar onu kaybetmemek için bütün kaprislerine katlanıp, kalbindeki kırıkları onarmaya çalışıyor olsa da bu kadar zorlanmayı hak etmiyordu.

O sadece Belçim'i koşulsuz şartsız seviyordu ve bu ilişkinin devam edebilmesi için çoğu zaman anlayışlı olmayı, alttan almayı, kendinden ödün vermeyi seçen taraf oluyordu. Kendi tabiriyle fena toslamıştı! Belçim'in inatla Londra'dan kesin dönüş yapmamasını bile anlayışla karşıladığını söylüyordu ama içinde kopan fırtınaları görmemek için kör olmak lazımdı.

Sanırım bu olaya hafiften el atmanın zamanı gelip çatmıştı. Çünkü bu ilişki daha fazla özen gösterilmeyi hak ediyordu. Tamam, söz konusu Belçim olunca ön yargılarını kırıp Uraz'a bir şans vermesi bile büyük bir mucizeydi ama bir insanı böylesine diken üzerinde yaşamaya da mahkûm edemezdi.

Belçim'e olan sinirimi, "Kayınbiraderime yeni bir kız bulup onu senin yırtıcı pençelerinden kurtaracağım," diye söylenerek göstermeye çalıştım. Artık biraz olsun kendisine çekidüzen vermesini istiyordum.

Uraz'ın, üç yıldır onun bütün asiliklerine katlanması bundan sonra da katlanacağı anlamına gelmiyordu. Bir noktadan sonra dayanamayıp pes etme ihtimali kuvvetliydi ve acilen arkadaşım kendine gelmeliydi. Ve onu toparlama görevi de hem gelecekteki eltisi hem de en yakın arkadaşı olarak bana düşüyordu.

Yırtıcı bakışlarını üzerime sabitledi. "Öyle bir şey yapınca seni benim elimden kim kurtaracak?" diye tısladı.

Uraz'ı gerçekten sevdiği bu kadar aşikâr olmasaydı, ikisinin de iyiliği için söylediğim şeyi gerçekten uygulamaya koymayı bile düşünebilirdim. Belçim, sevgisini gösterme

konusunda beceriksiz olsa da ve sürekli bocalasa da onun Uraz'ı gerçekten sevdiğine emindim. Sinsice gülümsedim. Onu kışkırtmak için, "Ateş olsan cürmün kadar yer bile yakamazsın!" dedim.

Muleta gösterilmiş bir boğa gibi öfkelenerek, "Emin misin? Seni çok güzel yakacağıma eminim," dedi. Hemen ardından, "Sevgilimden uzak dur!" diye ekleyerek beni tehdit etti.

Tehditkâr cümlelerini hiçbir koşulda umursamadığımı gösterircesine gülümsedim. Tek kaşımı alayla kaldırarak onu kışkırtmaya devam ettim. "Beni kim durduracak? Sen mi?" diye sordum.

Gözlerinden hiddet pırıltıları gelip geçerken, "Ben," diye tısladı.

Kahkahamı tutamadım. Ne olursa olsun Uraz'ı sahiplenmesi hoşuma gidiyordu.

"Burada neler oluyor?" diye soran Uraz'ın sesiyle kahkahalarım ve konuşmamız bölündü. Kayınbiraderim hemen yan tarafımıza yanaşmış, kaşlarını merakla havalandırmış ve soru dolu bakışlarını bize yöneltmişti.

Uraz'ın da gelmesiyle operasyon daha eğlenceli bir hâl alacaktı. Tabii ilk önce Belçim'e çaktırmadan kayınbiraderimi de büyük bir ustalıkla küçük oyunuma dâhil etmem gerekiyordu. Konuşmaya başlamadan hemen önce bana ayak uydurması için Uraz'a göz kırpıp, sinsince gülümsedim. "Sana hayırlı bir kısmet buldum da Belçim'e ondan bahsediyordum," dedim, masumca.

Uraz, her zamanki kıvrak zekâsıyla verdiğim mesajı anında alarak benim yolumdan yürüdü. İlgili bir tavır takınarak, "Aslansın yengeciğim. Kimmiş benim bu yeni ve çok hayırlı kısmetim?" diye sordu. Dudaklarını birbirine kenetlenmiş, gülmemek için kendisini tutuyordu.

Yanıt vermeye fırsat bulamadan Belçim'in, "Aslanlara yem ol inşallah!" diye homurdandığını işittim.

Belçim'in homurtularını işitince Uraz'la göz göze geldik ve kendimizi daha fazla tutamadan ikimiz de aynı anda şen bir kahkaha patlattık.

Kahkahalarımızdan rahatsız olan Belçim bize kötücül bakışlar atarak kendi kendine bir şeyler homurdanırken Uraz ve ben omuzlarımız sarsılırcasına gülmeye devam ediyorduk. Öyle ki gülmekten gözlerimden yaş gelmişti.

O sırada yanımıza gelen Uygar ve Mina bize anlamsız bakışlar atıyorlardı. Ne olup bittiğini kavramaya çalıştıkları her hallerinden belliydi. Şaşkınlığını "Niye gülüyorsunuz?" diye dillendiren kocama gülmekten yanıt veremedim.

Benim yerime Uygar'ı, Belçim yanıtladı. Sinirli sinirli "Kime olacak, bana gülüyorlar," diye homurdandı.

"Bu kadar komik olan ne peki?"

Kocamın sorusuyla gözleri düşmanca kısıldı. Aksi bir tonda, "Karın izdivaç programı sunuculuğuna soyundu Uygar'cığım. Çöpçatanlık işini pek sevmiş olmalı. Kayınbiraderine yeni bir kısmet bulmuş," dedi.

"Yeni bir kısmet mi?" diyen Uygar da daha fazla kendini tutamadı. Uraz ve bana eşlik ederek gür bir kahkaha patlattı.

Belçim'in dik bakışları, altında devam eden kahkaha senfonimiz dakikalar sonra güçlükle son bulunca gözlerimdeki yaşları ellerimle kurulamaya çalıştım.

Dakikalardır meraklı gözlerle bizi izleyen ve "Anne izdivaç ne?" diyen küçük kızımın meraklı sorusuyla tekrar kahkaha atmak istedim ama toparlanmam gerektiğini biliyordum.

Mina'nın küçük elleri, hâlâ babasının iri avuçlarının arasındaydı. Babasına benzeyen üzüm gibi kara gözlerini kocaman açmış, vereceğim yanıtı merakla bekliyordu.

Yere eğilip tek dizimi çimenlere dayadım. Mina'yla göz teması kurmaya özen göstererek onun anlayabileceği bir sadelikte. "İzdivaç, iki kişinin evlenmesi demek kızım," dedim.

Dudaklarını büzüp başını salladı. Kendince olaylara anlam vermeye çalışırken hep bunu yapıyordu. Sabırla bir sonuca varmasını beklerken ona şefkatle baktım. Mina, dünyama doğan parlak bir güneşti. Beni anne yapan, anneliği tatmamı sağlayan eşsiz bir varlıktı. Kanatsız meleğimdi.

Düşüncelerinde kendince bir bağlantı noktası bulunca sessizliğine son verdi. "Babam ve şen gibi mi yani?" diye sordu.

"Evet, anneciğim. Babam ve ben gibi..."

Yanıtımdan sonra gözlerinde parlak bir ışık belirince küçük cadımın öğrenmek istediklerinin bu kadarla sınırlı olmadığını anladım. Söyleyeceği şeyi ilgiyle beklerken, "Anne o zaman Uyaz amcam ve Belçim ablam evlenmeliley," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bakışlarım saniyelik bir zaman diliminde Uraz ve Belçim arasında gidip geldikten sonra Uygar'ı buldu. Kocama soru dolu bakışlarla bakınca omzunu silkip bilmiş bir tavırla sırıttı.

En son yine Mina ile göz göze geldim. "Niye anneciğim?"

"Çünkü evli inşanlay biybiyleyini öpeyley," dedi.

Kızımın bozuk Türkçesiyle ne anlatmaya çalıştığını tam olarak anlamadığım için kaş çatışım derinleşti. Gözlerim kısacık bir an için tekrar Belçim'e kayınca arkadaşımın kıpkırmızı kesildiğini gördüm.

Böyle konuştuğuna göre küçük kızım görmemesi gereken bir şeylere şahit olmuştu. Ona ne gördüğünü sorup sormamak konusunda kararsız kalıp bocalamışken Mina, kararı bana bırakmadan dilinin altındaki baklayı çıkardı.

"Uyaz amcam Belçim ablamı şıkıştıydı, şonya da öptü. Belçim ablam da ona kızdı," deyince Belçim'in utanç dolu iniltisi kulağıma çalındı. Uraz ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Uygar ise gür bir kahkaha attı.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Bir iki saniye süren bir bocalama evresinden sonra öfkeli bakışlarımı Uraz ve Belçim'e yöneltip "Aferin size," diye söylendim.

Belçim bu utanca daha fazla dayanamayıp başını eğerek arkasını döndü ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Uraz ise ilk başta orada kalmayı tercih ederek Mina'ya "Seni küçük cadı," diye söylendi ama gülümsemesini bastıramadı. Mina da amcasının gülümsemesine karşılık verip neşeyle kıkırdadı.

Ortada duran saçma bir mevzu vardı ve benden başka herkesin keyfı yerindeydi. Ama bu durum öylesine geçiştirilecek bir şey değildi. Uraz, uyarı yüklü bakışlarıma tekrar maruz kalınca bu defa mesajı anladı ve nihayet Belçim'in arkasından gitme kararı aldı.

Bütün bu olaylara kayıtsız kalıp hâlâ omuzları sarsılarak gülmeye devam eden kocam da en son öfkeli bakışlarımdan nasibini alınca dudaklarını birbirine bastırıp gülme isteğini bastırmayı akıl edebildi.

Tekrar Mina'ya odaklanıp "Bir daha böyle şeyler konuşmak ve bir başkasını gözetlemek yok küçük hanım. Çok ayıp bu yaptığın... Bir daha tekrarlanırsa bozuşuruz. Anlaşıldı mı?" deyince akıllı bıdığım başını sallayıp "Tamam, anne. Biy daha yapmam. Şöz," dedi.

Şefkatle gülümsedim. "Tamam, anlaştık o zaman," dedim. Poposuna yumuşak bir şaplak atıp "Hadi şimdi doğru anneannenin ve babaannenin yanına. Ben de üç katlı doğum günü pastamız olmuş mu ona bir bakayım," diye devam ettim.

Doğum gününü kutlamış olmamıza rağmen ne zaman pasta yapsak doğum günü kutlaması yapacağımızı zannediyordu. Ve bugün de onun doğum gününü kutlayacağımızı sanıyordu. Doğum günündeki pasta üç katlı olduğu için o günden sonra üç katlı pastalara da epey merak sarmıştı. Bugünkü pastamız da onun isteği üzerine üç katlıydı.

Sevinçle, "Oley, doğum günüşü paştam," diye bağırdı. Ardından babasının avcundan elini kurtarıp üzerindeki çiçekli pembe elbisesini savura savura çardağa doğru koştu.

Ayağa kalkarken derin bir oh çektim. "Artık bazı şeyleri idrak edebilecek kadar büyüdü. Daha dikkatli olmalıyız," diye mırıldandım.

Uygar, yüzündeki geniş sırıtmayı hiç bozmadan, "Çocuktan al haberi," dedi. Ardından masaya bir göz gezdirip "Hamarat karım benim," diyerek yanıma yaklaştı.

Ona uyum sağladım. Azıcık cilve yaparak, "Beğendin mi?" diye sordum.

"Çok," diyerek derin bir iç geçirdi.

Hünerlerimle gurur duyarak masadan gözlerimi ayırmadan, "En çok hangisini beğendin?" diye sordum, bu defa. Şekilli kurabiyeleri fark edip etmediğini merak ediyordum.

Tekrar iç geçirdi. Kısaca, "Her şeyini," dedi.

Verdiği yanıtın şaşkınlığıyla başımı hızlıca ona çevirdim. Gece karası gözleri, masanın değil, benim üzerime sabitlenmişti. O an onun masadan değil de benden bahsettiğini anladım. Yeni yetme genç kızlar gibi içim kıpırdadı. Kalbimin ritmi değişti.

Ah, bu adam! Beraber yılları, ayları, haftaları, günleri, saatleri, dakikaları, saniyeleri, saliseleri tüketmiştik ama hâlâ ona ilk günkü kadar âşıktım. Ve onun da bana aynı duygularla bağlı olduğunu kalpten hissediyordum.

O an istediğim tek şey, dudaklarındaki davetkâr sıcaklık-

ta kaybolarak kendimi bile unutmaktı ama yalnız olmadığımız için bunu yapamazdım. Aklıma gelen bir fikirle masanın üzerindeki kurabiye tabağını aceleyle alıp "Bak sana ne yaptım," dedim. O anlamlı kelimelerinden ve duygu yüklü bakışlarından sonra artık çam ağacı şeklindeki kurabiyeleri seçse bile umurumda değildi.

Uygar, "Aaa şekilli kurabiye mi?" diyerek sevinçle gülümsedi. İçindeki çocuk hâlâ yerli yerindeydi. Tabağa uzanıp bir tane kurabiye alırken gözlerim, çocuksu sevincinin hâkim olduğu yüz ifadesindeydi. Hangi şekilden aldığıyla ilgilenemeyecek kadar yüzündeki çocuksu sevinçle meşguldüm.

Aldığı kurabiyeyi avucunun içinde tutup "Küçükken hep ağaç şeklinde olan kurabiyeleri ben yerdim," dedi.

"Biliyorum," diyerek yanıtladım onu.

"Annem mi söyledi?"

"Evet."

"Tarifini de ondan aldın değil mi?"

"Evet."

Dudağının sağ köşesini kıvırdı. "Neden ağaç şeklinde olanları seçtiğimi hiç merak ettin mi, peki?"

Tekrar, "Evet," dedim. *Evet,* sözcüğü dilime yapışıp kalmış, kelime haznem sıfırlanmış gibiydi. Oysaki ben ona baktıkça kendimi unutmadığıma şükrediyordum.

"Çünkü kalp ve yıldız gibi şekiller bana kız işi gibi geliyordu," diyerek açıkladı. Zaten bunu Nalan Hanım söylemişti. Nalan Hanım söylememiş olsa bile benim tahminim de zaten bu yöndeydi.

Yanıt vermedim. Elindeki kurabiyeyi görüş alanıma sokup "Ama şimdi öyle düşünmüyorum," dedi. Parmaklarının arasında tuttuğu kalp şeklindeki kurabiyeye odaklanmaktan söylediği sözleri yarım yamalak işittim. Nutkum tutulmuş, gözbebeklerim şaşkınlıkla irileşmişti.

Şaşkın ifademe karşılık olarak sadece gülümsedi. "Şimdi kalp bana seni hatırlatıyor," diye mırıldandı. Sanki rüyada gibiydim. Sesi derinlerden geliyor, kalbime çarparak bütün benliğime doğru usulca sızıyordu. Her hücreme işliyordu.

Ben boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalışırken o konuşmaya devam etti. "Şimdi bakınca bu tabaktaki kurabiyelerden gözüm sadece kalp şeklinde olanları görüyor. Ama onları da yemeye kıyamıyorum. Yemesem bana kızar mısın?" diye sordu.

Aceleyle, "Kızmam," dedim.

Gözlerimden kalbime açılan kapıyı gözleriyle aralayarak "Kalbimdesin... Kalbimsin Sedef Asiltürk," dedi, sakince. Sesine yansıyan duyguların hiçbir sözlükte ve literatürde karşılığı yoktu. Bana hissettirdiklerinin de...

Huzurlu karanlığına gönüllü hapsolarak, "Baktığım her şeydesin... Her şeyimsin Uygar Asiltürk," diye yanıt verdim.

Dudakları çapkın bir kıvrılışa yataklık yaparken, "Güzel," dedi. Yanıtımdan memnun olmuştu. Ama o kelimeleri söylerken benim amacım onu memnun etmek değildi. Söylediklerim birebir gerçeklerdi.

Boşta kalan eliyle tek elimi kavrayıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve "Ölünceye kadar hatta daha sonrasında bile benden kurtulamazsın," diye kulağıma fısıldadı.

Ondan kurtulmak isteyen kimdi? Sıcak nefesi enseme çarpıp içimdeki sıcaklığı kaynama noktasına getirirken derince soludum. Burun deliklerimden ciğerlerime doğru yolculuk yapan oksijen, varış noktasına ulaşana kadar geçtiği her güzergâhı kavururken, "Senden kurtulmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Kurtulamazsın zaten," dedi. Ses tonundan ne kadar kararlı olduğu anlaşılıyordu.

Dişlerimle dudaklarımı ısırırken sıcak dudaklarını yanağımda hissettim. O an her şeyden soyutlanmış gibiydim. Dudaklarını yanağıma sabitlemişken tenimi okşayan sesiyle, "Seni seviyorum," dedi.

Bulunduğumuz anın yoğunluğuyla gözlerimi sıkıca kapatıp "Seni seviyorum," dedim. Sesim duygularımı ürkütüp kaçırmaktan korkuyormuş gibi fısıltı halinde çıkmıştı.

"Beni hep sev," dedi. "Nice senli yıllara bir tanem," diye ekledi.

"Seni hep seveceğim... Nice senli yıllara bir tanem," diyerek yanıtladım onu.

Tuhaf bir karşılaşmayla ve çılgın bir anlaşmayla başlayan hikâyemiz, birbirimize verdiğimiz yemin niteliğindeki bu sözlerle sonsuza kadar sürecekti. Sözlerle, bakışlarla, dokunuşlarla, derinden birbirine bağlanmış hislerle örülen bu aşk, kıyamete kadar devam edecekti.

Nasıl ki Aslı'nın Kerem'i, Şirin'in Ferhat'ı, Zühre'nin Tahir'i, Juliet'in Romeo'su varsa benim de Uygar'ım vardı.

Onların sancılı aşklarının aksine bizim sonumuz mutlu sondu. Sonsuz mutluluğa beraber yelken açmıştık.

Bu adamı seviyordum! Beni sevmesini seviyordum! Sonsuza dek onunla ve çocuklarımızla musmutlu bir hayat süreceğimi biliyordum.

Ben o hep aranılan ama bir türlü bulunamayan doğru adamı, kesinlikle bulmuştum ve onunla bir ömre, "Evet," demiştim. Mutluluk büyüsünün bizi sonsuza kadar kutsamasına izin vermiştim.

Hayatının aşkını bulunca ne para pul oluyordu aklında ne de uğruna saçma bir anlaşmaya imza attığın diğer değerler meşgul ediyordu zihnini. Sevdiğin adam yanındaysa ve o da seni seviyorsa, bir de ikinize ait meyvelerle bereketlenmişse evliliğiniz, hayattan aldığınız tat bir başka oluyordu.

Evet, ben aradığımı Uygar Asiltürk'te bulmuştum.

Darısı aradığını bir türlü bulamayanların başına. Umarım ki her yalnız kalp aradığı doğru insanı bulur ve sonsuz mutluluğa ruhundaki eksik parçayı tamamlayan o kişiyle yelken açardı.

Her kalbin kendisini tamamlayan eksik parçayı bulmaya ve onunla beraber mutlu sonlara ulaşmaya hiç şüphesiz ihtiyacı vardı.

Çünkü aşk, iki bedende bir olmak, diğer yarını bulup tamamlanmaktı...